

ကမ္ဘာ့

စိတ္တဝိယာ
အိဂါ

BURMESE
CLASSIC



- စာရခွင့် ပြုချက်အမှတ် ၁ ၅၀၀၃၃၁၀၅၀၃
- ဇာတ်နာမံးခွင့် ပြုချက်အမှတ် ၁ ၅၀၀၃၉၇၀၅၀၄
- စီစဉ်သူ ၁ ဖြူဖြူမင်း
- ဇာတ်နာမံးဝန်းချို ၁ ဝသူန်
- စာချက်နာမံးစည်းမှု ၁ ဝင်းထွန်း
- တွန်ပျူတာ ၁ နွေခံပယ်၊ တင်တင်ဌေး
- ဒလင်တာဝန်ခံ ၁ ထားထားစိုး
- ဇာတ်နာမံးဖလင် ၁ Stars
- ပုံနှိပ်ခြင်း ၁ ပထမအကြိမ်
- ထုတ်ဝေခြင်း ၁ ၂၀၀၅ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ
- အုပ်ရေး ၁ ၅၀၀
- တန်ဖိုး ၁ ၁၈၀၀ ကျပ်
- ဖြန့်ချိရေး ၁ ကျော်ဇေယျာ၊ တင်ဇော်လတ်၊ ကိုဝင်းထွန်း
- စာအုပ်ချုပ် ၁ ကိုတင်အေး(လှိုင်)
- ထုတ်ဝေသူ ၁ ဦးခင်မောင်သိန်းဆွေ၊
'သလ္လာဝတီ'၊ တိုက် ၂၄၀၊ အခန်း(၃)၊
ဇေယျသုခလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ပုံနှိပ်သူ ၁ ဦးကျော်ဌေးမင်း(မြ-၀၅၉၉၂)
အောင်သိန်းသန်းအောင်ဆက်
အမှတ် ၄၄/ခ၊ သိမ်ဖြူလမ်း၊
ရန်ကုန်မြို့။

BURMESE CLASSIC

အမှာစကား

ကျွန်တော် မြန်မာပြန်သော ဝတ္ထုရှည်များမှာ ရှေးသောအားဖြင့် သမိုင်းနောက်ခံ ဝတ္ထုများ ဖြစ်ကြသည်။ ဤ "စိကြွယ်ယာ" ဝတ္ထုမှာမူ သမိုင်းနောက်ခံဝတ္ထု မဟုတ်ဘဲ ခေတ်ဝတ္ထုဖြစ်သည်။

"စိကြွယ်ယာ" ဝတ္ထု၏ မူရင်းမှာ အိန္ဒိယနာမည်ကျော် ဝတ္ထုစာရေးဆရာကြီး "အခိလန်" တစ်လင်ဘာသာဖြင့်ရေးသော "ကျိတ္တိရပ္ပိဓေ" ဖြစ်သည်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံ၏ အမြင့်ဆုံး "ဂယာန်ပိဋ" စာပေဆု ဆွတ်ခူးရရှိသော ပြည်နယ်ဘာသာဖြင့် ရေးသားထားသည့် ဝတ္ထုများကို ဟိန္ဒူဘာသာ ဖြင့်လည်း ဘာသာပြန်ဆိုကြသည်။ မူရင်း တစ်လင်ဘာသာဖြင့်ရှိနေသော "ကျိတ္တိရပ္ပိဓေ" ဝတ္ထုကို ဟိန္ဒူဘာသာပြန်ဆိုသောအခါ ဝတ္ထု၏အမည်မှာ မူရင်းအမည်၏ အနက်အဓိပ္ပာယ် ထွက်သော ဟိန္ဒူဘာသာစကားလုံး "စိကြွယ်ယာ" ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်တော်၏ "စိကြွယ်ယာ" သည် ဟိန္ဒူ ဘာသာပြန်မှတစ်ဆင့် မြန်မာပြန်ဆိုခြင်းဖြစ်၍ ဝတ္ထု၏အမည်ကို မြန်မာနာမည်လည်း ဝင်ဆန်းနေသောကြောင့် ဟိန္ဒူဘာသာပြန်ဝတ္ထုအမည်အတိုင်း "စိကြွယ်ယာ" ဟူ၍ တပ်လိုက်သည်။ "စိကြွယ်ယာ"သည် "ပန်းချီချစ်သူ" ဟူ၍ အနက်အဓိပ္ပာယ်ရသည်။

"စိကြွယ်ယာ" ဝတ္ထု "ဂယာန်ပိဋ" စာပေဆုရရှိသောအခါ တွေ့ဆုံမေးမြန်းသူ တစ်ဦး အား ဝတ္ထုရေးဆရာက ဤသို့ ပြောပြသည်။

တစ်ခါတုန်းက မိန်းမပျိုတစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်ကို ဖုန်းဆက်ပြောတယ်။ "ထွန်းမိတ်ဆွေတစ်ယောက် ကျွန်ုပ်နာမည်နှင့် ငွေချေးပြီး ပြန်မဆပ်နိုင်တော့တဲ့အတွက် ကျွန်ုပ်အထံ လုံးလုံးဖြစ်ရတယ်။ ကျွန်ုပ်မကလည်း ဆပ်နိုင်တဲ့အခြေအနေမရှိတဲ့အတွက် အကြီးအမှူး ခုကွရောက်ရတယ်"။ အဲဒီအဖြစ်အပျက်ကို အခြေခံပြီး ကျွန်ုပ် "စိကြွယ်ယာ" ကို ငွေချေးသတ် ယနေ့လူ့အဖွဲ့အစည်းဟာ ငွေနှောက်လိုက်နေတဲ့အတွက် လူ့ကျင့်ဝတ်၊ လူ့သိက္ခာ သူတံ့ထုတ် နှိမ်ကျနေတယ်။ ဆုတ်ယုတ်နှိမ်ကျနေတဲ့ လူ့ကျင့်ဝတ်၊ လူ့သိက္ခာကို ပြန်လေ့လာဆောင်ရွက် ရည်ရွယ်ချက်နှင့် "စိကြွယ်ယာ" ကို ရေးရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဝတ္ထုရေးဆရာသည် သူ၏ဝတ္ထုအမှာစကား၌လည်း ဤသို့ ရေးသားဖော်ပြထားသည်။
“ယနေ့ ကျွန်ုပ်တို့၏ လူ့အဖွဲ့အစည်းသည် တစ်ဝက်တွင် လူ့ကျင့်ဝတ်နှင့် လူသားအသိ
ဆိတ်သုဉ်းနေကြသော လူလိမ်၊ လူညွှာ၊ လူစဉ်းလဲများအား ပြည်သူကို ခေါင်းပုံဖြတ်ခွင့်
ပေးနေကြပြီး အခြားတစ်ဖက်၌ အစွမ်းအစရှိသူများအား သမ္မာအာဇီဝအလုပ်ဖြင့် မိမိတို့
ကိုယ်ကို လုံခြုံမှုရှိစေဖို့အတွက် မလုပ်နိုင်အောင် ဖန်တီးနေကြသည်။”

ယင်း စိတ်ယုတ်မာရှိသော လူလိမ်၊ လူညွှာတို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ဘဝ၏ အစိတ်
အပိုင်းတော်တော်များများ၌ အကျင့်ဆိုးအကျင့်ပျက်များ ထင်ရောက်ကိန်းအောင် နေကြသည်။
ကျွန်ုပ်တို့၏တိုင်းနိုင်ငံ၌ တွေ့မြင်နေရသော ပြောင်းလဲမှုများမှာတို့သည် ယင်းစဉ်းလဲများအား
အခွံအခေါင်းချည်းသာရှိသော လူ့အဖွဲ့အစည်းတစ်ရပ် တည်ဆောက်ခွင့်ပေးနေကြသည်။ ယနေ့
လူပေါင်းများစွာတို့၏ ကပ်ပေါ်တွင် မီးပွားဥစ္စာကို ဖြတ်လမ်းကရှာလိုခြင်းသရဲနှင့် ဖြတ်လမ်းက
ရှာ၍ရမည့် အခွင့်အရေးသရဲ ခွစီးနေသည်။

ငွေကို မိသားစုဘဝ၏ ငြိမ်းချမ်းရေးနှင့် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ရေးထက် အလေးပေးသူ
လူမိုက်များကို ကိုယ်စားပြုနေသူမှာ ဤဝတ္ထုတွင်ပါဝင်သော တတ်ဆောင် “မာဏီကွမ်”
ဖြစ်သည်။ ဤဝတ္ထု၏ အဓိကတတ်ဆောင် “အတ္ထာမလေ”နှင့် “အာနန္ဒီ”တို့မှာမူ ယင်း
လူယုတ်မာများ၏ သားကောင်ဖြစ်ကြရသော အပြစ်မဲ့ ပြည်သူလူထု၏ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းများ
ဖြစ်ကြသည်။

မူရင်းဝတ္ထုရေးဆရာ ဖော်ပြထားသည့်အတိုင်းပင် ဤဝတ္ထုသည် အယောင်ဆောင်နှင့်
အစစ်အမှန်ကို ခွဲခြားပြသော ဘဝဓဿနဝတ္ထုဖြစ်သည်။ ဤဝတ္ထုတွင် အနုပညာကို ငွေနှင့်
ရောင်းမစားသော အနုပညာရှင်စစ်စစ် ပန်းချီဆရာနှင့် ပန်းချီအနုပညာစစ်စစ်ကို ချစ်ရာမှ
ပန်းချီအနုပညာရှင်ကို သံယောဓဉ်တွယ်တာသွားသူ မိန်းကလေး၏စရိုက်ကိုဖော်ပြရင်း ပန်းချီ
အနုပညာ၏တန်ဖိုးကိုလည်း အကဲဖြတ်ထားသည်။ အနုပညာအစစ်နှင့် အနုပညာအတုကိုလည်း
ခွဲပြထားသည်။



ပါရဂူ
၂၄ ၊ ၉၅

ထိုနေ့ညနေ သတင်းစာတွင် မနက်ဖြန်နံနက် စာမေးပွဲအောင်စာရင်း ထုတ်ပြန်
ကြေညာမည်ဟူသော သတင်းပါလာသည်။

လက်ထဲတွင် သတင်းစာနှင့်ထမင်းဘူးကိုငံလျက် ပန်းရန်ဆရာ ကျီဒမ္မရစ်သည်
ပထမဦးစွာ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။ သူ့နောက်က မာဏီကွမ် လိုက်ပါလာသည်။
ဘတ်စ်ကားသည် ဧဂ္ဂမုမှ မယ်လာပုဘုရားကျောင်းရေကန်အထိ ပြေးဆွဲသည့် ဘတ်စ်ကား
ဖြစ်သည်။ ပန်းရန်ဆရာ၏အိမ်သည် မယ်လာပု၌ ရှိသည်။

ဘတ်စ်ကားက ဆင်းလျက် ပန်းရန်ဆရာသည် ကန်ပေါင်ရိုးတွင် ရပ်လိုက်သည်။
ထို့နောက် မာဏီကွမ်အား ပိုက်ဆံပေးလျက် ပြောလိုက်သည်။

“သွား၊ ဝါခြားသတင်းစာ တစ်စောင်ကို ဝယ်လာခဲ့စမ်း၊ အဲဒီသတင်းစာမှာ
လည်းပဲ သတင်း ပါ မပါ ကြည့်ရအောင်”

မာဏီကွမ်သည် စိတ်ထဲက ရယ်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် အနီးအနားက
ဆိုင်ငယ်တစ်ဆိုင်မှ အခြားသတင်းစာတစ်စောင်ဝယ်ပြီးလျှင် ပန်းရန်ဆရာ၏လက်ထဲ ထည့်
လိုက်သည်။ ပန်းရန်ဆရာကျီဒမ္မရစ်သည် မျက်မှန်တပ်လျက် သတင်းစာတွင်ပါသည့် သတင်း
များကို ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။ သတင်းစာထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ရိုက်နှိပ်ထားသည့်
နှစ်ကြောင်းမျှသော ထိုသတင်းကို ဖတ်ရမှ စိတ်ချသွားသည်။ သို့ရာတွင် သူ၏သံသယသည်
လုံးဝ ရှင်းလင်းကွယ်ပျောက်သွားခြင်း မရှိသေးပေ။

“မနက်ဖြန် နံနက်ကျရင် အောင်စာရင်း ဆက်ဆက်ထွက်လာမှာပါနော်”
“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”
“မင်းအတ္ထာမလေ ခုံနံပါတ် သိရဲ့လား”
မာဏီကွမ်က ပြန်ပြောသည်။
“အိမ်က တစ်နေရာမှာတော့ ရေးမှတ်ထားတာ ရှိတယ်”



ပန်းရန်ဆရာ ကျိဒမ္မရစ်သည် အဏ္ဏမလေ၏ ခုံခံပါတ်ကို နှုတ်က ရွတ်ပြရင်း ရယ်လိုက်သည်။ ထိုခုံခံပါတ်ကို သူဘယ်အချိန်ကစ၍ မှတ်မိနေသည်မသိပေ။ ကျိဒမ္မရစ်က စိုးရိမ်မကင်းသောအသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဒီကောင်၊ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ အောင်ကောင်းပါရဲ့နော်”

မာဏိက္ကမံသည် ကျိဒမ္မရစ်အား အားပေးလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ အောင်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒီတစ်ကြိမ် သူ အများကြီး ကြိုးစားထားတာပဲ”

မာဏိက္ကမံသည် ယင်းသို့မဖြေတ် တခြားနည်းလမ်းဖြင့် အဖြေပေးလိုက်ပါလျှင် မိမိအား ကျိဒမ္မရစ်က အမျက်ပွားပြီး ဘုရားကျောင်း ရေကန်ထဲများ တွန်းချလိုက်လေမလားဟု စိတ်ထဲက ထိတ်လန့်စိုးရွံ့နေသည်။

“တကယ်လို့ ဒီကောင်အောင်ရင် မင်းနဲ့မင်းအမေကို မနက်ဖြန် ငါတို့ အိမ်မှာ ထမင်းဖိတ်ကျွေးမယ်”

ပန်းရန်ဆရာ ကျိဒမ္မရစ်သည် အလွန်လျှင်မြန်သော အရှိန်အဟုန်ဖြင့် သူတို့၏ အိမ်ဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။ နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ်ရှိ မာဏိက္ကမံအဖို့ ထိုအသက် ၆၀ အရွယ် လူငယ်လေးနှင့်အတူ လျှောက်သွားရသည်မှာ အတော်ကလေး အခက်အခဲတွေ့နေသည်။

မာဏိက္ကမံလည်း မိမိနှင့်အတူ လျှောက်လာနေသည်ကို ပန်းရန်ဆရာသည် မေ့နေဟန်တူသည်။ ထို့ကြောင့် ခြေလှမ်းသွက်သွက် လှမ်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

အသက် ၆၀ အရွယ်၌ပင် ပန်းရန်ဆရာ၏ ကိုယ်ကာယသည် အတော်ပင် သန်မာ ဖျတ်လတ်နေသည်။ သူ၏အတွင်းပိုင်းစွမ်းအားသည် ကိုယ်ကာယပေါ်၌ ထင်ပေါ်နေသည်။ မျက်လုံးတွင် တပ်ထားသော မျက်မှန်နှင့် လဲကဲ့သို့ ဖြူးဖွေးနေသော ဦးခေါင်းပေါ်က ဆံပင်များ သည်သာလျှင် သူ၏ဇရာအရွယ်ကို ညွှန်ပြနေကြသည်။ သူ၏ မျက်နှာပုံပန်းသည် အတန်ငယ် ရှည်လျားသည်။ အရပ်မြင့်ပြီး အသားညိုသည်။ အဖြူရောင် လက်ပြတ်အင်္ကျီ ဝတ်ထားသည်။ ခါးတွင် ဒိုတီ ဝတ်ထားလျက် ပန်းပေါ်၌ တဘက်တင်ထားသည်။ ခြေထောက်တွင် ညှပ်ဖိနပ် အပောက်င်း စီးထားသည်။

မာဏိက္ကမံလည်း ကိုယ်ကာယ သန်မာသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အရပ်အမောင်းမှာမူ ပန်းရန်ဆရာ၏ ပုန်းအထိသို့ပင် မရောက်ပေ။ မျက်နှာပုံပန်းမှာ လေးထောင့်ဖြစ်သည်။ နဖူးကျယ်သည်။ မျက်လုံးစူးရှသည်။ အဝါရောင်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီရှည် ဝတ်ထားသည်။ သားရေဖိနပ်ကိုလည်း စီးထားသည်။ လက်ထဲက အိတ်ထဲတွင်ကား ထမင်းဘူး တစ်ဘူး ပါလာသည်။

မာဏိက္ကမံသည် ကျိဒမ္မရစ်တို့၏ အိမ်အပေါ်ထပ်တွင် နေသည်။ ပန်းရန်ဆရာ၏ အကူအညီ အထောက်အပံ့ဖြင့်သာလျှင် ဗိသုကာ အတတ်သင်လျက် အလုပ်စီအီး ဘွဲ့ရထားသူ ဖြစ်သည်။ ပန်းရန်ဆရာသည် သူ၏အလုပ်ရှင်ကို မာဏိက္ကမံအတွက် အလုပ်ရအောင် ပြောပေး

ထားသည်။ သူတို့နှစ်ဦးလုံး အလွန်ကြီးကျယ်သည့် ‘အင်ဂျင်နီယာရင်း ကန်ထရိုက်တာ’ ကုမ္ပဏီ၌ အလုပ်လုပ်ကြသည်။ သူတို့ ကုမ္ပဏီသည် တစ်နေရာမဟုတ် တစ်နေရာ၌ အမြဲမပြတ် အလုပ်ရှိနေသည်။ ကျိဒမ္မရစ်သည် ထိုကုမ္ပဏီ၌ ပန်းရန်ဆရာ ဖြစ်သည်။ မာဏိက္ကမံကား ပန်းရန်ဆရာ၏အထောက်အပံ့ပိုင်ဆိုင်ဆောင်ရွက်သည်။ ကုမ္ပဏီ၏အပြင်ဘက်တွင်လည်းကောင်း၊ ဝိသုကာလည်းကောင်း မာဏိက္ကမံသည် ပန်းရန်ဆရာအား ရိုရိုကျိုးကျိုး ဆက်ဆံသည်။

ဘုရားကျောင်း၏ ရေကန်နှင့် ကပါလီရွာဘုရားကျောင်းကို ဖြတ်လျက် သူတို့ နှစ်ဦးသည် အရှေ့ဘက်က လမ်းကြားတစ်ခုထဲ ဝင်လာကြသည်။ ထိုနောက် နှစ်ဦးသား အိမ်အပြင်တံခါးကိုဖွင့်လျက် အတွင်းဘက်ဝင်လာကြသည်။ တံခါးအနောက်ဘက်တွင် ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသည်။ အတွင်းဘက်၌ အင်္ဂါတေဖြင့်လုပ်ထားသော လမ်းကလေး တစ်လမ်းရှိသည်။ ယင်းလမ်း၏ဘေးနှစ်ဖက်၌ ပန်းပင်များ စိုက်ထားသည်။ အိမ်တံခါးများမှာ ပွင့်နေကြသည်။ တံခါးနားက အတွင်းဘက်လှေကားမှ မာဏိက္ကမံ အပေါ်ထပ် တက်သွားသည်။ အိမ်ထဲဝင်သွားရင်း ပန်းရန်ဆရာက “အဏ္ဏမလေ အိမ်မှာရှိသလားဟေ့”ဟု လှမ်းမေးလိုက်သည်။ ထိုနောက် အိမ်ထဲ ဝင်သွား အင်္ကျီကိုချွတ်လျက် တစ်ချက်ခါပြီးလျှင် ဖျတ်တွင် ချိတ်ထားလိုက်လေသည်။

အိမ်ထဲတွင် လျှပ်စစ်မီးလုံးများ လင်းနေကြသည်။ ပန်းရန်ဆရာ၏အသံကို ကြားရ၍ သူ၏ဇနီး မိနာချီအမွှာလသည် မီးဖိုချောင်ထဲက အပြင်သို့ထွက်လာပြီး ပြောလိုက်လေသည်။

“သား လာချိန်ရောက်ပြီ ထင်တယ်”

မိနာချီအမွှာလသည် အသက်ငါးဆယ်လောက်ရှိပြီ။ ကိုယ်ဟန်အနေအထားမှာ သေးသေးသွယ်သွယ်ဖြစ်သည်။ မျက်နှာတွင် ပေါ်လွင်နေသော နှုတ်ရောင်နှင့် နဖူးတွင် တိုထားသောဆေးစက်သည် သူ့ကိုလှပတင့်တယ်အောင် ပြုစုနေကြသည်။ သူ၏ အသား အရောင်သည် စန္ဒကူးရောင်ဖြစ်သည်။ မျက်နှာတွင် သီးနေသည့် ချွေးသီးချွေးပေါက်ကလေး များသည် သူ့မျက်နှာ၏အသရေကို တိုးတက်အောင် ပန်တီနေကြသည်။ သူ့ပုံပန်းကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ပျိုရွယ်စဉ်က ပန်းချီရုပ်ပုံများတွင် ရေးဆွဲထားသည့် မိန်းမပျိုရုပ်များ ကဲ့သို့ပင် လှပလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။

အိမ်ထဲတွင် ရေပိုက်တပ်ထားသည်။ သို့သော်လည်း ကျိဒမ္မရစ်သည် သူ့ဝသီအရ အိမ်နောက်ဘက်သို့ သွားပြီးလျှင် ရေတွင်းမှရေငင်လျက် ကိုယ်လက် ဆေးကြောသူတံသင်သည်။ တဘက်ဖြင့် မျက်နှာကိုသုတ်လျက် ကျိဒမ္မရစ်သည် နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကဂိုဂဏ ဘုရားရုပ်ပုံတော်အနီး၌ မိနာချီ မီးပူဇော်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျိဒမ္မရစ်သည် ဘုရားရုပ်ပုံတော် သို့မဟုတ် ဘုရားရုပ်ပုံတော် စသည်တို့၏ရှေ့၌ ရိုခိုး ဦးညွတ်လေ့မရှိပေ။ မိမိအစား မိနာချီ ဘုရားပူဇော်ပသလျှင် လုံလောက်ပြီဟု တွေးတောလေ

ရှိသည်။ ထိုနေ့တွင်ကား ဘုရားပုံတော်ရှေ့၌ ရှိခိုးဦးညွတ်လိုသည့်စိတ် ဘာကြောင့်ဖြစ်လော့သည်မသိပေ။ စီးတိုင်အနီးတွင်ချထားသော ခွက်ထဲက ပြာမှုန့်ကိုယူလျက် နှုတ်တို့လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ဘုရားပုံတော်အား ရိုသေစွာ ရှိခိုးဦးညွတ်လိုက်သည့်သော်လည်း သူ၏အာရုံသည် ကရိုဏ်က ဘုရားသခင်၏ ပုံတော်ဆီသို့လည်းကောင်း သို့မဟုတ် ဘုရားဆီမီးဆီသို့လည်းကောင်း ရောက်မနေပေ။ ပုံတော်နှင့် ဘုရားမီးအနီးရှိနေသော သူတို့ခြံထွက်ပန်းပွင့်များမှာ ရန်ကြိုင်သင်းနေကြသည်။ ထိုရန်များလည်း ဘုရားဝသို့ ရောက်မလာကြပေ။ သူ၏မျက်လုံးသည် ရောင်စုံပန်းပွင့်များကို မမြင်ရပေဖြစ်နေသည်။

ကျိဒဗ္ဗရစ်သည် ဘုရားသခင်အား စိတ်ထဲက ဆုတောင်းလိုက်သည်။

“အတ္တာမလေ မနစ်ကလို စာမေးပွဲ မကျပါစေနှင့်၊ ဤတစ်ကြိမ်၌ ဆက်တိုက်အောင်ပါစေသား” ဟူသော ဆုတောင်းခြင်းနှင့်အတူပင် သူ၏ ဘုရားရှိခိုးဝတ်ပြုမှုသည်လည်း အဆုံးသတ်သွားလေသည်။

မိနာချီအမွှာလက အသံပြုလိုက်သည်။

“ထမင်းစားရအောင် လာလေ”

“ကျုပ်အပေါ်ထပ် သွားဦးမယ်၊ အတ္တာမလေ လာလိုရှိရင် ကျုပ်ကို ခေါ်လိုက်ပေးသို့ပြောလျက် ကျိဒဗ္ဗရစ်သည် လှေကားပေါ်တက်သွားပြီးလျှင် မာဏိက္ကမိခေါ်လေသည်။ လှေကားပေါ်တက်သွားရင်း သူသည် သတင်းစာထဲတွင်ပါသည့် သတင်းစာကြောင်းကိုလည်း သူ့စနိုးအား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

ယနေ့ထုဖို့ ပန်းရန်ဆရာသည် သူ့ကိုအလွတ်ပေးတော့မည်မဟုတ်ဟု မာဏိက္ကမိမှာလည်ထားသည်။ မာဏိက္ကမိသည် ထိုင်နေရာမှထလျက် သူထိုင်နေသည့်ကုလားတို့ကို ကျိဒဗ္ဗရစ်ရှေ့သို့ တိုးပေးလိုက်သည်။ သူကမူ အနားက သံသေတ္တာပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သလိုပင် အပေါ်ထပ်က အခြားအခန်းတစ်ခန်းမှာ သူတို့၏ မီးဖိုချောင်အခန်းဖြစ်သည်။ ထိုအခန်း၌ သူ့မိခင်သည် တစ်စုံတစ်ရာ လုပ်နေသည်။ အခန်းနှစ်ခန်းရှိသော ထိုအိမ်၌ သူတို့အဖေအဆင်မပြေစရာ အကြောင်းမရှိလှပေ။ အဆင်မပြေစရာအကြောင်း အဘယ့်ကြောင့်ဖြစ်မည်နည်း။ ထိုအိမ်မှာ ပန်းရန်ဆရာကိုယ်တိုင် သူ့ကိုယ်တိုင်နေဖို့အတွက် ဆောက်လုပ်ထားသော အိမ်ဖြစ်သည်။

ကျိဒဗ္ဗရစ်က စကားစသည်။

“ငါ အတ္တာမလေကို အင်ဂျင်နီယာဖြစ်တာ ကြည့်ချင်တယ်။ စက်မှုတက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့်ရဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ အလုပ်ပိုင်ရှင်ရဲ့ ထောက်ခံချက်နဲ့ဆိုရင် ဝင်ကောင်းပါလိမ့်မယ်”

“ဖေဖေပြောတာ မှန်ပါတယ်”



မာဏိက္ကမိက ပြန်ပြောသည်။ ပန်းရန်ဆရာက သူ့သားကို မိမိထက်အဆင့်မြင့်သော ပညာကိုပေးဖို့ ကြံရွယ်နေပါကလားဟု စဉ်းစားမိသဖြင့် မာဏိက္ကမိ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။ သို့ရာတွင် စိတ်ထဲကအတွေးကို အပြင်သို့ ထွက်မလာအောင် ကြိုးစားထားလေသည်။

“ငါဟာ စာမတတ်ပေမတတ် လူအလူနလို နေလာခဲ့ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ မပျိုကတော့ အဲဒီလိုနေလို့မဖြစ်ဘူး။ အခုခေတ်က စာတတ်ပေတတ် လူအလူနတွေရဲ့ခေတ်ပီလား”

ပန်းရန်ဆရာ၏စကားကို ကြားရသောအခါ မာဏိက္ကမိသည် တဟားဟားနှင့် ရယ်လိုက်လေသည်။ ပန်းရန်ဆရာက မေးလိုက်လေသည်။

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ရယ်တာလဲ၊ စာမတတ်ပေတတ်လူတွေအားလုံး ငါတို့လုပ်ရှင်နေရာကို ယူနိုင်ကြပါ့မလား။ ငါတို့အလုပ်ရှင်ဟာ စာအုပ်ထဲမှာပါတဲ့ အသိဉာဏ်မဟုတ်တည်းရှိတယ်။ လူလောက အတွေ့အကြုံလည်းရှိတယ်။ သူ ဘယ်အရာကို ထိလိုက် ပါလိုက် သူထိလိုက်တဲ့အရာမှန်သမျှဟာ ရွှေဖြစ်သွားတာပဲ။ တကယ်လို့ ငါတို့ဟာ လွှဲကို မကိုင်တတ်ဘဲ ဘွဲ့ဒီဂရီအကြီးကြီးတွေရနေရင်လည်း ဘာမှအကျိုးကျေးဇူးရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ အတ္တာမလေနဲ့ မင်းတို့နှစ်ယောက် ငါတို့ အလုပ်ရှင်လို ကြီးပွားတိုးတက်တာ ငါမြင်ချင်တယ်။ တကယ်လို့ မင်းတို့ဆီမှာ ကိုယ်ပိုင်အိမ်တို့ ကိုယ်ပိုင်ကားတို့ တခြားပစ္စည်းဥစ္စာတို့ မရှိရင် မင်းတို့ကို ဘယ်သူကမှ အသိအမှတ်မပြုဘူးဆိုတာ သေချာတယ်”

ထိုအချိန်၌ မာဏိက္ကမိ၏အမြင်တွင် ပန်းရန်ဆရာ၏တန်ဖိုးသည် သိန်းသန်းများစွာတိုးတက်လာလေသည်။

လွန်ခဲ့သည့်နှစ်များစွာ မတိုင်မီက ပန်းရန်ဆရာသည် ပခုံးပေါ်တွင် နံငယ်ပိုင်းတစ်ခုသာတင်လျက် လက်ထဲတွင် သံလက်စသောပစ္စည်းကိရိယာများကို ကိုင်ဆောင်ပြီးလျှင် ကျွတ်နားဘူးမှ မဒရပ် ဧဂ္ဂမူ ဘူတာသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ တစ်ချိန်တုန်းက ကျွတ်နားဘူး၌ ပြုသားဘုံနန်းများကဲ့သို့ အိမ်ကြီးရခိုင်များကို ဆောက်လုပ်ကြသည်။ ယခုအခါတွင်ကား ထိုဒေသ၌ ဆောက်လုပ်ပြီးသော အိမ်များကို ဖြိုဖျက်၍ မြေနေရာကို ရောင်းစားပစ်သည့် အချိန်ကာလရောက်လာသည်။

မဒရပ်ရောက်လာသောအခါ ကျိဒဗ္ဗရစ်သည် အကြိမ်များစွာ ဗိုက်မောက်နေရသည်။ တခြားပန်းရန်ဆရာများနှင့်လည်းကောင်း၊ အလုပ်ကြမ်းသမားများနှင့်လည်းကောင်း အတူတကွ လမ်းများပေါ်တွင်လှည့်လည်ပြီး အကြိမ်များစွာ အလုပ်ရှာထွက်သော်လည်း အလုပ်မရသည့်အတွက် စိတ်ဓာတ်အကြီးအကျယ် ကျခဲ့ရသည်။ အုတ်ဖုတ်သော ဖိုအတွက် မကျက်ထူသည့်အလုပ်ကို ရဖို့ရန်အတွက်ပင်လျှင် အပြိုင်အဆိုင်ဖြစ်နေကြသည်။ ပန်းရန်ဆရာကို မရသည့်အတွက် လုပ်စတင်ဝက်ဖြင့် အလုပ်ကြမ်းသမားများကဲ့သို့ အုတ်သင်္ဃန်းသည့် အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့ရသည်။ ထိုအချိန်က အလုပ်ကြမ်းလုပ်ဖို့ရန် ဝန်လေးနေသူများသည် ယနေ့



www.burmeseclassic.com

တံအိမ်များတွင် နေကြရသည်။ ကျိဒမ္မရစ်ကမူ မယ်လာပုဉ်တိုက်ဆောက်ပြီး နေနိုင်သည့် အခြေအနေဖြစ်လာသည်။ တံဂျာပူရအနီးတွင် မြေဩဇာကောင်းသည့် မြေနေရာတစ်ကောက်ကို လည်း ဝယ်ထားသည်။

“မာဏိက္ကမိ၊ အလုပ်က ငါ့ဆီကိုလာတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါက အလုပ်ကို လိုက်ရှာ ခဲ့တာ၊ အလုပ်ရတဲ့အခါကျတော့လည်း လုပ်ခရတာထက်ပိုပြီး ငါက အလုပ်လုပ်တယ်။ တကယ်လို့သာ ငါ အလုပ်မလုပ်ဘဲ အဖော်အပေါင်းတွေနဲ့ ဟေးလေးဝါးလား၊ လုပ်ပြီး အလုပ်မကြီးစားဘဲနဲ့ လုပ်ခကိုရဖို့ အားထုတ်ခဲ့တာဖြစ်ရင် ဒီကနေ့ အခုလို ကိုယ့်အိမ်မှာ ထိုင်ပြီး မင်းနဲ့စကားပြောနေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အပြင် လတ်လျားလတ်လျားထွက်ပြီး ကော်ဖီသောက်တာတို့၊ အရက်သောက်တာတို့ ရပ်ရှင်ကြည့်တာတို့ ငါမကြိုက်ဘူး။ ငါတို့ အလုပ်ရှင်က ငါ့ကို ကောင်းကောင်းပညာပေးတယ်၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်က စာမတတ်ပေမတတ် လူအလုပ်ဖြစ်ပေမယ့် မင်းတို့ကို ငါကောင်းကောင်း ပညာသင်ပေးထားတယ်”

မာဏိက္ကမိသည် ကျိဒမ္မရစ်အား ဖေဖေဟူ၍ခေါ်သည်။ မာဏိက္ကမိက ပြောသည်။

“ဖေဖေ ဒီလိုမပြောပါနဲ့၊ ဖေဖေဟာ ပညာမသင်ခဲ့ပေမယ့် အသိဉာဏ်ပညာနဲ့ ဖြည့်စုံသူဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဖေဖေလောက်ဖြစ်လာရင် တော်ပါပြီ”

ကျိဒမ္မရစ် နားထင်သွေးရောက်သွားသည်။

“မင်းတို့ ငါ့လိုကြီးပွားတိုးတက်ရုံနဲ့ မလုံလောက်သေးဘူး၊ ငါတို့ အလုပ်ရှင်လို ကြီးပွားတိုးတက်အောင် ကြိုးစားရမယ်”

“ကောင်းပါပြီ ဖေဖေ”

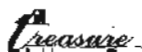
ထိုအခိုက် အောက်ထပ်မှ မိနာချီအမ္မလာက အသံပြုလိုက်သည်။

“အဏ္ဏမလေ လာပြီ၊ ထမင်းစားတော့မလား”

ကျိဒမ္မရစ်သည် ခပ်သွက်သွက် အောက်ထပ်ဆင်းလာခဲ့သည်။



အဏ္ဏမလေသည် သူ့အခန်းထဲတွင်ထိုင်လျက် သူ့ ဖခင်ယူလာသည့် သတင်းစာ များကို လှန်လှောနေလေသည်။ ထိုအခိုက် ရုတ်တရက် စာမေးပွဲအောင်စာရင်းကို သတိရ လာသည်။ နှစ်နှစ်ကျောင်းတက်ပြီးသည့်နောက် မနှစ်က ဥပစာတန်း စာမေးပွဲကို ဖြေဆို ခဲ့သည်။ တစ်လိပ်ဘာသာနှင့် အင်္ဂလိပ်ဘာသာညီ ပထမအဆင့် အမှတ်များကို ရရှိသော်လည်း ဂဏန်းသင်္ချာက သူ့ကို မျက်နှာသာမပေးပေ။ ဂဏန်းသင်္ချာတော်မှသာလျှင် စက်မှုတက္ကသိုလ် ဝင်ခွင့်ရပေမည်။ ဖခင်လုပ်သူက သူ့ကို ဂဏန်းသင်္ချာပိစွာဖြစ်အောင် အတင်းလုပ်ဖို့ ကြံရွယ် နေသည့်။ မိမိကိုယ်တိုင်က ပညာမသင်ခဲ့ရသော်လည်း ပန်းရန်ဆရာသည် လူပေါင်းများစွာနှင့် စကားဆွေးနွေးပြောကြားဖန်များ၍ ဟိုစပ်စပ်သည်စပ်စပ် နားလည်သိရှိနေသည်။



ပန်းရန်ဆရာက မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်သွားနေတာလဲ”

“စာကြည့်တိုက်...၊ စာကြည့်တိုက်ကနေ ပင်လယ်ကမ်းခြေဘက် ခဏသွား တာပါ”

“အေး...ကောင်းတယ်၊ လာ ထမင်းစားလှည့်”

အဏ္ဏမလေ၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်သည် သူ့ဖခင် မိနာချီအမ္မာလနှင့်ဆင်သည်။ အဏ္ဏမလေသည် တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်သည်။ လက်ထပ်ပြီး နှစ်ပေါင်းများစွာကြာမှ မွေးဖွားလာသူဖြစ်သည်။ သူ၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်သည် သူ့အရွယ်နှင့် လိုက်ဖက်လှသည်။ တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးနေသည့်ဆံပင်၊ သိပ်သည်းထူထပ်သည့်မျက်ခုံး၊ ရှည်လျားသည့်နှာတံ၊ အိပ်မက်များထဲတွင် နှစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်နေသည့် မျက်လုံး၊ လက်ရှည်အင်္ကျီနှင့် ဒီတီကို ဝတ်ထားသဖြင့် အတန်ငယ်အရပ်ရှည်သည်ဟု ထင်ရသည်။

သားအဖနှစ်ယောက် ထမင်းစားဖို့ ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ထမင်းစားနေရင်း ပန်းရန် ဆရာသည် သူ့သားအား မာဏိက္ကမိကို ပြောခဲ့သည့်စကားကိုပင် ပြန်ပြောနေသည်။ သူ့ဖခင် စိတ်လှုပ်ရှားတက်ကြွနေသည်ကိုတွေ့၍ အဏ္ဏမလေသည် အတန်ငယ် ပျာယာခတ်သွား သည်။ ထမင်းစားပြီးသောအခါ ကျိဒမ္မရစ် အဏ္ဏမလေ၏နောက်မှ အဏ္ဏမလေ၏ အခန်းထဲ လိုက်သွားသည်။ အဏ္ဏမလေ၏ ခုတင်ပေါ်ထိုင်လျက် ပန်းရန်ဆရာသည် အဏ္ဏမလေအား တကယ့်အင်ဂျင်နီယာကြီး သို့မဟုတ် ကန်ထရိုက်တာကြီးသဖွယ် ဆုံးမသွန်သင်နေသည်။

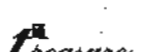
“ဒီမှာ ဖေဖေပြောမယ်၊ ဒီကနေ့ မာဏိက္ကမိဟာ ဖေဖေထက် အလုပ်မှာ အဆင့်မြင့်

တယ်၊ သားကျတော့ ဖေဖေထက်ရော မာဏိက္ကမိထက်ပါ မြင့်တဲ့အဆင့်ကိုရောက်တာ ဖေဖေ မြင်ချင်တယ်”

ယင်းအရာထားလုံးသည် မိမိဖခင်၏ အပိုင်းအခြားမရှိသော ဖခင်မေတ္တာ၏ အကျိုး အာနိသင်လား၊ သို့မဟုတ် မြင့်မားသော မျှော်မှန်းချက်၏ အကျိုးအာနိသင်လား၊ သို့မဟုတ် ပညာခွဲခြင်း၏ အကျိုးအာနိသင်လား၊ အဏ္ဏမလေ ဝေခွဲမရဖြစ်နေသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ဖခင် အား သူ့အလွန်တရာ လေးစားခြင်းနိုးသည်။ သူ့ဖခင်သည် သူ့ကို ဆယ်နှစ်ကြာပြီးသည့် နောက်မှ ယနေ့ ပြောသင့်ပြောထိုက်သည့် စကားများကို ပြောကြားနေသည်။ ယင်းအချက်ကို သူ့သဘောမတွေ့ ဖြစ်နေသည်။ ဆယ်နာရီနောက်ပိုင်း အောင်စာရင်းသိပြီးသည့်အခါကျမှ မွဲကို ဤစကားများ ပြောပြလျှင် မကောင်းပေဘူးလား။

သို့ရာတွင် သူ့ဖခင်က သူ့ကို ချမ်းသာပေလိမ့်မယ် မဟုတ်ပေ။

“ဖေဖေတို့ ကျေတီနာသူးမှာ ဒီကနေ့ ဘယ်နေရာကို ကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် ပျက်စီးနေတဲ့အိမ်နံရံများနဲ့ အုတ်ကျိုးအုတ်ပဲ့များကိုသာ မြင်နေရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီမြို့က ပျက်စီးနေတဲ့အိမ်နံရံများနဲ့ အုတ်ကျိုးအုတ်ပဲ့များကတော့ အိမ်ကြီးရခိုင်များအဖြစ် ပြောင်းလဲနေပြီ။



www.burmeseclassic.com

ဒီဖြူ ပေပေရောက်လာတဲ့အခါတုန်းက ဒီဖြူမှာ ယာဉ်ဆိုလို့ လူတွေဆွဲတဲ့ လန်ချားနဲ့ ဓာတ်ရထားကလွဲပြီး တခြား ဘာမှမရှိဘူး။ ဒီကနေ့ ခြေကိုင်လျှောက်တဲ့သူတွေအတွက် လမ်းပေါ်မှာ ဖြစ်စေ၊ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာဖြစ်စေ လုံးဝမရှိတော့ဘူး။ လမ်းကို ဖြတ်ကူးမယ်ကြံရင် မော်တော်ကား ကိုးစီးလောက် ဝတ်တိုက်မယ့်ပုံဖြစ်နေတယ်။ ဇာကယ်လို့ ခြုံထဲမှာ သူဌေး သူကြွယ်တွေ အရေအတွက်များလာရင် ပေပေတို့လို အလုပ်လုပ်သူများအတွက် ကံကောင်း ထောက်မတယ်လို့ ဆိုရလိမ့်မယ်။ ဒီကနေ့ ပေပေတို့ မာထီကွမ်ရဲ့အခြေအနေကိုကြည့်စမ်း၊ ကန်ထရိုက်တာအလုပ်အသစ် လက်မခံနိုင်တဲ့အတွက် အကြီးအကျယ်ဒုက္ခ ရောက်နေတယ်။

ပခင်၏ အချုပ်အနှောင်ထဲတွင် ဖမ်းမိနေသော အဏ္ဏမလေ၏အခြေအနေမှာ အလွန်ဆရာ စိုးရိမ်စရာဖြစ်နေသည်။ သူပခင် တက်ကြွလှုပ်ရှားမှုမှာ အဆက်မပြတ် တိုးတက် ဖြင့်မားလာပြီးလျှင် တောင်ကိုဖြိုဖျက်ပစ်လိုက်လေသည်။

“အဏ္ဏမလေ၊ သားတို့ရဲ့ခေတ်မှာ သားတို့ကို အကူအညီပေးမယ့် အလုပ်သမား သို့မဟုတ် ပန်းရန်ဆရာဆိုတာ ရှိတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီကနေ့ လူသားတွေအားလုံး ပညာ သင်ကြားနေကြပြီ။ သူတို့တစ်တွေဟာ အလုပ်ကြမ်းကို လုပ်နိုင်ကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ လုပ်လည်း လုပ်မှာမဟုတ်တော့ဘူး။ အခုခေတ်မှာဆိုရင် ပညာမတတ်တဲ့လူတွေကတောင် တခြားလူတွေ ကို သွေးဆောင်ဖြားယောင်းနိုင်တယ်လို့ဆိုရင်၊ ပညာတတ်တဲ့လူတွေအဖို့တော့ ပြောစရာ မလိုတော့ဘူး။ သူတို့ တိတ်တိတ်ကလေး စက်ကိရိယာများကို ဝယ်ကြလိမ့်မယ်၊ အပျင်းကြောလည်း စန့်ကြတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ အချိန်အလကားဖြန်းပြီး သားတို့ဆီက လှလေည့်၊ တောင်းကြံမှာမဟုတ်ဘူး။ မိမိတို့ရဲ့ချိတ်မှုကို အကြောင်းပြပြီး သားတို့ကို အပြစ် တင် စကားလည်း ပြောမှာမဟုတ်ဘူး။”

“ဟုတ်ကဲ့ ပေပေ”

ယင်းသို့ပြောလျက် အဏ္ဏမလေသည် ထိုနေရာမှ တိတ်တဆိတ် ထွက်သွားရန် စိတ်ကူးလိုက်လေသည်။ နောက်ထပ် အနည်းငယ်ပြောပြီးသောအခါ ပန်းရန်ဆရာက ပြော လိုက်လေသည်။

“သား အိပ်ချင်နေပုံရတယ်၊ ကဲ... အိပ်တော့၊ ဒီနေ့ည ပေပေတော့ အိပ်ပျော်မှာ မဟုတ်ဘူး။”

ယင်းသို့ပြောလျက် ပန်းရန်ဆရာသည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ အကယ်၍ ပန်းရန်ဆရာသည် အပြင်ဘက် တောက်လျှောက်ထွက်သွားလျှင် အဏ္ဏမလေသည် အိပ်ပျော် ကောင်း အိပ်ပျော်ပေလိမ့်မည်။

သို့ရာတွင် ပန်းရန်ဆရာသည် သူ့သားအား အိပ်ပျော်စေချင်ပုံမရပေ။ အပြင်ထွက် သွားရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဒီမှာ သား၊ စက်ကိရိယာကို မေ့မထားနဲ့၊ ခေတ်ကြီးက ပြောင်းလဲလာပြီ။ ဒီကနေ့ လက်နဲ့အားထုတ်ပြီးလုပ်တဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ်ကို အကောင်းမထင် ကြတော့ဘူး။ သားလည်းပဲ သန့်လုပ်တဲ့ စက်ကိရိယာကို မောင်းတတ်ဖို့ သင်ရမယ်။”

သူ့သားကို ဆုံးမညွှန်ကြားလျက် ပန်းရန်ဆရာ သွားအိပ်လေသည်။ အဏ္ဏမလေ သည် ရုတ်တရက် သူ၏ညာဘက်လက်ကို အပေါ်ထောင့် လျက် စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ၏ လက်သည် သန့်လုပ်ထားသည့် လက်လည်းမဟုတ်ပေ။ သံစက်ကိရိယာကို မောင်းမည့် လက်လည်း မဟုတ်ပေ။ ရှည်လျားသွယ်ဖျောင်းသော လက်ချောင်းလက်ဆံများရှိသည့် လက်ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ သူ့အဖြစ်မဟုတ်ပေ။ ဘုရားသခင်၏ အပြစ်သာ ဖြစ်နိုင်သည်။ သူ၏လက်သည် နူးညံ့သောသစ်ရွက်များမဟုတ်ပေ။ လှုပ်ယမ်းသွားသည်။ မျက်လုံး ထဲတွင် မျက်ရည် နှစ်ပေါက်သုံးပေါက် ပေါ်လာသည်။ လက်နဲ့လုပ်ရသည့် အလုပ်သည် ရုတ်ချသင့်ရွတ်ချအပ်သည့် ယုတ်ညံ့နိမ့်ကျသော အလုပ်ဖြစ်ပါသလော။

မျက်လုံးတွင်ပေါ်လာသည့် မျက်ရည်ပေါက်၏အကြားမှ အဏ္ဏမလေသည် သူ၏ လက်ပေါ်တွင် မြင်ကွင်းအချို့ ကြွတက်လာသည်ကိုမြင်ရသည်။ ရုတ်တရက် ကြားပွင့် အမြောက်အမြား ပွင့်လာသည်။ ဥဒေါင်းက အတောင်ကို ဖြန့်လျက်ကသည်။ သမင်က ထိတ်လန့်သောအကြည့်ဖြင့်ကြည့်သည်။ ဥသြငှက် တွန်ကျူသည်။ ယင်းမြင်ကွင်းအားလုံး ပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့် အားလုံးစုပေါင်းလျက် မိန်းမပျိုတစ်ဦး လာရပ်သလိုလို ထင်သွား သည်။ ထိုမိန်းမပျိုကို သူသည် တစ်နေရာရာရှိ လူအုပ်ထဲတွင် ခဏတွေ့လိုက်ရပြီး လျှပ်စီး လက်သက်သို့ သူမြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ထိုမိန်းမပျိုသည် သူ့အဖို့ လုံးဝ သူစိမ်းပြင်ပြင်ဖြစ်နေသည်ဟူ၍လည်းကောင်း တွေးနေမိသည်။ ရုတ်တရက် မျက်ရည်ပေါက်များသည် သူ၏လက်ဝါးပေါ်ကျလာပြီး ပြန့်သွားကြသည်။ သူ၏ ထိုပန်းချီ မြတ်နိုးသူကလေးမှာလည်း မျက်စိအောက်က ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

မီးပိတ်လျက် အဏ္ဏမလေ ခုတင်ပေါ် လှဲလိုက်သည်။ ယမန်နှစ်က ကောလိပ် စာမေးပွဲ ရွေးသွားခဲ့ရသည့်အတွက် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေသည်။ အဏ္ဏမလေသည် သူ့ခင် အား ဂဏန်းသင်္ချာကလွဲ၍ တခြားမည်သည့်ဘာသာရပ်ကိုမဆိုယူရန် အဆင်သင့်ဖြစ်သည်ဟု ကြိုတင်ပြောခဲ့သည်။ ဖခင်လုပ်သူသည် သူ၏ပြောပြချက်ကို လက်မခံခဲ့ပေ။ ယနေ့တစ်ဖန် ဂဏန်းသင်္ချာသည်ပင်လျှင် သူနှင့် တူတူပန်းတမ်း ကစားနေပြန်သည်။ ဂဏန်းသင်္ချာကို ယူမိသည့်အတွက် သူ အကျပ်အတည်း တွေ့ရပြန်သည်။ ဂဏန်းသင်္ချာကပင် အနိုင်ရမည် လား၊ သူကပင် ရမည်လား။ မနက်ဖြန်နံနက်တွင် အဆုံးအဖြတ်ပေးတော့မည်။

နံနက်ငါးနာရီ မရှိတိုရှီလောက်တွင် အိမ်နောက်ဘက် သရက်ပင်ပေါ်၌ နားနေသော ဥသြငှက်က သူ့ကို နှိုးလိုက်သည်။ ခြုံ၏လူတော်တော်များများသည် ဥသြငှက်နှင့် ကျေးငှက် သာရကာတို့ ကျူးရင့်သံ၊ တောင်လေ၏အထိအတွေ့ ပန်းဓာလာတို့မှ ပျံသင်းကြိုင်လှိုင်လာ

သည် ရန်များကို မသိကြပေ။ မြို့၏အာကာသ ကောင်းကင်ပြင်၌လည်း လမင်းနှင့် ကြယ်
တာရာ အသေချောအနှံ့တို့သည် ပွင့်လန်းနေကြသည်။ အတ္တာမလေသည် ယင်းအချက်အလက်
အားလုံးကို ဘာကြောင့် သိရှိနားလည်နေသည် မသိပေ။

သရက်ဥယျာဉ်များမှ ဥသြတန်သံကို အတ္တာမလေသည် တချို့သောလူများနှင့်
တံချိုသော အချိန်ကျမှသာလျှင် ကြားရသည်။ စံပယ်ပန်းရောင်ကိုလည်း ထိုအချိန်အခါများ
ကျမှသာလျှင် ရှုမြင်ရလေသည်။ အကြိမ်များစွာ ကြီးစားအားထုတ်ခဲ့သော်လည်း တစ်ကြိမ်
သာလျှင် ထိုဥသြကို တိတိတိတိကလေး ခိုးကြည့်၍မြင်ခဲ့ရသည်။ စိတ်နှလုံးကို ယူကြ
သွေးဆောင်ခဲ့သော ထိုတတွေ့အကြံကို သူဘယ်သောအခါမှ မမေ့ခဲ့ပေ။

ကျိပ်မွှေရစ်သည် အတ္တာမလေကို အော်နှိုးပြီးလျှင် အတ္တာမလေအခန်းထဲက မိန့်
ဖွင့်လိုက်သည်။ မီးရောင်ကြောင့် အတ္တာမလေ မျက်လုံးကျိန်းသွားသည်။ အတ္တာမလေသည်
ပျာယိးပျာယာ ထထိုင်လိုက်လေသည်။ ငွေတစ်ရုပ်၊ သူ့ကိုပေးလျက် သူ့ဖခင်က ပြောသည်
"စာမေးပွဲ အောင်စာရင်းပါတဲ့ သတင်းစာတွေအားလုံး တစ်စောင်စီ ဝယ်ခဲ့
ကျိပ်မွှေရစ် တစ်ညလုံး အိပ်၍မပျော်သည်ကို သူ့မျက်လုံးက သက်သေခံနေသည်
အတ္တာမလေသည် ကမူးရူးထိုးထပြီးလျှင် ဝိုက်ဆံကိုယူလျက် လမ်းကြားဝ
ထွက်လာခဲ့သည်။ မဒရပ်မြို့၏လှုပ်ရှားမှုသည် လမ်းကြားများမှ အစပြုသည်။ အလ
လုပ် သွားသူများ၊ နွားနို့ညစ်ညည် နွားမွေးသမားများ သွားမတိုက်ဘဲ ဆိုင်သွားပြီး လက်ဖက်
ရည်သောက်သူများ၊ ယင်းကဲ့သောလူများသည် မြို့ပြဘဝ၏စက်ကိရိယာကို စတင်လှည့်
ကြသည်။

ထိုနေ့တွင် အောင်စာရင်းကိုသိရန် စိတ်စောနေကြသည့် အတ္တာမလေကဲ့သို့သော
ကျောင်းသားများလည်း ထိုလူများထဲတွင် လာရောက်ပေါင်းဆုံကြသည်။ ခွဲထားသည့်
ပိန္နဲသီး၌ မရေမတွက်နိုင်သည့် ယင်ကောင်များလာအုံကြသကဲ့သို့ သတင်းစာရောင်းသ
ဆိုင်များ၌ ကျောင်းသားများ အစုလိုက်အပြုံလိုက် အုံနေကြသည်။ အတ္တာမလေသည် ထိုမြို့
ထုတ်ဝေသည့် သတင်းစာ လေးစောင်ကို ခဲခဲယဉ်းယဉ်းဝယ်ယူပြီးလျှင် လူအုပ်ထဲက အပြ
ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် စိုးရိမ်မကင်းသောစိတ်ဖြင့် ကန်ပေါင်ရိုးက ဓာတ်မီးတိုင်အနီး
လာခဲ့သည်။ ထိုနေရာတွင်လည်း လူအချို့ အုံနေကြသည်။ ထိုလူအုပ်မှ အတန်ငယ်ခွာပြီးလျှင်
အတ္တာမလေသည် သတင်းစာကိုလှန်လျက် အောင်စာရင်းကို သေချာစွာဖတ်ကြည့်သည်
သူ၏ ရှေ့ကခုံနံပါတ်သည် အောင်စာရင်းတွင် ပါလာသည်။ သူ့နောက်က ခုံနံပါတ်လည်း
အောင်စာရင်း၌ပါသည်။ သူ၏ခုံနံပါတ် ဘာဖြစ်သွားသနည်း။ သူ၏ခုံနံပါတ် ဘာဖြစ်
သွားသနည်း။

အတ္တာမလေသည် တခြားသတင်းစာတစ်စောင်ကို လှန်ကြည့်ပြန်သည်
ထိုသတင်းစာလည်း အလားတူပင် ပုံနှိပ်ထားသည်။ ကျန်သတင်းစာနှစ်စောင်ကို သူ့မလ

မဟာပေ။ သတင်းစာများကို လုံးထွေးလျက် လက်ထဲတွင်ဆုပ်ကိုင်ပြီး ရေကန်လက်ရမ်းနားသို့
ကပ်သွားသည်။ ရေကန်ထဲ လိမ့်ကျမသွားအောင် လက်ရမ်းကို ကိုင်ထားသည့်ပမာ ထင်နေ
ရသည်။ ရေကန်အလယ်၌ရှိသော မဏ္ဍပ်အဆောက်အအုံကို မခိုက်မသုန် ကြည့်ရှုနေသည်။
သူ၏ စူးစိုက်နေသောမျက်စိအဖြင့် ဘုရားကျောင်း၏ ရေကန်ပြင်ကျယ်ကြီးထဲတွင် ကူးနေ
မသာ ကွေ့ကောကက်ကောက် လဝန်းသည် ဩဇာသီးခြမ်းပမာ မြင်နေရသည်။ ထိုလသည်
နက်ခင်းအချိန် ကောင်းကင်ပြင်တွင် တက်လာသော လကွယ်မရောက်မီ မြင်ရသည့်လခြမ်း
ဖြစ်ပုံရသည်။

ဘုရားကျောင်း၏ ရေကန်တွင်း၌ရှိနေသော မဏ္ဍပ်အဆောက်အအုံ၊ ဘုရားကျောင်း၏
ဝင်းတံခါး၊ ကွေ့ကောကက်ကောက် လခြမ်း၊ ယင်းအရာများအားလုံး စုပေါင်းလျက်
အတ္တာမလေအား သရော်နေကြသည်။ ယခင်ကလည်း အကြိမ်များစွာ ဤနေရာသို့လာ၍
ထိုမြင်ကွင်းကို ကြည့်ရှုခဲ့ဖူးသည်။ နှစ်သိန်းမှလည်း ရရှိခံစားခဲ့ဖူးသည်။ ဘုရားကျောင်းဘေး၌
သစ်ပင်များနှင့် ပန်းဥယျာဉ်ရှိလျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမည်နည်းဟု စဉ်းစားကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။
သို့သော် ယနေ့တွင်ကား သူသည် အတိုင်းမရှိ ဒေါသအိုးပေါက်ကဲ့နေသည်။

သူ ကလေးအရွယ် လူမမယ်ဘဝတုန်းက ဤဘုရားကျောင်း၌ အဖြစ်အပျက်
အမျိုးမျိုးဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်။ ယင်းအဖြစ်အပျက်များ၏ ဩဇာလွှမ်းမိုးမှုကို ခံရသောကြောင့်
သာလျှင် သူ၏စိတ်နှလုံးသည် ဤကဲ့သို့ ပြောင်းလဲလာခဲ့သည်ဟုဆိုလျှင် မှားမည်မဟုတ်ပေ။
သူ၏စိတ်မဝင်စားမှုကို မည်သည့်အရာက ဖြစ်စေခဲ့သနည်း။ ထိုဘုရားကျောင်းက သို့မဟုတ်
ဟုရားကျောင်းရေကန်ထဲတွင် လှော်ခတ်ရန်အတွက် လှေလုပ်ဖို့ ထိုနေရာသို့ရောက်လာကြသော
လက်မှုပညာသည်တစ်စုတို့က ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့သည်။

အတ္တာမလေသည် ကပါလီရွှေရနှင့် ကပ္ပလာမ္ဘီကော ဘုရားများကိုလည်း ဒေါသထွက်
လာသည်။ ဤဘုရားကျောင်းမှာ ထိုဘုရားများ၏ ကျောင်းဖြစ်သည်။ ဘုရားကျောင်း၏
မှစ်တံခါး၊ မှစ်တံခါးပေါ်၌ ထုလုပ်ထားသည့် ရုပ်တုများ၊ ရုပ်တုများပေါ်၌ ခြယ်ထားသည့်
အရောင်မျိုးစုံ၊ အနုပညာလက်ရာ၊ အဆင်တန်ဆာ၊ ယင်းအရာအားလုံးသည် ထိုဘုရားများ
အတွက်သာလျှင် ဖြစ်သည်။

တဖြည်းဖြည်း နံနက်ခင်းရောက်လာသည်။ ကောင်းကင်ပြင်မှ အမှိုက်မှောင်သည်
တစ်စတစ်စ ဘုရားကျောင်းရေကန်ထဲ၌ ၎င်းလျှိုးသွားသည်ဟု ထင်ရသည်။ ဩဇာသီးခြမ်း
ပမာ မြင်နေရသောလခြမ်းသည် ကြေးပြားအထပ်ပမာ ဖြစ်သွားလေသည်။ အတ္တာမလေ
သည် လမ်းကြားထဲလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ပန်းရန်ဆရာ ကျိပ်မွှေရစ်သည် အရူးပမာ အလှူ
လှူမြန်သောအရှိန်အဟုန်ဖြင့် သူ့ထံလာနေလေသည်။



အတ္ထာမလေထံ ခပ်သုတ်သုတ်လှမ်းလာသော ပန်းရန်ဆရာကို အမွှာရစ်ကို ကြည့်လိုက်လျှင် ပင်ကိုစိတ် ပျောက်နေသည်ဟုပင် ထင်ရသည်။ အတ္ထာမလေ အိမ်ပြန်နောက်ကျနေကတည်းက ပန်းရန်ဆရာသည် သံသယဝင်လာသည်။ လမ်းသို့ထွက်ပြီး ကျောင်းသားတစ်ဦးထံမှ သတင်းစာတောင်း၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ၏သံသယသည် အမှန်တကယ်ဖြစ်သွားသည်။ အတ္ထာမလေသည် ယခုတစ်ကြိမ်၌လည်း စာမေးပွဲကျပြန်လေပြီ။

ပန်းရန်ဆရာ၏ သံဖြင့်လုပ်ထားသောလက်သည် အတ္ထာမလေ၏ပခုံးပေါ် ရောက်လာသည်။ ဖခင်၏လက်ကို မီးဖုတ်ထားသည့်သံကို ခံစားရသကဲ့သို့ ခံစားရလေသည်။ ပန်းရန်ဆရာသည် တာတစ်ခွန်းမှ မပြောပေ။ အတ္ထာမလေကိုခေါ်လျက် တိတ်တဆိတ် အိမ်သို့ပြန်လာပြီးလျှင် အတ္ထာမလေအား သူ၏အခန်းထဲ တွန်းပို့လိုက်လေသည်။ ခဏကြာသောအခါ ပန်းရန်ဆရာသည် ရုတ်တရက် အရှုပမာ သူ့ကိုယ်သူ ထုလိုက်သည်။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဆင်ကန်းတော့တိုး ထုနှက်ရိုက်ပုတ်လျက် ပန်းရန်ဆရာက ..

“ငါ အသတ်ခံရပြီ၊ ငါ အသတ်ခံရပြီ” ဟု အော်ပြောလိုက်လေသည်။ မိနာချီအမွှာလသည် သူ့ယောက်ျားအား ထိုကဲ့သို့မပြုလုပ်ရန် မတားမြစ် မပိတ်ပင်နိုင်ရှာပေ။ ယင်းရုတ်ရုတ်သံ အသံကိုကြားရ၍ မာဏိက္ကမံသည် အပေါ်ထပ်မှအောက်ထပ်သို့ မြှင့်ဆင်းလာသည်။ ပန်းရန်ဆရာ၏လက်ကို ဖမ်းချုပ်ထားပြီးလျှင် မာဏိက္ကမံက စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာဖြင့် “ဖေဖေ...ဖေဖေ...အဲဒီလိုမလုပ်နဲ့လေ” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ တစ်ခဏအတောအတွင်း၌ပင် မာဏိက္ကမံသည် အကြောင်းစုံကို သိရှိနားလည်သွားလေသည်။

“ဖေဖေ၊ ဖေဖေ ဒီလိုလုပ်တာကောင်းသလား” ကျိအမွှာရစ်က ကြိမ်းမောင်းလိုက်လေသည်။

“ဒီမေးခွန်း မစီး သူ့ကို မေးကြည့်ဖို့ကောင်းတယ်၊ ငါ ပထမဦးဆုံး ဒီမြို့ရောက်လာတဲ့အခါတုန်းက ထမင်းတစ်လှုတ်စားရဖို့အရေး လမ်းတကာလှည့်လည် သွားလာခဲ့ရတယ်၊ ငါ့ဆီမှာ လဲဖို့အဝတ်မရှိဘူး၊ ဆွေးနေတဲ့အဝတ်တွေကို လျှော်လိုက်ရင် စုတ်ပြဲသွားမှာ စိုးရိမ်နေရတယ်၊ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ရုပ်ရှင်ပုံစတာကိုခင်းပြီး အိပ်ခဲ့ရတယ်”

ပန်းရန်ဆရာသည် ထိုအချိန်၌ သူ့ဘဝ၌ ခါးသီးသောအတွေ့အကြုံများကို ဘာကြောင့် ပြန်လည်သတိရနေသည်မသိပေ။ ဆင်းရဲခွဲတေခြင်း သရဲသဘက်ကို မိမိ၏ဘဝမှ နှင်ထုတ်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ထိုသရဲသဘက်သည် သူ့စိတ်နှလုံး၏ ထောင့်တစ်ထောင့်၌ ပုန်းကွယ်ထိုင်နေသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်နေသည်။ သူ၏သားကို ထိုသရဲသဘက်၏စက်တွင်းမှ လွတ်မြောက်စေလိုသည့်ဆန္ဒ သူ့တွင်ရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုအချိန်၌ ပန်းရန်ဆရာသည် ထိုမျှ အမျက်မာန်ပွားနေခြင်း ဖြစ်ဟန်တူလေသည်။

အစား၊ အဝတ်၊ အိမ်၊ ပန်းရန်ဆရာ ညွှန်ကြားပြောပြသည့် ယင်းအရာဝတ္ထု သုံးမျိုးအကြောင်းကို အတ္ထာမလေ စဉ်းစားစိတ်ကူးနေသည်။ ဖခင်၏အခြေအနေကို တွေ့ရ

သဖြင့် သူ၏စိတ်နှလုံးသည် ပျော့သွားသည်။ သို့ရာတွင် အတ္ထာမလေသည် သူ့ဖခင် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေခြင်းကိုမူ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ဖယ်ရှားပျောက်ပျက်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ပေ။

မာဏိက္ကမံသည် ပန်းရန်ဆရာအား တဖြည်းဖြည်း စိတ်သက်သာမှု ရသွားအောင် ကြိုးစားသည်။ ပထမ တိတ်တဆိတ်ရပ်လျက် ပန်းရန်ဆရာ ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေသည်ကို နားထောင်နေသည်။ ထို့နောက်မှ မာဏိက္ကမံသည် ပန်းရန်ဆရာအား ထိုနေ့တွင် လုပ်ရမည့် ဉာဏ်ကို သတိပေးလိုက်လေသည်။ သူတို့နှစ်ဦး ဆောက်လုပ်ရမည့်အိမ်ကို ထိုနေ့တွင် အုတ်မြစ်ချရမည်ဖြစ်သည်။ အုတ်မြစ်ချသည့်ထံစမ်းအနား၌ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင် လာကောင်းလာလိမ့်မည်ဟူ၍ မာဏိက္ကမံက ပန်းရန်ဆရာအား သတိပေးလိုက်လေသည်။

ပန်းရန်ဆရာက ပြောလိုက်သည်။
“ဟုတ်လား... ဒါဖြင့် သွားရမှာပေါ့၊ ဒီကနေ့ ငါ မင်းကို ထမင်းစား ဖိတ်ထားတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ငါက ထမင်းမစားဘဲ အဝတ်နေနိုင်တဲ့ အကျင့်ရှိတဲ့ အကောင်”

ကျိအမွှာရစ် အင်္ကျီလဲရန် အခန်းထဲဝင်သွားသည်။ မာဏိက္ကမံသည် အတ္ထာမလေအနား ခပ်ဖြည်းဖြည်း ကပ်လာခဲ့သည်။ အကယ်၍ အတ္ထာမလေသာ စာမေးပွဲအောင်လျှင် မာဏိက္ကမံသည် ဝမ်းသာချင်မှ ဝမ်းသာလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ယခုအချိန်၌ကား သူလည်း အမှန်တကယ်ပင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေလေသည်။

“ပန်းချီဆွဲတဲ့ အရှူးအလုပ်ကို ရပ်လိုက်ပါကွာ၊ ဒီလက်နဲ့ ဂဏန်းသင်္ချာ ပုစ္ဆာတွေကို တွက်စမ်းပါ၊ မင်း နောင်နှစ်အတွက်လည်း ကျောင်းတက်ခွင့်ရအောင် ငါ ဖေဖေကို ပြောပေးပါမယ်”

ထိုအခိုက် ကျိအမွှာရစ် ထိုနေရာသို့ ရောက်လာသည်ဖြစ်၍ မာဏိက္ကမံသည် အပေါ်ထပ်သို့ လျင်မြန်စွာတက်သွားပြီးလျှင် ထမင်းဘူးကိုယူလျက် ပြန်ဆင်းလာသည်။ မိနာချီအမွှာလ လာထားသောထမင်းဘူးကို ပန်းရန်ဆရာသည် လှည့်တောင်မကြည့်ပေ။ ပန်းရန်ဆရာ၏ကိုယ်စား မာဏိက္ကမံက ထမင်းဘူးကိုယူရန် ရှေ့သို့တိုးသွားသည်။ ပန်းရန်ဆရာက မာဏိက္ကမံအား ထမင်းဘူးမယူရန် ဟန့်တားပြီးလျှင် မာဏိက္ကမံကို ခေါ်လျက် အိမ်ထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွားလေသည်။

အချိန်သမယသည် တစ်စ ကုန်ဆုံးနေလေသည်။ မိနာချီအမွှာလသည် သူ့သား အတ္ထာမလေအား အကြိမ်များစွာ ထမင်းစားခေါ်သည်။ သို့ရာတွင် အတ္ထာမလေက မသွားပေ။ သူ့ရှေ့မှောက်၌ မျက်ရည်ကို စီးကျစေခြင်းမှတစ်ပါး အခြားနည်းလမ်းမရှိပေ။ ခဏကြာသောအခါ အတ္ထာမလေ ထလိုက်သည်။ ရေရိုးချိုး အဝတ်အစားလဲပြီး အပြင်သို့ ထွက်သွားလေသည်။ သူ၏လက်ထဲတွင် ကော်ပီစာအုပ် ပါသွားလေသည်။

စိနာချီအမွှာလက သူ့သားအား "ထမင်းစားသွားပါလား" ဟု လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

"ဖေဖေစားမှ ကျွန်တော်စားမယ် မေမေ"

အဏ္ဏာမလေ အိမ်ကထွက်သွားသည်။ သို့သော် ဝေးဝေးလဲလဲသို့မသွား။ သူ့ခြေထောက်သည် ကံပါလိမ္မော်ရ ဘုရားကျောင်းဘက်သို့သာလျှင် အလိုအလျောက် လှမ်းသွားလေသည်။ ဘုရားကျောင်းအနီးက ပန်းဆိုင်များကို မြင်တွေ့ရသည့်အခါ သူသည် အမြဲလိုလိုပင် အလွန်တရာ အားရရွှင်လန်းခြင်းဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သို့ရာတွင် ယနေ့အဖို့ကား အားရရွှင်လန်းခြင်း ဖြစ်မလာပေ။ အတော်အတန် စိတ်ငြိမ်းချမ်းခြင်းကိုမူ ရရှိသွားသည်။ ရန်ကြိုင်သင်းနေသည့် ရောင်စုံပန်းကုံးများကို ထိုဆိုဝံ့၌ နှိတ်ဆွဲထားသည်။ ၎င်းပျော့ပတ်များပေါ်၌ ပန်းပွင့်များ၊ ပန်းအဆုပ်များ၊ ပန်းခိုင်များ ပြန်ကြံနေသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ ပန်းရန်နှင့်အတူ ကတိုးနံ၊ ပရင်နံ၊ အမွှေးတိုင်နံများလည်း ထိုနေရာတစ်ဝိုက်၌ ပျံ့နှံ့ကြိုင်သင်းနေသည်။

ထိုအချိန်၌ အဏ္ဏာမလေသည် ဖခင်ပြောသောစကားကို သတိရလာသည်။ အစားအဝတ်၊ အိမ် ဤဆိုင်များ၌ ယင်းအရာသုံးစုံထက် မည်သည့်အရာကိုမျှ မရရှိနိုင်ပေ။ အစားနှင့်အဝတ်မှတစ်ပါး တခြားပစ္စည်းများကို ဝယ်ယူသူများလည်း လူလောက၌ ရှိကြသည်ဟူ၍ သူ့သဘောပေါက်သွားသည်။ ကျေးရွာများတွင် ဘုရားကျောင်းအနီး၌ ပန်းဥယျာဉ်ရှိသည်ကို သူတွေ့ဖူးသည်။ မြို့ပေါ်က ဘုရားကျောင်းများ၏အနီး၌ကား ပန်းဥယျာဉ်မရှိပေ။ သို့သော်လည်း ဤနေရာ၌ ပန်းဆိုင်များ အဆင်သင့်ရှိနေခြင်းမှာ အလွန်အဆင်ပြေသည့်အရာ ဖြစ်လေသည်။

ဘုရားကျောင်းတံခါး ပွင့်နေသည်။ အဏ္ဏာမလေသည် အတွင်းဝင်သွားပြီးလျှင် အမြင်ဘက်က မဏ္ဍပ်တိုင်တစ်တိုင်ရှိပြီး ထိုင်လိုက်လေသည်။ ထိုအချိန် ထိုနေရာတွင် လူမရွပ်စသေးပေ။ သူလိုလားသည့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုကို ရရှိသွားသည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်အနည်းငယ်ခန့်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်များကို သတိရလာသည်။ ယင်းအဖြစ်အပျက်များ၌ သူ၏ကလေးသူငယ်ဘဝက စိတ်ဝင်စားစရာ အတွေ့အကြုံများ ကွယ်ဝှက်နေကြသည်။

ထိုအချိန်က ဘုရားကျောင်းအဟောင်းကို ပြင်ဆောက်နေသည်။ တစ်ဖက်တွင် ပုံစံငယ်ငယ် ဘုရားကျောင်းကလေးကိုတင်ပြီး ရေထဲတွင် ကူးခတ်သွားလာနိုင်ရန်အတွက် လှပသော သစ်သားလှေကို ပြုလုပ်နေသည်။ အခြားတစ်ဖက်တွင်ကား ဘုရားကျောင်းကို သယ်ဆောင်သွားမည့် စီးတော်ယာဉ်များ၌ ရွှေပိန်း ငွေပိန်းချနေသည်။ ရွှေပိန်းငွေပိန်းချထားသည့်အပေါ်၌လည်း ပတ္တမြား စသော ရတနာများကို တပ်ဆင်နေကြသည်။ မုခ်ဦး၌ ရှိနေသောရုပ်တုများသည် ရောင်မျိုးစုံခြယ်ထားသဖြင့် တလက်လက် တောက်ပနေကြသည်။ တံဂျာဂူရမှ မရစသော မြို့များမှ ကျွမ်းကျင်သောအနုပညာရှင်များ မယ်လာပူသို့ ရောက်နေ

ကြသည်။ အဏ္ဏာမလေလည်း တစ်နည်းနည်းဖြင့် သူတို့အုပ်စုထဲ သွားရောက်ရောနှောလေသည်။

အချို့ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ လက်သည်းလောက်ရှိသည့် သေးငယ်သော ဆောက်ကလေးကို ရိုက်ရိုက်ပြီး သစ်သားဖြင့် လှပသောအနုပညာလက်ရာများကို ဖန်တီးပြုလုပ်နေကြသည်။ အဖျက်ကား အနုပညာလက်ရာဖြစ်သော လှေတွင်တပ်ဆင်ရန် ယမင်းရုပ်၊ ကချေသည်ရုပ်များကို ထုလုပ်နေကြသည်။ သူတို့၏လက်ရောင်ကလေးများသည် ကနေကြသည်ဟု အဏ္ဏာမလေထင်မိလေသည်။ ဆောက်ထွင်းသံများသည် သာယာနာပျော်ဖွယ် ဂီတသံသဖွယ် ဖြစ်နေကြသည်။

တံဂျာဂူရမှ ယင်းလက်မှုပညာသည်တို့၏ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုမှာ အတော်လေးဆန်းသည်ဟု အဏ္ဏာမလေ တွေးနေမိလေသည်။ ဦးခေါင်းပေါ်၌ ဆံထုံးကြီး ထုံးထားကြသည်။ ရွက်ဖျင်အဖြူများဖြင့် တံသဖွယ်ဆောက်လုပ်ပြီးလျှင် ထိုရွက်ဖျင်ထဲထဲထိုင်လျက် အလုပ်လုပ်ကြသည်။ သူတို့၏တံတွင်းသို့ မည်သူ့ကိုမူ လာခွင့်မပေးပေ။ အဏ္ဏာမလေသည် တစ်နည်းတစ်လမ်းအားဖြင့် သူတို့၏အချစ်တော် ဖြစ်သွားသောကြောင့် သူတို့၏အုပ်စု၌ သွားရောက်ပေါင်းဆုံနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ကျောက်သလင်းကဲ့သို့ ဖြူဆွတ်နေသော စက္ကူများပေါ်မှ ရွှေမှုန့်ငွေမှုန့်များကို ဝါဂွမ်းဖြင့် တို့ယူလျက် မယောင်းသူတ်ထားသည့် စီးတော်ယာဉ်များတွင် ခြယ်ကြသည်။ ရွှေမှုန့်ငွေမှုန့်ခြယ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သစ်သားဖြင့်လုပ်ထားသော ဟင်္သာငှက်သည် ရုတ်တရက် ပဉ္စလက်တန်ခိုးဖြင့် ဖန်တီးလိုက်သကဲ့သို့ ရွှေရောင်၊ ငွေရောင် တောက်လာသည်။ ဟင်္သာရုပ်တွင် ရောင်စုံကျောက်များကို တပ်ဆင်လိုက်သောအခါ လှပသောအဆင်တန်ဆာဖြစ်လာလေသည်။

ဘုရားကျောင်းအတွင်း၌လည်း နေရာအနှံ့အပြား အနုပညာလက်ရာမျိုးစုံကို ဖန်တီးပြုလုပ်နေကြသည်။ ထိုဘုရားကျောင်း၌ ကျောက်ရုပ်တု စသည်မှာ အလွန်တရာနည်းပါးသည်။ သို့ရာတွင် သစ်သားပလာစတာ ရွှေငွေအများပြားဖြင့် ထူးခြားသည့် အနုပညာလက်ရာများကိုမူ ဖန်တီးပြုလုပ်နေကြသည်။ လူမမယ်အရွယ်၌ပင် အဏ္ဏာမလေ၏လက်သည်းကန်စုံတစ်ခု ပြုလုပ်ဖန်တီးရန် ဟန်တပြင်ပြင် ဖြစ်နေသည်။ ထိုလက်မှုပညာသည်များ၏ ယပေါင်းအဖော်ဖြစ်သွားသည့်အခါ၌ကား သူ၏ဝိတီသည် အတိုင်းအရှည်မရှိတော့ပေ။

အလုပ် ပြီးစီးသွားလေပြီ။ လက်မှုပညာသည်များ ပြန်ချိန်ရောက်လာလေပြီ။ တံဂျာဂူရမှ ဆံထုံးကြီးနှင့် ပန်းရန်ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော လက်မှုပညာသည်ကြီးသည် အဏ္ဏာမလေကို အထူးချီးကျူးလေသည်။ ပန်းရန်ဆရာကြီးသည် ရွှေချည်ထိုး ငွေချည်ထိုး ဖျင်ဖြင့်လုပ်ထားသည့် ထောပတ်ခိုးခိုးစားသော ကရိုရန် သူငယ်အရုပ်တစ်ရုပ်ကို အဏ္ဏာမလေထံ၊ လက်ဆောင်ပေးသည်။ ပန်းရန်ဆရာကြီးသည် ထိုအရုပ်ကို အဏ္ဏာမလေအတွက် ရည်ရွယ်ပြုလုပ်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“သား... ဒီအနုပညာကို သေသေချာချာ လေ့လာဆည်းပူးဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအနုပညာကို သား ဘယ်တော့မှ ဆုပ်ကိုင်မထားရဘူး”

အတ္တာမလေက ပန်းရန်ဆရာကြီးပြောသောစကားကို နားမလည်ပေ။ စူးစမ်းသော အကြည့်ဖြင့် ပန်းရန်ဆရာကြီးကိုသာ ကြည့်နေလေသည်။

“ဒီအနုပညာနဲ့ သား အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ဘာဘာတို့ဟာ ဒီအနုပညာကို အရိုက်အရာခံအနေနဲ့ လက်ခံရရှိထားတာဖြစ်တယ်။ ဘုရင်တွေ ကေရာခံတွေ ဟာ ဒီအနုပညာကို ကြီးထွားတိုးတက်လာအောင် လုပ်ကြံတယ်။ အခုတော့ ခေတ်ပြောင်း သွားပြီ။ ပိုက်ဆံကြွယ်ဝတဲ့လူတွေလည်း ဒီကနေတော့ စားဖို့သောက်ဖို့ ကိစ္စလောက်ကိုပဲ ကြောင့်ကြဖိုက်နေကြတယ်။ ဘာသားဟာ ဓာတ်ပုံပညာသင်တယ်။ ခလုတ်နှိပ်လိုက်ရုံနဲ့ တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ရုပ်ပုံကို ရိုက်ယူလို့ရတယ်။ သား ဒီအနုပညာကို မက်မက်မောမော ရှိမနေပါနဲ့။ ဒါမှမဟုတ်ရင် သားရဲ့ဘဝဟာ ပျက်စီးဆုံးပါးသွားလိမ့်မယ်”

ထိုအချိန်က အတ္တာမလေသည် ပန်းရန်ဆရာကြီးပြောသောစကားကို ဘာမျှ နားမလည်ပေ။ ငွေဖြင့်လုပ်ထားသည့် ထောပတ်နိုးစားသော ကရိရုန သူငယ်ရုပ်ပုံ၏ အလှကို သာလျှင် နားလည်သဘောပေါက်ခဲ့သည်။

ယခုအရွယ်ရောက်လာသောအခါ အတ္တာမလေသည် အတိတ် အကြောင်းအရာ များကို နားလည်သဘောပေါက်ရန် ကြိုးစားကြည့်သည်။ ယခုအချိန်၌ မထွပ်တိုင်ကိုမှီပြု ထိုင်လိုသည့်စိတ် အဘယ်ကြောင့် ပေါ်ပေါက်လာသနည်း။ ကောလိပ်ကျောင်းသား ဖြစ်ပြီး သည့်နောက်ကျမှသာလျှင် သူ၏အိပ်ပျော်နေသော အနုပညာစိတ်ဓာတ်သည် နိုးကြားလာ ပြီးလျှင် အရှိန်အဟုန် အပြည့်အဝဖြင့် လူးလွန်းအားယူလာလေသည်။

အတ္တာမလေသည် ဂဏန်းသင်္ချာသင်ကြားရာ၌ အာရုံအပြည့်အဝ စိုက်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် သူ၏စိတ်နှလုံးတွင် ဂဏန်းသင်္ချာကို ဆန့်ကျင်သော ထက်မြက်အားကောင်းသည့် တုံ့ပြန်မှု အဘယ့်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည်မသိပေ။

ထိုသျှောင်ထုံးကြီးနှင့် လက်မှုပညာသည်ကြီးက သူ့ကို...

“သား ဒီအနုပညာကို မက်မောမနေနဲ့။ ဒါမှမဟုတ်ရင် သားရဲ့ ဘဝဟာ ပျက်စီး ဆုံးပါးသွားလိမ့်မယ်” ဟု ပြောနေသကဲ့သို့ပင် ထင်နေလေသည်။

အတ္တာမလေသည် သူ့ကိုယ်သူ ပြောလိုက်လေသည်။

“ငါ အနုပညာကို ဘယ်မှာမက်မောလို့လဲ။ အနုပညာကသာ ငါ့ကို သူ့ဘက် ပါအောင် ဆွဲဆောင်နေတာ”

အချိန်ကုန်ဆုံး ကျော်လွန်လာသည်။ အတ္တာမလေ ဆာလောင်မွတ်သိပ်လာသည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်မနေချင်တော့ပေ။ ဘုရားကျောင်း၏နောက်ဘက်ရှိ ကန်ပေါင်ရိုးက လျှောက်ပြီးလျှင် အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။ တဖြည်းဖြည်း နေမြင့်လာလေပြီ။ သူ့လက်ထဲတွင်

ပိုက်ဆံရှိသည်။ သို့ရာတွင် ဘာကိုမှ စားချင်စိတ်မရှိပေ။ ရှေ့အနည်းငယ် ဆက်လျှောက် များပြီးလျှင် ကန်ပေါင်ရိုးအနီး၌ ရပ်နေသော ဘတ်စ်ကားတစ်စီးပေါ် တက်လိုက်သည်။ ယိုဘတ်စ်ကားသည် အဒေယာသို့သွားသည့် ဘတ်စ်ကားဖြစ်လေသည်။



ဘတ်စ်ကား အဒေယာတံတားကိုဖြတ်လျက် ရှေ့သို့ကျော်လွန်လာသည့်အခါ၌ အတ္တာမလေသည် တံတား၏ညာဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မြစ်ရေပြင် မည်သို့ရှိနေရှိနေ ဖြစ်၏အားနှစ်ဘက်၌ကား စိမ်းစိမ်းစိုစို မြင်ကွင်းများကိုသာလျှင် တွေ့မြင်နေရသည်။ ထိုနေရာ မြတ်သွားသည့်အခါတိုင်း အတ္တာမလေသည် ထိုစိမ်းလန်း၊ နီပြည့်သည့်မြင်ကွင်းကို ကြည့်ရှုဖို့ရန် ပမေပေ။ ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ အိမ်တစ်အိမ်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ထိုအိမ်သည် သစ်ပင်ချုံဖုတ်များ၏ အလယ်၌ သူ့အလိုလို ပေါက်လာသကဲ့သို့ထင်ရသည်။ အိမ်ပိုင်ရှင်သည် ကြိုးစားပမ်းစား ငှက်ကောင်းကိုရွေးလျက် အိမ်ဆောက်ထားပုံရသည်ဟု အတ္တာမလေ တွေးကြည့်နေမိသည်။

အဒေယာသို့ ဘတ်စ်ကားရောက်လာသည်။ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှ ဆင်းလာပြီးလျှင် အတ္တာမလေသည် ရေတံဘိုင်၌ ကိုယ်လက်ဆေးကြော သုတ်သင်လျက် ရေကိုသောက်လိုက် သည်။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်နေသည့် ပင်ပန်းနွမ်းလျခြင်းသည် အတန်ငယ် ပျောက်သလို ရှိသွားသည်။ အရပ်လေးမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထိုနေရာ၌ အိမ်သစ်များ အများအပြားတွေ့ရသည်။ ထိုအခါ သူ၏ဖခင်သည် သူ့ကိုအဘယ်ကြောင့် ဝိသုကာ အလုပ်လုပ်စေချင်သည်အကြောင်းကို နားလည်သဘောပေါက်သွားသည်။ ယခင်က သစ်ပင်ဝါးပင်များ ခြေယျာ၌များ၊ ပန်းပင်များ ရှိခဲ့သည့်နေရာ၌ ယခုအခါတွင် အုတ်များ အိမ်လှေများ၊ သံတိုင်သံလက်ရမ်းများကိုသာလျှင် တွေ့မြင်နေရသည်။

အတ္တာမလေသည် မကြာခဏ မာဏိကီဇန်နှင့်လည်းကောင်း၊ တခြား မိတ်ဆွေများ နှင့်လည်းကောင်း၊ အတူတကွ အဒေယာ၌ရှိသော အာလီယုတ် ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ ရောက် လာတတ်သည်။ ပင်လယ်ကမ်းခြေရောက်ရန်အတွက် အရှေ့ဘက်က လမ်းတစ်လမ်းကို ကွေ့ဝင်သွားရသည်။ လမ်းအကျော၌ အတ္တာမလေ မြင်ကွင်းတစ်ခုကို တွေ့မြင်သွားသည်။ ခဏကြာမျှ မတုန်မလှုပ်ရပ်နေမိသည်။ ခြံတစ်ခြံ၏ ခြံစည်းရိုးအနီးတွင်ရှိသော သစ်ပင် တစ်ပင်၏အရိပ်အောက်၌ သူတောင်းစားမတစ်ဦး ထိုင်နေသည်။ ဒါနရှင်တို့၏မြို့ဖြစ်သော မဒရပ်၌ တစ်နေ့တလေမှပင် သူတောင်းစားများကို မတွေ့ရဘဲမနေပေ။ ဤသူတောင်းစားမ ကမူ တခြားသူတောင်းစားများနှင့်မတူဘဲ တစ်မူထူးခြားနေသည်။ ထို့ကြောင့် ထို သူတောင်းစားမသည် အတ္တာမလေ၏အာရုံကို ဆွဲငင်ယူနိုင်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဆွေးမြေ့ညစ်နွမ်းနေသည့်အဝတ်ကို ဝတ်ထားသည့် ကျန်းမာသန်ခွမ်းသော ကိုယ်ကာယရှိသော ထိုတောသူမိန်းမရွယ်သည် ဖြစ်ကတတ်ဆန်းနေပြီး သူ့ကလေးကို နို့တိုက်

နေလေသည်။ အသားအရောင်မှာ မည်မျှကဲသော်လည်း ထိုမိန်းမရွယ်သည် အနုပညာရှင်များ အနုပညာကြောက်စွာ ထုလုပ်ထားသည့် ကျောက်ရုပ်သဖွယ် မြင်နေရသည်။ မြို့ထဲ၌ ဤကဲ့သို့ ကိုယ်ခန္ဓာတောင့်တင်းဖွံ့ထွားသော မိန်းမရွယ်များကို အတ္ထာမလေ မတွေ့ပူးပေ။ မိန်းမရွယ်၏ အနားတွင် အဝတ်ထုပ်တစ်ထုပ်နှင့် သံပန်းကန်ခွက်တစ်ခွက်ရှိသည်။ အတ္ထာမလေသည် မိန်းမရွယ်အား ကရုဏာသက်သွားလေသည်။ ထိုမိန်းမရွယ်သည် တောနေလူရာတို့၏ အနိပ်စက် အစော့ကားခံရပြီးလျှင် မြို့သို့ရောက်လာခြင်းဖြစ်သလော။ သို့မဟုတ် မိမိ၏ဘဝကို ဖျက်ဆီး ပစ်ရန်အတွက် မြို့သို့ရောက်လာခြင်းဖြစ်သလော။ အတ္ထာမလေ ဝေခွဲမရဖြစ်နေသည့် မိန်းမရွယ်သည် နာလောင်မွတ်သိပ်နေသည့်ဖြစ်၍ အတ္ထာမလေ၏ ကရုဏာပြည့်လျှင် နေသော မျက်လုံးကို ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် "ဘုရားသခင်" ဟု နှုတ်ကရွတ်လျက် သူ့လက်ကို အတ္ထာမလေဘက်သို့ ဖြန့်လိုက်သည်။

အတ္ထာမလေသည် ဝိုက်ဆံဆိတ်ဖွင့်လျက် ဝိုက်ဆံတစ်မတ် ထုတ်ပြီးလျှင် သူတောင်း၊ စားမအား ပေးလျက် နောက်ဘက်ပြန်လှည့်မကြည့်ဘဲ ခပ်သုတ်သုတ် ရှေ့ဆက် လျှောက်သွားလေသည်။ သူတောင်း၊ စားမသည် အတ္ထာမလေ ထွက်သွားရာသို့ အံ့ဩငေးမော ကြည့်နေလေသည်။ ဤမြို့၌ ဤကဲ့သို့သော ရူးပေါပေါပုဂ္ဂိုလ်ကို သူတောင်း၊ စားမသည် ယခင်က မတွေ့မြင်ခဲ့ဖူးပေ။ ဝိုက်ဆံနှစ်ပြားလောက် ပေးဖို့ရန်အတွက် တစ်စုံတစ်ရာ ဆင်ခြင် စဉ်းစားနေဟန်ဖြူပြီးလျှင် ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် မျက်လုံးကြီးဖြင့် ဝင့်ကြည့်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ကိုသာလျှင် တွေ့မြင်ခဲ့ဖူးလေသည်။

အေလီယက် ပင်လယ်ကမ်းခြေသည် မြို့နှင့် အတန်လှမ်းသည်။ ပင်လယ် ကမ်းခြေ၌ ဝိုင်းဝိုင်းပုံသဏ္ဍာန် မရှုပ်တစ်စုနှင့် မြက်များကောက်ရိုးများဖြင့် ဆောက်လုပ် ထားသော တံအမျိုးကို တွေ့မြင်ရသည်။ ပင်လယ်ရေမျိုးသုများ ထိုနေရာသို့လာ၍ အဝတ်အစား လဲနိုင်ရန်အတွက် မြစ်သစ်ရွက်တံများကို ဖန်တီးပြုလုပ်ထားသည်ဟု အချို့ကပြောကြသည်။ လျှို့ဝှက်ခြင်းအပြည့်ရှိသော ပျော်ပါးကစားမှုအမျိုးမျိုးအတွက် ဟိုတယ်အခန်းများနည်းတူ ဤတံများကိုလည်း အသုံးပြုကြသည်ဆိုသည်အကြောင်းကို အတ္ထာမလေ နားမလည်ပေ။ ထိုကိစ္စသည် လူမရွတ်ခင် ထိုနေရာသို့ ကားနှင့်လာသောသူများ၏ အလုပ်ကိစ္စဖြစ်သည်။

လေးနာရီ ထိုးတော့မည်။ ငါးနာရီထိုးပြီးသည်နှင့် လူအတော်များများ ထိုနေရာသို့ အလည်အမတ်ရောက်လာတတ်ကြသည်။ အတ္ထာမလေသည် တံတစ်တံသို့ ရောက်သွားသည်။ တံထဲတွင် ထိုင်လိုက်ပြီးပါလာသည့် ကော်ပီစာအုပ်ကိုဖွင့်လျက် ခဲတံဖြင့် ပန်းချီဆွဲလေသည်။ ပန်းချီဆွဲင် အာရုံစိုက်သွားသောအခါ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းနှင့် မောပန်းနွမ်းနယ်ခြင်း နှစ်မျိုးလုံး ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ စာမေးပွဲကျသည့်အကြောင်းနှင့် သူ့ဖခင် ဆုပု ကြိမ်းမောင်းသည့်အကြောင်းကိုလည်း သူ သတိမရတော့ပေ။

မျက်မှောက်တွဲ၌ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာ၏ စိမ်းဖန်ဖန်လှိုင်းများသည် တဖြည်းဖြည်း နက်ပြာရောင်အဖြစ် ပြောင်းလဲနေကြသည်။ နေမင်းသည် မိုးသားတိမ်လိပ်တို့၏အကွယ်တွင် ရောက်နေသည်။ ထို့ကြောင့် နေပုဂ္ဂိုလ်မမြင်းလှဟု ထင်နေရသည်။ ပင်လယ်လေ တိုက်ခတ် သောကြောင့် အတ္ထာမလေ၏နှုတ်ခမ်းတွင် ဆားဓာတ်လိုလို စိုထိုင်းထိုင်းဖြစ်လာသည်။ တဖြည်းဖြည်း ထိုနေရာသို့ လူများရောက်လာကြသည်။ ထိုအချိန်အထိ အတ္ထာမလေအနီးသို့ မည်သူမျှ ရောက်မလာသေးပေ။ ထို့ကြောင့် သူ၏အာရုံလည်း ပျက်မသွားသေးပေ။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လျှောက်လာသော လူနှစ်ယောက်သည် သူ့ဆီ မျက်လုံးရောက် မှုကြသည်။ မြို့သူမြို့သားများသည် လေရှု၍ဂြိုဟ်ရန်အတွက်လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် အညောင်းပြေအညာပြေ စကားတပြောပြောနှင့် လမ်းလျှောက်ရန်အတွက်လည်းကောင်း၊ ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ လာကြသည်။ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းများကို စားအေးဆေးဆေး ဖတ်ရန် အတွက်လည်း လာရောက်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ထိုနေရာ၌ထိုင်ပြီး မည်သူမှ ပန်းချီဆွဲမနေပေ။ ထို့ကြောင့် ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦး၏အာရုံသည် အတ္ထာမလေထံ ရောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ပင်လယ်ကမ်းခြေရောက်လာသော ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးမှာ အသက်ကြီးကြီး လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ဦးမှာ မိန်းမပျိုတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးသည် ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ မကြာခဏလာရောက်တတ်သူများ ဖြစ်ကြသည်။ မိန်းမပျိုနှင့် စကား ပြောနေသောလူကြီးသည် ရုတ်တရက် စကားပြောရပ်သွားပြီးလျှင် တစ်နေရာ၌ မတ်တတ် ရပ်လျက် ထိုတံရှိရာသို့ အာရုံစိုက်ကြည့်နေသည်။ မိန်းမပျိုလည်း ထိုတံရှိရာသို့ပင် လှမ်းကြည့်နေလေသည်။

လူကြီးသည် အဖြူရောင်အင်္ကျီပွဲကို ဝတ်ထားသည်။ အဝါရောင် ရောစောင် တစ်ထည်ကို ဘင်္ဂါလီလူမျိုးတို့၏ ပုံစံအတိုင်းခြုံထားသည်။ ရောစောင်၏ အနားတစ်ဖက် သည် ရင်ဘတ်ပေါ်ကဖြတ်လျက် ပန်းစာနောက်ဘက်တွင် လွင့်နေသည်။ တမီးနာဒူး အရှုပ် သားများလို ဒိုတီကိုလည်း ဝတ်ထားသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မှာ ပြေပြစ်အချိုးကျသည်။ ဦးထိပ်ရှေ့ပိုင်းမှာ ပြောင်နေသည်။ ထိုလူကြီးသည် သူ၏ လေးထောင့်မျက်နှာ၌ ဆော်ဒါပုလင်း ကွဲက မှန်နှင့်တူသော မှန်ထူထူမျက်မှန်ကြီးကို တပ်ထားသည်။

လူကြီးနှင့်အတူပါလာသည့် မိန်းမပျိုသည် မြင်ရသူတို့အား ညှိယူနိုင်လောက်သည့် အလှပိုင်ရှင်မူကား မဟုတ်ပေ။ သူ့တွင် မြင်ရသူတို့၏အာရုံကို ဆွဲဆောင်နိုင်လောက်သော သို့မဟုတ် ချုပ်ကိုင်ဖမ်းစားနိုင်လောက်သော အင်္ဂါလက္ခဏာများမူ တစ်ခုမှမရှိပေ။ အရွယ် အားဖြင့် မိန်းမပျိုသည် အတ္ထာမလေထက် တစ်နှစ် သို့မဟုတ် နှစ်နှစ်မျှ ငယ်ပေလိမ့်မည်။ မျက်လုံးမှ ခွဲမက်လောက်သည့် အရောင်အဝါလို ထွက်နေသည်ဟုထင်ရသည်။ ဟန်အမူအရာ နှင့် သွားလာလှုပ်ရှားမှု၌ သဘာဝအလှ တစ်ခုရှိနေသည်။ ဦးခေါင်းမှစ၍ ခြေဖျားအထိ သူ၏အတွင်းအပြင်၌ ရိုးသားမှုအလျဉ်း စီးဆင်းနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ လှုပ်ရှားသွားလာ

ခြင်း၌ ဟန်လုပ်သည့်အမှအရာ မရှိပေ။ ရှည်လျားသိပ်သည်းသော ဆံပင်ရှိသည်။ မိန်းမပျို၏ ဆံဖြတ်သည် ခါးအောက်ပိုင်း၌ ကဟန်ချီနေသည်။ မျက်နှာအတန်ငယ် သွယ်သည်။ မျက်နှုံးက ရှည်လျားပြီး နှုတ်ခမ်းက နီရဲနေသည်။ ကိုယ်ဟန်အနေအထားမှာမူ သေးသေးသွယ်သွယ်ပင် ဖြစ်သည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ခပ်အေးအေး ခပ်မှန်မှန်လေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒီသူငယ် ပန်းချီဆွဲနေတာနဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်တယ် ပေးပေး၊ ပန်းချီဆွဲနေတဲ့အခါ ပေးပေး အာရုံစိုက်နေသလိုပဲ၊ သူလည်းပဲ အာရုံစိုက်ပြီး ပန်းချီဆွဲနေတယ် ပေးပေး”

နှစ်ဦးသား အတ္ထာမလေအနီးသို့ ရောက်လာကြသည်။ အတ္ထာမလေသည် မျက်နှာ တစ်ဖက်သို့ လှည့်နေသည်ဖြစ်၍ သားအပူနှစ်ယောက် သူအနီးရောက်လာသည်ကို မသိပေ။ မိန်းမပျို၏ဦးခေါင်း၌ပန်ထားသော စံပယ်ပန်းအနံ့သည် အတ္ထာမလေ၏နှာဝသို့ ရောက်လာ သည်။ အတ္ထာမလေသည် ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်သည်။ မိန်းမပျို၏မျက်လုံးကို ပထမဦးစွာ ခွဲကြည့်သွားသည်။ နောက်မှ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏မျက်နှာကို မြင်ရသည်။ သူတို့နှစ်ဦးကို ယခင်က တစ်နေရာရာတွင် မြင်ဖူးသည်ဟု အတ္ထာမလေ တွေးနေမိသည်။ ဤပင်လယ်ကမ်းခြေ၌ပင် ခပ်လှမ်းလှမ်းက တွေ့ဖူးခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ပြောလိုက်သည်။

“မိတ်ဖွဲ့ပါနဲ့၊ သူငယ်၊ ဦးတို့ကြောင့် မောင်အလုပ် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားတယ်”

“အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ပုလင်းတန်း ဒီလိုပဲ ဟိုခြစ်ဒီခြစ် ခြစ်ကြည့် နေတာပါ”

“ဦးတို့ မောင်လက်ရာကို မကြည့်ရဘူးလား”

အနီး၌ မိန်းမပျိုတစ်ဦး ရပ်နေသောကြောင့် အတ္ထာမလေသည် သူပန်းချီကားကို ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအားပြရန် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်နေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ အလိုဆန္ဒ ကို ငြင်းလည်း၊ မငြင်းဆန်နိုင်ပေ။ အတ္ထာမလေသည် ပန်းချီကောင်းကောင်း မဆွဲတတ် သေးပေ။ ထို့ကြောင့် မိမိဆွဲထားသည့် ပန်းချီကားကို ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအား ဘယ်လိုလုပ်ပြရမည် နည်းဟု စဉ်းစားရင်း တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ် ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်တော် ဒီလိုပဲ ဟိုခြစ်ဒီခြစ် ခြစ်ကြည့်နေတာပါ၊ ဒီပုံကိုဆွဲပြီးရင် ဆုတ်ဖြပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်မှာပါ”

ယင်းသို့ပြောပြီးလျှင် ရှက်ရှက်နှင့်ဦးခေါင်းငုံ့လျက် အတ္ထာမလေသည် ကော်ပီ စာအုပ်ကို ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏လက်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် အတ္ထာမလေ၏ ပန်းချီကားကို သေသေချာချာ ကြည့်နေလေသည်။ ထိုနောက် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် တံထဲတွင် တင်ပလွှင့်ခွေထိုင်လိုက်သည်။ သူ့သမီးကိုလည်း လှမ်းအထိုင်ခိုင်းလိုက်လေသည်။ ခဏကြာမှ

ပန်းချီကားကို သေချာစွာကြည့်ပြီးလျှင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် ပန်းချီကားကို မိန်းမပျိုအား လှမ်းပေးလိုက်သည်။ မိန်းမပျို၏ တောက်ပနေသောမျက်လုံးမှ အရောင်အဝါများ ထွက်နေ သည်ကို အတ္ထာမလေ မြင်ရလေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွေးညင်းထသွားသည်။

“ငါ့ ပန်းချီ မဆိုးဘူးထင်တယ်”ဟု သူ့ဘာသာသူ စဉ်းစားကြည့်လိုက်လေသည်။

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက မေးလိုက်လေသည်။

“လမ်းဖျော်မှာ ထိုင်နေတဲ့ ဟိုသူတောင်းစားမကို မောင်မြင်လာခဲ့တယ် ထင်တယ်”

“ဦးကြီးလည်း မြင်ခဲ့သလား”

“အေး... မြင်တယ်၊ သူက ဦးတို့အိမ်ရှေ့မှာ ထိုင်နေတာပဲ၊ မျက်နှာနဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာ ဖစ်တိအပိုင်းတွေကတော့ အားလုံးမှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူက အခုလို အရိုးပဒေသာလို ဖယ်မှာ ပိန်လို့လဲ၊ သန်သန်မာမာ တောင့်တောင့်တင်းတင်းကြီး မဟုတ်လား”

အတ္ထာမလေသည် အဖြေပြန်ပေးရန် မဝံ့မရဲဖြစ်နေသည်။

“ဘယ်လိုသဘောနဲ့ အခုလို ဆွဲတာလဲ၊ ပြောပါဦး”

“သူလည်းပဲ မကြာခင် အခုလို ကြွလှည့်သွားလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်။

ဒါဖြူက သူ့ကို ထမင်းအငတ်ထားပြီး သေသွားအောင် လုပ်ပါလိမ့်မယ်”

သားအပူနှစ်ယောက်သည် ရုတ်တရက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကြ သည်။ ထိုသူတောင်းစားမနှင့် ပတ်သက်သည့် လျှို့ဝှက်ချက်ကို သူတို့ သိနေကြဟန်တူသည်။

အတ္ထာမလေ၏ ထိုပန်းချီကား၌ ...

ထိုသူတောင်းစားမသည် ကမ္ဘာ့ဌာနန်းရုပ် ပေါက်နေသည်။ မျက်နှာတွင် အတိုင်း အရည် မရှိသော နာကျင်မှုကို ခံစားနေရသည်။ သူတောင်းစားမသည် ကလေးကို ကြီးစား၍ နို့တိုက်နေသည်။ ကပ်နေသော နို့အုံမှ နို့ထွက်မလာသောကြောင့် ကလေးသည် ခြေကန် လက်ကန်နှင့်ညည်းထန်စွာ ငိုကြွေးနေသည်။ မိခင်၏မျက်လုံးက မျက်ရည်ပေါက်တို့သည် ကလေး၏မျက်နှာပေါ်၌ ကျနေကြသည်။ ပုံထဲတွင် နောက်ဘက် အတော်ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ မြင့်မားသော အဆောက်အအုံကြီးများကို မြင်တွေ့နေရသည်။ အခြားတစ်ဖက်၌ မြင့်မားသော အဆောက်အအုံကြီးများ၏ရှေ့တွင် ဘုရားကျောင်း၏ မုခ်ဦးတစ်ခုသည် ရှက်ရွံ့သည့်အလား ဦးခေါင်းငုံ့၍ ရပ်နေသည်။ အတ္ထာမလေသည် ပန်းချီပုံ၏အမည်ကို “အလှူဒါနရင်တို့၏မြို့ မဒရပ်၌”ဟု ပေးထားလေသည်။

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ရယ်ပြီး မေးလိုက်လေသည်။

“ဒီပုံရဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို မောင် ပြောမပြနိုင်ဘူးလား”

အဖြေပြန်ပေးနိုင်စွမ်းမရှိသည့်အတွက် အတ္ထာမလေ ဒုက္ခရောက်နေသည်။ မိမိ နှာခေါင်း ကျည်ပွေ့တွေ့နေပြီဟု သူ့ကိုယ်သူ ထင်နေသည်။ ဘာမှမပြောဘဲ ရပ်ပြီး ခေါင်းကုတ် နေသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက သူ့ကိုအဖြေပေးရန် လှုံ့ဆော်နေပြန်သည်။

အတ္ထာမလောက ပြောလိုက်လေသည်။

“မြင့်မားလှတဲ့ ဒီအိမ်ကြီးများဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အမြဲမပြတ် အရှိန်အဟုန်နဲ့ တိုးတက်နေတဲ့ စီးပွားရေးသောင်းကျန်းမှုကြီးရဲ့ အမှတ်လက္ခဏာများ ဖြစ်ကြတယ်။ အိမ်များရဲ့ ရှေ့ဘက်မှာရှိတဲ့ ဘုရားကျောင်းရဲ့ မုခ်ဦးကတော့ တရားဓမ္မစိတ်ဓာတ် ကျဆုံးနေခြင်းကို ညွှန်ပြနေပါတယ်။ ဒီသူတောင်းစားမဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လက်ရှိကျင့်ဝတ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အတွေးအခေါ်အယူအဆများရဲ့ အမှတ်လက္ခဏာဖြစ်ပါတယ်။”

မိန်းမပျိုသည် အတ္ထာမလောကား တစ်ဖက်သို့ ငေါဟော ကြည့်ရှုနေသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကမူ စဉ်းစားကြည့်နေသည်။

“ဒီသူငယ်ဟာ အရွယ်ငယ်ငယ်ကလေးနဲ့ တကယ့်အတွေးအခေါ် အယူအဆတွေကို တွေးခေါ်ယူဆပြီး ပန်းချီဆွဲတာပါကလား။” ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ အက်ဖြတ်ချက်အရ ပန်းချီပုံစံ ချွတ်ယွင်းချက် အတန်ငယ်ရှိသည်ကား မှန်သည်။ သို့ရာတွင် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် ထိုပန်းချီပုံကို ကြည့်လျက် အတ္ထာမလော၏ အတွေးအခေါ်အယူအဆနှင့် လက်ရာမြောက်ပုံကို သိရှိနားလည် သွားလေသည်။

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒီသူတောင်းစားမရဲ့ အသွင်အပြင်ဟာ အနုပညာမျက်လုံးရှိတဲ့ လူတွေကို ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ ခွမ်းအားရှိတာတော့ မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်နှလုံး ဖောက်ပြန်နေတဲ့လူတွေကို အရူးအမူး ဖြစ်စေတတ်တဲ့အသွင်အပြင်မျိုးလည်း ဖြစ်တယ်။ ဒီမြို့ဟာ ဒီသူတောင်းစားမတွေ အတွက် လုံခြုံမှုမရှိတဲ့နေရာဖြစ်တာတော့ အမှန်တကယ်ပဲ။”

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏စကားကိုကြားရ၍ မိန်းမပျိုသည် ရှက်စိတ်ဝင်သွားပြီးလျှင် ထိုနေရာမှ အတန်ငယ် ခွာနေလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် အတ္ထာမလောကိုကြည့်လျက် ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မတို့ အခုပဲ သူ့ကိုရွာပြန်ဖို့ မီးရထားစရိတ် ပေးလာခဲ့ကြတာ၊ ဒီကနေ့ပဲ ရွာကို ပြန်သွားပါ့မယ်လို့ သူ ကတိပေးပါတယ်။”

အတ္ထာမလောသည် ရုတ်တရက် စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလာသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအား လက်အုပ်ချီ အရိုအသေပြုပြီး ပြောလိုက်လေသည်။

“မဒရပ်မြို့မှာ စေတနာရှင်တွေ ရှိသေးတယ်ဆိုတာသိရလို့ ကျွန်တော် အများကြီး ဝမ်းသာပါတယ်။”

ထိုအခိုက် တစ်နေရာမှ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၏ အသံပေါ်လာလေသည်။

“အတ္ထာမလော ဒီရောက်နေတယ်ဟုတ်လား။”

သုံးဦးလုံးပင် တစ်ပြိုင်နက် လှည့်ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ပင်လယ်ကမ်းခြေတွင် အတ္ထာမလောကို လာတွေ့ရသည့်အတွက် မာဏိက္ကမံသည် အလွန်တရာ အားရဝမ်းသာဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် အားတက်သရော အတ္ထာမလောကို

ဆော်ခေါ်လျက် ထိုနေရာသို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ မာဏိက္ကမံ၏တက်ကြွမှုမှာ အတန်ငယ် တိုးတက်မြင့်မားသွားသည်။ အကြောင်းမူကား အတ္ထာမလော၏အနီး၌ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက် ရပ်နေစေကာမူ မာဏိက္ကမံသည် ထိုမိန်းမပျိုကိုသာလျှင် ဖာဠိဆုံး တွေ့မြင်သွားသည်။ အတန်ငယ်ကြာမှ အတ္ထာမလောလည်း ထိုနေရာ၌ ရှိနေပါကလား ဟု သိသွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“သူက ကျွန်တော့်မိတ်တွေ မာဏိက္ကမံပါ။”

ယင်းသို့ပြောလျက် အတ္ထာမလောသည် မာဏိက္ကမံကို ကျန်လူများနှင့် မိတ်ဆက် ပေးသည်။

“ဦးတို့ကို မောင့်နှစ်ယောက်လည်း ပြောမပြုပေးပါလား။” ဟု ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ပြောသော အခါ အတ္ထာမလောသည် သူ့နာမည်ကို ပြောပြလိုက်လေသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကလည်း သူ့နာမည် မှာ ကဒီရေရှန်ဖြစ်သည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ သူ့သမီး၏နာမည်မှာ အာနန္ဒီဖြစ်သည်ဟူ၍ လည်းကောင်း ပြောပြလိုက်လေသည်။

မာဏိက္ကမံသည် ထိုကဲ့သို့ အတ္ထာမလောနှင့် သားအဖနှစ်ယောက် ဆက်ဆံနေပုံကို တွေ့ရသောအခါ မရှုစိမ့်ဖြစ်သွားလေသည်။ အတ္ထာမလောကို ပြောလိုက်လေသည်။

“ငါ မင်းကို လိုက်ရှာတာ နဲ့နေပြီ၊ မင်းစိတ်ဆိုးပြီး ရေကန်ထဲဖြစ်ဖြစ် ပင်လယ်ထဲ ဖြစ်ဖြစ် ခုန်ချမှာ ပေးဖေက စိုးရိမ်နေတယ်။ ပေးဖေက မင်းကို အိမ်က လွှတ်လိုက်ရမလားဆိုပြီး မေးမှုကို ဒေါ်ပုနေတယ်။ တစ်နည်းနည်းနဲ့ မင်းကိုအောင်ရှာပြီး ခေါ်လာခဲ့ပါ့မယ်လို့ ငါအိမ်ကို ပြောလာခဲ့တယ်။”

အနန္ဒီက ကြင်နာထောက်ထားသော အမူအရာဖြင့် အတ္ထာမလောကို ကြည့်လိုက် လေသည်။ သူ၏မျက်လုံးထဲတွင် “ရေကန်ထဲဖြစ်စေ၊ ပင်လယ်ထဲဖြစ်စေ ခုန်ချရလောက် အောင် အတ္ထာမလောမှာ ဘယ်လိုအကြောင်းများ ရှိနေသနည်း။” ဟူသော အမေးပုစ္ဆာ ပေါ်နေ သလို ဖြစ်နေသည်။ ရှက်ခြင်း၊ စိတ်မကောင်းခြင်းဖြင့် ဦးခေါင်းကို ငုံ့လိုက်သည်။ အဘိုးကြီး ကဒီရေရှန်၏ စိတ်နှလုံးထဲတွင် ထိုအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ သိလိုသည့်ဆန္ဒ လွန်လွန်ကဲကဲ ပေါ်လာလေသည်။

“က...လာကြ၊ ဒီသံပြင်ပေါ်မှာထိုင်ပြီး စကားပြောကြရအောင်။”

ယင်းသို့ပြောလျက် ကဒီရေရှန်သည် အာနန္ဒီနှင့်အတူ သံပြင်ပေါ် သွားထိုင်လိုက် လေသည်။

အတ္ထာမလောသည် မရွံ့မရဲ ရှိနေသည်ဖြစ်၍ အတန်ငယ်ခွာ၍ ထိုင်လိုက်လေသည်။ အာနန္ဒီသည် ရှက်စိတ်ကြောက်စိတ် လိုသည်ထက်ပိုနေသဖြင့်ဖြစ်သည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် ခေတ်မီလွန်းနေသဖြင့်ဖြစ်သည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အတ္ထာမလောက မထင်ပေ။ အာနန္ဒီ၏လှုပ်ရှားနေမှုမှန်သမျှ၌ ထိန်းသိမ်းမှု နူးညံ့ပျော့ပျောင်းမှု လှပတင့်တယ်မှု တွေ့မြင်

နေရသည်။ အာနန္ဒီသည် ဝိုးတွန့်ဆာရီ ဝတ်ထားသည်။ ဆာရီ၏အစတစ်ဖက် လေထဲတွင် လွင့်မနေစေရန် ကျောတွင်ပတ်လျက် ကျန်အစတစ်ဖက်ကို ရှေ့တွင်ချထားသည်။ သူ၏ ယင်းအပြုအမူ၌ပင် လေးနက်တည်ကြည်မှုတစ်ခုကို တွေ့မြင်နေရသည်။

မာဏိက္ကမံသည် စိတ်ပါလက်ပါ အကြောင်းစုံပြောပြနေသည်။ အတ္ထာမလေ၏ ဖခင်သည် ထိုနေ့တွင် အလုပ်ထဲတွင် စိတ်မပါတော့ပေ။ အချိန်တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် မာဏိက္ကမံကိုခေါ်ပြီး အိမ်ပြန်လာသည်။ အုတ်မြစ်ချသည့် အခမ်းအနားမှာလည်း ဓွန်းမတည်ပင် ပင် ပြီးဆုံးသွားသည်။ အိမ်ရောက်သောအခါ အတ္ထာမလေကို မတွေ့ရသောကြောင့် စိုးရိမ်ပူပန် သွားသည်။ စာမေးပွဲကျသောကြောင့် စိတ်အကြီးအကျယ်ညစ်ပြီး အတ္ထာမလေတစ်ယောက် အရူးလို ဧညာက်လုပ်မှာ စိုးရိမ်သွားလေသည်။

စကားမစပ် စပ်အောင်လုပ်၍ မာဏိက္ကမံသည် သူ၏ပညာအရည်အချင်း၊ အလုပ် အကိုင်စသော အကြောင်းအရာများကိုလည်း ပြောပြသည်။ အတ္ထာမလေသည် စာမေးပွဲ နှစ်နှစ်ခွဲသည်အတွက် လူညံ့တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း၊ အကယ်၍ သူသာ အတ္ထာမလေရဲ့ ပညာသင်ကြားခွင့်ရမည်ဆိုလျှင် ယခုအချိန်လောက်တွင် ဘီအီးစာမေးပွဲအောင်ပြီး အင်ဇျင်နီယာ ဖြစ်နေပြီဖြစ်ကြောင်းများကိုလည်း ပြောလေသည်။ မာဏိက္ကမံသည် မိန်းမပျိုတစ်ဦး၏အနီး ရှိနေရခြင်း၏အရေးပါပုံကို ကောင်းစွာနားလည် သဘောပေါက်ထားသည့် သူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်နေပြီ။ သူသည် အတ္ထာမလေထက် အသက်ကြီးသည်။ သူ၏အပြောအဆို အမူအရာ အသွင်အပြင်ကိုထောက်လျက် မာဏိက္ကမံသည် အတ္ထာမလေထက် ပါးနပ်သည်ဟု အဘိုးကြီး ကဒီရေရှန်က ခန့်မှန်းလိုက်လေသည်။ မာဏိက္ကမံသည် ဤမြို့၌နေလျက် ရှမ်းက လှုပ်ရှားပြီး တစ်နည်းအားဖြင့် တိုးတက်ကြီးပွားလာလိမ့်မည်ဟူ၍ ကဒီရေရှန်၏ စိတ်နှလုံးထဲတွင် ယင်းအယူအဆမျိုးဖြစ်ပွားပေါ်ပေါက်လာအောင် ဖန်တီးလိုက်လေသည်။

မာဏိက္ကမံသည် အတ္ထာမလေ၏ အောင်မြင်မှုမရှိပုံကို မကြာခဏ ပြောပြနေသည်။ ထိုအချက်ကို အတ္ထာမလေက မကြိုက်ပေ။ စကားအတန်ကြာက ပန်းချီရေးဆွဲနေသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ သားအဖနှစ်ယောက်နှင့် တွေ့ဆုံနေသောကြောင့်လည်းကောင်း အတ္ထာမလေ သည် သူ့ရကွကို မေ့နေသည်။ ယခု သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပြီး ထိုသားအဖနှစ်ယောက်ကို မတွေ့ဆုံလျှင်လည်းကောင်း၊ မာဏိက္ကမံ ထိုနေရာသို့ ရောက်မလာလျှင်လည်းကောင်း ကောင်းမည်ဟူ၍ တွေးနေမိလေသည်။

အတ္ထာမလေသည် စိတ်နှလုံး ဂနာမငြိမ်ဖြစ်လာသည်။ မာဏိက္ကမံကို ...
“ဖေဖေ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို လိုက်ရှာနေလိမ့်မယ်၊ အိမ်ပြန်ကြစို့” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ သို့ရာတွင် မာဏိက္ကမံသည် ထိုနေရာသို့ သူလာရောက်ရခြင်းမရှိမည် ချစ်ချက်ကို မေ့နေလေသည်။

အတ္ထာမလေ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်ဆိုသည်ကို အာနန္ဒီ ဘယ်လိုလုပ် ပါသွားသည် မသိပေ။ အတ္ထာမလေအား ပြောလိုက်လေသည်။

“ရှင်ပန်းချီကားအလှကို တွေ့ရတော့ ရှင်ဟာ ပန်းချီအနုပညာတက္ကသိုလ်က ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်မှာပဲလို့ ကျွန်မထင်နေမိတယ်”

အာနန္ဒီ၏ စကားလုံးများသည် လည်းကောင်း၊ ချိုသာသော အသံသည် လည်း ကောင်း၊ ချစ်ခင်ကြင်နာမှုအပြည့်ရှိသည့် အကြည့်သည်လည်းကောင်း တစ်ခဏအတောအတွင်း ၌ပင် အတ္ထာမလေ၏ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမှုကို တဖြာဖြာပယ်ပစ်လိုက်သည်။ အတ္ထာမလေ၏ ပျက်လုံးတွင် ကျေးဇူးတင်သည့်အသွင်အပြင်သည် ဝင်းလက်တောက်ပနေလေသည်။

အာနန္ဒီက ပြောလိုက်ပြန်လေသည်။

“ကြီးစားအားထုတ်လျက်သားနဲ့ ဂဏန်းသင်္ချာ စာမေးပွဲမအောင်တာ ရှက်စရာ အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ခေတ်တုန်းက ဖေဖေလည်းပဲ သိပ္ပံစာမေးပွဲမှာ ကျသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့အိန္ဒိယမှာ ဖေဖေရေးဆွဲတဲ့ ပန်းချီကားတွေဟာ ကမ္ဘာမှာရှိတဲ့ နိုင်ငံအတော် များများရဲ့ ပြတိုက်တွေမှာ ရှိနေကြတယ်၊ ပန်းချီအနုပညာတက္ကသိုလ်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ အမှုထမ်းပြီးတဲ့နောက် အခု မကြာခင်ကလေးကမှ ပင်စင်ယူလိုက်တယ်”

တအံ့တမြင် ဖြစ်သွားပြီးလျှင် အတ္ထာမလေက မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆိုရင် မှာမည်ကျော် ပန်းချီဆရာကြီး ကဒီရေရှန်ဆိုတာ ဦးကြီး ပေါ့နော်”

ယင်းသို့ပြောလျက် အတ္ထာမလေသည် သူ့အလွန်တရာနှစ်ခြိုက်သော၊ သူ့ အလွန်တရာ မြတ်နိုးသော ကဒီရေရှန်၏ပန်းချီကားများအကြောင်းကို ကဒီရေရှန်အား ပြောပြနေ လေသည်။ အဘိုးကြီးသည် အတန်ငယ် ဂုဏ်ယူလိုသောစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ အဘိုးကြီး၏အမြင်၌ အတ္ထာမလေ ချိန်ခွင်ညှာ အလေးသာသွားသည်ဆိုသည့် အကြောင်းကို မာဏိက္ကမံ တွေးမိလေသည်။

အတန်ကြာမျှ ဆင်ခြင်စဉ်းစားပြီးသည့်နောက် ကဒီရေရှန်က အတ္ထာမလေအား မေးလိုက်လေသည်။

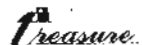
“မောင် ပန်းချီအနုပညာ တက္ကသိုလ်ကျောင်း တက်ချင်သလား”
အတ္ထာမလေသည် အတိုင်းမသိ ဝီတိသောမနဿ ဖြစ်သွားလေသည်။

မာဏိက္ကမံက ကြားဝင်ပြောလိုက်သည်။

“အရပ်ကောလိပ်မှာလား၊ အဲဒီအကြောင်း သူ့ဖေဖေ သိသွားရင်တော့ သူ့ကို ယသက်ချမ်းသာပေးဖို့ မလွယ်ဘူး”

အတ္ထာမလေက ဝမ်းသာအားရ အဖြေပေးလိုက်သည်။

“ဦးကြီးစကားကို ကြားရမှပဲ ကျွန်တော် စိတ်ချမ်းသာသွားတော့တယ်”



www.burmeseclassic.com

ကဒီရေရှန်သည် အတ္ထာမလေ၏ကော်ပီစာအုပ်ထဲတွင် သူ့အိမ်လိပ်စာကို ရေးပေးပြီး ပြောလိုက်လေသည်။

“တကယ်လို့ မောင်ဖခင်က သဘောတူရင် ဦးဆီလာတွေ့ပါ။ ဦး မောင် ကျောင်း ဝင်ခွင့်ရအောင် လုပ်ပေးမယ်”

အတိုးကြီးသည် မာဏိက္ကမံ ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေပုံကိုလည်း ကောင်းစွာ ရိပ်မိသည်။ မာဏိက္ကမံအားလည်း ကျေနပ်ဆောင် ပြောလိုက်လေသည်။

“မောင်လည်း ဒီဘက်လာလို့ရှိရင် ဦးတို့ဆီ လာနိုင်ပါတယ်။ ဦးတို့ရဲ့ အိမ် ဒီလမ်းမှာပဲ ရှိပါတယ်”

အတ္ထာမလေ ပြန်ဖို့ရန် ဟန်ပြင်သည်။ သက်ကြီးရွယ်ကြီး ကဒီရေရှန်အား ကျေးဇူး တင်ကြောင်းပြောလျက် လက်အုပ်ချီ၍ နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။ အာနန္ဒီကိုမူ မျက်လုံးဖြင့် ကျေးဇူးတင်စကားပြောကြားပြီး ဦးခေါင်းငုံ့လျက် ရပ်နေလိုက်လေသည်။

အတ္ထာမလေသည် မိန်းမပျိုများနှင့် စကားပြောသည့်အခါ မဝံ့မရဲဖြစ်သွားတတ် လေသည်။ သို့ရာတွင် အာနန္ဒီသည်ပင်လျှင် ယနေ့ သူ့ကို အတိုင်းမရှိသော ရွှင်လန်းနှစ်သိမ့်မှု ပေးသည့်ဟူ၍ တွေးမိသွားသောအခါ ကျေနပ်အားရသွားလေသည်။ အာနန္ဒီ၏ အကြည့်ခံလိုက် ရသည့်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မအောင်မြင်မှု နောင်တရမှုများကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် စိတ်မခံကောင်းမှု ကြောင့်ကြမ္မများသည် မီးလောင်ကျွမ်းလျက် ပြာဖြစ်သွားကုန်ကြသည်။ မိမိ၏အတွင်းစိတ်အခြေအနေကို အတ္ထာမလေ သေသေချာချာ နားလည်သဘောပေါက်ခြင်း မရှိပေ။ သူ၏စိတ်နှလုံးထဲတွင် ပီတိ ပင်လယ်လှိုင်းတံပိုးများ ထနေလေသည်။

မာဏိက္ကမံသည် သားအဖနှစ်ဦးအား သွားခွင့်ပြုရန် ပန်ကြားလိုက်လေသည်။ သူ၏ စိတ်နှလုံးလည်း အတိုင်းထက်အလွန် မျော်ရွှင်တက်ကြွနေသည်။ အာနန္ဒီအား စူးစိုက် ကြည့်လျက် ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာဖြင့် အိမ်ဘက်ပြန်လာခဲ့လေသည်။

လမ်းတွင် ကဒီရေရှန်တို့၏အိမ်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ ခပ်စောစောက သူတောင်းစားမ ထိုင်နေသည့်နေရာ၏ ရှေ့နား၌ပင် ကဒီရေရှန်တို့၏ အိမ်ရှိသည်။ သံချေးတက်နေပြီဖြစ်သော အပြင်ဝင်းတံခါးကို ပိတ်ထားသည်။ မြေပြန့်လေးဖက် လေးတန်၌ အုတ်တံတိုင်းမရှိပေ။ သံတံခါးတပ်ရန်အတွက် အုတ်အင်္ဂါတေဖြင့် တိုင်နှစ်တိုင် ပြုလုပ်ထားသည်။ ဘေးနှစ်ဖက်ရှိ ဝါးတန်းဝါးတိုင်များ၌ နွယ်ပင်များ ပျံ့နှံ့နေသည်။ အပွင့်နှင့် အရွက်များ ယှက်သန်းနေသော ထိုနွယ်ပင်များသည်ပင် ခြံစည်းရိုးသဖွယ်ဖြစ်နေကြသည်။ အိမ်၏ဘေးပတ်လည်၌ အတန် ကျယ်ဝန်းသော မြေကွက်လပ်ရှိသည်။ ယင်းမြေကွက်လပ်၌ သစ်ပင်ပန်းပင်နှင့် နွယ်ပင် အမျိုးမျိုး ပေါက်နေကြသည်။ သစ်ပင်ပန်းပင်များ၏အလယ်၌ နှစ်ထပ်တိုက်ဟောင်း တစ်လုံး ကို တွေ့မြင်ရသည်။ အမိုးပေါ်၌ အခန်းတစ်ခန်းဆောက်ထားသည်။ အခန်း၏အမိုးမှာ သစ်ရွက်များ၊ ကောက်ရိုးများဖြင့် ဖန်တီးပြုလုပ်ထားသည်။ အမိုး၏ လက်ရမ်းတစ်ဘက်၌

ရွာပင် ငယ်တစ်ပင် ပေါက်နေသည်။ အတ္ထာမလေသည် ထိုအိမ်ကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ကြည့်နေသည်။

မာဏိက္ကမံက ပြောလိုက်လေသည်။

“ခါ သူတို့အိမ်”

အပေါက်ဝ၌ရှိသော ကုန်းမြင့်ပေါ်က ကျောက်ပြားတွင် ထွင်းထားသည့် အတိုးကြီး ၏ အမည်နာမကို ဖတ်ကြည့်လျက် မာဏိက္ကမံက ပြောစကားသည်။

“ဟာ... ဒီမြေဟာ ဆယ်'ဂရောင်း' ထက်တော့ နည်းမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီမြေဟာ မရွပဲ”

ထိုအိမ်နှင့် ခြံဝင်းကိုကြည့်လျက် အတ္ထာမလေသည် အလွန်အံ့အားသင့်နေသည်။ ဤမြေပေါ်၌ မာဏိက္ကမံသည် ရွှေ ဘယ်မှာသွားတွေ့နေသနည်းဆိုသည်ကို သူ နားမလည် ဖြစ်နေသည်။

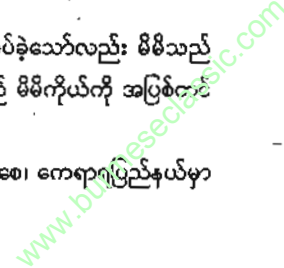
“အခုဆိုရင် ဒီမြေကြီးသက်သက်တင်ပဲ ရွှေဖြစ်နေပြီ။ တစ်မျိုးတုန်းက ဒီအတိုးကြီး ဟာ ဒီမြေကို ငွေငါးရာ၊ တစ်ထောင်လောက်နဲ့ပဲ ဝယ်ထားတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒီကနေ ဒီမြေကြီးဟာ ရွှေလိုဖြစ်လာပြီ။ နောက်ငါးနှစ်လောက်ကြာရင် စိန်လိုပဲ တန်ဖိုးရှိလာလိမ့်မယ်”

မာဏိက္ကမံ၏စကားကို ကြားရ၍ အတ္ထာမလေသည် စိတ်ထဲက ပြုံးမိလေသည်။ ဗေပေနှင့် ပေါင်းမိသောကြောင့် မာဏိက္ကမံသည် မြေကြီးကို ရွှေလုပ်ဖို့အတွက်သာ မိမိ၏ ရည်မှန်းချက် လုပ်ထားပါပကော။

အတ္ထာမလေသည် ထိုနေရာမှ တခြားထွက်ခွာသွားလိုသည့် စိတ်မရှိဖြစ်နေသည်။ ထိုမြေနေရာအတွင်းမှ လျှံထွက်လာသည့် ထူးခြားသော ငြိမ်းချမ်းရေးအရိပ်သည် သူ့ကို ဝိုင်းရံထားသည်ဟု ထင်မိလေသည်။ အုန်းပင်၊ ကွမ်းပင်၊ တမာပင် စသောသစ်ပင်များနှင့် မျိုးပေါင်းစုံလင်သည့် ပန်းပင်များပေါက်နေသည့် ဤမြေကြီးကို လှပသာယာသော ပန်း ဥယျာဉ်သဖွယ် ထင်နေမိလေသည်။ သစ်ပင်များမှာ တစ်ခုတည်းသော အရွယ်အစားဖြစ်အောင် တမင်တကာ ဖြတ်ထားပုံမရပေ။ ပန်းများကို ခူးသူလည်း ရှိပုံမရပေ။ တဖြည်းဖြည်း စံပယ်နဲ့သင်းလာလေသည်။ အတ္ထာမလေသည် ရုတ်တရက် အာနန္ဒီကို သတိရလာသည်။ စံပယ်နဲ့သည့်ပင်လျှင် သူ့အား ပထမဦးဆုံး သူ့အနီးသို့ အာနန္ဒီရောက်လာသည်ကို သတင်းပေး နဲ့သည်။

အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ထိုနေရာမှ ဖြတ်သွားဖြတ်လာလုပ်ခဲ့သော်လည်း မိမိသည် ထိုအလှကို ဘာကြောင့် မကြည့်ရှုခဲ့သနည်းဟူ၍ အတ္ထာမလေသည် မိမိကိုယ်ကို အပြစ်တင် နေသည်။ ဤသို့ပြောလိုက်သည်။

“ဒီမှာရပ်နေရတာ ကျွန်တော်တို့ တံဂျာဂူရခရိုင်မှာဖြစ်စေ၊ ကေရာဂူပြည်နယ်မှာ ဖြစ်စေ ရပ်နေရသလိုပဲ”



ကျောင်းပိတ်သည့်အခါများ၌ အတ္ထာမလေသည် မြို့တကာလှည့်လည် သွားလာ တတ်သည့်အကျင့်ရှိသည်။

မာဏိက္ကမိက ပြောလိုက်သည်။

“ဒီသစ်ပင်တွေကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းပစ်လိုက်ရင် ဒီမြေပေါ်မှာ တကယ် ကြီးကျယ်တဲ့ ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခု ဆောက်လုပ်လို့ရတယ်။”

အတ္ထာမလေ အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်သွားသည်။

“လာ၊ အိမ်ပြန်မယ်” ဟု ပြောပြီးလျှင် မာဏိက္ကမိကိုခေါ်လျက် ထိုနေရာမှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

သားယောက်ျားလေးမမွေးလျှင် “ငါတို့အိမ်တွင် သားယောက်ျားမရှိ၊ မျိုးဆက် ဘယ်သို့ဖြန့်ပွားလာနိုင်မည်နည်း” ဟူ၍ လူတို့သည် စိုးရိမ်ပူပန်ကြသည်။ သားယောက်ျား မွေးဖွားလာသည့်အခါ၌ကား ယင်းသားယောက်ျားကို အကြောင်းပြုလျက် စိတ်နှလုံးထဲတွင် အလိုဆန္ဒ ရှာပေါင်းများစွာနှင့် အတူတကွကြောင့်ကြရာပါဒ ရှာပေါင်းများစွာတို့သည် ပေါ်လာ တတ်လေသည်။ အလိုဆန္ဒများသည်သာလျှင် ကြောင့်ကြရာပါဒကို ဖြစ်ပွားပေါ်ပေါက်စေ တတ်သည်။ ယင်းအချက်ကို ကောင်းစွာ သိကြသော်လည်း လူတို့သည် အလိုဆန္ဒမရှိဘဲ နေနိုင်ကြပါ၏လော။

အလိုဆန္ဒ မပြည့်ဝသဖြင့် ကြောင့်ကြရာပါဒဖြစ်နေသော ကျိဒမ္မရစ်သည် လမ်းမ ဘက် မျက်နှာလှည့်လျက် အတ္ထာမလေ ပြန်လာသည်ကိုတွေ့ရသည့်အခါကျမှ စိတ် သက်သာရာ ရသွားသည်။ သတိတရား အတန်ငယ် ဝင်လာသည်နှင့် သူ၏စိတ်နှလုံးတွင် ထိတ်လန့်စိုးရိမ်မှုတစ်ခုလည်း ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။ စိတ်ကို ထိန်းမရသည့်အတွက် အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်လိုက်မိရာ ယခု အတ္ထာမလေကို တွေ့ရသောအခါ အထိတ်တလန့် ဖြစ်လာလေသည်။ ကျိဒမ္မရစ်သည် အတ္ထာမလေကို ရင်ဆိုင်ရမှာ မင့်မရဲဖြစ်နေသည့် ယောက်ျားရင့်မကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည့်အတွက် မိမိစိတ်နှလုံးတွင် ပေါ်ပေါက်လာသည့် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စိတ်ကို ဘယ်မှာဖော်ပြ၍ ဖြစ်မည်နည်း။ ယန်းရန်ဆရာသည် မိနာချီအမွှာလ အား သူ့သား အိမ်ပြန်လာသည့်သတင်းကို ဖေးလိုက်လေသည်။

“ငါ သိပ်စိတ်ဆိုးနေတယ်၊ ဒီအခြေအနေနဲ့ မင်းသားနဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့ရရင် ဘာတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်မသိဘူး၊ မာဏိက္ကမိတစ်ယောက်တည်းကဲ့ပဲ ငါ့ဆီလွှတ်လိုက်”

ယင်းသို့ပြောလျက် ကျိဒမ္မရစ်သည် အခန်းထဲဝင်သွားသည်။ အတ္ထာမလေအား နားချမည့် အလုပ်တာဝန်သည် လောလောဆယ်အားဖြင့် မိနာချီအမွှာလ၏ ခေါင်းပေါ်ရောက် လာသည်။ မိနာချီအမွှာလသည် သူ့ယောက်ျားပြောသည့်အတိုင်း မာဏိက္ကမိတစ်ယောက်တည်း ကိုသာ အခန်းထဲလွှတ်လိုက်သည်။ အတ္ထာမလေနှင့် စကားပြောဖို့ရန်မှာလည်း တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ် ဖြစ်နေသည်။ ယင်းသို့ဖြစ်ရခြင်း၌ အကြောင်းထူးတစ်ခုရှိနေသည်။

အတ္ထာမလေသည် သူ့အခန်းထဲသွားပြီး မီးဖွင့်လိုက်သည်။ အခန်းထဲက မြှုပ်ကွင်းကို တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက် မျက်လုံးအပြူးသားဖြစ်သွားသည်။ ကင်းတစ်ကောင် ကိုက်ခံလိုက်ရသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။ အော်ဟစ်ပစ်လိုက်ချင်သည့်စိတ် ပေါ်လာသည်။ မျိုးရာတွင် ပါးစပ်မှ မည်သည့်အသံမှထွက်မလာပေ။ တစ်ခန်းလုံး ရှုပ်ပွနေသည်။ အခန်းထဲ၌ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ကောင်းသော မုန်တိုင်းမွေ့ရမ်းသွားသည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ စူဠပါးလိုစားလိုသည့် ဘီလူးသဘက်တစ်ကောင် အခန်းထဲလာသွားသည်ဟူ၍လည်း ကောင်း ထင်နေလေသည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်သည် သူ့ရေးဆွဲထားသည့် ပန်းချီးကားများကို အစိတ်စိတ် ကြည့်ရှုရာမှာဆုတ်ပြဲပြီး အခန်းထဲတွင် ကြုံဖြန့်ထားသည်။ သူ၏ ကော်ပီစာအုပ်များသည် ဖရိုဖရဲ အစိတ်စိတ်အမွှာခွာ ဖြစ်နေကြသည်။ အတ္ထာမလေသည် ဖြည့်ညှင်စွာနုလျက် အချိတ်သရိုက် များကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုလိုက်လေသည်။ အခန်းထဲ၌ စစ်မိမြဲပြင်ထက်ပင် ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့စရာကောင်းသော မြင်ကွင်းများကို မြင်နေရသည်။ ဦးခေါင်းပြတ်များကို မြင်လိုမြင်၊ မြေပြတ်လက်ပြတ်များကို မြင်လိုမြင်၊ လေထဲပျံလွင့်နေသည့် အခလောင်းများကို မြင်လို မြင် ဖြစ်နေသည်။

ဆံပင်ဖိုးရိုးဖားဖားနှင့် လမ်းပေါ်ပြေးသွားပြီး ရေကန် သို့မဟုတ် ပင်လယ်ထဲများ ထိုးကျသွားသလားဟု သူ့ကိုယ်သူ ထင်နေမိသည်။ စာမေးပွဲကျသည်ဟု သိရသည့် အချိန်တန်းက သူ့စိတ်နှလုံးတွင် ဤကဲ့သို့သောအတွေးများ ပေါ်ပေါက်မလာခဲ့ပေ။ ထိုနေရာ၌ ရပ်မနေနိုင်တော့ပေ။ ဤအရာအားလုံး မည်သူ၏လက်ချက်ဆိုသည်ကို အတ္ထာမလေသိသည်။ သူ့ဖခင် ထင်တိုင်းကြံနေသည်ကို သူ့မိခင် မပြောမဆို ရပ်ပြီး မုချကြည့်နေလိမ့်မည်ဟူ၍ လည်း စဉ်းစားမိလေသည်။

အပြင်ဘက်ထွက်ရန် လှည့်လိုက်သည်နှင့် တစ်ဖြိုင်နက် တံခါးဝတွင်ရပ်နေသော မိနာချီအမွှာလအား မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်အပြည့်နှင့်တွေ့ရသည်။ မိခင်၏ နဖူးနှင့် ပါး နှစ်ဖက်၌ အနာဒဏ်ရာများကို တွေ့မြင်ရသည်။ တစ်စုံတစ်ဦးက လက်သည်းနှင့် ကုတ်ဖဲ့ ထားသလို ဖြစ်နေသည်။ အတ္ထာမလေ အကြောင်းကို သိရှိနားလည်သွားသည်။ သူ့မိခင်သည် သူ့ဖခင်ထင်တိုင်းကြံနေသည်ကို လက်ဝိုက်ကြည့်မနေနိုင်၍ သားဘက်က တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့လိမ့်မည်။ တိုက်ပွဲတွင် ပါဝင်ဆင်နွှဲလိုက်သောကြောင့်သာလျှင် မျက်နှာ၌ ယင်းလက်သည်းရာများ ထင်နေခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

မိနာချီအမွှာလသည် သားအနီးသို့လာလျက် သား၏လက်ကို ကိုင်လိုက်သည်။ ထိုနောက်တွင်ကား အတ္ထာမလေသည် တင်းခံနေနိုင်သည့် စွမ်းရည်သတ္တိ မရှိတော့ပေ။ မိခင်၏ရင်ခွင်တွင်း၌ ဦးခေါင်းကိုအပ်လျက် ရှိကြီးတင်ငင် လေတော့သည်။ ထိုအချိန်၌ သားအမိနှစ်ယောက်လုံးပင် အပြိုင်ငိုနေကြလေသည်။ မိနာချီအမွှာလသည် အခန်းထဲက

သူ သားခုတင်ပေါ် ထိုင်လိုက်သည်။ အဏ္ဏာမလေသည် ခုတင်ပေါ်၌ မှောက်ရက်လှဲပြီးလျှင် ရှိက်နေလေသည်။ သူ့မိခင်ကို သူ့အလွန်ချစ်သည်။ သူ့စိတ်နှလုံးထဲတွင် မိခင်နှင့် ပတ်သက်သော အတွေးတချို့ ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ယင်းအတွေးများထဲတွင် မြုပ်နှစ်သွားသော အတန်ငယ်သက်သာရာ ရလာလေသည်။

အဏ္ဏာမလေအား ငယ်ရွယ်စဉ်အခါက မိခင်သည် နို့တိုက်၍ မွေးရုံမျှသာမက မိမိသားကိုအကြောင်းပြုလျက် မိနာချီအမွှာလသည် သူ၏သေဆုံးပျောက်ကွယ်နေသည့် အလိုဆန္ဒများကိုလည်းကောင်း၊ ကျိုးပဲ့ပျက်စီးနေသည့် အိမ်မက်များကိုလည်းကောင်း ပြန်လည်အသက်ဝင်လာစေရန် ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့သည်။ မိခင်ဖြစ်သူက သားဖြစ်သူအား ပုံဝတ္ထုပြောပြသည်။ သီချင်းဆိုပြသည်။ ကစားနည်းအမျိုးမျိုးကို သင်ပေးသည်။ မိမိကျေးဇူးတင်သော သူ့ဘဝက ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ပုံများကို ပြောပြသောအခါ မိနာချီအမွှာလသည် အလွန်တရာ ပီတိသောမနဿ ဖြစ်သွားတတ်သည်။ ဟုတ်တပတ်တိ သူ စာမသင်ခဲ့ပေ။ သို့ရာတွင် သီချင်းပုံပြင် စသည်တို့ကိုမူ နားလည်သည်။ မြေကြီးပေါ်တွင်လည်းကောင်း၊ ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်တွင်လည်းကောင်း၊ သူ့သားအတွက် ကြောင်၊ ကနူးကန်း၊ ငှက်၊ ကြွက်စသော အရပ်များကို ရေးပေးသည်။ အဏ္ဏာမလေသည် သူ့မိခင်ကို တအံ့တဩ ငေးကြည့်ရှုနေတတ်သည်။

ငယ်ရွယ်စဉ်ကအကြောင်းကို ထားလိုက်ပါဦး။ အတော်အတန်ကြီးပြင်း အရောက်လာသည့်နောက်ပိုင်း၌ပင် အဏ္ဏာမလေသည် နတ်တော်လဆန်းစ ပြုသည်နှင့် အတူတူပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့သွားတတ်လေသည်။ မိခင်သည် သူ့ကို အစောကြီးနှိုးပြီး ရေဖိုပေးသည်။ ခြံထဲက ပန်းခူးလာပြီး၊ ဘုရားရုပ်ပုံတော်၌ ပန်းကပ်သည့်အလုပ်သည် သူ၏တတ်မြောက်သည်။ ကျေးရွာများ၌ ကလေးသူငယ်များသည် နံနက်ဝေလီဝေလင်းထ၍ ရေဖိုပြီးလျှင် တရားဂီတကို ရွတ်ဆိုလျက် ဘုရားကျောင်းသို့ သွားလေ့ရှိသည်။ မြို့သူမြို့သားအတွက်မူ ယင်းမြင်ကွင်းမှာ ဒုလ္လဘတစ်ခုပင်ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် မိနာချီအမွှာလသည် သူ့သားအား ဘုရားပန်းတင်စေလိုသည့် ဆန္ဒရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။

နံနက်မိုးလင်းသည်နှင့် မိနာချီအမွှာလသည် အိမ်အပြင်ဘက်ထွက်ပြီး အလုပ်ရှာတတ်သည်။ အပြင်ဘက်ဝန်တော်၌ တံမြက်စည်းလည်းလျက် သီးသန့်နေရာတစ်ခု ဖန်ပြုလုပ်ပြီး ထိုနေရာကို ပြင်ဆင်မွမ်းမံထားသည်။ နေရာ၏လေးဖက် ပတ်ပတ်လည်ပိုင် မြေနှိမ့်များပေါ်၌ ဖရုံပွင့်များကို ဖြန့်ပေးထားသည်။ အဏ္ဏာမလေ အိမ်အပြင်ထွက်သောအခါ၌ ဝန်တော်တွင် ပန်းများဖြင့် ပြုလုပ်ဖန်တီးထားသော တောအုပ်ကလေးတစ်ခု တွေ့မြင်ရသည်။ ဝန်တော်ကို တန်ဆာဆင်ရန်အတွက်သာလျှင် သူ့မိခင်သည် ခြံထဲမှ ဖရုံစင်ကို စိုက်ပျိုးထားခြင်းဖြစ်သည်ဟူ၍ အဏ္ဏာမလေ ထင်သွားသည်။ သို့ရာတွင် ထိုဖရုံစင်အသီးများလည်း အများအပြားသီးသည်။

တစ်ခါတုန်းက အဏ္ဏာမလေသည် သူ့မိခင်အား မေးကြည့်ဖူးသည်။

“အိမ်နီးနားချင်း ဝန်တော်မှာ ဘာမှမလုပ်ဘဲနဲ့ မေမေက ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်အိမ်က ဝန်တော်ကို ဒီလိုလှလှပပဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်မွမ်းမံနေရတာလဲ”

“သူတို့က မိဘအဆက်ဆက်ကစပြီး ဒီမြို့မှာ နေလာခဲ့ကြတဲ့လူတွေ၊ အခု မေမေလုပ်တာတွေကို သူတို့က တောကျတယ်လို့ ထင်နေတယ်လေ။ မေမေကတော့ တောသူဟာ တောသူပဲ၊ တောကဲမြေကြီး ထဲထက်ထီ မေမေကိုယ်ပေါ်မှာ ကပ်နေတုန်း ရှိသေးတယ်။ ဒါကြောင့် မေမေ ဒါတွေကိုလုပ်နေတာ သာ။”

“မေမေ ကျွန်တော်လည်း အဲဒါတွေလုပ်တာကို သဘောကျတယ်”

“အဲဒီလို သိရတာပဲ မေမေအတွက် အမြတ်ပဲသာ။”

ပထမဆုံးအကြိမ် အဏ္ဏာမလေ ဖရုံပွင့်သွားစူးသောအခါ၌ သူ့မိခင်က သူ့ကို အပွင့်အဖိုနှင့်အမ ကွဲပြားခြားနားပုံကို ပြောပြသည်။ အပွင့်အမကို မှားပြီး မခူးမိစေရန် ယင်းသို့ ပြောပြခြင်းဖြစ်သည်။ အပွင့်အဖို၏အောက်တွင် ညှာတံသက်သက်မျှသာရှိသည်။ ဝန်တော် တန်ဆာဆင်ရန်အတွက် အပွင့်အဖိုကိုသာလျှင် ခူးခိုရမည်ဟူ၍ မိခင်က သူ့ကို ပြောပြသည်။

အရွယ်ရောက်လာပြီးနောက် ကျောင်းတက်သောအခါ အဏ္ဏာမလေသည် သဘာဝနှင့်ပတ်သက်၍ အတော်များများ သင်ကြားဆည်းပူးရသည်။ သဘာဝ၏ လျှိုဝှက်မျက် အမျိုးမျိုးကို နားလည်သဘောပေါက်လာသည်။ သူ၏စိတ်နှလုံးထဲတွင် သံသယတစ်ခု ပင်လာသည်။ ပန်းပွင့်အဖိုကိုခူး၍ ဝန်တော်က ပန်းရုံတွင်ထားလျှင် ပန်းပွင့်အမ၌ မည်ကဲ့သို့ အသီးသီးမည်နည်း၊ တစ်နေ့သ၌ ဝန်တော်က ပန်းရုံရှိ ပန်းပွင့်များအပေါ်၌ ပျားကောင်ငယ်များ နှံ့နေသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

အဏ္ဏာမလေသည် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်လွန်းလှသဖြင့် ထစုန်လိုက်သည်။

“မေမေ... ကျွန်တော်နားလည်ပြီ”

မိခင်ဖြစ်သူက တအံ့တဩဖြစ်ပြီးလျှင် သားကို လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

“မေမေ... ကျွန်တော် ပန်းပွင့်အဖိုကိုခူးပြီး ဝန်တော်ကပန်းရုံမှာ ထားတယ်။ ပျားကောင်တွေဟာ ပန်းပွင့်အဖိုက ဝတ်မှုန်တွေကို ဖန်ပွင့်အမဆီရောက်အောင် ပို့နေကြတယ်။ ကယ်လောက်အံ့ဩစရာကောင်းသလဲ မေမေ”

မိနာချီအမွှာလ၏မျက်နှာသည် ရှက်သွေးကြောင့် နီမြန်းသွားသည်။ အတိုင်းထက် ပိုလွန်လည်း အံ့ဩသွားသည်။ သားအာရုံစိုက်လာအောင် ထိုနေ့ညနေချမ်းအချိန်၌ တစ်ခုခု ပြုလုပ်မည်ဟူ၍ စဉ်းစားထားလိုက်သည်။ သားသည် မျက်စိ အလွန်လျှင်သည်။ ခြင်္သေ့ကပင် သားငယ်သည် ပျားကောင်များကို သားမြင်သည်။ ထိုအချိန်၌ မိနာချီအမွှာလသည် သား၏ စင်အကြောင်း သတိရလာသည်။

“သားဟာ မြို့သားတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မျက်လုံးဖွင့်ပြီး အရာဝတ္ထု အားလုံးကို ကြည့်တတ်မြင်တတ်တယ်။ သားပေးမကတော့ တောသားဖြစ်ပေမယ့် မြို့သား လုံးလုံးဖြစ်နေတယ်။ မျက်လုံးမှိတ်ပြီး ခပ်သုတ်သုတ် အိမ်အပြင် ထွက်သွားတတ်တယ်။ ဝရန်တာက ပန်းရုံတို ခြေနဲ့တိုက်မိဦးမယ်လို့ မေမေကပြောတဲ့အခါ စိတ်ဆိုးသွားတတ် သေးတယ်။ အဲဒီအချိန်မျိုးမှာ မေမေပြောတဲ့စကားကို သူ နားမဝင်ဘူး။ ပန်းတွေကို ဖိနပ်နင်း သွားပြီး မေမေရဲ့ပန်းတွေကြောင့် သူဖိနပ် ညစ်ပတ်သွားရတယ်ဆိုပြီး မေမေကို ကြိမ်မောင်းသေးတယ်”

ဘုရားသခင်ပေးသော မျက်လုံးနှင့် နားကိုပိတ်လျက် ခပ်မြန်မြန် ခပ်သွက်သွက် သွားခြင်းသည်သာလျှင် မြို့သားတို့၏စရိုက်များဖြစ်နေသလားဟူ၍ အဏ္ဏာမလေက စဉ်းစား မိသည်။ သူ့မိခင်ကို အဏ္ဏာမလေက ပြောလိုက်သည်။

“ပေးမက တောသားပဲ။ မြို့ကြီးသားတွေရဲ့ ခလေစရိုက်ကို သိတာမဟုတ် ပါဘူး”

မိနာချီအမ္မာလသည် စိုနေသောလက်ဖြင့် သား၏ပါးစပ်ကို လှမ်းပိတ်လိုက်သည်။ သူမတစ်ပါး အခြားပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဦးက ပန်းရန်ဆရာ ကျိဒ္ဓမ္မရစ်အား ကဲ့ရဲ့ရွတ်ချသည်ကို သူ စံမနေနိုင်ပေ။ အကယ်၍ အခြားအိမ်က ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဦး သူ့ယောက်ျားကို ကဲ့ရဲ့ရွတ်ချလျှင် မိနာချီအမ္မာလသည် ထိုသူအား စကားမပြောဘဲပင် နေတတ်သည်။

“သားပေးပေလို မာနကြီးတဲ့ ယောက်ျားမျိုးတော့ တွေ့ဖို့မလွယ်ပါဘူး။ သား ပေးမက ဒီလောက်ကြီးတဲ့အိမ်ကြီးကိုဆောက်လို့ မေမေအနေနဲ့ ဒီကနေ့ ဝရန်တာမှာ ဘူးကလေးလုပ်နိုင်ပြီး ခြံထဲမှာ ပန်းပင်တွေ စိုက်နိုင်ခွင့်ရရှိတာ”

ထိုအချိန်၌ အဏ္ဏာမလေသည် တစ်စုံတစ်ခု သတိရလာသည်။

“ကျွန်တော်ခြံထဲမှာ စံပယ်ပင်တွေ စိုက်ချင်တယ်။ ပြီးတော့ ပန်းချီ အနုပညာ တက္ကသိုလ် တက်ချင်တယ်”

ဟု သူ့မိခင်အား ပြောလိုသည်စိတ်ဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ထိုအခိုက် ပန်းရန်ဆရာ ကျိဒ္ဓမ္မရစ်သည် မာဂ်ကွန်အား အပေါ်ထပ် လွှတ်လိုက်ပြီးလျှင် ထိုနေရာသို့ ရောက်လာသည်။

“ငါနဲ့ အဏ္ဏာမလေအတွက် ထမင်းပြင်တော့၊ ငါ ထမင်းသိပ်ဆာနေပြီ” ဟု ကျိဒ္ဓမ္မရစ်က ပြောလိုက်လေသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ငြိမ်းချမ်းမှုရှိနေသည်။ အိမ်၌ ဘာတစ်ခုမှ မဖြစ်သလိုပင် ထင်နေရသည်။ မျက်ဝန်း၌လှမ်းနေသော ငြိမ်းချမ်းမှုသည် စိတ်နှလုံးထဲတွင် ထကြွလှုပ်ရှားနေသည့် မုန်တိုင်းကို အင်နှင့်အားနှင့် ဖုံးဖိပိတ်ဆို့ထားလေသည်။



ဆာလောင်မွတ်သိပ်သောအခါ၌ လူသည် အားလုံးကို မေ့နေတတ်သည်ဟူသော စကားပုံတစ်ခုရှိသည်ဟူသော စကားပုံတစ်ခုရှိသည်။ ပန်းရန်ဆရာ ကျိဒ္ဓမ္မရစ်နှင့် အဏ္ဏာမလေ တို့သည် အတူတကွ ထမင်းစားရန် ထိုင်လိုက်ကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်အနက် မည်သူက ပို၍ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေသည်ဆိုသည်ကို ပြောပြရန်မလွယ်ပေ။ ကိုယ့်မာန်မာနကို မေ့ထား လိုက်ကြပြီး ယင်းသို့ အတူတကွ ထမင်းစားရန် ထိုင်လိုက်ကြသည်ကို တွေ့ရသောအခါ မိနာချီအမ္မာလ၏ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုသည် ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်သွားလေသည်။

ပထမဦးဆုံး ထမင်းလုတ် ပါးစပ်ထဲထည့်လိုက်သည်နှင့် အဏ္ဏာမလေ၏ ထမင်း ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုသည် သန်မာအားကောင်းစလေသည်။ ယင်းဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုကို ပယ်သို့မည်ပုံ ဖယ်ရှားပျောက်ဖျက်ပစ်နိုင်သည်ဆိုသည်ကို သူ နားလည်သည်။

“ကျွန်တော် ပန်းချီအနုပညာ တက္ကသိုလ်တက်ချင်တယ်”

ယင်းသို့ပြောလျက် အဏ္ဏာမလေသည် ထမင်း စာက်စားသည်။ ပန်းရန်ဆရာ ကျိဒ္ဓမ္မရစ် အံ့အားသင့်သွားသည်။ ပါးစပ်ထဲထည့်လိုက်သည့် ထမင်းလုတ် ပြန်ထွက်မလာ မစရန် ရေတစ်ကျိုက် သောက်လိုက် ရသည်။ သူ့သားသည် သူ့မိက အကြံဉာဏ်လည်းမယူ၊ မွှင်ဖြူချက်လည်းမတောင်း၊ သူ့ ဘာသာသူ ဆုံးဖြတ်ချက်ချသည်ကို သူ့အားတင်ပြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သူ စဉ်းစားကြည့်သည်။

“ဒီကလေးဟာလေ ဘယ်လောက် ခေါင်းမာတဲ့ကလေးလည်း မသိပါဘူး။ ငါ သူ့ဆွဲတဲ့ ပန်းချီကားတွေကို ဆုတ်ပြပစ်လိုက်တယ်။ အခုဟာက ငါ့ကို လက်စားပြန်ချေ တာနဲ့ တူတယ်”

ယင်းသို့ စဉ်းစားစိတ်ကူးလျက် ပန်းရန်ဆရာသည် သူ့သားကို စိုက်ကြည့်လိုက် သည်။ သားအဖနှစ်ဦးအခြေအနေသည် မြေနှင့်မြေပါ၏ အခြေအနေသဖွယ်များ ပြန်ဖြစ် လာဦးမည်ဟူ၍ မိနာချီအမ္မာလသည် ထိတ်လန့်ဖိုးရွံ့သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ကြားဖြတ် မပြောလိုက်ရသည်။

“ထမင်းစားတာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် စားကြစမ်းပါ။ ပြောစရာရှိတာ မနက်ကုမူ မပြောကြ၊ ထမင်းဆာလွန်းလို့ အသက်ထွက်ရတော့မယ်”

ယင်းသို့ပြောလျက် မိနာချီအမ္မာလသည် သားအဖနှစ်ယောက်အား ထမင်း အတင်း စားခိုင်းလေသည်။

ထိုအချိန်၌ တိုက်ပွဲပြီးဆုံးသွားပြီဟု ထင်ရသော်လည်း အမှန်က ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ထထိ ဆက်နေတုန်းပင် ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့ည ပန်းရန်ဆရာကျိဒ္ဓမ္မရစ်သည် မိနာချီအမ္မာလအား စိတ်ချလက်ချ အိပ်ခွင့်ပေးတော့ပေ။ ထိုနေ့ ညနေပိုင်းက မိနာချီအမ္မာလ၏မျက်နှာကို သူ ရက်ရက်စက်စက် ကုတ်ခြစ်ခဲ့သည်ဆိုသည်ကို လုံးလုံးမေ့သွားလေပြီ။ ယင်းသို့ မေ့သွား ခြင်းမှာ အံ့ဩစရာမဟုတ်ပေ။ အံ့ဩစရာမှာမူ မိနာချီအမ္မာလလည်း ထိုအကြောင်းကို

မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ဖြစ်သွားပြီး သူ့ယောက်ျားအပေါ် ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ် ဖြစ်ပွားပေါ်ပေါက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ပန်းရန်ဆရာ၏ စိတ်နှလုံးထဲတွင် ရိုက်သောလက်ဖြင့်သာလျှင် ပျံ့ပွားသည်ဟုသော ရှေးဟောင်းအယူအဆ စွဲစွဲမြဲမြဲ အမြစ်တွယ်နေဟန်တူသည်။ ယင်းအခေါ်ပြုချက်ကို သက်သေသောကပြုရန်အတွက် ပန်းရန်ဆရာသည် ခုတင်ပေါ်ထိုင်ပြီး မိနာချီအမှောင်ပေးသော ကွမ်းယာကို ပါးစပ်ထဲထည့်လျက် စကားစလိုက်လေသည်။

“အတ္ထာမလေ ဒီစကား ငါ့ကိုပြောမယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်။ မာဏိက္ကမိအဲဒီအကြောင်း ငါ့ကိုစောစောကတည်းက ပြောထားတယ်။ ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ပေါင်းပြီး သူ့အတွေးအခေါ်ကို ပြောင်းလဲပစ်လိုတယ်လို့ မာဏိက္ကမိက ပြောတယ်။ မာဏိက္ကမိကို အရုပ်ကောလိပ်အကြောင်း မေးကြည့်လေ အဲဒီအရုပ်ကောလိပ်ဆိုတာ အရူးတွေခုခုခုခု တစ်ခုခုပြစ်တယ်လို့ ပြောပြတယ် အထက်တန်းပညာကို သင်ကြားဆည်းပူးခွင့်မရတဲ့လူတွေ၊ ဉာဏ်ထက်ထက်မြက်မြက် မရှိလှတွေ၊ အဲဒီလို တောင်မရောက် မြောက်မရောက်လူတွေသာ အဲဒီကောလိပ်မှာ ပညာသင်ကြားတာ။ အဲဒီကောလိပ်မှာ ငါးနှစ်ပညာသင်ကြားပြီးလို့ ကျောင်းထွက်လာတဲ့ လူမဟာ အင်မတန်ကောင်းပါမှ အလုပ်ရကြတယ်။ ကိုယ့်တက်လမ်းကို နားမလည်တဲ့ အဲဒီနုလင်္ကာတုံးတွေသာ အဲဒီလမ်းစဉ်ကို လိုက်ကြတာဖြစ်တယ်”

ဤရွေ့ဤမျှ ပြောကြားပြီးသည့်နောက်လည်း ပန်းရန်ဆရာသည် ကျေနပ်အားရခြင်း မရှိသေးပေ။ မိနာချီအမှောင်၏ နားနားကပ်လျက် အလွန်တစ်ရာ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ဖွယ် အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ပြောလိုက်လေသည်။ ထိုအကြောင်းအရာပန်းရန်ဆရာသည် သူ့မယားအား လွယ်လွယ်ကူကူ ပြောမပြသေးပေ။ မိမိနှင့်မယားအရွယ်ကိုမှ အမူမထားဘဲ ပန်းရန်ဆရာသည် မိနာချီအမှောင်၏ လည်ပင်းကို လက်ဖြင့်သိမ်းဖက်လိုက်ပြီးလျှင် မိမိဘက်သို့ မယား၏မျက်နှာကို ဆွဲလှည့်လိုက်လေသည်။ ယင်းတင်းကျပ်နာကျင်မှုကို မခံနိုင်သောကြောင့် မိနာချီအမှောင်သည် “အမလေးတော့” ဟုအော်လိုက်သည်။ ထိုအခိုက် ညနေပိုင်းက မိနာချီအမှောင်အား ဘယ်လောက်ရိုက်နှက်သတ်ပုတ်ခဲ့သည်ဆိုသည်ကို ကျိဒဗ္ဗရစ် သတိရလာသည်။ သူ့မယား၏ခြစ်ရာကုတ်အပြည့်ရှိနေသော ပါးနှစ်ဖက်ကို ပွတ်သပ်ပေးနေသည်။

မိနာချီအမှောင်သည် စိတ်ထဲက ရယ်မိလေသည်။ “က...တော်ပါတော့” ဟုပြောပြီးလျှင် မိနာချီအမှောင်သည် ပန်းရန်ဆရာ၏လက်ကို သူ့မျက်နှာမှ ဖယ်ပစ်လိုက်လေသည်။ သူ့ယောက်ျားသည် ဒေါသဖြစ်လာလျှင်လည်းကောင်း ချစ်စိတ်မွန်လာလျှင်လည်းကောင်း၊ အကန်းပကတိ ဖြစ်သွားတတ်သည်ဟူ၍ စဉ်းစားနေမိသည်။

ထို့နောက် မိနာချီအမှောင်သည် သူ့ယောက်ျားနားကပ်ပြီး “ဘာလဲ၊ ဘာပြောချင်သလဲ” ဟု မေးလိုက်လေသည်။ သူ့ယောက်ျားပြောမည် ကြံရွယ်သည့် စကားသည်

သူ၏စိတ်နှလုံးတွင် ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် လှုပ်ရှားထကြွမှုတစ်မျိုး ဖြစ်ပေါ်လာအောင် ပန်တီးနေသည်။

ပြောမည့်စကားကို မပြောသေးဘဲ ကျိဒဗ္ဗရစ်က နိဒါန်းချီလိုက်ပြန်လေသည်။

“ငါ မင်းကိုရိုက်လိုက်တာ လက်လွန်သွားတယ်”

“အဲဒါတွေ အသာထားလိုက်စမ်းပါဦး၊ ပြောမယ်ဆိုတာ မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ။

ရိုက်တဲ့နက်တဲ့အကြောင်းကိုတော့ ပြောမယူပါနဲ့တော့၊ မင်္ဂလာဆောင်ပြီး တစ်နှစ်မှ မရှိသေးဘူး၊ ရှင် ကျွန်မရက်နဲ့ခြေကို ချိုးပစ်တယ်မဟုတ်လား”

အတိတ်က အကြောင်းအရာများကို ပြန်လည်သတိရသည်ဖြစ်၍ ပန်းရန်ဆရာကျိဒဗ္ဗရစ်သည် စိတ်မကောင်းလည်းဖြစ်၊ အံ့ဩလည်း အံ့ဩမိလေသည်။ တခြား မိန်းမတစ်ယောက်ယောက်သာဆိုလျှင် သူ့ကိုပစ်ပြေးပြီး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေမှာ အမှန်ဖြစ်သည်။ သို့တည်းမဟုတ် သူ့ကို အိမ်ကမောင်းထုတ်ပစ်မည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။

“ပြောစရာရှိရင်လည်း ပြောပါ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ကျုပ်အိပ်ပါရစေ”

ယင်းသို့ ပြောပြီး မိနာချီအမှောင်သည် ခုတင်ပေါ်မှ ထရပ်လိုက်လေသည်။

မိနာချီအမှောင်အား မိမိအနီးသို့ ဆွဲရွေ့လိုက်ပြီးလျှင် ပန်းရန်ဆရာသည် နားနားကပ်၍ တိုးတိုးပြောလိုက်လေသည်။

“အဲဒီ အရုပ်ကောလိပ်ဆိုတာမှာ ကိုယ်လုံးတီးမိန်းမတွေကို ရွှေမှာရပ်ခိုင်းပြီး အဲဒီမိန်းမတွေရဲ့ပုံ ဘယ်လိုဆွဲရမယ်ဆိုတာ သင်ပြပေးတာတဲ့၊ ကျုပ် အဲဒါကိုမယုံဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အမှန်တကယ်တဲ့”

မိနာချီအမှောင်သည် သူ့ယောက်ျားပြောပြသည်ကို မယုံပေ။ “ဟုတ်လား” ဟု မေးလိုက်သည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် သူ၏စိတ်ထဲတွင် တခြား သံသယတစ်ခုလည်း ဝင်လာသည်။

“အဲဒီကောလိပ်မှာ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ယောက်ျားလေးတွေ အတူတက်ကြသလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကောလိပ်တခြားစီလား”

ယင်းသို့မေးလျက် မိနာချီ အမှောင်သည် ခုတင်ပေါ်၌ ပြန်ထိုင်လိုက်လေသည်။ ယိပ်ချင်စိတ်လည်း ဘယ်ရောက်သွားလည်း မသိပေ။

“အဲဒီကောလိပ်မှာ မိန်းကလေးနဲ့ယောက်ျားလေး အတူတူကျောင်းတက်ကြတယ်တဲ့”

သားဖြစ်သူသည် ဖခင်အတွက်မျှသာမက မိခင်အတွက်လည်း ပြဿနာ ဖြစ်လာသည်။ အတ္ထာမလေသည် အသက်မကြီးလှသေးပေ။ နှစ်ဆယ်အရွယ် မလိမ်မိုးလေးမှာ သူငယ်မျှသာ ရှိသေးသည်။ သား၏ချောပုံလှပုံကို ပြောပြနိုင်သည့် အရည်အချင်း မိနာချီအမှောင်ထက် မရှိပေ။ သို့ရာတွင် သား၏အလှသည် ခပ်ပျံ့ပျံ့ခပ်နံ့နံ့ မိန်းကလေးများအား

ဣန္ဒြေမဆောင်နိုင်အောင် ဖြစ်စေသည်ဆိုသည်ကိုမူ သိသည်။ မိမိတို့၏အိမ်သို့ ရောက်လာကြသော သို့မဟုတ် လမ်းပေါ်က လူအုပ်ထဲတွင် တွေ့မြင်ရသော မိန်းကလေးများအနက် အချို့ သူ့သားကို ဣန္ဒြေပျက်လောက်အောင် စိုက်ကြည့်နေသည်ဆိုသည်ကို အကြိမ်များစွာ တွေ့မြင်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုမိန်းကလေးများသည် ထိုအချိန်၌ သူတို့ အဏ္ဏာမလေးအား စိုက်ကြည့်နေသည်ကို မေ့လျော့နေကြသည်။ ယင်းအချက်ကို တွေ့မြင်ရသည်ဖြစ်၍ မိနာချီအမွှာလသည် စိတ်ထဲက ဖြစ်တင်စွတ်ချစ်မိလေသည်။ “ဒီမိန်းကလေးတွေဟာ ဣန္ဒြေ တစ်စက်မှ မရှိကြဘူး ငါ့သားကို စားတော့ဝါးတော့မယ့်အတိုင်းပဲ” အဏ္ဏာမလသည် မိမိပိုင် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းပွလှပမှုနှင့်အတူ ပန်းရန်ဆရာ၏ ခေါင်းမာမှု၊ စိတ်မြန်ကိုယ်မြန် ဖြစ်မှုများကိုလည်း ဆတူပူအမွှေခံအဖြစ် ရရှိထားသည်ဟု မိနာချီအမွှာလ တွေးမိလေသည်။

ပန်းရန်ဆရာသည် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုသည် မိနာချီအမွှာလ၏ စိုးရိမ် ကြောင့်ကြမှုလည်း ဖြစ်လာသည်။ မိမိ၏သားသည် ပိုက်ဆံတစ်မတ်ပင်ရအောင် ရှာနိုင်မည်မဟုတ်သေး၏ဘဝသည် မျှော်လင့်စရာမရှိတော့ဟု ဖခင်က စိုးရိမ်သည်။ မိနာချီအမွှာလ၏ မျက်စေ့၌ မည်သည့်အခါမှ သူ မကြည့်ချင်မမြင်ချင်သော စိတ်ကူးမြင်ကွင်းတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ကိုယ့်ရှေ့မှာရပ်နေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ သူ့ဖခင်ပြောစကားအဆိုသော် ကိုယ်လုံးတီးမိန်းကလေး၏ပုံကို အဏ္ဏာမလေဆွဲနေသည်ကို မိနာချီအမွှာလ မြင်ယောင်နေသည်။

ပန်းရန်ဆရာက စိုးရိမ်တကြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဒီကောင် မင်းစကားကိုလည်း နားထောင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်စကားကိုလည်း နားထောင်မှာမဟုတ်ဘူး”

ယင်းသို့ပြောလျက် ဘယ်သူများ သူ့သားကို နားဝင်အောင် ပြောနိုင်မည်နည်းဟု စဉ်းစားကြည့်နေမိသည်။

မိနာချီက ပြောလိုက်လေသည်။

“သားကို နားချဖို့ ဒဏ္ဍပါဏီကို ပြောကြည့်ပါလား”

မိနာချီ၏စကားကိုကြားရသည်ဖြစ်၍ ပန်းရန်ဆရာသည် အားရဝမ်းသာ ဖြစ်သွားပြီးလျှင် “မင်းက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ သူ၏အမြင် မိနာချီသည် ဓကျာတောသူလုံးလုံး ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် မိမိနှင့် အနေကြာလာသောကြောင့် မိမိမယားလည်း တစ်ခါတစ်ရံ အသိဉာဏ်နှင့်ယှဉ်သည့် စကားကိုပြောတတ်ပါကလားဟု စဉ်းစားဆင်ခြင်ပြီးလျှင် နားထင်သွေးရောက်သွားသည်။ ထို့နောက် အားတက်သရော ပြောလိုက်လေသည်။

“မင်းပြောတာ မှန်တယ်၊ တို့သားကို နားချမယ့်လူဟာ ဒဏ္ဍပါဏီ တစ်ယောက်တည်း ရှိတယ်”

မဒရပ်လာ အခြေချပြီးသည့်နောက် မကြာခင်ပင် ပန်းရန်ဆရာသည် ဒဏ္ဍပါဏီနှင့် အသိအကျွမ်းဖြစ်သွားသည်။ ဒဏ္ဍပါဏီသည် မမျှော်လင့်ဘဲ သူ့ဌေးဖြစ်လာသူဖြစ်သည်။ နှိပ်ဆောက်စဉ်က ပန်းရန်ဆရာနှင့် အကျွမ်းဝင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒဏ္ဍပါဏီက သူ့ ပန်းရန်ဆရာနှင့် ဆွေရိပ်မကင်း မျိုးရိပ်မကင်းဟု ပြောပြသည်။ တပြည်းခြည်း အိမ်ထောင်စုနှစ်စုသည် ရင်းနှီးစင်မင်လာကြသည်။ ဒဏ္ဍပါဏီ၏ စကားပြောလိမ္မာပုံနှင့် အလုပ်အကိုင်ကျွမ်းကျင်ပုံကို တွေ့မြင်ရသည့်အတွက် ပန်းရန်ဆရာသည် တအံ့တကြည်ဖြစ်နေသည်။

ပန်းရန်ဆရာက သူ့ဇနီးကို ပြောလိုက်သည်။

“ဒီတစ်ခါ စာမေးပွဲအောင်ရင် သားကို ‘ဓကျာတာ’ ဝယ်ပေးမယ်လို့ ဒဏ္ဍပါဏီ ပြောထားတာ မင်းသတိရသေးသလား”

“ကျုပ်သား စာမေးပွဲအောင်ရင် ကျုပ်တို့အိမ် ‘ဓကျာတာ’ ရောက်နေတာကြာပြီ”

ယင်းသို့ပြောလျက် မိနာချီအမွှာလသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှူလိုက်သည်။ ကျိဒဗ္ဗရစ်၏အမြင်၌ကား ဓကျာတာက အရေးမကြီးလှ။ အရေးကြီးသည်မှာ ဒဏ္ဍပါဏီနှင့် မိမိတို့မိသားစု၏ ဆက်သွယ်ရေးဖြစ်သည်။ ဒဏ္ဍပါဏီ၏သမီး ဆန္ဒရီကို သူ ရုတ်တရက် သတ်ရလာသည်။

“ကျုပ်တို့သားကို ဒဏ္ဍပါဏီ မျက်စိကျနေတယ်ဆိုတာ မင်းသိတယ်မဟုတ်လား”

မိနာချီအမွှာလက ရယ်လိုက်သည်။ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့များစွာ သိထားသည်။ အဏ္ဏာမလေကို ဒဏ္ဍပါဏီ မျက်စိကျနေသည်ဆိုသည်မှာ မှန်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့သမီး ဆန္ဒရီသည် အသက်မကြီးလှသေးပေ။ မလိမ်မိုးမလိမ္မာ အရွယ်မျှသာ ရှိသေးသည်။ သူ့မျက်လုံးကိုကြည့်ရှုလည်း မိနာချီအမွှာလသည် သူ့အတွင်းသဘောကို အကဲခတ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

ပန်းရန်ဆရာက ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့သားကို အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ပြောပြပါလို့ ဒဏ္ဍပါဏီကို မြှောကြည့်မယ်။ အဲဒီလိုလုပ်တဲ့အတွက် ကျုပ်တို့ တစ်ချက်စုတစ် နှစ်ချက်ပြတ် အကျိုးဖြစ်ထွန်းဖို့ ရှိတယ်။ စာမေးပွဲကျပေမယ့် သူတို့ရဲ့အမြင်မှာ ကျုပ်သား ဂုဏ်ငယ်နေမှာမဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ ကျုပ်သားလည်းပဲ အမှန်အတိုင်း မြင်လာဖို့ရှိတယ်”

သားကိုအကြောင်းပြုလျက် သူတို့မျက်မှောက်တွင် ပေါ်လာသော ပြဿနာကို ဖြေရှင်းဖို့ရန်အတွက် လမ်းစတစ်ခု သူတို့ရရှိပြီဟူ၍ လင်မယားနှစ်ယောက် တွေးတောမိကြသည်။ ပန်းရန်ဆရာ ခုတင်ပေါ်၌ လှဲလိုက်လေသည်။ မိနာချီအမွှာလကမူ အခန်းထဲတွင် ဖျာခင်းပြီး လှဲအိပ်လိုက်လေသည်။



ပန်းရန်ဆရာ ကျိဒမ္မရစ်သည် ဒဏ္ဍပါဏီထံ မသွားမီ အခြားလူတို့နှင့် တွေ့ဆုံ၍ အရပ်ကောလိပ်အကြောင်း မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်သည်။ ဒဏ္ဍပါဏီက သူ့ကိုတောသားဟူ၍ မထင်မှတ်စေလိုပေ။ တစ်ဖြိုင်နက်တည်းမှာပင် မာဏိက္ကမံ ပြောပြသည့်အကြောင်းအရာများ ဘယ်ရွေ့ဘယ်မျှ မှန်သည်ဆိုသည်ကိုလည်း စုံစမ်းကြည့်ချင်သည်။

လူတော်တော်များများနှင့် တွေ့ပြီးသောအခါ လူတော်များများသည် မဒရပ်မြို့၌ ပန်းရီအနုပညာတက္ကသိုလ်တစ်ခုရှိသည်ဆိုသည်ကိုပင် မသိကြကြောင်း ကျိဒမ္မရစ် သိရှိနားလည်သွားသည်။ ပန်းရီအနုပညာတက္ကသိုလ်အကြောင်း သိပါသည်ဟု ပြောကြသုများကလည်း ပန်းရီအနုပညာတက္ကသိုလ်အကြောင်းကို ပန်းရန်ဆရာထံက ကြားရသည့်အကြောင်း ထရားများကိုသာလျှင် သူတို့၏အကြောင်းအရာလုပ်ပြီး ပန်းရန်ဆရာအား ဓာတ်ပြားဟောင်း ဖြန့်ဖွင့်ပြကြသည်။ ပန်းရန်ဆရာသည် သူတို့ပြောသည့်စကားကို ငြိမ်နားထောင်နေသည်။ မာဏိက္ကမံ ပြောပြသည့်အကြောင်းအရာများသည် အမှန်တကယ်ပင်ဖြစ်၏ဟူ၍ ယုံကြည်သွားသည်။

ဧကန်တနင်္ဂနွေနေ့၌ ပန်းရန်ဆရာသည် ဒဏ္ဍပါဏီတို့၏ အိမ်သို့သွားသည်။ ရာယပေတာ ဈေးလမ်းနှင့်ဆက်နေသော လမ်းကြားတစ်ခုမှ ပထမဦးဆုံး အိမ်သည် ဒဏ္ဍပါဏီ၏အိမ်ဖြစ်သည်။ ဒဏ္ဍပါဏီသည် အိမ်တံခါးကို အရှေ့ဘက်က လမ်းမဘက် လှည့်ပြီး ဆောက်လုပ် ဆောက်နိုင်သည်။ သို့ရာတွင် တမင်တကာ ထိုသို့ဆောက်ဘဲထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထကယ်၍ ထိုသို့ဆောက်ပါက လမ်းမဘက်လှည့်လျက် ဆိုင်ခန်းနှစ်ခုဆောက်ပြီး တယ်မှာ ဝှားစား၍ရပါမည်နည်း။

လမ်းကြားကိုကျွေးပြီးနောက် ပန်းရန်ဆရာ ကျိဒမ္မရစ်သည် ဒဏ္ဍပါဏီ၏ ကားပိုလ်လား မရှိဘူးလားဆိုသည်ကို တံခါးဝမှ အတွင်းဘက် ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ ကားပိုလ်လားသည်ကို တွေ့မြင်၍ ပန်းရန်ဆရာသည် တံခါးဖွင့်ပြီး အတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ ထိုနောက်ပေးက ကွက်လပ်၌ ဆုနုရီ၏အစ်ကိုများထံက တစ်ယောက်သည် ဆုနုရီအား ခက်ခါးစီး သင်ပေးနေသည်။ စက်ဘီးကို မတတ်တတ် စီးနေသော ဆုနုရီသည် ပန်းရန်ဆရာကို မြင်လိုက်သည်နှင့် စိတ်လှုပ်ရှားတက်ကြွလာပြီးလျှင် စက်ဘီးကို ခပ်မြန်မြန်နင်းလိုက်လေရာ စက်ဘီးသည် ပန်းရန်ဆရာကို ဝင်တိုက်မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။ ဆုနုရီသည် ရုတ်တရက် စက်ဘီးနှစ်စွာ မှောက်လဲသွားသည်ဖြစ်၍ ရှက်ရှက်နှင့် မျက်နှာနီရဲသွားသည်။ မိနိစကတ်တွင် ပေနေသည့်ပုန်များကိုမခါဘဲ ဆုနုရီသည် အိမ်ထဲပြေးဝင်သွားသည်။ ဆုနုရီ စက်ဘီး စီးမတ်သည်ကို ပန်းရန်ဆရာကျိဒမ္မရစ် ဂုဏ်ယူနေမိသည်။

ဆုနုရီ၏အစ်ကိုကြီးက ပန်းရန်ဆရာ ကျိဒမ္မရစ်ကို မမြင်ပေ။ လုံချည်နှင့် စွပ်ကျယ် ဝတ်ထားသော အစ်ကိုကြီးဖြစ်သည်။ ဆုနုရီအား မြည်တွန်တောက်တီးရင်း စက်ဘီးကို ပြန်ကောင်းလာအောင် လုပ်နေသည်။

ပန်းရန်ဆရာသည် အိမ်ရှေ့ခြမ်း ဧည့်ခန်းကဆီဖာပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ ထိုထိမ်မှာ သူ ကြီးမှူးဆောက်လုပ်သည့်အိမ် ဖြစ်လေသည်။ ဧည့်ခန်းထဲတွင် လူလတ်တန်းစား ယဉ်ကျေးမှုကို ဖော်ပြနေသော ပစ္စည်းပရိက္ခရာအချို့ကို တွေ့ရသည်။ ပြတင်းပေါက်များတွင် ခန်းစီးများ တပ်ထားသည်။ အခန်းထောင့်၌ စက္ကူပန်းများ ထိုးထားသော ပန်းဆိုးကြီးတစ်လုံး ရှိသည်။ မှန်စိရိတ်တွင် ကစားစရာများကို လှလှပပ ထည့်ထားသည်။ ခုံငယ်ကလေး တစ်ခုပေါ်၌ ထိုနေထုတ် သတင်းစာရှိနေသည်။ တစ်ဖက်၌ စီးကရက်တစ်ဘူး တင်ထားသည်။ ယင်းသို့အားဖြင့် ထိုအခန်းထဲတွင် ပစ္စည်းမျိုးစုံ ရှိနေသည်။ အခန်းတွင်းတွင် စီးကရက်နံ့များ မွန်နေသည်။ အခန်းကို မည်သူကမှ ရှင်းလင်းပုံမရပေ။ ဆီဖာပေါ်၌လည်း ဖုန်တင်းကြမ်းဖြစ်နေသည်ဟု ပန်းရန်ဆရာက ထင်နေသည်။

ခန်းစီးကိုလှစ်လျက် အခန်းထဲဝင်လာရင်း ဒဏ္ဍပါဏီက "လာပါ၊ လာပါ၊ ခင်များရောက်နေတဲ့သတင်း ဆုနုရီက ကျုပ်ကိုလာပြောတယ်" ဟု ပြောလျက် ပန်းရန်ဆရာကို ကြိုဆိုဧည့်ခံသည်။ ဒဏ္ဍပါဏီသည် အသက်ငါးဆယ်လောက်ရှိပြီ။ သိပ်သည်းထူထပ်ပြီး မည်းနက်သော ဆံပင်များ၏အကြား၌ ကြိုကြားကြိုကြား ဆံပင်ဖြူများ တောက်ပနေကြသည်။ စူးရှသော မျက်လုံး ထူထဲသောနှုတ်ခမ်းရှိသည့် ဒဏ္ဍပါဏီသည် ပိုတီနှင့် ရုပ်အင်္ကျီကို ဝတ်ထားသည်။ အရပ်အမောင်း ထွားကျဉ်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ထမီတစ်မြေခြင်းကို လူတွေ ကောင်းကောင်း မသိကြ။

မျက်လုံးမှာ အလွန်တစ်ရာ ထက်မြက်စူးရှသည်။ မြင်ရသူများအား မျက်လုံးဖြင့် ထွင်းဖောက်ပစ်မည်ဟန် ပေါက်နေသည်။

ဒဏ္ဍပါဏီသည် အဏ္ဏာမလေ စာမေးပွဲကျသွားသည့်အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောရင်း ...

"မပူပါနဲ့မိတ်ဆွေ၊ နောင်နှစ်ကျရင် တစ်နည်းနည်းနဲ့ အောင်အောင်လုပ်ဖို့ ကျုပ် တာဝန်ထားပါ" ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ ပန်းရန်ဆရာ စိတ်အတန်ငယ် သက်သာရာ ရသွားသည်။ အဏ္ဏာမလေ စာမေးပွဲမအောင်သည့်အတွက် မိမိနည်းတူ ဒဏ္ဍပါဏီလည်း စိတ်ထိခိုက်သွားလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် သူ့အတွေးကို သူ ဖုံးဖုံးမိမိ လုပ်ထားသည်။ ယင်းအခြေအနေကြောင့် ဒဏ္ဍပါဏီသည် တစ်ဖက်က စိတ်မကောင်းဖြစ်သကဲ့သို့ တစ်ဖက်ကလည်း ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေသည်။ အကယ်၍ အဏ္ဏာမလေ စာမေးပွဲအောင်ပါက သူ့ကတိအတိုင်း အဏ္ဏာမလေအား စက္ကတာဝယ်ပေးဖို့အတွက် ငွေနှစ်ထောင်လောက် အကုန် ခံရမည်။ သူ့သားများကလည်း ငြိမ်နေမည့်လူစားများ မဟုတ်ပေ။ သူတို့ကိုလည်း စက္ကတာ ဝယ်ပေးရလိမ့်မည်။ စိတ်လိုက်မာန်ပါ အဏ္ဏာမလေအား စက္ကတာ ဝယ်ပေးမည်ဟု ကတိပေးခဲ့သော်လည်း ယခု ကတိအတိုင်းမလုပ်ရသဖြင့် အဏ္ဏာမလေအား စိတ်ထဲက ကြိတ်ပြီး ကျေးဇူးတင်နေသည်။

ခန်းစီးကိုမလျက် လက်ထဲက ကော်ဖီခွက်ကိုကိုင်ရင်း ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာဖြင့် ဒဏ္ဍပါဏီ၏ခန်းသည် အခန်းထဲဝင်လာသည်။

“ယောင်းမတစ်ယောက် နေကောင်းတယ်နော်”

ယင်းသို့ပြောလျက် ဒဏ္ဍပါဏီ၏ခန်းသည် ကော်ဖီပန်းကန်ကို ပန်းရန်ဆရာရှေ့တွင် ချပေးလိုက်လေသည်။ စည်ဝတ်သောင်ဝတ်အဖြစ်ဖြင့် စကားတစ်ခွန်းနစ်ခွန်း အပြေအပြစ် ပြောပြီးလျှင် ဒဏ္ဍပါဏီ၏ခန်းသည် အတွင်းဘက် ပြန်ဝင်သွားသည်။ သူ၏ကိုယ်ခန္ဓာသည် အချိုးအစားပြေပြစ်လှပသည်။ သူ့ကိုမြင်လျှင် လူလားမြောက်နေသည့် သားသမီးလေး ယောက်၏မိခင်ဟူ၍ မည်သူမျှထစ်မည်မဟုတ်ပေ။ မျက်နှာပုံပန်းမှာ အလွန်စွဲမက်စရာ ကောင်းသည်။ ဒဏ္ဍပါဏီ၏ခန်းသည် အလုပ်ဝင်စ ကောလိပ်တော်အရာရှိတစ်ဦး၏ခန်းသည် မိမိလင်ယောက်ျား၏ လက်အောက်တွင် အမှုထမ်းနေကြသော ကောလိပ်တော် အရာရှိငယ် များအား စညစ်သည့်ပုံစံမျိုးဖြင့် ကျိပ်မှုရစ်အား ကော်ဖီဖြင့်စညစ်သည်။ သူ၏ စကားပြောဟန် နှင့် ကြည့်ရှုပုံအမူအရာ၌ မာန်မာန် အရိပ်အယောင် ပေါ်နေသည်။

ကော်ဖီသောက်ပြီးသောအခါ ပန်းရန်ဆရာက စကားစသည်။ သား၏ခေါင်းမာမှု သည် သူနှင့်သူ့ခန်းအတွက် ပြဿနာတစ်ခုဖြစ်နေကြောင်း ပြောပြသည်။

ပန်းရန်ဆရာက ပြောပြသည်။

“အဏ္ဍာမလေတစ်ယောက် အရပ်ကောလိပ်တက်မယ်ဆိုပြီး နားပုန်းဆာ လုပ်နေ တယ်။ သူ့ကို ဘယ်လိုနားချရမယ်ဆိုတာ ကျုပ်ရော ခင်ဗျားနှမရော နားမလည်အောင် ဖြစ်နေတယ်”

ဒဏ္ဍပါဏီက “ဟုတ်လား၊ ဒါပြောချင်လို့လား” ဟု စိတ်ပါလက်ပါ ပြန်ပြော လိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ပန်းရန်ဆရာသည် အဏ္ဍာမလေ တိတ်တိတ်ခိုးပြီး ပန်းချီဆွဲနေ ကြောင်း၊ အဏ္ဍာမလေ ရေးဆွဲထားသည့် ပန်းချီကားများကို မိမိပျက်ဆီးပစ်ကြောင်း၊ ရုတ်တရက် အဘိုးကြီးတစ်ယောက်နှင့်တွေ့ပြီး အဘိုးကြီးက အဏ္ဍာမလေကို အတွေးအခေါ် အယူအဆ ပြောင်းလဲသွားအောင် လုပ်လိုက်ကြောင်း စသည်များကို ပြောပြသည်။ အဘိုးကြီး နှင့်အတူ မိန်းမပျိုတစ်ဦးပါလာသည်ဆိုသည်ကိုမူ ပန်းရန်ဆရာသည် တမင်တကမ မပြောဘဲ ချန်ထားလိုက်လေသည်။

ဒဏ္ဍပါဏီ၏မျက်နှာတွင် တဖြည်းဖြည်း အပြုံးရိပ်ပေါ်လာသည်။ စီးကရက် တစ်လိပ်မီးညှိလျက် ရှိက်ဖွားပြီးလျှင် ပန်းရန်ဆရာပြောပြသည့်စကားကို စူးစိုက်စွာ နားထောင်နေသည်။ သူ၏မျက်လုံးနှစ်လုံးသည် ပြူးကျယ်သွားလေသည်။ ဒဏ္ဍပါဏီ စိတ်အားတက်ကြွနေပုံကို တွေ့မြင်ရ၍ ပန်းရန်ဆရာကိုဒုမ္မရစ် ဆုံးအားသင့်သွားသည်။ ငါ့ကို ထောက်ထားတဲ့ညာ ကိုယ်ချင်းစာနာရမည့်အစား သူက ဘာကြောင့် အားရဝမ်းသာ ဖြစ်နေ သနည်း။



ဒဏ္ဍပါဏီသည် ရွှင်လန်းတက်ကြွစွာဖြင့် သူ့သမီးကို...

“သမီးဆုနုရီ၊ ဒီလာ ပါဦး” ဟု ခေါ်လိုက်လေသည်။ ညီအစ်ကို မောင်နှမ လေးယောက်ထဲက တစ်ဦးတည်းသော မိန်းကလေးဖြစ်နေသောကြောင့် ဆုနုရီသည် မိဘအလို လိုက်ထားသည့် သမီးဖြစ်နေသည်။

ဆုနုရီ ရောက်လာသည်။ အခန်းထဲဝင်လာရန် ခန်းဆီး၏နောက်ကွယ်၌ အဆင် သင့်ပင်ရပ်နေသလားဟု ထင်ရသည်။ ထိုအချိန်၌ ဆုနုရီသည် အဝတ်အစား လဲဝတ်ထား လိုက်လေပြီ။ အစိမ်းနုရောင် မိနီစကပ်ပုပေါ်၌ နှမ်းထိသွေးပဝါ ခြုံထားသည်။ ဆုနုရီ၏ ကိုယ်ဟန်အနေအထားသည် သူ့မိခင်၏ ကိုယ်ဟန်ထမူအထားအတိုင်း ဖြစ်သည်။ သူ့မိခင် အတိုင်းပင် စွဲမက်စရာမျက်နှာပုံပန်းနှင့် ကိုယ်ကာယအချို့အစား ရှိသည်။ မျက်နှာတွင် အသက်အရွယ်နှင့်လိုက်ဖက်ညီစွာ ငယ်မူပေါ်နေသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းများမှာ အသက် အရွယ်၏ အတိုင်းအတာဖြင့်ပြောလျှင် အတန်ငယ်ဖွံ့ထွားနေသည်ဟု ထင်ရသည်။

“သမီးနဲ့ရည်မှန်းထားတဲ့ အဏ္ဍာမလေဟာ ပန်းချီဆွဲ အင်မတန်တော်တယ်လို့ ဖေဖေ သမီးကိုပြောတယ်မဟုတ်လား၊ ဖေဖေပြောတာ အခုမှန်နေပြီ၊ သမီးကြည့်နေ၊ သူ တကယ့်ပန်းချီဆရာကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာတော့မယ်”

ပန်းရန်ဆရာသည် “သေလိုက်ပါတော့” ဟု သူ့ကိုယ်သူ ကျိန်ဆဲလိုက်လေသည်။ ဒဏ္ဍပါဏီထံ အကြံဉာဏ်တောင်းရန်လာခဲ့သည်မှာ ငါးပါးမှောက်ပြီဟု တွေးနေမိသည်။ တအံ့တဩဖြစ်သွားသောကြောင့် ဆုနုရီ၏ မည်းနက်သော မျက်လုံးကြီးနှစ်လုံးသည် သူ့ဖခင်၏ မျက်လုံးကြီးများသဖွယ် ဖြစ်သွားသည်။ သူ၏မျက်လုံးကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် သူသည် ပန်းချီဆရာ အဏ္ဍာမလေအကြောင်းကို တွေးတော ငေးမောနေသည်ဟု ထင်ရသည်။ သူ၏နှာတံမှာ အလွန်တရာလှပသည်။ လက်မူပညာသည်တစ်ဦးဦးက ဆောက်ဖြင့် နိုင်နင်း ကျွမ်းကျင်စွာ ဖြတ်တောက်ထုလုပ်ထားသလားဟု ထင်ရသည်။ သူ၏နှုတ်ခမ်းသည် စိတ်ဓာတ်လှုပ်ရှားမှု အရှိန်အဟုန်အပြည့်ရှိပြီး သိမ်မွေ့နူးညံ့သော်လည်း ပုံသဏ္ဍန်မှာ ပါးပါး လှလှ မရှိလှပေ။ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားသောကြောင့် ပွင့်သွားသော ခံတွင်းမှ သွားများသည် တောက်ပနေကြသည်။

ဆုနုရီ တစ်စုံတစ်ရာ မပြောနိုင်မဆိုနိုင် ဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့ရ၍ ဒဏ္ဍပါဏီ၏ မျက်နှာတွင် တွန့်ကြောင်းများ ပေါ်လာသည်။ ပန်းရန်ဆရာဘက် မျက်နှာလှည့်ပြီး ဒဏ္ဍပါဏီက ပြောလိုက်သည်။

“မြင်းကို မြင်းစာကျွေးရတယ်၊ ကျုပ်တို့ နွားကို မြင်းစာပဲ သွားကျွေးလို့ရမလား” ထို့နောက် သူ့မေးခွန်းကို သူ့ကိုယ်တိုင် အဖြေပေးရင်း ပြောလေသည်။

“နွားကိုတော့ မြက်နုကျွေးရတယ်မဟုတ်လား၊ အဏ္ဍာမလေဟာ အခုပညာရှင် တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်၊ သူ့ကို ဂင်္ဂန်းသင်္ချာသင်ပေးလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အခုပညာကိုသာ



www.burmeseclassic.com

သူ ဝါသနာပါတယ်။ သူ့ကို အဲဒီနယ်မှာပဲ ရှေ့တိုးတက်ခွင့်ရအောင် ကျုပ်တို့ အားထုတ်ရ လိမ့်မယ်”

“ခင်ဗျားပေးတဲ့ အကြံက မစွဲပါဘူး” ဟုသော အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် ပန်းရန်ဆရာ ဦးခေါင်းလှုပ်ရမ်းလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ် ဦးလေး၊ သူ တကယ့်ပန်းချီဆရာကြီးတစ်ယောက်ဆိုတာ ကျွန်မ အရင်ကတည်းက သိပါတယ်”

ယင်းသို့ပြောလျက် ဆန္ဒရှိသည် ကုလားထိုင်ပေါ် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်၌ ပန်းရန်ဆရာ ကိုဒုမ္မရစ်သည် သူ့ဇနီး မိနားချီအမှာလအား အကြီးအကျယ် ဒေါပွသွားသည်။ မိနားချီသည်ပင်လျှင် ဒဏ္ဍပါဏီထံ အကြံဉာဏ်တောင်းရန် သညာပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မနက် စောစောစီးစီး ဤအိမ်သို့ ရောက်လာမိခြင်းမှာ မဟာအမှားကြီးဖြစ်သည်ဟူ၍ ပန်းရန်ဆရာ တွေးမိသည်။

ပန်းရန်ဆရာသည် သူ့သား မည်သို့မည်ပုံ ဝိုက်ဆံရာမည်နည်း၊ မည်သို့မည်ပုံ ဘဝတွင် ရပ်တည်သွားမည်နည်းဟူသည်များနှင့် ပတ်သက်၍ ဒဏ္ဍပါဏီနှင့် အခြေအတင် ဆွေးနွေးကြည့်လေသည်။ သူ့သားသည် မိန်းကလေးများနှင့်အတူထိုင်ပြီး မည်သို့မည်ပုံ ပညာသင်ကြားမည်ဆိုသည့်အကြောင်းနှင့် မိန်းကလေးများကိုကြည့်၍ မည်သို့မည်ပုံ အရပ်ဆွဲမည်ဆိုသည့်အကြောင်းများကိုလည်း ဒဏ္ဍပါဏီအား ရှင်းလင်းပြောပြလိုသည်။ သို့ရာတွင် ယင်းကဲ့သို့မှ မပြောပြဖြစ်ပေ။ အနီး၌ ဆန္ဒရှိရှိနေ၍ မိန်းကလေးများအကြောင်းကို တစ်စွန်းမျှမပြောဘဲ ဝိုက်ဆံကြေးငွေစကားကိုသာ ထပ်တလဲလဲ ပြောပြသည်။

ဒဏ္ဍပါဏီက ခပ်ပြတ်ပြတ်အသံဖြင့် မေးလိုက်လေသည်။

“ပန်းချီဆွဲပြီး ဝိုက်ဆံရာလို့မရဘူးလို့ ဘယ်အကောင်က ပြောသလဲ၊ ဒါ မဒရပ်ပြီ၊ ဒီမြို့မှာ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ဟာ ငွေသောင်းနှင့်သိန်းနှင့်ချီပြီး ရှာနိုင်တယ်။ စက်ကြီး ချည်ထားတဲ့မြင်းလို ခင်ဗျားဟာ ကိုယ့်အလုပ်အကြောင်းလောက်ပဲ နားလည်တယ်။ ခင်ဗျား သူ့ကို အင်ဂျင်နီယာဖြစ်တာပဲ ကြည့်ချင်နေတယ်။ သူ့မှာ ဉာဏ်ရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား မေ့မထားပါနဲ့။ သူက အခန်းထဲမှာထိုင်ပြီး မိမိနဲ့ ဝိုက်ဆံရာချင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ အဲဒီလိုလုပ်တာ ဘာမှားလို့လဲ”

ဒဏ္ဍပါဏီ နှုတ်မှ ထွက်ပေါ်လာသည့် ‘စိန်မာ’၊ ‘အတ်ဒါရိုက်တာ’၊ ‘ပိုစတာ’၊ ‘ဘင်းနား’၊ ‘ပပ်ပလစ်စီတီ’ စသည့် အင်္ဂလိပ်စကားလုံးကြီးများကို ကြားရ၍ ပန်းရန်ဆရာ ခမျာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေသည်။ ဒဏ္ဍပါဏီ၏စကားများကို ကြားရသဖြင့် သူ့ အပေါ်တွင် ဝိုက်ဆံမိုးရွာနေသည်ဟူ၍ပင် ပန်းရန်ဆရာအောက်မေ့နေသည်။ သားကို ပန်းချီ အနုပညာတက္ကသိုလ်တွင်ထားရေးနှင့်ပတ်သက်၍ မိနားချီအမှာလ ဆန်ကျင်ကန်ကွက်သည်ကို သူ အနည်းငယ်မျှဂရုမထားတော့ပေ။ ဒဏ္ဍပါဏီသည် နောက်ဆုံးတွင် လူငယ်တစ်ယောက်

လာလျှင်ဖြစ်သည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဝိုက်ဆံရာရမှန်းသိတတ်လျှင် တော့ပြီဟူ၍လည်း ကောင်း ထွက်လိုက်လေသည်။

ပန်းရန်ဆရာသည် အားရဝမ်းသာဖြစ်သွားပြီး ...

“ကျုပ် ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း အားလုံးလုပ်မယ်” ဟု ပြောပြီးလျှင် ဒဏ္ဍပါဏီ ကိုယ်မှ ပြန်လာခဲ့လေသည်။ ဒဏ္ဍပါဏီအား စကားပြောလိမ္မာသည်ဟူ၍ ယုဆထားသော လူ၏ယုံကြည်ချက်သည် ယခုနှစ်ဆတိုးလာသည်။ ဒဏ္ဍပါဏီသည် သူ့သား အတ္ထာမလေကို မှားချပြီး စိတ်ပြောင်းသွားအောင်လုပ်မည့်အစား သူ့ကို စိတ်ပြောင်းသွားအောင် လုပ်လိုက် လေသည်။



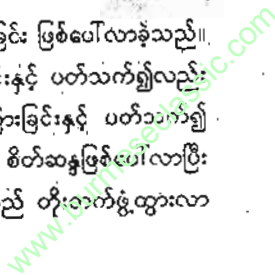
တစ်ခါတစ်ရံ၊ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ကြုံဆုံစည်းလိုက်ရသော အချို့သောလူများသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ဘဝလမ်းကြောင်း ပြောင်းလဲသွားခြင်း၏ အခြေခံအကြောင်းတရား ဖြစ်လာ တတ်လေသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ထူးခြားမှုတစ်ခုခုကိုညွှန်ပြလျက် ကျွန်ုပ်တို့ အား ထိုထူးခြားမှုဆီသို့ အာရုံစိုက်စေတတ်ကြသည်။ နှာခေါင်းကျည်ပစ္စေတုနေသည့် အချိန် မျိုး၌ လမ်းစကိုပြောပြရန်အတွက် ဘုရားသခင်သည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်များအား ကျွန်ုပ်တို့ထံသို့ ပျောက်လိုက်ခြင်းများ ဖြစ်နေသလော။

“မင်း အရပ်ကောလိပ်တက်နိုင်ပြီ”

ပန်းရန်ဆရာကိုဒုမ္မရစ်ထံမှ ထွက်ပေါ်လာသောစကားကို ကြားရ၍ အတ္ထာမလေ သည် သူ့နားကိုပင် သူ မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ချက်ချင်း အဒေယာသို့ပြေးသွားပြီး ကဒီရေရှန်အား တွေ့လိုသည့်စိတ်ဆန္ဒ ပြင်းပြစွာဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ကဒီရေရှန်သည်ပင်လျှင် ပထမဦးစွာ အတ္ထာမလေအား ထိုအကြံကို ညွှန်ကြားပြောပြခဲ့သည် မဟုတ်လော။

ပန်းရန်ဆရာကိုဒုမ္မရစ် ဒဏ္ဍပါဏီတို့ အိမ်သွားခြင်း၊ ဒဏ္ဍပါဏီနှင့် တိုင်ပင် ဆွေးနွေးခြင်း စသော အကြောင်းအရာများကို အတ္ထာမလေ မသိပေ။ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် မိမိ၏ ပန်းချီကားများကို ဆုတ်ဖြီလွှင့်ပစ်သည့် မိမိမခင်နှင့် အကြီးအကျယ် တိုက်ပွဲဝင်ရလိမ့် မည်ဟူ၍ တွေးတောထားသည်။ ယင်းတိုက်ပွဲ၌ အောင်မြင်မှုရရှိလိမ့်မည်ဟူ၍ သူ့ လုံးဝ မမျှော်လင့်ပေ။

ပင်လယ်ကမ်းခြေ၌ ကဒီရေရှန်အား လေးစားကြည်ညိုခြင်း ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ကဒီရေရှန်နှင့် မတွေ့ဆုံခင်က ပန်းချီအနုပညာတက္ကသိုလ်ကျောင်းနှင့် ပတ်သက်၍လည်း စကားပြောကြားခြင်း မရှိဘဲ မိမိကိုယ်တိုင်တက်ရောက် ပညာသင်ကြားခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ လည်းကောင်း၊ စိုးစဉ်းမျှပင် စိတ်မကူးမိခဲ့ပေ။ ပန်းချီဆွဲလိုသည့် စိတ်ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်လာပြီး ပန်းချီဆွဲနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ တဖြည်းဖြည်း ယင်းစိတ်ဆန္ဒသည် တိုးတက်မြင့်ထွားလာ



ခဲ့သည်။ ပန်းချီဆွဲခြင်းသည် သူ့ဝသီ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ပန်းချီဆွဲလိုသည့်ဆန္ဒရှိသော မိမိသည် ပန်းချီရေးဆွဲခြင်း၌ လုံးလုံး အာရုံစူးစိုက်လာလိမ့်မည်ဟူ၍ သူ မထင်ခဲ့ပေ။ မိမိ၏အနုပညာ ကြီးပွားတိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်း လမ်းစတစ်ခု သူ့မျက်မှောက်၌ရှိနေသော်လည်း သူသည် ထိုလမ်းစသို့ အာရုံမရောက်ခဲ့ပေ။

အတ္ထာမလေသည် ထိုနေ့ ထိုအချိန်၌ အဒေယာသို့သွားလိုသည့်အကြံ ဖြစ်လာသည်။ သို့ရာတွင် သူ့တွင် ကဒီရေရှန်အား ပြရန်သင့်လျော်သည့် ပန်းချီကား ကောင်းကောင်းမရှိသည့်အတွက် သူ၏အကြံကို ပြောင်းလိုက်သည်။ သူ၏ပန်းချီ လက်ရာကောင်းများသည် အမှိုက်တောင်းများထဲတွင် ရှိနေကြသည်။ နောက်တစ်နေ့မှသွားရန် အကြံပြုပြီးလျှင် ပန်းချီကားအသစ်တချို့ကို ရေးဆွဲလေသည်။

ကော်ဝီစာအုပ်နှင့် ခဲတံကိုင်းပြီး အခန်းထဲ၌ထိုင်နေသော အတ္ထာမလေသည် အဲဒါဘက်က ကမ္ဘာလောကကို လုံးလုံးမေ့သွားသည်။ မိနာချီအဖွဲ့လေး နားပူနားဆာ လုပ်သလို ထမင်းနှစ်လှတ်သုံးလှတ် သွားစားလိုက်သည်။ ထိုနောက် အခန်းထဲ၌ပင် ပြန်ထိုင်နေသော သူ၏ စိတ်ကူးထဲတွင်ပေါ်လာသည့် မြင်ကွင်းတချို့သည် ခဲတံ၏အကူအညီဖြင့် သူ့အလိုလို ကော်ဝီစာအုပ်ပေါ်၌ အရပ်ထင်သွားကြသည်။ နေမစောင်းမီ ပန်းချီကားသုံးကား ရေးဆွဲသွားပြီး စတုတ္ထပန်းချီကားကို စတင်ရေးဆွဲလိုက်လေသည်။

သူ၏ပန်းချီကားကို ကဒီရေရှန်သည် တစ်ယောက်တည်း ကြည့်မည်မဟုတ်ဘဲ ကဒီရေရှန်၏သမီး အနန္တီ၏မျက်လုံးနှင့် ထိုမျက်လုံးမှ စီးကျယိုထွက်နေသည့် ရောင်ခြည်များကို အတ္ထာမလေ ရုတ်တရက် သတိရလာသည်။ စိတ်နှလုံးတွင် ကြွတက်လာသော ရွှင်လန်းနှစ်သိမ့်မှုသည် အပြင်သို့ထွက်လာပြီးလျှင် ပန်းချီကားများထဲ၌ စီးဆင်းနေကြသော အခန်းထဲတွင် မှောင်ရီသမီးလာလေပြီ။ ပန်းချီရေးဆွဲရသည်မှာ မသွက်တော့မီ ဖိဖြင့်ရန်အတွက် ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ထလိုက်သည်နှင့် သူ့နောက်က ရပ်နေသော မာဏိက္ကမိ တွေ့လိုက်ရလေသည်။ မာဏိက္ကမိ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ထိုနေရာ၌ ရပ်နေသည်ဆိုသည် သူ မသိပေ။

အတ္ထာမလေသည် မီးဖြင့်လျက် စိတ်အားတက်ကြွစွာဖြင့် မာဏိက္ကမိ၏ လက်တွဲပြီး သူ့အနီးရှိ ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။ အလုပ်စူးစိုက် လုပ်နေသူဖြစ်စေ တွေ့ရပ်နားဖို့လိုသည်ဟူသော အသိဝင်လာသည်။ သူ့ဖခင်က ပန်းချီအနုပညာတက္ကသိုလ် သူ့ကို တက်ခွင့်ပေးလိုက်ပြီဆိုသည့်အကြောင်းကို အားတက်သရော ပြောပြပြီးလျှင် ရေးဆွဲထားသည့် ပန်းချီကားများကို မာဏိက္ကမိ၏ ရှေ့တွင်ချပြလိုက်သည်။ အတ္ထာမလေသည် သူ့ပန်းချီကားများကို တစ်စုံတစ်ဦးအား ပြရသည်မှာ ရှက်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ထိုမျှမက ကား အလွန်တရာ ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေသည်။ မိမိစိတ်နှလုံးထဲက ဝမ်းသာအားရမှု မိမိသူငယ်ချင်းအား မျှဝေပေးလိုသည့် ဆန္ဒရှိနေသည်။



အတ္ထာမလေ ပြောပြသည်များကို ကြားနေရသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ အတ္ထာမလေ ပန်းချီကားများကို တွေ့မြင်ရသောကြောင့်လည်းကောင်း မာဏိက္ကမိသည် ဝမ်းသာအားရ လုံးဝဖြစ်မလာပေ။ သူ၏မျက်နှာတွင် ခံစားမှုတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ စိတ်မဝင်စားသည့်ဟန်ဖြင့် အတ္ထာမလေ၏ ကော်ဝီစာအုပ်ကို စားပွဲပေါ်ပစ်တင်လိုက်ပြီး။

“ငါ မင်းနဲ့ စကားတစ်ခွန်း ပြောချင်တယ်” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“ဘာများလဲ သူငယ်ချင်း”

အတ္ထာမလေ ပန်းချီအနုပညာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းတက်မည်ဆိုသည်တို့ သူ့စိတ်နှလုံးလုံးက လုံးဝနှစ်မြိုက်ခြင်းမရှိကြောင်း။ သူ စိတ်အားထက်သန်လွန်း အားကြီးနေသဖြင့် သူ့ဖခင်က စိတ်မပါ့တပါးဖြင့် သူ့ကို ခွင့်ပြုခြင်းဖြစ်ကြောင်း။ သူ့ဖခင်နှင့် စကားပြောကြည့်ရာ မဝင်ဖြစ်သူသည် အလွန်တရာ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေကြောင်းကို မာဏိက္ကမိက အတ္ထာမလေအား ပြောပြသည်။

သူ၏လမ်း၌ ဤကဲ့သို့သော အနှောင့်အယှက်အဟန့်အတား ရောက်လာလိမ့်မည်ဟူ၍ အတ္ထာမလေ လုံးဝမစဉ်းစားမိခဲ့ပေ။ မာဏိက္ကမိနှင့် သူသည် ညီအစ်ကိုအရင်းပမာ နေလာခဲ့ကြသည်။ သူ့ထက် အသက်အရွယ်လည်း ကြီးသည်။ ထို့ကြောင့် အတ္ထာမလေသည် မာဏိက္ကမိအား ဆန့်ကျင်ဘက်မပြုဘဲ တိတ်တဆိတ်သာ နေလိုက်လေသည်။

“အတ္ထာမလေ မင်းအနာဂတ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါတစ်စုံတစ်ရာ ပြောပိုင်ခွင့်ရှိတယ်။

ငါတို့နှစ်ယောက် အလုပ်တစ်မျိုးတည်းကိုလုပ်ပြီး ကြီးပွားချမ်းသာတာကို ငါတို့ပေးပေက မြင်ချင်တယ်။ မင်းပေးမနေ့ ငါရဲ့မျှော်မှန်းချက်ကို လုံးဝဆေးပယ်ထားပြီး ငါနဲ့ တသီးတခြား ဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့ မင်းကြိုးစားနေတယ်။ ပေးပေက မင်းကို လက်လျှော့လိုက်ပေမယ့် ငါကတော့ မင်းကို လက်မလျှော့ဘူး”

ယင်သို့ပြောလျက် မာဏိက္ကမိသည် သူ ဆရာကောင်းတစ်ယောက်ရာဗွေပြီး အတ္ထာမလေအား တစ်နည်းနည်းဖြင့် နောက်တစ်နှစ်တွင် အင်ဂျင်နီယာ စက်မှုတက္ကသိုလ်၌ ပါဝင်ခွင့်ရအောင် လုပ်ပေးမည်ဆိုသည်အကြောင်းကို ပြောပြလေသည်။

အတ္ထာမလေ၌ အားနည်းချက်တစ်ခုရှိသည်။ မာဏိက္ကမိ၏စကားကို ကြိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ မကြိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ ဆန့်ကျင်ဘက် ပြန်လှန်မပြောရဲပေ။ မာဏိက္ကမိ၏ သဘောသဘာဝကမူ သူ၏သဘောသဘာဝနှင့် လုံးဝဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ခင်မင်ရပ်နှံရသည့် သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေဖြစ်သည့်အတွက် အတ္ထာမလေသည် အတန်ကြာမျှ အကြောင်းသားရပ်နေသည်။ ဘုရားသခင် ပေးသနားသောဆုကို ဘုရားကျောင်းနေ ပုရောဟိတ်က သူ့ဆီကလှူယူဖို့ ကြိုးစားနေသည်ဟူ၍ ထင်သွားသည်။ ယင်းသို့ဖြစ်သော်လည်း နေ့ရက်များစွာက စ၍ အတူတကွ နေလာခဲ့ကြသောကြောင့် မာဏိက္ကမိကို သူ အခင်မပျက်ပေ။



www.burmeseclassic.com

“မာဏိက္ကမံ ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော့်ဆန္ဒအတိုင်း လုပ်ခွင့်ပေးစေချင်တယ်။ ဒီအလုပ်ကို ဘယ်သူနှစ်သက် မနှစ်သက် ကျွန်တော် အင်မတန် နှစ်သက်နေတယ်။ ဒါကလွဲပြီး တခြား ခင်ဗျားပြောတာ ဘာမဆို ကျွန်တော် လိုက်နာဖို့ အဆင်သင့်ရှိပါတယ်။”

“မင်း အရူးလုံးလုံးဖြစ်သွားပြီ၊ မင်းမှာ အသိဉာဏ်မရှိတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် မင်း ငါပြောတာကို သဘောမပေါက်နိုင်အောင်ဖြစ်နေတာ။”

ယင်းသို့ပြောလျက် မာဏိက္ကမံသည် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် အခန်းထဲက ထွက်သွားလေသည်။ အဏ္ဏာမလေတွင် ဘယ်လို အရူးစိတ်မျိုးဝင်နေသည်ဆိုသည့်အကြောင်းကို အသိဉာဏ် တာမကြောင့်ပျောက်ကွယ်သွားသနည်းဆိုသည့်အကြောင်းကိုမူ မာဏိက္ကမံ မမြဲမပြပေ။ မာဏိက္ကမံအကြောင်းကို တွေးတောစဉ်းစားရင်း၊ အဏ္ဏာမလေသည် အမှန်တကယ်ပင် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေလေသည်။ သူ ငါ့အကျိုးကို လိုလားသည်။ ထို့ကြောင့်သာလျှင် ငါ့ကို ဤကဲ့သို့သော စကားများကို ပြောပြခြင်းဖြစ်သည်ဟူ၍ တွေးတောစဉ်းစားနေသည်။

ထိုနောက်တွင်ကား သူ ပန်းချီဆက်မဆွဲနိုင်တော့ပေ။ နောက်တစ်နေ့တွင် နံနက်စောစောထလျက် အဏ္ဏာမလေသည် တစ်ပိုင်းတစ်ပျက် ရှိနေသေးသော သူ၏ပန်းချီကားအပြီးသတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် နံနက်စာစားလျက် အိမ်မှ ထွက်သွားလေသည်။ ထိုနေ့တွင် အဏ္ဏာမလေသည် ပန်းဆိုင်များ၌လည်းကောင်း၊ ကပ္ပိလီရွာ ဘုရားကျောင်း မုခ်ဦးတွင်လည်းကောင်း၊ ရေကန်တွင်လည်းကောင်း အစစအရာရာ၌ ဆန်းသစ်သောအလှကိုသာလျှင် တွေ့မြင်နေရသည်။ ယင်းမြင်ကွင်းများကိုကြည့်၍ နှစ်သိမ့်ရွှင်လန်းခြင်း ဖြစ်နေသော အဏ္ဏာမလေသည် ဘတ်စ်ကားမှတစ်ဆင့်သို့လာပြီးလျှင် ဘတ်စ်ကားတစ်စီးတွင် တက်စီးလျှင် လိုက်ပါသွားလေသည်။

အဒေယာသို့ရောက်သောအခါ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှဆင်းလျက် လမ်းလျှောက်သွားသည်။ ကဒီရေရှန်တို့၏အိမ်၌ သံတံခါးနေထားသည်။ အတွင်းဘက်မှ သော့ခလော့ခတ်မထားပေ။ ဝင်းတံခါးကိုအသားဖွင့်လျက် ခြံဝင်းထဲဝင်သွားသည်။ တခြားကမ္ဘာတစ်ခုရောက်သွားသည်ဟုထင်နေမိသည်။ နေရောင်ခြည်သည် အနုံးပင်များကြားထဲမှ ဖြာထွက်လာပြီးလျှင် ဟိုနေရာသည်နေရာတွင် ပြန့်ကျဲနေလေသည်။ စံပယ်နှင့် မြတ်လေးပန်းရနံ့များသာ အရပ်ထက်ဝန်းကျင်၌ ကြိုင်လှိုင်နေသည်။ တကွီကွီအော်မြည်နေကြသည့် ငှက်ကလေးများ ရှည်များသည် သူ့ကိုညှပ်ခံကြိုဆိုနေသည်။ သူ၏ခေါင်းပေါ်မှ ကြက်တူရွေးတစ်ကောင် သွားသည်။

အဏ္ဏာမလေသည် ခပ်ရိုရိုပင် လှသွားလမ်းကလေးပေါ်မှ ရှေ့ဆက်လျှောက်သွားသည်။ အတန်ငယ်လျှောက်မိသောအခါ လက်ယာဘက်ရှိ အိမ်အပြင်ဘက်ဆီသို့ မျက်ရောက်သွားသည်။ အိမ်အပြင်ဘက်တံခါးမှာ ပိတ်ထားသည်။ တံခါးကို သူ မခေါ်တံခါး



ရှေ့အသားတိုးသွားလျက် ဖွင့်ထားသည့် ပြတင်းပေါက်များမှ အတွင်းနက် ချောင်းကြည့်လိုက်လေသည်။

အတွင်းဘက်က မြင်ကွင်းကို တွေ့ရသဖြင့် ကြက်သီးမွေးညင်းထဲသွားသည်။ မျက်ကောင်ခတ်ရိုရိုပင် ဓမ္မသွားပြီး ကျောက်ရုပ်ကဲ့သို့ မတုန်မလှုပ် ရပ်နေမိသည်။ အခန်းထဲက နုတ်ခုံပေါ်တွင် ရွှေရုပ်တု၏လက်ထဲတွင် လှပသည့် စောင်းတစ်လက်ကိုင်ထားသည်။ ရွှေရုပ်တု၏လက်ချောင်းများသည် စောပီရီကြိုးများကို တီးခတ်နေသလော သို့မဟုတ် တီးခတ်မနေဘူးလောဟူသည်ကိုမူ သူ မသိပေ။ လက်ချောင်းများ မလှုပ်ဘဲနှင့် စောင်းကြိုးမမြည်ဘဲနှင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အသံတိတ် ဂီတသံတစ်သံ ထိုအခန်းထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်နေသည်ဟူ၍မှ ထင်မိလေသည်။ ထိုရွှေရုပ်တု၏ မပွင့်တစ်ပွင့်မျက်လုံးကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ထိုရွှေရုပ်တုသည် ယင်းအသံတိတ် ဂီတ၏အသံတွင် ခုန်မျောနေသည်ဟု ထင်ရလေသည်။

ထိုရုပ်တုမှာ ရွှေကိုအရည်ကျို၍ ထုလုပ်ထားသော မာကျောသည့် ရွှေရုပ်တုမဟုတ်ပေ။ ရွှေရုပ်တု၌ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းမှု ဘယ်မှာရှိမည်နည်း။ ရွှေကို အမှန်ပြုလျက် မြေကြီးအသွင် ဖန်တီးပြီးလျှင် ယင်းကို မီးထဲတွင် အရည်ပျော်အောင်မလုပ်ဘဲ ခေဖြင့်နုပြီး လုပ်ထားသည့် ရုပ်တုတစ်ခုဟူ၍ပင် စဉ်းစားကြည့်ပါတော့။ အာနန္ဒီသည် ထိုအချိန်၌ ထိုရုပ်တုသဖွယ် မြင်နေရလေသည်။

အဏ္ဏာမလေသည် မည်သို့မှ မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ယခင်က မည်သူ့ကိုမျှ ထိုအသွင်သဏ္ဍာန်မျိုးဖြင့် မမြင်ခဲ့ရဖူးပေ။

အာနန္ဒီသည် ထိုကဲ့သို့ အဘယ့်ကြောင့် မတုန်မလှုပ် ခပ်မဆိတ် ထိုင်နေသနည်း။ အဏ္ဏာမလေသည် ရပ်နေသောနေရာမှ အတန်ငယ် ခြာလိုက်သည်။ ထို့နောက် အတွင်းဘက် တစ်ဖန် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ထိုအခါကျမှ အခြေအနေအားလုံး နားလည် သဘောပေါက် သွားသည်။

ကဒီရေရှန်သည် ရွံစေးဖြင့် သူ့ရသာတီရုပ်တုတစ်ခု ထုလုပ်နေလေသည်။

ကဒီရေရှန် ရွံစေးဖြင့်ထုလုပ်နေသော ရုပ်တုကိုလည်းကောင်း၊ ယင်းရုပ်တု၏ ‘မိုဒယ်လ်’အဖြစ် ထိုင်နေသော အာနန္ဒီကိုလည်းကောင်း၊ တွေ့ရသဖြင့် အဏ္ဏာမလေသည် အရှိန်အဟုန်ဖြင့်ခွာဖြင့် နှလုံးတုန်ရင်ခုန် ဖြစ်သွားသည်။

သူ့ရသာတီ အမည်ရှိသော ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့်စိတ်ကူးကို ပထမဦးဆုံး ပုံပန်းသဏ္ဍာန်နှင့် နှစ်အသိတရားအကောင်အထည်ဖော်ပေးသော ကမ္ဘာဦးအနုပညာရှင်၏ ရှေ့တွင်လည်း အာနန္ဒီတစ်ဦးဦး၏ ရုပ်ပုံသာလျှင် ရှိနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အခန်းတွင်းက ထိုကျောက်ရုပ်နှစ်ရုပ်နှင့် အတူတကွ အပြင်ဘက်က ရပ်နေသော အဏ္ဏာမလေလည်း ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ် ဖြစ်သွားလေသည်။



www.burmeseclassic.com

ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်၌ အဏ္ဏာမလေ ရပ်နေသည်ဆိုသည်ကို အတွင်း၌ ထိုင်နေသူနှစ်ယောက်က မသိပေ။ အဏ္ဏာမလေသည် သူတို့နှစ်ယောက် အလုပ်တွင် အနှောင့်အယှက် မပေးဝံ့ပေ။ အိမ်ပြန်သွားပြီး ညနေကျမှ တစ်ခါပြန်လာရလျှင် ကောင်းမည် ဟူ၍ အကြံဖြစ်မိသည်။ သို့သော်လည်း ခြံထဲက ပြန်ပြူးနေသောအရိပ်အာဝါသနှင့် အေးမြ သောလေက သူ့ကို ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာမသွားအောင် ဖန်တီးထားလိုက်သည်။

အတွင်းဘက်လက်ရမ်းအနီး၌ပင် 'နာဂလိဂ်' ပန်းပင်တစ်ပင်ရှိသည်။ အရွက် များ၊ အပွင့်များ တင်းကြမ်းဖြစ်နေသည်။ သိပ်သည်းထူထပ်သော ထိုပန်းပင်သည် သုံးအပေါ် အရိပ်ဖြန့်မိုးပေးရန်အတွက် ပေါက်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ သစ်ရွက်များမှာ ကြီးမား ထွားကဏ္ဍိင်းလှသည်။ အကိုင်းများမှ မြွေသဏ္ဍာန်ရှည်လျားသော အခက်အလက်များ ထိုးထွက် ဖြာကျနေကြသည်။ အဏ္ဏာမလေသည် ပန်းပင် ပင်စည်ကိုဖိုလျက် ခြေထောက်နှစ်ဖက်ဆန့်ပြီး ထိုင်လိုက်သည်။ ပန်းပွင့်များ ပွင့်လန်းဝေဆာနေသည့် ပန်းပင်များသည် သူ့ပတ်လည်၌ ဝိုင်းလျက်ရံလျက် ရှိနေကြသည်။ တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းမှုအရသာကို တွေ့နေသည်။ သဘာဝ၏ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော လက်မောင်းထဲတွင် မိမိ အကျဉ်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်ကို ထင်မိသည်။ ယင်းသို့နေရခြင်းကို အလွန်တရာ ကျေနပ်အားရနေသည်။

မိမိ၏ဘေးပတ်ပတ်လည်၌ ပျံ့နှံ့နေသော သဘာဝ၏အစိတ်အပိုင်းအားလုံးထဲတွင် ဘုရားသခင်အမည်ရှိသော ထိုထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် အနုပညာရှင်ကို တွေ့မြင်သယောင် ယောင်ရှိနေသည်။ ထိုအနုပညာရှင်သည် အလွန်တရာ အနုပညာ လက်ရာမြောက်စွာဖြင့် အမျိုးမျိုးအပြားပြားသော အရာဝတ္ထုများကို အရောင်မျိုးစုံ အသွင်သဏ္ဍာန်မျိုးစုံ ဖန်တီး ပြုလုပ်ထားသည်။ နံနက်အချိန်တွင် ပွင့်ပြီး မွန်းတည့်ချိန်၌ ညှိုးနွမ်းလျက် ညနေချိန်တွင် ကြွေကျသွားရသော ပန်းပွင့်ငယ်ကလေးများတွင် ရောင်မျိုးစုံ တောက်ပဝင်းလက်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ ပန်းပွင့်များ၌ မည်မျှ အလှရှိနေသနည်း။ မည်မျှ ရနံ့ရှိနေသနည်း။

အဏ္ဏာမလေ၏ စိတ်ထဲတွင် အနုပညာကို လေ့လာသင်ကြားပြီးလျှင် ထိုအတုမရှိ ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်သော အနုပညာရှင်နှင့် တူဖက်ပြိုင်ဆိုင်လိုသည့် ထက်သန်သော စိတ်ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ရုတ်တရက် လေတစ်ချက်ပွေ့ပြီးလျှင် 'နာဂလိဂ်' ပန်းတစ်ပွင့်ကြွေပြီး သူ၏ ရင်ဘတ်ပေါ်လာကျသည်။ ထိုပန်းပွင့်က သူ့ကို "သင် အဲဒီအနုပညာရှင်နဲ့ ပြိုင်လိုတဲ့ ဆန္ဒရှိလို့လား။ ရှိရင် အခုကစပြီး ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်ပေတော့" ဟူ၍ ပြောနေသကဲ့သို့ ထင်ရလေသည်။ တအံ့တဩဖြစ်သွားပြီး အဏ္ဏာမလေသည် ပန်းပွင့်ကို ကောက်ယူလျက် စူးစိုက်ကြည့်ရှုနေသည်။ ဘုရားသခင်တည်းဟူသော ပန်းချီအနုပညာရှင်သည် သူ၏ စိတ်ဆန္ဒ ကို သိသွားသည်ဖြစ်၍ သူ့အား တစ်ချက်စိန်ခေါ်လိုက်သည်ဟူ၍ အဏ္ဏာမလေ ထင်သွား သည်။ ထိုစိန်ခေါ်ချက်ကို အရဲစွန့်၍ လက်ခံလိုက်သည်။

ပန်းပွင့်အလယ်၌ရှိသော ပွင့်ချပ်များအလယ်က သိဝလိဂ်၏ အသွင်သဏ္ဍာန်လို မောက်တက်နေသည့် ပန်းဝတ်ဆံပေါ်၌ ပါးပျဉ်းတစ်ထောင်ရှိသော မြွေတစ်ကောင်သည် သူ၏ပါးပျဉ်းများကို လှပစွာဖြန့်မိုးထားသည်ဟု ထင်နေရသည်။ ဝင်းလဲ့တောက်ပပြီး နူးညံ့ပျော့ပျောင်းနေသော ပွင့်ချပ်ပွင့်လွှာများသည် သိဝလိဂ်၏ အသွင်သဏ္ဍာန် မို့မောက် နေသော ပန်းဝတ်ဆံများကို ပတ်ပတ်လည်မှ ရံထားသည်။ ထိုပန်းပွင့်သည် အနီ၊ အဝါ၊ အဖြူ ၇သော အရောင်မျိုးစုံထဲမှ အချို့အရောင်ကို ခပ်များများ မိမိကိုယ်ပေါ်တွင် လိမ်းကျံ ပက်ဖျန်းထားသည်။ ထိုပန်းပွင့်မှ ထွက်ပေါ်လာသည့် ထူးခြားသောရနံ့သည် အဏ္ဏာမလေအား သတိမေ့သွားအောင် ပြုမူဖန်တီးလိုက်လေသည်။

အဏ္ဏာမလေ၏လက်ထဲတွင် ခဲတံအနက် တစ်ချောင်းသာလျှင်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် သူ အားမလျှော့ပေ။ ကော်ပီစာအုပ်ကိုဖြန့်လျက် မှောက်လျက် လှလိုက်လေသည်။ ပါးပျဉ်း ထောင်နေသည့် မြွေကဲ့သို့ ပွင့်နေသော ထိုပန်းပွင့်သည် သူ့ရှေ့တွင် ရှိနေသည်။ စက္ကူပေါ်တွင် 'ခဲတံဖြင့် ပန်းချီအရုပ်ရေးဆွဲရင်း အဏ္ဏာမလေသည် သူ့ကိုယ်သူ လုံးဝမေ့နေသည်။

အိမ်တွင်း၌ကား ကဒီရေရှန်သည် နံနက်ခင်းအလုပ်ကို ထပြီးသတ်ပြီးလျှင် မောပန်း သွားသောကြောင့် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ် လှဲနေလေသည်။ မိမိ ထုလုပ်ထားသော သူရသတီရုပ်တုကိုကြည့်လျက် မိမိ၏ပင်ပန်းနွမ်းလျမှုကို ကြိုးစား၍ ပြေပျောက်နေသည်။ သူရသတီရုပ်တု၏မျက်နှာတွင် ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်သည့် သူ့ဇနီး ဆရာဆွတ်(သူရသတီ)၏ ပုံသဏ္ဍာန် ရုတ်တရက်ပေါ်လာသည်။ ကဒီရေရှန်သည် သမီး၏မျက်နှာတွင် ပေါ်နေသည့် သမီးမိခင်၏ပုံကို ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် ယူပြီးလျှင် ရုပ်တုတွင် တပ်ဆင်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေ သည်။

မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်သွားသောအခါ သူ၏အတွင်း ထမင်းချက်နေသည်ကို အာနန္ဒီတွေ့ ရလေသည်။ ဖန်ခွက်တစ်ခွက်နှင့်ထည့်ထားသော သံပိုက်ပျော်ရည်နှင့် ဖန်းတစ်ခုတွင် ထည့် ထားသော ငှက်ပျောသီးသုံးလေးလုံးကို ယူပြီးလျှင် အာနန္ဒီသည် သူ့ဖခင်အနီးသို့ လာခဲ့လေ သည်။ သံပုရာရည်နှင့် ငှက်ပျောသီးကို ဖခင်အနီး၌ ချပြီးလျှင် ဖခင်အား သုံးဆောင်ရန် သတိပေးလိုက်လေသည်။

ဖခင်ကို ပြုစုသည့်အလုပ်ကို အာနန္ဒီသည် သူ့မိခင် ဆရာဆွတ်ထံမှ သင်ယူ တတ်မြောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ "အာနန္ဒီ... ဒီအိမ်မှာ သမီးဖေဖေက မေမေရဲ့ ပထမ ကလေး။ သမီးက ဒုတိယ ကလေး။" ဟုပြောလျက် ဆရာဆွတ်က ရယ်လေသည်။ သူ၏ ထိုပထမကလေးကို ကြည့်ရှုရသည်မှာ မိခင်အနေဖြင့် မည်မျှအခက်အခဲနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည် ဆိုသည်ကို အာနန္ဒီ ကောင်းစွာနားလည်သည်။ မိခင် ထာဝရခန္ဓာခြင်းဖြင့် ခွဲခွာသွားပြီးသည့် မျောက်ပိုင်း၌ကား ထိုပထမကလေးကို ကြည့်ရှုရသည့်တာဝန်သည် ဒုတိယကလေးပေါ်တွင် ရောက်လာခဲ့သည်။ ဆရာဆွတ် ကွယ်လွန်သွားပြီးသည့်နောက်၌ ကဒီရေရှန်လည်း အတော်

အတန် ပြောင်းလဲလာခဲ့သည်။ သားချစ်တစ်ယောက်ကို သို့ ပြုစုယူယူမှုကို ခံခဲ့ရသော ကဒီရေရှန်သည် သူ ယခုမိန်းမပျိုတစ်ယောက်၏ ဖခင်ဖြစ်သည်ဟု ချစ်လည်းကောင်း၊ နားလည် သဘောပေါက်လာသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ဖခင်ကို ပြုစုရသည့်အတွက် အာနန္ဒီသည် ထူးထူး ခြားခြား ကျေနပ်အားရခြင်း ဖြစ်နေသည်။

ရုတ်တရက် အိမ်အပြင်ဘက် ထွက်လိုက်သောအခါ အာနန္ဒီသည် သစ်ပင်ရင်းတွင် ခြေထောက်အပေါ် ထေ့ထိုင်လျက် ဝမ်းလျားမောက်နေသော အတ္တာမလေကို တွေ့ရသည့်အတွက် အံ့အားသင့်သွားသည်။ အတ္တာမလေသည် မိမိဖေဖေလိုပဲ လူမမယ်ကလေးတစ်ယောက်ပါလား ဟူ၍ တွေးတောလျက် အာနန္ဒီသည် စိတ်ထဲက ပြုံးမိလေသည်။ အာနန္ဒီ သူ့အနားကပ်ပြီ ရပ်နေသည်ကို အတ္တာမလေ မသိပေ။ စက္ကူပေါ်တွင် သူရေးဆွဲထားသည့် နာဂလိင်ပန်းပွင့် စက္ကူထဲမှ အပြင်ဘက် လှမ်းကြည့်နေသည်ဟူ၍ပင် ထင်နေသည်။ ပန်းပွင့်၏အနီး၌ပင် ပျားပိတုန်းတစ်ကောင် ယုံ့နေပုံကို ရေးဆွဲလျက် အတ္တာမလေသည် ပန်းပွင့်မှထွက်နေသော ရနံ့နှင့် ပန်းပွင့်ထဲက ပြုထွက်နေသော ပန်းဝတ်မှုန်များကို ညွှန်ပြထားသည်။ တစ်ခေ အခေတာအတွင်း၌ပင် အာနန္ဒီသည် အတ္တာမလေတွင် အတွေးစွမ်းအားနှင့် လက်ရာမြောက် နှစ်ခုလုံးရှိသည်ဟူ၍ နားလည်သွားသည်။

“ရှင် ဘယ်တန်းက ရောက်နေသလဲ”

အာနန္ဒီသည် အလွန်တရာ ချစ်ကြည်ရင်းနှီးစွာဖြင့်လည်းကောင်း၊ အလွန်တရာ နူးညံ့ချိုသာစွာဖြင့်လည်းကောင်း၊ ယင်းမေးခွန်းကို မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ မေးခွန်းကိုကြားရ၍ အတ္တာမလေ လန့်သွားသည်။ ပြုံးတူးပြဲတဲဖြင့် ထရပ်လိုက်သည်။ မိမိလာရင်းအလုပ်ကိစ္စကို လုံးဝမပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားပြီးလျှင် ထိုနေရာ၌ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်ခြံထဲတွင် လုံနေသကဲ့သို့ ဤကဲ့သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် လုံနေမိသည့်အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်တင်မိသည်။ အဝတ်ပေါ်၌ တင်နေသည့် ဖုန်မှုန့်များကို ခါပစ်ရန်ပင် သတိမရဘဲ “ခွင့်လွတ်ပါနော်” ဟု ရုတ်တရက် ပြောလိုက်လေသည်။

အာနန္ဒီသည် မျက်လုံးဖြင့် “ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ခွင့်လွတ်လို့ တောင်းပန်နေတာလဲ” ဟု မေးလိုက်လေသည်။ သို့ရာတွင် တကယ်လက်တွေ့မှာမူ “ရှင် ဒီရောက်နေတာ တော်တော် ကြာပြီလား” ဟု ဟူသော မေးခွန်းကိုသာလျှင် မေးလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့၊ ခင်ဗျားကိုကြည့်ပြီး ခင်ဗျားအဖေက ရုပ်တု ထုလုပ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်...”

အတ္တာမလေသည် တစ်နည်းနည်းဖြင့် သူ့စကားကို အပြီးသတ်ပြီးလျှင် သူ့ လာရခြင်းအကြောင်းကို ပြောပြလေသည်။

အာနန္ဒီ၏မျက်နှာသည် ရှက်ဆွေးဖြင့် နီရဲသွားသည်။ ဖခင်ထုလုပ်သည့် ရုပ်တု အတွက် သူသည် “မိဒယ်လ်” အဖြစ်ထိုင်နေခဲ့သည်။ အတ္တာမလေသည် သူ့ကို ထိုအသွင်အပြင်

ဖြင့် မြင်သွားသည်။ ယင်းသို့တွေးလျက် သူ ရှက်စိတ်ဝင်လာသည်။ သူတို့၏ အိမ်သည် ဖြံ့ထဲတွင် အတွင်းဘက်ခပ်ကျကျ၌ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် အပြင်ဘက်က တစ်စုံတစ်ယောက် သည် သူတို့အလုပ်လုပ်နေသည်ကို လွယ်လင့်တကူ မမြင်နိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ပြုတင်းပေါက် ခန်းစီးများကို ပိတ်မထားဘဲနှင့် နေရောင်အောက်၌သာလျှင် အလုပ်လုပ်နေ ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းအချက်ကို တွေးမိသောကြောင့် အာနန္ဒီသည် ရှက်စိတ်ပေါ်လာသည်နှင့် အမျှ အားရကျေနပ်ခြင်းလည်း ဖြစ်မိသည်။ ထို့အပြင် ငုံ့ပြီး နာဂလိင်ပန်းကို ကောက်ယူလျက် ပြောလိုက်လေသည်။

“ရှင် ဒီလာပြီး ဒီပန်းပွင့်ပုံကို ဆွဲနေတာတူတယ်”

ပန်းပွင့်ကို လက်ချောင်းကလေးများဖြင့်ကိုင်ပြီး ရေ့ယမ်းနေသော အာနန္ဒီကို တွေ့ရသည့်အခါ အတ္တာမလေသည် ‘နရဂျဟံ၊ မုမတာဂျီ’ ဟိုလို မဂိုအလှပျိုများကို သတိရ လာသည်။ ထိုမဂိုအလှပျိုများသည် ရုပ်ပုံများထဲ၌ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော သူတို့၏ လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် နှင်းဆီပွင့်ကိုင်ထားသည်ကို တွေ့မြင်ပူးလေသည်။

အတ္တာမလေ၏ ကော်ပီစာအုပ်ကို ကောက်ကိုင်ပြီးလျှင် စာရွက်များကို လှန်လှော လျက် အာနန္ဒီက ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟိုနေ့တုန်းက ရှင်ပန်းချီပုံကို တွေ့ရတော့ ဖေဖေ သိပ်ကျေနပ်သွားတယ်၊

ရှင်မှာ မွေးရာပါပန်းချီအနုပညာစီမံ ရှိတယ်လို့ ဖေဖေက ထင်တယ်၊ ဖေဖေဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒီလောက် ခပ်လွယ်လွယ် မချီးမွမ်းခဲ့ဖူးဘူး”

အာနန္ဒီသည် အတ္တာမလေကိုခေါ်လျက် အိမ်ထဲဝင်သွားသည်။ အာနန္ဒီ၏ ယဉ်ကျေး သော အမူအရာနှင့် လှပသောကိုယ်အနေအထားဆီသို့ အတ္တာမလေ ရုတ်တရက် အာရုံရောက် သွားသည်။ အာနန္ဒီကိုကြည့်ရသည်မှာ ယဉ်ကျေးမှုအမှတ်လက္ခဏာဟု ခေါ်ဆိုကြသော ပေါက်လွတ်ပဲစားဖက်ရှင်များမှ ခပ်ခွာခွာနေလျက် မိမိဘာသာမိမိ အဆင်တန်ဆာဆင်သည့် အတတ်ပညာ သင်ကြားတတ်မြောက်ထားသူဖြစ်သည်ဟု ထင်ရသည်။ အာနန္ဒီတွင် သဘာဝ မကျဟုပြောရမည့် မည်သည့်အရာဝတ္ထုကိုမှ အတ္တာမလေ မမြင်ရပေ။ သူ၏သွက်လက် ပျတ်လတ်သော လှုပ်ရှားသွားလာမှု၊ သဘာဝကျသော ကိုယ်လက်အနေအထား၊ စံပယ်ပန်း ပန်ထားသည့် ဆံထုံး၊ ယင်းအရာအားလုံး၌ တစ်ခုတည်းသောအလှရှိနေသည်။ ဓမ္မရပါ အနုပညာရှင်ဖြစ်သော ဗြဟ္မာကြီးသည် “ငါ ပန်းချီဆရာတစ်ဦး၏သမီးကို ဖန်ဆင်းမည်” ဟု တွေးလျက် မိမိကိုယ်မိမိမေ့ပြီး အာနန္ဒီကိုများ ပန်ဆင်းထားသလားဟု အတ္တာမလေ ထင်နေမိ လေသည်။

အာနန္ဒီသည် အတ္တာမလေအား အပြင်ခန်းတွင် ခဏထိုင်နေရန်ပြောလျက် ကဒီရေရှန် ထံ သွားလေသည်။ “ဒီခေါ်ခဲလေ” ဟု ကဒီရေရှန်က ပြောသောအခါ အာနန္ဒီသည် အတ္တာမလေအား “လာပါ” ဟု ပြောလျက် သူ့ဖခင်အနီးသို့ ခေါ်သွားလေသည်။

ကဒီရေရှန်၏ အခန်းတွင်းမဝင်မီ အတ္ထာမလေ၏မျက်လုံးသည် နံရံတွင် ရေးထားသည့် စကားလုံးများဆီသို့ ရောက်သွားသည်။

“လှပစွာ နေသွားတတ်အောင် သင်ကြားဆည်းပူးပါ။ အကယ်၍ဖြစ်နိုင်ပါက ဘဝကို လှအောင်လုပ်ပါ။ အကယ်၍ မဖြစ်နိုင်ပါက ယုတ်စွာအဆုံး ဘဝကို အရပ်ဆိုးသွားအောင်တော့ မလုပ်ပါနှင့်။”

အတ္ထာမလေသည် ကဒီရေရှန်အား နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် အနီး၌ရှိသော ကြိမ်ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ ထိုအခန်းတွင်း၌ ယခုအချိန်အထိ မမြင်ဖူးသေးသော ကမ္ဘာလောကသစ်တစ်ခုကို သူ တွေ့မြင်ရသည်။ မဒရပ်မြို့၌ ကဒီရေရှန်တို့၏ အိမ်နှင့် ထိုအိမ်၌ရှိသော ထိုအခန်းသည် လွတ်လပ်သော ကမ္ဘာတစ်ခုနှင့်တူနေသည်။ ထိုအိမ်အခန်း၌ တစ်ခုတည်းသော အလှူသားလျှင် လွှမ်းမိုးကြီးစိုးနေလေသည်။



အတ္ထာမလေသည် သူ့ရေးဆွဲထားသည့် ပန်းချီပုံကို ကဒီရေရှန်အား ပေးပြီးလျှင် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်လေသည်။ သို့ရာတွင် စိတ်ကနာမငြိမ် ဖြစ်နေသဖြင့် ဣန္ဒြေရရ ထိုင်မနေနိုင်ပေ။ အခန်းထဲတွင်စုံအောင် လျှောက်ကြည့်လိုသည့် စိတ်ဆန္ဒပြင်းပြစွာ ဖြစ်လာသည်။ ကဒီရေရှန်သည် အတ္ထာမလေ၏စိတ်ဆန္ဒကို ရိပ်စားမိသည်ဖြစ်၍

“အခန်းထဲ ကြည့်ချင် လျှောက်ကြည့်ပါ” ဟုပြောလျက် အာနန္ဒီနှင့်အတူ အခန်းထဲ လျှောက်ကြည့်ခွင့် ပေးလိုက်လေသည်။ အခန်းတွင်းရှိနံရံများ၌ ကဒီရေရှန်ဆွဲထားသော ရောင်စုံပန်းချီပုံများ ချိတ်ဆွဲထားသည်။ အခန်း၏ ထောင့်တိုင်းထောင့်တိုင်း၌ ရောင်မျိုးစုံ ဖြယ်ထားသည့် ရုပ်တုကလေးများ ရှိသည်။ အခန်းမှာ အတော်ပင်ကျယ်ဝန်းသည်။ သို့ရာတွင် ပန်းချီကားများနှင့် ကန့်လန့်ကာများ၏ အကူအညီဖြင့် အခန်းကို အကန့်များစွာ အပိုင်းများစွာ ခွဲခြားထားလေသည်။

ပထမဦးစွာ သူ့ရသသတိရုပ်တု၏ အနီး၌ရပ်လျက် ရုပ်တုကိုကြည့်ရင်း အတ္ထာမလေသည် အာနန္ဒီထံ ရုတ်တရက် စိတ်ရောက်သွားသည်။ အာနန္ဒီသည် ရုတ်တရက် ရှက်စိတ်ဝင်လာသဖြင့် ဦးခေါင်းကို ငုံ့လိုက်လေသည်။ မျက်နှာတွင် ရှက်သွေးလွှမ်းနေသည်ဟူ၍ အတ္ထာမလေက ထင်လေသည်။

အတ္ထာမလေက ... / “ဒီရုပ်တုကို အပြီးသတ်ပြီးတဲ့အခါ အရောင်ရော ခြယ်ဦးမှာလား” ဟု မေးလိုက်လေသည်။ ထိုအချိန်၌ ကာလအတန်ကြာက ဘုရားကျောင်းမုခ်ဦးအတွက် လက်မှပညာသည်များ ထုလုပ်သည့်မြေရုပ်တုများကို အတ္ထာမလေ သတိရလာသည်။ အာနန္ဒီက ပြောလိုက်လေသည်။

“ဓာတ်သတ္တုတစ်ခုခုနဲ့ ရုပ်တုလုပ်ဖို့အတွက် ပထမ အခုလို ရွှံ့စေးနဲ့ပုံလောင်းရတယ်။ ပုံလောင်းထားတဲ့သံပုံစံထဲ မြေစေးထည့်ပြီး ဂဏေရှု ရုပ်တုတွေ ထုလုပ်သလို ဒီပုံစံထဲမှာ အရည်ကျိုထားတဲ့ ဓာတ်သတ္တုကို လောင်းပြီး ဓာတ်သတ္တုရုပ်တု ထုလုပ်ရတယ်”

အာနန္ဒီသည် အလွန်တရာ သိလွယ်နားလည်လွယ်သော စကားလုံးများဖြင့် စူး၊ ဆောက်စသည်ကို အသုံးမပြုဘဲ ဓာတ်သတ္တုကို အရည်ကျို၍ ရုပ်တု ထုလုပ်သည့် နည်းလမ်းသစ်ကို အတ္ထာမလေအား ရှင်းလင်းပြောပြလေသည်။ ထို ရုပ်တုရှေ့က ခန်းဆီးကိုဆွဲလျက် အာနန္ဒီသည် တစ်ဖက်သို့ တွန်းပို့လိုက်လေသည်။ တခြားနေရာ တစ်နေရာတွင် ထောင်ထားသည့် ‘စတင်း’ပေါ်က ပိတ်ကားပေါ်၌ အပြီးမသတ်သေးသော သဘာဝရှုခင်းပန်းချီကားတစ်ကား ရှိသည်။ တစ်ဖက်ရှိစားပွဲပေါ်က စက္ကူပေါ်တွင်ကား ရောင်စုံပန်းချီပုံတစ်ပုံ ရေးဆွဲထားသည်။ စက္ကူပေါ်၌ ရေးဆွဲထားသောဆေးကို ရေဖြင့် စပ်ဖျက်ရသည်။ ယင်းသို့ပြောလျက် အာနန္ဒီသည် အတ္ထာမလေအား ဆေးအမျိုးမျိုးနှင့်တကွ စုတ်တံ စသည်တို့ကို ပြောလေသည်။

ထိုပန်းချီကားများကို သေသေချာချာကြည့်ရှုရန်နှင့် ခံစားဖူးမြဲလုပ်ရန်အတွက် တစ်နေ့လုံးလုံး အချိန်လိုသည်ဟူ၍ အတ္ထာမလေ သဘောပေါက်သွားသည်။ အခန်းထဲက ထောင့်တစ်ထောင့်တွင်ရှိသော မှန်မီရီများထဲတွင် ရာပေါင်းများစွာသော စာအုပ်ထူကြီးများကို နေသားတကျ ထည့်ထားသည်။ မှန်မီရီများတွင် တပ်ထားသော ကတ်ပြားပေါ်၌ နိုင်ငံအသီးသီး၏ အမည်နာမများကို ရေးထားသည်။ ယင်းကတ်ပြားများကို တွေ့ရသောအခါ အတ္ထာမလေက မေးလိုက်လေသည်။

“ဒီမီရီတွေထဲမှာ နိုင်ငံအသီးသီးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းအရာများကို ရေးသားထားတဲ့ စာအုပ်တွေ ထားသလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီစာအုပ်တွေမှာ နိုင်ငံအသီးသီးက ပန်းချီပညာရှင်များနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းအရာများကို ရေးသားထားတယ်”

ယင်းသို့ပြောလျက် အာနန္ဒီသည် စာအုပ်ထူထူကြီးတစ်အုပ်ကို ထုတ်ယူပြီးလျှင် အတ္ထာမလေ၏လက်ထံ ထည့်လိုက်လေသည်။ ထိုစာအုပ်တွင် အိန္ဒိယ အနုပညာများနှင့် ပတ်သက်သောအကြောင်းအရာများကို ရေးသားဖော်ပြထားသည်။

ထိုစာအုပ်၌ ဣန္ဒြေဖြစ်ဝမ်း ယဉ်ကျေးမှုကို ဖော်ပြသည့် မိုဟန်ဂျီဒီရီရုပ်တုများမှ စ၍ စောလဘုရင်များလက်ထက်က ပန်းချီအနုပညာ၊ ပန်းပုအနုပညာများနှင့် ပတ်သက်သော လှပသည့်လက်ရာများနှင့် ရာပေါင်းများစွာသော ဆေးရောင်စုံ ပန်းချီပုံများ ပါဝင်သည်။ အတ္ထာမလေသည် ထိုစာအုပ်ကိုကိုင်၍ ထိုနေရာ၌ ထိုင်ချလိုက်လိုသည့်ဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သို့သော်လည်း တခြားအလုပ်ကိစ္စတစ်ခုနှင့် ထိုနေရာသို့လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဆိုသည်ကို ရုတ်တရက် သတိရသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုစာအုပ်ကို အာနန္ဒီအားပေးလျှင် ကဒီရေရှန် အနီးသို့ ခပ်သုတ်သုတ်သွားပြီး ထိုင်လိုက်လေသည်။

“ဘယ့်နယ်လဲ၊ တော်တော်များများကြည့်ခဲ့ပြီးပြီလား”

ယင်းသို့မေးလျက် ကဒီရေရှန်က ရယ်လိုက်သည်။ အတ္တာမလေ၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်လျက် အတ္တာမလေ စိတ်ထဲတွင် ပေါ်လာသည့် အားရဝမ်းသာမှုနှင့် အံ့ဩမှုများကို ကဒီရေရှန် သိရှိနားလည်သွားသည်။ အတ္တာမလေက ခပ်မဆိတ်ထိုင်နေသည်။ ကဒီရေရှန်ကလည်း အတ္တာမလေထံမှ တစ်စုံတစ်ခုသော အဖြေစကားကို မမျှော်လင့်ပေ။

အာနန္ဒီသည် သူတို့နှစ်ဦးကို ထိုနေရာ၌ထားခဲ့ပြီး အလုပ်ကိစ္စ တစ်ခုခုလုပ်ရန် အိမ်ထဲဝင်သွားသည်။ အတ္တာမလေသည် အလွန်နိမ့်ချရှိကျိုးသော အမှုအရာဖြင့် ကဒီရေရှန်၏ ရှေ့၌ ကဒီရေရှန်အား ပန်းချီအနုပညာ သင်ကြားဆည်းပူးလိုသည့် သူ၏အလိုဆန္ဒကို ထုတ်ဖော် ပြောပြသည်။ ထိုကိစ္စအတွက် သူ့ဖခင်က သူ့ကိုခွင့်ပြုလိုက်ပြီဆိုသည့်အကြောင်းကိုလည်း ပြောပြသည်။

အတ္တာမလေ၏ စကားကိုကြားရသောအခါ ကဒီရေရှန်သည် အတန်ကြာမျှ ခပ်မဆိတ်နေပြီးနောက် ရုတ်တရက် စိတ်ပါလက်ပါ ဖြစ်လာပြီးလျှင် ပြောလိုက်လေသည်။

“ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ ဘယ်တကယ့်သိလ်မှာမှ ပန်းချီရေးနည်းဖြစ်စေ၊ ကဗျာဖွဲ့နည်း ဖြစ်စေ သင်လို့ မတတ်မြောက်နိုင်ဘူး”

ကဒီရေရှန်စကားကို ကြားရသောအခါ အတ္တာမလေ ခေါင်းကုတ်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ဤသို့စဉ်းစားမိလေသည်။ လမ်းမှာ ဆုံစဉ်အခါတန်းက ငါ့ကို သူပင် ပန်းချီ အနုပညာတက္ကသိုလ်မှာ ကျောင်းတက်ရန်အတွက် နှိုးဆော်တိုက်တွန်းခဲ့သည်။ ယခု ထိုတက္ကသိုလ်တွင် တက်ရောက်သင်ကြားဖို့ရန်အတွက် သူ့ထံမှ အကူအညီရယူရန် လာရောက် သောအခါ သူက ငါ့ကို ဤကဲ့သို့ စိတ်ပျက်အားလျှော့အောင် လုပ်နေသည်။

“လက်နဲ့ပန်းချီဆွဲတဲ့ အလေ့အကျင့်ကိုလုပ်ရုံနဲ့ ပန်းချီအတတ်ပညာ တက်လာ တယ်လို့ ပြီးတော့ လျှာကို အမြဲမပြတ်အသုံးပြုရုံနဲ့ ကဗျာအတတ်ပညာ တတ်လာတယ်လို့ မှောင် ကြားဖူးမှာပေါ့။ အဲဒီစကားဟာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီစကားဟာ တစ်ဝက် တစ်ပျက်သာ မှန်တယ်လို့ ဦးပြောချင်တယ်”

အတ္တာမလေ ဘာတစ်ခုမှ အဓိပ္ပာယ်နားမလည်ဖြစ်နေသည်။ ကဒီရေရှန်ကိုသာလျှင် မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ အတန်ငယ်ကြာသွားသောအခါ ကဒီရေရှန်က ဟစ်ဖန်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“အရပ်ဆွဲတဲ့အလေ့အကျင့် လုပ်ပြီးတဲ့အခါ တကယ်လို့ အရပ်တစ်ခုခု ဆွဲဖြစ် သွားရင် အဲဒီအရပ်မှာ ပုံသဏ္ဍာန်သက်သက်သာ ရှိနေပေလိမ့်မယ်။ အတွေးအခေါ်ဆိုတာ ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလိုပဲ စာပေကို သေသေချာချာ လေ့လာပြီးတဲ့နောက်မှာ တကယ်လို့ ကဗျာရေးဖွဲ့လို့ရှိရင်လည်း အဲဒီကဗျာမှာ စကားလုံးတွေ စုပေါင်းထားတဲ့ စကားလုံးအစုအဝေး ကိုသာ တွေ့မြင်ရလိမ့်မယ်။ တကယ်ကတော့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ အတွင်းသဘောနှုန်းမှာ

အနုပညာအသိကို အတွေးစွမ်းအားတို့ သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေတာတို့ပေါ်မှ ပန်းချီကားနဲ့ ကဗျာကို စူးစူးဖူးဖူးပေါ်ပေါက်လာအောင် လုပ်နိုင်ပေလိမ့်မယ်။ ပန်းချီအနုပညာတက္ကသိုလ်မှာ ကျောင်း တက်ရင် အဲဒီအကျိုးကျေးဇူးကိုပဲ ရနိုင်တယ်”

ကဒီရေရှန်တွက်ပြသည့် ထူးခြားချက်များအနက်က မည်သည့်ထူးခြားချက် တစ်ခု တစ်ခု သူထဲတွင် ရှိမရှိဟုသည့်နှုတ်သက်၍ အတ္တာမလေ ဝေခွဲမရ ဖြစ်လာလေသည်။

“ကျွန်တော်ပန်းချီကားစတုမှာ ...” အတ္တာမလေက တစ်စုံတစ်ခု မေးမည် ပြုလိုက်လေသည်။

“မောင့်ပန်းချီကားတွေမှာ အသက်ရှိတယ်ဆိုတာ ဦး ဟိုနေကပဲ နားလည် သဘောပေါက်ခဲ့ပါတယ်။ မောင့်အတွင်းသဘောမှာ အနုပညာအသိ အညွန့်အညှောင့်ပေါက်စ ပြုလာပါပြီ။ အဲဒီအညွန့်အညှောင့်ကို မောင်ဟာ တက်ကြွမှု လုံးစေ့သဟပြုမှု အလှေအကျင့် ပြုမှု စသည်တို့နှင့် ကြီးထွားအောင် ပြုလုပ်ရလိမ့်မယ်”

အတ္တာမလေရေးဆွဲသည့် ပန်းချီကားများထဲက ‘နာဂလီဂ်’ ပန်းပွင့်ပုံသည် သူ့ကို ထူးထူးခြားခြား စိတ်ပါဝင်စားစေခဲ့သည်ဟူ၍ ကဒီရေရှန်က ပြောပြသည်။ ကဒီရေရှန်သည် တကယ့်ဆရာကြီးသမားကြီးဖြစ်သည်။ အသက်အရွယ်အားဖြင့်လည်း အတ္တာမလေထက် အဆမတန်ကြီးသည်။ သို့ရာတွင် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာဖြင့်ပင် စကားပြောဆိုသည်။ ယင်းအချက်ကို အတ္တာမလေ အလွန်တရာသဘောကျသည်။ ကဒီရေရှန်ပြောပြသော စကား များကြောင့် တအားတက်သွားသည်။

အတ္တာမလေက ပြောလိုက်လေသည်။

“ဦးကြီးတို့ခြံထဲမှာ ထိုင်ပြီးတော့ ကျွန်တော် ဒီပန်းပွင့်ဆွဲတာပါ”

“ဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆိုရင် ဒီခြံထဲက ပတ်ဝန်းကျင်အနေအထားကို မောင် သဘော ကုတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပေါ့”

အတ္တာမလေအပေါ်တွင် ထိုနေရာမှ ပတ်ဝန်းကျင်အနေအထားမျှသာလျှင် မဟုတ်ပေ။ ထိုပတ်ဝန်းကျင်အနေအထားကို စိမ့်ပန်တီးပြီး ထိုပတ်ဝန်းကျင်အနေအထား အတွင်း၌နေကြသော ထိုသက်ရှိပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးလည်း ဩဇာလွှမ်းမိုးနေလေသည်။ လက်ထဲတွင် စောင်ပိုက်ပြီး ထိုင်နေသော အာနန္ဒီသည် ဘယ်လောက်လှပြီး ဘယ်လောက် သူရဿတီနှင့် တူသနည်း။

“ပန်းချီအနုပညာတက္ကသိုလ်ကျောင်း ပွင့်တဲ့အချိန်အထိ မောင် ဦးဆီလာပြီး ပန်းချီဆွဲ သင်နိုင်ပါတယ်။ တစ်ပတ်သုံးလေးရက်လောက် ညနေပိုင်းမှာလာရင် အကျိုး စေများကြီး ဖြစ်လာနိုင်ဖို့ရှိပါတယ်”

ကဒီရေရှန်အား မည်သို့မည်ပုံ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောရမည်ဆိုသည်ကို အတ္တာမလေ နားမလည်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ ထိုအိမ်သို့ မကြာခဏလာ၍ ကဒီရေရှန်

ရေးဆွဲထားသည့်ပန်းချီကားများကို ကြည့်ခွင့်နှင့် ကဒီရေရှန်၏စာအုပ်များကို ဖတ်ခွင့်ရလျှင် သူ့အတွက် အလွန်တရာ ကျေးဇူးများမည်ဟု အတ္ထုမလေ စဉ်းစားမိလေသည်။ ကဒီရေရှန်မှ ခွင့်ပန်ပြီးလျှင် ပြန်ဖို့ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

“နေဦးလေ”ဟု ပြောလျက် ကဒီရေရှန်သည် ငှက်ပျောသီးထည့်ထားသည့်ပန်းကို သူ့ ရှေ့တိုးပေးလိုက်လေသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အတ္ထုမလေနှင့်အတူ ငှက်ပျောသီး စားလေသည်။

ကဒီရေရှန်၏မျက်နှာတွင် ပြောင်းလဲမှု ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။ ယခုအထိ အနုပညာရှင်၏အသွင်အပြင်အတိုင်း ဖြစ်နေရသော ကဒီရေရှန်သည် ရှောင်တခင် သာမန် သက်ရှိလူသားတစ်ဦးအသွင်အဖြစ် ဖြစ်လာလေသည်။

မဒရပ်မြို့၌နေလာသော အတ္ထုမလေသည် လူပေါင်းများစွာနှင့် တွေ့ကြုံဆုံစည်း ခဲ့သည်။ သူနှင့်ဆုံသမျှ လူများသည်လည်း ကဒီရေရှန်ကဲ့သို့ပင် သူ့ကို မေးခွန်းပေါင်းများစွာ မေးခဲ့ကြဖူးသည်။

သူ၏မိဘဘိုးဘွားများသည် မဒရပ်မြို့၌ပင် နေထိုင်လာခဲ့ကြသလော။ သို့မဟုတ် တစ်နေရာမှပြောင်းလာပြီး ဤမြို့၌ အခြေချကြသလော။ သူ့မိဘဘိုးဘွားများသည် မည်သည့်အမျိုးဇာတ်များနည်း၊ သူ၏ဖခင်ဘာလုပ်သနည်း၊ မဒရပ်မြို့၌ ကိုယ်ပိုင်အိမ် ရှိသလော။ သို့မဟုတ် အိမ်ငှားနှင့်နေသလော။ သူ့မှာ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ ဘယ်နှယောက် သနည်း။ မဒရပ်မြို့မှာ သူ့ဆွေမျိုးသားချင်း ရှိသလား မရှိဘူးလား။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် မည်သို့တော်သနည်း စသောစသော မေးခွန်းများဖြစ်လေသည်။ အခြားတစ်စုံတစ်ယောက်က အတ္ထုမလေအား ထိုမေးခွန်းများ မေးသည့်အခါ၌ အတ္ထုမလေသည် အဖြေစကား ပြောကြား ရင်း ခေါင်းရွပ်ရွပ်သွားလေသည်။ သို့ရာတွင် ကဒီရေရှန်၏ နှုတ်မုထွက်ပေါ်လာသော ယင်းမေးခွန်းများကို ကြားရသောအခါ အတိုင်းမသိ ဝမ်းမြောက်အားရခြင်း ဖြစ်မိလေသည်။

မိမိကို သူ ချစ်ခင်ကြင်နာမှုရှိသည်။ ထို့ကြောင့်သာလျှင် မိမိအကြောင်းကို ခရေ တွင်းက သိရှိနားလည်အောင် ကြိုးစားနေခြင်းဖြစ်သည်ဟူ၍ အတ္ထုမလေက စဉ်းစားသည်။ ကဒီရေရှန်မေးသည့် မေးခွန်းအားလုံးကို ပြန်ဖြေသည်။ သူ၏ ဦးကြီးဖြစ်သော ဒဏ္ဍပါဏီတို့၏ အိမ်ထောင်မိသားစုနှင့်ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာကိုပင် မချန်မချွင်း ကဒီရေရှန်အား ပြောပြလေသည်။

“ဟိုနေ့က မောင့်ကိုလာရှာတဲ့ သူငယ်က ဘယ်သူလဲ”
“ဦးကြီး... မာဏိက္ကမ်ကို မေးနေတာနဲ့တူတယ်”
“ဟုတ်တယ်”

ကဒီရေရှန်၏ အမှတ်အသားကို သိရသည်ဖြစ်၍ အတ္ထုမလေ အလွန်တရာ အံ့ဩသွားလေသည်။ အတ္ထုမလေသည် မာဏိက္ကမ်၏အလုပ်အကိုင်၊ ပညာဗဟုသုတ

လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်မှုတို့နှင့်ပတ်သက်၍ အကျယ်တဝင့် ရှင်းလင်း ပြောပြလိုက်လေသည်။ စက်မှုတက္ကသိုလ်အစား ပန်းချီအနုပညာတက္ကသိုလ်၌ သူ တက်ရောက်မည့်ကိစ္စကို မာဏိက္ကမ် က သဘောမတူဆိုသည့်အကြောင်းကိုလည်း အတ္ထုမလေက ပြောပြလိုက်လေသည်။

“ဒီသူငယ်က တော်တော်ပါးပဲရတယ်”

ယင်းသို့ပြောလျက် ကဒီရေရှန်သည် စိတ်ထဲက ရယ်လိုက်မိလေသည်။ အတ္ထုမလေ ထိုအိမ်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ အိမ်အရှေ့ဘက်အခန်း၌ ထိုင်နေသော အနန္တက သူ့ကို တံခါးဝအထိလိုက်ပို့သည်။ ရှေ့ဘဝက ကုသိုလ်ကကြောင့်သာလျှင် ယနေ့ သူသည် အနန္တနှင့်အတူတကွ လမ်းလျှောက်ခွင့်ရသည် ဟူ၍ အတ္ထုမလေ စဉ်းစားတွေးတော နေလေသည်။



နုလုံး၏အတွင်း၌ ရာထောင်များစွာသော ရောင်စုံပန်းပွင့်များပွင့်လျက် ရနံ့မျိုးစုံ ကြိုင်လှိုင်နေခဲ့ဖူးသလော။ လှသောနေ့နှင့် ည၏ဇကတိုင်း နာရီတိုင်းတွင် နုလုံးခနဲခြင်းနှင့် အတူတကွ အသံညိုလျက် ချိုသာသောသီချင်းဂီတကို သီဆိုဖူးသလော။ ရောင်မျိုးစုံ ဖြယ်ထားသည့် ဥဒေါင်းသည် သူ၏တောက်ပသော အတောင်ကို ဖြန့်လျက်ကပြီးလျှင် ကြည့်နေသူများအား ကြက်သီးမွေးညင်းထအောင် လှစ်ပူသလော။

ကဒီရေရှန်တို့၏ အိမ်သို့ စတင်သွားပြီးသည့်နောက်ပိုင်း၌ကား အတ္ထုမလေ၏ စိတ်နှလုံးသည် ကနေသော ဥဒေါင်းကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ တွန့်ကြူးနေသော ဥဩကဲ့သို့လည်း ကောင်း၊ ပန်းပွင့်များအပြည့်ရှိနေသည့် ပန်းဥယျာဉ်ကဲ့သို့လည်းကောင်း ဖြစ်လာလေသည်။ ကဒီရေရှန်က သူ့ကို တစ်ပတ်သုံးလေးကြိမ်မျှ အဘယ်ကြောင့် ခေါ်သနည်း။ နေ့စဉ် အဘယ်ကြောင့်မခေါ်သနည်းဟူ၍ အတ္ထုမလေ စဉ်းစားနေမိသည်။ အနုပညာတက္ကသိုလ် ကျောင်း ဖွင့်ပြီးသည့်နောက်၌လည်း အကယ်၍ မိမိသည် အနုပညာတက္ကသိုလ်ကျောင်းသို့ မသွားဘဲ ကဒီရေရှန်ထံမှသာလျှင် ပန်းချီနည်း သင်ကြားဆည်းပူးနေရလျှင် မကောင်းပေ သူ့လော။

တစ်လ ကုန်ဆုံးကျော်လွန်လာခဲ့ပေပြီ။ အတ္ထုမလေ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်လာ ဖြင်းကို သူ၏မိခင် မိနာချီအမွှာလ ရိပ်မိလာလေသည်။ အတ္ထုမလေ၏မျက်နှာတွင် ရွှင်လန်းမှုရှိလာသည်။ မျက်လုံး၌ ရောင်ခြည်ပြက်လာသည်။ သွားလာလှုပ်ရှားခြင်း၌ လွက်လက်ပျတ်လတ်မှု ရှိလာသည်။ စကား၌ စူးစမ်းမှုရှိလာသည်။ လင်ယောက်ျားနှင့် ဖေတူတကွ အိမ်ထောင်သစ်ထူထောင်သောဇနီးသစ်၌ မြင်ရသည့် ပြောင်းလဲမှုမျိုးကို အတ္ထုမလေတွင် တွေ့မြင်လာရသည်။

လူငယ်လူရွယ်များသည် အလုပ်ခွင်၌ မိမိတို့တက်လှမ်းလိုသည့်အမြင့်သို့ တက်ရောက်လာသည်အခါ ယင်းကဲ့သို့သော ပြောင်းလဲမှုမျိုး ပေါ်လာတတ်သည်ဟူ၍ မိနာချီအမွှာလ စဉ်းစားမိလေသည်။ သူ၏လင်ယောက်ျားသည် အလုပ်သင် ပန်းရန်ဆရာလေးဘဝမှ ပန်းရန်ဆရာကြီးဖြစ်လာပြီး လုပ်စပိုမိုရလာသည့်အခါတုန်းကလည်း ဤကဲ့သို့သော ပြောင်းလဲမှုမျိုး ပေါ်လာခဲ့ဖူးသည်။ ဆင်းဆင်းရဲရဲ ဘဝအတွက် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားစဉ်က ဆုံးရှုံးပျောက်ကွယ်သွားသော သူ၏ပျိုရွယ်မှုသည် အသက် လေးဆယ်အရွယ်လောက်၌ သူ့ထံ တစ်ဖန်ပြန်ရောက်လာသည်။ ထိုအခါကျမှ ကျိဒမ္မရစ်သည် မိနာချီအမွှာလနှင့်အတူ ရယ်နိုင်မောနိုင် စကားပြောနိုင် ဖြစ်လာသည်။ မိနာချီအမွှာလအား ဈေးနှင့်ဘုရားကျောင်းသို့ ခေါ်သွားနိုင်သည့်အခြေသို့ ရောက်လာသည်။ မိနာချီအမွှာလနှင့်အတူ ပင်လယ်ကမ်းခြေသွား၍ ပင်လယ်လေ ရှူနိုင်ရွှိက်နိုင်သည့်အခြေသို့ ရောက်လာသည်။ မေ့ပျောက်၍မရနိုင်သည့် ထိုနေ့ရက်များ၌ပင် မိနာချီအမွှာလသည် အဏ္ဏာမလေကို မွေးဖွားခဲ့လေသည်။

သူ၏ ယင်းနေ့ရက်အခါကာလများကို အဏ္ဏာမလေသည် တစ်သက်လုံး မေ့နိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ပေ။ နေ့လယ်မွန်းတည့်ချိန်၌ ကဒီရေရှန်တို့၏ အိမ်သို့သွားရန်အတွက် အဏ္ဏာမလေသည် မနက်ကတည်းကပင် ပြင်စရာရှိသမျှကို ပြင်ဆင်ထားသည်။ ကဒီရေရှန်တို့၏ အိမ်မှပြန်လာပြီး သည့်နောက်၌လည်း ထိုအိမ်တွင်တွေ့မြင်ရသော အရာဝတ္ထုအမျိုးမျိုးနှင့်ပတ်သက်၍ စားမြုံ့ပြန်ခြင်းသည် သူ့အတွက် အချိန်ကုန်မုန်းမသိ ကုန်သွားစေရန် အလွန်လှပကောင်းမွန်သော နည်းလမ်းတစ်ခု ဖြစ်လာလေသည်။

အဏ္ဏာမလေသည် အာနန္ဒီနှင့် စကားပြောရခြင်း စသော အခွင့်အရေးများကို အကြိမ်များစွာ ရရှိသည်။ အာနန္ဒီသည် လူမှုရေး စည်းကမ်းထုံးတမ်းများနှင့် တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ချည်နှောင်ထားခြင်းခံရသော မိန်းမပျိုတစ်ဦးကဲ့သို့လည်း သူနှင့် ခပ်ခွာခွာ ခပ်ကင်းကင်း မနေပေ။ ယင်းကဲ့သို့သော အနှောင့်အယှက်များဖြင့် ချည်နှောင်ခြင်း မခံရသည့် လွတ်လပ်သော အတွေးအခေါ်ရှိသူဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း မိမိအတွက် မိမိကိုယ်တိုင်ပင် စည်းကမ်း ကာလနားများကို သတ်မှတ်ထားသည်။ ယင်းသို့ပင် အဏ္ဏာမလေက နားလည်လေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ပန်းချီရေးဆွဲနေသည့်အချိန် ကဒီရေရှန်သည် သားမေ့ မယားမေ့ ဖြစ်နေတတ်သည်။ ထိုအချိန်မျိုး၌ ကဒီရေရှန်ကို ပြုစုယုယရသည့်တာဝန်သည် အာနန္ဒီအပေါ် ကျရောက်လာသည်။ အလုပ်လုပ်နေစဉ် တစ်စုံတစ်ဦး လာရောက်နှောင့်ယှက်သည်ကို ကဒီရေရှန်သည် လုံးဝ သည်းခံနိုင်ခြင်းမရှိပေ။ ယင်းကဲ့သို့သော အချိန်မျိုး၌ အာနန္ဒီသည် ဖခင်အလုပ်လုပ်ပြီးချိန်ကိုစောင့်ရင်း အဏ္ဏာမလေနှင့် စကားစမြည် ပြောနေတတ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မေးတစ်ခွန်း ပြောတစ်ခွန်းလောက်သာ စကားပြောကြသည်။ သို့ရာတွင် အာနန္ဒီ၏အနီး၌ ထိုင်နေရခြင်းသည် အဏ္ဏာမလေအတွက် ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ဖွယ် အတွေ့အကြုံတစ်ခုဖြစ်နေသည်။ ကဒီရေရှန်အနား ရောက်သွားသည့်

အခါ၌ကား အာနန္ဒီသည် သူ့ဖခင်ညွှန်ကြားပြောပြသည့် အလုပ်ကိစ္စများကို လုပ်ပေးနေတတ်သည်။

တစ်နေ့သ၌ နေ့လယ် မွန်းတည့်ချိန် အဏ္ဏာမလေ ကဒီရေရှန်တို့ အိမ် ရောက်သွားသောအခါ ကဒီရေရှန်သည် အိမ်၌မရှိပေ။ သူ့ဖခင် အရေးကြီးသောကိစ္စတစ်ခုနှင့် မြို့ဘက်သွားသည်ဟူ၍ အာနန္ဒီက ပြောပြလေသည်။ အဏ္ဏာမလေသည် စိတ်ဝင်လေးလေးဖြင့် “ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ်။ မနက်ပြန်ကျမှ တစ်ခါလာခဲ့မယ်” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

အာနန္ဒီက ပြောလေသည်။

“ခဏနေပါဦးလား၊ ဖေဖေ ပြန်လာပါလိမ့်မယ်။ အချိန်နောက်ကျမှ ပြန်မယ်ဆိုရင် ကျွန်မကို ပြောပြီးသွားတတ်ပါတယ်”

ကဒီရေရှန် မရှိသည့် အချိန်၌လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် ထာရုဖူးစိုက်ပြီး ပန်းချီဆွဲနေသည့်အခါ၌လည်းကောင်း၊ အဏ္ဏာမလေသည် ကဒီရေရှန်၏ စတုဒီယိုအတွင်းသို့ သွားလေ့မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် အပြင်ဘက်အခန်းထဲက ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်၌ ထိုင်လိုက်လေသည်။

အဏ္ဏာမလေသည် အာနန္ဒီနှင့် စကားပြောလိုသည့်ဆန္ဒ စပေါ်ပေါက်လာသည်။ သို့ရာတွင် မည်သို့မည်ပုံ စကားပြောရမည်ဆိုသည်ကို မတွေ့တတ်အောင် စဉ်းစားသည်။ အာနန္ဒီလည်း အဏ္ဏာမလေနှင့် စကားပြောဆိုရန် ဆန္ဒထက်သန်နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကြိတ်ဆီမှ အေးမြသော လေပြည်လေညင်းသည် အခန်းထဲ ဝင်လာလေသည်။ အကြာ၌ အာနန္ဒီ၏ ဦးခေါင်းတွင်ပန်းထားသော စံပယ်ပန်းရန်သည် အဏ္ဏာမလေထံ ရောက်လာသည်။ အဏ္ဏာမလေက စံပယ်ပန်းရန်ကို တစ်ဝှေ့ရှိုက်လိုက်လေသည်။

အဏ္ဏာမလေက ပြောလိုက်သည်။

“အာနန္ဒီ ဖေဖေ ထုလုပ်တဲ့သူရဿတီ ရုပ်တုလို့လှတဲ့ရုပ်တုမျိုး ကျွန်တော် ဒီနေ့အထိ ဘယ်မှာမှမတွေ့ဖူးဘူး။ ဒီရုပ်တု ဘယ်သူ့အတွက် ထုလုပ်တယ်ဆိုတာ အာနန္ဒီ သိသလား”

အဏ္ဏာမလေထံမှ ထိုရုပ်တုအကြောင်း ပြောပြသည်ကို ကြားရသည့်အခါ အာနန္ဒီ၏ ပါးနှစ်ဘက်တွင် ရှက်သွေးလျှမ်းသွားလေသည်။ အဏ္ဏာမလေ သူ့အကြောင်းပြောနေသည်ဟူ၍ အာနန္ဒီသည် တစ်ခဏမျှ တွေးမိသွားလေသည်။ သူ၏ဦးခေါင်းသည် ရှက်စိတ်ကြောင့် ဝိုက်ကျသွားလေသည်။ ထိုအတိုင်း ရပ်နေရင်းကပင် ပြောလိုက်လေသည်။

“တကယ်လို့ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ဖေးမယုံဟာဆိုရင် ကျွန်မကို ‘မိဒယ်’ အဖြစ်နဲ့ အထိုင်ခိုင်းပြီး ဒီရုပ်တုကို ဆွဲမှာမဟုတ်ပါဘူး။ တခြားလူများအတွက် ပန်းချီကား ဆွဲတဲ့အခါ ဖြစ်စေ ရုပ်တုထုလုပ်တဲ့အခါဖြစ်စေ ဖေဖေက ကျွန်မကို ‘မိဒယ်’ အဖြစ် ဘယ်တော့မှ အထိုင်မခိုင်းပါဘူး”



www.burmeseclassic.com

ဤမေးခွန်းကို သူ အဘယ်ကြောင့် မေးမိလိုက်သနည်းဟူ၍ အတ္ထာမလေ သူ ကိုယ်သူ အပြစ်တင်နေသည်။ ထို့နောက် "ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ" ဟု ပြောလိုက်လေ သည်။ အတ္ထာမလေ စကားမပြောမီဆိုဘဲ ငြိမ်ထိုင်နေရာမှာ စိုးရိမ်မိသည့်အတွက် အာနန္ဒီက ပြောလိုက်သည်။

"အဲဒီရုပ်တုကို ကျွန်မတို့ခြံထဲက သစ်ပင်တွေကြားထဲမှာရှိတဲ့ ကုန်းမြင့်တစ်ခု ပေါ်မှာ ထားမယ်လို့ ဖေဖေက ရည်ရွယ်ထားပါတယ်"

အာနန္ဒီ၏နှုတ်မှ "ကျွန်မတို့ခြံ" ဆိုသည့် စကားလုံးကိုကြားရ၍ အတ္ထာမလေ အလွန်တရာ ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားသည်။ အာနန္ဒီသည် သူ့ကိုလည်း သူတို့အိမ်သာ တစ်ယောက်အဖြစ် လက်ခံသတ်မှတ်လိုက်ပြီဟူ၍ အတ္ထာမလေ ထင်နေမိလေသည်။

အတန်ငယ်ကြာသောအခါ အာနန္ဒီက ပြောလိုက်ပြန်သည်။

"ဒီအိမ်က သိပ်ဟောင်းနေပြီ။ ဒီအိမ်ကိုဖျက်ပြီး အသစ်ပြန်မဆောက်ရင် တစ်ခါခါမှာ ကျွန်မတို့ခေါင်းပေါ် ပြိုကျမှာ စိုးရိမ်ရတယ်။ ဒီအိမ်ပြန်ပြင်ဆောက်ပြီးတဲ့ အခါကျတော့ ဒီရုပ်တုကို အိမ်ရှေ့ဘက်မှာထားဖို့ ရည်ရွယ်ထားပါတယ်။ အဲဒါကလည်း အကြောင်းတစ်ကြောင်း ရှိနေတယ်"

"ဘာပြောတယ်။ အကြောင်းတစ်ကြောင်း ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်"

ယင်းသို့ပြောလျက် အာနန္ဒီသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်သည်။ သူ၏ နှလုံးသည် ငိုနေသည်။ သူက ဆက်ပြောသည်။

"ကျွန်မရဲ့ အမေနာမည်က ဆရာဆွတ်(သူရဿတီ)လို့ခေါ်တယ်။ ဆရာဆွတ်ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ လိုက်လျောညီစွာပဲ ကျွန်မမေမဟာ ဖေဖေအနုပညာရဲ့အခြေခံလည်း ဖြစ်ခဲ့တယ်။ မေမေ ကွယ်လွန်သွားပြီးတဲ့အခါကျတော့ ဖေဖေရဲ့အခြေအနေမှာ မိခင်မရှိတဲ့ ကလေးသူငယ် လို့ ဖြစ်လာခဲ့တယ်"

အာနန္ဒီ၏ဖခင်မှာ စိတ်မကောင်းခြင်း အပြည့်အဝဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ထိုအပြစ်အပျက်ကို ပြောပြသောအခါ အာနန္ဒီအလွန်တရာ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၍ အတ္ထာမလေ လည်း စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။ အာနန္ဒီ၏အသံသည် ငိုသံပါလာသည်။ မျက်လုံး၌ မျက်ရည် စို့လာသည်။ အခုပင် ငိုတော့မည်ထင်နေရသည်။ သူ့အမေအကြောင်း ပြန်ပြောင်း သတိရ ခြင်းသည် အာနန္ဒီအား မည်မျှ စိတ်နှလုံးထိခိုက်မှု ဖြစ်ပေါ်စေသည်ဆိုသည်ကို မိမိမျက်စိဖြင့် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျတွေ့ရသောအခါ အတ္ထာမလေသည် အာနန္ဒီအား ယောင်၍ပျံပင် သူ့မိခင်အကြောင်းကို မေးမြန်းခြင်း မပြုလုပ်တော့ဟူ၍ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။ ထိုအိမ် သည် အတွင်းအပြင် နှစ်ခုလုံး၌ပင် ရွှင်လန်းဝမ်းသာမှု ပင်လယ်ထဲတွင် အပြည့်အဝနေထိုင်မှု ဖြစ်သည်ဟူ၍ အတ္ထာမလေ ထင်ထားခဲ့သည်။ မိမိကိုယ်ကိုမိမိ ပြောလိုက်မိလေသည်။

"ဒီမှာလည်းပဲ ဒုက္ခနဲ့ပါကလား"

ယင်းကဲ့သို့သော အပြစ်အပျက်များမှာမှ အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်း၌ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်သာ ဖြစ်သည်။ ဤအိမ်၌ ယင်းအပြစ်အပျက် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်မှာ အချိန်မကြာလှသေးသောကြောင့် သူတို့ ထိုဒုက္ခကို ခံနိုင်ရည်မရှိ ဖြစ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်ဟူ၍ အတ္ထာမလေ တွေးမိလေသည်။

"မေမေအကြောင်း မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်နေလေတဲ့အတွက် ဖေဖေဟာ အမြဲမပြတ် ပန်းချီဆွဲနေတာဖြစ်တယ်။ ထဲဒီလိုမှ မလုပ်ရင် ဖေဖေဟာ ခုတင်ပေါ်မှာ လဲနေမှာ သေချာတယ်"

အတ္ထာမလေသည် အကြောင်းအရာ လုံးလွှဲပြီ။ အာနန္ဒီအား မေးလိုသည်မှာ အချိန်အတော်ကြာနေပြီ။ မေးခွန်းတစ်ခု ပြောင်းမေးလိုက်လေသည်။

"စတုဒီယိုမှာ အာနန္ဒီရဲ့ ပုံတစ်ပုံမှ မရှိပါလား။ အာနန္ဒီရဲ့ဖေဖေက အာနန္ဒီကို ကြည့်ပြီး ပန်းချီကားတစ်ပုံမှ မဆွဲဘူးလား"

အတ္ထာမလေသည် ယင်းမေးခွန်းကို မေးချလိုက်သော်လည်း အတန်ငယ် အရဲရွန့် လိုက်သည်ဟူ၍ သူ့ကိုယ်သူ တွေးနေမိလေသည်။

အာနန္ဒီသည် သူ၏မျက်လုံးနှစ်ဖက်ကို အပြည့်အဝ ဖွင့်လိုက်ပြီးလျှင် အတ္ထာမလေ အား စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ၏နှုတ်ခမ်း၌ အပြုံးပန်းပွင့်လာသည်။

"အဲဒီလို ပန်းချီကားတွေ အထဲမှာ ရှိပါတယ်။ လာလေ ကြည့်ရအောင်"

အာနန္ဒီသည် အတ္ထာမလေကိုခေါ်ပြီး အိမ်အတွင်းဘက် အခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ ထိုအတွင်းခန်းထဲက နံရံပေါ်တွင် ကဒီရေရှန်နှင့် ဇနီးပုံအပြင် အာနန္ဒီ၏ပုံကိုပါ တစ်ပုံစီ တစ်ပုံစီ ဆွဲချိတ်ထားသည်။ မီးဖွင့်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အတ္ထာမလေသည် ကြက်သီး ဓမ္ပးညင်း ထသွားသည်။ ကျန်နှစ်ဦး၏ ပန်းချီပုံများကို သေသေချာချာ မကြည့်ပေ။ သို့မဟုတ် ထိုပုံများကို သူ မမြင်ရဟု ပြောလိုက် ပြောနိုင်သည်။

နံရံတွင်ချိတ်ထားသော အာနန္ဒီ၏ရုပ်ပုံပန်းချီကားကို တွေ့မြင်ရသောအခါ အာနန္ဒီ သည် ထိုပန်းချီကားထဲမှ ခုန်ထွက်ပြီး သူ့ဆီသို့ လာနေသည်ဟူ၍ အတ္ထာမလေ ထင်နေမိ သည်။ ညနေဆည်းဆာအချိန် ပင်လယ်ကမ်းခြေ သဲသောင်ပြင်ပေါ်၌ အာနန္ဒီသည် ခြေလှမ်း လှမ်းနေသည်။ နေမဝင်တင် ထိုဆည်းဆာအချိန်၌ စပ်လှမ်းလှမ်း တစ်နေရာတွင် ကောင်းကင် နှင့် ပင်လယ်သည် တစ်သားတည်းရောစပ်နေသည်။ ၎င်းလျှိုးသွားပြီဖြစ်သည့် နေ၏ရောင်ခြည် များသည် အာနန္ဒီ၏မျက်နှာနှင့် ရင်သားပေါ်၌ ဖြာကျနေကြသည်။ လေထဲတွင်လွင့်ပျံနေသည့် သူ၏ဆံပင်များသည် နဖူးပေါ်တွင် ဖြာရရာကဲ့သို့ဖြစ်သည်။ ညင်ညင်သာသာ တိုက်ခတ်လာသော စတောင်လေတွင် သူ၏ ဆာရီအနားစသည် တဖျပ်ဖျပ် လွင့်နေသည်။ တကယ် အသက်လေးရှား ရှိနေသည့် အာနန္ဒီသည်သာလျှင် အလွန်တရာ ရွှင်လန်းတက်ကြွသော အမူအရာဖြင့် သူ့ဘက် လှုပ်လှာနေလေသည်။

ပန်းချီပုံထဲတွင် မိမိအား စူးစိုက်ကြည့်နေသော အတ္ထာမလေ၏မျက်လုံးကို တွေ့ရ သဖြင့် အာနန္ဒီသည် ရှက်စနိုးဖြစ်လာလေသည်။ အတ္ထာမလေသည် တခြား ထောင့်တစ်ထောင့် သွားပြီး ရပ်နေလိုက်သည်။ ပန်းချီရုပ်ပုံထဲက အလှပျိုသည် မျက်လုံးလှည့်လျက် သူ့ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ သူ့ဘယ်သွားသွား ရုပ်ပုံထဲကအလှပျိုသည် သူ့သွားသည်ဘက် လှမ်း ကြည့်နေသည်။

“ဒါ တကယ်အမှန်လား၊ ဒါ တကယ်အမှန်လား”

ရုပ်ပုံထဲတွင် အာရုံစူးစိုက်နေသည့် အတ္ထာမလေ၏မျက်လုံးသည် ရုတ်တရက် မိမိအပါး၌ ရပ်နေသော အာနန္ဒီကို လိုက်ရှာသည်။ အာနန္ဒီ ထိုနေရာ၌ မရှိတော့ပေ။ အတ္ထာမလေသည် အပြင်ဘက်ခန်းထဲ ပြေးထွက်လာပြီးလျှင် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ထိုင်ချလိုက် သည်။ သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှူရှိုက်လိုက်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးပြန်လာသည်။ အတန်ကြာ မှု မျက်လုံးမှိတ်ထားလိုက်လေသည်။ အတန်ငယ်ကြာသွားပြီးနောက် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်အ သာအခါ ရှေ့တွင်ရပ်လျက် သူ့ကို အချစ်ရည်ပြည့်လျှမ်းနေသော မျက်လုံးဖြင့်ကြည့်နေသည့် အာနန္ဒီကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ အတ္ထာမလေသည် ဘာကိုမျှပြောလိုသည့်စိတ်ဆန္ဒ မရှိပေ။ အာနန္ဒီကလည်း ဘာကိုမျှမပြောလိုပေ။ အတ္ထာမလေသည် ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောမဆိုဘဲ အခြားကုလားထိုင် တစ်လုံးတွင် သွားထိုင်နေလိုက်သည်။

“မောင် အကြာကြီးစောင့်နေရတယ် ဟုတ်လား”

ယင်းသို့ပြောလျက် ကဒီရေရှန်သည် သူ့ကိုထိုင်စောင့်နေသော အတ္ထာမလေအား ခေါ်ခဲပြီးလျှင် စတုဂံပုံအနံ့ထဲ ဝင်လာသည်။ ကဒီရေရှန်သည် ခုံတစ်ခုံပေါ်၌ နာရီ ပန်းအိုး၊ စာအုပ် စသည်တို့ကိုထားပြီးလျှင် အတ္ထာမလေအား ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒီပစ္စည်းတွေကိုကြည့်ပြီး မောင် ပန်းချီကား စဆွဲပေးတော့၊ ဦးလည်း ဒီနေ့ ပန်းချီကားတစ်ကား အပြီးသတ်စရာရှိနေတယ်၊ ဦး အခုပဲလာခဲမယ်”

ယင်းသို့ပြောလျက် ကဒီရေရှန်သည် အိမ်ထဲဝင်သွားသည်။

ထိုနေ့အဖို့တွင် သက်မဲ့ပစ္စည်းများကိုကြည့်လျက် ပန်းချီဆွဲခြင်း၌ အတ္ထာမလေ ထည့်စိတ်မပါဖြစ်နေသည်။ စိတ်နှလုံး ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေသည်။ ခဏမကြာခင်က အိမ်အတွင်း ဘက်၌ အတ္ထာမလေ အာနန္ဒီ၏အသက်ဝင်နေသော ရုပ်ပုံကားကို မေပျောက်၍မရဖြစ်နေသည်။ ယင်းပုံကို ကဒီရေရှန်သည် မကြာခင်ကမှ ဆွဲထားခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အသိအကျွမ်းဖြစ် လာခဲ့သည်မှာ နေ့ရက်များစွာ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း အတ္ထာမလေ၏မျက်လုံးသည် အာနန္ဒီ၏ ထူးခြားသောအလှ၏ လျှိုဝှက်ချက်ကို ထိုရုပ်ပုံ၏အကူအညီဖြင့်သာ သိရှိနားလည်သွားသလို ဖြစ်နေလေသည်။ အတ္ထာမလေသည် အလွန်တရာ အရှက်ကြီးသူဖြစ်သည်။ အာနန္ဒီနှင့် နှစ်ဦးချင်းကပ်လျက် အာနန္ဒီ၏မျက်ဝန်းထဲတွင်ကား ဆန်းသစ်သောရောင်ခြည်များ အပြည့်ရှိ နေသည်။ အတ္ထာမလေသည် အမြင်သစ်တစ်ခု ရရှိသွားသည်။

ထိုအခိုက် သူ့ဖခင်လုပ်မည့်အလုပ်အတွက် လိုအပ်သောပစ္စည်းများ အဆင်သင့်ဖြစ် စေရန် အာနန္ဒီသည် ထိုနေရာသို့ရောက်လာပြီးလျှင် သူ့ဖခင်၏စားပွဲအနီးသို့ တန်းသွားလေ သည်။ ပန်းချီရေးဆွဲနေချိန်၌ ကဒီရေရှန်၏အနီးတွင် ရေဖြည့်ထားသော ရေတကောင်းတစ်ခု မှချလိုအပ်သည်။ ရေတကောင်းတွင် ရေဖြည့်ပြီးသည့်နောက် အာနန္ဒီသည် သူ့ဖခင်၏ ခဲတံများကို ချန်ထားသည်။ ရတနာ၌ကပ်နေသော အညစ်အကြေးများကိုလည်း သန့်စင်အောင် လုပ်ထားလိုက်သည်။ စုတ်တံများကို ဆေးကြောပြီးလျှင် ပန်းကန်ပြားထဲတွင် နေရာတကျ စီစဉ်ထားသည်။ စားပွဲ၌ရှိနေသော စက္ကူတွင်ရေးဆွဲထားသည့် ပန်းချီကားကို တွေ့မြင်ရသည့် ဖြစ်၍ ယင်းကားတွင်ခြယ်မှုန်းရန် ဆေးအမျိုးမျိုးကို ရေနှင့်ရောစပ်လျက် အရောင်အသွေးကျ အောင် ပြုလုပ်ထားသည်။

အတ္ထာမလေသည် အာနန္ဒီလုပ်နေသော အလုပ်အားလုံးကို မမှိတ်မသန် ကြည့်ရှုနေ သည်။ ကဒီရေရှန်သည် အလွန်ကျသိုလက်ထူးသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဖြစ်၏ဟု ထင်မြင် ယူဆနေမိသည်။ အာနန္ဒီသည် ပန်းချီဆရာတစ်ဦး၏သမီးအဖြစ်ဖြင့် မျှော်လင့်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကဒီရေရှန်သည် သူ၏အနုပညာအလုပ်၌ အကူအညီရအောင် အာနန္ဒီအား မျှော်ကြည့်ရှုလာခဲ့ သလား မသိပေ။ အာနန္ဒီသည် ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်စွာဖြင့် သူ့ဖခင်အတွက် အသေးအဖွဲ့ အလုပ်ကလေးများကို စနစ်တကျ လုပ်ပေးသည်။

ထိုအချိန်၌ အာနန္ဒီ၏ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော လက်ကိုလည်းကောင်း၊ လှပသော လက်ချောင်းကလေးများကိုလည်းကောင်း၊ အတ္ထာမလေ မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်ပေ။ အာနန္ဒီသည် မည်သည့်အလုပ်ကိုမဆို အာရုံစိုက်၍ စိတ်ပါလက်ပါ ပြုလုပ်နေစဉ် ဆူဆူညံညံအသံ တစ်စက်မှ မထွက်ပေ။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာသာလျှင် လုပ်သည်။ ယင်းအချက်ကို တွေ့မြင်ရ၍ အတ္ထာမလေ တအံ့တကြည် ဖြစ်နေမိသည်။

အတ္ထာမလေသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ထိုင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် အာနန္ဒီအား မိမိက ကြည့်နေသည်ဆိုသည်ကို အာနန္ဒီသိမည်မဟုတ်ဟူ၍ ထင်နေသည်။ အာနန္ဒီက သူ့ဘက် လှည့်မကြည့်ပေ။ အခန်းထဲတွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့်မှန်ကြောင့် သူ နိုးကြောင်ခိုးဝှက် ကြည့်နေ သည်ကို ဖမ်းမိသွားသည်။ မှန်ထဲက အတ္ထာမလေ၏ရုပ်ပုံကို တွေ့မြင်ရသောအခါ အာနန္ဒီသည် အတ္ထာမလေ၏ ပြူးကျယ်နက်မှောင်သော မျက်လုံးထဲတွင် ပေါ်လာသည့်သဘောထားကို ကြိုးစား၍ နားလည်သဘောပေါက်အောင်လုပ်သည်။ ယင်းမျက်လုံးထဲတွင် အလှကို နားလည် မှု၊ အနုပညာကို ချစ်မြတ်နိုးမှု၊ အထူးအဆန်းကို အက်ခတ်မှုများ ရောနှောပေါင်းစုနေသည်ကို စာနာ တွေ့မြင်ရသည်။ ယောက်ျားပျိုတစ်ဦးအနေဖြင့် မိန်းမပျိုများအား တပ်မက်သော ဖာကြည့်ဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်သည့်အခါတွင် ယင်းယောက်ျားပျို၏မျက်လုံးတွင် ပေါ်နေသော အပြစ်မကင်းသည့် သဘာဝမျိုးကို အတ္ထာမလေ၏မျက်လုံးတွင် စိုးစဉ်းမျှပင် မမြင်တွေ့ရပေ။ အာနန္ဒီသည် စိတ်ထဲကပြုံးမိသည်။

အတ္ထာမလေကို ကြည့်လျက် အာနန္ဒိက ပြောလိုက်သည်။

“ရှင် အခုထက်ထို ပန်းချီ စ ဆွဲသေးဘူးလား”

ယင်းသို့ပြောလျက် ရယ်လိုက်သည်။ ထိုအခါကျမှ ပန်းချီဆွဲစရာ ရှိပါသေးလားဟူ၍ အတ္ထာမလေ သတိရလာသည်။ အာနန္ဒိသည် အတ္ထာမလေအား ထိုမေးခွန်းကိုမေးလျက် ထိုနေရာမှ ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

အတ္ထာမလေသည် သူ့အလုပ်ကို စတင်လုပ်လေတော့သည်။ နာရီ၊ စာအုပ်၊ ပန်းအိုစသည်များ၏ပုံတို့ကို စတင်ရေးဆွဲလေသည်။

ကဒီရေရှန် အခန်းတွင်းပြန်ဝင်လာသောအခါ ကဒီရေရှန်အား သူရေးဆွဲထားသည့် ပုံများကိုပြလျက် အတ္ထာမလေသည် အိမ်သို့ ခပ်မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့လေသည်။ ဘတ်စ်ကားပေါ်တက်ထိုင်လိုက်သည်။ ပျာယာခတ်နေသောကြောင့်လား၊ သို့မဟုတ် တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးတောစိတ်ကူးနေသောကြောင့်လား မသိ၊ အတ္ထာမလေသည် ဘုရားကျောင်း ရေကန်အနီး ဆင်းရဲမည့်အစား ထိုမှတ်တိုင်မရောက်မီ ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာတစ်နေရာတွင်ရှိသော မနေ့ဝေလမှတ်တိုင်၌ပင် ဘတ်စ်ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်သည်။

ထိပ်ပြန်ရောက်လာသောအခါ အတ္ထာမလေသည် မိနာဒီအမှောင် ပြောသောစကားကိုမည်၊ စသသောချာချာ နားမထောင်ပေ။ ဂရုတစိုက်လည်း ပြန်မပြောပေ။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်ကဲ့သို့ မျက်နှာ၊ ခြေလက်တို့ကိုလည်း မဆေးကြောပေ။ ရုပ်အင်္ကျီကိုချွတ်လျက် တစ်ဖက်တွဲပစ်တင်လိုက်ပြီးလျှင် သူ့အခန်းထဲက ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် အနုပညာအသိစိတ်ဓာတ် အညှအညောက် ထွက်နေပြီ။ မီးဖွားစဉ် ဝေဒနာခံစားရသကဲ့သို့ ချိုမြိန်သောဝေဒနာတစ်ခုသည် သူ့ကို နှိပ်စက်ကလုပြုနေပြီ။ သူသည် ထိုဝေဒနာကို ခံစားနိုင်စွမ်းမရှိပေ။

အတ္ထာမလေသည် စိတ်လေလွင့်နေသောကြောင့် စက္ကူပေါ်၌ ခဲတံဖြင့် တောင်မြေပြောက်ခြစ် ခြစ်နေသည်။ ကွေ့ကောက်လိမ်တွန့်နေသည့် အကြောင်းများ၏ ကြားထဲတွင် ဝန်းဝန်းပိုင်းပိုင်း သဏ္ဍာန်တစ်ခု ရေးဆွဲလိုက်လေသည်။ ယင်းအကြောင်းများ ခြစ်ရာများကို မျက်ပစ်ရန်၊ သို့မဟုတ် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ဆွဲရန် မလိုတော့ပေ။ မကြာခင်ပင် အာနန္ဒိ၏ မျက်နှာဝန်းသည် စာရွက်ပေါ်၌ ရေးခြယ်ပြီးသားဖြစ်သွားသည်။ အတ္ထာမလေသည် ဆေးရောင်စုံ ပုံဆွဲနည်းမသင်ရသေးပေ။ ထို့ကြောင့် ခဲတံဖြင့်သာလျှင် အာနန္ဒိ၏ သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေသော မျက်နှာကို စာရွက်ပေါ်၌ ရေးဆွဲလိုက်လေသည်။ အာနန္ဒိ၏ မျက်တောင်များဆီသို့ သူ့လက်ကို ရွှေယူစဉ်ခံစား၍ အတ္ထာမလေ၏လက်ချောင်းများသည် အနည်းငယ်တုန်နေသည်။ အာနန္ဒိက ပြုံးလျက် ရှင့်လက်ချောင်းလေးတွေ ဘာကြောင့်တုန်နေသလဲဟု မျက်လုံးဖြင့် ပြောနေသလို ထင်ရသည်။ ပန်းချီပုံကို စားပွဲပေါ်တွင်တင်လျက် အတ္ထာမလေသည် ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးမှ ထိုရုပ်ပုံကိုကြည့်သည်။ သူ ဘယ်ဘက်မှာရပ်ရပ်၊ ရပ်သည့်ဘက်သို့ အာနန္ဒိက မျက်လုံးလှည့်ပြီး သူ့ကိုလိုက်ကြည့်နေသည်။

ပုံဆွဲပြီးသောအခါ အတ္ထာမလေသည် အပြည့်အဝ အားရကျေနပ်ခြင်း ဖြစ်မသွားပေ။ ကဒီရေရှန် ရေးဆွဲထားသောပုံ၌ အပြည့်အဝ ပေါ်လွင်နေသော တသွင်သွင် စီးဆင်းနေသည့် ဖြစ်ရေအလျှင်ကဲ့သို့ မျက်လုံးအပြင်ဘက် ယိုထွက်စီးကျနေသော အာနန္ဒိ၏စိတ်နှလုံးတွင်းမှ ဂျိုးသားမှုနှင့် တက်ကြွလှုပ်ရှားမှု၏ အပုံတစ်ရာပုံ တစ်ပုံမျှပင် သူ ရေးဆွဲထားသောပုံ၌ စပေါ်လာပေ။ ယင်းသို့တွေးလျက် အတ္ထာမလေသည် အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။ သို့သော်လည်း အာနန္ဒိ၏မျက်နှာ၌ အာနန္ဒိ၏နူးညံ့ပျော့ပျောင်းပုံကို ရေးခြယ်ဖော်ပြနိုင်သည်ဟုတွေးမိ၍ အတ္ထာမလေ အားရဝမ်းသာဖြစ်သွားသည်။ ထိုရုပ်ပုံကို စားပွဲပေါ်၌ တင်ထားပြီးလျှင် အတ္ထာမလေသည် မျက်နှာသုတ်ပဝါတစ်ထည် ဆွဲယူလျက် ရေတွင်းဘက် ထွက်လာခဲ့သည်။

ထိုရေတွင်းတွင် အလုပ်ကပြန်လာသော သူ့ပစ္စည်းသည် မျက်နှာနှင့် ခြေလက်ကို ဆေးကြောသုတ်သင်နေသည်။ ထိုနေရာ၌ လေအေးကလေးလည်း တိုက်ခတ်နေလေသည်။ ပန်းရန်ဆရာက မေးလိုက်သည်။

“မင်းဆရာက မင်းကို စိတ်ပါလက်ပါ သင်ပြရဲ့လား။ တကယ်လို့ သူ့အလိုရှိတယ် ထိုရင် ငါတို့ သူ့ကို အခကြေးငွေပေးမယ်၊ နောက်တစ်ကြိမ် သူ့ဆီသွားတဲ့အခါ သူ့ကို ပညာသင်ပေးခဲ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲဆိုတာ မေးခဲ့၊ သူက မင်းကို အလကားသင်ပေးနေရ တယ်လို့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ပေါ်မလာပါစေနဲ့”

မည်သည့်အရာဝတ္ထုကိုမဆို၊ မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်ကိုမဆို၊ ပိုက်ဆံကြေးငွေ ချိန်ခွင်ဖြင့်သာ ချိန်ကြည့်တတ်သော သူ့ပခင်၏စကားကို ကြားရသောအခါ အတ္ထာမလေ ရယ်မုင်လာသည်။ အခကြေးငွေစကားကြားရလျှင် ကဒီရေရှန် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်သွားလိမ့်မည်ဆိုသည့် အကြောင်းနှင့် ယင်းကဲ့သို့ ငွေစကားကိုပြောလိုက်လျှင် ကဒီရေရှန်တို့၏အိမ်သို့ သူ နောက်ထပ် သွားဖို့မလွယ်ကူတော့ ဆိုသည့်အကြောင်းကို အတ္ထာမလေ သိရှိနားလည်သည်။

အတ္ထာမလေက ပြောလိုက်သည်။

“ဆရာကြီးက ပိုက်ဆံကြေးငွေ မလိုပါဘူး။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ကပေးသည့် တိုင်အောင် သူယူမှာမဟုတ်ဘူး”

ပန်းရန်ဆရာက တအံ့တဩနှင့် မေးလိုက်လေသည်။

“ဒီမြို့မှာ ပိုက်ဆံအလိုမရှိတဲ့လူရယ်လို့ ရှိသေးသလားကွာ”

ထိုနောက် သူ့ကိုယ်သူ ပြောနေသည်။

“ဒီမြို့မှာ အိမ်တစ်လုံးရှိတဲ့လူက အိမ်ကိုလုံးလိုချင်နေတယ်၊ ကားတစ်စီးရှိတဲ့လူက ကားကိုးစီး လိုချင်နေတယ်”

အတန်ငယ်စဉ်းစားပြီးနောက် ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“သူ ပိုက်ဆံကြေးငွေယူဖို့ စိတ်မရှိဘူးဆိုရင်တော့ ငါတို့ အကျိုးချည်းပါ။ မင်း ကိုယ့်အလုပ်ကိစ္စအတွက် စက်ကိရိယာ စတဲ့ပစ္စည်းတွေကို ဝယ်ချင်တယ်ဆိုရင် ငါ့ကိုပြောဖို့ မမေ့နဲ့။ အလုပ်ကိစ္စအတွက် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံတဲ့ ပိုက်ဆံဆိုတာ ငါတို့ဆီ အမြဲမပြတ် ပြန်လာနေ တာပါပဲ”

ပန်းချီဆွဲရန်အတွက် စက်ကိရိယာ... အဏ္ဏာမလေ မည်သို့မျှ မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

“မင်းဦးလေး၊ ဒဏ္ဍပါဏီပဲ ငါ့ကို အဲဒီလိုပြောတာ။ မင်းအလုပ်လုပ်ဖို့အတွက် ကင်မရာတို့၊ ဓာတ်ပုံချုံတို့ စက်ကိရိယာစတဲ့ ပစ္စည်းတို့ လိုလိမ့်မယ်လို့ သူက ငါ့ကိုပြောတယ်။ အဲဒီပစ္စည်းတွေအားလုံးက နိုင်ငံခြားကလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေချည်းပါ။ ဒါကြောင့် အဲဒီပစ္စည်း တွေကို ဝယ်ခြမ်းဖို့အတွက် ငွေထောင်ပေါင်းများစွာ ကုန်လိမ့်မယ်”

အဏ္ဏာမလေက ပြန်ပြောသည်။

“အခု အဲဒီပစ္စည်းတွေ မလိုသေးပါဘူး။ ပန်းချီအနုပညာတက္ကသိုလ်ကျောင်း တက်ပြီးတဲ့နောက် တကယ်လို့ လိုလာရင် မေပေ့ကိုပြောပါမယ်”

ကဒီရေရှန်၏ထံတွင် ကင်မရာတစ်ခုရှိသည်ကိုလည်းကောင်း၊ လျှပ်စစ်မီးတိုင် အမျိုးမျိုး၊ ပိတ်ကားတင်သည့် စတင်၊ ဆေး၊ ခုတ်တံ စသော ပစ္စည်းများ ရှိသည်ကို လည်းကောင်း၊ အဏ္ဏာမလေ သိသည်။ သို့ရာတွင် သူမခင်ပြောသလို ကဒီရေရှန်၏ထံ၌ စက်ကိရိယာများကိုမူ သူ မမြင်ပေ။

အဏ္ဏာမလေသည် မြေလက်ဆေးကြောပြီးလျှင် တိတ်တဆိတ် အိမ်ထဲပင်လာ သည်။ ရုတ်တရက် အာနန္ဒီ၏ရုပ်ပုံကို သတိရလာသည်။ ရုပ်ပုံကို စားပွဲပေါ်၌ထားခဲ့ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်မှာ အမှားကြီးမှားသည်ဟု ထင်မိသည်။ သူမိခင်ဖြစ်စေ၊ မခင်ဖြစ်စေ ထိုရုပ်ပုံကို တွေ့သွားမှာစိုးရိမ်သည်။ တခြားလူတွေ မမြင်ရအောင် ရုပ်ပုံကို ဝှက်ထားလိုသည် အတွက် အလျှင်အမြန် အခန်းထဲဝင်လာသည်။ ထိုရုပ်ပုံကို အဏ္ဏာမလေသည် မိမိအတွက် ဆွဲထားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ မည်သူ့ကိုမှ ထိုရုပ်ပုံကို ကြည့်စေလိုသည့် စိတ်ဆန္ဒမရှိပေ။

အခန်းထဲတွင် မီးပွင့်နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ နှလုံးတုန် ရင်ခုန် ဖြစ်သွားသည်။ မီးဖိုထဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မိခင် မိနာချီအမှလ စီးဖို၌ အလုပ်လုပ်နေသည်ကိုတွေ့ရ၍ အခန်းစီးကို သူမိခင်ဖွင့်ထားခြင်းသာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တွေးမိလေသည်။ သူ၏မိခင်သည် ထိုရုပ်ပုံကို တွေ့မြင်လိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ တွေ့မသွားခြင်းသာ ခပ်ကောင်းကောင်း ဖြစ်ပေလိမ့် မည်။

သို့ရာတွင် တကယ်တမ်းမှာမူ အကောင်းဖြစ်မလာဘဲ အဆိုးသာ ဖြစ်လာလေ သည်။ အခန်းထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အခန်းထဲ၌ရပ်နေသော မာဏိက္ကမိ၏ကျောကို အဏ္ဏာမလေ လှမ်းမြင်ရလေသည်။ မာဏိက္ကမိ၏လက်ထဲ ရုပ်ပုံရောက်နေသည်။ မာဏိက္ကမိ



သည် မျက်လုံးဖြူလျက် ရုပ်ပုံကိုကြည့်နေသည်မှာ စားမတတ်၊ ဝါးမတတ် ဖြစ်နေသည်။ အဏ္ဏာမလေ အခန်းထဲဝင်လာသည်ကိုပင် မသိပေ။

အဏ္ဏာမလေသည် ကင်းအကိုက်ခဲရသကဲ့သို့ ထူခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အသံတုန်တုန် ယင်ယင်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်သူလဲ၊ မာဏိက္ကမိလား”

ထို့နောက်တွင်လည်း မာဏိက္ကမိသည် ရုပ်ပုံကို ကြည့်မြဲကြည့်နေသည်။ ရုပ်ပုံကို ကိုင်ပြီး မာဏိက္ကမိသည် အနီးတွင်ရှိသော ကုလားထိုင်ပေါ်၌မထိုင်ဘဲ အဏ္ဏာမလေ၏ ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်လိုက်သည်။ အဏ္ဏာမလေ ငြိမ်မနေနိုင်တော့ပေ။

“အဲဒီပုံ ကျွန်တော့်ပေးပါ”

ယင်းသို့ပြောလျက် အဏ္ဏာမလေသည် ရုပ်ပုံကို အတင်းဆွဲလှသည်။ မာဏိက္ကမိက လည်း ရုပ်ပုံကို ဆွဲကိုင်ထားသည်။ ဗျင်းခနဲ ရုပ်ပုံစုတ်သွားသည့်အသံကြား၍ အဏ္ဏာမလေ သည် အသည်းနှလုံးတုန်လှုပ်သွားလေသည်။ ရုပ်ပုံ၏ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် စုတ်ပြဲသွား သည်။ အာနန္ဒီ၏မျက်နှာသည် ထိုအတိုင်းပင်ရှိနေသည်။ သို့ရာတွင် မိမိ၏ပန်းချီပုံ၌ အပြစ် အနာအဆာ အနည်းငယ်ရှိသွားပြီဟု အဏ္ဏာမလေ ထင်သွားသည်။

အဏ္ဏာမလေသည် ရုပ်ပုံကို စားပွဲအထဲ၌ သိမ်းထားလိုက်လေသည်။ မာဏိက္ကမိ ထိုနေရာမှ ထွက်သွားပြီးသည့်အခါကျမှ ရုပ်ပုံကို တစ်နေရာ၌ သော့ခတ်ထားလိုက်မည်ဟု အဏ္ဏာမလေ အကြံရသည်။ သို့ရာတွင် မာဏိက္ကမိသည် ထိုအချိန်အထိ ထိုနေရာမှရွေ့ဖို့ စိတ်မကူးသေးပေ။



မာဏိက္ကမိသည် အဏ္ဏာမလေ အနုပညာလက်ရာမြောက်ပုံကို ချီးကျူးခန်းဖွင့်နေ သည်။ သူ့အနေနှင့် ပန်းချီအနုပညာကို ဘာမှနားလည်ခြင်းမရှိကြောင်း၊ သို့သော်လည်း အဏ္ဏာမလေရေးဆွဲသည့် အာနန္ဒီ၏ရုပ်ပုံကို သူ အလွန်တရာ စိတ်ပါဝင်စားကြောင်းကို မပြောပြနေသည်။ ထိုရုပ်ပုံကိုတွေ့သည့်အတွက် သူ့အနေနှင့် ဧဝံယတ် ပင်လယ်ကမ်းခြေ၌ အာနန္ဒီနှင့်တွေ့ဆုံရခြင်း၊ သူ့ကိုကြည့်ပြီး အာနန္ဒီဖြိုရယ်နေခြင်း စသော အပြစ်အပျက်များကို သူ သတိရလာကြောင်းကိုလည်း မာဏိက္ကမိက ပြောပြသည်။

“အဏ္ဏာမလေ...မင်းကို ရှေ့မတက်လှမ်းနိုင်အောင် ပိတ်ပင်တားမြစ်ခဲ့တာ ငါ့ အများပါ။ မင်းဟာ တကယ်ပန်းချီပုံလှလှတွေကို ဆွဲတတ်တဲ့လူပါလား”

ယင်းသို့ပြောလျက် မာဏိက္ကမိသည် အဏ္ဏာမလေကို အားပေးအားမြှောက် ပြု လုပ်နေသည်။ အဏ္ဏာမလေ၏ဒေါသလည်း တဖြည်းဖြည်း လျော့နည်းသွားလေသည်။ အဏ္ဏာမလေ ဒေါသပြေသွားလေပြီ။



www.burmeseclassic.com

အချိန်အတန်ကြာသွားပြီးသည့်နောက် မာဏိက္ကမိသည် အလွန်တရာ ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာဖြင့် အဏ္ဏာမလေအား တချို့အကြောင်းအရာများနှင့်ပတ်သက်၍ မေးမြန်းနေပြန်သည်။ ကဒီရေရှန်တို့၏အိမ်၌ မည်သို့မည်ပုံ ပန်းချီပညာသင်ကြားရသနည်း၊ ကဒီရေရှန်က ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံရဲ့လား၊ အာနန္ဒီက ချစ်ချစ်ခင်ခင် စကားပြောရဲ့လား၊ အာနန္ဒီ ကျောင်းနေသေးသလား၊ ကျောင်းထွက်သွားပြီလား၊ သူတို့ မည်သည့်အမျိုးအစားနည်း၊ ထိုအိမ်မှတစ်ပါး သူတို့မှာ တခြားမူစွဲညှိဥစ္စာ မယ်မယ်ရရ ရှိသေးသလား၊ ဤသို့ စသော မေးခွန်းများ ဖြစ်လေသည်။ မာဏိက္ကမိမေးသည့် မေးခွန်းများအနက် အချို့မေးခွန်း၏အဖြေကို အဏ္ဏာမလေ မသိပေ။ မိမိ အတော်အတန်သိရှိထားသည့် အကြောင်းအရာမျိုးကို အဏ္ဏာမလေသည် သူတို့ကို မေးမြန်းစုံစမ်းလိုသည့်ဆန္ဒ မည်သည့်အခါကမှ မရှိခဲ့ပေ။ ယင်းအချက်ကို အဏ္ဏာမလေက မာဏိက္ကမိအား ပြောလေသည်။ ယင်းမေးခွန်းများနှင့် ပတ်သက်၍မူ သူ ဘာမှမသိဟူ၍ အဏ္ဏာမလေက ရှင်းရှင်းပင် ပြောပြလိုက်လေသည်။

“မင်းတစ်ယောက်ဟာ တော်တော်ညံ့တဲ့အကောင်ပဲ၊ သူတို့အိမ်သွားနေတာ တစ်လ ကိုးသီတင်းရှိပြီ၊ အဲဒါတောင်မှ ကျွန်တော် ဘာမှမသိဘူးလို့ ပြောသေးတယ်”

အဏ္ဏာမလေက ပြောသည်။

“ကျွန်တော် သိချင်တာသိအောင်လုပ်ပြီး ပြန်လာခဲ့တာပဲ”

“မင်း တော်တော်လိမ်တဲ့အကောင်”

ယင်းသို့ပြောလျက် မာဏိက္ကမိက ရယ်လိုက်လေသည်။

“မင်းမသိဘဲ မနေပါဘူး၊ သိမှာပါ၊ ငါ့ကို ပြောမပြချင်လို့ မင်းပုံးထားတာ မဟုတ်လား”

အဏ္ဏာမလေက စိတ်မရှည်တော့သည့်ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“အဲဒီလိုပဲ မှတ်ချင်လည်း မှတ်ပါတော့ဗျာ”

မာဏိက္ကမိက ပြောသည်။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ကွာ၊ မင်းဆွဲထားတဲ့ပုံ ခဏပြပါဦး”

ထိုရုပ်ပုံကို သူ အလွန်စိတ်ဝင်စားနေပုံရသည်။

အဏ္ဏာမလေသည် သူ့ကော်ပီစာအုပ်ကို မာဏိက္ကမိအား ပေးလိုက်သည်။ ထိုကော်ပီစာအုပ်ထဲတွင် သက်မဲ့အရာဝတ္ထုများ၏ ပုံများရှိသည်။ ဂျီဩမေတြီကော်ပီစာအုပ်ကဲ့သို့ ထိုစာအုပ်ထဲတွင်လည်း စက်ဝိုင်း၊ စက်ဝိုင်းခြမ်း၊ တြိဂံ၊ စတုရန်းစသော ပုံသဏ္ဍာန်များကို ရေးဆွဲထားသည်။ တခြား ကော်ပီစာအုပ်တစ်အုပ်၌ကား သေတ္တာ၊ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်၊ စာအုပ်၊ ဝီရိစသော ရုပ်ပုံများ ရှိသည်။ ပန်းချီပညာ သင်ကြားသူတို့၏ လက်အသားကျစေရန်အတွက် အဏ္ဏာမလေအား အလေ့အကျင့် ပြုလုပ်ခိုင်းထားသည့်ပုံများသာလျှင် ထိုကော်ပီစာအုပ်များ၌ တွေ့မြင်ရလေသည်။

“မင်း အာနန္ဒီပုံကို ဘာလို့ဆွဲတာလဲ”

အဏ္ဏာမလေသည် ယင်းမေးခွန်းကို ပြန်မဖြေတတ်အောင် ဖြစ်နေသည်။ “ဆွဲချင်တဲ့စိတ်ပေါ်လာလို့ ဆွဲလိုက်တာပဲ” ဟူ၍လည်း မပြောနိုင် ဖြစ်နေသည်။ သူ့ကိုယ်သူပင် ထိုမေးခွန်းကို ပြန်လှန်မေးကြည့်ရင်း စိတ်လှုပ်ရှားလာသည်။

“သူ့သမီးပုံကိုဆွဲပါလို့ မင်းကို မင်းဆရာက ပြောလို့လား”

အဏ္ဏာမလေ ဒေါသသွားသည်။

“အဲဒီလို ဘယ်သူမှ ပြောမှာမဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား သက်သက် ကျွန်တော့်ဆရာကို နာမည်ဖျက်နေတယ်”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ကွာ၊ ငါက မင်းအနုပညာအကြောင်း သိချင်လို့မေးတာ။ ငါ့ကို စိတ်ဆိုးတာ မင်းမှန်ပါ့မလား၊ ဖြည်းဖြည်းပြောပါ၊ မေ့မယ့် စပေတို့ ကြားသွားရင် တစ်မျိုး ထင်နေလိမ့်ဦးမယ်”

မာဏိက္ကမိသည် အစကတည်းကပင် သူ့စကားကို အခန်းအပြင်ဘက်က လူတစ်ယောက် ကြားသွားမှာစိုးသည့်အတွက် တိုးတိုးသာသာ ပြောနေလေသည်။

မာဏိက္ကမိသည် အဏ္ဏာမလေကို အလျှော့ပေးမည့်သူ မဟုတ်ပေ။

“အာနန္ဒီက မင်းကို သူပုံဆွဲပေးပါလို့ပြောလို့လား၊ မင်းရှေ့မှာရပ်ပြီး သူက သူပုံကိုအဆွဲခဲသလား”

မာဏိက္ကမိ၏ မသိနားမလည်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ ငိုရမလား၊ ရယ်ရမလားဟူ၍ အဏ္ဏာမလေ နားမလည်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ဘုရားသခင်သည် မာဏိက္ကမိ၏ဦးနှောက်ကို အုတ်ခဲ၊ ကျောက်ခဲ၊ အင်တော့နှင့် လှုပ်ရှားထားသလားဟု အဏ္ဏာမလေ သံသယဖြစ်သွားသည်။

“ဒီကနေ့ညနေ အိမ်ပြန်လာပြီးနောက် အခန်းတံခါးပိတ်ထိုင်ပြီး ကျွန်တော် ဝီအရပ်ကိုဆွဲတာ၊ ကျွန်တော်ရှေ့မှာ အာနန္ဒီ ရှိနေပေမယ့် ကျွန်တော် ကိုယ့်အမှတ်သညာပေါ်မှာအခြေခံပြီး သူ့ရုပ်ပုံကို ဆွဲတာပါ၊ ခင်ဗျား အခု ဒီအခန်းထဲကထွက်သွားပါ။ ခင်ဗျား မရှိတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော် ခင်ဗျားပုံကို ဆွဲပေးမယ်လေ”

မာဏိက္ကမိ ထိုနေရာမှ မရွေ့သေးပေ။

“မင်းတော်တော် တော်တဲ့အကောင်ပဲ”

ယင်းသို့ပြောလျက် မာဏိက္ကမိသည် အဏ္ဏာမလေကို ချီးကျူးခန်းဖွင့်နေသည်။

“ငါ့ပုံဆွဲဖို့ကိစ္စ ဘေးဖယ်ထားစမ်းပါဦး၊ မင်းဆွဲထားတဲ့ပုံကို ငါ့ပေးပါလား”

ယင်းသို့ပြောလျက် မာဏိက္ကမိသည် အဏ္ဏာမလေထံမှ ပန်းချီပုံကို တောင်းနေလေသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့ထံမှ သူ့အသက်ကို တောင်းနေသည်ဟူ၍ပင် အဏ္ဏာမလေ ဖာရိဝံသလေသည်။ ထိုအကျပ်အတည်းကို အဏ္ဏာမလေ ခံနိုင်စွမ်းမရှိပေ။ ဖြည်းဖြည်းသက်သာပင် ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျား အမြဲ ဒီလိုချည်းလုပ်တာပဲ”

မှန်သည်။ ယင်းမှာ မာဏိက္ကမိ၏ဝသီပင်ဖြစ်သည်။ အဏ္ဏာမလေ မိမိအတွက် လိုလိုချင်ချင် ဝယ်ယူလာသည့် ပစ္စည်းတစ်ခုတစ်ခုကို မာဏိက္ကမိသည် အဏ္ဏာမလေထံမှ နိုင်ထက်စီးနင်း လှယူတတ်သည်။ အပြေအပြစ် စကားတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း ပြောပြီးလျှင် မာဏိက္ကမိသည် အဏ္ဏာမလေထံမှ အင်္ကျီမျှင်၊ ဒီတီစား မျက်နှာထုပ်ပင်၊ စသော ပစ္စည်းများကို အတင်းယူတတ်လေသည်။ အဏ္ဏာမလေကိုယ်တိုင် သူ့ကို ထိုပစ္စည်းများပေးသည်ဟူ၍ ဝိနာချီအမွှာလအား ပြောပြတတ်လေသည်။ ပန်းရန်ဆရာ ကျိဒမ္မရမိကာလည်း ထိုအကြောင်း အရာများဆီသို့ အာရုံမရောက်ပေ။ မာဏိက္ကမိသည် သူ၏သားကြီးဖြစ်သည်။ ဆင်းရဲနွမ်းပါး သည့် အိမ်ထောင်မိသားစု၏ သားတစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် မာဏိက္ကမိသည် ကျိဒမ္မရမိ၏ အလေးပေးခြင်း၊ စံရသော သားတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။

သို့ရာတွင် ထိုရှုပ်ပုံမှာ အဏ္ဏာမလေ၏ ပစ္စည်းဥစ္စာမျှသာမကပေ၊ အသက်ပိညာဉ် လည်း ဖြစ်နေသည်။

မာဏိက္ကမိက တစ်ဖန်မေးလိုက်ပြန်သည်။

“မင်း အဲဒီပုံ ငါ့ကိုမပေးဘူးလား”

“ဒီပုံ ကျွန်တော့်ကို မတောင်းနဲ့၊ ဒီပုံဟာ ခဲတံနဲ့ဆွဲထားတဲ့ စကက်ချုံ တစ်ခုသာ ဖြစ်တယ်။ အပြီးမသတ်ရသေးတဲ့ ပုံတစ်ပုံသာ ဖြစ်တယ်။ အပြီးမသတ်ရသေးတဲ့ပုံကို ဘယ်သူ့ကိုမှမပေးရဘူး”

မာဏိက္ကမိက စိတ်ဆိုးသွားပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဒီပုံ နင်များကိုမပေးချင်ဘူးလို့ ဘာဖြစ်လို့ တိုက်ရိုက်မပြောတာလဲ”

“ကောင်းပြီ၊ အဲဒီလိုပဲ မှတ်ပါ”

“ငါ ဒီ ဘာမဟုတ်တဲ့ စက္ကူစုတ်ကို လိုချင်တယ်လို့ မင်းက အောက်မေ့နေ သလား၊ ဒီစက္ကူစုတ်ရလို့ ငါဘာလုပ်ရမလဲ”

မာဏိက္ကမိ၏မျက်လုံးသည် ဒေါသကြောင့် ရုတ်တရက် နီရဲလာသည်။ အဏ္ဏာမလေ အား တိုးတိုးသာသာပင် ပြောလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ငါ ပြောတာနားထောင်၊ မင်းအတွက်စိုးရိမ်လို့ ငါပြောတာ၊ မင်း အလကား သက်သက် ဒုက္ခရောက်မှာ ငါမကြည့်ချင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် မင်းကို နားလည်အောင် ပြောပြ နေတာ”

“ဘယ်လို ဒုက္ခရောက်မှာလဲ”

“မင်းကို ငါဘာဖြစ်လို့ ပြောပြရမှာလဲ၊ ဒုက္ခတွေ့မှ မင်းကိုယ်တိုင်သိလိမ့်မယ်”

ယင်းသို့ပြောလျက် မာဏိက္ကမိသည် အခန်းအပြင်ဘက် ထွက်သွားမည့်ဟန်ဖြင့် ထလိုက်သည်။

မာဏိက္ကမိက “ငါသွားမယ်” ဟုပြောလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုနေရာ၌ ရပ်မြဲရပ်နေသည်။

“ဘာလဲဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြသွားပါ”

မာဏိက္ကမိသည် ထိတ်လန့်စိုးရိမ်သည့်ဟန်ဖြင့် ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်လိုက် သည်။ ထို့နောက်မှ အဏ္ဏာမလေ၏အနားကပ်လျက် တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

“မေမေနဲ့ ပေပေ ဒီပုံကိုတွေ့သွားရင် မင်းကို ဘယ်လိုထင်မလဲ၊ သူတို့ မင်းကို အထင်လွဲမသွားကြပေဘူးလား၊ တကယ်လို့ အဲဒီအကြောင်း မိန်းကလေးရဲ့ခင်နား ပေါက် ကြားသွားရင် မင်းကို သူတို့အိမ် လာခွင့်ပေးပါတော့မလား၊ မင်းဟာ သူငယ်နှစ်စား မဟုတ် တော့ဘူး၊ အခုလို ကလေးဆန်တဲ့ အပြုအမူမျိုးကို ဘာဖြစ်လို့လုပ်ရတာလဲ”

အဏ္ဏာမလေသည် “သူ့အလုပ်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်သူက ဘာဖြစ်လို့ မကောင်း ထင်မှာလဲ” ဟု မေးလိုက်ချင်သည့်စိတ် ပေါ်လာသည်။ ယခုအထိ သူ့အလုပ်ကို မှန်သည်ဟူ၍ သာလျှင် သူထင်နေသည်။ မာဏိက္ကမိ၏စကားကို ကြားရသောအခါ သူ့အလုပ် မှားများနေ သလားဟု ထင်သွားပြန်သည်။ အဏ္ဏာမလေ ဦးနှောက်ခြောက်သွားသည်။

“အဲဒီလို ဘာဖြစ်လို့ ကြောင်ကြည့်နေတာလဲ၊ မင်း၊ အဲဒီကလေးမကို ချစ်နေ တယ်လို့ သူတို့တစ်တွေက မအောက်မေ့ပေဘူးလား”

စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာဖြင့် အဏ္ဏာမလေက ပြောလိုက်သည်။

“ဪ ခါကိုပြောတာလား”

“အချစ် ... အချစ်”

ယင်းစကားလုံး၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို တစ်စုံတစ်ခုသော အတိုင်းအတာအထိမူ သိရှိနားလည်ခြင်း မရှိပေ။ ကောလိပ်တွင် ကျောင်းတက်ရင်း သူသည် ကျောင်းသားအချို့ တိုးတိုးတိတ်တိတ် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ယင်းစကားလုံးနှင့်ပတ်သက်၍ ချီးမွမ်းပြော ဆိုနေကြသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ကဲ့ရဲ့ရွတ်ချနေကြသည်ကိုလည်းကောင်း ကြားဖူးသည်။ ဝတ္ထုနှင့် ကဗျာတို့၌လည်းကောင်း၊ ရှေးဟောင်းစာပေတို့၌လည်းကောင်း ယင်းစကားလုံး အကြောင်းကို ဖတ်ဖူးသည်။ သူ၏မိဘနှစ်ပါးသည် ဆူနုရီအမည်ရှိ မိန်းကလေးနှင့် သူ့ကို လက်ထပ်ပေးလိုကြသည်။ သူ၏ အတွင်းသန္တာန်၌ ဆွဲဆောင်မှုတစ်မျိုး ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ရုပ်ရှင်အချို့၌ သရုပ်ဖော်ထားသည့် တကယ့်လက်တွေ့ဘဝ၌ ဘယ်မှာမှမမြင်ရသော ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ဖွယ် မြင်ကွင်းများကို မြင်ရသည်။ ရုပ်ရှင်များ ဥယျာဉ်များထဲတွင်လည်းကောင်း၊ ပင်လယ်ကမ်းခြေတွင်လည်းကောင်း၊ မိန်းမပျိုနှင့် ယောက်ျားပျိုများ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ပွေဖက်လျက် ကလူကျီစယ်နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ သူ၏စိတ်နှလုံးသည် ကြာပန်းတီးခြင်းအပြည့် ဖြစ်သွားတတ်သည်။ စစ်မှန်သောအချစ်ဟူသည်မှာ မည်သည့်အရာ ရှည်းဟူ၍ သူ သည်နေ့အထိ မစဉ်းစားမိသေးပေ။

အတ္ထာမလောက ပြောလိုက်လေသည်။
 “ခင်ဗျားပဲ အဲဒီအကြောင်းတွေကို တွေးနေတာနဲ့တူတယ်”
 “မင်းကရော”
 “ကျွန်တော် မတွေ့ပါဘူး”
 “ဒီလိုဆိုရင် ဝမ်းသာစရာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ငါပြောပြမယ်၊ တခြားလူတွေကတော့ အဲဒီလိုပဲ တွေးကြလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအကြောင်း ငါ မင်းကိုပြောပြနေတာ”
 “ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှာလဲ”
 “မင်း၊ ဒီပုံကို ငါ့ကိုမပေးချင်ရင်လည်း မပေးနဲ့၊ မင်းဘာသာမင်း ဆုတ်ဖြုတ် လွှင့်ပစ်လိုက်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် မင်း ဘာမဟုတ် ညာမဟုတ်နဲ့ ဒုက္ခရောက်နေလိမ့်မယ်”
 အတ္ထာမလောက စိတ်မပျံ့တပါဖြင့် “ဟုတ်လား” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။
 မာဏိက္ကမိသည် စိတ်မပျံ့တပါဖြင့် ထိုနေရာမှ ထသွားလေသည်။ ထိုနေရာ၌ ဆက်လက်ထိုင် နေနိုင်သည့် အစွမ်းသတ္တိ မရှိတော့ပေ။
 ထိုနေရာမှ မာဏိက္ကမိထွက်သွားသောအခါ အတ္ထာမလောသည် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ဖြစ်လာပြီးလျှင် ထိုပုံကိုဆုတ်ဖြုတ် လွှင့်ပစ်လိုက်ချင်သည့်စိတ် ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ရုပ်ပုံကို ကောက်ယူလိုက်သောအခါ သူ့လက် တုန်နေသည်။ ပုံကလည်း တုန်နေသည်။
 “အလို... အာနန္ဒါ၊ အိပ်မက်ထဲတွင် နစ်မြုပ်နေသည့် အာနန္ဒါ၏ မျက်လုံးပါ ကလား” အတ္ထာမလော၏ မျက်လုံးတွင် အမှတ်မထင် မျက်ရည်စိုလာသည်။



အတ္ထာမလောသည် အာနန္ဒါ၏ပုံကိုဆုတ်ဖြုတ် လွှင့်ပစ်လိုသည့်စိတ် ပေါ်လာသည်။ မျက်လုံးခုံမှိတ်၍ ထိုအလုပ်ကို ပြုလုပ်မှဖြစ်ပေမည်။ အကယ်၍ ဒေါသကြောင့် မျက်ကန်မြဲ သွားလျှင်လည်း ထိုအလုပ်ကို လုပ်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် နှစ်မျိုးလုံးပင် ဖြစ်မလာပေ။ မာဏိက္ကမိက သူ့ကို ဒေါသထွက်အောင် လုပ်သွားသည်။ ရုပ်ပုံထဲက အာနန္ဒါ၏မျက်လုံးကို တွေ့မြင်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူ၏ဒေါသသည် ဝါဂြမ်းကဲ့သို့ လွှင့်သွားသည်။
 ရုပ်ပုံထဲတွင် ရေးခြယ်ထားသည့် အာနန္ဒါသည် မျက်လုံးဖြင့် အတ္ထာမလောအား မေးနေသည်။
 “ရှင် ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဆိုးနေတာလဲ၊ ကျွန်မ ရှင်ကိုဘာလုပ်မိလို့လဲ၊ ကျွန်မကို မမေးမစမ်းဘဲနဲ့ ရှင်ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မရုပ်ပုံကို ဆွဲတာလဲ”
 မည်သို့မည်ပုံ ထိုမေးခွန်းများကို ပြန်ဖြေရမည်ဆိုသည်ကို အတ္ထာမလော နားမလည် အောင် ဖြစ်နေသည်။ ပန်းချီရုပ်ပုံကိုဆုတ်ဖြုတ်ပစ်ရန် ကောက်ယူလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ရုပ်ပုံ

ပြုစုတ်သွားသောနေရာကို ဂရုတစိုက် ကော်ဖြင့်ကပ်လိုက်သည်။ ရုပ်ပုံတွန့်မနေအောင်လည်း ရုပ်ပုံ၏အပေါ်ပိုင်းနှင့် အောက်ပိုင်းတွင် ကပ်ထူစက္ကူကြာစ်ချပ်စီ ကပ်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် သေတ္တာဖွင့်ပြီးလျှင် ရုပ်ပုံကို သေတ္တာထဲတွင် နေသားတကျထားလျက် သော့ခတ်ထားလိုက် လေသည်။ အတ္ထာမလောသည် မာဏိက္ကမိကို အလွန်တရာ ဒေါသထွက်သွားသည်။ မာဏိက္ကမိ သည် မဟုတ်မဟပ် အချစ်အကြောင်းပြောလျက် သူ့ကို ခြောက်လှန့်သွားလေသည်။
 နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်နေ့စဉ်အချိန်၌ အမှန်တကယ်ပင် အတ္ထာမလော ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့သွားသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။
 အတ္ထာမလောသည် အဒေယာသို့သွားရန် ထိပ်မှထွက်လာခဲ့ပြီး ရေကန်ဆီသို့ ဦးတည်လျှောက်နေသည်။ လမ်းပေါ်၌ ခြေကျင်သွားသူများနှင့် ယာဉ်အမျိုးမျိုးကိုစီးလျက် သွားနေသူများ တင်းကျပ်ဖြစ်နေသည်။ လမ်းအလယ်တည့်တည့်၌ အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာဖြင့် မောင်းလာသော တက္ကစီကားတစ်စီးသည် အသံပြင်းစွာဖြင့်ဖြူ ရုပ်တုသွားသည်။ ကားဘီး များ မြေကြီးထဲဝင်သွားသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်၌ ပုန်တွေ ထောင်းခဲ ထလာသည်။
 အတ္ထာမလော လန့်ပြီးလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်ရသဖြင့် သူ၏ ဩသးနည်းနည်းသည် သွက်သွက်ခါ တုန်လှုပ်သွားသည်။ ထိုအဖြစ်မျိုး၏ သားကောင်ဖြစ်မည့် ဘေးက သိသိကလေးလွတ်သွားသော ဆန္ဒရှိသည် စက်ဘီးနှင်းလျက် လမ်းတစ်ဖက်မှ အတ္ထာမလောဆီသို့ လာနေသည်။ သူ၏အာရုံသည် အတ္ထာမလောဆီသို့ လုံးလုံးရောက်နေသည်။ ထို့ကြောင့် လမ်းပေါ်၌ တခြားမည်သည့်အရာကိုမျှ မမြင်ရပေ။
 တက္ကစီဒရိုင်ဘာက ဆန္ဒရှိကို ဆဲသည်။ ဆန္ဒရှိကလည်း တက္ကစီဒရိုင်ဘာကို ပြန်ဆဲသည်။ အတ္ထာမလောဆီသို့ တန်းလာပြီး ဆန္ဒရှိသည် စက်ဘီးပေါ်မှ နုန့်ဆင်းလိုက်သည်။ ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ဆန္ဒရှိကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် အတ္ထာမလောသည် ဝီပြီ၊ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ သွားသည်။ တက္ကစီကားအောက် ရောက်သွားပြီး သူ့လက်နှင့် ခြေများ ကျိုးပဲ့သွားခဲ့သော သွေးရဲရဲ သံရဲရဲဖြင့် သူ ကိစ္စတုံးသွားခဲ့သော်...။
 ဆန္ဒရှိက အရယ်မပျက် ပြောလိုက်သည်။
 “ကြည့်စမ်း... ဒီဒရိုင်ဘာ ဘယ်လောက်လှပါးဝသလဲ၊ မျက်စိမှိတ်ပြီး ကားအရမ်း မောင်းပြီးတော့ လူကို ဆဲရေးတိုင်းထွာလုပ်နေသေးတယ်”
 ဘယ်သူလှပါးဝသည်ဆိုသည်ကို အတ္ထာမလော နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ဆန္ဒရှိကို ကြည့်ရသည်မှာ ထိတ်လန့်သွားပုံလည်းမရပေ။ စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်နေပုံလည်းမရပေ။
 “ဆန္ဒရှိ ဘယ်တုန်းက စက်ဘီးစီးသင်လိုက်တာလဲ”
 ဆန္ဒရှိက ပြန်မေးသည်။
 “ရှင်ကို ဦးလေး မပြောဘူးလား၊ ကျွန်မ စက်ဘီးစီးတာတွေ့ရလို့ ရှင် အံ့ဩနေ တယ်ထင်တယ်”

ထိုနေရာ၌ လမ်းလယ်ခေါင်ကြီးမှာရပ်၍ ဆုနုရီနှင့် စကားပြောနေရသည့်အတွက် အတ္ထာမလေသည် ခပ်ရှက်ရှက်ဖြစ်လာသည်။

“ဆုနုရီ... အိမ်ကို သွားမလို့မဟုတ်လား၊ အိမ်မှာ အမေရှိတယ်”

ဆုနုရီက အတ္ထာမလေကို ကြည့်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ရှင်ကိုပြောစရာရှိလို့ ရှင်နဲ့တွေ့အောင်လာခဲ့တာ”

အတ္ထာမလေကိုကြည့်လျက် ဆုနုရီသည် မျက်တောင်မှိုတ်တုတ်မှိုတ်တုတ် ခတ်နေသည်။ ဘုရားကြည့်ညိုသူတစ်ဦးက ဘုရားသခင်အား “အရှင်မြတ်ဘုရားသခင်အား ကြည့်လျက် မျက်တောင်ခတ်သော ထိုမျက်လုံးသည် အဘယ်ကဲ့သို့သော မျက်လုံးနည်း” ဟူ၍ ပြောပြသော စကားတစ်စွန်းရှိသည်။ ယင်းအချက်ကို တွေးမိ၍လားမသိ။ ဆုနုရီလည်း အံ့ဩခေးမောလျက် မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် အတ္ထာမလေကို စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ မိမိအား ယင်းသို့ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသည့်အတွက် အတ္ထာမလေ အားရဝမ်းသာဖြစ်သွားသည်။

ထိုအချိန်၌ အတ္ထာမလေသည် ကလေးဆန်မှု၊ လှုပ်ရှားဖျတ်လတ်မှု အပြည့်ရှိနေသော ဆုနုရီ၏မျက်လုံးကို အာနန္ဒီ၏မျက်လုံးနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လိုက်သည်။ အာနန္ဒီ၏မျက်လုံးသည် အတန်ငယ် သွယ်သည်။ ဆုနုရီ၏မျက်လုံးကမူ ပိုင်းပြဲနက်နေသည်။ အာနန္ဒီ၏မျက်လုံး၌ အိပ်မက်တစ်ခု ပေါ်နေသလို မြင်ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ၏မျက်လုံးအတွင်း အေးမြသော ရောင်ခြည်အလှည့်တစ်ခု ယိုစီးဖြာကျနေသည်။ ဆုနုရီ၏မျက်လုံး၌ကား အားကောင်းသော ဆွဲဆောင်မှုရှိနေသည်။ ဆုနုရီသည် အာနန္ဒီထက် အသက်ငယ်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့မျက်လုံး၌ သူ့ကို ကြည့်ရှုသူများအား ဆွဲဆောင်နိုင်သည့် စွမ်းအားရှိသည်။

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုကြည့်နေတာလဲ”

ဆုနုရီ၏မေးခွန်းကို ကြားရသောအခါကျမှ သတိပြန်ရလာပြီးလျှင် အတ္ထာမလေသည် ရှက်သွားသောကြောင့် ဦးခေါင်းကိုငုံလိုက်လေသည်။ ဆုနုရီက အတ္ထာမလေအား သူနှင့်အတူ အိမ်လိုက်ခဲ့ဖို့ပြောသည်။

“ရှင် အပြင်သွားမယ်လို့ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်...ငါ အဒေယာကို သွားမလို့”

ယင်းသို့ပြောလျက် အတ္ထာမလေသည် အဒေယာသို့သွားရခြင်း၏ အကြောင်းကိုလည်း ပြောပြသည်။ အတ္ထာမလေနှင့်အတူ သူတို့၏အိမ်သွားလျှင် မိနာချီအမွှာလသည် အတ္ထာမလေနှင့် စကားပြောခွင့်မပေးဘဲ သူ့ကိုယ်တိုင် စကားကြောရှည်နေလိမ့်မည်ဟူ၍ သိသောကြောင့် ဆုနုရီသည် အတ္ထာမလေ ဘတ်စ်ကားပေါ်တက်ပြီးမှ အတ္ထာမလေတို့၏အိမ်သို့ သွားမည်ဟူ၍ ပြောလိုက်သည်။ နှစ်ဦးသားယှဉ်ပြီး ရေကန်ဘက်သို့ လျှောက်သွားကြသည်။ ဆုနုရီသည် ယခင်ကလည်း အတ္ထာမလေနှင့် စကားပြောဖူးသည်။ သို့ရာတွင် အတ္ထာမလေနှင့် ခပ်ခွာခွာသာ နေလာခဲ့သည်။ အိမ်အပြင်ဘက်၌ အတ္ထာမလေနှင့် စကား

မပြောဖူးပေ။ ထိုနေ့တွင်ကား ဆုနုရီသည် အဘယ့်ကြောင့် လွန်လွန်ကဲကဲ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေသည်မသိပေ။ သူ စက်ဘီးစီးတတ်သည်မှာ မကြာသေးပေ။ အတ္ထာမလေနှင့် တွေ့ရသည့်အတွက် ပိုပြီး ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားသည်။ စက်ဘီးကိုတွန်းလျက် အတ္ထာမလေနှင့်အတူ လမ်းလျှောက်လာရင်း ဆုနုရီက ပြောလိုက်သည်။

“ရှင် အနုပညာပန်းချီကောလိပ်မှာ ကျောင်းတက်ခွင့်ရဖို့ ကျွန်မဖေဖေပေါင်းပြီး ရှင်အတွက် ရှေ့နေလိုက်ခဲ့တာ ရှင်သိရဲ့လား။ ရှင် တကယ့်ပန်းချီဆရာကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မပဲ ရှင်ဖေဖေကို ပြောခဲ့တယ်”

“ဟုတ်လား...ဒီလိုကိုး၊ ဒါကြောင့် ဖေဖေက ငါ့ဆန္ဒကို သဘောတူလိုက်တာ ဖြစ်မှာပဲ။ သူ့သဘောနဲ့ ငါ့ကို အဲဒီလိုပြောတယ်လို့ ငါ မယုံကြည်ဘူး”

သစ်ပင်ရိပ်အောက် သူတို့ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အဒေယာသို့သွားသော ဘတ်စ်ကားသည် ထိုနေရာတွင် လာရပ်လိုက်လေသည်။

“ရှင် နောက် ဘတ်စ်ကားတစ်စီးလာမှ သွားပါ”

ယင်းသို့ပြောလျက် ဆုနုရီသည် အတ္ထာမလေအား ထိုဘတ်စ်ကားနှင့်မသွားအောင် တားမြစ်ပိတ်ပင်ထားလိုက်သည်။ အုန်းရည်သောက်လိုသည့်ဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်လာသဖြင့် အုန်းရို အုန်းသီးသည်ထဲမှ အုန်းစိမ်းနှစ်လုံးကို ဝယ်ယူလိုက်လေသည်။

အတ္ထာမလေ ပိုက်ဆံမပေးမီ ဆုနုရီက အရင်ဦးအောင် ပိုက်ဆံထုတ်ပေးလိုက်သည်။ မည်သည့်ကိစ္စဖြင့် မိမိထံလာသည်ဆိုသည်ကို ပြောပြရန် အတ္ထာမလေက ဆုနုရီအား သတိပေးလိုက်လေသည်။

အမှန်စစ်စစ် ဆုနုရီသည် အတ္ထာမလေအား ပြောပြစရာ ထူးထူးခြားခြားကိစ္စ မရှိပေ။ စက်ဘီးအသစ်ကိုစီး၍ သူ့သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး၏အိမ်မှ လှည့်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ၏အကြီးမားဆုံးသောဆန္ဒမှာ မိနာချီအမွှာလနှင့် အတ္ထာမလေတို့အား စက်ဘီးစီးတတ်ကြောင်း ပြလိုခြင်းသာဖြစ်သည်။ မိမိ၏အလိုဆန္ဒပြည့်ဝရန်အတွက် အကြောင်းတစ်ကြောင်းကို ရှာဖွေလိုက်လေသည်။ ဆုနုရီသည် အတ္ထာမလေအား ထိုအကြောင်းကို ပြောပြသည်။

“ရှင် ကျွန်မကို တစ်ခုကူညီမလား”

“ဘာကူညီရမလဲ”

“ကျောင်းဖွင့်တာနဲ့ တိရစ္ဆာန် ကျွန်မကို ပုံအမျိုးမျိုးဆွဲဖို့ ပြောလိမ့်မယ်။ ကျွန်မ လှုပ်လှုပ် ပုံဆွဲတတ်ဘူး။ သူငယ်ချင်းတွေကိုဆွဲနိုင်ရင် သူတို့က ကြောင်ခြစ်သလို ခြစ်ပေးကြ လိမ့်မယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း မာနကြီးတစ်ခွဲသားနဲ့ စကားတောင် ပြန်ပြောဖော်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ အခုကစပြီးတော့ ရှင်ပဲ ကျွန်မကို ပုံဆွဲပေးပါ”

“ဒီအကြောင်း ပြောဖို့ပဲလား”

ဆုနုရီက ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မ သူငယ်ချင်းတွေ အံ့ဩသွားအောင် ရှင် ကျွန်မကို ပုံလှလှလေးစတု
ဆွဲပေးပါလား။”

သူ ပန်းချီဆွဲခြင်းကို ဆန္ဒရှိသည် သူ့သူငယ်ချင်းတွေ အံ့ဩသွားအောင် လုပ်ခြင်း
လောက် တန်ဖိုးမထားဟူ၍ အတ္ထာမလေ တွေးမိလေသည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင်
သူ၏စိတ်ထဲတွင် သံသယတစ်ခု ဝင်လာသည်။

“မင်းအတွက် ငါက အရပ်ဆွဲပေးရင် သင့်လျော်ပါ့မလား။”

“ကျွန်မ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး တခြားလူတွေကိုချည်းပဲ အရပ်ဆွဲခိုင်းတာပဲ။
ဘာမသင့်လျော်တာရှိလို့လဲ။”

အတ္ထာမလေက ဆန္ဒရှိအား စလိုက်လေသည်။

“မင်းအစား ငါ စာမေးပွဲဖြေပေးရင် ဘယ်နဲ့နေမလဲ။”

“စာမေးပွဲ ဟုတ်လား၊ နှစ်ခါတောင် စာမေးပွဲကျတဲ့လူက ကျွန်မ အစား စာမေး
ဖြေပေးမယ်ဆိုရင် ကျွန်မအခြေအနေ ဘယ်လိုဖြစ်လာမှာလဲ။”

ဆန္ဒရှိက ထိုစကားကို ပြောင်ချော်ပျက်ချော် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အတ္ထာမလေ
ကလည်း ဆန္ဒရှိနှင့်အတူ ရော၍ရယ်လိုက်သည်။ ထိုအခိုက် အခြားဘတ်စ်ကားတစ်စီး
ဆိုက်လာသည်။ ဆန္ဒရှိသည် အတ္ထာမလေအား ထိုဘတ်စ်ကားဖြင့်လည်း မသွားစေ
သေးပေ။ “အလုပ်ဆောက်ကျနေပြီ”ဟူ၍ အတ္ထာမလေက ပြောမှ ဆန္ဒရှိသည် အတ္ထာမလေ
အား သွားခွင့်ပြုလိုက်သည်။ ဆန္ဒရှိ သီသီလေးလွတ်သွားသည့် ထိုဘေးအန္တရာယ်ကို သတိ
လာသည်ဖြစ်၍ အတ္ထာမလေက ပြောလိုက်လေသည်။

“လမ်းပေါ် သတိနဲ့သွားနော်၊ တက္ကစီတစ်စီးစီးနဲ့ တိုက်မိဦးမယ်”

ဆန္ဒရှိက ပြူးတူးပြုတ် ပြောလိုက်လေသည်။

“တက္ကစီကြောင့် မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ကြောင့် အဲဒီလိုဖြစ်ရတာ၊ ရှင်ကို ရှေ့မှ
မတွေ့ရဘူးဆိုရင် ကျွန်မ လမ်းပေါ်မှာ ကောင်းကောင်းထိန်းသွားလို့ရတယ်”

ဆန္ဒရှိ၏စကားကိုကြားရ၍ အတ္ထာမလေ လန့်သွားသည်။ ဆန္ဒရှိသည် အသက်
အရွယ်နှင့် လိုက်လျောညီစွာ ကိုယ်ခန္ဓာ စည်ပင်ပွဲထွားမှုသည် သူ၏ကိုယ်ခန္ဓာအထိတစ်လျှောက်
သတ်မှတ်ပိုင်းခြားထားခြင်း မရှိတော့ဟု အတ္ထာမလေ တွေးမိသည်။ ဆန္ဒရှိပြောလိုက်သည့်
စကားမှာ ဘာအဓိပ္ပာယ်နည်း။ ဘတ်စ်ကားနှင့် စက်ဘီးတို့သည် ဆန့်ကျင်ဘက် အရပ်မျက်နှာ
နှစ်ခုဆီသို့ ထွက်သွားကြလေသည်။



အနုပညာတက္ကသိုလ်ကျောင်းဖွင့်မည့်ရက် နီးကပ်လာပြီ။ ကဒီရေရှန်ထံမှ
သင်ကြားလိုသည်များကို သင်ကြားပြီးပြီဟူ၍ အတ္ထာမလေ စဉ်းစားမိလေသည်။

အတ္ထာမလေသည် ပန်းချီအနုပညာတက္ကသိုလ်ကျောင်း တက်ရောက်ရန်အတွက်
စိတ်အားထက်သန်နေလေသည်။ သို့ရာတွင် ပန်းချီအနုပညာတက္ကသိုလ် ကျောင်းဖွင့်ရက်
နီးကပ်လာလေလေ သူ၏စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစိတ် တိုးပွားလာလေလေ ဖြစ်နေသည်။ ပန်းချီ
အနုပညာ တက္ကသိုလ်ကျောင်း ဖွင့်လှစ်ပြီးသောအခါ သူ ကဒီရေရှန်တို့အိမ် သွားနိုင်တော့မည်
မဟုတ်ပေ။ သူ့အနေနှင့် အဒေယာသို့ သွားစရာ ဘယ်မှာလိုတော့မည်နည်း။ ပင်လယ်
ကမ်းခြေ၌ ကဒီရေရှန်တို့ သားအပူနှင့် သူ အသိအကျွမ်းဖြစ်ခဲ့သည်။ အနုပညာတက္ကသိုလ်
ကျောင်း တက်ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မိမိနှင့်သူတို့၏ ဆက်ဆံရေးသည် ထာဝစဉ်
ပြတ်တောက်သွားတော့မည်လော။

တစ်နေ့သ၌ အတ္ထာမလေသည် သူ၏နေ့စဉ်လုပ်နေကျအလုပ်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်
ဖြစ်သော အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်လေသည်။ ကဒီရေရှန်တို့အိမ်၌ ပန်းချီဆွဲ လှေကျင့်ပြီးနောက်
အိမ်သို့မပြန်သေးဘဲ ကဒီရေရှန်တို့၏ ခြံအပြင်ဘက် ထွက်လာခဲ့သည်။ အတန်ကြာမျှ တစ်စုံ
တစ်ရာကို စဉ်းစားနေသေးသည်။ ထိုနောက်တွင်ကား အရှေ့တက်ရှိ ဇလီယတ်ပင်လယ်
ကမ်းခြေဘက်သို့ ထွက်သွားလေသည်။ ထိုနေ့ တစ်ညနေလုံး ပင်လယ်ကမ်းခြေရှိ
သံသောင်ပြင်ပေါ်၌ လှဲပြီးနေလိုက်ဦးမည်ဟု စိတ်ကူးမိသည်။

မိမိ၏စိတ် လေးလံနေသည်ဟူ၍ အတ္ထာမလေ ထင်နေသည်။ မသိအပ် မသိရ
သော ဝေဒနာတစ်ခုခုကြောင့် သူ၏အသည်းနှလုံးသည် ဟုန်လှုပ်နေသည်။ မိမိစိတ်နှလုံး
လေးလံနေခြင်း၏အကြောင်းနှင့် မိမိခံစားနေရသည့်ဝေဒနာ၏ အကြောင်းကိုမူ သူ မသိပေ။

ပင်လယ်ကမ်းခြေ သံသောင်ပြင်ပေါ်၌ထိုင်လျက် မြည်ဟီးနေသည့် ပင်လယ်လှိုင်း
များကို အတ္ထာမလေ ငေးကြည့်နေမိသည်။ လှိုင်းများမြည်ဟီးပြီး ထကြွလာကြသည်။
စမြို့ကဲ့သို့ ပါးပျဉ်းထောင်လာကြသည်။ ယင်းလှိုင်းလုံးကြီးများသည် ရှေ့တက်ကလာသည့်
လှိုင်းများနှင့် ထိမိရိုက်မိသောအခါ ကွေ့ပတ်ပြီးလျှင် အလွန် ထိတ်လန့်စိုးရိမ်သော အမူအရာဖြင့်
ပျက်သီးသုတ်ပြာ ကမ်းဘက်သို့ ကပ်လာကြသည်။ အတ္ထာမလေ၏ စိတ်နှလုံးတွင် ထကြွ
နေကြသည့်လှိုင်းများတွင်လည်း မည်ကဲ့သို့သော ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးများ ရှိနေသည် မသိပေ။
ယင်းလှိုင်းများလည်း မည်သည့်ဒုက္ခကို ခံစားနေရသည် မသိပေ။

အတ္ထာမလေသည် သူ့ကိုယ်သူ မေးလိုက်လေသည်။

“ငါ့စိတ်နှလုံး ဘာကြောင့် ယခုလို ဗျာများနေပါလိမ့်”

ယင်း၏အကြောင်းကို သူ တဖြည်းဖြည်း နားလည်လာသည်။

နားလည်တတ်သည့်အရွယ်မှစ၍ အတ္ထာမလေသည် ယနေ့အထိ ဘယ်တုန်းကမှ

ယခုလောက် ဝမ်းသာအားရ မဖြစ်ခဲ့ဖူးပေ။ ကဒီရေရှန်တို့၏အိမ်၌ ကုန်ဆုံးသည့် တိုတောင်း
လှသော အချိန်ကာလအတွင်း၌သာလျှင် ထူးခြားသော စိတ်ကူးလောကသို့ ရောက်ခဲ့ဘဲခြင်း
ဖြစ်သည်။

မကြာ မတင်ပင် ယင်းအိပ်မက် ပျောက်ပျက်သွားတော့မည်ဟူ၍ ထင်နေသည်။ ယင်းစိတ်နှလုံး ထိခိုက်နာကျင်မှုကို အဏ္ဏာမလေ ခံနိုင်စွမ်းမရှိပေ။

ကဒီရေရှန်သည် သူ၏စိတ်ကို အပြင်ဘက်က သစ်သားပြားတစ်ခုပေါ်၌ “ဘဝ တစ်လျှောက် ကောင်းစွာနေသွားနည်း၊ သင်ကြားပါ။ ဘဝကို အလှဆင်ပါ” ဟူ၍ ရေးထိုး ထားသည်။ ယင်းခံကားလုံးများက အဏ္ဏာမလေအား ရုတ်တရက် ဆွဲဆောင်မှုပြုလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် အဏ္ဏာမလေသည် ယင်းစကားလုံးများ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို အပြည့်အဝ နား မလည်ပေ။ မျက်စိဖြင့်မြင်ရသည့် ပြင်ပ အလှအပကိုသာလျှင် အလှဟူ၍ ထင်ခဲ့သည်။ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်နှင့် အရောင်မျိုးစုံ စုပေါင်းထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည့်အလှကို သာလျှင် တကယ့်အလှဟု ထင်မှတ်ခဲ့သည်။

“သို့ရာတွင်”

မျက်စိဖြင့် မမြင်မတွေ့ရသော အသက်၌ အလှမရှိဘူးလော၊ စိတ်နှလုံး၌ အလှ မရှိဘူးလော၊ စိတ်နှလုံးနှင့် အသက်မှအပဖြစ်သော ဝိညာဉ်၌ အရောင်အဆင်း သို့မဟုတ် အနံ့တစ်စုံတစ်ရာ မရှိဘူးလော၊ ရှိသည်။ ယင်းအချက်ကို ကဒီရေရှန် တို့၏အိမ်သို့ သွားပြ သည့်နောက်မှသာလျှင် အဏ္ဏာမလေသည် ပထမဆုံး စတင်နားလည်ခဲ့သည်။

ယင်းအလှကို အဏ္ဏာမလေ အာနန္ဒီ၏မျက်လုံး၌ မြင်ရသည်။ အာနန္ဒီ၏ စကားလုံး များ၌ မြင်ရသည်။ စကားလုံးများကို ဖွင့်ဟပြောပြပုံ မပြောပြနည်း၌ မြင်ရသည်။ အာနန္ဒီ၏ အသံ၌လည်း ယင်းအလှသည် တွယ်ကပ်နေသည်။ မိမိ၏ လှုပ်ရှားသွားလာမှု၊ ဆင်ယင် ထုံးဖြူမှု၊ အတွေးအခေါ်၊ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှု စသည်တို့ဖြင့် အာနန္ဒီသည် အလှနတ်သမီးအာ ပသပူဇော်နေသည့်ဟန် စပေါ်နေသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်ယောက် ကိုယ်နှုတ်နှလုံးဖြင့် ပြုလုပ်သည့်အရာဟူသမျှ၌ အလှစေ့ရောင်ခြည်သည် သူ့အလိုလို ထွက်နေသည်ဟူသော အချက် ကို အာနန္ဒီက သက်သေသာခံက ပြုမှန်းမသိ ပြုနေသည်။

အဏ္ဏာမလေသည် အာနန္ဒီ၏ရေမောက်၌ အလှနှင့်ပတ်သက်သော စကားတို တစ်ခါမှ ဆွေးနွေးပြောကြားခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ လူပေါင်းများစွာတို့သည် အာနန္ဒီအား လှသည်ဟူ၍ ပြောရန် အဆင်သင့် ရှိလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ အာနန္ဒီ၏ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန် ကြန့်အင်လက္ခဏာ အနေအထားသည် သူ့ကိုမြင်ရသူများအား ဆွဲဆောင်နိုင်သည့် အစွမ်းသတ္တိကား မရှိပေ။ ပန်းဥယျာဉ်ကို အပြင်အပမာ သာမန်ကာလျှင်ကာ ကြည့်ရုံမျှနှင့် ယင်းပန်းဥယျာဉ်၏ အလှကို ဘယ်မှာ သိနိုင်ပါမည်နည်း။ အဏ္ဏာမလေသည် ယင်းပန်းဥယျာဉ်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက် နေထိုင်ခြင်းကား မရှိပေ။ သို့ရာတွင် ယင်း ပန်းဥယျာဉ်အား အတော်အသင့် ကြည့်ခွင့်ရသည်။ ပန်းဥယျာဉ်ကို ချောင်းကြည့်ရုံမျှနှင့်ပင် ပန်းဥယျာဉ်မှ ခွဲခွာသွားရခြင်းသည် သူ့အတွက် အလွန်တရာ ခံရခက်သော အကြောင်းတရား ဖြစ်နေသည်။

ထိုအချိန်၌ ပင်လယ်ကမ်းခြေတွင် ထူးခြားသောအဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဖြစ်လာသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့ကို နောက်ဘက်မှနှိုးညှိသောသံများ ခွဲစက်စရာ ကောင်းသောအသံဖြင့် လှမ်းခေါ်လိုက်သလိုလို ထင်သွားသည်။ အမှန်အားဖြင့်မူ သူ့ကို မည်သူမှမခေါ်ပေ။ တစ်စုံတစ်ဦးက သူ့ကိုလှမ်းခေါ်နေသည်ဟူ၍ အမှတ်မှားသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ငါ၏ အထင် သာ ဖြစ်မည်ဟူ၍ တွေးတောလျက် အဏ္ဏာမလေသည် ရုတ်တရက် နောက်ပြန်ကြည့် လိုက်သည်။

အဏ္ဏာမလေသည် ကိုယ့်မျက်စိကိုပင် ကိုယ်မယုံကြည်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ အံ့အားလည်းသင့်၊ လန်လည်းလန်သွားသည်။ ဝမ်းသာလွန်းအားကြီးသဖြင့် နှလုံးခုန် ရင်တုန် ဖြစ်သွားသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ အာနန္ဒီ တစ်ယောက်တည်း လာနေသည်။ အာနန္ဒီက သူ့ကို ခေါ်မည်မဟုတ်ပေ။ အကယ်၍ ခေါ်သည့်တိုင်အောင် အာနန္ဒီ၏အသံသည် သူ့ဆီသို့ ရောက်မလာနိုင်ပေ။

သို့ဖြစ်လျှင် ယင်းစွဲမက်စရာအသံသည် သူ၏စိတ်နှလုံးတွင်ပင် အသံဖြစ်သလော။

အဏ္ဏာမလေသည် အာနန္ဒီ၏နောက်မှ ကဒီရေရှန် ပါလာသလော။ မပါဘူးလား ဆိုသည်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကဒီရေရှန်ကို မမြင်ရပေ။ အာနန္ဒီနှင့် အတူတကွ သူ့ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအဖော်များလည်း ပါလာသည်ကို မတွေ့ရပေ။ အာနန္ဒီတစ်ယောက်တည်း ပင်လယ်ကမ်းခြေ လာသည့်အကြောင်းကို စဉ်းစားမိသောအခါ အဏ္ဏာမလေသည် အတန်ငယ် တုန်လှုပ်သွားလေသည်။ ထိုမိနိတ်ကလေးသည် အစတုတ်တုတ်သည့် မိနိတ်ကလေးပါလား။ အဏ္ဏာမလေသည် အာနန္ဒီကို ပြေးကြိုဆိုရန် စဉ်းစားလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် နောက်ပိုင်း၌ သူ့အကြံအစည်ကို ပြောင်းလဲပစ်လိုက်သည်။

အာနန္ဒီသည် တစ်စုံတစ်ဦးနှင့်တွေ့ရအောင် လာခြင်းများဖြစ်နေသလား။ အဏ္ဏာမလေ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ အကယ်၍ ငါထင်သည့်အတိုင်းဖြစ်ခဲ့သော် ငါ ဒီနေရာက ချက်ချင်း ရှောင်ပေးသင့်သည်။

သူ့ရှိရာသို့ အာနန္ဒီ လာနေသည်။ အဏ္ဏာမလေသည် မိမိထိုင်မြဲနေရာ၌ ထိုင်၍ သာလျှင် အာနန္ဒီ၏ လှပယဉ်ကျေးသော လှုပ်ရှားသွားလာမှု အရသာကို ခံစားနေသည်။ အာနန္ဒီ၏ မြေထောက်များနှင့်အတူ ဆာရီအတွန်များမှာ ကနေကြသည်။ ဆာရီ၏အနားသည် လေထဲတွင် တဖျပ်ဖျပ်လွင့်နေသည်။ သူ၏ခြေလှမ်း၌ အလောတကြီး ဖြစ်နေပုံမျိုးကို လည်း ကောင်း၊ သုတ်သီးသုတ်ပျာ ဖြစ်နေပုံမျိုးကိုလည်းကောင်း မမြင်ရပေ။ သူ၏ခြေလှမ်းနှင့် လက်ဟန်ခြေဟန်တို့၌ အလှတစ်မျိုး ရှိနေသည်။ လက်နှင့်ခြေတို့၏လှုပ်ရှားမှုသည် သဘာဝ ဖာတိုင်း ဖြစ်နေသည်။ အိမ်အတွင်းဘက်အနန်း၌ ဆွဲချိတ်ထားသော ကဒီရေရှန် ရေးဆွဲထား သည့် အာနန္ဒီ၏ပုံတူပန်းချီကားသည် သူ့ဆီလာနေသည်ဟု ထင်မှတ်သွားသည်။ ကဒီရေရှန် ယည် အကြိမ်များစွာ သူ့သမီးကို ဤပုံပန်းသွင်ပြင်မျိုးဖြင့် တွေ့ရပြီး စိတ်ကြည်နူးရွှင်ပျခြင်း

ဖြစ်ပေါ်လာခွင့် ရရှိလိမ့်မည်ဟူ၍ အဏ္ဏာမလေ စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ အာနန္ဒီ၏ ဤပုံသဏ္ဌာန် သည် သူ့ဖခင်၏ စိတ်နှလုံးထဲတွင် စွဲနေပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့်သာလျှင် ကဒီရေရှန်သည် ဤကဲ့သို့သော အသက်ဝင်နေသည့်ရုပ်ပုံကို ဆွဲနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

အဏ္ဏာမလေ အနီးသို့ရောက်လာသောအခါ အာနန္ဒီသည် သံပြင်ပေါ်၌ ထိုင်လိုက်သည်။ အတန်ကြာမျှ နှစ်ဦးလုံးတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေကြသည်။ အဏ္ဏာမလေ၏ မျက်နှာ အမူအရာကို တွေ့ရ၍ အဏ္ဏာမလေ စိတ်ပျံ့လွင့်နေသည်ဟု အာနန္ဒီ အကဲခတ်မိသွားလေသည်။ ထို့ကြောင့် ပြုံးပြလို့က်လေသည်။

အဏ္ဏာမလေက မေးလိုက်သည်။

“အာနန္ဒီဖေဖေရော မလာဘူးလား”

“ဖေဖေ အရပ်ဆွဲနေတယ်။ ခုနစ်နာရီလောက်ကျမှ ဆွဲလို့ပြီးမယ်လို့ ဖေဖေက ပြောတယ်”

“အာနန္ဒီ တစ်ယောက်တည်းလည်း ဒီကိုလာသလား”

“ဟင့်အင်း၊ ဒီကနေ့ ကျွန်မ ပထမဆုံးအကြိမ် လာတာပါ”

“အာနန္ဒီ တစ်ယောက်တည်း ဒီကိုလာတာ . . .”

အဏ္ဏာမလေက ပြောပြီးမှ စကားအဆုံးမသတ်ဘဲ ရပ်ထားလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မသူငယ်ချင်းတွေကို ခေါ်တော့ခေါ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ တစ်တွေ အားလုံးမအားကြဘူး။ ရှင် ဒီမှာရှိလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီကိုလာခဲ့တာ”

“ကျွန်တော် ဒီမှာရှိတယ်ဆိုတာ အာနန္ဒီ သိတယ်လား”

“ရှင် အိမ်ကိုမပြန်ဘဲ ပင်လယ်ကမ်းခြေဘက်ထွက်သွားတာ ကျွန်မ မြင်လိုက်တယ်”

ယင်းသို့ပြောလျက် အာနန္ဒီသည် ရုတ်တရက် ဦးခေါင်းကို ငဲ့လိုက်သည်။ သူ၏ လက်ချောင်းကလေးများသည် ပင်လယ်ကမ်းစပ် သဲသောင်ပြင်ပေါ်တွင် အလွန်တရာ လှုပ်ရှားသွက်လက်စွာဖြင့် အလုပ်လုပ်နေလေသည်။ လက်ချောင်းလေးဖြင့် သဲထဲတွင် လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာ ပထမကြားပူးတစ်ဖူးကိုလည်းကောင်း၊ ထို့နောက် ကြာင့်တစ်ငုံကိုလည်းကောင်း၊ နောက်ဆုံး၌ ကားကားစွင့်စွင့် ပွင့်နေသည့်ကြားပွင့်ကိုလည်းကောင်း ရေးခြစ်လိုက်လေသည်။ မိမိ၏ စိတ်နှလုံးတွင်းမှထွက်လျက် ပင်လယ်ငှက် ထောင်ပေါင်းများစွာ တို့သည် အုပ်ဖွဲ့ပြီးလျှင် အတောင်တပျပ်ပျပ်ခတ်လျက် ကောင်းကင်တွင် ဖျံသွားကြသည်ဟူ၍ အဏ္ဏာမလေ ထင်နေမိသည်။ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ခြင်း ပင်လယ်ထဲတွင် အပြည့်အဝ နစ်မြုပ်နေသော အဏ္ဏာမလေသည် အာနန္ဒီ ကြားပွင့်အရပ် ရေးခြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၍ မေးလိုက်လေသည်။

“အာနန္ဒီလည်း အရပ်ဆွဲတတ်သလား”



“မဆွဲတတ်ပါဘူး”

“အဲဒီအရပ်တွေကို ဆွဲထားတာတောင်မှ မဆွဲတတ်ပါဘူးလို့ ပြောသေးသလား”

“ဒီလောက်ကလေးကို ပန်းချီဆွဲတတ်တယ်လို့ပြောရင်တောင် မိန်းကလေးတိုင်းကို ပန်းချီဆရာလို့ ရှင်ပြောနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ မိန်းကလေးတွေဟာ ဇာထိုးပန်းထိုးအလုပ်ကို လုပ်ကြရတယ်။ အိမ်ကို လှူနေအောင် ပြင်ရစေင်ရတယ်”

မြကြီးမြကြီးများ၌ ယင်းကဲ့သို့သောအလုပ်မျိုးကို လုပ်ကြသည့် မိန်းကလေးများ၏ ဦးရေသည် လျော့နည်းလာလေပြီဟူ၍ မြောပြလိုသည့်စိတ်ဆန္ဒ အဏ္ဏာမလေတွင် ပေါ်လာသည်။

“အာနန္ဒီရော ပန်းချီ မသင်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မ မသင်ဘူး”

မြောပြောဆိုရာ အာနန္ဒီက ရယ်လိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ပန်းချီဆွဲတတ်သည့် အတွက်ကြောင့်သာ သူ့ဖခင်ကို ပြုစုနိုင်သည်ဆိုသည့်အကြောင်းကို အာနန္ဒီက ပြောပြသည်။ အနုပညာရှင်တို့သည် ကလေးသူငယ်နှင့် ဘာမှမထူးပေ။ အနုပညာရှင်တို့၏ အိမ်သူအိမ်သားများအနေဖြင့် အနုပညာရှင်တို့၏လမ်းမ၌ တစ်စုံတစ်ရာ အနုပညာအယုက်မဖြစ်ဖို့နှင့် အနုပညာရှင်တို့အား အကူအညီပေးနိုင်ဖို့ကို သိရှိနားလည်ထားသင့်သည်။ ယင်းအချက်နှစ်ချက်ကို ကောင်းစွာ သဘောပေါက်နေခြင်းသည် သာလျှင် သူ့အတွက် တော်လောက်ပါပြီဟူလည်း အာနန္ဒီက ပြောလေသည်။

အဏ္ဏာမလေက ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“အာနန္ဒီရဲ့ဖေဖေဟာ သိပ်ကဲကောင်းတာပဲနော်”

“ရှင်... အဲဒီစကားကို တခြားနည်းနဲ့လည်း ပြောလို့ရတယ်။ ကျွန်မလည်း ကဲကောင်းတယ်လို့ ဆိုနိုင်တယ်”

ပန်းချီဆရာ၏ သမီးဖြစ်ရခြင်းအတွက် အလွန်အားရကျေနပ်နေသည့် အမူအရာသည် သူ၏မျက်နှာ၌ ပေါ်လွင်နေသည်။ အတန်ငယ်စဉ်းစားပြီးသောအခါ ပြောပြနိုင်လေသည်။

“ရှင်မိဘတွေနဲ့ ကျွန်မတို့ မသိရသေးဘူး။ တစ်နေ့နေမှာ ရှင်မိဘတွေကို ကျွန်မတို့ ဖိပ် ခေါ်လာခဲ့ပါလား”

“ကျွန်တော်အဖေကလည်း အာနန္ဒီတို့နှစ်ယောက်ကို အိမ်ခေါ်လာဖို့ ဧကခဏ ပြောနေတယ်။ အဲဒီအကြောင်းကို အာနန္ဒီရဲ့အဖေကို ပြောပြရမှာ ဝန်လေးနေလို့ မပြောဖြစ်တာ”

“ဝန်လေးတယ် ဟုတ်လား၊ ဘာကြောင့် ဝန်လေးတာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့က အာနန္ဒီတို့ကို စဉ့်ဝတ်ကြေအောင် ပြုနိုင်ချင်မှပြုနိုင်မယ်။ ကျွန်တော်တို့က တောသားတွေ၊ အိမ်ကိုဖိတ်ရင် အာနန္ဒီတို့က ဘယ်လိုထင်သွားမယ် မသိဘူး”



“ဖေဖေက အဲဒီလို သဘောမထားပါဘူး၊ ဝမ်းတောင်သာဦးမှာ၊ ယဉ်ကျေးမှု အရဆိုပြီး လုပ်တဲ့ မောက်မှားတွေကို အပြုအမူတွေကို ဖေဖေက သိပ်မုန်းတာ”
 အဏ္ဏာမလေက အားတက်သရော ပြန်ပြောလေသည်။
 “အဲဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်နဲ့အဖေ အာနန္ဒီတို့ကို ဖိတ်ဖို့ လာခဲ့မယ်”
 မိမိ၏ တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်နေသောအိပ်မက်ကို အာနန္ဒီက အသစ်တစ်ဖန် အသက် သွင်းပေးလိုက်သည်ဟူ၍ အဏ္ဏာမလေ ထင်သွားလေသည်။



လူ၏စိတ်သည် အလွန်တရာ ဆန်းကြယ်သည်။ မနေ့ကအထိ ကဲ့ရဲ့ရွတ်ချလာ ခဲ့သော သူ့ကို ကျွန်ုပ်တို့သည် ယနေ့ ဂုဏ်ပြုချီးကျူးကြသည်။ မနက်ဖြန်ကျလျှင် ထိုသူ အကြောင်းကို တစ်ဖန်တစ်မျိုးတစ်မည် ပြောလိုမိဦးမည်။ ပန်းရန်ဆရာကျိဒဗ္ဗရစ်လည် ယင်းသဘောတရားမှ ခြွင်းချက်ထားရသူ မဟုတ်ပေ။

ပထမဦးစွာ မာဏိက္ကမိတ်မှ ကဒီရေရှန်အကြောင်းကြားရ၍ မိမိမျက်စိနှင့် မတွေ့ မမြင်ရဘဲနှင့် ကျိဒဗ္ဗရစ်သည် ကဒီရေရှန်အကြောင်း မကောင်းပြောခဲ့သည်။ ထိုအဘိုးကြီးမှ သူ့သမီးတို့ပေါင်းပြီး မိမိ၏သားကို သွေးဆောင်ပြားယောင်းသည်ဟူ၍ တွေးပြီးလျှင် ကဒီရေရှန်အကြောင်း အမနာပ ပြောခဲ့သည်။ ဧညာပါဏီ၏စကားကို ကြားရသောအခါ သူ့အတွေးအခေါ်သည် အတန်ငယ်ပြောင်းလဲသွားသည်။ အချိန် အတန်ငယ်ကြာသွားသော အခါ သူ့သားကို အဖိုးအခမယူဘဲနှင့် ယုံကြည်စွာသင်ပေးသည့်အကြောင်းကိုလည်းကောင်း လူ့ရည်တတ်များ ဖြစ်ကြသည်ဆိုသည့်အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ယင်းသို့ စသော အကြောင်းများကို သိရသည်ဖြစ်၍ ပန်းရန်ဆရာသည် ကဒီရေရှန်အား လေးစားမှုရှိလာခဲ့သည်။

ကဒီရေရှန် သားအဖကို အိမ်ဖိတ်ပြီး ထမင်းကျွေးဦးမည်ဟူ၍ပင် စဉ်းစားစိတ်က လာလေသည်။ ကဒီရေရှန်ကို မိမိအိမ်သို့ဖိတ်ခေါ်ရန် ပန်းရန်ဆရာသည် အဏ္ဏာမလေနှင့်အတူ လာခဲ့သည်။ ကဒီရေရှန်တို့၏အိမ်၌ ပန်းရန်ဆရာ အသစ်အဆန်းတစ်ခုကို တွေ့မြင်ရသည် ထိုအိမ်က သူ့အား ကျယ်ဝန်းကြီးမားသော မြေကြီးတစ်မြေ၏အတွင်း၌ ရှိနေသည် သစ် ကျောင်းကို သတိရစေသည်။ အာနန္ဒီနှင့် ကဒီရေရှန်တို့က အပြင်ထွက်လာပြီး သူတို့ ကြိုဆိုကြသည်။ အပြင်ဘက်က အခန်းငယ်တစ်ခုတွင် သူတို့ကိုနေရာပေးပြီး ကဒီရေရှန် ကိုယ်တိုင်လည်း သူတို့အနီးမှာပင် ထိုင်လိုက်သည်။ အာနန္ဒီသည် ခုန်ပေါက်ပြေးလွှား၍ အိမ်ခန်းတွင်း ဝင်သွားသည်။

ကဒီရေရှန်နှင့် နဖူးတွေ့ခူးတွေ့ တွေ့ရသောအခါ ပန်းရန်ဆရာသည် ကဒီရေရှန်အား လေးစားကြည်ညိုသည့် စိတ်ထားများ တဖွားဖွားပေါ်လာသည်။ ထိုနည်းအတိုင်းပင် ယိုး

ဆရာ၏ရိုးသားမှုကလည်း ကဒီရေရှန်အား ဖမ်းစားထားလိုက်သည်။ ကဒီရေရှန်က ပြော လိုက်သည်။

“အဏ္ဏာမလေကို မေးမြန်းကြည့်လို့ မိတ်ဆွေအကြောင်းကို သိရပါတယ်။ ကျုပ်တို့ တစ်တွေ အခုလို တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သိကွမ်းခွင့်ရတာ ကျုပ်အနေနဲ့ အများကြီး ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ရပါတယ်”

ပန်းရန်ဆရာက ပြန်ပြောလေသည်။

“သားကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ အိမ်ဂျင်နီယာ ဖြစ်စေချင်တာ ဖြစ်မလာခဲ့ဘူး။ အခု ဆရာကြီးကပဲ သူ့ကို လမ်းတစ်လမ်း ညွှန်ပြလိုက်တယ်။ ယိဒီလမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားပြီး ကြီးပွားတိုးတက်သွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

ကြီးပွားတိုးတက်မည်ဆိုသည့်စကားကို ကြားရစသောအခါ ကဒီရေရှန်သည် စိတ်ထဲက ရယ်မိလေသည်။ မိမိသား အရှိန်အဟုန်နှင့် ကြီးပွားတိုးတက်ရေးကို ဖခင်တိုင်း လိုလားကြသည်။ အသက်ငယ်ရွယ်စဉ်အခါကပင် မိမိတို့၏သားများအား မြင်းအပြေးပြိုင်ပွဲ ကဲ့သို့ ပြိုင်ပွဲတစ်ခုခုအတွက် အဆင်သင့်ဖြစ်စေအောင် ပြုလုပ်ထားခြင်းသည် မိမိတို့ သားများအား ကြီးပွားတိုးတက်အောင် ပြုလုပ်သည့် တစ်ခုတည်းသော နည်းလမ်းဖြစ်ပါ သလော။

ပန်းရန်ဆရာက ထိုအိမ်သို့လာခြင်း၏အကြောင်းကို ပြောပြလျက် ကဒီရေရှန်အား သူ့အိမ်သို့ ဖိတ်မန္တက ပြုလိုက်လေသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ မနက်ပိုင်းတွင် သူတို့အိမ်မှာ သူတို့နှင့် အတူ အချိန်ဖြုန်းပြီး နေ့လယ်စာ စားပြီးမှ အိမ်ပြန်ရန် ကဒီရေရှန်အား ပန်းရန်ဆရာက ပြောသည်။

ကဒီရေရှန်က “ကျုပ်တို့ ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါမယ်”ဟု ကတိပေးလိုက်လေသည်။ ထိုအခိုက် အာနန္ဒီသည် လင်ပန်းတစ်ခုဖြင့် မုန့်နှင့်သစ်သီး စသည်တို့ကို ယူလာသည်။ ဧညာဘက်ကခုန်ကို သူတို့အနီးသို့ ဆွဲယူလျက် စားသောက်ဗွယ်ရာများကို တည်ခင်းထားလိုက် စေသည်။

“ကျုပ်က ထမင်းစားပွဲအတွက် လာဖိတ်တာပါ။ စားဖို့အတွက် လာတာ မဟုတ် ပါဘူး”

ယင်းသို့ပြောလျက် ပန်းရန်ဆရာသည် မုန့်တစ်ခုကို ကောက်ယူလိုက်လေသည်။ အာနန္ဒီက ပြောလေသည်။

“ဒါ ထမင်းစားပွဲ ဘယ်မှာဟုတ်လို့လဲ ဦး၊ အဒေါ်နဲ့အတူ ကျွန်မတို့အိမ် တစ်ခါ မဟာက ထမင်းစားကြပါဦး”

အာနန္ဒီ၏စကားကို ကြားရသောအခါ ပန်းရန်ဆရာသည် ကဒီရေရှန်အား ပြောလိုက် စေသည်။

“သူငယ်မက သိပ်လိမ္မာတာပဲ၊ ကောလိပ်ကျောင်းမှာ နေသလား”

“ကျုပ်သမီးက ပညာသင်ချင်တဲ့စိတ် အလွန်ထက်သန်တယ်၊ ကျုပ် သူ့ကို ကောလိပ်မှာထားတယ်”

“အခု ဘာသင်နေသလဲ”

“ဘီအေ နောက်ဆုံးနှစ်ပါ”

ပန်းရန်ဆရာက မေးလိုက်ပြန်သည်။

“ဘီအေမှာ ဘာ ဘာသာယူသလဲ”

ကဒီရေရှန်က ပြောလေသည်။

“စာပေ”

စာပေ မည်သို့မည်ပုံ အသုံးဝင်သည်ကို ပန်းရန်ဆရာ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ မည်သည့်အလုပ်ကိုရဖို့ရန် စာပေကို သင်ကြားဆည်းပူးရသနည်း။ လွတ်လပ်ရေးရပြီးသည့်နောက်၌ တိုင်းပြည်တွင် ခေတ်စားလာသော စီးပွားရေး အသိတရားတို့ကြောင့် လူပေါင်းများစွာတို့သည် သိပ္ပံပညာ၊ စက်မှုပညာ၊ ဘောဂဗေဒပညာ စသည်တို့ကို သင်ကြားဆည်းပူးကြသည်။ ယင်းဘာသာရပ်များသည် လုပ်ငန်းများနှင့် တိုက်ရိုက်ဆက်စပ်ရှိကြသည်။ ထမင်း ဟင်းစသော ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အသက်မွေးမှုအတွက် လိုအပ်ချက်များကို တိုက်ရိုက်ဆက်စပ်မှုမရှိသော စာပေကိုမူ ချောင်တစ်ချောင်တွင် ထိုးထားကြသည်။

ပန်းရန်ဆရာက ပြောလေသည်။

“ကျွန်တော်က စာမတတ် ပေမတတ် တောသားတစ်ယောက်ပါ။ ဘာနားမလည်ဘူး။ ကျွန်တော်ကို စာပေရဲ့အနက်အဓိပ္ပာယ်အကျဉ်း ပြောပြပါဦး”

“တမီလီ၊ အင်္ဂလိပ် စတဲ့ ဘာသာစကားများနဲ့ ရေးထားတဲ့ကဗျာ၊ ဝတ္ထု၊ ပြဇာတ်ဆောင်းပါး စာတမ်း စသည်တို့ကို သင်ကြားလေ့လာတာပါပဲ”

ပန်းရန်ဆရာက မေးလိုက်ပြန်လေသည်။

“အဲဒါတွေကို လေ့လာသင်ကြားလို့ ဘာကျေးဇူးရှိမှာလဲ”

ပန်းရန်ဆရာသည် မည်သည့်အကြောင်းအရာနှင့်ပတ်သက်၍ တွန့်ဆုတ်ခြင်း အလွန်မရှိဘဲ မည်သူ့ကိုမဆို မေးတတ်၊ မြန်းတတ်လေသည်။ မိမိကိုယ်ကို စာမတတ်၊ ပေမတတ် တောသားလူအဟု ပြောပြီး မေးခွန်းများဖြင့်လည်းကောင်း၊ အတွေ့အကြုံအရလည်းကောင်း အကြောင်းအရာများစွာကို သိရှိနားလည်အောင်လုပ်ခြင်းသည် သူ့၏ဝသီဖြစ်သည်။

ကဒီရေရှန်သည် အားတက်သရောဖြစ်လာပြီးလျှင် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ကိုယ်ကို မတ်မတ်ထားထိုင်လိုက်သည်။ အာနန္ဒီသည် ပန်းကန်အလွတ်များကိုယူလျက် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။ ပန်းရန်ဆရာသည် ကဒီရေရှန် ပြောပြသည့်စကားများကို ဂရုတစိုက် နားထောင်နေလေသည်။ ကဒီရေရှန်က သူ့စကားကို ဆက်သည်။



“အကျိုးတရားဆိုတာ နှစ်မျိုးနှစ်စားရှိတယ်၊ တစ်မျိုးက မျက်မှောက်မှာ တွေ့မြင်ရတဲ့အရာဖြစ်တယ်၊ နောက်တစ်မျိုးက မျက်မှောက်မှာ တွေ့မြင်ရတဲ့အရာ မဟုတ်ဘူး။ အဆောက်အအုံကြီးတွေ၊ တာတမံကြီးတွေ၊ လျှပ်စစ်စက်ရုံကြီးတွေ၊ စက်မှု စက်ရုံကြီးတွေ၊ ရက်ကန်းစက်ရုံကြီးတွေ၊ ကျုပ်တို့မျက်မှောက်မှာ တွေ့မြင်နေရတဲ့ အကျိုးတရားတွေ ဖြစ်တယ်။ လုပ်ငန်းပိုင်ဆိုင်မှု ပတ်သက်တဲ့ အသိဉာဏ် ဗဟုသုတတွေနဲ့ ကျုပ်တို့ဟာ အဲဒီအကျိုးတရားတွေရဲ့ ပမာဏကို ကြီးမားလာအောင် လုပ်နိုင်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူဆိုတာ တကယ်လူဖြစ်နေဖို့ လိုတယ်။ လူနဲ့တူအောင် ကြိုးစားနေရုံနဲ့ မလုံလောက်ဘူး။ အဲဒီလို လူမျိုးဟာ အလိမ်အညာသာ ဖြစ်တယ်။ အပေါ်ယံကြောလောက်သာဖြစ်တယ်”

ပန်းရန်ဆရာက စိတ်လှုပ်ရှားတက်ကြွလာပြီးလျှင် ပြန်ပြောလေသည်။

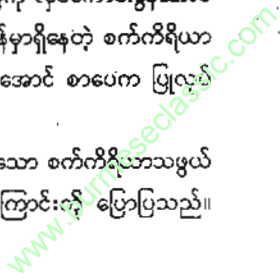
“ဆရာကြီး ပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ ဗဟိုဒွအသွင် အပြင်ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်တို့ အထင်ကြီးနေဖို့ မသင့်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အတွင်း ဘက်မှာ ရောဂါဝေဒနာတစ်ခုခု ဖိစီးနှိပ်စက်ခြင်း နဲ့နေရတတ်တယ်။ ‘ဥဒိယမရစ်’ လို့ခေါ်တဲ့ သစ်ပင်ဟာ အပြင်ဘက်က ဝန်းဝိုင်းနေတယ်၊ ထဲဒီလိုပဲ၊ တကယ်လို့ လူတစ်ယောက်ဟာ အပြင်အပကသာ ဝန်းဝိုင်းပြည့်ဖြိုးနေရင် ဘယ်လိုကျေးဇူးမှ ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဆရာကြီး ပြောတာ အဲဒီသဘောမျိုးပဲ မဟုတ်လား”

မိမိပြောသည့်စကားကို အနက်အဓိပ္ပာယ်နားလည်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်ပြီး နားထောင်နေသည့် ပန်းရန်ဆရာကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ကဒီရေရှန်သည် တအံ့တဩ ဖြစ်သွားလေသည်။ ပန်းရန်ဆရာက ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရှေ့ဆက်ပြောပါဦး ဆရာကြီး”

“ယခုခေတ်မှာ လူတွေကို ဘဝတစ်သက်တာ နေသွားနည်း အတတ်ပညာ သင်မပေးကြဘူး။ ပိုက်ဆံရှာနည်းကိုသာ သင်ပေးနေကြတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှာ လောဘ၊ မာန်မာန၊ အလိမ်အညာ၊ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲခြင်း စတဲ့ သဘောတရားတွေကိုပဲ မြင်နေရတယ်။ တကယ်လို့ လူတွေရဲ့အကျင့်စရိုက် ပျက်စီးနေရင်၊ လူလူချင်း ထားရှိအပ်တဲ့ အသိတရားတွေ ပျောက်ပျက်သွားရင် တိုင်းပြည်နိုင်ငံမှာ ကြေးငွေနေ ဘယ်လောက်ပေါပေါ အဲဒီ တိုင်းနိုင်ငံဟာ အထက်တက်နိုင်ဖို့ မလွယ်တော့ဘူး။ စာပေ ဆိုတာဟာ လူတွေရဲ့ အတွေးအခေါ်၊ အပြောအဆို၊ အလုပ်အကိုင်တွေကို လှပကောင်းမွန်အောင် ပြုလုပ်ပေးတဲ့ အရာဖြစ်တယ်။ လူတွေရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာ အတွင်းသန္တာန်မှာရှိနေတဲ့ စက်ကိရိယာ တွေကို၊ ဣန္ဒြေငါးပါးကို လမ်းကောင်းလမ်းမှန်ပေါ် ရောက်သွားအောင် စာပေက ပြုလုပ်ပေးတယ်”

ကဒီရေရှန်သည် လူ၏ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်း၌ လည်ပတ်နေသော စက်ကိရိယာသဖွယ် ဖြစ်သည့် စိတ်၊ မျက်လုံး၊ ပါးစပ်၊ ကိုယ်ခန္ဓာ စသည်တို့၏အကြောင်းကို ပြောပြသည်။



ပန်းရန်ဆရာမျှသာမက အတ္ထာမလေ၏ နားသောတသည်ပင် ထိုနေ့တွင် အနံ့အရသာနှင့် ပြည့်စုံသည့် စားပွဲသောက်ပွဲကို သုံးဆောင်ခွင့်ရရှိသည်။ ကဒီရေရှန်သည် အလှပူသော စကားလုံး၏ ဆန်းသစ်သော အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ကို ပြောပြသည်။

“တကယ်ဆို ပညာသင်ရရင် ကျွန်တော်လည်း အကြောင်းအရာများစွာကို သိ နားလည်လာမှာ အမှန်ပဲ။”

ယင်းသို့ပြောလျက် ပန်းရန်ဆရာက မိမိစိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပုံကို ပြောပြသည်။

“ပညာသင်ကြားရန်နှင့် တစ်စုံတစ်ရာ အကျိုးထူးလာတာ မဟုတ်ဘူး၊ အစဉ်အဆက် ဆင်းသက်လာတဲ့ ခလေထုံးစံတွေကို သူ့အတိုင်း လိုက်နာကျင့်သုံးနေတဲ့ တချို့လူတွေဟာ ပညာမတတ်မြောက်ကြပေမယ့် ပညာတတ်လူတွေထက်တောင် ပိုပြီး ယဉ်ကျေးတဲ့ အကျိုး စရိုက် ရှိနေတယ်။ ကျုပ်တို့ဟာ ကိုယ်သင်ကြားထားတဲ့အတိုင်း ကျင့်ကြံအားထုတ်လာ ကြတယ်။ သင်ပုန်းကြီးသင်စဉ်က အလုပ်လုပ်လိုတဲ့ဆန္ဒ မွေးမြူပါလို့ ကျုပ်တို့သင်ရတယ် အဲဒီစကားဝါကျမှာ လျှို့ဝှက်တဲ့အနက်အဓိပ္ပာယ်တွေ ရှိနေတယ်။ အဲဒီစကားဝါကျကို အခြေ ပြုလုပ်ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ဟာ ကိုယ်သင်ချင်တဲ့ အရာကို သင်နိုင်ကြတယ်။ အဲဒီအခြေခံအုတ်မြစ် မရှိဘဲနဲ့ ကြီးမားတဲ့အဆောက်အအုံကြီးကို ဆောက်မယ်ဆိုရင် အဲဒီအဆောက်အအုံဟာ ကြာရှည်အမြင့် တည်တံ့နေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။”

ကဒီရေရှန်ထံမှ အဆောက်အအုံ၊ ထုတ်မြစ်စသော စကားလုံးများကို ကြားရသူ ပန်းရန်ဆရာသည် စာပေကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားပြီးလျှင် သူ့လုပ်ငန်းအကြောင်းတို့ တွေးတော စဉ်းစားလာလေသည်။

ပန်းရန်ဆရာသည် ထိုအိမ်၏ နံရံနှင့်အမိုးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအိမ်၏ ထုတ်မြစ်သည် ခိုင်မာကောင်း ခိုင်မာပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် အိမ်မှာ ဟောင်းမြင်းချိုးဖြစ်၍ နံရံများပေါ်၌ အက်ကြောင်းများ ပေါ်နေကြသည်။ ထိုအိမ်ကို သေချာစွာ စစ်ဆေးကြည့်ရှု၍ ပြန်ပြင်ဆောက်သင့်သည်ဟူ၍ တွက်ချက်ကြည့်သည်။ ပန်းရန်ဆရာက ...

“ကျွန်တော် ဒီအိမ်ကို နေရာအနှံ့ လိုက်ကြည့်လို့ရမလား”ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ မရမှာလဲ၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ခင်ဗျားကို ကျွပ်အိမ်လိုက် ပြချင် နေတာ၊ ဒီအိမ်ကို ပြန်ပြင်ဆောက်ဖို့ရှိနေတယ်။”

ဧည့်သည်နှင့်အိမ်ရှင်သည် အိမ်ကို အနံ့လျှောက်ကြည့်ကြသည်။ ကဒီရေရှန်၏ ဆေးရောင်စုံ ပန်းချီပုံများနှင့် ရုပ်တုများသည် ပန်းရန်ဆရာအား ဆွဲဆောင်ခြင်း လုံးဝမပြု နိုင်ကြပေ။ သူ၏အာရုံသည် အိမ်၏အလျား၊ အနံ့၊ နံရံ၏ အထူအပါးဆီသို့လည်းကောင်း၊ နံရံနှင့်အမိုး၌ ဟိုနေရာ၊ သည်နေရာတွင် တွေ့ရှိနေရသော အက်ကြောင်းများဆီသို့လည်း ကောင်း ရောက်ရှိနေသည်။ ကဒီရေရှန်၏ အိပ်ခန်းထဲ ရောက်သွားသောအခါ ပန်းရန်ဆရာ၏ မျက်လုံးသည် ထိုအခန်းထဲတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဇာတ်ပုံဟောင်းတစ်ခုဆီသို့ ရောက်သွား

ပြာပိယာ

ပြန်သည်။ ခဏကြာမျှ တိတ်တဆိတ်ရပ်လျက် ဓာတ်ပုံကိုကြည့်နေသည်။ ဓာတ်ပုံမှာ လင်မယားနှစ်ယောက်နှင့် သမီးတစ်ယောက် ပါဝင်သည့်အိမ်ထောင်မိသားစုတစ်ခု၏ ဓာတ်ပုံ ဖြစ်သည်။ မျက်စိပွတ်လျက် ထိုဓာတ်ပုံကို သေချာစွာကြည့်လိုက်သည်။ သူ၏မျက်နှာသည် ရုတ်တရက် ပွင့်လန်းလာလေသည်။

“ဒီဓာတ်ပုံဟာ ကာရေကုဒီက ကုမာရေဓာတ်ပုံ ဓာတ်ပုံမဟုတ်လား၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဂျိုလ်ကာမှာ အချိန်တော်တော်ကြာကြာ အရောင်းအဝယ်သွားလုပ်ပြီး သူ့ရွာကိုပြန်လာခဲ့တယ်။ မျက်ဆုံးကျတော့ သူ့ရွာကိုစွန့်ပြီး မြို့တက်လာတယ် မဟုတ်လား။”

ကဒီရေရှန်က မဖြေချင်ဖြေချင် ဖြေလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။”

“သူ့သမီးက တော်တော်ကံဆိုးရှာတယ်။ အသက်ဝယ်ရယ်မှာပဲ ...”

ကဒီရေရှန်က ပန်းရန်ဆရာပြောမည့်စကားကို ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီ သူ့သမီးဆိုတာ ကျုပ်ဇနီးပေါ့၊ အာနန္ဒီရဲ့အမေလေ၊ အခု သူ မရှိတော့ဘူး သူ့အမေ ကျုပ်ယောက္ခမ အခု ကျုပ်နဲ့အတူရှိနေတယ်။”

ပန်းရန်ဆရာသည် ဘာတစ်ခုမျှ နားမလည် ဖြစ်သွားသည်။ ဦးနောက်လည် ခြောက်သွားသည်။ မီးဖိုချောင်တွင် အာနန္ဒီ၏အတွားကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရသည်ဖြစ်၍ ပန်းရန်ဆရာသည် အမေဟူ၍ အော်ခေါ်လိုက်ပြီးလျှင် လက်ထောက်လိုက် လေသည်။

“အမေ၊ အမေတို့ရဲ့တပည့် ဒီက ကျိဒမ္မရစ်ကို မှတ်မိသေးရဲ့လား၊ သုခင် မြို့ပြောင်းမသွားခင် ကျွန်တော် တစ်နှစ်တိတိ အမေတို့ကျွေးတဲ့ထမင်းကို စားနေရတယ်လေ။”

အတန်ကြာမျှ တွေးတောစဉ်းစားပြီးသည့်နောက်၌ အာနန္ဒီ၏အတွားသည် သူတို့၏ တပည့်တပန်းဟောင်း ကျိဒမ္မရစ်ကို သတိရလာသည်။ မျက်နှာလည်း ရွှင်ပျလာသည်။ ကဒီရေရှန်၏မျက်နှာမှာမူ ရုတ်တရက် ဘာကြောင့် ညှိုးငယ်သွားသည် မသိပေ။



ပန်းရန်ဆရာနှင့် ကဒီရေရှန်တို့သည် အိမ်အနောက်ဘက် ခြံထဲသို့ သွားသောအခါ အတ္ထာမလေလည်း သူတို့နှင့်အတူ လိုက်ပါသွားသည်။ ထိုအိမ်သို့ သူလာလာနေသည်မှာ ရက်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီ။ သို့သော်လည်း အိမ်အနောက်ဘက် ခြံထဲသို့ သွားခွင့် တစ်ခါမှ မကြုံခဲ့ပေ။ ထိုခြံထဲ၌ တစ်ဖက်တွင် အုန်းပင်၊ ငှက်ပျောပင်၊ ကွမ်းသီးပင် စသော သစ်ပင်များ ရှိသည်။ အခြားတစ်ဖက်တွင်ကား ခရမ်းချဉ်၊ ခရမ်းချို၊ ရုံးပတီသီး စသောအပင်များနှင့် အတူတကွ တခြားဟင်းသီးဟင်းရွက်ပင်များ ပေါက်နေကြသည်။ ဝါးကပ်ကလေးများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ဝါးတန်းပေါ်၌ စံပယ်ပန်းနွယ် ပျံ့နှံ့နေလေသည်။

အပြင်ဘက် ခြံစည်းရိုးအနီး၌ ဝေလေယာအမည်ရှိ မာလီ၏တံတစ်တံ ရှိသည်။ အတန်ကြီးမားသော ဝါးတံတစ်တံဖြစ်သည်။ တံထဲတွင် ဝေလေယာ၏သမီး ထမင်းချက် နေသည်။ ဝေလေယာနှင့် ဝေလေယာ၏နီးသည် ခြံထဲတွင် အလုပ်လုပ်နေကြသည်။ နားတင်းကုတ်ထဲ၌ ဖွားပေါက်ကလေးတစ်ကောင် သူမိခင် နှားမကြီး၏ဝမ်းမှိုက်ကို ဦးခေါင်းနှင့် တိုးဝှေ့ကစားနေသည်။

အိမ်နောက်ဘက်က အလျားအနံ ကျယ်ဝန်းလှသော မြေနေရာကို တွေ့ရသောအခါ ယန်းရန်ဆရာ ကျီးမှရမိသည့် တအံ့တညာ ဖြစ်သွားသည်။ ထိုကြီးမားကျယ်ပြန့်သည့် မြေနေရာ ခြံမြေ၏ အလယ်၌ရှိနေသော ကဒီရေရှန်တို့၏ အိမ်ငယ်လေးမှာ လိုက်လျောညီထွေမရှိဘဲ ဟူ၍ တွေ့မိသည်။ အိမ်ကိုပြင်ဆောက်ဖို့ ဖြစ်နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်။ ဖြိုပြီး အသစ်တစ်ဖန် ပြန်ဆောက်မှ သင့်လျော်မည်။ အကယ်၍ကဒီရေရှန်တွင် အိမ်ဆောက်ဖို့ ငွေကြေးရှိလျှင် အရေးမကြီးလှပေ။ သို့မဟုတ်လျှင်ကား မြေတစ်ဝက် ဖဲ့ရောင်း၍ ရသည့်ငွေဖြင့် အိမ်သစ် ပြန်ဆောက်၍ ရနိုင်သည်။

နှစ်ယောက်သား အိမ်အရှေ့ဘက်အခန်းသို့ ပြန်လာကြသည်။ ယန်းရန်ဆရာက ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော် အားလုံးသေသေချာချာ ကြည့်ရှုအကဲခတ်ပြီးပြီ၊ ဆရာကြီးအနေဖြင့် အိမ်အသစ်တစ်ဆောင် ဆောက်လုပ်သင့်တယ်။ ဒီအိမ်ကတော့ အချိန်ကြာကြာခံဖို့ မလွယ်တော့ဘူး”

ကဒီရေရှန်က အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အိမ်အသစ်ပြန်ဆောက်မှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“အိမ်ဆောက်တာ ခဲယဉ်းတဲ့အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး”

ကဒီရေရှန်၏မျက်နှာတွင် ခံစားမှုတစ်ခုနှင့် ရောစပ်နေသော အပြုံးရိပ်ပေါ်လာသည်။

“ကျုပ်က ဒီအလုပ်မျိုးလုပ်တတ်တဲ့ အလေ့အကျင့် မရှိဘူး။ သူ မကွယ်လွန်ခင်တုန်းကတော့ ကျုပ်အနေနဲ့ ဘာတာဝန်မှမရှိဘဲ အေးအေးချမ်းချမ်း နေရလာခဲ့ရတယ်။ ဝင်ငွေထွက်ငွေ၊ အိမ်တာဝန် စတဲ့ အလုပ်ကိစ္စတွေကို ကျုပ် ဘာမှနားမလည်ဘူး။ အိမ်ဆောက်ကြည့်ပါ။ သမီးကိုလက်ထပ်ကြည့်ပါလို့ ဆိုတဲ့ စကားပုံတစ်ခုရှိတယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့က အိမ်လည်း ဆောက်စရာရှိနေတယ်။ သမီးကိုလည်း လက်ထပ်ပေးစရာရှိနေတယ်။ အဲဒါတွေကို စဉ်းစားလိုက်တိုင်း ကျုပ် ဦးနှောက်ခြောက်သွားတာချည်းပဲ”

ယန်းရန်ဆရာက အတန်ငယ် စိတ်တက်ကြွလာပြီးလျှင် ပြောလိုက်လေသည်။

“အိမ်ဆောက်ဖို့ ကျွန်တော့်တာဝန်ထားလိုက်ပါ။ စက္ကူပေါ်မှာ အိမ်ပုံစံရေးဆွဲတာက စပြီး အိမ်ကိုပြီးအောင် ဆောက်ပြီးတော့ ရှေးဟောင်းထုံးတမ်းစဉ်လာအရ အိမ်တက်မဂီလား”

လုပ်ဖို့အထိ ကျွန်တော်ဆီမှာ လူတွေ အလုပ်အလောက်ရှိပါတယ်။ အဲဒီအလုပ်တွေ အားလုံးကို ကျွန်တော် ကြီးကြပ်လုပ်ပေးပါမယ်”

“အခုခေတ်မှာ ကုန်ပစ္စည်းဈေးနှုန်းတွေ အဆမတန် တက်နေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဒီလောက် ဦးနှောက်ခြောက်ရတဲ့ အလုပ်အထွေးထဲက ကျုပ် ရုန်းလို့မရမှာ စိုးရိမ်နေမိတယ်”

“ဆရာကြီး ပြောတာတော့မှန်ပါတယ်။ ကုန်ပစ္စည်းဈေးနှုန်းတွေ မတန်တစ တက်နေတယ်။ အဲဒီလိုသာ စဉ်းစားနေမယ်ဆိုရင် ကုန်ပစ္စည်းတွေရဲ့ဈေးနှုန်းဟာ အကျမရှိဘဲ တက်သည့်ထက် တက်လာဖို့သာရှိတယ်။ ဖြိုထဲမှာ အခုဆိုရင် နိုင်ငံခြားကရောက်လာတဲ့ လူတွေနဲ့ ငွေကြေးကြွယ်ဝတဲ့လူတွေ တင်းကျပ်ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော် ကိုယ့်အိမ်လို သဘောထားပြီး အကုန်အကျ နည်းနိုင်သမျှနည်းနည်းနဲ့ ဆရာကြီးကို တောင့်တင်းခိုင်မာတဲ့ အိမ်တစ်လုံးဖြစ်အောင် ဆောက်ပေးပါမယ်။ ဆရာကြီးဟာ ကျွန်တော့်သခင်ဟောင်းရဲ့ သားမက် ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား၊ ဆရာကြီးဆီက အမြတ်စားဖို့ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ စိတ်မကူးပါဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီအလုပ်ကိုတော့ လုပ်ဖြစ်အောင် လုပ်ရလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ဆရာကြီးက ငွေကြေးအတွက် ပူပန်နေတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ လုပ်အားခအနေနဲ့ ရထားတဲ့ငွေကြေးအနည်းငယ် ကျုပ်ဆီမှာ ရှိတယ်။ အရေးကြီးတဲ့အခါ သုံးရအောင် ငွေကြေးအနည်းငယ် ကျုပ်စုထားတယ်။ အဲဒီအခြေအနေနဲ့ ကျုပ် အိမ်ပြင်ဆောက်ဖို့ စိတ်ကူးနေတာပဲ”

“လက်ထဲမှာ ထောပတ်ရှိနေတဲ့နောက် ဆီဖိုးအတွက် ဘာစိုးရိမ်ကြောင့်ကြဖြစ်နေ စရာလိုသလဲ။ ဒီလောက်ကျယ်တဲ့မြေ ဆရာကြီးတို့အတွက် မလိုပါဘူး။ ဒီမြေကြီးတစ်ခုထဲမှာ အိမ်လေးလုံးလောက်တောင် ဆောက်နိုင်တယ်။ ဆရာကြီး မြေတစ်ဝက်ကိုရောင်းလိုက်ပါ။ ရတဲ့ငွေနဲ့ ဆရာကြီး ကိုယ့်အတွက် အိမ်ကောင်းကောင်းတစ်လုံး ဆောက်လို့ရပါတယ်”

အဏ္ဏာမလေသည် ဖခင်ပြောပြသောစကားကို ဘဝင်မကျလှပေ။ ရက်များ မတိုင်မီက မာဏိက္ကမ် ပြောပြသောစကားကိုပင် မိမိဖခင်က ပြောပြန်သည်ဟု ထင်လိုက်လေသည်။

ကဒီရေရှန်က ပြောသည်။

“မိတ်ဆွေပြောတဲ့ အကြံဉာဏ်လေး စကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် မာလီ ဝေလေယာကို ဒီခြံထဲက ထုတ်မပစ်ချင်ဘူး”

“သူ့အတွက် ဆရာကြီးအိမ်ရှေ့မှာ အိမ်လေးတစ်လုံး ဆောက်ပေးလို့ရပါတယ်” ကဒီရေရှန်က ခိုင်ခိုင်မာမာ ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ် မိတ်ဆွေပေးတဲ့အကြံဉာဏ်ကို သဘောတူပါတယ်”

ယန်းရန်ဆရာသည် ခဏကြာမျှ မျက်လုံးမှိုက်လျက် တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစား စိတ်ကူးနေသည်။ ထို့နောက်မှ ပြောပြလိုက်လေသည်။



“ဆရာကြီးရဲ့ မြေတစ်ခြမ်းအတွက် တခြားလူတွေပေးမယ့်ဈေးကို ကျွန်တော် ပေးပါမယ်။ ဆရာကြီး ကျွန်တော့်အတွက် ဖိုက်ဆံတစ်ပြားမှ နစ်နာသွားတာ ကျွန်တော် မလိုလားပါဘူး။ ကြေးငွေခန့်စွာပစ္စည်း မိတ်ဆွေသင်္ဂဟဆိုတာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ဘယ်လို ဆက်စပ်မှုမျိုးမှ မရှိဘူး။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့က အဲဒါတွေကို တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ရောနှော ဆက်စပ်လိုတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ အရှုံးဘက်ကချည်း ဖြစ်နေလိမ့်မယ်”

ကဒီရေရှန် ကျေနပ်အားရသွားသည်။ ပန်းရန်ဆရာ၏ ဝါဒသဘောတရားကို နှစ်သက်သွားသည်ဖြစ်၍ အားတက်သရော ပြောလိုက်သည်။

“တကယ်လို့ မိတ်ဆွေကသာ ဒီမြေတိုဝယ်မယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ် ငွေကြေး အတွက် ပုံပန်းစရာအကြောင်းမရှိတော့ဘူးပေါ့”

“အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့။ နောင်တစ်နေ့ကျရင် ဆရာကြီးကိုလှည့်ပြီး ဆရာကြီးရဲ့ မြေကို ကျွန်တော် အပိုင်ယူလိုက်တယ်လို့ လူတွေကပြောလိမ့်မယ်။ ဆရာကြီးအနေ လူနှစ်ယောက် သုံးယောက်လောက်ကို မေးစမ်းပြီး မြေတန်ဖိုး ကျွန်တော်ဆီက လိုသလောက် ပြောပါ။ ကျွန်တော် ပေးဖို့အဆင်သင့်ရှိပါတယ်”

ကဒီရေရှန်က ပန်းရန်ဆရာ၏စကားကို လက်ခံသဘောတူလိုက်သည်။ ရုတ်တရက် သူ၏ပန်းရန်ကြောင့်ကြမှုတစ်ဝက် ပျောက်ကွယ်သွားပြီဟူ၍ စဉ်းစားမိပြီး ဝမ်းသားအား ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကို မိတ်ဆွေ ဒီလောက်ကူညီလိမ့်မယ်လို့ မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး”

ပန်းရန်ဆရာနှင့် အတ္တာမလေတို့ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်မည်ပြုသောအခါ အာနန္ဒီနှင့် ဝေလေယာတို့ ရောက်လာကြသည်။ ဂိုနီအိတ်ကြီးနှစ်အိတ်ထဲတွင် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များနှင့် ငှက်ပျောဒီးများ ထည့်ယူလာကြသည်။ ငှက်ပျောရွက်ဖြင့် ထုပ်ထားသော စံပယ်ပန်းအကြောင့် အခန်းတစ်ခန်းလုံး မျှူးကြိုင်နေသည်။ မိမိတို့အပေါ်၌ထားသော အာနန္ဒီ၏ ဓမ္မတ္တ စေတနာကိုတွေ့ရ၍ ပန်းရန်ဆရာ အံ့အားသင့်သွားသည်။

“သမီး ဒါတွေလိုလို့လား”

“လိုတယ် မလိုဘူးဆိုတာ ဦးလေးမသိပါဘူး။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဒေါ်ဒေါ်က မေးကြည့်ပါ။ ဒေါ်ဒေါ်က ဦးလေးကို ပြောပြပါလိမ့်မယ်”

အာနန္ဒီ၏ ဓမ္မတ္တစေတနာကို တွေ့မြင်ရသောကြောင့် အတ္တာမလေ ဝမ်းသာ အားရ ဖြစ်သွားသည်။ အာနန္ဒီသည် နေပူကြီးထဲတွင်ရပ်လျက် သူတို့ခြံထဲက ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကို ဆွတ်ခုံးလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ၏နဖူးပေါ်၌ ချွေးသီးချွေးပေါက်လေများ တင်နေသည်။ ကဒီရေရှန်က ပြောလိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေတို့နဲ့အတူ ဝေလေယာ လိုက်ပြီး အိတ်နှစ်အိတ် ကူးပေါ်တင်ပေး လိမ့်မယ်”

“နေပေစေ၊ နေပေစေ” ဟု ပြောလျက် ပန်းရန်ဆရာသည် အိတ်တစ်အိတ်ကို မ ယူလိုက်သည်။ တခြားအိတ်တစ်အိတ်ကိုမူ အတ္တာမလေက ယူလိုက်သည်။

“တန်ဖိုးနေကျရင် အတ္တာမလေကို လွှတ်လိုက်မယ်။ ကျွန်တော်တို့အိမ်လာတဲ့ အခါ အမေကိုလည်း အတူခေါ်လာခဲ့ပါ”

သားအဖနှစ်ယောက် ပစ္စည်းအပြည့်ထည့်ထားသည့် အိတ်ကြီးနှစ်အိတ်ကို သယ် ဆောင်ပြီးလျှင် အိမ်သို့ပြန်လာကြသည်။ ပန်းရန်ဆရာ၏ စိတ်နှလုံးထဲတွင် ထူးထူးခြားခြား တက်ကြွလှုပ်ရှားမှု ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ ထိုကျယ်ပြန့်ကြီးမားသည့် မြေ၏တစ်ခြမ်းကို မိမိ ဝယ်ယူရတော့မည်ဆိုသည်ကို စိတ်ကူးလျက် တဖျော်ကြီးပျော်နေသည်။ အတ္တာမလေ၏ စိတ်နှလုံးကမူ စံပယ်ပန်းရန်ထဲတွင် လုံးဝနှစ်မြုပ်နေသည်။

“ပန်းရန်ဆရာသည် ခြံမြေနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့ဇနီးကို ဘာတစ်ခုမှမပြောပြပေ။ သူ့ဇနီးကိုပြောပြရန်အတွက် သူတွင် ထူးခြားသောအကြောင်းအရာတစ်ခု ရှိနေသည်။”

“မိနာချို...သူတို့အိမ်ရောက်သွားတော့ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခု ကျုပ်သိလာခဲ့ ရတယ်”

“ဘာများလဲတော့”

“သီရိလင်္ကာမှာ သွားနေတဲ့ ကျုပ်သခင်ရဲ့ဇနီးကို ဟိုအိမ်မှာ တွေ့လာခဲ့ရတယ်။ ကျုပ်သခင်မှာ သမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ နာမည်က ဆရဆွတ်လို့ခေါ်တယ်။ လက်ထပ်ပြီးလို့ ခြောက်လလောက်အကြာမှာ ဆရဆွတ်ရဲ့ယောက်ျား ဆုံးသွားတယ်။ အဲဒီမှဆိုမှ မိန်းကလေးနဲ့ ကဒီရေရှန် လက်ထပ်တယ်။ အခု ဆရဆွတ် မရှိတော့ဘူး။ ကွယ်လွန်သွားပြီ။ ကဒီရေရှန်နဲ့ ဆရဆွတ်ရဲ့သမီးက ညည်းဖို့ ဟင်းရွက်ဟင်းသီးတွေ ပေးလိုက်တယ်။ ဒီမိန်းကလေးကြည့်ရ တာ သူ့အမေနဲ့တစ်ပုံစံတည်းပဲ”

မိနာချိုအမွှာလသည် သူ့ယောက်ျားပြောပြသည့် အကြောင်းအရာကို ထူးခြား သလိုလို ထင်နေမိသည်။ သူ့အဖို့ တောသုတောင်သားများကဲ့သို့ မြို့သူမြို့သားများ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ ပေးပို့ခြင်းသည် ထူးခြားဆန်းသစ်သော အကြောင်းအရာတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ အာနန္ဒီ၏ မိခင်အကြောင်းကို ကြားရသည်မှာ သူ့အတွက် အဆန်းဖြစ်နေသည်။



အကယ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆရာဝန်များအား ကူးစက်တတ်သောရောဂါများသည် မည်သည့်ရောဂါများဖြစ်သနည်းဟူ၍မေးလျှင် ဆရာဝန်များက နှာစေး ချောင်းဆိုးခြင်း၊ ပျားခြင်း စသော သာမန်ရောဂါဝေဒနာမျိုးမှစ၍ ကျောက်ရောဂါ၊ ဝမ်းရောဂါ စသော ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ဖွယ် ရောဂါဝေဒနာကြီးများအထိ ကူးစက်ရောဂါဝေဒနာများကို

ရေတွက်ပြပေးလိမ့်မည်။ ဆရာဝန်များ မသိနားမလည်သော ကူးစက်ရောဂါ ဝေဒနာတစ်ခု ရှိသေးသည်။ လူလတ်တန်းစား ပုဂ္ဂိုလ်များသည်သာလျှင် ယင်းရောဂါဝေဒနာ၏ သားကောင် ဖြစ်ကြရသည်။ ခေတ်မီခြင်းအဖြစ်ဖြင့် ယင်းရောဂါဝေဒနာ အစပျိုးလေသည်။ နေ့ရက် အတန်ကြာပြီးသည့်နောက် ယင်းရောဂါဝေဒနာ အသည်းအသန် ဖြစ်လာသောအခါတွင်ကား ရောဂါဝေဒနာသည် ဝါကြွားခြင်းအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားသည်။ အခြားပုဂ္ဂိုလ်များကို ကြည့်ရုံ မျှဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်ယောက်သည် ယင်းရောဂါဝေဒနာ ဖြစ်ပွားလာတတ်သည်။ ယင်းရောဂါဝေဒနာ၏ ရောဂါပိုးမွှားများသည် မျက်စိမှတစ်ဆင့် စိတ်နှလုံးအထိ ရောက်လာပြီး လျှင် စိတ်နှလုံးထဲတွင် ဥများဥပြီး ရောဂါဝေဒနာပိုးမွှား တိုးပွားများပြားလာအောင် ပြုလုပ် သည်။ ယောက်ျားများ၌ ယင်းရောဂါဝေဒနာသည် ဟိုတယ်တွင်နေခြင်း၊ ဆိုဖာလျှပ်စစ်ပစ္စည်း စသည်တို့ကိုဝယ်ခြင်းဖြင့် အစပျိုးပြီးလျှင် အရစ်ကျဆပ်သည့်စနစ်ဖြင့် အကြွေးကုလျက် မော်တော်ကားဝယ်သည်အထိ တိုးတက်လာသည်။ မိန်းမများ၌ကား ယင်းရောဂါဝေဒနာသည် စတီးလ်၊ ငွေနှင့်ပြုလုပ်ထားသည့် အိုးရွက်များကိုဝယ်ခြင်းမှ အစပြုပြီးလျှင် ပိုးဆာရီနှင့် စိန်အဆင်တန်ဆာများကို ဝယ်ခြင်းအထိ တိုးတက်လာသည်။

ယင်းရောဂါဝေဒနာ နှိပ်စက်ပိတ်ခြင်းခံရသောအခါ၌ လစာဘယ်လောက်ရရ၊ ထို ပုဂ္ဂိုလ်သည် တစ်ဖက်၌ ချို့တဲ့မှုအမျိုးမျိုး၏ သားကောင်ဖြစ်လျက် ပင်ပန်းနွမ်းဟိုက်နေရပြီး အခြားတစ်ဖက်၌ကား သူ၏ လောဘတည်းဟူသော အဆိပ်အရှိန်သည် တက်သည်ထက် တက်နေလေသည်။ အဆိပ်အရှိန်တက်ခြင်းကို ခံနေရမည်ဖြစ်သည်။

မိမိ၏ပျိုရွယ်မှုအရှိန်၌ ပန်းရန်ဆရာ ကျိဒ္ဓရစ်သည် ဆင်းရဲမွဒဏ်ကို မခံရပေ။ စိတ်နှလုံး ထောင့်တစ်ထောင့်၌ ခိုကပ်နေသော လောဘသည် သူ့ကို တစ်စုံတစ်ခုပြုလုပ်ရန် လှုံ့ဆော်တိုက်တွန်းနေသည်။ ယင်းလှုံ့ဆော်တိုက်တွန်းချက်ကို နေ့ရက်အတန်ကြာမျှ သူ ဖယ် ရှောင်ပစ်နေသည်။ ကဒီရေရှန် လာရောက်လည်ပတ်မည်ဆိုသည့်အကြောင်းကို စဉ်းစားလျက် တစ်နေ့တွင် ပန်းရန်ဆရာသည် သူ၏ ခေတ်မီခြင်း ကို အသုံးချရန် စဉ်းစားစိတ်ကူးလေသည်။

ကဒီရေရှန်သည် အဏ္ဏာမလေ၏ ဆရာသမားမျှသာမကပေ။ လူရည်တတ်တစ်ဦး လည်းဖြစ်သည်။ ပန်းရန်ဆရာသည် ကဒီရေရှန်၏မြေတစ်ခြမ်းကို ဝယ်ယူလိုသည့်စိတ် ပေါ်နေ သည်။ ခမ်းခမ်းနားနား ထမင်းစားပွဲကျင်းပပြုလုပ်ပြီး ထိုမြေကို မိမိဝယ်ယူနိုင်စွမ်းရှိကြောင်း ပြလေ့မည်ဟူ၍ ပန်းရန်ဆရာ စိတ်ကူးနေသည်။

သူ၏အချစ်တော်သား မာဏိက္ကမိကိုခေါ်လျက် ပန်းရန်ဆရာသည် ဈေးထဲထွက် သွားသည်။ ဈေးထဲက ဆိုဖာဆက်၊ လျှပ်စစ်ပန်ကာ၊ ပန်းစီး၊ ပန်းအိုး စသော ပစ္စည်းများကို ဝယ်သည်။ ယင်းသို့ ပန်းရန်ဆရာ ငွေကို ရေလိုပြုန်းနေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ မာဏိက္ကမိ က သူ့အတွက် 'တယ်ရလင်း' အင်္ကျီနှစ်ထည်နှင့် ဒိုတီနှစ်ထည်ဝယ်လိုက်သည်။ အဏ္ဏာမလေ တွင် ဝတ်စရာအင်္ကျီ စသည် အလုံအလောက်ရှိသည်ဟူ၍လည်း မာဏိက္ကမိကပြောလိုက်

သည်။ ထို့ကြောင့် ပန်းရန်ဆရာသည် အဏ္ဏာမလေအတွက် ဘာတစ်ခုမှမဝယ်ပေ။ စနေနေ့ ညနေချမ်းအချိန် ရောက်လာသောအခါ ပန်းရန်ဆရာသည် ဧည့်သည်များကို ဧည့်ခံရန်အတွက် အိမ်ကိုပြင်ဆင်ထားလေသည်။

တနင်္ဂနွေနေ့နက် ဆယ်နာရီ မရှိတိုင်းအချိန်တွင် အဏ္ဏာမလေနှင့် မာဏိက္ကမိတို့သည် ကဒီရေရှန်နှင့် အာနန္ဒီတို့ကို သွားခေါ်ဖို့ဟန်ပြင်ကြသည်။ မာဏိက္ကမိသည် ကိုမာနီထိုးလောက် ကစပြီး သူ့ကိုယ်သူ ပြင်ဆင်နေသည်။ 'တယ်ရလင်း' အင်္ကျီအသစ်နှင့် ဒိုတီအသစ်သည် သူ့ကိုယ်နှင့်အကိုက်ဖြစ်နေသည်။ မျက်နှာတွင် ပေါင်ခါလိမ်းလျက် လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ဖွဖလေး မိုးလိုက်သည်။

အင်္ကျီမှ ရေမွှေးနံ့ထွက်နေသည်။ မာဏိက္ကမိကို သွားခေါ်သောအခါ အဏ္ဏာမလေသည် မာဏိက္ကမိ၏အပြင်အဆင်ကို တွေ့ရ၍ အံ့ဩသွားသည်။ မာဏိက္ကမိကို ဧလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကလည်း ပြင်ဆင်နေလိုက်တာ၊ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲ သွားရမယ့် အတိုင်းပဲ”

“တကယ် ဧည့်ကောင်းဆောင်ကောင်းတွေရဲ့ရှေ့မှာ ဝါ ယဉ်ကျေးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဝတ်စားဆင်ယင်သလို ဝတ်စားဆင်ယင်ခြင်း မပြုဘဲနေမယ်ဆိုရင် ဧပပေ စိတ်မဆိုးပေဘူး လား။ မင်းကတော့ ပညာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ကိစ္စမရှိဘူး။ မင်းအနေနဲ့က ဆံပင်မဖြိုးဘဲနဲ့ သူတို့ရှေ့သွားပြီး ထိုင်နေလို့ရတယ်၊ ရော... မင်းလည်း ရေမွှေး နည်းနည်း ဆွတ်သွားပါလား”

အဏ္ဏာမလေက ပြောသည်။ “ခင်ဗျား အဲဒီရေမွှေးအနံ့ရရင် ကျွန်တော် ခေါင်းကိုက်လာလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော့် အတွက် ရေမွှေးပါ ခင်ဗျားပဲ ဆွတ်လိုက်ပါတော့၊ က... လာ မြန်မြန်သွားရအောင်”

သူတို့ အဒေယာသို့ သွားဖို့မလိုတော့ပေ။ မာဏိက္ကမိသည် ပထမထပ်အခန်းမှ အပြင်ဘက် လမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ လမ်းမပေါ်၌ ကဒီရေရှန်နှင့် အာနန္ဒီတို့ လာနေကြ သည်ကိုတွေ့ရသည်။ သူတို့သားအဖကို ပထမဆုံးတွေ့သူမှာ မာဏိက္ကမိဖြစ်သည်။ မာဏိက္ကမိ သည် အဏ္ဏာမလေအား ဘာမှမပြောမဆိုဘဲ တံခါးဝတွင်ရပ်နေသော အဏ္ဏာမလေကို တစ်ဖက်ကွန်းပစ်လိုက်ပြီး လှေကားအောက်ဘက် ပြေးဆင်းသွားသည်။ အတန်ကြာမှ အကြောင်းစုံကို အဏ္ဏာမလေ သိရလေသည်။ မာဏိက္ကမိသည် လမ်းမပေါ်အတင်းပြေးသွားပြီး ကဒီရေရှန်တို့သားအဖကို ကြိုဆိုလေသည်။

ပန်းရန်ဆရာသည် ကဒီရေရှန် သူ့ယောက္ခမ ခေါ်မလာသည်ကို တွေ့ရ၍ “အေ ဘာဖြစ်လို့ ပါမလာသလဲ၊ အမှေ့ကိုလည်း ဆရာကြီးတို့ ခေါ်လာဖို့ကောင်း ကယ်”ဟု ပြောပြီးလျှင် သားအဖနှစ်ဦးကို ပျာပျာသလဲ ကြိုဆိုလေသည်။

ကဒိရေရန်က “အမေက အပြင်သိပ်မထွက်တတ်ပါဘူး၊ အသက်လည်း တော်တော်လေး ထောက်နေပြီမဟုတ်လား” ဟု ပြန်ပြောလေသည်။ အာနန္ဒီ၏ မျက်လုံးသည် အဏ္ဏာမလေကို ရှာနေသည်။ အဏ္ဏာမလေကိုတွေ့မှ စိတ်အေးသွားသည်။ အိမ်ထဲ အာနန္ဒီ တန်းဝင်သွားသည်။

အမေကြီး ပါမလာသည့်အတွက် ပန်းရန်ဆရာ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိသည်။ မိမိသခင်ဟောင်း၏နေ့နံ့အား မိမိကိုယ်တိုင် ယနေ့ သခင်ဖြစ်နေပြီဆိုသည့်အကြောင်းကို ပြလိုသည့်စိတ် ပေါ်နေသည်။

မိနာချီအမ္မာလသည် အပြင်ထွက်လာပြီးလျှင် အလွန်တရာနိမ့်ချစွာဖြင့် ကဒိရေရန် အား လက်အုပ်ချီနှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် အာနန္ဒီ၏လက်ကိုဆွဲလျက် အလွန်တရာ ချစ်ခင်ရင်းနှီးသော အမူအရာဖြင့် အိမ်ခန်းထဲခေါ်သွားသည်။ မီးဖိုချောင်ထဲတွင် ဟင်းသီးဟင်းရွက် လှီးနေသည့် မာဏိက္ကမ၏အမေ ကျေလမ္မာလနှင့် အာနန္ဒီကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ကျေလမ္မာလက ပြုံးပြီး အာနန္ဒီကို ကြိုဆိုသည်။ အာနန္ဒီ၏လက်ဝတ်တန်ဆာ၊ ဆာရီ စသည်တို့ကို လှမ်းကြည့်ပြီးလျှင် ကျေလမ္မာလသည် သူ့အလုပ် သူ့ဆက်လုပ်နေလေသည်။

ကျေလမ္မာလသည် အရွယ်အတော်ပင် ထောင့်နေပြီ။ သို့ရာတွင် ကိုယ်ခန္ဓာမှာမူ တောင့်တင်းခိုင်မာတန်းပင် ရှိသေးသည်။ အလုပ်လုပ်ရ၍ ကိုယ်ခန္ဓာတောင့်တင်း သန်မာနေခြင်း ဖြစ်သည်။ မည်သည့်အလုပ်မျိုးကိုမဆို သွက်သွက်လက်လက် ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် လုပ်လေ့ရှိသည်။ သူ၏မျက်လုံး၌ ကြောင့်ကြစိတ်စောမှုကို တွေ့မြင်နေရသည်။

မိနာချီအမ္မာလ ခင်းပေးသောပျာပေါ်၌ အာနန္ဒီမထိုင်ပေ။ အာနန္ဒီက ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မကိုလည်း အလုပ်လုပ်ခိုင်းပါ။ ကူညီအလုပ်လုပ်ပေးဖို့အတွက် ကျွန်မ စောစောလာခဲ့တာပါ”

“သမီး ဘာမှမလုပ်ပါနှင့်၊ စားရုံစားရင် တော်ပါပြီ၊ အမေတို့က ဧည့်သည်တွေကို စားတဲ့အလုပ်ကိုပဲ လုပ်ခိုင်းချင်တယ်”

ယင်းသို့ပြောလျက် မိနာချီက ရယ်လိုက်လေသည်။

“ကျွန်မ ဧည့်သည်မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မကို သမီးလို့ပဲ သဘောထားပါ။ ကျွန်မ ထမင်း ကောင်းကောင်းချက်တတ်တယ်ဆိုတာ အမေ မယုံရင် ခိုင်းကြည့်ပါလား”

ထိုအမျိုးသမီးနှစ်ယောက်အနက် မည်သူတွင်မှ သမီးမရှိပေ။ သို့ရာတွင် သမီးမရှိသည့်အတွက် မိနာချီအမ္မာလက ပို၍စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် မိနာချီသည် အာနန္ဒီ ပြောသောစကားကို အလွန်တရာ ကျေနပ်အားရသွားသည်။ ကျေလမ္မာလကမူ “ဒီကလေးမဟာ အပြောအဆို အတော်လိမ္မာပါးနပ်ပါကလား” ဟု တွေးနေမိသည်။

ထိုနေရာ၌ ချထားသော ဟင်းသီးဟင်းရွက်ထည့်ထားသည့်ဗန်းကို ဆွဲယူပြီးလျှင် အာနန္ဒီက “ကျွန်မကိုလည်း စားတစ်ချောင်းပေးပါလား” ဟု ကျေလမ္မာလအား ပြောလိုက်သည်။ အာနန္ဒီသည် ဟင်းသီးဟင်းရွက် လှီးပေးမည် လုပ်လေသည်။

“သမီး... နေပါစေ၊ လက် ဓားထိသွားဦးမယ်၊ သမီးကြည့်ရတာ အလုပ်လုပ်နေကျ ဟုတ်ပုံမရဘူး”

ယင်းသို့ပြောလျက် ကျေလမ္မာလသည် အနီးရှိသော စားတစ်ချောင်းကို ယူလျက် အာနန္ဒီအား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

အာနန္ဒီသည် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကို စားကြောပြီးလျှင် သွက်လက် ဖြတ်လတ်စွာလှီးလျက် လေ့တစ်လုံးထဲတွင် ထည့်လေသည်။ ကြက်သွန်ကို အခွဲခွဲပြီး လှီးသည်။ ဟိုနေရာသည်နေရာ၌ ပြန်ကျနေကြသော တိုးစွက်များကိုစုပြီးလျှင် ဆေးကြောပေးသည်။ မိနာချီအမ္မာလသည် အတိုင်းမရှိ ဝမ်းလည်းဝမ်းသာသွားသည်။ ဂုဏ်လည်း ယူမိလေသည်။ ပညာတတ်မိန်းကလေးများသည် အိမ်အလုပ်ကို မလုပ်ကြဟူ၍ မိနာချီ ကြားသိထားသည်။ ယင်းအချက်ကို အာနန္ဒီက ပယ်ဖျက်ပစ်လိုက်သည်။ ကျေလမ္မာလကလည်း အာနန္ဒီကို စူးစိုက်ကြည့်ရှုနေသည်။ အာနန္ဒီကိုကြည့်ရင်း ကျေလမ္မာလသည် မလှီးရသည့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကို မှားပြီး လှီးလိုက်သည်။

မိနာချီက အတန်တန်ထားသော်လည်း အာနန္ဒီသည် တံမြက်စည်းတစ်ချောင်း ယူလာပြီးလျှင် အခန်းထဲတွင် တံမြက်စည်းလှည်းလှည်းသည်။ ယင်းသို့ ပြုလုပ်ခြင်းမှာ သူ၏ အလေ့အကျင့်ဖြစ်သည်။ မိမိရှိနေသည့်နေရာ၌ အာနန္ဒီသည် ညစ်ပတ်မနေအောင် အမြဲမပြတ် ပြုလုပ်သည်။ ယင်းဝါသနာကြောင့် ထိုအချိန်၌ တံမြက်စည်းတစ်ချောင်း ယူလာပြီး အခန်းထဲတွင် တံမြက်စည်းလှည်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။

အခန်းထဲတွင် အာနန္ဒီ တံမြက်စည်းလှည်းနေစဉ် ရုတ်တရက် ရေမွှေးနံ့ သင်းပျံ့ ကြိုင်လှိုင်လာသည်။ မိမိ၏ကျောဘက်ရှိ တံခါးအနီး၌ တစ်စုံတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ဟူ၍ အာနန္ဒီထင်သွားသည်။ အဏ္ဏာမလေ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟူ၍ ထင်မှတ်သွားပြီးလျှင် အာနန္ဒီသည် မှောက်ဘက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ အာနန္ဒီ အတန်ငယ် စိတ်ပျက်သွားသည်။ မာဏိက္ကမရပ်ပြီး သူ့ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ရှုနေသည်။

မာဏိက္ကမက ပြောလိုက်သည်။

“အလို... ဒါဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဒီလိုအလုပ်တွေကို လုပ်ဖို့အတွက် အာနန္ဒီ ဒီကိုလာတာလား၊ ဖေဖေမြင်သွားရင် စိတ်ဆိုးလိမ့်မယ်”

“ကျွန်မ အလုပ်မလုပ်ရင် ကျွန်မဖေဖေကလည်း စိတ်ဆိုးမှာပဲ”
ယင်းသို့ပြောလျက် အာနန္ဒီက ရယ်လိုက်သည်။

အာနန္ဒါ၏စကားကြောင့်လည်းကောင်း၊ အရယ်အပြုံးများကြောင့် လည်းကောင်း၊ မာဏိက္ကမံ သဘောဓမ္မောတောသွားသည်။ သို့ရာတွင် မာဏိက္ကမံ၏အဓမ္မ ကျေလွှာလကမူ အာနန္ဒါ၏စကားထဲတွင် လျှပ်ပေါ်မှုရှိသည်ဟူ၍ ထင်မြင်ယူဆသွားသည်။ “ဒီမိန်းကလေးဟာ နည်းနည်းကလေးမှ အရှက်မရှိဘူး” ဟူ၍ တွေးမိသည်။ “တံမြက်စည်းကို အောက်မချဘဲနှင့် ငါ့သားရှေ့ရပ်ပြီး ငါ့သားနှင့် တန်းတူရည်တူ စကားပြောနေသည်” ဟူ၍ တွေးလျက် ဘဝင်မကျဖြစ်နေသည်။



မာဏိက္ကမံသည် ရေသောက်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်လာသည်။ သို့ရာတွင် မီးဖိုချောင်ထဲက ပြန်မထွက်တော့ပေ။ သူလည်း ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးမည်ဆိုပြီး ထိုင်လိုက်သည်။ သူ့ကို အန်းသီးခွဲခြင်း၊ ငှက်ပျောသီးစိမ်း အခွံခွာခြင်း၊ ငှက်ပျောရွက်များကို ဖြတ်ခြင်း စသောအလုပ်များကို လုပ်ခိုင်းသည်။ မာဏိက္ကမံသည် မည်သည့်အလုပ်ကိုမဆို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် လုပ်တတ်သည်ဆိုသည့် အမူအရာမျိုးနှင့် အလုပ်အားလုံးကို လုပ်ပြ နေသည်။ မိနာချီအမ္မာလသည် အကျပ်အတည်း တွေ့နေသည်။ သို့ရာတွင် မာဏိက္ကမံအား မည်သို့မှ ပြော၍မဖြစ်သည့်အခြေအနေဖြစ်နေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ယောကျ်ားတစ်ယောက် မီးဖိုချောင်ထဲဝင်ပြီး အလုပ်လုပ်နေခြင်းမှာ ဤအိမ်၏ အစဉ်အလာဖြစ်လိမ့်မည်ဟူ၍ အာနန္ဒါ စဉ်းစားမိသည်။

မာဏိက္ကမံထံမှ စူးစူးရှရှထွက်နေသော ရေမွှေးနံ့ကို အာနန္ဒါ မကြိုက်ပေ။ သို့ရာတွင် မာဏိက္ကမံ၏ သွက်လက်ဖျတ်လတ်စွာဖြင့် မည်သို့မှ ခွဲခြားမှုမထားဘဲ အလုပ်လုပ်သည့် အကျင့်ကိုမူ နှစ်ခြိုက်သဘောကျသွားသည်။ အာနန္ဒါသည် ဤအိမ်ကို သူစိမ်းတရံဆံစားအိမ် ဟူ၍ မသတ်မှတ်ပေ။ ဤအိမ်၌ မိန်းမတွေလုပ်ရမည့်အလုပ်ဆိုပြီး ယောကျ်ားတွေက မျက်နှာ လှုံ့နေသည့် အစဉ်အလာလည်းမရှိဟူ၍ အာနန္ဒါ ထင်မှတ်သွားသည်။

မာဏိက္ကမံသည် ဤအိမ်၌ သူကသာ သားကြီးဩရသဖြစ်သည် ဆိုသည့် အကြောင်း ထင်ရှားသိသာစေရန် မဏ္ဍပ်တိုင်တက်ပြနေသည်။

အပြင်ဘက်အခန်းထဲတွင် လူကြီးများသည် စီးပွားရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ဆွေးနွေး ပြောကြားနေကြသည်။ လူကြီးများထဲ၌ ထိုင်နေသော အဏ္ဍာမလေသည် မီးဖိုချောင်ထဲ၌ အလုပ်လုပ်နေသော အာနန္ဒါဆီ အာရုံရောက်နေသည်။ သို့ဖြစ်လင့်ကစား မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်သွားဖို့ရန် မဝံ့မရဲဖြစ်နေသည်။ သူတို့အိမ်သို့ ကဒီရေရှန်နှင့် အာနန္ဒါတို့ ဧည့်သည်အဖြစ် လာလည်သည့်အတွက် အဏ္ဍာမလေသည် အကြီးအကျယ် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေသည်။

ထိုနေ့၌ ပန်းရန်ဆရာသည် ကဒီရေရှန်၏ ဆရာသမားဖြစ်သွားသည်။ ကဒီရေရှန် သည် စီးပွားရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ပန်းရန်ဆရာအား ဆရာသမားအဖြစ် မှတ်ထင်သွားသည်။



ကဒီရေရှန်၏ ဝင်ငွေနှင့်ပတ်သက်၍ အပြည့်အစုံ စုံစမ်းမေးမြန်းပြီးသည့်နောက်၌ ပန်းရန် ဆရာက ပြောလိုက်လေသည်။

“အဲဒီဝင်ငွေရဲ့ တစ်ဝက်လောက်ရရင်တောင် ငွေနှစ်သိန်းလောက် အကုန်အကျ နှံပြီး အိမ်ငှားစားလို့ရတဲ့အိမ်လေးအိမ်လောက် ကျပ်ဆောက်ပြီးပြီ”

ပန်းရန်ဆရာ၏စကားကို ကဒီရေရှန် ယုံကြည်သွားသည်။

“မြို့မှာ ပိုက်ဆံရှာဖို့က ဒီလောက်ကြီးကျယ်တဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ ပိုက်ဆံကို ထိန်းသိမ်းထားဖို့က အလွန်ခက်တယ်။ ပိုက်ဆံကို ရွာလည်းရှာရမယ်။ ထိန်းသိမ်းသိမ်းသိမ်း လုပ်ထားဖို့လည်းလိုတယ်။ တကယ်လို့ မိမိရှာလို့ရတဲ့ပိုက်ဆံကို အသုံးချသင့် ချထိုက်တဲ့ ကိစ္စတွေမှာ အသုံးပြုရင် မိမိထံ ငွေကြေးစုပြုံရောက်ရှိလာနိုင်တယ်။ လဆန်းတာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် ငွေထောင်နှင့်ချီပြီး အိမ်လခ ရရှိလာလိမ့်မယ်”

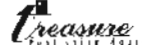
ကဒီရေရှန်သည် အနုပညာရှင်တစ်ဦးအဖြစ် နေထိုင်လာခဲ့သည်။ ဇနီး ကွယ်လွန် သွားပြီးသည့် နောက်ကျမှသာလျှင် လောကီလူမှုကိစ္စကြောင့်ကြမှုများသည် သူ့ဘေးတွင် ဝိုင်းရံလာကြသည်။ အကယ်၍ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်စဉ်းစဉ်းစားစားနှင့် အလုပ်လုပ်မည်ဆိုလျှင် ကဒီရေရှန်အနေနှင့် ယနေ့အချည်းနှီး အလဟဿ ဝိုးရိမ်ကြောင့်ကြ ဖြစ်နေစရာမလိုပေ။ သို့ရာတွင် ယဉ်ကျေးသော လူ့အဖွဲ့အစည်းသည် လူတို့အား မှန်မှန်ကန်ကန် ဆင်ခြင်စဉ်းစား နိုင်ခွင့်ပေးပါသလော။ ကဒီရေရှန်သည် သူ၏အခန်းဝ၌ “ကျွန်ုပ်တို့သည် ကောင်းစွာနေထိုင် သွားသင့်၏” ဟူ၍ ရေးသားထားသည်။ ကဒီရေရှန်သည်ပင်လျှင် ယခုအချိန်၌ “မိမိ၏ ယခုအချိန်အထိ နေထိုင်လာခဲ့သော ဘဝသည် မည်မျှ ကမောက်ကမဖြစ်နေရသနည်း” ဟူ၍ စဉ်းစားပြီးလျှင် စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်နေရလေသည်။ လိုအပ်ခြင်း၊ တောင့်တခြင်း၊ စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်း အတွေးများသည် သူ၏စိတ်နှလုံးတွင်ရှိနေသော အနုပညာနှင့်ပတ်သက်သည့် ဂုဏ်သိက္ခာ အသိနေရာ၌ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုသည် တဖြည်းဖြည်း အစားထိုးပေါ်ပေါက်လာ လေသည်။

ပန်းရန်ဆရာက ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်ပြောတဲ့စကားကို ဆရာကြီး အလေးအနက်ထားပြီး စဉ်းစားစေချင်ပါတယ်။ ကျုပ် အသက်မငယ်တော့ဘူး၊ ယခု ကျုပ်အနေနဲ့ အလုပ်ကြမ်းသမားအဖြစ် လခယူပြီး တစ်စုံတစ်ဦးထံမှာ အလုပ်လုပ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေမရှိတော့ဘူး။ ယခုအထိ အဆက်မပြတ် အလုပ်လုပ်လာခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အလုပ်မလုပ်ဘဲ ငြိမ်ပြီး ထိုင်နေလို့လည်း မဖြစ်ဘူး။ မာဏိက္ကမံနှင့်ပေါင်းပြီး ကိုယ်ပိုင်အလုပ်တစ်ခုခုကိုလုပ်မှ ဖြစ်မယ်။ ကျုပ်အလုပ်ရှင်ကလည်း ကျုပ်ဆန္ဒကို ငြင်းမှာမဟုတ်ဘူး”

ကဒီရေရှန်က ပြောသည်။

“မာဏိက္ကမံက အခု ကလေးပဲရှိသေးတယ် မဟုတ်လား”



ကလေးတော့ ကလေးပဲရှိသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မာဏိက္ကမိက လုံ့လပီရိယရှိပြီး အလွန်စိတ်ချရတယ်။ တကယ်လို့ ကျုပ်က သူ့ကို သစ်ပင်ပေါ်ကသစ်ရွက် ခူးလာခဲ့ဖို့ ပြောလိုက်ရင် သူ သစ်ပင်ကို အမြစ်နှင့်တကွ နုတ်ယူလာလိမ့်မယ်။ မာဏိက္ကမိက အဏ္ဏာမလေ လို့ သူငယ်နှစ်စားမဟုတ်ဘူး။

ပန်းရန်ဆရာပြောသောစကားကို အဏ္ဏာမလေ မကြိုက်ပေ။ စိတ်ထဲက ရယ်လိုက် လေသည်။

ကဒီရေရှန်က ပြောသည်။

“မာဏိက္ကမိက ကလေးသူငယ်ဖြစ်ပေမယ့် လူကြီးလို အားထားရတယ်လို့ဆိုလိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်လား။”

“မာဏိက္ကမိ သူငယ်နှစ်စားအရွယ်က သူ့အဖေက သူနှင့် သူ့အမေကို ကျုပ်လက်ထဲ ထပ်ပြီး မျက်စိမှိတ်သွားတယ်။ ကျုပ်လည်း တတ်နိုင်သမျှ သူတို့ကို အကူအညီပေးလာခဲ့တယ်။ ဒီကလေးရဲ့ အမူအကျင့် ကျုပ် သဘောကျတယ်။ တကယ်လို့ ကျုပ် စီမံကိန်းအတိုင်း ဖြစ် လာမယ်ဆိုရင် ဒီကလေးဟာ အလျင်အမြန် တိုးတက်လာလိမ့်မယ်။ ဒီကလေးကို အကြောင်း ပြုပြီး ကျုပ်အနေနှင့်လည်း အကျိုးကျေးဇူး များစွာရှိလာလိမ့်မယ်။”

မိမိ၏ ဘဝတိုက်ပွဲကြားထဲတွင် ဤအဖမဲ့သူငယ်အား ယခုကဲ့သို့ ကြည့်ရှုစောင့် ဧရာကံလာသည့်အတွက် ကဒီရေရှန်သည် ပန်းရန်ဆရာအား အထူးပင် ချီးကျူးစကား ပြော ကြားလိုက်လေသည်။ ကဒီရေရှန်၏ စိတ်နှလုံးထဲတွင်ရှိနေသော ပန်းရန်ဆရာနှင့်ပတ်သက် သည့် လေးစားမှုသည် ပိုမို၍စည်ပင်ပွင့်ထွားလာလေသည်။

ထမင်းစားချိန်ရောက်လာပြီ။ မာဏိက္ကမိသည် ငှက်ပျောရွက်များကို ဖြန့်ခင်းလျှက် လူကြီးများအား ထမင်းစားရန် ခေါ်လေသည်။ လက်ဆေးရေနှင့် လက်သုတ် ပါချခြင်းမှာ လည်း သူ၏အလုပ်ဖြစ်သည်။ ယောက်ျားများ ထမင်းစားရန် ထိုင်ကြသည်။ နောက်ဆုံး၌ မာဏိက္ကမိလည်း အားလုံး၏ကြားထဲတွင် ထိုင်လိုက်သည်။ ပန်းရန်ဆရာက အာနန္ဒီအား သူတို့နှင့်အတူ ထမင်းစားရန် ပြောသည်။ သို့ရာတွင် အာနန္ဒီက လက်မခံပေ။ အာနန္ဒီသည် မိနားချီအမျှာလနှင့်အတူတကွ ထမင်းပွဲ ဟင်းပွဲများကို ချပေးနေသည်။

စားဖွယ်သောက်ဖွယ် ထမင်းဟင်းမျိုးစုံကို တွေ့ရသောကြောင့် ကဒီရေရှန် တာအို တကြည့် ဖြစ်သွားသည်။ အဏ္ဏာမလေသည် ထမင်း ကောင်းကောင်းမစားပေ။ သို့သော်လည်း အာနန္ဒီက ထပ်ခါထပ်ခါ ပြောနေသည့်အတွက် အတော်ကလေး ထမင်းစားဖြစ်လိုက်သည်။ ထမင်းစားပွဲတွင် ထိုင်နေကြသော လူများထဲက ပန်းရန်ဆရာနှင့် မာဏိက္ကမိတို့သည် သူတို့၏ လျှာနှင့် ဝမ်းစိုက်ကို တင်းတိမ်ရောင်ရဲသွားအောင် လုပ်လိုက်ကြသည်။

ထမင်းစားပြီးသောအခါ ယောက်ျားအားလုံး အပြင်ဘက်အခန်းထဲတွင် ထိုင်ပြီး စကားစမြည်ပြောနေကြသည်။ ကဒီရေရှန်သည် ထိုအိမ်၏ အစိတ်အပိုင်းအားလုံးကို ကြည့်ရှု

လိုသည့်ဆန္ဒ ထုတ်ဖော်ပြောပြလိုက်သည်။ ပန်းရန်ဆရာနှင့် မာဏိက္ကမိတို့က ကဒီရေရှန်အား ခေါ်သွားကြသည်။ ကဒီရေရှန်သည် အိမ်နောက်ဘက်က ခြံထဲတွင် ပေါက်နေသော သစ်ပင် တစ်ပင်အောက်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ ကျန်နှစ်ယောက်တို့လည်း ကဒီရေရှန်၏အနီးတွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

အခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်းထိုင်နေသော အဏ္ဏာမလေသည် နေ့လယ်ခင်း အိပ်မက်ထဲတွင် ဖြုပ်နှစ်နေသည်။ ဟိုဟာအသစ်တစ်ခုပေါ်၌ မျက်စိမှိတ်ပြီး ထိုင်လိုက်သည်။

အိမ်ရှိ အမျိုးသမီးများနှင့်အတူတကွ ထမင်းစားသောက်ပြီးသောအခါ အာနန္ဒီ သည် ရုတ်တရက် အခန်းထဲဝင်လာသည်။ အဏ္ဏာမလေ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ အာနန္ဒီက အံ့သြသွားပြီး “ရှင်က ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေတာကိုး” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“အာနန္ဒီက ကျွန်တော့်ကို ထမင်းအများကြီး ထည့်ကျွေးတာကိုး။ ကျွန်တော် မလုပ်ရှားချင်တော့ဘူး။”

ယင်းသို့ပြောလျက် အဏ္ဏာမလေက ရယ်လိုက်သည်။ အာနန္ဒီလည်း အနီး၌ရှိနေ သော ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ထိုင်လိုက်သည်။

“ကိုယ့်အိမ်မှာလည်း ရှင် ဧည့်သည်လိုပဲ နေတယ်ထင်တယ်။ ဒီရောက်လာတော့ ကျွန်မ အဲဒီအကြောင်းသိရတယ်။ ရှင် ဟိုဘက် လှည့်တောင်မကြည့်ဘူး။”

အဏ္ဏာမလေသည် ဟိုဘက်လှည့်မကြည့်ပေ။ သို့ရာတွင် အာနန္ဒီက သူ့အခန်းထဲ လှည့်ကြည့်သည်။ ထိုအကြောင်းကို သိရသောကြောင့် အဏ္ဏာမလေ အကြီးအကျယ် ဝမ်းသာ သွားသည်။ ထိုနေ့၌ အာနန္ဒီသည် အဏ္ဏာမလေအား အခြားနေ့များထက် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း စကားပြောနေသည်။ ထို့နောက် ရုတ်တရက် စကားကိုဖြတ်လိုက်ပြီးလျှင် အာနန္ဒီ နှုတ်ပိတ် သွားလေသည်။

အဏ္ဏာမလေက ပြောလိုက်သည်။

“တကယ်လို့ ဟိုနေ့က အာနန္ဒီ ဖေဖေကို မတွေ့ရလျှင် ကျွန်တော်ကိုယ် ဘဝမှာ ဒီလောက်ကြီးမားတဲ့အခွင့်အလမ်းကို ဘယ်တော့မှ ရရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် မနက်ဖြန် ကမပြီး အနုပညာကောလိပ်ကျောင်းကို သွားရတော့မယ်။”

အာနန္ဒီက ပြောလေသည်။

“ကောလိပ်ဖွင့်တဲ့နောက်ပိုင်းမှာလည်း အားတဲ့နေ့တွေမှာ ရှင် ကျွန်မတို့အိမ်လာလို့ ချပါတယ်။ ဖေဖေဆီကလည်း ရှင်သင်ကြားဆည်းပူးနိုင်ပါတယ်။ ဖေဖေစာအုပ်တွေကိုလည်း မှီသုံးပြုနိုင်ပါတယ်။”

“ကျွန်တော် အဲဒီစာအုပ်တွေကို အကုန်လုံး ဖတ်ကြည့်ချင်တယ်။”
“ဖတ်ပါ၊ ဖတ်ပါ။ သဘောရှိ ဖတ်ပါ။”



www.burmeseclassic.com

အာနန္ဒီသည် သူ့အဖေနှင့် အဏ္ဏာမလေ အဖေတို့ပြောကြသော အိမ်ဆောက်ပုံကို စွန့်ပတ်သက်သည့် အကြောင်းအရာကို အဏ္ဏာမလေအား စိတ်ပါဝင်စားစွာ မေးမြန်းကြည့်သည်။ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့သိသမျှ အဏ္ဏာမလေက အာနန္ဒီအား ပြောပြလိုက်သည်။

သူ၏ဖခင်သည် အာနန္ဒီတို့အိမ်၏နောက်ဘက်ကမြေကို ဝယ်ယူလိုကြောင်း အာနန္ဒီတို့အတွက် အိမ်ကောင်းကောင်း တစ်ဆောင်ဆောက်လုပ်ပြီး သူ့အတွက် အိမ်တစ်ဆောင် ဆောက်ရန် ဆန္ဒရှိကြောင်းတို့ကို အဏ္ဏာမလေက အာနန္ဒီအား ပြောပြလိုက်သည်။

အာနန္ဒီက 'ဝမ်းသာအားရဖြစ်ပြီးလျှင် ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီလိုဆိုရင် ရှင်တို့ ကျွန်မတို့ရဲ့ အိမ်နီးနားချင်းဖြစ်လာမှာပေါ့”

အဏ္ဏာမလေကလည်း ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းပြန်လည်ပြောပြသည်။

“အဲဒီလို ဖြစ်လာရင်တော့ သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

ထိုအခိုက် သူတို့နှစ်ဦးပြောနေကြသောစကားကို အပြည့်အဝမကြားသော မာဏိက္ကမိသည် “ဘာဖြစ်လာရင် ကောင်းမှာလဲ” ဟု ပြောပြောဆိုဆို အခန်းထဲဝင်လာသည်။ မာဏိက္ကမိ အခန်းထဲ ဝင်ရောက်လာသည့်အတွက် အဏ္ဏာမလေ ဘာကြောင့် စိတ် အနေအယူကို ဖြစ်သွားသည်ဆိုသည်ကို မသိပေ။ မာဏိက္ကမိ မေးသောမေးခွန်းကို ရုတ်တရက် ပြန်အဖြေမပေးနိုင်ပေ။ မာဏိက္ကမိသည် အဏ္ဏာမလေအား စူးစိုက်ကြည့်ပြီးလျှင် အဏ္ဏာမလေ အာနန္ဒီတို့၏ကြားထဲက ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ အာနန္ဒီသည် မာဏိက္ကမိ ပတ်သက်၍ ရွံရှာမုန်းတီးသည့် စိတ်မရှိပေ။ သို့ရာတွင် မာဏိက္ကမိရောက်လာသည့်အတွက် အချိန်အတန်ကြာက သူ၏စိတ်နှလုံးထဲတွင် ပေါ်လာသော နှစ်သိမ့်မှုနှင့် တက်ကြွမှုသည် ပျောက်ကွယ်သလောက် ဖြစ်သွားသည်။

အတန်ငယ်ကြာသွားသောအခါ သူ၏ဖခင်နှင့် ပန်းရန်ဆရာတို့ ပြန်ရောက်လာကြသည်ဖြစ်၍ အာနန္ဒီသည် ပထမကအတိုင်းပင် တဖန်ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း စကားပြန်လေပြောကြားလေသည်။



ကျောင်းပိတ်ရက်များ ကုန်ဆုံးသွားလေပြီ။ အနုပညာတက္ကသိုလ် ကျောင်းလည်း ပွင့်ပြီ။ အဏ္ဏာမလေသည် အနုပညာတက္ကသိုလ်၌ စာရင်းသွင်းရန်အတွက် ကျောင်းကျောင်းသားတို့၏အုပ်စုထဲတွင် ရောက်ရှိနေသည်။ အားလုံးပင် တစ်ယောက်စီ တက္ကသိုလ်ကျောင်းအုပ်ကြီးနှင့် သွားတွေ့ကြရသည်။ အဏ္ဏာမလေ အလှည့်ရောက်လာသည့် အဏ္ဏာမလေသည် ကျောင်းအုပ်ကြီးအား လက်အုပ်ချီ နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် ကဒီရေချိုးထောက်ခံစာကို ပြလိုက်လေသည်။

ကျောင်းအုပ်ကြီး စိတ်ရှုပ်သွားပုံရသည်။

“မင်း ဆရာကြီးဆီက ထောက်ခံစာရအောင် အတင်းယုံလာခဲ့တယ်နဲ့တူတယ်” ယင်းသို့ပြောပြီးလျှင် အဏ္ဏာမလေအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်လိုက်သည်။

ထိုနောက် မျက်နှာထားခပ်တည်တည်နှင့် မေးလိုက်သည်။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ပန်းချီသင်ချင်ရတာလဲ”

အဏ္ဏာမလေက အတန်ငယ်စဉ်းစားပြီး စပ်ဖြည်းဖြည်းပြောလိုက်သည်။

“သင်ချင်တဲ့ စိတ်ဆန္ဒရှိတဲ့အတွက်ကြောင့်ပါ”

“စိတ်ဆန္ဒရှိလို့ ဟုတ်လား၊ ကောင်းပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကျောင်းမှာ စာရင်း မသွင်းခင် သေသေရာရာ စဉ်းစားကြည့်သင့်တယ်။ ဒီကျောင်းမှာ ခြောက်နှစ်တိတိ သင်ကြားဆည်းပူးရလိမ့်မယ်။ ဒီကြားထဲမှာ မင်း ထွက်ပြေးလို့မရဘူး။ ဒီကျောင်းမှာ သင်တန်း အပြီးသတ်ပြီးတဲ့နောက် ဘာအကျိုးထူးရှိလာမလဲဆိုတာကိုလည်း မင်း မမေးရဘူး။ ပန်းချီပညာ လေ့လာသင်ကြားပြီး အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုလုပ်ခြင်းထက် ကွမ်းယာဆိုပီပွင့်ပြီ။ စက်တီးပြင်ပြီး အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုတာက ပိုပြီး အဆင်ပြေတယ်လို့ ယူဆတဲ့လူတွေကို မင်း အများကြီး တွေ့ဖူးလိမ့်မယ်။ မင်းလည်းပဲ အဲဒီလို လုပ်ချင်တယ်ဆိုရင် အစကစပြီ၊ မင်း ကုန်နဲ့ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖွင့်နိုင်တယ်။ ခြောက်နှစ်ခြောက်မိုး အချိန်အလကား ကုန်မသွားဘူးမဟုတ်လား။ မင်း ဘယ်လို သဘောရသလဲ”

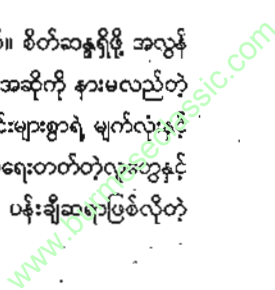
မည်ကဲ့သို့ ပြန်ပြောရမည်ဆိုသည်ကို အဏ္ဏာမလေ နားမလည်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ တစ်ခဏအတောအတွင်း၌ပင် သူနှင့်စကားပြောနေသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအား လူထူးလူဆန်းဟူ၍ ထင်မှတ်သွားသည်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး၏ စကားများသည် သူ၏ လုံ့လဥသဟကိုလည်း ပျက်လိုပျက်ဆီးလုပ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက ပြောသည်။

“ဒီအနုပညာဟာ မင်းရဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှအတွက်လည်း ဖြစ်လာနိုင်တယ်။ မင်းရဲ့ ဘဝတစ်သက်တာကို ပျက်စီးသွားအောင်လည်း လုပ်နိုင်တယ်။ မင်းမှာ ဒီအနုပညာကို သင်ယူနိုင်တဲ့ အစွမ်းသတ္တိရှိတယ် မရှိဘူးဆိုတာ စဉ်းစားသင့်တယ်”

အဏ္ဏာမလေသည် တိတ်တဆိတ်ရပ်နေသည်။ ကျောင်းအုပ်ကြီးက သူ့စကားကို တစ်ဖန် ဆက်ပြောပြန်သည်။

“မင်း ဒီအနုပညာကို သင်လိုတဲ့စိတ်ဆန္ဒတော့ ရှိပုံရတယ်။ စိတ်ဆန္ဒရှိဖို့ အလွန်လှုပ်အပ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ဆန္ဒရှိရုံနဲ့ မလုံလောက်သေးဘူး။ အကန့်အသိုက် နားမလည်တဲ့ ပျူအတော်များများဟာ အကန့်အသိုက်ကို ဘတ်လိုတဲ့ဆန္ဒရှိရုံနှင့် လူပေါင်းများစွာရဲ့ မျက်လုံးနှင့် မျက်နှာကို ထိခိုက်နှစ်နာအောင် ပြုလုပ်ကြတယ်။ အဲဒီနည်းအတိုင်းပဲ၊ စာမရေးတတ်တဲ့လူတွေနှင့် ပန်းချီမဆွဲတတ်တဲ့လူတွေဟာ စာရေးဆရာဖြစ်လိုတဲ့ စိတ်ဆန္ဒရှိရုံနဲ့ ပန်းချီဆရာဖြစ်လိုတဲ့



ဆန္ဒရှိရုံနှင့် လူပေါင်းများစွာရဲ့ ရသခံစားမှု စွမ်းရည်သတ္တိကို ဖျက်ဆီးပစ်နေကြတယ်။ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်အနေနှင့် ပန်းချီပုံကြည့်တဲ့လူတွေရဲ့ မျက်လုံးကို ထိခိုက်နစ်နာအောင် လုပ်ရမယ့် ဘယ်လိုအခွင့်မျိုးမှ မရှိဘူး။ စိတ်ဆန္ဒရှိခြင်းနှင့်အတူတကွ အာရုံစိုက်မှုရှိလည်း လိုတယ်။ မင်းက ကဒီဓရေရန်ရဲ့ထောက်ခံစာကို ယူလာတဲ့လူဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် မင်းကို သတိပေးစကား ပြောကြားနေရခြင်းဖြစ်တယ်။

ထောက်ခံစာကို ယူမလာမိလျှင် ပိုပြီး အဆင်ပြေဖွယ်ရာရှိသည်ဟု အတ္ထာမလေ တွေးမိလေသည်။ အတ္ထာမလေသည် ငိုတော့မည့်အသွင်သဏ္ဍန် ပေါ်နေသည်။

အတ္ထာမလေက ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ဆွဲတဲ့ ပန်းချီကားတွေကို ယူလာပါတယ်။ တကယ်လို့ အဲဒီပန်းချီပုံကို သဘောကျရင် ဆရာကြီး ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းဝင်ခွင့်ပေးပါ။ သဘောမကျရလည်း ကျောင်းဝင်ခွင့် မဖြုပါနှင့်တော့”

“ငါ အခု မင်းပန်းချီပုံတွေကို မကြည့်နိုင်သေးဘူး။ မင်းယူလာတဲ့ ပန်းချီပုံတွေဟာ မင်းကိုယ်တိုင်ဆွဲတာလား။ ဒါမှမဟုတ် တစ်ယောက်ယောက်ကို အဆွဲခိုင်းတာလား ဆိုတာ ငါ ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်ပါ့မလဲ”

အတ္ထာမလေ ငိုချင်လာသည်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးကို နှလုံးသားကင်းစွာ လှူတစ်ယောက်အဖြစ် ထင်မှတ်သွားသည်။ ဆရာကြီး၏အသက်မှာ ငါးဆယ်ကျော်လောက် ရှိသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ဝဝပိုင်ပိုင်ကြီးဖြစ်သည်။ မျက်နှာက ခပ်လုံးလုံးဖြစ်သည်။ ထိပ်ပြောနေသည်။ ဆံပင်ကို သေသေသပ်သပ် ညှပ်ထားသည်။ ကုတ်အင်္ကျီရှည်ကြီးနှင့် ဒိုက်တီ ဝတ်ထားသည်။

“ကောင်းပြီ... မင်းသွားနိုင်ပြီ၊ မည်သူ့ကိုမဆို စမ်းသပ်စစ်ဆေးပြီးတဲ့နောက် ငါ ကောလိပ်ဝင်ခွင့်ပြုတယ်။ တကယ်လို့ မင်းမှာ အရည်အချင်းရှိတယ်ဆိုရင် စစ်ဆေး စမ်းသပ်တဲ့အခါကျတော့ မင်းအရည်အချင်းကို ထုတ်ပြနိုင်တယ်”

ယင်းသို့ပြောပြီးလျှင် ကျောင်းအုပ်ကြီးက အတ္ထာမလေအား သွားခွင့်ပြုလိုက်သည်။ ထိုနေ့ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် စမ်းသပ်စစ်ဆေးမှုကို စတင်ပြုလုပ်သည်။ ဆက်တိုက် နှစ်ပတ်တိတ် စမ်းသပ်စစ်ဆေးပွဲ ပြုလုပ်မည်ဟူ၍ အားလုံးအား အကြောင်းကြားထားသည်။ ကျောင်းသားနှင့် ကျောင်းသူများသည် ခန်းမကြီးတစ်ခုထဲတွင် စားပွဲများအနီး၌ ချထားသော ခုံများပေါ်တွင် ထိုင်နေကြသည်။ စမ်းသပ်စစ်ဆေးပွဲ စတင်ပြီ။ ကျောင်းသား ကျောင်း များ၏ ကြားထဲ၌ ခုံတစ်ခုပေါ်တွင် သံကို တွင်ခုံစက်နှင့်ပြုလုပ်ထားသော ရှေးခေတ်ဟော ရုပ်တုတစ်ခုကို တင်ထားသည်။ ဆရာတစ်ယောက်က ကျောင်းသူကျောင်းသားများအား ထိုရုပ်တုကိုကြည့်လျက် ပုံတူ ရေးဆွဲရမည်ဟု ပြောပြလိုက်သည်။ ကျောင်းသူ ကျောင်းသား များသည် အလွန်တရာ သွက်လက်လှုပ်မြန်စွာဖြင့် ပန်းချီရေးဆွဲကြသည်။

အတ္ထာမလေသည် ထိုရုပ်တုအား စူးစိုက်ကြည့်ရှုနေသည်။ ထိုအနုပညာ လက်ရာ သည် ရုပ်နေသည့်အမူအရာဖြင့် သိဝနတ်ဘုရား၏ ပဗ္ဗတီအား ချစ်ကြည်စွာ ပြောဖက်ထားပုံကို သရုပ်ဖော်ထားသော အလွန်တရာထူးခြားသည့် အနုပညာလက်ရာ ဖြစ်သည်။ ယင်းကဲ့သို့ ထူးခြားသည့် အနုပညာလက်ရာမျိုးကို အတ္ထာမလေသည် ယခုအထိ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူး မေးပေ။ ယင်းရုပ်တုကို တွေ့ရုံမျှနှင့် အတ္ထာမလေသည် ကြက်သီးမွေးညှင်းထသွားသည်။ အမည်နာမနှင့် နေရပ်ကိုမသိရသော ရာစုနှစ်များစွာက တစ်နေ့သောအခါ၌ ဤအနုပညာ လက်ရာကို ဖန်တီးပြီးလျှင် ကွယ်ပျောက်သွားသော ထိုပြိုင်ဘက်ကင်း အနုပညာရှင်ဆိုသို့ အတ္ထာမလေသည် ရုတ်တရက် အာရုံရောက်သွားသည်။ ထိုအနုပညာလက်ရာကို ဖန်တီးသော ထိုလက်ရာရှင်သည် အနုပညာ လက်ရာ၏အတွင်း၌ ထိုင်လျက် မိမိနှင့် စကားပြောနေသည် ဟူ၍ အတ္ထာမလေ ထင်မှတ်သွားသည်။ သူ၏ အသံတိတ်စကားကို အတ္ထာမလေသည် နားထောင်နေရသည်နှင့် တူနေသည်။

“သား... ဘဝတစ်လျှောက်မှာ ဘယ်နေရာမှ မတွေ့မြင်ရတဲ့ ယောက်ျား၏

အလှနှင့် မိန်းမ၏အလှကို သား ဒီနေရာမှာ တွေ့မြင်နေရတယ်မဟုတ်လား။ သူတို့ရဲ့ ရုပ်ပုံ သွင်ပြင်ဟာ လူတွေရဲ့ ရုပ်ပုံသွင်ပြင်နှင့် တူညီမှုရှိနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီရုပ်တုနှစ်ခုဟာ လူတွေရဲ့ပုံတူကို ထုလုပ်ထားတဲ့ ပုံအတူတော့ မဟုတ်ဘူး။ လူတွေရဲ့ အတွင်းသန္တာန်နှင့် အပြင်အပမှာ ချို့တဲ့ချက်၊ အားနည်းချက်များစွာ ရှိနေတယ်။ လူတွေထဲက တချို့ဟာ ပြည့်ဝမှုအတွက် ရှာပုံတော်ထွက်နေကြတဲ့ လူတွေဖြစ်တယ်။ အဲဒီလို လူတွေရဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့ အတွေးအကြံက ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ ပြည့်ဝစုံလင်မှု ဘာမဆိုရှိတဲ့ ကမ္ဘာမိခင်နှင့် ကမ္ဘာပမိခင်ကို ငါ ပုံဖော်ထားတာဖြစ်တယ်။ ဒီအနုပညာလက်ရာကို သား သေသေချာချာကြည့်စမ်း။ ဒီအနုပညာလက်ရာရဲ့ အတွင်းအပြင်နှစ်ခုလုံးမှာ ပြည့်ဝမှုရဲ့ ဩဇာအရှိန်အဝါကို မြင်နေရ တယ်လို့ ငါ စဉ်းစားဆင်ခြင်နေတယ်။ ငါ ခံစားနေရတဲ့ အဲဒီချိန်မှာ ခံစားမှုကို မှန်းဆကြည့် လို့ ရနိုင်ပါ့မလား”

အတ္ထာမလေသည် ပထမဆုံးအကြိမ် အနုပညာမျက်လုံးဖြင့် ထိုရုပ်ပုံအား စူးစူး စိုက်စိုက် ကြည့်ရှုလိုက်သောအခါ သူ၏မျက်လုံးတွင် ပီတိမျက်ရည်များ ပြည့်လျှံလာသည်။ ဘုရားကျောင်းများ၌ အတ္ထာမလေသည် ရုပ်တုအတော်များများကို တွေ့မြင်ဖူးသည်။ အတေးမှ ထိုင်ကြည့်ရသောကြောင့် ထိုရုပ်တုများ၏ မျက်နှာများကိုသာလျှင် တွေ့မြင်ရသည်။ အနုပညာ ရှင်များ သူတို့၏ရုပ်တုများကို ဆင်ပေးထားသော အဝတ်တန်ဆာများကို လုံလောက်ပြီဟူ၍ မထင်မှတ်ကြသောကြောင့် အကြည့်ညှိပွားပြီး သဒ္ဓါတရား ထက်သန်သူများက ယင်းရုပ်တု များကို အဝတ်တန်ဆာအမျိုးမျိုး ဆင်ပေးကြသည်။

သို့ရာတွင် ခုံပေါ်၌ တင်ထားသော ကမ္ဘာမိခင်၏ ယင်းရုပ်တုမှာ မည်သည့် ဩဇာအယောင် အဆင်တန်ဆာမျိုးမှ ဆင်ယင်ထားခြင်းမရှိပဲ မိမိ၏သဘာဝအလှကိုသာလျှင်



www.burmeseclassic.com

ဖော်ပြနေသည်။ ရုပ်တုများကို စတုရန်းတန်ဆာဆင်ပေးသော အနုပညာရှင်တို့၏ အတွေ့အကြုံများနှင့်ပတ်သက်၍ ဆင်ခြင်စဉ်းစားမိသောအခါ အဏ္ဏာမလေသည် အံ့ဩငေးမောသွားလေသည်။ ထိုအနုပညာရှင်များသည် စူးဆောက်၏အကူအညီဖြင့် အင်္ဂါကြီးငယ် အစိတ်အပိုင်းများနှင့်အတူတကွ အဝတ်အစားနှင့် အဆင်တန်ဆာများကိုလည်း ထုလုပ်ဖန်တီးရလေသည်။ ထို့ကြောင့် ရုပ်တုများ၏ အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများကို ထုလုပ်ရာ၌ အနုပညာရှင်များသည် အနုပညာလက်ရာကို ကြည့်ရှုသူများအား စိတ်ကောင်းမွေးမြူလာနိုင်စေရန်အတွက်လည်း အလုပ်လုပ်ကြံရလေသည်။

ကမ္ဘာပင်သည် လက်ရုံးဖြင့် ပူဇော်ကို မ၊ မဘဲ ပန်းပွင့်ကဲ့သို့ နူးညံ့သော နတ်သမီးပျိုအနီက ရပ်နေသည်။ ကမ္ဘာပင်၏ မျက်နှာအမူအရာကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် ခပ်ရွာရွာမှနေရသော်လည်း ယင်းမြင့်မြတ်သော ရန်ကြိုင်သင်းနေသည့် ပန်း၏ရနံ့ကို ရှိရှိရသည့်အတွက် ပီတိတပွားပွား ဖြစ်ပေါ်နေသည်ဟူ၍ မှတ်ထင်ယူဆရသည်။ ကမ္ဘာပင်၏ နှုတ်ခမ်းပေါ်က အပြုံးမျက်နှာတွင်ပေါ်နေသော ရှက်သွေးရောင်လွမ်းနေသည့် ဟန်အမူအရာ လက်ချောင်းများ၏ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းမှု၊ ယင်းအရာအားလုံး၌ ထင်ဟပ်နေသော တင့်တယ်လှပမှု စသည်တို့ကို ကြည့်ရှုရန်အတွက် သူ၏မျက်လုံးနှစ်လုံးသည် မလုံလောက်ဟူ၍ အဏ္ဏာမလေတွေးနေမိသည်။

ကင်္ဂါရေရနံ့၏ အိမ်၌တွေ့ခဲ့ရသော စာအုပ်များထဲက စာအုပ်တစ်အုပ်တွင် ရေးထားသော စာကြောင်းများကို အဏ္ဏာမလေ သတိရလာသည်။

“တမိလ်နာဒူးရှိ အနုပညာရှင်များ မှန်ကို တွင်ခဲ့စက်နှင့်ပြုလုပ်သော ရုပ်တုမျိုးက ကမ္ဘာပေါ်၌ မည်သူမှမထုလုပ်ပေ။ ထို့ကြောင့် နိုင်ငံခြားက အနုပညာလောကသည် ယင်းရုပ်တုများအား အနုပညာ၏ထူးခြားသော ရတနာသို့ကပ်ဖြစ်သည်ဟူ၍ ထင်မှတ်ယူဆကြသည်။”

အဏ္ဏာမလေသည် နေ့ရက်အတန်ကြာက ဖတ်ရသော သတင်းတစ်ပုဒ်ကိုလည်း သတိရလာသည်။ ထိုသတင်းကို သတိရလာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဒေါသထွက်လာသည်ဖြစ်၍ အဏ္ဏာမလေ မျက်လုံးကြီး နီလာသည်။ လူတစ်ဦးက ဘုရားကျောင်း တစ်ကျောင်းရှိသော ရုပ်တုများကိုခိုးယူပြီး နိုင်ငံခြားသားများအား ရောင်းချကြသည်ဟူသော သတင်းဖြစ်သည်။ ထူးခြားသော အနုပညာလက်ရာများ မွေးဖွားသည့် ဤတမိလ်နာဒူး ပြည်နယ်၌ပင် မိခင်နှင့် နှမများကို ခိုးယူပြီး ရောင်းချသော လူယုတ်မာများလည်း မွေးဖွားပေါ်ပေါက်လာသည်ဟူ၍ အဏ္ဏာမလေ စဉ်းစားဆင်ခြင်နေမိသည်။

အချိန်သမယသည် အလွန်လျင်မြန်သော အချိန်အဟုန်ဖြင့် ကုန်ဆုံးကျော်လွန်နေသည်။ မိမိတို့ လုပ်ရမည့်အလုပ်ကို အာရုံစူးစိုက်၍ လုပ်နေကြသည်။ အဏ္ဏာမလေသည် ထိုအချိန်၌ ဤလောကထဲတွင် ရှိမနေပေ။ အနုပညာ တိုးတက်ကြီးပွားမှုအတွက် မဟာ

ရာဇာများ ပြုလုပ်တည်ထောင်ထားကြသော ပြတိုက်ပေါင်းများစွာထဲက ပြတိုက်တစ်ခုထဲ ရောက်ရှိနေသည်။ သာယာချိုအေးသော စူးဆောက်တို့၏အသံများ သူ၏နားထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်နေသကဲ့သို့ ထင်နေသည်။ အဏ္ဏာမလေသည် မိမိကိုယ်ကိုပင် ဓမ္မနေသည်။

ခန်းမထဲသို့ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးဝင်လာသည်။ ဆရာကြီးသည် ကျောင်းသူကျောင်းသားများ၏ ကော်ပီစာအုပ်များကို တစ်ချက်စရာကြည့်ပြီးလျှင် ရှေ့ဆက်သွားသည်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး မိမိအနီးသို့ ရောက်ရှိလာပြီးသည့် နောက်တွင်လည်း အဏ္ဏာမလေသည် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးအား သတိမထားမိပေ။ အဏ္ဏာမလေ၏ပန်းပေါ် လက်တင်လျက် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးသည် အဏ္ဏာမလေ၏ ကော်ပီစာအုပ်ကို ကောက်ကြည့်လိုက်သည်။ အဏ္ဏာမလေသည် ကော်ပီစာအုပ်တွင် မျဉ်းကြောင်း တစ်ကြောင်းကိုမျှပင် မရေးဆွဲရသေးပေ။ ခဲတံကို အဏ္ဏာမလေ ထိပင်မထိသေးသည်ကို ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး တွေ့မြင်သွားသည်။ ဗလာဖြစ်နေသော ကော်ပီစာအုပ် ညွှန်ပြလျက် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက အတန်ငယ် ဒေါသထွက်သွားပြီးလျှင် မေးလိုက်သည်။

“မင်း ဒီနေ့ ဒီပုံကိုပဲ ဆွဲတာလား။”

အဏ္ဏာမလေ လန့်သွားသည်။ သူ၏အနီး၌ထိုင်နေကြသော ကျောင်းသားများသည် မရယ်မိအောင် မနည်းထိန်းချုပ်နေကြရသည်ဆိုသည်ကို အဏ္ဏာမလေ မြင်ရသည်။ ထိုနောက် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ရှေ့ဆက်လျှောက်သွားသည်။ တက္ကသိုလ် ကျောင်းဆင်းသည့်အချိန်လည်း ရောက်ရှိလာသည်။

ကျောင်းသားများထဲက တစ်ယောက်က ပြေးလာပြီးလျှင် အဏ္ဏာမလေ ကော်ပီစာအုပ်ကို ကောက်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုကျောင်းသားသည် အဏ္ဏာမလေ၏ ကော်ပီစာအုပ်ကို ကျောင်းသား အတော်များများအားပြပြီးလျှင် ရယ်လေသည်။

တစ်ယောက်ကပြောသည်။

“ကိစ္စမရှိဘူး။ နောက်နှစ်ပတ်တောင် ကျွန်သေးတယ်။ တဖြည်းဖြည်း ပန်းချီဆွဲလို့ ရပါတယ်။”

နောက်တစ်ယောက်က ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ နှစ်ပတ် ကြာပြီးသွားတဲ့အခါကျတော့လည်း အခုလို ဘာမှမဆွဲရသေးတဲ့ ဗလာစာအုပ်ကို ပြလိုရပါတယ်။”

အခန်းထဲတွင် ရုတ်တရက် ကျောင်းသားများ၏ ရယ်သံများ ဆူညံသွားလေသည်။ အဏ္ဏာမလေသည် ကျောင်းသားများ၏ ယင်းအပြုအမူကြောင့် အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားပြီးလျှင် စိတ်လေးလေးဖြင့် ပြန်လာခဲ့လေသည်။



အိမ်ပြန်ရောက်လာသောအခါ အတ္ထာမလေသည် မည်သူနှင့်မှ စကားမပြောပေ။ အနုပညာတက္ကသိုလ်၌ ပထမဦးဆုံးနေ့တွင် ဝေ့ရမော အတွေ့အကြုံသည် သူ့အတွက် အလွန်တရာ ဆန်းကြယ်သည်ဟူ၍ ထင်နေသည်။ အနုပညာတက္ကသိုလ်သို့ မလာဘဲနှင့် ကဒီရေရှန်ထံမှ ပန်းချီပညာ သင်ကြားဆည်းပူးနေရလျှင် ပို၍ကောင်းမည်ဟူ၍ စဉ်းစား ဆင်ခြင်နေမိသည်။ အဖေယာသို့သွား၍ မိမိ၏အလိုအတိုင်း ကဒီရေရှန်အား ပြောပြမည်ဟူ၍ပင် စိတ်ကူးလိုက်သေးသည်။ သို့ရာတွင် အတန်ငယ်ကြာသွားပြီးသည့်နောက်၌ကား ယင်းသို့ ပြုလုပ်ခြင်းသည် သူ့ရဘောကြောင်ခြင်းသက်သက်သာ ဖြစ်သည်ဟူ၍ ထင်သွားလေသည်။

နောက်တစ်နေ့၌ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခဲတင်းပြီးလျှင် အတ္ထာမလေသည် အနုပညာ တက္ကသိုလ်သို့ တစ်ဖန်သွားလျက် သူ၏အတန်းထဲတွင် သွားထိုင်နေသည်။ ရှေ့တွင် ချထား သော ရုပ်တုကို ထုလုပ်ဖန်တီးထားသူ မသိမမြင်ရသော ထိုရှေးဟောင်း မဟာအနုပညာရှင် ကြီးအား စိတ်ထဲက ဦးညွတ်အရိုအစောပြုလိုက်ပြီးလျှင် ခဲတံကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ အကယ်၍ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ယောက်က စူးဆောက်၏အကူအညီဖြင့် သံကို ဖြတ်တောက် ထွင်းထုလျက် ထူးခြားသော အနုပညာလက်ရာကို ဖန်တီးပြုလုပ်နိုင်သည်ဆိုလျှင် ယင်း အနုပညာလက်ရာကိုကြည့်လျက် စတုရန်းပေါ်တွင် ပုံတူဆွဲရန်မှာ ကြီးကျယ်ခက်ခဲသည့် အလုပ် ဖြစ်ပါသလော။

ယင်းရုပ်တု၏ပုံတူကို စတုရန်းပေါ်၌ဆွဲခြင်းသည် အတန်ငယ် အခက်အခဲရှိနေသည် နေလယ် ထမင်းစားချိန်၌ အတ္ထာမလေသည် ထမင်းစားရန်အတွက်ပင် အပြင်မထွက်ပေ။ ထိုအချိန်၌ အတ္ထာမလေသည် အစားမေ့အသောက်မေ့ ဖြစ်သွားသည်။ သို့ရာတွင် မိ လုပ်ရမည့်အလုပ်ကိုမူ မမေ့ပေ။ နေ့လယ် မွန်းတည့်ချိန်၌ အခြားကျောင်းသားများသည် ယခင်ကအတိုင်းပင် အတ္ထာမလေကိုကြည့်လျက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လက်တံပြု အတ္ထာမလေအား ပြောင်လောင်းသရော်ကြသည်။

နေ့လယ်ပိုင်း၌ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး အခန်းထဲဝင်လာသည်။ အခြား ကျောင်းသား များ ရေးဆွဲထားသော ပန်းချီပုံများနှင့်အတူတကွ အတ္ထာမလေ၏ ပန်းချီပုံကိုကြည့်ပြီးလျှင် အခန်းထဲက ထွက်ခွာသွားသည်။ ယင်းသို့အားဖြင့် ငါးရက်ခြောက်ရက် ကြာသွားသည် အတ္ထာမလေသည် သီဝနတ်ဘုရား၏ပုံကို ရေးဆွဲပြီးသလောက်ရှိသွားသည်။ ထိုအချိန် ကျောင်းသားအချို့ကမူ ပုံနှစ်ပုံလုံးကို အပြီးသတ်ပြီးကြလေပြီ။ ထိုကျောင်းသားများအား ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက အနုပညာတက္ကသိုလ်တွင် ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်ပြီးလျှင် အသီးအသီး မိမိတို့၏အတန်းသို့ သွားနေကြရန် ညွှန်ကြားပြောပြလိုက်သည်။ အတ္ထာမလေသည် အလှူ တစ်ခုကို သုတ်သီးသုတ်မှာ ပြုလုပ်လိုစိတ် မရှိပေ။ သီဝနတ်ဘုရား၏ ဗဟိုဒွ အသွင်အပြင်မှ တကွ ခံစားချက်များကိုလည်း ရေးခြယ်ရန် အတ္ထာမလေ ဆန္ဒပြင်းထန်နေသည်။ ဗဟိုဒွ အလှူကို အာရုံစူးစိုက်နေပါလျှင် ခံစားချက်များကို ဖော်ပြရန် အခက်အခဲရှိသည်ဟု ထင်

ရသည်။ ခံစားချက်ကို ဖော်ထုတ်ရန် ကြိုးစားအားထုတ်ပါကလည်း အပြင်အပ ဗဟိုဒွအလှူ သည် အားပျော့သွားသည်ဟု ထင်ရသည်။ ယင်းနှစ်မျိုးထဲက မည်သည့်အရာကိုမှ အလွတ် မပေးဟူ၍ အတ္ထာမလေ ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားသည်။

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးသည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ကျောင်းသူကျောင်းသားများကို ရွေးရွေးပြီး အတန်းထဲသို့ပေးနေသည်။ ထိုနောက် အတ္ထာမလေအနီးသို့ လာပြီးလျှင် အတ္ထာမလေ ရေးဆွဲထားသော ပန်းချီပုံကို အချိန်ကြာမြင့်စွာ စူးစိတ်ကြည့်ရှုနေသည်။ ဆယ်ရက်လောက် ကြာသွားသောအခါ ကျောင်းသူကျောင်းသား တစ်ဝက်ကျော်ကျော်ကို အနုပညာတက္ကသိုလ် တွင် ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်လေသည်။ ဆယ်တစ်ရက်မြောက်နေ့၌ အတ္ထာမလေ၏ ဘေးနှစ်ဘက်တွင် ထိုင်နေကြသော ကျောင်းသားနှစ်ယောက်ကို ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်လေသည်။ ထိုကျောင်းသား နှစ်ယောက်လည်း သူတို့ရေးဆွဲသော ပန်းချီပုံတူများကို အပြုမသတ်ကြပေ။ ထိုအချိန်ထိ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက သူ့ကို တစ်စုံတစ်ရာ ပြောမပြခြင်းနှင့် သူ့အား အနုပညာတက္ကသိုလ် တွင် ဝင်ခွင့်မပြုခြင်း စသည်တို့မှာ အတ္ထာမလေအတွက် စိတ်ပူပန်ရောအကြောင်းများ ဖြစ်လာကြသည်။ အတ္ထာမလေသည် စိတ်ကနာမငြိမ် ဖြစ်သွားသည်။ သို့ရာတွင် ပန်းချီပုံကိုမှ ဆက်လက် ဆွဲမြဲဆွဲနေသည်။

ဆယ့်တစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ သင်တန်းမစမီ ကျောင်းသားတစ်ယောက်က အခြားကျောင်းသားတစ်ယောက်အား လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုကို ပြောပြသည်။ ဆုဗေယာသည် အတ္ထာမလေ၏အနီးသို့ထိုင်၍ ပန်းချီဆွဲသော ကျောင်းသားဖြစ်သည်။ ထိုကျောင်းသားအား ရည်ညွှန်း၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဆုဗေယာတစ်ယောက်တော့ ကံကောင်းသွားပြီ၊ သူ့ကို ဒုတိယတန်းမှာ တန်းပြီး ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်တယ်၊ သူ့အတွက် တစ်နှစ် အချိန်မကုန်တော့ဘူး။”

ကျောင်းသားတစ်ယောက်က မေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဆုဗေယာသည် ပန်းချီပုံကို ကောင်းကောင်းဆွဲထားသည်။ ထို့ကြောင့် ဆုဗေယာ အား သူ၏အရည်အချင်းနှင့် လိုက်လျောညီစွာ နေရာပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အတ္ထာမလေက စိတ်ပူပန်သောအသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ပန်းချီပုံ ကောင်းကောင်း မဆွဲတတ်တဲ့အတွက် တက္ကသိုလ်က ထုတ်ပစ်တဲ့ ကျောင်းသားရော ရှိသလား”

“မရှိပါဘူး၊ မင်းဘာမှ မစိုးရိမ်နှင့်၊ မင်းကို သစ်သားဖြတ်တဲ့အလုပ်တို့၊ မြေကြီး ညယ်တဲ့အလုပ်တို့၊ တံဆိပ်ထုတ်တဲ့အလုပ်တို့ကို သင်ပေးတဲ့အတန်းမှာ ဝင်ခွင့်ပေးလိမ့်မယ်။ ဖာက္ခသိုလ်ကတော့ ထုတ်ပစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ယခုအထိ ဘယ်ကျောင်းသားကိုမှ စိတ်ပျက်သွား အောင် တက္ကသိုလ်က ထုတ်ပစ်သေးဘူး။”

အတ္ထာမလေအား ယင်းကဲ့သို့ ပြက်ရယ်စကားပြောကြားသော ကျောင်းသားသည် ထိုအချိန်အထိ အတ္ထာမလေ၏ပန်းချီပုံကို မမြင်ရသေးပေ။ အတ္ထာမလေ၏ ထိတ်လန့်စိုးရွံ့မှုသည် အတန်ငယ်လျော့သွားသည်။ ထိုနေ့ နေ့လယ်ပိုင်း ရောက်လာသောအခါ အတ္ထာမလေ၏ ပန်းချီပုံသည် အပြီးသတ်သွားသည်။ အတ္ထာမလေသည် ပန်းချီပုံကို အပြီးသတ်လိုက်ပြီးလျှင် သူ၏ ပန်းချီပုံကို ကြည့်ရှုလိုက်သောအခါ ကျေနပ်အားရသွားသည်။

ကျောင်းမဆင်းခင် အချိန်အနည်းငယ်အလို၌ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ထိုနေရာသို့ ရောက်လာသည်။ အတ္ထာမလေအား ပန်းချီပုံ လက်ကကိုင်ပြီး သူ့ကို စောင့်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်ဖြစ်၍ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးသည် အတ္ထာမလေထံ တန်းသွားသည်။ အတ္ထာမလေ၏ ပန်းချီပုံကိုယူပြီးလျှင် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးသည် အချိန်အတန်ကြာမျှ ကြည့်ရှုနေသည်။ အတ္ထာမလေ၏ပန်းချီပုံကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ကြည့်ရှုစဉ်က အာနန္ဒီ၏မျက်လုံးတွင် ပေါ်လာသော ရောင်ခြည်တစ်မျိုးကို ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး၏မျက်လုံးတွင် တွေ့မြင်နေရသည်။ အတ္ထာမလေသည် နှလုံးတုန် ရင်ခုန်ဖြစ်နေသည်။

“မင်း ငါနှင့်လိုက်နဲ့” ယင်းသို့ပြောပြီးလျှင် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးသည် အတ္ထာမလေကို အခန်းအပြင်ဘက် ခေါ်လာခဲ့သည်။ ပထမတန်းတွင် မုချ ဝင်ခွင့်ရလိမ့်မည်ဟု အတ္ထာမလေ စိတ်ချယုံကြည်သွားသည်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးသည် ပထမတန်းကို ကျော်ဖြတ်သွားသည်။ အတ္ထာမလေ၏ စိတ်နှလုံးသည် ဝီတိပင်လယ်ထဲတွင် မြုပ်ချည်ပေါ်ချည် ဖြစ်နေသည်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးနှင့် အတ္ထာမလေတို့သည် ဒုတိယတန်းဆီသို့ လျှောက်သွားနေကြသည်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးသည် ဒုတိယတန်း အခန်းထဲသို့လည်း ဝင်မသွားပေ။ အတ္ထာမလေ စိုးရိမ်သွားပြန်သည်။ “ကျောင်းအုပ် ဆရာကြီးက ငါ့ကို တက္ကသိုလ်အပြင်ဘက် ထုတ်ပစ်တဲ့လမ်းကို ပြမလို့ ခေါ်သွားတာများလား” ဟူ၍ စဉ်းစားမိလေသည်။

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးနှင့် အတ္ထာမလေတို့သည် တတိယတန်းအနီးသို့ ရောက်လာကြသည်။ အခန်းအပြင်ဘက်၌ ရိရိကျီးကျီးကလေးရပ်နေသော အတ္ထာမလေ၏ပန်းချီပုံအလွန်တရာ ချစ်ခင်လေးစားသော အမူအရာမျိုးဖြင့် ကိုင်ပြီးလျှင် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးသည် အခန်းထဲဝင်သွားသည်။ အတ္ထာမလေဆွဲထားသော ပန်းချီပုံကို အခန်းထဲတွင် ထိုင်နေသည့် ဆရာအား လှမ်းပေးပြီးလျှင် ပြောလိုက်သည်။

“ပန်းချီဆရာ အသစ်တစ်ယောက်ကို ကျုပ် ရှာလာခဲ့တယ်။ ဒီသူငယ်ဟာ ဆက်လက်ကြိုးစားရင် တကယ် အနုပညာရှင်ကြီး ဖြစ်လာနိုင်တယ်”

ယင်းသို့ပြောပြီးလျှင် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးသည် အတ္ထာမလေ၏ပန်းချီပုံကို တခြားကျောင်းသားများ မြင်နိုင်လောက်သည့်နေရာ၌ ဆွဲချိတ်ထားလိုက်လေသည်။ အတန်းထဲတွင် ထိုင်နေကြသော ကျောင်းသူကျောင်းသားအားလုံးသည် အတ္ထာမလေ၏ ပန်းချီပုံကို ရိုင်းရံပြီး ရပ်ကြည့်နေကြလေသည်။

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက ပြောလေသည်။

“သူ့နာမည်က အတ္ထာမလေလို့ ခေါ်တယ်။ ဒီကနေ့စပြီး သူ မင်းတို့နဲ့အတူ ဒီအတန်းထဲမှာ ထိုင်လိမ့်မယ်” ယင်းသို့ ပြောပြီးလျှင် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးသည် အခန်းထဲက ထွက်သွားလေသည်။

မှတ်စိတ်နှင့် ပိန်ပိန်ပါးပါး ကျောင်းသားတစ်ယောက်က အတ္ထာမလေ၏ လက်ကို ဆွဲလျက် တအားလှုပ်ရှမ်းပြီးလျှင် “သူငယ်မျစ်၊ သိပ်ကောင်းတယ်။ ‘ဒဗယ်လပ်ရီမိုးရှင်း’ တောင်မကဘူး၊ ‘တရိုင်ပယ်လပ်ရီမိုးရှင်း’ ရသွားတယ်” ဟူ၍ ချီးကျူးစကား ပြောလေသည်။

မိမိအား တအံ့တဩနှင့် ကြည့်ရှုနေကြသော မျက်နှာများထဲက မျက်နှာတစ်ခုကို အတ္ထာမလေ တွေ့ဖူးသလိုလို သိသလိုလို ထင်နေမိသည်။ အတ္ထာမလေသည် ရှာရဒါအား အာနန္ဒီတို့၏အိမ်၌ တစ်ကြိမ်မက တွေ့မြင်ဖူးသည်။ အတ္ထာမလေအား တွေ့ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရှာရဒါက

“အလို...ရှင် ကျွန်မတို့ အတန်းထဲ ရောက်လာပါကလား။ အများကြီး ချီးကျူးပါတယ်” ဟု ပြောပြီးလျှင် အတ္ထာမလေ လှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုသည်။ အတန်းထဲတွင် မျက်နှာစိမ်းများ၏အလယ်၌ အသိအကျွမ်း တစ်မျက်နှာကို တွေ့ရသဖြင့် အတ္ထာမလေလည်း အကြီးအကျယ် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားသည်။

မိမိအတွက် သတ်မှတ်ထားသော နေရာ၌ အတ္ထာမလေထိုင်ပြီး မကြာခင်မှာပင် ခေါင်းလောင်းသံကြားရသည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းဆင်းချိန် ရောက်လာသည်။ အတ္ထာမလေသည် အခြားကျောင်းသားများနှင့်အတူ တက္ကသိုလ်ကျောင်းဝင်းထဲက ထွက်လာပြီးလျှင် ကားမှတ်တိုင်ရှိရာသို့သွားသည်။ ရှာရဒါလည်း သူ့နောက်က ခြေလှမ်းစပ်မြန်မြန်လှမ်းပြီး လိုက်လာသည်။ ရှာရဒါက ပြောလိုက်သည်။

“ရှင် မယ်လာပူ သွားရမယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်မ အဒေယာကို သွားမယ်၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဘတ်(စ်)ကားတစ်စီးတည်း စီးရင်ရတယ်”

မယ်လာပူသို့သွားရန်အတွက် တခြားဘတ်စ်ကား အတော်များများကိုလည်း စီး၍ ရသည်။ သို့ရာတွင် အတ္ထာမလေသည် ရှာရဒါ၏ အလိုဆန္ဒကို လိုက်လျောလိုက်လေသည်။

ဘတ်စ်ကားစောင့်နေရင်း ရှာရဒါက ပြောလိုက်သည်။

“ရှင် ဒီအနုပညာတက္ကသိုလ်မှာ ကျောင်းတက်မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ကျွန်မကို အာနန္ဒီပြောထားရင် ကျွန်မ ပထမနေ့ကပဲ ရှင်နဲ့မတွေ့ဘဲ နေမှာမဟုတ်ဘူး။ ရှင်တို့ စမ်းသပ် စစ်ဆေးပွဲပြီးသွားမှ ကျွန်မ ရှင်နှင့်တွေ့မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်။ ရှင် ရုပ်ပုံ နှစ်ပုံဆွဲပြီး လျှပ်တစ်ပြတ် မျက်စိတစ်မှိတ်အတွင်းမှာပဲ အတန်းနှစ်တန်းကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့တယ်။ ဒီသတင်းကိုကြားရင် အာနန္ဒီနှင့် သူ့ဖေဖေ ဘယ်လောက် ဝမ်းသာလိုက်ကြမလဲဆိုတာ ရှင် သိလား”

www.burmeseclassic.com

အတ္တမလေသည် ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိရာဖြင့် ကဒီရေရှန်အား သတိရသွားသည်။

“ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ပြီး အိမ်ကနေ သူတို့အိမ်ကို သွားမယ်၊ ကျေးဇူး အထူးတင် ရှိတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကို အလျင်အမြန် သွားမပြောလို့ မဖြစ်ဘူး”

“ရှင် သူတို့အိမ်မရောက်ခင် ဒီသတင်းကို သူတို့ရကြပါလိမ့်မယ်”

ယင်းသို့ ပြောပြီးလျှင် ရှာရဒါက ရယ်လိုက်လေသည်။

“ကျွန်မ ဒီသတင်းကို သူတို့ဆီပြောမှ အိမ်ပြန်မယ်”

ရှာရဒါသည် ချစ်စဖွယ်ပြုမှုဆက်ဆံတတ်သော စကားကြွယ်သူ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟူ၍ အတ္တမလေ ထင်မှတ်သွားသည်။ ရှာရဒါသည် ရိုးရိုးသားသား စိတ်ထဲရှိသမျှကို ဘွင်းဘွင်းပြောပြတတ်သည်။ သူ၏အကြည့်၊ သူ၏စကား၊ သူ၏လှုပ်ရှား သွားလာမှု၊ သူ၏သဘောသဘာဝစဉ် စွမ်းစွမ်းလို့မူ တစ်မျိုးရှိနေသည်။ သူ၏မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း စက်စက်တွင် ရိုးသားအပြစ်ကင်းစင်မှုမပါလျှင် ထင်ရှားနေသည်။ သူ၏ဝတ်စားတန်ဆာများကို ကြည့်လျက် ရှာရဒါသည် ဆင်းရဲသားဒီသားရထဲက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ကို မှန်းဆကြည့်၍ရသည်။ ပစ္စည်းချို့တဲ့မှု၏အလယ်၌ သူ၏အလှသည် ပေါ်လွင်နေသည်။ အရပ်အတန်ငယ်ပုသော သေးသေးသွယ်သွယ် မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ မျက်နှာမှာလှပြီ အသားညိုချောဖြစ်သည်။ မျက်လုံးတွင် မျက်နှက်ဆေး မလိမ်းဘဲနှင့် သဘာဝအနက်ရောင် တောက်ပနေသည်။

“ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက သိပ်ဆိုးတယ်၊ သူ ဘယ်လိုတွေးတယ်၊ ဘယ်လို ပြောတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ နားမလည်ကြဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အားလုံးရဲ့အရည်အချင်းနှင့် အထွေ အခေါ်ကိုတော့ အကျင့်ပြတ်နိုင်တယ်။ ရှင်ရတု အခွင့်အရေးမျိုး ဘယ်သူမှ ရနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မကိုကြည့်ပြီး ရှင် ဆဲဒီအချက်ကို သဘောပေါက်လို့ရတယ်။ ဒီကျောင်းမှာ ကျွန်မ သုံးနှစ်ရှိသွားပြီ။ အခု တတိယနှစ်ပဲ”

အဒေယာသို့သွားသော ဘတ်စ်ကား ရောက်လာသည်။ အတ္တမလေနှင့် ရှာရဒါ တို့သည် ဘတ်စ်ကားပေါ်တက်လျက် နှုတ်ခတ်စကား ထိုင်ကြသည်။ လက်မှတ်ကိုလည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဝယ်ကြသည်။ ဘတ်စ်ကား ထွက်သွားသည်။



အနုပညာတက္ကသိုလ်သည်သာလျှင် အတ္တမလေ၏ ကမ္ဘာလောက ဖြစ်လာသည် ယခင်က ကဒီရေရှန်တို့၏အိမ်သို့ အားတက်သရော သွားသကဲ့သို့ပင် ယခုအခါ၌ အတ္တမလေ သည် အနုပညာတက္ကသိုလ်သို့သွားသည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းဝင်းအတွင်းရှိ သစ်ပင်ပန်းပွင့် အပြည့်ရှိနေသော ကျယ်ပြန့်သည့်ခြံဥယျာဉ်ကြီးနှင့် တက်ကြွလှုပ်ရှားနေကြသော်လည်း

ဆူညံခြင်းနှင့် အတူအပအယောင်အဆောင်ကင်းသော တက္ကသိုလ်၏ပညာရေးစနစ် စသည် တို့ကို အတ္တမလေ နှစ်ခြိုက်သဘောကျနေသည်။ ပထမနေ့က သူ့ကို လှောင်ပြောင်သင်္ဘော ကြသော ကျောင်းသားများသည် ယခု သူ့ကိုတလေးတစားနှင့် ဆက်ဆံလာကြသည်။ အကြောင်းမူကား အတ္တမလေသည် မိမိ၏အရည်အချင်းပေါ်ရပ်လျက် ရုတ်တရက် အဆင့်မြင့် အတန်းသို့ တက်လှမ်းသွားနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သင်တန်း၏ ပတ်ဝန်းကျင်သည် ကျောင်းသူကျောင်းသားများ၏ ထောင့်အခေါ်ကို နှိုးကြားစေပြီး အတ္တမလေကို စိတ်ဓာတ် တက်ကြွစေသော ပတ်ဝန်းကျင်ဖြစ်သည်။

ပန်းရန်ဆရာ ကျိဒမ္မရစ်သည် သူ့သား အတ္တမလေကို အကြောင်းပြုလျက် ဂုဏ်ယူမော်ကြားစရာ ဖြစ်လာသည်။ ယခင်က အတ္တမလေအား ငတုံးငအဟု ထင်မှတ်ခဲ့ သည်။ သို့သော်လည်း ယခု အတ္တမလေသည် အသိဉာဏ်ပညာကြွယ်ဝသူ တစ်ဦးဖြစ် ကြောင်း သက်သေထုပြလိုက်သည်။ ပန်းရန်ဆရာသည် မိမိ၏အဖွားအား အတ္တမလေ တတိယတန်း၌ တန်းပြီးဝင်ခွင့်ရသည်ဆိုသည့်အကြောင်းကို ပြောပြလိုက်သည်။

“ကျားရဲ့သားဟာ ကြောင်ဖြစ်မလာနိုင်”ဟု ပြောလျက် ပန်းရန်ဆရာသည် သူ့ကိုယ်သူ သိဒ္ဓိတင်လိုက်လေသည်။ ဒဏ္ဍပါဏီတို့ အိမ်သို့သွားပြီး ဒဏ္ဍပါဏီနှင့် ဒဏ္ဍပါဏီ အိမ်သူအိမ်သားများ ရှေ့၌လည်း အတ္တမလေအကြောင်းကို တစမ်းတနား ချီးမွမ်းစကား ပြောပြသည်။ ပန်းရန်ဆရာ၏ စကားကို ကြားရသောအခါ ဒဏ္ဍပါဏီတို့ အိမ်ကလူများလည်း တအံ့တဩ ဖြစ်သွားကြသည်။ ပန်းရန်ဆရာသည် မာဏိက္ကမိရေတွင်လည်း အတ္တမလေ အကြောင်း ချီးကျူးစကား ပြောပြသည်။

“ဟေ့ ကြည့်၊ ကလေးက ပြောသလို လုပ်ပြလိုက်ပြီ”

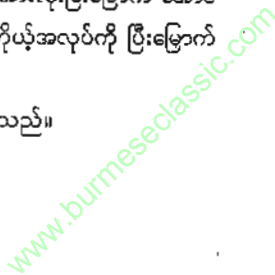
ပန်းရန်ဆရာသည် စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလာရုံမျှနှင့် ဘယ်အလုပ်မျိုးကိုမှ ပြုလုပ်သူ မဟုတ်ပေ။ သူ၏ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလှုပ်ရှားမှု၌ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ အမှန်မချရှိသည်။ သူ၏သားအား အသုံးမတည့်သော လူဖျင်းလူညံ့ဟု မည်သူထင်သည်ကိုမှ မကြိုက်ပေ။ အတ္တမလေနှင့်ပတ်သက်၍ ယင်းကဲ့သို့ ထင်မှတ်ယူဆလာခဲ့သူများ၏ အယူအဆကို ပြောင်းလဲပစ်ရန်အတွက် ပန်းရန်ဆရာသည် ထိုအခါအခွင့်ကို အသုံးချလိုက်လေသည်။

ပန်းရန်ဆရာက မာဏိက္ကမိအား ပြောလိုက်သည်။

“အတ္တမလေဟာ သူ့စိမ့်ကိန်းအတိုင်း သူ့အလုပ်ကို အားလုံးပြီးမြောက် အောင် မြင်အောင် လုပ်ပြလိုက်ပြီ၊ ငါ့တို့လည်း ကိုယ့်စိမ့်ကိန်းအတိုင်း ကိုယ့်အလုပ်ကို ပြီးမြောက် အောင်မြင်အောင် လုပ်ကြဖို့လိုတယ်”

မာဏိက္ကမိက တအံ့တဩဖြစ်သွားပြီး မေးလိုက်လေသည်။

“ဘာအလုပ်လဲ”



“ကဒိရေရှန်တို့ရဲ့ မြေပေါ်မှာ ငါတို့အတွက်နဲ့ သူတို့အတွက် အိမ်နှစ်လုံးဆောက်ပြီး ငါတို့ အဲဒီမှာနေကြမယ်။ အဲဒီအလုပ်ကိုလုပ်ရင်း ငါတို့လည်း ကိုယ်ပိုင်အလုပ်ကို စတင် လုပ်ရလိမ့်မယ်။ ကဒိရေရှန်တို့အိမ်ကိုဆောက်ပြီး ငါ အမြတ်မယူချင်ပါဘူး။ သူတို့အိမ်ကို ဆောက်ပြီး တကယ်လို့ ငါတို့ နာမည်ထွက်လာတယ်ဆိုရင် နောက်ပိုင်းမှာ ငါတို့ ငွေကြေး အမြောက်အမြားရအောင် လုပ်နိုင်လာဖို့ရှိတယ်။ တို့အလုပ်ရှင်ကို ပြောပြပြီး တို့နှစ်ယောက် အလုပ်ကထွက်ကြရင် ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းဘယ်လိုသဘော ရသလဲ”

မာဏိက္ကမ်သည် ပန်းရန်ဆရာပြောပြသည်ကို သဘောကျသွားသည်။ ပန်းရန်ဆရာ သည် မာဏိက္ကမ်၏အကူအညီမပါဘဲ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်သော ဘယ်အလုပ်မျိုးကို မဆို မပြုလုပ်နိုင်ပေ။ မာဏိက္ကမ်သည် လုပ်ငန်းများလည်သည်။ ပညာတတ်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ ပထမဆုံးအကြိမ် သူတို့နှစ်ဦးပေါင်းပြီး ဆောက်ရှိရည်ရွယ်သည့်အိမ်မှာ အာနန္ဒီတို့၏ အိမ်ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့အားဖြင့် မာဏိက္ကမ်သည် ကဒိရေရှန်နှင့် အာနန္ဒီတို့၏ ရှေ့မှောက်၌ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်သော မိမိ၏အရည်အချင်းကိုပြရန် အခွင့်ကောင်း အခါကောင်း ရလာပေလိမ့်မည်။ မာဏိက္ကမ်သည် ပန်းရန်ဆရာပြောပြသည့် စကားကို အားတက်သဘော သဘောတူလိုက်လေသည်။

ပန်းရန်ဆရာက ပြောသည်။
“ကောင်းပြီ... ဒီလိုဆိုရင် ငါ ငွေကြေးကိစ္စ စီမံဖန်တီးလိုက်မယ်”

နောက်တစ်နေ့မှစ၍ ပန်းရန်ဆရာသည် ငွေကြေးရရန် အားထုတ်ကြိုးပမ်းလေ တော့သည်။ မာယီလာပုမှ ‘လပ်စကော်နာ’ အနီးရှိ အိန္ဒိယ မြောက်ပိုင်းသားတစ်ဦးဖြစ်သော အထည်ဆိုင်ပိုင်ရှင်တစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံသည်။ နှစ်ယောက်သားသည် ဆိုင်၏မြေအောက်ခန်းသို့ သွား၍ အတန်ကြာမျှ စကားပြောဆိုကြသည်။ အိန္ဒိယမြောက်ပိုင်းသား ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဆင်စီအမျိုးသားဖြစ်သည်။ နိုင်ငံကို နှစ်ခြမ်းခွဲလိုက်သောအခါ ဒုက္ခသည်တစ်ဦးအနေဖြင့် ဘုံဘောသို့ ရောက်လာသူဖြစ်သည်။ ထိုနောက် ဘုံဘောမှ မဒရပ်သို့ ပြောင်းလာပြီး အရောင်း အဝယ်အလုပ် စတင်လုပ်ကိုင်သည်။ မိမိဆိုင်အနီး မယ်လာပု၌ အိမ်တစ်လုံးကို ဝယ်ယူလိုသည့် ဆန္ဒရှိနေသူ ဖြစ်လေသည်။

နေ့ရက်များစွာမကြာခင်အခါက ထိုပုဂ္ဂိုလ်က သူ့ဆန္ဒကို ပန်းရန်ဆရာအား ပြောပြ ထားဖူးသည်။

“သူဌေးကြီး... ကျွန်တော် အိမ်တစ်လုံးတွေ့ပြီ။ သူဌေးကြီး ကိုယ်တိုင်လိုက်ပြီး အိမ်ကို ကြည့်စေချင်တယ်။ တကယ်လို့ အဲဒီအိမ်ကို သူဌေးကြီးကြိုက်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ အဲဒီအိမ်ကို ရောင်းချင်တယ်”

ယင်းသို့ပြော၍ ပန်းရန်ဆရာသည် ထိုအိမ်၏ဂုဏ်ပုဒ်များကိုလည်းကောင်း ထိုအိမ်၌ရှိသည့် အဆင်ပြေမှုများကိုလည်းကောင်း တစ်ခမ်းတစ်နား ပြောပြလေသည်။ ဘာဘာနီအမည်ရှိ ထိုဆင်စီအမျိုးသားက မေးလိုက်လေသည်။

“အဲဒီအိမ်ကို ဝယ်ပြီးတာနဲ့ အိမ်မှာနေလို့ရမလား”

“အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ အိမ်ရှင်က အိမ်ကိုရောင်းပြီး ရတဲ့ငွေနဲ့ အဒေယာမှာ အိမ် တစ်လုံးဆောက်ဖို့ စိတ်ကူးတယ်။ အဲဒီအိမ်ဆောက်ပြီးတာနဲ့ သူတို့ အဲဒီအိမ်ကို ပြောင်းသွား လိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါကျမှပဲ သူဌေးကြီးကို အိမ်အပေးလိမ့်မယ်။ အိမ် အသစ်ဆောက်တာ တစ်နှစ်လောက်ကြာလိမ့်မယ်။ အဲဒီအချိန်ထဲတော့အထွင်း အိမ်လခပေးမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း သူတို့ စာချုပ်ချုပ်လိမ့်မယ်။ တကယ်လို့ သူဌေးကြီးသဘောတူရင် ကျွန်တော်နဲ့လိုက်ပြီး အိမ်ကို ကြည့်စေချင်တယ်”

ဘာဘာနီသည် ပန်းရန်ဆရာနှင့်အတူ လိုက်သွားသည်။ ပန်းရန်ဆရာသည် ဘာဘာနီကိုခေါ်၍ သူ့အိမ်သို့ တန်းပြီးလာခဲ့သည်။ အိမ်ရောက်သောအခါ အိမ်နှင့်မြဲကိုပြသည်။ မိနာချီအမွှာလကမူ ဘာတစ်ခုမှ နားမလည်ဖြစ်နေသည်။ ပန်းရန်ဆရာသည် အိမ်၏ တောင့်တင်းခိုင်ခံ့ပုံ အိမ်ဆောက်လုပ်ထားသည့် သစ်သားများ၏ မျိုးမျှနဲ့ပုံ၊ ထိုလမ်း၏ ထူးခြားမှုရှိပုံ၊ ထိုလမ်း၌နေလျှင် ရရှိမည့်အဆင်ပြေပုံ စသည်များကို အစအစ ဆင်စီအမျိုးသား အား ရှင်းလင်းပြောပြနေလေသည်။ ဘာဘာနီသည် အိမ်ကို သဘောကျသွားသည်ဖြစ်၍ အမိုးစားများကို မေးလိုက်လေသည်။ ပန်းရန်ဆရာက ပြောသည်။

“ဒီအိမ်က ကျွန်တော်အိမ်ပါ။ အမိုးကတော့ ငါးသောင်းလောက် လိုချင်ပါတယ်”

ဘာဘာနီသည် ရုတ်တရက် ‘အမလေး’ ဟု လန်အော်ပြီးလျှင် ပန်းရန်ဆရာအား ပြောလိုက်လေသည်။

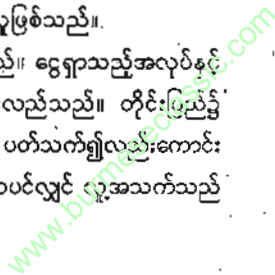
“ဈေးသိပ်များပါကလား”

ပန်းရန်ဆရာက တည်ငြိမ်သောအသံဖြင့် ပြောသည်။

“ဒီမှာ သူဌေးကြီး ကျွန်တော် ဒီအိမ်ကိုရောင်းဖို့ မလောဘူး။ နောက်ထပ် အချိန် အနည်းငယ် စောင့်လိုက်လို့ရှိရင် ကျွန်တော် နောက်ထပ်ငွေတစ်သောင်း ပိုရနိုင်တယ်။ အခု အချိန်မှာတော့ ကျွန်တော် ငွေငါးသောင်းထဲက ငွေငါးဆယ်တောင် လျှော့ပေးမှာမဟုတ်ဘူး”

ဘာဘာနီသည် ဆိုစေမြဲစေဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များထဲက ဖြစ်သည်။ သူ၏ ဆိုင်တွင် လည်း ဈေးကို တစ်ခွန်းတည်းပြော၍ အထည်များ ရောင်းချသူဖြစ်သည်။

ဘာဘာနီသည် အတန်ကြာမျှ စဉ်းစားစိတ်ကူးနေသည်။ ငွေရှာသည့်အလုပ်နှင့် သုံးသည့်အလုပ် နှစ်မျိုးလုံးကို ဘာဘာနီ ကောင်းစွာ သိရှိနားလည်သည်။ တိုင်းပြည်၌ အမျိုးဇာတ်နှင့်ပတ်သက်၍လည်းကောင်း၊ လူတန်းစား ခွဲခြားမှုနှင့် ပတ်သက်၍လည်းကောင်း ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ဖွယ် အဓိကရုဏ်းများ စတင်ဖြစ်ပွားလာစဉ်ကပင်လျှင် လူ့အသက်သည်



ဥစ္စာနေထိုင် မြင့်မြတ်သည်ဟူသောအချက်ကို သဘောပေါက် နားလည်ထားသူဖြစ်သည်။ အိန္ဒိယမြောက်ပိုင်း၌ရှိသော ဆင်းမိပြည်နယ်၌ မိမိ၏အိမ်ထောင်မိသားစုထဲက တစ်ဝက်နှင့် မိမိ၏ဥစ္စာပစ္စည်းအတော်များများ ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ပြီး ကျန်ရှိနေသည့် အိမ်ထောင်မိသားစုနှင့် ဥစ္စာပစ္စည်းကို ဆောင်ကြဉ်းလျက် ဒုက္ခသည်အဖြစ်ဖြင့် ပြေးလာသူ ဖြစ်လေသည်။ ပထမဦးစွာ ဘုံဘေးမြို့၌နေသော်လည်း သူ၏စိတ်နှလုံးသည် မိမိလိုလားသည့် ငြိမ်းချမ်းမှုကို မရရှိခဲ့ပေ။ ဥစ္စာပစ္စည်းကိုသာလျှင် မိမိတို့ဘဝ၏ တစ်ခုတည်းသော အခြေခံဖြစ်သည်ဟူ၍ ထင်မှတ်ကြ သော သူ၏စိတ်ဓွေ့များသည် ဘုံဘေးမြို့ကို နှစ်သက်သဘောကျကြသော်လည်း သူကမူ တောင်ပိုင်းသို့ ရွှေ့ပြောင်းလာခဲ့သည်။

မဒရပ်မြို့၏ ငြိမ်းချမ်းမှုနှင့် လှပသာယာမှုသည်လည်းကောင်း၊ မဒရပ်မြို့၌ နေထိုင်ကြသူများ၏ ခံနိုင်ရည်ရှိသော သဘောသဘာဝသည်လည်းကောင်း၊ ဘာဘာနီအား အလွန်တရာ နှစ်သိမ့်ကျေနပ်စေခဲ့သည်။ မဒရပ်မြို့သည် ဘာသာတရားနှင့်လည်းကောင်း၊ အမျိုးစေတီကွဲပြားခြားနားမှုနှင့်လည်းကောင်း၊ ပတ်သက်ဆက်သွယ်သည့် ပဋိပက္ခများ အဓိကရုဏ်းများမှ ဝေးကင်းကင်း ခပ်ရှင်ရှင်၊ နေခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် တိုင်းပြည်၌ ဖြစ်ပေါ်လာ သည့် ပြောင်းလဲမှုများအရ ထိုမြို့၌လည်း ပြောင်းလဲမှုများ ဖြစ်လာလေသည်။ မဒရပ်မြို့၌ နေထိုင်ကြသော လူပေါင်းများစွာတို့သည် သက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှ အလုပ်ရှာရန် အိန္ဒိယ မြောက်ပိုင်းမြို့များသို့ သွားရောက်အခြေချကြသည်။ အလားတူပင် တိုင်းပြည်တွင်းရှိ နေရာ အသီးသီးမှ လူများသည်လည်း မဒရပ်မြို့သို့လာ၍ လုပ်ငန်းအမျိုးမျိုး ရောင်းဝယ် ဖောက်ကားမှုအမျိုးမျိုးဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုများကို ပြုလုပ်နေထိုင်ကြသည်။ မဒရပ်မြို့သည် ပဋိပက္ခအမျိုးမျိုး၊ အဓိကရုဏ်းအမျိုးမျိုးမှ ကင်းရှင်းအောင်နေပြီးလျှင် တိုင်းပြည်နိုင်ငံ၏ ပြောင်းလဲနေသော အခြေအနေအားလျော်စွာ ပြောင်းလဲနေလေသည်။

ယင်းအချက်အားလုံးကို သိရှိနားလည်ပြီးသောအခါ ဘာဘာနီသည် သူ့မိသားစု အားလုံးကို မဒရပ်မြို့သို့ ခေါ်လာခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန်က ဘာဘာနီသည် မဒရပ်မြို့ မြောက်ပိုင်း၌ အိမ်တစ်လုံးငှားပြီးနေလေသည်။

“အိမ်ဈေးသိပ်ကြီးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်ကို ကျုပ် သဘောကျတယ်။ ခင်ဗျား တောင်းတဲ့ဈေးကို ကျုပ်ပေးမယ်”

ယင်းသို့ပြောလျက် ဘာဘာနီက ပန်းရန်ဆရာအား မေးလိုက်လေသည်။

“ဒီအိမ်ကို ဘာကြောင့် ကျုပ်ဝယ်ချင်သလဲဆိုတာ ခင်ဗျားသိရဲ့လား”

ဘာဘာနီသည် မပီကလာပီကလာ တစ်လံသာသာစကားဖြင့် ပြောပြနေလေ သည်။ သို့ရာတွင် ပန်းရန်ဆရာက သူပြောသည့်စကားကို နားလည်သည်။

ပန်းရန်ဆရာက ပြောလိုက်လေသည်။

“သူဌေးကြီးက ဒီရပ်ကွက်မှာ ဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်မဟုတ်လား၊ ဆိုင်အနီးအနားမှာ အိမ်ရတယ်ဆိုရင် အဆင်ပြေမှုရှိမှာပဲလို့ သူဌေးကြီးစိတ်ကူးတယ်မဟုတ်လား”

ယင်းအချက်ကို တွေးတောစဉ်းစားလျက် ပန်းရန်ဆရာသည် ဘာဘာနီထံမှ အိမ်ဈေး မတန်တဆတောင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ခင်ဗျားပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်အကြောင်းတစ်ခု ရှိသေးတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ဆင်စီးအမျိုးသားတစ်ဦးအနေနဲ့သာမကဘဲ၊ အိန္ဒိယ နိုင်ငံသားတစ်ဦးအနေနဲ့ လည်းပဲ ဘဝတစ်လျှောက် နေထိုင်သွားလိုတယ်။ တစ်လံသာသာစကား ပြောသူများရဲ့ ကြားမှာနေပြီး ကျုပ်လည်းပဲ သူတို့ရဲ့ သူ့နေ့ထုတ်တွေကို ဝေပုံကျမျှယူပြီး ဘဝတစ်လျှောက် နေထိုင်သွားလိုတယ်”

ပန်းရန်ဆရာသည် ဘာဘာနီပြောသည့်စကားကို အဓိပ္ပာယ်နားမလည် ဖြစ်နေ သည်။ ဘာဘာနီအား မေးလိုက်လေသည်။

“ဆင်စီးအမျိုးသားတစ်ဦးက အိန္ဒိယနိုင်ငံသားတစ်ဦးအနေနဲ့ နေထိုင်သွားလိုတယ် ဆိုတာက ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ပါလဲ”

ဘာဘာနီက စိတ်မချမ်းမမြေ့ဖြစ်သွားသည့်အခါဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“အိန္ဒိယနိုင်ငံမှာ အိန္ဒိယနိုင်ငံသားတွေကို တွေ့မြင်ရရှိ အတော်ပဲခဲယဉ်းနေပြီ။ ဒီနိုင်ငံမှာ မိမိတို့ကိုယ်မှာ ဆင်စီး၊ ဘင်္ဂါလီ၊ မရာထီ၊ ဝူဂျာတီ၊ တစ်လံသာ သာသာစကားပြောသူ၊ တေလဂူဘာသာစကားပြောသူ သို့မဟုတ် မလာယာလမ် ဘာသာစကားပြောတဲ့လူတွေသာ အများစုဖြစ်ကြတယ်။ အဲဒါတွေအားလုံးရဲ့အပေါ်ကို တက်ပြီး၊ ကျုပ်ဟာ အိန္ဒိယတိုင်းနိုင်ငံ သားပါ သို့မဟုတ် ကျုပ်ဟာ လူသားတစ်ဦးပါလို့ စိတ်သဘောထားရှိတဲ့လူများ ဒီနိုင်ငံမှာ အတော်နည်းနေပြီ”

ယင်းသို့ပြောလျက် ဘာဘာနီသည် စိတ်မချမ်းမမြေ့ဖြစ်သွားလေသည်။ အမျိုး စာတ်နှင့်ပတ်သက်၍လည်းကောင်း၊ အတန်းအစားကွဲပြားခြားနားမှုနှင့်ပတ်သက်၍လည်း ကောင်း ဖြစ်ပေါ်လာသည့်ပဋိပက္ခများ အဓိကရုဏ်းများ၏ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စရာများကို လည်းကောင်း၊ ယင်းပဋိပက္ခများ အဓိကရုဏ်းများ ဖြစ်ပေါ်ပေါက်ဖွားချိန်က တွေ့ကြုံသိရှိ နှံ့ရသည့် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ကောင်းသော အတွေ့အကြုံများကိုလည်းကောင်း၊ ပြော ပြရင်း ဘာဘာနီသည် မျက်ရည်ဝဲလာလေသည်။

“ကျုပ်တို့ဟာ အမျိုးဇာတ်အမျိုးမျိုး လူမျိုးအမျိုးမျိုးခွဲခြားပြီး အားလုံးနဲ့ တသီး တခြား နေသွားလိုကြတယ်။ တကယ်လို့ ကျုပ်တို့ရဲ့နိုင်ငံဟာ အိန္ဒိယမဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဒီအမျိုးဇာတ်၊ ဒီဘာသာတရား၊ ဒီလူမျိုး ဘယ်မှာရှိနေမလဲ”

ဘာဘာနီသည် ပိုက်ဆံရရှိရန်သာ ရည်ရွယ်ချက်ထားသည့် အိန္ဒိယ မြောက်ပိုင်းသား များထဲက လူမျိုးမဟုတ်ကြောင်းကို ပန်းရန်ဆရာက နားလည်သွားသည်။ ဈေးမဆစ်ဘဲ

သူ ဆောက်လုပ်ထားသည့်အိမ်ကို လက်ခံသွားသည့်အတွက် အလွန်တရာ သဘောကျ သွားသည်။

“ကျွန်တော်ဟာ အလုပ်လုပ်ဖို့အတွက် အိမ်ယတောင်ပိုင်း ရွာသိမ်ရွာငယ်တစ်ခုက ဒီကို ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ သူ့ငွေကြီးကတော့ အိမ်ယမြောက်ပိုင်းက ဒီကိုရောက်လာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဒီမှာ ညီရိုင်းအစ်ကိုလို သဘောထားပြီးနေဖို့ သင့် ပါတယ်”

ဤတိုင်းပြည်၏ အစဉ်အလာ သဘောထားကိုသာလျှင် မိမိတို့ ထုတ်ဖော် ပြောပြ နေသည်ဟူ၍ ဘာဘာနီက ယူဆသည်။



အတ္တာမလေတို့၏အတန်းမှ ကျောင်းသားများသည် အသက်ထင်ရှား ရှိနေသည့် လူတို့ကို 'မိဒယ်' အဖြစ်ထားလျက် ယင်းတို့၏ပုံတူကို ရေးဆွဲသည့် အလေ့အကျင့်ပြုလုပ်နေ ကြသည်။ အနုပညာကောလိပ်၌ နှစ်နှစ်သင်ကြားပြီးသော ကျောင်းသားများကမူ ယင်းအချက် နှင့်ပတ်သက်၍ မဆွဲကပင် သိရှိနားလည်ထားကြသည်။ တတိယတန်း ကျောင်းသားများ သည် အသက်ထင်ရှားရှိနေသော 'မိဒယ်' ကို ကြည့်၍ ယင်းတို့၏ပုံတူကို ရေးဆွဲကြသည် ဟူ၍ နှစ်နှစ်သင်ပြီးသော ကျောင်းသားများ နားလည်ထားကြသည်။ သူတို့အတွက် ယင်းအချက်သည် အသစ်အဆန်းမဟုတ်ပေ။ အတ္တာမလေကမူ တစ်ပြိုင်နက်တည်း တတိယ တန်းသို့ ရောက်လာသူဖြစ်၍ ယင်းအချက်သည် သူ့အတွက် အကြီးအကျယ် အဆန်းတကျယ် ဖြစ်နေသည်။

ကျောင်းသားများ ပုံဆွဲလေ့ကျင့်နေသည့်အချိန်၌ တခြားပုဂ္ဂိုလ်များကို အတန်း တွင်းသို့ ဝင်မလာစေရန် အခန်းတံခါးကို ဝိတ်ထားသည်။ ပြတင်းပေါက်များကို ခန်းစီးများဖြင့် ကာထားသည်။ အတန်းတွင်းရှိ ထောင့်တစ်ထောင့်၌ လိုက်ကာချပြီး အခန်းငယ်ကလေးတစ်ခု ဖန်တီးပြုလုပ်ထားသည်။ 'မိဒယ်' အဖြစ် ရောက်ရှိလာသည့်လူသည် ထိုအခန်းတွင်း၌ နားမှာ နေနေ နေချင်လည်း နေနိုင်သည်။ သို့မဟုတ် အဝတ်အစားများကိုလည်း လဲနိုင်သည်။ အခန်းထဲရှိ နေရာတစ်နေရာ၌ 'မိဒယ်' အတွက် ခုံတစ်ခုချထားသည်။ ယင်းခုံ၏ ရှေ့ဘက်၌ ကျောင်းသားကျောင်းသူများအတွက် လဝန်းသဏ္ဍာန်ထိုင်ခုံနှင့် စားပွဲများကို ချထားသည်။ ကျောင်းသားအားလုံး ပုံဆွဲရန်အတွက် အဆင်သင့်ဖြစ်နေကြသည်။

ရုတ်တရက် မိန်းမပျိုတစ်ဦးသည် လိုက်ကာ၏အကွယ်မှ ထွက်လာပြီးလျှင် ရှက် နေသဖြင့် ဦးခေါင်းငုံ့လျက် ခုံအနီးတွင် လာရပ်သည်။ မိန်းမပျိုအား မည်သည့်နေရာ၌ မည်သို့မည်ပုံ ရပ်နေရမည်ဟူ၍ ဆရာက ပြောပြသည်။ မိန်းမပျိုသည် 'မိဒယ်' အဖြစ်

လုပ်ရည်ဝန်ထမ်းဖြစ်၍ မဆိုင်းမတွပင် ဆရာညွှန်ကြားသည်ကို နားလည်သွားပြီးလျှင် မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ အသာကလေးစောင်းပြီး ရပ်လိုက်သည်။ သူ၏အင်္ဂါကြီးငယ်များကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ မိုးအုပ်ထားခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်သော သေးငယ်ပါးလွှာသည် ပဝါကလေးသည် သူ၏လက်ထဲ တွင် တုန်ခါလျက် သူ၏အရှက်ကို လှစ်ပြနေလေသည်။

မိန်းမပျိုသည် မျက်လုံးကိုပင့်၍ မည်သူကိုမှ မကြည့်ပေ။ မိမိ၏ ကိုယ်ပိုင်လောက၌ မိမိ၏အတွေးလောက၌ ဖြစ်နေသောစေ့စပ် ကြီးစားအားထုတ်နေသည်။ သူ၏ မျက်နှာ၌ အရှက်နှင့်အတူတကွ ခံစားမှုဝေဒနာတစ်ခုလည်း လှမ်းနေသည်ဟူ၍ အတ္တာမလေ ထင်မှတ် လိုက်လေသည်။ ပထမဆုံးအကြိမ် ယင်းရှုကွင်းကို တွေ့မြင်ရသည်ဖြစ်၍ အတ္တာမလေ၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် ကြက်သီးမွေးညင်း ထသွားသည်။ ထိုအချိန်၌ သမ္မာကျမ်းစာ၌ ဖတ်ဖူးသော ဝေအမည်ရှိ မိန်းမပျို၏အကြောင်းကို သတိရလာသည်။ ထိုအနက် မကြာခင် ထိုမိန်းမပျိုနှင့် ကျောက်ဖြင့် ထုလုပ်ထားသော ရုပ်တု၌ ဘယ်လိုခြားနားချက်မှ မရှိဟူ၍ ထင်မှတ်သွားသည်။ ထူးခြားချက်မှာ ထိုမိန်းမပျိုက ဗြဟ္မာအမည်ရှိ ရုပ်တုဆရာ ထုလုပ်ထားသော အသက်ရှင် နေသည့်ရုပ်တုမျှသာ ဖြစ်သည်။

များမကြာမီကာလက အတ္တာမလေသည် ကဒီရေရှန်တို့၏ ထိပ်ရှေ့၌ သူတောင်းစား မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ကို တွေ့ခဲ့ဖူးသည်မဟုတ်လော။ ယခု မိန်းမပျိုသည် ထိုမိန်းမပျိုအတိုင်း ပင် ဖြစ်လေသည်။ မိန်းမပျိုသည် အလွန်တရာ ဆင်းရဲသည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ ကိုယ်လက် အင်္ဂါများမှာ ထူးထူးခြားခြား လှပနေသည်။ ကျေးရွာများ၌ လယ်ယာအလုပ် လုပ်ကြသော အလုပ်သမားများ၏သမီးနှင့် တူပုံရလေသည်။ အတ္တာမလေသည် မိန်းမပျို၏ ဗဟိုဒုအလှ အတွင်းသို့ မိန်းမပျို၏ နှလုံးတွင်းသို့ စောင်းငုံကြည့်ရှုလိုက်သည်။ မိန်းမပျို၏ ကိုယ်ခန္ဓာ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုစီတစ်ခုစီသည် ကြောက်ခြင်း၊ ရိုးသားခြင်း၊ ရှက်ရွံ့ခြင်း၊ အားလျော့ခြင်း စသော ခံမိကြားထားဖူးသည့် စကားလုံးများ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ပြောပြနေသည်ဟူ၍ ထင်မှတ်သွားသည်။

အနီးတွင်ထိုင်နေသော ကျောင်းသားတစ်ယောက်က အတ္တာမလေ၏ နားနား ကပ်ပြီး လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခု ပြောပြလိုက်သည်။ ထိုကျောင်းသား ပြောပြချက်ကို ကြားရ မသာအခါ အတ္တာမလေ မျက်ရည်လည်လာသည်။ ထို 'မိဒယ်' မိန်းမပျို၏ ယောက်ျားမှာ ကိုယ်တစ်ပိုင်းသေသော ရောဂါဝေဒနာ ခံစားနေရသူဖြစ်သည်။ မိမိလင်ယောက်ျားနှင့် မိမိ ဝမ်းဗိုက်ဖြည့်တင်းရန်အတွက် ထိုမိန်းမပျိုသည် အလုပ်အမျိုးမျိုးကို လုပ်ရသည်။ မိမိဝမ်းကို ပဝေလျက်၊ မိမိခါးကို လှစေလျက်၊ မိမိယောက်ျားကို ပြုစုလျက်၊ ဂုဏ်သိက္ခာရှိစွာ နေထိုင် သွားလိုသော အသားဖြူဖြူ ထိုမိန်းမပျိုကို ထိုအခြေအနေ၌ တွေ့ရသော်လည်း အတ္တာမလေ၏ စိတ်နှလုံးထဲတွင် ထိုမိန်းမပျိုနှင့်ပတ်သက်သော ဖြင့်မားသည့်အယူအဆသည် ထိုအတိုင်းပင် ရှိနေသည်။ သူ၏ စိတ်နှလုံးထဲတွင် မည်သည့်ဖောက်ပြန်မှုမျိုးမျှ ပေါ်မလာပေ။ တခြား

www.burmeseclassic.com

ကျောင်းသူကျောင်းသားများ၏ စိတ်နေသဘောထားလည်း အဏ္ဏာမလေ၏ စိတ်နေသဘောထား အတိုင်းပင် ဖြစ်ပွားခဲ့ရပါသည်။

မိန်းမပျိုသည် မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်ကဲ့သို့ ရပ်နေသည်။ အားလုံး၏မျက်လုံးများသည် သူ၏ရုပ်ပုံ၌ စုဝေးရောက်ရှိနေကြသည်။ ကျောင်းသားများ၏ လက်များသည် မိန်းမပျို၏ပုံကို စံတူပေါ်တွင် ရေးဆွဲနေကြသည်။ အားလုံး မိမိတို့၏နေရာအသီးသီးတွင် ထိုင်လျက် သီးသန့်ထောင့်တစ်ထောင့်မှနေ၍ မိန်းမပျို၏ပုံကို ဆွဲနေကြသည်။ အခြားထောင့်တစ်ထောင့်မှ ပုံဆွဲလိုသည့် စိတ်ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်လာလျှင်လည်း ကျောင်းသားများသည် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး နေရာချင်းလဲ၍ ပုံဆွဲကြလေသည်။

“မိဒယ်” အနားရစေရန်အတွက် အချိန်အနည်းငယ်ပေးထားပြီး ထိုအချိန် အတွက် အတွင်း ခရီးများက ကျောင်းသားကျောင်းသူများ ရေးဆွဲထားသော ပုံများကို ကြည့်ရှုကြသည်။ ကျောင်းသားများသည် မိမိတို့ ရေးဆွဲထားသည့်ပုံကို တခြားကျောင်းသားများအား ပြပြီး တခြားကျောင်းသားများ ရေးဆွဲထားသည့်ပုံများကို မိမိတို့ကကြည့်ကြသည်။ ရှာရဒါသည် သူရေးဆွဲထားသောပုံကို အဏ္ဏာမလေအား ပေးပြီးလျှင် အဏ္ဏာမလေ၏ပုံကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ရှာရဒါ ရေးဆွဲထားသောပုံသည် ကင်မရာဖြင့် ကျွမ်းကျင်စွာ ရိုက်ကူးထားသည့် ဓာတ်ပုံလို ထင်နေရသည်။ ရှာရဒါလည်း ပန်းချီဆွဲတော်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အဏ္ဏာမလေ၏ပုံကိုကြည့်၍ ရှာရဒါက တအံ့တဩ မေးလိုက်သည်။

“ရှင် သူ့အရှက်နဲ့ သူ့ခံစားမှုဝေဒနာကို ဘယ်လိုလုပ်များ ပုံဖော်လိုက်သလဲ အဏ္ဏာမလေက ပြောသည်။

“ကျွန်တော် သူ့ခံစားချက်ကို အပြည့်အဝ ဖော်နိုင်ပါဘူး။ သူ့အတွင်းခံစားချက်ကို အပြင်ရောက်အောင်ဖော်ပြရတာ ကျွန်တော့်အတွက် အများကြီး အခက်အတွေ့နေပါတယ်”

“ခုလောက်ဆွဲနိုင်တာတောင် ရှင် မကျေနပ်သေးဘူးထင်တယ်၊ ပါရမီနဲ့လာရင် အနုပညာရှင်တွေအတွက် အခုလိုအားမလိုအားမရ ဖြစ်တတ်တဲ့သဘောဟာ ဓမ္မတာပါပဲ။

ယင်းသို့ပြောလျက် ရှာရဒါက ရယ်လိုက်သည်။ အခြားကျောင်းသား တစ်ယောက်သည် ရှာရဒါ၏လက်ထဲက အဏ္ဏာမလေ၏ ပုံကိုယူကြည့်ပြီးလျှင် မှဲလိုက်လေသည်။

“သူ့ ရီရယ်လစ်ဇင်း” ကို ကျွန်တော်တော့ မကြိုက်ပါဘူး။ ဒီပုံက ဓာတ်ပုံ ရိုက်ပုံ ထားသလိုပဲ၊ ကျွန်တော်တော့ သင်္ကေတ သဘောပါတဲ့ ‘အက်ဘစ်စတရက်’ ပုံမျိုးကို ကြိုက်တယ်”

ယင်းသို့ပြောလျက် ထိုကျောင်းသားသည် သူ၏ပုံကို အဏ္ဏာမလေအား ပြလိုက်လေသည်။ သူ့ပြောသည့်အတိုင်းပင် သူရေးဆွဲထားသောပုံလည်း ယဉ်ကျေးမှုသစ် အရောင်ထပ် မြုပ်နစ်နေသကဲ့သို့ ထင်ရသည်။ ကျောက်ခေတ်လူတို့သည် သူတို့ရေးဆွဲသည့်ပုံ၌ မိန်းမပျို

အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများကို ကြွတက်လာအောင် ပြုလုပ်လေ့ရှိကြသည်။ ထိုနည်းအတိုင်းပင် ထိုကျောင်းသားလည်း သူ၏ပုံတွင် ရေးဆွဲထားသည်။ ထို ‘မိဒယ်’ မိန်းမပျိုကို ကြည့်၍ ယင်းကဲ့သို့အတွေးမျိုးလည်း ပေါ်ပေါက်လာနိုင်သည်ဆိုသည့်အချက်ကို စဉ်းစားလျက် အဏ္ဏာမလေ တအံ့တဩဖြစ်နေသည်။ အဏ္ဏာမလေက ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဆွဲထားတဲ့ပုံရဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်တော်တော့ နားမလည်ဘူး၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ နားလည်လာအောင် ကြိုးစားရလိမ့်ဦးမယ်”

ထိုကျောင်းသားက ပြန်ပြောသည်။

“ကြည့်ရုံနဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ် သဘောပေါက်သွားရင် အနုပညာ ဘယ်မှာ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလဲ”

အဏ္ဏာမလေသည် သူ၏နားမလည်မှုကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပြီးလျှင် ထိုပုံကို ငေးကြည့်နေလေသည်။

“ဒါ နည်းသစ်နဲ့ဆွဲထားတဲ့ ပန်းချီအနုပညာပဲ”

အဏ္ဏာမလေပြောသော စကားကိုကြားရ၍ ရှာရဒါသည် စိတ်ထဲက ပြုံးမိလေသည်။ အဏ္ဏာမလေကမူ ရယ်ချင်စိတ် ပေါ်မလာပေ။ ရသအမျိုးမျိုးရှိသည် ဆိုသည်ကို သူ နားလည်သည်။ အတန်းထဲ၌ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ၏ အတွေးအခေါ်ပေါ်၌ မည်ကဲ့သို့သော အဟန့်အတားမျိုးကိုမှထားပေ။ ကျောင်းသားအားလုံး မိမိတို့၏ အတွေးအခေါ်နှင့် ခံစားချက်အရ ရုပ်ပုံများကို ရေးဆွဲနေကြသည်။

အချိန်အတန်ကြာမျှ နားပြီးနောက် တစ်ဖန် အတန်းပြန်စလေသည်။ ယင်းသို့ အားဖြင့် နေ့ရက်တွေ ကုန်ဆုံးကျော်လွန်လာခဲ့သည်။ မိန်းမပျိုများကဲ့သို့ပင် ယောက်ျားပျိုများကိုလည်း ‘မိဒယ်’ အဖြစ်ထားပြီး ပုံရေးဆွဲလေ့ရှိကြသည်။ အဏ္ဏာမလေသည် တဖြည်းဖြည်း တစ်စတစ်စနှင့် လူကို ကြည့်၍ ပုံဆွဲသည့် အလေ့အကျင့် ရလာသည်။ ပုံအမျိုးမျိုးသည် သူ၏ စိတ်နှလုံးထဲတွင် ကိန်းအောင်းနေသည်။

အဏ္ဏာမလေထံသို့ မည်ကဲ့သို့သော ဘေးရန်အန္တရာယ်မျိုးမှ ရောက်ဖို့ရန် အလားအလာမရှိသည့်နေရာမှ ဘေးရန်အန္တရာယ်တစ်ခု ရောက်လာသည်။ မိမိ၏ ကော်ပီစာအုပ်များကိုလည်းကောင်း၊ မိမိ၏ တခြားပစ္စည်းဥစ္စာများကိုလည်းကောင်း၊ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းထားသည့်အလေ့အထ အဏ္ဏာမလေတွင် မည်သည့်အခါမှ မရှိပေ။ အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ ကော်ပီစာအုပ်များကို အခန်းထဲ၌ ဖရိုဖရဲပစ်ထားလိုက်သည်သာများသည်။ အိမ်၌ မည်သူကမှ လည်း သူ၏ကော်ပီစာအုပ်များကို လှန်လှော့ရှုကြည့်လေကြည့်ထ မရှိပေ။

တစ်နေ့တွင် ဆုနွဲ့ရသည့် အဏ္ဏာမလေ၏ ကော်ပီစာအုပ်များကို လှန်လှော့ရှုကြည့်သောအခါ ဒေါသထွက်လွန်းမက ထွက်လာသဖြင့် မျက်လုံးမျက်ဆံ ပြူးလာပြီး ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒါ လုံးဝ မတရားတဲ့အလုပ်ပဲ”

မတရားသောအလုပ်မျိုးကို မိမိမည်သည့်အခါမှမလုပ်ဟု အဏ္ဏာမလေက ယုံကြည်စိတ်ချထားသည်။ ထို့ကြောင့် အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်လေသည်။ ပန်းချီပုံများကို လှန်လှောကြည့်လျက် “ဟင်... ဘယ်လောက်ဆိုးတဲ့ အလုပ်လဲ” ဟု ပြောပြီးလျှင် ဆုန္ဒရီသည် ဣန္ဒြေမဆယ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ အဏ္ဏာမလေ၏ရှေ့တွင်ရပ်လျက် ပုံတစ်ပုံကို ညွှန်ပြပြီးလျှင် ဆုန္ဒရီသည် မေးလိုက်လေသည်။

“ဒီလိုပုံများကို ရှင်ဆွဲရတာ အံ့ပါရဲ့၊ ရှင် မရှက်ဘူးလား”

ဆုန္ဒရီက တဖျစ်တောက်တောက် ပြောနေသည်။

“ဒီမှာ နားထောင်၊ အဲဒါတွေအားလုံးဟာ ငါတို့အတန်းထဲမှာ သင်ရတာ သိလား၊ ရှေ့မှာရှိနေတဲ့ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီးတော့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ပုံကို ဆွဲမှသာ ပန်းချီဆွဲတဲ့ အလေ့အထ ဖြစ်လာနိုင်တယ်”

“ဘာပြောတယ်၊ ရှင် သူ့ကို ဒီလိုပုံပန်းမျိုးနဲ့ကြည့်ပြီး ပုံဆွဲသလား”

“ဟုတ်တယ်... ဆွဲရတယ်၊ အဲဒါ ဘာအဖြစ်ရှိလို့လဲ ပြောစမ်းပါ”

ဆုန္ဒရီသည် အဏ္ဏာမလေ၏အနီး၌ထိုင်၍ အဏ္ဏာမလေအား မေးခွန်းအမျိုးမျိုး ထုတ်ပြုလျှင် သူ သိရှိနားလည်လိုသည့်အချက်များကို သိရှိနားလည်အောင်လုပ်သည်။ ထိုအချိန်၌ ဆုန္ဒရီတွင် ဒေါသအစား သိရှိနားလည်လိုသည့်အသိက လွန်ကဲအားကောင်းလာသည်။ အကြောင်းစုံကို ကြားရသောအခါ ဆုန္ဒရီက ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မ အဲဒါတွေအားလုံးကို နဂိုကတည်းက သိထားတယ်ဆိုရင် ရှင့်ကို အနုပညာကောလိပ်မှာမထားဖို့ ဦးလေးကို ပြောမိမှာအမှန်ပဲ”

ဆုန္ဒရီအား အမှတ်မထင် အကြောင်းစုံ အမှန်အတိုင်းပြောပြလိုက်သောကြောင့် အဏ္ဏာမလေသည် ဘေးအန္တရာယ်ထဲ ကျရောက်သွားသည်။ ဆုန္ဒရီအား ဤမျှ နီးနီးကပ်ကပ် တွေ့ရသည်ဖြစ်၍ အဏ္ဏာမလေ၏ အနုပညာမျက်လုံးသည် ဆုန္ဒရီကိုလည်း ထူးခြားသော ‘မိဝယ်’ တစ်ခုအဖြစ်ဖြင့် မြင်လာသည်။ ဆုန္ဒရီ၏ အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများသည် အသက်အရွယ်၏ အမြင်အကြည့်လျှင် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင်ပင် စည်ပင်ဖွံ့ထွားနေသည်။ သူ၏ ရုပ်ရည်အလှသည် အဏ္ဏာမလေအား သူ့ပုံကိုဆွဲရလျှင် ဘယ်လိုနေမည်နည်းဟူသော အတွေးမျိုးကို မတွေးဘဲမနေအောင် စေ့ဆော်ဖန်တီးနေလေသည်။



အဒေယာ၌ အိမ်ပိုင်းကိုဖြိုပြီး အိမ်သစ်ဆောက်ရန် အားလုံးအဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီ။ ပန်းရန်ဆရာသည် လုပ်အားကို အပြည့်အဝအသုံးချလျက် အလုပ်ကို စတင်လုပ်ကိုင်သည်။ လော်ရီကားကြီးများဖြင့် အုတ်များ၊ သဲများ၊ ဘီလပ်မြေများကို သယ်ဆောင်

ယူလာကြသည်။ အလုပ်သမားများနှင့် ပန်းရန်များသည် ထိုနေရာ၌ စုရုံးရောက်ရှိနေကြသည်။ ပန်းရန်ဆရာနှင့် မာဏိက္ကမံသည် နံနက်အချိန်မှစ၍ ညနေစောင်းသည်အထိ ထိုနေရာ၌ အလုပ်တွင် အာရုံစူးစိုက်နေကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ သူတို့နှစ်ယောက် ကဒီရေရှန်တို့၏ အိမ်မှာပင် ထမင်းစားကြသည်။

အိမ်ဟောင်းကို ဖြိုဖျက်လိုက်ပြီးသည့်အတွက် ပန်းရန်ဆရာသည် ကဒီရေရှန်တို့ နေထိုင်ရန်အတွက် တဲတစ်လုံး ဆောက်ပေးထားသည်။ မာဏိက္ကမံသည် အိမ်ဟောင်းက ပစ္စည်းအားလုံးကို ထိုတဲထဲသို့ ပို့ပေးသည်။ တံမြက်စည်းလည်းသည့်အလုပ်မှစ၍ လေးလံသည့် ပစ္စည်းများကို တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ သယ်ယူပို့ဆောင်သည့်အလုပ်မျိုးအထိ မည်သည့်အလုပ်ကိုမဆို ပြုလုပ်သည့်အခါ၌ မာဏိက္ကမံသည် သေးသိမ်အောက်ကျသည်ဟူ၍ သဘောမထားပေ။ သူကိုယ်တိုင် အလုပ်လုပ်သည့်နည်းတူ အလုပ်သမားများအားလည်း စေ့စေ့စပ်စပ် အလုပ်လုပ်ခိုင်းသည်။ သူ၏လုံ့လဥသမာနှင့် အားကြီးမာန်တက် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်လိုသည့် စိတ်ဆန္ဒကိုတွေ့ရ၍ ကဒီရေရှန်သာမက အာနန္ဒီ ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ဖုံးပြုနေလေသည်။

နံနက်ကောလိပ်သွားပြီး ညနေအိမ်ပြန်လာသောအခါ အဏ္ဏာမလေသည် မာဏိက္ကမံ အတန်းငယ်ပြောင်းလဲနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အလုပ်သမားများ၏ ကြားထဲ၌ရပ်လျက် မာဏိက္ကမံကိုယ်တိုင် ဆုံလည်ကဲ့သို့လည်နေသည်ကိုလည်းကောင်း၊ အခြားအလုပ်သမားများကိုလည်း အအားမရှိအောင် စေခိုင်းနေသည်ကိုလည်းကောင်း တွေ့မြင်ရသည်။ တစ်ရက် နှစ်ရက် အတောအတွင်း၌ပင် မာဏိက္ကမံသည် ခြံအတွင်းရှိ သစ်ပင်များနှင့် နွယ်ပင်များသည် အာနန္ဒီ၏ အသက်ဖြစ်သည်ဆိုသည့်အကြောင်းကို သိသွားသည်။ ညနေခင်းတွင် အာနန္ဒီသည် သူ၏ သစ်ပင်ပန်းပင်များ နဂိုနေအတိုင်း ရှိ မရှိ ကြည့်ရှုရန်အတွက် အသစ်ဆောက်လုပ်နေသည့် အိမ်ဘက်သို့ လာတတ်သည်။

မာဏိက္ကမံက အာနန္ဒီအား ပြောပြသည်။

“အာနန္ဒီ မမီးရိမ်ပါနဲ့၊ တကယ်လို့ လိုအပ်လာရင် ကျွန်တော်တို့ အာနန္ဒီကိုမေးပြီးမှ သစ်ပင်နှစ်ပင်၊ သုံးပင်လောက်ကိုပဲ လှဲပစ်မှာပါ”

ယင်းသို့ပြောလျက် အလုပ်သမားများဘက် လှည့်ပြီးလျှင် “သစ်ပင်တွေ နွယ်ပင်တွေကို ကရုစိုက်ကြ၊ တကယ်လို့ မင်းတို့ သီးစားအပင်တစ်ပင်ပင်ကို မှားပြီး ခုတ်မိရင် နီယုမဟုတ် နင်းမိရင် ဒီမမက ငါတို့အားလုံးကို အလုပ်ကဖြုတ်ပစ်လိမ့်မယ်” ဟူ၍လည်း ကြိမ်းမောင်းထားသည်။

ပန်းရန်ဆရာ၏တာဝန်မှာ ရှိပေမယ့် အလုပ်ကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးခြင်းနှင့် မာဏိက္ကမံအားအကြံဉာဏ်ပေးခြင်းလောက်သာဖြစ်သည်။ ပန်းရန်ဆရာထံမှ အကြောင်းစုံကို သိရှိနားလည်အောင်လုပ်ပြီးလျှင် မာဏိက္ကမံသည် အလုပ်တာဝန်ကိုကျေပွန်အောင် လုပ်သည်။

www.burmeseclassic.com

ထို့ကြောင့် အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်သည် စကားစမြည်ပြောရင်း အချိန်ဖြန်းခွင့် ရရှိနေကြသည်။
ကဒီရေရှန်သည် ပန်းချီဆွဲသည့်အလုပ်ကို ခေတ္တရပ်ထားပြီးလျှင် တဲအတွင်း၌ထိုင်လျက်
ပန်းရန်ဆရာ၏ စီးပွားရေးနှင့်ပတ်သက်သော ပြောပြချက်များကိုသာ နားထောင်နေလေသည်။

“ဥစ္စာပစ္စည်းသည်သာ ဒီကမ္ဘာလောကမှာ အကြီးမားဆုံး နတ်ဒေဝတာဖြစ်တယ်။
ဥစ္စာပစ္စည်းမရှိရင် လူဟာ အသေကောင်နဲ့ ဘာမှမထူးဘူး။ ဥစ္စာပစ္စည်း ကြွယ်ဝ ချမ်းသာတဲ့
လူကိုသာ လူတွေက အထင်ကြီးကြတယ်။ ပညာမရှိပေမယ့် ဥစ္စာပစ္စည်းရှိတဲ့လူ ပြောတဲ့စကား
ကိုသာ လူတွေက အလေးအနက်ထားကြတယ်။ တခြားလူတွေအဖို့ မရနိုင်တဲ့ အရာဝတ္ထု
အားလုံးကို မိစ္စည်းဥစ္စာကြွယ်ဝချမ်းသာတဲ့လူတွေ ရရှိကြတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့အဖေ
ကိုယ့်သားသမီးကို ငွေရှာတတ်အောင် သင်ပေးရမယ်”

ပန်းရန်ဆရာ၏ပြောပြချက်များကို ကြားရသောကြောင့် အနုပညာရှင် ကဒီရေရှန်
သည်ပင်လျှင် လက်တွေ့သမားဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာသည်။

တစ်ကြိမ်တွင် “စကားအလျဉ်းသင့်ရင်း ကဒီရေရှန်က ပြောလိုက်လေသည်။

“မိတ်ဆွေနဲ့အတူတကွ နေရတဲ့အတွက် မာဏိက္ကမိတစ်ယောက်လည်း သူ့ဘဝ
တိုးတက်အောင်မြင်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်။ အခုအရွယ်ထဲက မာဏိက္ကမိဟာ တော်တော်
နားလည်မှုရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်လာပြီ”

ပန်းရန်ဆရာက ပြောသည်။

“ကျွန်တော် အတ္ထာမလေကို စိတ်မချဘူး။ ဒီကောင်က ခပ်အအ။ မာဏိက္က
ကတော့ မကြာခင် ဒီမြို့ရဲ့တစ်ဝက်ကိုဝယ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေရှိလာနိုင်တယ်။ အလုပ်လုပ်
နေရာနဲ့ ငွေရှာတဲ့နေရာမှာ လုံ့လပီရိယ အင်မတန်ရှိတဲ့ လူငယ်ဖြစ်တယ်။ အခုဆိုရင်
ငွေတစ်ထောင်၊ နှစ်ထောင်လောက် စုမိနေပြီထင်တယ်”

ပန်းရန်ဆရာ၏စကားကိုကြားရ၍ ကဒီရေရှန် တအံ့တဩဖြစ်သွားသည်။

မာဏိက္ကမိအရွယ်လောက်တန်းက ပိုက်ဆံစုရကောင်းမှန်း မသိခဲ့ပေ။ ပန်းရန်ဆရာ၏ စကား
ကြားရသောကြောင့် ကဒီရေရှန်သည် မာဏိက္ကမိအပေါ်၌ ထူးထူးခြားခြား ချစ်ခင်တွယ်တယ်
ဖြစ်လာသည်။

အာနန္ဒီသည် မာဏိက္ကမိနှင့် မကြာခဏ တွေ့ဆုံခွင့်ရနေသည်။ အာနန္ဒီ၏
နှလုံးတွင် မာဏိက္ကမိနှင့်ပတ်သက်၍ မလိုလားမှ မရှိသော်လည်း မာဏိက္ကမိကို စကား
ပြောသည့်အခါ၌ ခပ်လှမ်းလှမ်းခပ်ခွာခွာမှပင် စကားပြောလေ့ရှိသည်။ မာဏိက္ကမိ သူ့
ကပ်လာလိုသည်ဆိုသည့်အကြောင်းကို အာနန္ဒီ ကောင်းကောင်း နားလည်ထားသည်။

မိန်းမတို့၏ဣန္ဒြေဖြင့်သာလျှင် အာနန္ဒီသည် မာဏိက္ကမိကို သတိနှင့်စကား
သည်။ မာဏိက္ကမိကလည်း အာနန္ဒီနှင့်ပတ်သက်၍ အဘယ်ကြောင့် ကြောက်သလဲ
ရွံ့သလိုလို ဖြစ်နေသည်မသိပေ။ အာနန္ဒီနှင့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း စကားပြောဆိုပြီး ပြု

ရယ်ရယ်နေသော်လည်း မာဏိက္ကမိသည် ရှေ့တိုးရန်အတွက်မူ မပုံမရဲ ဖြစ်နေသည်။ အာနန္ဒီ
သည် တစ်ဖက်က ရှေးဟောင်းခေတ်ထုံးစံကို လက်ခံထားပြီး အခြားတစ်ဖက်၌မူ ခေတ်သစ်၏
လျှတ်လပ်သော စိတ်နေသဘောထားမျိုးလည်း ရှိနေသည်။

အတ္ထာမလေသည် မကြာခဏ အာနန္ဒီတို့၏အိမ်သို့ လာတတ်သည်။ ရက်သတ္တ
တစ်ပတ်အတွင်း အခြားသူများ၌ လာလာ မလာလာ တနင်္ဂနွေနေ့၌မူ လာဖို့မပေ။ ကဒီရေရှန်
နှင့် အာနန္ဒီတို့အား သူ့ရေးဆွဲထားသည့်ပုံများကို ပြသသည်။ တစ်စုံတစ်ခု မရှင်းမလင်းတာ
ရှိလျှင်လည်း သံသယဖြစ်နေသည့်အချက်နှင့်ပတ်သက်၍ ကဒီရေရှန်အား မေးမြန်းသည်။
အာနန္ဒီနှင့်အတူ အိမ်ဆောက်သည့်အလုပ်များကို ကြည့်သည်။ ဖြစ်ထွင်း လှည့်လည်သည်။
အာနန္ဒီသည် အတ္ထာမလေနှင့်နီးစပ်မှု ရှိလာသည်။ အတ္ထာမလေအပေါ်၌ ထူးထူးခြားခြား
အခွင့်အရေးရှိနေသူတစ်ဦးပမာ ပြုမူဆက်ဆံသည်။ အတ္ထာမလေကလည်း အာနန္ဒီတို့၏အိမ်သို့
မကြာခဏ လာရောက်တတ်သည်။ အတ္ထာမလေ လာသည့်အခါ၌ အာနန္ဒီသည် အတ္ထာမလေ
နှင့် စကားလက်ဆုံကျရန် သတင်းထူးသတင်းဆန်းများကို မေးမြန်းစုံစမ်းတတ်သည်။

ထိုအိမ်သို့ အတ္ထာမလေ ရောက်လာသည့်အခါများ၌ မာဏိက္ကမိသည် သူတို့
နှစ်ယောက် စကားပြောရာ၌ ဝင်မပါပေ။ ယင်းသို့ ဘာသာဘာသာနေခြင်း၏ အကြောင်းတစ်ခု
မှာ သူ့အနေဖြင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနေ၍ သူတို့နှစ်ယောက်၏ အမူအရာများကို လေ့လာ
စုံစမ်းလိုခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ကြောင်းမှာ သူတို့ကြားထဲ ဝင်ခြင်းအားဖြင့် အာနန္ဒီ
စိတ်ဆိုးသွားမှာ စိုးရိမ်ခြင်းဖြစ်သည်။ အတ္ထာမလေကိုမူ ဂရုပြုစရာဟု မထင်မှတ်ပေ။
မာဏိက္ကမိ၏အမြင်၌ အတ္ထာမလေသည် နို့သက်မကုန်သေးသည့်ကလေးသူငယ်မျှသာ
ဖြစ်သည်။ အာနန္ဒီကိုကြည့်လျက် ပုံတူရေးဆွဲလိုသည့်စိတ်ဆန္ဒ ပေါ်ပေါက်လာစေကာမူ
ယင်းမှတစ်ပါး တခြားစိတ်ထားမျိုး ပေါ်လာနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ သို့ပင်ဖြစ်သော်လည်း
မာဏိက္ကမိသည် ခံစားမှုဝေဒနာတစ်မျိုး နှိပ်စက်ပိစီးခြင်း ခံနေရသည်။ ယင်းခံစားမှုဝေဒနာကို
စကားလုံးဖြင့် ဖော်ပြ၍ရမည်မဟုတ်ပေ။

နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် အတ္ထာမလေသည် ထိပ်ရာလိပ်နှင့် လက်ဆွဲ
ဝေတ္တာယူလျက် အဒေယာသို့ ရောက်လာသည်။ ထိုနေ့ညနေတွင် သူ၏အတန်းမှ
ကျောင်းသားအားလုံး မဟာဗလီပူရံသွားဖို့ အစီအစဉ်လုပ်ထားသည်။ ကျောင်းသားများ
သည် သုံးလေးရက် မဟာဗလီပူရံ၌နေ၍ ထိုနေရာမှ အနုပညာလက်ရာများ၏ပုံကို ယန်းချီဆွဲပြီး
ပြန်လာကြမည်ဟု စိတ်ကူးထားကြသည်။ အဒေယာအနီးရှိ သစ်သားတံတား ယာဘက်က
ပိတ်ကမ်းမှ မဟာဗလီပူရံသို့ လှေများထွက်ကြမည်။ ထိုနေ့မှာ လပြည့်နေ့ဖြစ်သည်။
လထွက်လျှင်ထွက်ချင်း လှေလှော်ခတ်သွားပါက တစ်ညလုံး လှေပေါ်၌ အချိန်ကုန်ပြီး
နောက်တစ်နေ့ နေထွက်ချိန်ကျမှ မဟာဗလီပူရံသို့ ဆိုက်ရောက်သွားနိုင်သည်။ ထိုနေ့တွင်
ကျောင်းမှလည်း ရေမြည့်ထွ်နေသည်။



ရှာရဒါသည် အာနန္ဒီအား မဆွဲကပ်ပင် အကြောင်းခုံပြောပြထားသည်။ ထို့ကြောင့် အာနန္ဒီသည် အဏ္ဏာမလေကို စောင့်မျှော်နေသည်။ “အဏ္ဏာမလေ ရောက်လာသည့်အချိန် အိမ်ရှိယောက်ျားအားလုံး အိမ်ဆောက်သည့်အလုပ်ကြည့်ရှုရန် အိမ်အပြင်ဘက် ရောက်ကြသည်။ မာဏိက္ကမံလည်း အဏ္ဏာမလေ ရောက်လာသည့်အကြောင်း မသိပေ။ အာနန္ဒီက အဏ္ဏာမလေအား ကြိုဆိုပြီးလျှင် အဏ္ဏာမလေ၏ လက်ဆွဲသေတ္တာကိုယူလျက် အခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ အာနန္ဒီသည် လက်ဆွဲသေတ္တာ ဖွင့်ရန်အတွက် အဏ္ဏာမလေထံမှ သေ တောင်းမည်လုပ်စဉ် လက်ဆွဲသေတ္တာ၌ သော့ခတ်မထားသည်ကို သိသွားသည်ဖြစ်၍ လက်ဆွဲသေတ္တာကိုဖွင့်လျက် အဏ္ဏာမလေ၏ကော်ပီစာအုပ်များနှင့် အဝတ်အစားများကို နေရာတကျ ထည့်ပေးသည်။ နိတ်များကို ဈာန်ပေးသည်။ သံဘူးတစ်ဘူးကို လက်ဆွဲ သေတ္တာထဲတွင်ထည့်လျက် လက်ဆွဲသေတ္တာတွင် အိမ်မှာရှိသော သော့ခတ်လောက်တစ် ခတ်ပေးထားလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် လက်ဆွဲသေတ္တာနှင့်အတူ လက်ဆွဲသေတ္တာတွင် ခတ်ထားသော သော့ခတ်လောက်သော့ကို အဏ္ဏာမလေလက်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။

“ခရီးထွက်တဲ့အခါ လက်ဆွဲသေတ္တာကို သော့ခတ်တံတံသွားလို့ သင့်လျော် မလား။ ရှင်ဒါလောက်တော့ သိထားဖို့ကောင်းတယ်”

ယင်းသို့ပြောလျက် အာနန္ဒီ ရယ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အဏ္ဏာမလေအား ကြိမ်းလိုက်ပြန်သည်။

“ရှင် အခု ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး။ ဒီလို ကလေးဆန်ဆန်အလုပ်မျိုးကို မလုပ်ပါ။ အာနန္ဒီ ကြိမ်းမောင်းသည်ကို အဏ္ဏာမလေက သဘောကျသွားသည်။ စိတ်လွတ် တက်ကြွလာပြီးလျှင် အမှတ်တမဲ့ ပြောလိုက်သည်။

“အာနန္ဒီလည်း ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ မဟာဗလီပူရ်လိုက်ခဲ့ရင် သိပ်ပျော်စရာ ကောင်းမှာပဲ”

အာနန္ဒီက တအံ့တဩဖြစ်သွားပြီး “တကယ်လား” ဟု မေးလိုက်လေသည်။ ယင်းသို့မေးပြီးလျှင် ဝင်းလဲ့တောက်ပသော၊ ချစ်ခင်ကြင်နာမှု အပြည့်ရှိသော အကြည့်ဖြင့် အဏ္ဏာမလေကို ကြည့်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက် သက်ပြင်းတစ်ချက်လည်း ချလိုက်သည့် သူ၏ နှလုံးသားသည် အပြင်းအထန်ခုန်သွားသည်။ အာနန္ဒီက ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ရှင်နဲ့အတူ မဟာဗလီပူရ်ကိုတော့ လိုက်လို့မဖြစ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တံဘားအတိုင်း တော့ လိုက်ဖို့မယ်”

အာနန္ဒီ၏စကားကိုကြားရသောအခါ အဏ္ဏာမလေသည် အတိုင်းထက်အလွန် အားရဝမ်းသာ ဖြစ်သွားသည်။

အတန်ငယ်ကြာသောအခါ လက်ဆွဲသေတ္တာငယ်တစ်ခုကိုဆွဲလျက် ရှာရဒါလည်း အာနန္ဒီတို့၏အိမ်သို့ ရောက်လာသည်။ မာဏိက္ကမံသည် အလုပ်ကို အပြီးသတ်ပြီးလျှင် အလုပ်

သမားများကို အိမ်ပြန်လွှတ်လျက် ခြေလက်ဆေးကြော သုတ်သင်ပြီးနောက် အာနန္ဒီတို့၏ အိမ်သို့လာလေသည်။ အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်မှာမူ တဲအိမ်ဘက် ထွက်သွားကြသည်။ အာနန္ဒီသည် ဖခင် ကဒီရေရှန်အား အကြောင်းခုံပြောပြပြီးလျှင် “သမီး သူတို့ကို သစ်သား တံတားအထိ လိုက်ဖို့လိုက်ဦးမယ်။ အပြန်ကျရင် အဖော်ရအောင် ဝေလေယာကို ခေါ်သွား မယ်” ဟု ပြောလျက် ကဒီရေရှန်တို့ထံမှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

အာနန္ဒီစကားကိုကြားရသောအခါ မာဏိက္ကမံက ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော် ဒီမှာ အလုပ်လုပ်စရာမရှိတော့ဘူး။ ကျွန်တော်လည်း အဏ္ဏာမလေကို လိုက်ဖို့မယ်”

ယင်းသို့ပြောလျက် မာဏိက္ကမံသည် အာနန္ဒီတို့နှင့်အတူ အဏ္ဏာမလေတို့ကို လိုက်ဖို့ပို အဆင်သင့်ဖြစ်သွားသည်။ ဝေလေယာက ရှာရဒါ၏ လက်ဆွဲခိတ်နှင့် အိပ်ရာလိပ်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ မာဏိက္ကမံကမူ အဏ္ဏာမလေ၏ လက်ဆွဲသေတ္တာကို အဏ္ဏာမလေ၏ လက်ထဲက အတင်းဆွဲယူပြီးလျှင် သူတို့နှင့်အတူ လိုက်သွားသည်။ လူတို့အားလုံး ပျော်ပျော် ပါးပါး စကားပြောဆိုပြီး လျှောက်သွားကြသည်။ လမ်းတစ်ဖက်၌ သိပ်သည်းထူထပ်သော သစ်မင်များရှိသည်။ အခြားတစ်ဖက်၌မူ ခြောက်သွေ့သော ကွင်းပြင်ကြီး ဖြန့်ဖြူးနေသည်။

သစ်သားတံတားအနီးရှိ လှေဆိပ်၌ ကျောင်းသူကျောင်းသားများ တစ်စုတစ်ကြီး ရပ်နေကြသည်။ လှေများကို ကျောက်ဆူးတွင် ချည်ထားသည်။ ကျောင်းသားအားလုံး မိမိတို့၏ လက်ဆွဲသေတ္တာများနှင့် အိပ်ရာလိပ်များကို သယ်ယူသွားပြီးလျှင် ဧလှပေါ်၌ ထိုင်လိုက်ကြသည်။ လှေသမားများလည်း ထိုနေ့တွင် တူးတူးခြားခြား စိတ်တက်ကြွနေကြ သည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

မဒရပ်နှင့် မဟာဗလီပူရ်ကြားထဲတွင် ပေတစ်ရာ အဝေးပြေးလမ်းမကြီး ရှိလေ သည်။ ခရီးသည်များသည် ကုန်းလမ်းမှ မဒရပ်နှင့် မဟာဗလီပူရ် အသွားအလာ လုပ်ကြ သကဲ့သို့ပင် ရေလမ်းမှလည်း ထိုခရီးကို အားတက်သရော အသွားအလာပြုလုပ်ကြသည်။ မကျောင်းသားများသည် လပြည့်နေ့ဖြစ်သော ထိုည၌ အေးချမ်းသာယာစွာ လှေဇာပိတွင် အချိန်ကုန်ပြီးလျှင် ပျော်ပျော်ပါးပါး ခရီးထွက်ကြမည်ဟူ၍ စိတ်ကူးထားကြသည်ဖြစ်၍ အနုပညာကောလိပ်မှ ပုဂ္ဂိုလ်များက ဤရေလမ်းခရီးကို စီစဉ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းရှုခင်းကို မြင်ရှာသည့်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အာနန္ဒီသည် အဏ္ဏာမလေနှင့် အတူလိုက်ပါသွားလိုသည့်စိတ်အနု ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဘာကြောင့် ပေါ်လာသည်မသိပေ။ မိမိ၏အလိုအနုကို မသိမသာ ချိုးနှိမ် ပြီးလျှင် အာနန္ဒီသည် ရှာရဒါအား ပြောလိုက်လေသည်။

“သူ့ကို ဂရုစိုက်လိုက်ပါ”

လှေကြီးကို ဖြတ်လိုက်ကြသည်။ ရွက်များသည် လေထဲတွင် တဖျပ်ဖျပ်လွှင့်နေ ကြသည်။ ရွက်တိုက်ကောင်းလောက်အောင်ပင် လေကလည်း ဖြည်းဖြည်းညင်းညင်း တိုက်

ခတ်နေသည်။ လှေသမားများသည် သီချင်းသံဖြင့်သီဆိုလျက် လှေများကို လှော်ခတ်ကြလေသည်။ ကမ်းပေါ်၌ရပ်နေသော အာနန္ဒီသည် လရောင်အောက်၌ မြစ်ရေကိုခွဲပြီး ရှေ့သို့ တိုးသွားသော အတ္ထာမလေတို့၏ လှေကို မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်ရှုနေလေသည်။



အတ္ထာမလေကိုလိုက်ပိုပြီး အာနန္ဒီနှင့် မာဏိက္ကမိတို့ ပြန်လာကြသည်။ သူတို့ရှေ့မှာ မာဏိဝေလေယာက လျှောက်လာသည်။ လမ်းစောင့်ရုံသစ်ပင်များ၏ အကိုင်းအခက်များ ကြားထဲက လရောင်သည် ဖြာကျနေလေသည်။ ထိုရှုခင်းကိုမြင်ရသော အာနန္ဒီသည် သာယာလှပသော ပတ်ဝန်းကျင်တွင် နစ်မြောသွားလေသည်။ တိတ်တဆိတ် လမ်းလျှောက်နေသော အာနန္ဒီ၏ စိတ်နှလုံးသည် အတ္ထာမလေတို့၏ လှေနှင့်အတူ ရေပေါ်၌ ကူးခတ်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ “အာနန္ဒီလည်း ကျွန်တော်တို့အတူ မဟာမလိပူရ်ကိုလိုက်လာရင် သိပ်ပျော်စရာကောင်းမှာပဲ” အတ္ထာမလေပြောသော စကားကို အာနန္ဒီ မေ့မသွားပေ။

လရောင်ပြည့်လျှမ်းနေသည့် ညှိပြားသောကောင်းကင်အောက်က ရေအလျဉ်းခွဲလျက် ရှေ့သို့လှော်ခတ်သွားသော လှေများပါများမှ လှေတိုးသားတို့၏သီချင်းသံ၊ အတ္ထာမလေနှင့် ပူးပူးကပ်ကပ်ရေခြင်။ မည်မျှနစ်သိမ့်နစ်သိမ့်ဖြူဖြူကောင်းသည့် အတွေ့အကြုံဖြစ်မည်နည်း။ အာနန္ဒီ သက်ပြင်းချလိုက်ပြန်သည်။

ရှာရဒါကို အကြောင်းပြုလျက် အာနန္ဒီ၏စိတ်ထဲတွင် မည်ကဲ့သို့သော မလိုတတ်ဖြစ်မှုမျိုးမှ ပေါ်မလာပေ။ ရှာရဒါသည် တစ်နည်းတစ်လမ်းအားဖြင့် သူ့ထက် ကံကောင်းသူဟူ၍ အာနန္ဒီက တွေးစတာမူသည်။ အတန်းထဲတွင် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အတ္ထာမလေတွေ့နိုင်သည်။ မကြာခဏ စကားပြောနိုင်သည်။ အတ္ထာမလေနှင့်အတူ ယခုကဲ့သို့ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စရာကောင်းသည့် ခရီးကိုလည်း သွားနိုင်သည်။ ရှာရဒါ သည် အာနန္ဒီထံ မကြာခဏလာ၍ အတ္ထာမလေအကြောင်းကို ပြောပြတတ်သည်။ သူတို့အတန်းသို့ ရောက်သည့်မှစ၍ အနုပညာကောလိပ်၏ လက်ရွေးစင် ကျောင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်။ အတ္ထာမလေနှင့်ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာများကို စုံစုံစေ့စေ့ ပြောပြသည်။ အာနန္ဒီ၏စိတ်နှလုံးထဲတွင် အတ္ထာမလေအတွက် ထူးခြားသောနေရာရှိနေသည်ဟူ၍ ရှာရဒါက ချီးမွမ်းထားသည်။

အာနန္ဒီနှင့်အတူ လိုက်ပါလာသော မာဏိက္ကမိသည် အာနန္ဒီ စကားမပြောတုံ့ကိုတော့လုပ်နေခြင်းကို မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်နေသည်။ အာနန္ဒီ၏စိတ်နှလုံးသည် တစ်နေရာရောက်နေသည်ဟူ၍ တွက်လေသည်။ အာနန္ဒီ၏ ခပ်မဆိတ်နေခြင်းကို မျက်စိလှည့်၍ အာနန္ဒီအား စကား စတင်ပြောဖို့ရန်လည်း မဝံ့မရဲဖြစ်နေသည်။ မာဏိက္ကမိသည် အာနန္ဒီအမူအရာများကို ကြည့်ရှုအကဲခတ်လာခဲ့သည်မှာ နေ့ရက်များစွာ ကြာမြင့်လာလေပြီ။

အနေဖြင့် နေ့ရက်အတန်ငယ်ကြာမျှ ထိန်းနိုင်သလောက် ထိန်းထားသင့်သည်ဟူ၍လည်း နားလည်ထားသည်။

အသက်အရွယ်မှတစ်ပါး တခြားအမြင်အရ ကြည့်မည်ဆိုလျှင် အာနန္ဒီသည် သူ့ထက်သာသည်ဟူ၍ မာဏိက္ကမိက စဉ်းစားလေသည်။ အာနန္ဒီသည် စိတ်သဘောထား နူးညံ့သိမ်မွေ့ပြီး ယဉ်ကျေးသောမိန်းမပျိုဖြစ်သည်။ မာဏိက္ကမိနှင့် စိတ်သဘောထား ရိုးရိုးသားသားပင် စကားပြောလေ့ရှိသည်။ အသက်အရွယ်ငယ်သော်လည်း အာနန္ဒီသည် မိမိထက် အသက်အရွယ်ကြီးသူများအား မည်ကဲ့သို့ ဆက်ဆံရမည်ဆိုသည်ကို နားလည်သည်။ မာဏိက္ကမိအား မည်သို့မှ မုန်းစိတ်မပွားဘဲ နီးနီးကပ်ကပ် ဆက်ဆံဖို့ရန်သာ အာနန္ဒီက လိုလားသည်။

မာဏိက္ကမိသည် ရုတ်တရက် အာနန္ဒီ၏ ခပ်မဆိတ်နေခြင်းကို ဖယ်ရှားပျောက်ဖျက်ပစ်ရန် နည်းပရိယာယ်ကောင်းတစ်ခု သတိရလာသည်။

“ကျွန်တော်ညီ အတ္ထာမလေတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်ဘက်ကကြည့်ကြည့် တကယ်ကံကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ အတ္ထာမလေ ကံကောင်းပုံကိုတွေ့ပြီး ကျွန်တော် ဘယ်လောက် အားရဝမ်းသာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ အာနန္ဒီ သိတယ်မဟုတ်လား။”

မာဏိက္ကမိထံမှ အတ္ထာမလေအကြောင်း ပြောပြသည့်စကားကို ကြားလိုက်သည်နှင့် အာနန္ဒီသည် အားတက်သရော မာဏိက္ကမိဘက်လှည့် ကြည့်ပြီးလျှင် မေးလိုက်လေသည်။

“ရှင် ဘာပြောတယ်”

“ကျွန်တော်ညီ သိပ်ကံကောင်းတယ်လို့ ပြောနေတာပါ။”

အာနန္ဒီ၏မျက်နှာ ရှက်သွေးဖြန်းသွားသည်ကို မာဏိက္ကမိ သတိထားမိလိုက်သည်။ ရှာရဒါကဲ့သို့ပင် မာဏိက္ကမိလည်း သူ၏စိတ်ကို ရိမ်မိနေပြီဟု တွေးမိသောကြောင့် အာနန္ဒီရှက်သွေးဖြာသွားခြင်းဖြစ်သည်။ အတ္ထာမလေ ခရီးသွားသည်ကို အာနန္ဒီ လိုက်ပို့သည်အတွက် အတ္ထာမလေ ကံကောင်းသည်ဟူ၍ မာဏိက္ကမိက ပြောနေခြင်းလော။

အာနန္ဒီက မေးလိုက်ပြန်သည်။

“အတ္ထာမလေ ကံကောင်းတယ်လို့ ရှင် ဘာကြောင့်ပြောတာလဲ”

“မွေးဖွားလာရတာ၊ ကြီးပြင်းလာရတာ၊ ပညာသင်ကြားရတာ အစစအရာရာ အတ္ထာမလေက ကံကောင်းတယ်၊ သူက ကျွန်တော်တို့အားလုံးရဲ့ အချစ်တုံးဖြစ်နေတယ်။ အခုတော့ သူ အာနန္ဒီပေးဖေရဲ့ အချစ်တော်အသားမကပ် အာနန္ဒီရဲ့ အချစ်တော်လည်း ဖြစ်လာပြီ”

အာနန္ဒီက ကျေနပ်အားရစွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“အာနန္ဒီက ပါရမီနဲ့လာတဲ့ အနုပညာရှင်ပဲ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့ သူ့ကို ချစ်ခင်တာပါ။”

“အာနန္ဒီပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါ၊ မေ့ပေဟာ ကျွန်တော်ပညာရေးအတွက် ငွေအကူအညီပေးတာထက် အဆများစွာ သူ့ပညာရေးအတွက် အကူအညီပေးတယ်။ အာနန္ဒီရဲ့ ပေးဖေနဲ့အတူတဲ့

အခါကျတော့ သူ စန်းပြင်သွားတာပေါ့။ ဂဏန်းသင်္ချာ စာမေးပွဲ သူနှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်က ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အနုပညာနယ်မှာတော့ ဘယ်လောက်တော်သလဲဆိုရင် တစ်ခါတည်း အတန်းနှစ်တန်းကို ကျော်ဖြတ်ပြီး တတိယတန်း ရောက်သွားတယ်။ ပန်းချီအနုပညာမှာ သူအမြတ်နိုးဆုံး ဘာသာရပ်ဖြစ်တယ်။ သူအနေနဲ့ ကျွန်တော်လို မိုးရွာမရှောင် နေပူမရှောင် မြေကြီးတွေ ကျောက်ခဲတွေကြားထဲမှာ နေဖို့မလိုဘူး။ ဟောကြည့်၊ ဘယ်လောက် အခမ်း ခရီးထွက်သွားသလဲ”

“အတ္ထာမလေသာမကဘူး၊ ရှင်လည်းပဲ ကံကောင်းတယ်မဟုတ်လား၊ မိန်းမ ဆရာကြီးက အတ္ထာမလေအစား ရှင်ကိုပဲ သူ့သားချစ်လို သဘောထားတယ် မဟုတ်လား မာဏိက္ကမံသည် မိမိကိုယ်မိမိ အဖြစ်တင်သလိုပြောလိုက်သည်။

“သားမှတ်လို့ရော ဘာဖြစ်မှာလဲ၊ အတုအယ ဆက်ဆံမှုဟာ အတုအယဖြစ်လာမှာပဲ ယင်းသို့ပြောလျက် စံစားမှုအပြည့်ပါသော ရယ်ခြင်းမျိုးဖြင့် ရယ်လိုက်သည် ထို့နောက် ဆက်ပြောပြန်သည်။

“တကယ်လို့ ကျွန်တော်သာ သူ့သားသမီးအတု မဟုတ်လျှင် အခုဆိုရင် ကျွန်တော် အင်ဂျင်နီယာ တစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်နေ ကျွန်တော်ဟာ ခိုကိုးရာမဲ့ ဆင်းရဲ သားသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်မှာ တယ်ဝေ့မျိုးမှလည်း မရှိဘူး။ ဘာပဲ ဥစ္စာမှာလည်း မရှိဘူး။ ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို နှင်မထုတ်မချင်း ကျွန်တော်သူတို့နဲ့ တွယ်ကပ် ရမှာပဲ။ အဲဒီနောက်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့်အမေနဲ့အတူ လမ်းပေါ် တလည်လည်လုပ်နေရမှာပဲ”

အာနန္ဒီ တုန်လှုပ်သွားသည်။ မာဏိက္ကမံ၏ဒုက္ခကြောင့် သူလည်း စိတ် မပျက် မသာဖြစ်သွားသည်။ အတ္ထာမလေကိုရှာရန် ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ လိုက်လာစဉ်က မာဏိက္ကမံ သူ ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့မြင်ခဲ့သည်။ အခု မာဏိက္ကမံသည် သူ ယခင်ကတွေ့မြင်ခဲ့တဲ့ မာဏိက္ကမံ မဟုတ်တော့ဟူ၍ အာနန္ဒီ တွေးမိလေသည်။ ထိုအချိန်က မာဏိက္ကမံ၏ ကြည့်နည်းနှင့် ဟန်ပန်အမူအရာကို သူမကြိုက်ခဲ့။ သို့ရာတွင် အတ္ထာမလေကို ချစ်ခင်တွယ် လာသည့်အတွက် အာနန္ဒီသည် မာဏိက္ကမံကိုလည်း တဖြည်းဖြည်း ခင်မင်မှုရှိလာသလို အခက်တကား အခက်ဆုံးလုပ်ငန်းများကို ရှေ့တိုး၍လုပ်တတ်သည့် သူ၏ဝါသနာကို တွေ့ ရသည်ဖြစ်၍ အာနန္ဒီသည် အလွန်တရာ ကျေနပ်နှစ်သက်သွားသည်။ ယခုအချိန်၌ အ တကယ်ပင် အာနန္ဒီ၏စိတ်နှလုံးထဲတွင် မာဏိက္ကမံနှင့်ပတ်သက်၍ ထောက်ထားကြည့် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

အာနန္ဒီက မာဏိက္ကမံအား အားပေးစကားပြောလေသည်။
“ရှင် အခုလိုပုပန်နေစရာ မလိုပါဘူး။ ပန်းရန်ဆရာကြီးက ရှင်ကို ဘယ်စတင် လက်လွှတ်မယ် မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော် ခုနှစ်ဘဝ ခုနှစ်ကမ္ဘာအထိ သူ့ကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူး။ သူ့သာမဂ္ဂီရင် ကျွန်တော်အခြေအနေ ဘယ်လိုဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ ပြောမပြနိုင်ဘူး။ အဲဒီအမြင်မျိုးနဲ့ ကြည့်ရင် တော့ ကျွန်တော်လည်းပဲ ကံကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ...”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ”
“ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်မဖို့ပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ မွေးကတည်းက ကံခေ လာတဲ့သူပါ။ ကျွန်တော့် အနာဂတ်ဘဝ ဘယ်လိုဖြစ်လာမလဲဆိုတာလဲ ကျွန်တော် မသိဘူး”

“ရှင် အနာဂတ်ဘဝ ဘယ်လိုဖြစ်လာမှာလဲ၊ ရှင်အတွက် ပူဇော်လိုမယ် မဟုတ် ပါဘူး၊ ရှင် ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ။ စာမတတ် ပေမတတ် ပန်းရန်ဆရာကြီးတောင် မဒရပ်မြို့မှာ ချမ်းချမ်းသာသာ နေနိုင်စားနိုင်တယ်ဆိုရင် အဲဒီလို ရှင် ဘာဖြစ်လို့ မလုပ်နိုင် ရှမှာလဲ။ ပန်းရန်ဆရာကြီးက ရှင်ကို ပညာလည်းသင်ပေးတယ်၊ အလုပ်လည်း သင်ပေးတယ်၊ ရှင်ဟာ အလွန်ဖျတ်လတ်တဲ့ ပင်ကိုယ်ရှိတဲ့လူတစ်ယောက် မဟုတ်လား။ ရှင် ပုပန်သောက ရောက်နေစရာ မလိုပါဘူး”

သစ်သားတံတားမှ ထွက်ခွာလာစဉ်က သူတို့နှစ်ယောက်အကြားရှိ ဝေးကွာမှုသည် အဒေယာရောက်လာသောအခါ နီးကပ်လာသည်။ ယင်းအချက်ကို အာနန္ဒီ သတိလည်း မထားပေ။ ဂရုလည်း မခိုက်ပေ။ မာဏိက္ကမံကလည်း ထိုအချက်နှင့်ပတ်သက်၍ သတိမပြုမိ သည့်ဟန်မျိုးဖြင့် လျှောက်လာလေသည်။ အာနန္ဒီ၏အနီးသို့ ကပ်လာသောအခါ ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့သလို ဖြစ်လာသကဲ့သို့ပင် နှစ်သိမ့်ချမ်းမြေ့မှုလည်း ဖြစ်လာသည်။

မာဏိက္ကမံသည် ရုတ်တရက် အတိတ်က အကြောင်းအရာဟောင်းတစ်ခုကို သတိရ သလိုလို ဖြစ်လာသည်။

“အာနန္ဒီရဲ့ ဖေဖေဆီမှာ ပန်းချီအနုပညာသင်ကြားခွင့် အတ္ထာမလေ ဘယ်လိုလုပ် ရတာဆိုတာ အာနန္ဒီသိသလား”

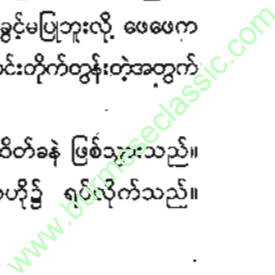
“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရတာလဲ”

“အဲဒီအကြောင်းကလည်း အတ္ထာမလေအတွက် ကံကောင်းတဲ့အချက် တစ်ချက် ဖြစ်တယ်”

အာနန္ဒီသည် စိတ်လှုပ်ရှားလာပြီးလျှင် မာဏိက္ကမံဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ အတ္ထာမလေ ကံကောင်းခြင်း၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိလိုသည့်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

“ပထမ အတ္ထာမလေကို ဒီလမ်းပေါ် ဘယ်တော့မှ သွားခွင့်မပြုဘူးလို့ ဖေဖေက ပြောထားတာ၊ အတ္ထာမလေရဲ့ ယောက္ခမကြီးနဲ့သူ့ဇနီးလောင်းက အတင်းတိုက်တွန်းတဲ့အတွက် အတ္ထာမလေ ဖေဖေက အတ္ထာမလေကို အာနန္ဒီတို့ဆီလွှတ်တာ”

မာဏိက္ကမံ၏ စကားကိုကြားရသောအခါ အာနန္ဒီသည် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာတောင့်တင်းသလို ဖြစ်သွားပြီးလျှင် လမ်း၏အလယ်ဗဟို၌ ရပ်လိုက်သည်။



ဝိရု

မာဏိက္ကမံက အာနန္ဒိ တုနံလှုပ်သွားခြင်း၏အကြောင်းကို မသိသလိုလို လုပ်နေသည်။ အာနန္ဒိအား ထပ်ပြီး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားစေမည့် အကြောင်းအရာများကို ပြောပြပြန်သည်။

“အဋ္ဌာမလေရဲ့ဦးကြီး ဒဏ္ဍပါဏီနဲ့သမီး ဆုနုရီတို့က ပန်းရန်ဆရာကြီးက အဋ္ဌာမလေ အနုပညာပန်းချီကောလိပ်တက်ဖို့အတွက် တိုက်တွန်းတဲ့အကြောင်း အာနန္ဒိ မသိဘူးလား။ အာနန္ဒိ ဆုနုရီကို မမြင်ဖူးဘူးလား။ မကြာခင် အဋ္ဌာမလေနဲ့တွေ့ဖို့ စက်တီစီပြီ။ ကျွန်တော်တို့အိမ် လာတတ်တယ်လေ။ အဲဒီမိန်းမပျိုဟာ အဋ္ဌာမလေရဲ့ ဇနီးလောလဲ ပေါ့။ သမီးရှုပ်တွေက သိပ်ချမ်းသာတာပဲ။ အဲဒီအမြင်နဲ့ကြည့်ရင်လည်းပဲ ကျွန်တော်ညီမတကာယိကကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်”

မာဏိက္ကမံ၏ စကားကိုကြားရသောကြောင့် အာနန္ဒိသည် ရှေ့ဆက် မလျှောက်နိုင် ဖြစ်နေသည်။ မိမိ၏အမူအရာကို မာဏိက္ကမံသိမသွားအောင် ဖုံးဖိဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့ရာတွင် မပုန်းနိုင်မပိနိုင် ဖြစ်နေသည်။ မြားပေါင်းများစွာ တစ်ပြိုင်နက်တည်း အစိုက်ခံရသော လှပသော နိဂုဏ်မကလေးသည် တဖျပ်ဖျပ်မလှလွန်ဘဲ နေနိုင်ပါမည်လော။



အပြောကျယ်သော ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာ၊ ညိုပြာသော ကောင်းကင်ပြင်၊ စိမ်းလန်းစိုပြည်သော ကွင်းပြင်၊ သဲသောင်မြင်၊ လေးဖက်လေးရပ်၌ တည်ရှိနေသည့် ကျောက်အဝတ်ကြီးများပေါ်၌ ထွင်းထုထားသော ရုပ်ကြွများ၊ မဟာမလိပူရ၏ ယင်းပတ်ဝန်းကျင် အနောက်အရပ်အရပ်သည် ပန်းချီအနုပညာ သင်ကြားလေ့လာကြသည့် ကျောင်းသူကျောင်းသားများ စိတ်နှလုံးကို ဖမ်းစားထားသည်။ မဒရပ်မြို့တွင်နေလျက် မိမိတို့အိမ်ရှိ အခန်းတစ်ခန်းထဲ သို့မဟုတ် အတန်းတစ်တန်းထဲ၌ ထိုင်လျက် ပန်းချီဆွဲကြသော ထိုကျောင်းသူကျောင်းသားများသည် ယင်းလှပသည့် သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်အနေအထားကို တွေ့မြင်ရသောအခါ အလှတရာ အားရရွှင်လန်းသွားကြသည်။

အဆင်ပြေမှုမရှိသော အိမ်အိုကြီးတစ်လုံး၏တစ်ဖက်၌ ကျောင်းသားများ လည်းကောင်း၊ အခြားတစ်ဖက်၌ ကျောင်းသူများကိုလည်းကောင်း၊ နေရာချထားပေးသည့် ထိုနေရာ၌ တည်းခိုနေထိုင်ပြီး အရသာမရှိသည့် အစားအသောက်များကို လည်ချောင်း ဖြစ်သလိုသွင်းလျက် ထိုကျောင်းသူ ကျောင်းသားများသည် မိမိတို့၏အလုပ်ကို ပြီးပြော အောင် လုပ်နေကြသည်။ ခပ်ဝေးဝေးသို့အထိ ပြန်ပြူးတည်ရှိနေသည့် ထိုနယ်မြေ၌ ဟိုနေရာသည်နေရာသွားကြပြီးလျှင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အဖြိုင်အဆိုင် မိမိတို့ ကြိုက်နှစ်သက်ရာ ရှုခင်းရှုကွက်တစ်ခုခုကို စက္ကူပေါ်၌ ပုံတူကူးရေးခြင်းသည်သာလျှင် သူတို့၏အလုပ် ဖြစ်နေသည်။

ထိုနေရာသို့ရောက်လာသော အဋ္ဌာမလေသည် လှောင်ချိုင့်ထဲတွင် ဖမ်းထည့်ထားသည့် ငှက်တစ်ကောင်အား အပြင်ပတ်ဝန်းကျင်သို့ လွှတ်လိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေသည်။ နံနက်စောစော ကျေးငှက်သာရကာတို့၏ တွန်ကျူးသံကို ကြားရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အဋ္ဌာမလေသည် ကော်ပီစာအုပ်နှင့် ခဲတံကိုယူလျက် အပြင်ဘက်ထွက်လာသည်။ မွန်းတည့်ချိန် ဦးခေါင်းပေါ် နေရောက်မှသာ ကော်ပီစာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်လေသည်။ ထိုသို့မဟုတ်ပါကလည်း ရှာရခါတ သူ့ဆီလာပြီး ထမင်းစားဖို့ အထင်းဆွဲခေါ်သွားတတ်သည်။ နေပူရှိန် အတန်ငယ် လျော့သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အဋ္ဌာမလေသည် တစ်ဖန် အလုပ်လုပ်ရန် အပြင်ဘက်ထွက်သွားပြန်သည်။ မဒရပ်မြို့စင် မဟာမလိပူရရှိ အနုပညာလက်ရာအားလုံးကို ပုံတူကူးဆွဲလိုသည့်စိတ်ဆန္ဒသည် သူ့အပေါ်တွင် လှုပ်မိနေသည်။ ယင်းသို့ဖြစ်ခြင်းမှာ အနုပညာရှင်တစ်ယောက်၏ အရူးအမူးသဘောသဘာဝသာလျှင် ဖြစ်သည်။

ပင်လယ်ကမ်းခြေရှိ ဘုရားကျောင်း၊ ကျောက်ရထား၊ ကျောက်ဆင်၊ ကျောက်ဆောင်များအပေါ်၌ ထွင်းထုထားသည့် ရုပ်တုများ၊ ထို့ပြင် ခြေစာပုံ၊ ယင်းရှုခင်းများအနက် ပုံအတော်များများကို အဋ္ဌာမလေသည် မဆိုင်းမတွပင် စက္ကူပေါ်၌ ပုံတူရေးဆွဲပြီးသား ဖြစ်သွားလေသည်။ မိမိ၏အလိုဆန္ဒအတိုင်း မဒရပ်သို့မပြန်ခင်၊ အလုပ်ကို ပြီးစီးအောင် လုပ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု အဋ္ဌာမလေ တွက်ထားသည်။ ကျောက်ဆောင်များပေါ်၌ ထွင်းထုထားသည့် ရုပ်ပုံနှစ်ပုံဖြစ်သော အရဂျန်း၏ အကျင့်တရားကျင့်ပုံနှင့် ဘင်္ဂရထ၏ တရားအကျင့် ကျင့်ပုံတို့သည် အဋ္ဌာမလေအား ထူးထူးခြားခြား ဆွဲဆောင်ထားကြသည်။ အမျိုးမျိုးသော လူသားပုံများရှိသည့် ထိုကျောက်ဆောင်များသည် အဋ္ဌာမလေအတွက် အနုပညာလက်ရာ ပြတိုက်ကြီးသဖွယ် ဖြစ်နေသည်။ ယင်းပုံများကို ပုံတူကူးဆွဲပြီးသည့်နောက်မှသာလျှင် အဋ္ဌာမလေသည် မိမိတိုင်းပြည်ရှိ အနုပညာရှင်တို့၏ လက်ရာမြောက်မှုကို အတော်အတန် သိရှိနားလည်ခွင့် ရရှိလာလေသည်။

မွန်းတည့်ချိန်ရောက်လာသောအခါ အဋ္ဌာမလေသည် ပုံနှစ်ပုံကိုဆွဲပြီးသွားလေပြီ။ သို့ရာတွင် မွန်းတိမ်းချိန်၌ အဋ္ဌာမလေသည် ထိုနေရာတွင် တစ်ဖန် လာထိုင်ပြန်သည်။ ထိုအချိန်၌ နှုတ်ခမ်းမွှေးမှတ်ဆိတ်မွှေးနှင့် သူ့သူငယ်ချင်း ရာဂျရှေခရသည် ထိုနေရာသို့ ရောက်လာသည်။ ရာဂျရှေခရသည် ထိုပုံများ၌ မည်ကဲ့သို့သော ဆန်းသစ်မှုမျိုးကိုမှ မမြင်ပေ။ စိမ်းလန်းသော မြက်ခင်းပြင်၌ထိုင်လျက် အယုဗ္ဗဘုရားကျောင်း၌ တွေ့မြင်ရသော မြေကြီးမြင့်ပြုလုပ်ထားသည့် ကစားစရာအရပ်များနှင့်တူသော ဆင်၊ မြင်း၊ လူတို့၏ ရုပ်ပုံများကို သူ့ကော်ပီစာအုပ်တွင် ပုံတူကူးဆွဲလာခဲ့သည်။

ရာဂျရှေခရသည် အဋ္ဌာမလေ၏ ကော်ပီစာအုပ်ကို ဆွဲယူပြီးလျှင် ထိုကော်ပီစာအုပ်တွင် ရေးဆွဲထားသည့်ပုံများကိုကြည့်လျက် ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် နှုတ်ခမ်း ရှုလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော်တော့ ပီနေရာမှာရှိတဲ့ အရာဝတ္ထုတွေကို ဘာတစ်ခုမှ မိတ် မဝင်စားဘူး။ ရှေးခေတ်က အရှားတွေဟာ ကျောက်တုံးတွေပေါ်မှာ လှုပ်ကို ချွတ်စွပ်တူအောင် ထွင်းထုထားကြတယ်။ ကျွန်တော်တော့ ယိုလှုံတွေကို မိမိတို့အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလုပ်တဲ့ အလုပ်မှာ တော်တယ်လို့ ထင်ချင်ထင်ပေမယ့် အမှန်တကယ်ကတော့ အဲဒီလူတွေကို ကျွန်တော် မနိုးကျူးနိုင်ဘူး။ ကိုယ့်ဘက်ရွမ်းပြာလက်စကို ဖော်ပြနိုင်မှသာ သူတို့ကို အနုပညာရှင်လို့ ကျွန်တော် ခေါ်နိုင်မယ်။ အဲဒီပုံတွေဟာ လုံးဟာ ရီရယ်လစ်စင်းတွေ လုံးလုံးဖြစ်တယ်။ မူရင်းရဲ့ဓာတ်ပုံတွေသာဖြစ်တယ်။ တဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ လူတွေကိုကြည့်ပြီး ပုံတူကူးချထားတဲ့ လူတွေဖြစ်တယ်”

ယင်းသို့ပြောလျက် ရာဂျရှေခရသည် အဏ္ဏာမလေနှင့် အငြင်းအခုံပြုလုပ်ရန် စကားစလိုက်လေသည်။

အကယ်၍ ရာဂျရှေခရက မိမိအကြောင်း မကောင်းပြောလျှင် အဏ္ဏာမလေသည် သည်းခံနေကောင်း နေလိမ့်မည်။ ရာဂျရှေခရသည် ဤတိုင်းပြည်၌ မွေးဖွားပေါ်ပေါက်လာခဲ့ကြသော ပညာရှင်ကြီးများ၏အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ မိမိ တိုင်းပြည်နှင့် မိမိတို့၏ အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဆွေးနွေးပြောကြားခြင်းမပြုဘဲ မိမိတို့၏ အနုပညာလက်ရာများကို စွန့်ခွာသွားခဲ့ကြပြီဖြစ်သည့် ပြိုင်ဘက်ကင်း အနုပညာရှင်များအား ဝေဖန်ခုံချလျက် အဏ္ဏာမလေ၏ဒေါသကို ဆွပေးလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ရီရယ်လစ်စင်းဆိုတာ ဘယ်မှာရှိသလဲ၊ ဘယ်ဟာကို ခင်ဗျား အလကား အနုပညာလို့ပြောနေတာလဲ။ ဒီအနုပညာလက်ရာတွေကို သေသေချာချာ ကြည့်စမ်းပါ။ ဒီရုပ်တုတွေရဲ့ မျက်နှာ၊ မျက်လုံး၊ နား၊ ရင်ဘတ်၊ ခါး၊ ခြေလက်၊ လက်ချောင်းခြေချောင်းတွေကို၊ ပြီးတော့ အဝတ်အစားနဲ့ အဆင်တန်ဆာတွေကို ဂရုစိုက်ကြည့်စမ်းပါ။ တကယ်လို့ ဒီလက်ရာတွေကို လူ့လောကမှာမြင်နေရတဲ့ လူတွေရဲ့ ပုံတူကူးထားတာလို့ ခင်ဗျားထင်ရင် ခင်ဗျားမျက်စိနဲ့ ခင်ဗျားအတွေးအခေါ်တွေရဲ့ အပြစ်ပဲ။ ဒီမှာကြည့်ပါ။ အနုပညာရှင်များရဲ့ အတွေးအခေါ်ဟာ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ လိုအပ်ချက်အရ တချို့နေရာမှာပေါ်နေတဲ့ အတွက် တချို့နေရာမှာ အရှိန်အဟုန်နဲ့ စီးဆင်းနေတဲ့အတွက်၊ တချို့နေရာမှာတော့ မမြတ်မသား ဖော်ပြထားတဲ့အတွက် ဒီကျောက်တုံးများရဲ့ အစိတ်အပိုင်းဟူသမျှဟာ အနုပညာရှင်များရဲ့ ခံစားချက်များကို ပုံဖော်ထားတဲ့ပုံတူလို့ ထင်နေရတယ်။ အနုပညာ အသိဉာဏ် မရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဦးက အခုလိုပြောရင် ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အနုပညာရှင်တစ်ယောက်လို့ ပြောနေတဲ့လူဖြစ်တယ်”

“ဒီမှာမိတ်ဆွေ၊ လူတွေရဲ့ အနုပညာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အတွေးအခေါ် အယူအဆတွေဟာ ဒီကနေ အခြေအမြစ်ကစပြီး ပြောင်းလဲသွားပြီ”

ယင်းသို့ပြောလျက် ရာဂျရှေခရသည် အဏ္ဏာမလေကို ပြန်ရယ်ပြုလိုက်သည်။



“ဒီမြေပေါ်မှာ မွေးဖွားတဲ့ ဒီတိုင်းပြည်ရဲ့အနုပညာ အသိမိတ်အကြောထဲမှာ မိမိနေတဲ့လူတွေဟာ ဘယ်တော့မှ အကန်းလုံးလုံးဖြစ်သွားဖို့မရှိဘူး။ ဒီမြေပေါ်မှာ အမြစ်တွယ် မနေတဲ့လူတွေရဲ့စကားကို နားယောင်ပြီး ခင်ဗျားလည်းပဲ ဒီတိုင်းပြည်ရဲ့ အနုပညာလက်ရာတွေကို အဓိပ္ပာယ်မရှိ ရွတ်ချမှနေစမ်းပါနဲ့”

ထိုအခိုက် ရာဂျရှေခရသည် စပ်လှမ်းလှမ်းမှ ရှာရဒါလာနေသည်ကို မြင်ရသည်။ အဏ္ဏာမလေနှင့် စကားနိုင်လုံ၍ အနိုင်ရမည်မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် ရာဂျရှေခရက ပြောလိုက်လေသည်။

“ကောင်းပြီ မိတ်ဆွေ၊ ကျွန်တော် သွားလိုက်ဦးမယ်။ ခင်ဗျား ချစ်ချစ်ကြီး ခင်ဗျားကို လိုက်ရှာနေတယ်။ ကျွန်တော်ဒီမှာနေလို့ မဖြစ်တော့ထင်တယ်”

ယင်းသို့ပြောလျက် ရာဂျရှေခရ ထိုနေရာမှထွက်သွားသည်။

ချစ်ချစ်ကြီးဟူသော စကားလုံးကို ကြားလိုက်ရသည့်အတွက် အဏ္ဏာမလေ လန့်ပြီး နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ အတန်ငယ်လေးလဲသည့် အထုပ်အပိုးကို ခဲခဲယဉ်းယဉ်း သယ်ဆောင်ပြီးလျှင် ရှာရဒါသည် အဏ္ဏာမလေအနီးသို့ ရောက်လာသည်။ သယ်ဆောင်လာသည့် ပစ္စည်းအထုပ်အပိုးကို တစ်နေရာ၌ထားလျက် ရှာရဒါသည် ကျောက်ဆောင်အရိပ်အောက် အဏ္ဏာမလေအနီးတွင် ထိုင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဝါးခြင်းတစ်ခုထဲမှ အနန္ဒပေးလိုက်သည့် သံဗူး၊ ရေထည့်ထားသည့် ရေကရား၊ ကော်ဖီအပြည့် ထည့်ထားသည့် ဓာတ်ဘူး၊ စသောပစ္စည်းပစ္စယများကို ထုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သံဘူးကို ဖွင့်လျက် ဘူးထဲက ရှိအောင် ဘုရုတ္တ ထုတ်ယူပြီးလျှင် အဏ္ဏာမလေ ရှေ့တိုးပေးလိုက်သည်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း စားသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ထိုအချိန်၌ နံနက်စာ စားသောက်နေကျဖြစ်သည်။

အဏ္ဏာမလေက ပြောသည်။

“ဒီမှာ အစားအသောက်ကောင်းကောင်း မရဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အာနန္ဒီ ပေးလိုက်တဲ့ ဒီပစ္စည်းတွေရဲ့တန်ဖိုးကို ကောင်းကောင်း သိနေကြတယ်”

“ဒီဘူး ရှင်လက်ဆွဲသေတ္တာထဲမှာ ရှိနေရင် ရှင်သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးပေါင်းပြီး တစ်မိနစ်အတောအတွင်းမှာ တစ်ဘူးလုံး ပြောင်သွားအောင် စားပစ်လိုက်ကြမှာ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မ ဒီဘူးကို ကျွန်မ လက်ဆွဲသေတ္တာထဲမှာ ထည့်ထားတာ”

“အဲဒီလို တစ်ကိုယ်ကောင်းကြိုတာမျိုးကို ကျွန်တော် လုံးလုံးမကြိုက်ဘူး”

“ဒီကို ရှင်လို လက်ချည်း ဘယ်သူမှမလာဘူး။ အားလုံး ကိုယ့်အတွက် တစ်ခုခု ယူလာကြတာချည်းပဲ။ ဒါကြောင့် အာနန္ဒီက ကျွန်မကို ဒီအလုပ် လှူအပ်လိုက်တာ၊ ရှင်ကို နားမသိရန်မခဘဲ ပြန်ခေါ်သွားဖို့ ကျွန်မမှာ တာဝန်ရှိနေတယ်”



ယင်းသို့ပြောလျက် ရှုမရဒါက ရယ်လိုက်သည်။ အတ္တာမလေနှင့် ပူးတွဲပူးတွဲ
 နေသည့်အတွက် ကျောင်းသူများ၏အားအရှိန်က မျက်စိလှည့်တွင် သူတို့အကြောင်း၊ သွားပုပ်
 လေလွင့် ပြောနေကြသည်ကို များအားပါသည်။ သို့ရာတွင် ယင်းအတင်းအပျင်းများကို သူ
 လုံးဝမရမိစိတ်ပေ။ တစ်ခုတည်းရှိသည်။ အတ္တာမလေကိုယ်တိုင် မသိသည့် အချက်
 တစ်ချက်ကို သိရှိနားလည်ထားပါသည်။ ရှုမရဒါသည် အာနန္ဒီ၏သဘောထားကို ကောင်းစွာ
 သိရှိနားလည်သည်။ ယင်းသဘောထားကြောင့် အာနန္ဒီရရှိသည့် စိတ်ရွှင်လန်း ချမ်းမြေ့မှုသည်
 ရှုမရဒါအတွက် ကျေးဇူးတင်စွာရခြင်း၏အကြောင်းဖြစ်လာသည်။

အတ္တာမလေတို့သည် နောက်တစ်နေ့ညနေချမ်းအချိန် မဟာဗလိပုရမှ ထွက်လျက်
 တစ်ညကြာပြီး နောက်တစ်နေ့ နံနက်ချိန် မဒရပ်သို့ အရောက်သွားရန် အစီအစဉ်ပြုလုပ်ထား
 ကြသည်။ ယင်းအပြန်ခရီးနှင့်ပတ်သက်၍ အတန်ကြာမျှ ဆွေးနွေးပြောကြားပြီးသည့်နောက်
 ရှုမရဒါသည် သူရေးဆွဲထားသည့် အပြီးမသတ်သော ပုံတစ်ပုံကို အတ္တာမလေအား လှမ်းပေး
 လိုက်လေသည်။ ပုံကိုကြည့်လျက် အတ္တာမလေက ရယ်လိုက်သည်။ "ဆိုပုံသည် သူ၏ပုံ
 ဖြစ်နေသည်။ ရှုမရဒါသည် အာရုံစူးစိုက်လျက် ပန်းချီဆွဲနေသော အတ္တာမလေ၏ပုံကို ခတ္တ
 ပေါ်တွင် ရေးဆွဲထားသည်။"

- အတ္တာမလေက ပြောလိုက်သည်။
- "ကျွန်တော်ပုံက ကျွန်တော်ထက် အများကြီးလှနေတယ်"
- "ကျွန်မ ဒီပုံ အာနန္ဒီကိုပေးမလို့၊ ဒီပုံကိုတွေ့ရင် သူ သိသဘောကျမှာပဲ။"
- "ကျွန်တော်ပုံအစား အာနန္ဒီပုံကိုဆွဲပြီး အာနန္ဒီကိုပေးရင် ပိုပြီးမကောင်းဘူးလား"
- "အာနန္ဒီပုံကို ရှင်ဆွဲပေးရင် အာနန္ဒီ ပိုသဘောကျမှာပေါ့၊ အဲဒီလိုလုပ်တာ
 သင့်လည်း သင့်လျော်ပါတယ်"

ယင်းသို့ပြောလျက် ရှုမရဒါသည် အတ္တာမလေကိုကြည့်လျက် ဟက်ဟက်ပက်ပက်
 ရယ်လိုက်လေသည်။ အတ္တာမလေသည် အိပ်မက်တစ်ခု မြင်မက်နေသည့်ပမာ ထင်မှတ်နေ
 သည်။ ရှုမရဒါပြောပြသော စကားလုံးများ၏အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ကြီးစား၍ နားလည်အောင်
 လုပ်နေလေသည်။

ထိုအခိုက် အနီးရှိလမ်းပေါ်၌ ကားတစ်စီး ဖြည်းဖြည်းစွာမောင်းလာပြီးလျှင်
 ထိုးရပ်လိုက်လေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က ကားကိုမမြင်ရပေ။ ကားထဲက လူများသည်
 သူတို့နှစ်ယောက်ကို စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ယင်းသို့ ကားထဲကလူများက သူတို့အား
 စိုက်ကြည့်နေကြသည်ကိုလည်း သူတို့နှစ်ယောက်က မသိကြ။ ဆုန္ဒရီသည် ကားထဲမှ အတင်၊
 တိုးဆင်းပြီး ကားတံခါးကို ဂျှင်းမနဲ ဆောင့်ပိတ်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါကျမှ အတ္တာမလေက
 ကားဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

"ရှင်ကို ကျွန်မ နေရာအနံ့အပြားလိုက်ရှာနေတာ ရှင် မသိဘူးလား၊ နှုတ်ခမ်းပေး
 မှတ်ဆိုစေ့နဲ့ လူတစ်ယောက်က ရှင် ဒီမှာရှိတယ်လို့ ပြောလိုက်လို့ ဒီကို လိုက်လာရတာ"

ယင်းသို့ အတ္တာမလေအား ပြောပြီးလျှင် ဆုန္ဒရီသည် သင်္ကာမကင်းအသာ မျက်လုံး
 ဖြင့် ရှုမရဒါကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ထိုနေရာတွင်ရှိနေသည့် မုန့်ဘူး၊ ရေကရား၊
 ဓာတ်ဘူး စသည်ပစ္စည်းများဆီ မျက်စိရောက်သွားသည်။ ရှုမရဒါ၏ လက်ထဲက အတ္တာမလေ
 ၏ ပုံကိုလည်း တွေ့မြင်သွားသည်။



ဆုန္ဒရီ၏ဖခင် ဒဂ္ဂပါဏီ ကားအောက်ဆင်းလာသည်။ ဆုန္ဒရီတို့၏အိမ်မှ တခြား
 မည်သူမှ ပါမလာပေ။ ဒဂ္ဂပါဏီက သူ မဟာဗလိပုရသို့ မိတ်ဆွေတစ်ဦးနှင့် တွေ့ရအောင်
 လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဆုန္ဒရီက အတင်းအားပူနားဆာလုပ်ပြီး သူနှင့်အတူ လိုက်လာခြင်း
 ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။

ဆုန္ဒရီသည် ရှုမရဒါ၏အနီးတွင်တိုင်လျက် ရှုမရဒါ၏လက်ထဲက အတ္တာမလေ၏
 ပုံကို ဆွဲလှလိုက်သည်။

"ဒီပုံသိပ်လှတာပဲ၊ ရှင်ဆွဲတာလား"
 ရှုမရဒါက ဦးခေါင်းညိတ်ပြီး "ဟုတ်ပါတယ်" ဟူ၍ ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။
 ဆုန္ဒရီက "ရှင် ဒီပုံ ကျွန်မကိုပေးမလား" ဟုမေးလိုက်ပြန်သည်။ ယင်းသို့မေးလျက် အဖြေကို
 ပြန်မစောင့်တော့ဘဲ ပုံကို သူ့လက်ဆွဲအိတ်ထဲ ထည့်ထားလိုက်လေသည်။

အတ္တာမလေသည် သားအပုနစ်ယောက်အား ရှုမရဒါအကြောင်းကို ပြောပြီးလျှင်
 ရှုမရဒါနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ရှုမရဒါသည် နားနှင့်လည်ပင်း၌ ဘာအဆင်တန်ဆာမှ
 ဝတ်ဆင်မထားပေ။ ထို့ကြောင့် ရှုမရဒါကိုတွေ့လျှင်တွေ့ချင်း ဆင်းရဲသား အိမ်ထောင်စုမှ
 သားသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်မည်ဆိုသည်ကို သိရှိ ရိပ်မိသွားကြသည်။ အတ္တာမလေနှင့် ရှုမရဒါ
 တွဲနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက် ဆုန္ဒရီ၏ စိတ်နှလုံးထဲတွင် ပေါ်လာသည့် ဒေါသနှင့်
 သံသယသည် ပျောက်ပျက်မသွားသေးပေ။

အတ္တာမလေကိုကြည့်လျက် ဆုန္ဒရီက မေးလိုက်သည်။
 "ပန်းချီဆွဲလေ့ကျင့်ဖို့ ရှင် ဒီလာတာမဟုတ်လား၊ အခု ဒီမှာရှိတဲ့ဓာတ်ဘူးတို့
 မုန့်ဘူးတို့ကိုတွေ့ရတော့ ရှင် အဖျော်ထွက်လာတယ်လို့ပဲ ကျွန်မ ထင်တယ်"
 "ဒီမှာ ကြည့်ပါ၊ ငါပုံတွေ အများကြီးဆွဲပြီးပြီ"

ယင်းသို့ပြောလျက် အတ္တာမလေသည် သူ၏ကော်ဝီစာအုပ်ကို ဆုန္ဒရီအား ပြလိုက်
 လေသည်။

ရှာရ...လည်း နှုတ်ပိတ်မနေနိုင်ပေ။ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်တွေလျှင် စကား
မပြောဘဲ ဘယ်မှာနေနိုင်မည်နည်း။

“သူ့ကို ဂရုစိုက်မယ့်လူမရှိရင် သူ ထမင်းမဟင်းပေးပြီး ယန်းချိုဆွဲနေမှာ၊ ဒါကြောင့်
အဒေယာမှာနေတဲ့ သူ့ဆရာသမားအိမ်က လူတွေက သူ့ကို ဂရုစိုက်လိုက်ပါလို့ ကျွန်မကို
မှာလိုက်တယ်။ ပန်းချီဆွဲနေပေမယ့် ကိုယ့်ဝမ်းကိုတော့ မမေ့သင့်ဘူး မဟုတ်လား”

ရှာရဒါထံမှ အဒေယာရှိ ဆရာသမား၏အိမ်က လူများအကြောင်းကို ကြားရသော
အခါ ဒဏ္ဍပါဏီသည် အတန်ငယ်တွေဝေသွားသည်။ ထိုအိမ်၌ ပန်းရန်ဆရာ အိမ်အသစ်
ဆောက်နေသည်ဆိုသည်ကို သူသိသည်။ ထိုအိမ်၌ အတ္ထာမလေအတွက် ပူပန်မည်သူများ
ရှိသည်ဆိုသည့်အတွက် တအံ့တကြ ဖြစ်သွားသည်။ ယင်းအချက်ကို ဆုန္ဒရီက လုံးဝနှစ်မြို့ခြင်း
မရှိပေ။

ဆုန္ဒရီက ပြောလိုက်လေသည်။

“ရှင် ကျွန်မနဲ့အတူ မြို့ထဲလိုက်ကြည့်ရမယ်။ မေဖေက တခြားလုပ်စရာ အလုပ်
တွေ ရှိသေးတယ်။ လာပါ... လိုက်နဲ့ပါ။”

ဒဏ္ဍပါဏီက ပြောသည်။

“သမီးပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ ဦးက ဒီကို ခဏခဏရောက်နေတာ”

အတ္ထာမလေက ပြောသည်။

“လုပ်စရာတွေတော့ အားလုံးလုပ်ပြီးပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့အတူပါလာတဲ့ ဆရာကို
မေးပြီးမှ ဆုန္ဒရီတို့နဲ့အတူ လိုက်နိုင်မယ်”

“ကားပေါ်တက်ပါ၊ ရှင်ဆရာဆီသွားပြီး ခွင့်တောင်းကြမယ်၊ ညနေ မဆောင်းခင်
ကျွန်မ ဒီမြို့လှည့်ကြည့်ချင်တယ်”

“ရှာရဒါလည်း တို့နဲ့အတူ လိုက်နဲ့ပါလား”

အတ္ထာမလေက ရှာရဒါအား သူနှင့်အတူလိုက်နဲ့ရန် ဖိတ်ခေါ်သည်။ ရှာရဒါ
သည် အလုပ်လုပ်၍လည်း မပြီးမပြတ်သေးပေ။ ဆုန္ဒရီကလည်း သူ့ကို သူတို့နှင့်အတူ
လိုက်နဲ့ရန် အလေးအနက် မပြောပေ။ ထို့ကြောင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“ရှင်တို့ပဲ အလည်သွားကြပါတော့၊ ကျွန်မ ဒီမှာထိုင်ပြီး ပုံအပြီးသတ်ချင်
သေးတယ်”

ရှာရဒါကို ထိုနေရာ၌ထားခဲ့လျက် အတ္ထာမလေကိုခေါ်ပြီးလျှင် သားအပနှစ်ယောက်
ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားကြသည်။ ဒဏ္ဍပါဏီကိုယ်တိုင် အတ္ထာမလေ၏ဆရာထံသို့သွား၍
အတ္ထာမလေအား သူတို့နှင့်ထည့်လိုက်ရန် ခွင့်ပန်သည်။ သူကိုယ်တိုင်ကမူ သူ့မိတ်ဆွေ
တစ်ယောက်၏အိမ်၌ နေခဲ့ပြီးလျှင် ဒဏ္ဍပါဏီသည် အတ္ထာမလေနှင့် ဆုန္ဒရီကို ဒရိုင်ဘာနဲ့
အတူ အလည်လွှတ်လိုက်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပင်လယ်ကမ်းခြေရှိ ဘုရားကျောင်းများ၊ ကျောက်ဖြင့်
ပြုလုပ်ထားသည့် ယဉ်ရထားစသည်များကို ကြည့်ရှုပြီးနောက် မြို့နှင့် အတန်ငယ်ဝေးကွာ
သောနေရာ၌ရှိသည့် ခြင်္သေ့ဝှက်အနီးသို့ ရောက်လာကြသည်။ ကားကို လမ်းဘေး၌ ရပ်ခိုင်း
ပြီးလျှင် အတ္ထာမလေသည် ဆုန္ဒရီကိုခေါ်လျက် ဥယျာဉ်များကိုဖြတ်၍ အရှေ့ဘက်သို့ သွား
လေသည်။ ဥယျာဉ်တွင်း၌ ပြန်ပြီးနေသော သိပ်သည်းထူထပ်နေသည့် အရိပ်၊ အရိန်အဟုန်ဖြင့်
တိုက်ခိုက်နေသည့်လေ၊ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည့် ပတ်ဝန်းကျင်တို့ကြောင့် စိတ်တုန်လှုပ်
ချောက်ချားသွားပြီးလျှင် ဆုန္ဒရီသည် အတ္ထာမလေနှင့်ထိကပ်လျက် လျှောက်သွားလေသည်။
ဆုန္ဒရီနှင့် အသားချင်းထိတွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဆုန္ဒရီကသို့ပင် အတ္ထာမလေသည်လည်း နှစ်သိမ့်မှု
ကို ခံစားရသည်။ ခြင်္သေ့ဝှက်ကြည့်ရှုပြီးနောက် ခြင်္သေ့ဝှက်အနီးရှိ ကျောက်ဆောင်များကို
ဖြတ်ကျော်ပြီးလျှင် ကျောက်တုံးကို ထွင်းဖောက်ပြီး ပြုလုပ်ထားသည့် မဏ္ဍပ်ထဲ ရောက်လာ
ကြသည်။ ထိုနေရာ၌ အနုပညာလက်ရာ ဘာတစ်ခုမှမရှိပေ။ ထို့ကြောင့် ပန်းချီရေးဆွဲရန်
ထိုနေရာသို့ မည်သူမှရောက်လာကြဟန်မတူပေ။ လူသူတိတ်ဆိတ်နေသည့် ထိုနေရာ၌ ညင်ညင်
သာသာ တိုက်ခတ်နေသည့်လေနှင့် သိပ်သည်းထူထပ်နေသော အရိပ်အာဝါသသည်သာလျှင်
မင်းမုကြီးစိုးနေသည်။ ထိုမဏ္ဍပ်သည် လေးဖက်လေးတန်မှ ကျောက်ဆောင်များ ပတ်ရံနေ
သည်။ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလျက် ဆုန္ဒရီသည် ထိုမဏ္ဍပ်ထဲတွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။
အတ္ထာမလေကမူ ထိုနေရာ၌ထိုင်ရန် စိတ်ကူးထဲ၌ပင်မထည့်ပေ။ အတ္ထာမလေ နားမလည်နိုင်
အောင် ဖြစ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီမှာ ထိုင်နေတာလဲ၊ မပြန်တော့ဘူးလား”

“ရှင်လည်း ဒီမှာထိုင်ပါဦး၊ ကျွန်မ ရှင်နဲ့ ပြောစရာရှိသေးတယ်”

အတ္ထာမလေသည် ဆုန္ဒရီ၏လှုပ်ရှားမှုဟူသမျှအား ရူးသံလိုလို ပေါသလိုလိုပင်
ထင်မှတ်နေသည်။ အတန်ငယ်လန့်သလိုလိုလည်း ဖြစ်သွားသည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင်
ပိုင်စိုးပိုင်နင်း အလုပ်ခံရမှု အသိတစ်မျိုးလည်း ပေါ်လာသည်။

“ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“ကျွန်မ ရှင်နဲ့အတူ ပျော်ချင်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကို ကျွန်မ အလကားရောက်လာ
မိတယ်လို့ ထင်နေတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဆုန္ဒရီ၏မျက်နှာသည် ရုတ်တရက် ဒေါသကြောင့် နီရဲလာသည်။ လက်ဆွဲအိတ်ကို
ဆတ်ခနဲ ဖွင့်လိုက်ပြီးလျှင် ဆုန္ဒရီသည် လက်ဆွဲအိတ်ထဲက အတ္ထာမလေ၏ပုံကို ထုတ်လိုက်
သည်။ ပုံမှာ သူ့ရှေ့ထိုင်နေသော အတ္ထာမလေကိုကြည့်၍ ရှာရဒါ ဆွဲထားသောပုံဖြစ်သည်။
ပုံကို အတ္ထာမလေဘက် ထိုးပေးလိုက်ပြီး ဝမ်းလည်းနည်း၊ ဒေါသလည်းဖြစ်သည့်အသံဖြင့်
ဆုန္ဒရီက မေးလိုက်သည်။

“ဒီအလုပ်လုပ်ဖို့ ရှင် ဒီကိုလာတာ မဟုတ်လား”

ဆုန္ဒရီ ဘာကြောင့် ဒေါသထွက်နေသည်ဆိုသည်ကို အတ္တာမလေ မသိပေ။ သူ့ပုံ ရှာရခါ ဆွဲသည်ကို သူ မသိရကြောင်း၊ ရှာရခါသည် သူ့ကို အပျင်းပြေ အစိပွယ်မယ့် ဆွဲခြင်းသာ ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်ကြောင်း ပြောပြလျက် အတ္တာမလေသည် ဆုန္ဒရီကို နားလည်အောင် ကြိုးစားပမ်းစား ရှင်းလင်းပြောပြသည်။ ဤကိစ္စ၌ အတ္တာမလေအနေနှင့် မည်ကဲ့သို့သော အမှားကိုမှ မတွေ့မမြင်ရပေ။

“ကျွန်မ ဒီကောင်မကို လုံးဝမကျေနပ်ဘူး”

အတ္တာမလေသည် မျက်လုံးပင့်လျက် ဆုန္ဒရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ “ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဟု မေးနေသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်နေသည်။

“သူ့အမူအရာကို ကြည့်ရတာ ရှင်နဲ့ လက်ထပ်တော့မယ့်အတိုင်းပဲ၊ မြင်ရတဲ့လူတွေအားလုံးက အဲဒီလိုပဲ ပြောကြမယ်ပဲ။ တကယ်လို့ ကျွန်မ ဒီလိုဖြစ်မယ်ဆိုတာတွေကို ကြိုတင်သိထားမယ်ဆိုရင် ရှင်ကို ပန်း၊ ခပ်မှန်မှန်ပဲ ဘယ်တော့မှ ခွင့်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး”

အတ္တာမလေ ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ချထားသည်။ ထိုအချိန်၌ ရာဂျရေခရက ရှာရခါအား သူ၏ချစ်ချစ်ကြီးဟုပြောပြီး သူ့ကို မျက်ပြောင်သွားသည်ကို သတိရလာသည်။ မိမိကိုယ်ကို မိမိအပြစ်တင်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဆုန္ဒရီ မင်းအလကားသင်္ကေသင်္ကေ ထထင်မှားမနေနဲ့၊ ဒီမိန်းကလေးက အလှပတော်တဲ့ မိန်းကလေး။ ဝါ့ကို သူ့အစ်ကိုကြီးလိုပဲ သဘောထားတယ်”

“ကျွန်မ သူ့ကို ဘာကြောင့်မကြိုက်တယ် မသိဘူး”

“အဲဒီလိုဆိုရင် ဝါ သူနဲ့ ခပ်မှန်မှန်ပဲနေပါမယ်”

ဆုန္ဒရီသည် မျက်လုံးကိုပွတ်ပြီးလျှင် တဖြည်းဖြည်း ပြုံးလာသည်။ မျက်လုံးဖြင့်ပင် “ရှင် ကျွန်မနဲ့ပဲ လက်ထပ်ရမယ်၊ တခြားလူတွေနဲ့ ရှင် ခပ်မှန်မှန်ပဲနေပါ” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

လှပသာယာသော၊ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ်ကောင်းသော၊ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သော ပတ်ဝန်းကျင်၌ မဏ္ဍပ်တွင်းရှိ ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို မှီထိုင်နေသည့်ဆုန္ဒရီကို တွေ့သောအခါ အတ္တာမလေ၏ လက်ချောင်းကလေးများသည် ပိုရေးဆွဲရန် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာကြသည်။ ဆုန္ဒရီ၏ ကိုယ်ကာယအလှ၊ ထိုင်နေပုံ အချိုးအစားနှင့် ထိုနေရာ၌နေသည့် ပန်းချီရေးဆွဲရန် အပြည့်အဝ သင့်လျော်လိုက်ဖက်နေသည်။ အတ္တာမလေသည် ဆုန္ဒရီအား အတန်ကြာမျှ စိုက်ကြည့်ပြီးလျှင် တွေ့တွေ့ဝေဝေ ငေးငေးငိုင်ငိုင်နှင့် ရပ်နေလေသည်။

“ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုကြည့်နေတာလဲ၊ ရှင် ကျွန်မကို စိတ်ဆိုးနေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

ရှက်ရှက်နှင့် အတ္တာမလေ ဦးခေါင်းငုံ့လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက် ထိုနေရာမှထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် ကားရှိရာသို့လာကြသည်။

အတ္တာမလေသည် နောက်တစ်နေ့ညတွင် တခြားကျောင်းသူကျောင်းသားများနှင့် အတူ လှေဖြင့်ပြန်ဖို့ရန် အစီအစဉ်ရှိလေသည်။ သို့ရာတွင် နံနက်အချိန်၌ပင် ဆုန္ဒရီတို့နှင့်အတူ ကားဖြင့်ပြန်လာခဲ့သည်။ လမ်းခရီး၌ ကားစက်ပျက်နေသောကြောင့် ညဉ့်အချိန်ကျမှပင် မဒရပ်သို့ ရောက်လာကြသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်အချိန်၌ အတ္တာမလေ အဝေယာသို့လာပြီးမှ အိမ်ပြန်သွားလိမ့်မည်ဟု အာနန္ဒီက စဉ်းစားနေသည်။ အတ္တာမလေ ရောက်မလာသောအခါ အာနန္ဒီ မျှော်ရကျိုးမရပဲ ဖြစ်သွားသည်။ ရှာရခါရောက်လာပြီး အတ္တာမလေ မလာမလိမ့်မူမှ သူတို့အရင်ပြန်သွားသည်ဆိုသည့်အကြောင်း ပြောပြသည်။ ရှာရခါထံမှ အတ္တာမလေ ရေးကြီးသုတ်ပြာ ပြန်လာရခြင်း၏အကြောင်းကို ကြားရသောအခါ အာနန္ဒီသည် မိမိ၏စိတ်နှလုံးဖြင်းဖြင်းထန်ထန် နင်းချေပျက်စီးခြင်း ခံရသည်ဟူ၍ ထင်မှတ်သွားလေသည်။



မဟာဗလီပူရမှ ရှာရခါ သယ်ဆောင်လာခဲ့သည့် ဆုန္ဒရီနှင့် ပတ်သက်သော သတင်းစကားကြောင့် အာနန္ဒီသည် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်နေသည်။ မာဏိက္ကမ၏စကားကြောင့် အခြေမခိုင်ဖြစ်နေသည့် အာနန္ဒီသည် ယင်းသတင်းစကားကြားသိရသောအခါ အပြင်းအထန် ထိခိုက် နာကျင်သွားသည်။

ရှာရခါ၏ ဝေဒီတစ်ခုမှာ အဖြစ်အပျက်အမှန်ကို အတန်ငယ် ပုံကြီးချဲ့ထွင်၍ ပြောတတ်သည်။ သို့သော် မဟုတ်မှန်သည်ကိုမှ မည်သည့်အခါမှ မပြောတတ်ပေ။ အာနန္ဒီ၏ ရှေ့ ဆုန္ဒရီ၏ လှုပ်ချောပုံ၊ အရည်အချင်းနှင့်ပြည့်စုံပုံကိုလည်းကောင်း၊ ဆုန္ဒရီက အတ္တာမလေအား ပိုင်စိုးပိုင်နှင်း၊ ပြုမူဆက်ဆံပုံကိုလည်းကောင်း၊ ပြောပြပြီးလျှင် ရှာရခါသည် သူ၏ အဘော်များကိုပါ အတန်ငယ် ထည့်သွင်းရောစပ်လျက် ပြောပြလိုက်သည်။

စကားကို အဆုံးသတ်လျက် ရှာရခါက ပြောလိုက်လေသည်။

“သူ့ကို ဒီလိုလွှတ်ထားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ သူ့ကို အကြောင်းစုံမေးမြန်းပြီး ဆုန္ဒရီနဲ့ ဇာနည်အောင် သတိပေးမယ်”

အာနန္ဒီက ရှာရခါအား တောင်းတောင်းပန်ပန်နှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း...ဒီအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့ကို ဘာမှမပြောမိနဲ့၊ သူ့ ဆုန္ဒရီနဲ့ပဲ လက်ထပ်မယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်။ ဒီကိစ္စမှာ ငါတို့ အနှောင့်အယှက်ပေးလို့ မတော်ပါဘူး”

ရှာရဒါ စိတ်ဆိုးလာသည်။

“ညည်းကို ငါအခုထက်ထိ နားမလည်ဘူး”

“နားလည်စရာအချက်လည်း ငါ့မှာ တစ်ကွက်မှမရှိပါဘူး”

ရှာရဒါက အော်လိုက်လေသည်။

“ဘာတစ်ကွက်မှ မရှိဘူးဟုတ်လား။ အာနန္ဒီ ညည်းလိမ်ပြောနေတယ်”

“ရှာရဒါ... ညည်း အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာကို စိတ်ကူးယဉ်နေတယ်ဆိုတာ ငါ သိတယ်။ သူ ပေဖေဆီ ပန်းချီသင်ဖို့ရောက်လာတယ်။ အဲဒါနဲ့ သူ့ငါ့ အသိအကျွမ်း ဖြစ်သွားတယ်။ အမြဲမပြတ် တွေ့ဆုံနေတဲ့အတွက် ငါတို့နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်တစ်ယောက် ချစ်ခင်ရင်းနှီးတဲ့ စိတ်သဘောထားတွေ ဖြစ်ပေါ်လာကြတယ်။ အဲဒါကို ညည်းက တလွဲတစေရင် အောက်မေ့နေတာနဲ့တူတယ်”

“အိုးချင်းထားတော့ အိုးချင်းထိတာပေါ့၊ ကြိုးချင်းထားတော့ ကြိုးချင်းငြိတာပေါ့ ညည်း၊ ငါ့ကို ကွယ်နေတယ်။ ငါ ညည်းကို နားလည်ပါတယ်။ ငါ မမှားပါဘူး”

အချိန်အတန်ကြာကြာ စကားပြောနေလျှင် အာနန္ဒီ ငိုတော့မည်ဆိုသည်ကို ရှာရဒါ တွက်မိသည်။ ထိုအချိန်၌ပင် အာနန္ဒီ၏မျက်လုံး၌ မျက်ရည်စိုလာပြီ။ ထို့ကြောင့် ရှာရဒါသည် ဘာမှ ခက်မပြောတော့ဘဲ ခပ်မခိတ်နေလိုက်သည်။

အာနန္ဒီက ပြောလေသည်။

“ရှာရဒါ... ညည်းဒီအကြောင်းကို ချက်ချင်းမေ့ပစ်လိုက်ပါ။ ဒါမှမဟုတ်မိမိ ငါတို့ အကြောင်းမဲ့သက်သက် စိတ်ပင်ပန်းနေရလိမ့်မယ်”

ရှာရဒါ ပြန်ဖြေသည်။

“ညည်းသဘောအတိုင်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကြောင့် တဖြည်း ကလေးလည်း ပျက်စီးတတ်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းတစ်ခုကိုတော့ သတိပြုစေချင်တယ်”

“ညည်း ဘာပြောတာလဲ”

“အတ္ထာမလေဟာ လူမမည်ကလေးမျှသာဖြစ်တယ်။ ပန်းချီဆွဲတာကလွဲပြီး ဘာမှမသိဘူး။ တခြားလူတွေရဲ့ဩဇာ သူ့အပေါ်မှာ အလွယ်တကူ သက်ရောက်သွားနိုင်တယ်။ ဆွန့်ရိုက် ခေါင်းမာတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်၊ တကယ်လို့ အတ္ထာမလေ စိတ်ရှိရင် ဆွန့်ရိုက် ‘မိုဒယ်’ အဖြစ် ထိုင်ခိုင်းပြီး သူ့ပုံကို ရေးဆွဲချင် ရေးဆွဲနိုင်တယ်။ အဲဒီလို ဆွဲဆောင်မှုရင် ‘မိုဒယ်’ နား သိပ်နီးကပ်မသွားရင် အတ္ထာမလေအတွက် ကောင်းလိမ့်မယ်။ တကယ်တမ်း သူ့စက်ကွင်းထဲမိသွားရင်တော့ အတ္ထာမလေကို သူ တစ်သက်လုံး နှိပ်စက်လိုဆုံးတော့မဟုတ်ဘူး”

“ဒီမိန်းကလေးကို ညည်းက ကြိုက်မှမကြိုက်တာကို၊ ဒါကြောင့် ညည်း အကြောင်း မကောင်းပြောတာ မဟုတ်လား”

“နာရီဝက်လောက် သူနဲ့စကားပြောကြည့်ရုံနဲ့ပဲ ငါတော့ လန့်သွားတာပဲ။ ညည်း သူနဲ့ နီးနီးကပ်ကပ်နေခွင့်ရမှ ငါပြောတာ သဘောပေါက်မယ်”

ရှာရဒါသည် အာနန္ဒီထံမှ ခွင့်တောင်းပြီးလျှင် သူ့အိမ်သူ ပြန်သွားသည်။ ထိုနေ့ နေအားဖြစ်သည်။ အာနန္ဒီတို့၏ ကောလိပ်ကျောင်းပိတ်ထားသည်။ ကောလိပ်ကျောင်း၌ သူ နောက်ဆုံးနှစ်ဖြစ်သည်။ ရှာရဒါပြန်သွားသောအခါ အာနန္ဒီသည် မည်သည့်အလုပ်ကိုမှ စိတ်မဝင်စားတော့ပေ။ စိတ်အကြီးအကျယ် ညစ်သွားသည်။ တံအတွင်းက ထောင့်တစ်ထောင့် တွင်ရှိသော ခုတင်ပေါ် တိတ်တဆိတ်သွားပြီး လုံ့လုလိုက်သည်။ သူ၏စိတ်နှလုံးတွင် အတွေး အကြံအမျိုးမျိုးသည် တစ်ပြိုင်နက်တည်း ပေါ်လာသည်။

အာနန္ဒီတို့သည် ဆွေမျိုးသားချင်းများနှင့် ဝေဝေကံအသွယ်ပြတ်နေကြသည်။ အာနန္ဒီ၏ပခင်သည် အမျိုးဇာတ်ချင်းမတူသည့် မုဆိုးမအမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် လက်ထပ်လိုက် သောကြောင့် မည်သူကမှ သူတို့ထံ မလာမရောက်ကြတော့ပေ။ အကယ်၍ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဦး သည် အလွန်ဆင်းရဲနေလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ အလွန်ချမ်းသာနေလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ လူလောက လူ့အဖွဲ့အစည်းကို ထည့်တွက်နေစရာမလိုပေ။ ကဒီရေရှန်၏ အခြေအနေမှာမူ ဇလယ်အလတ် ဖြစ်နေသည်။ ထိုနေ့တွင် ပထမဆုံးအကြိမ် အာနန္ဒီသည် အမျိုးဇာတ်နှင့် ဖက်သက်သော အနောင်အဖွဲ့၊ ဆွေမျိုးသားချင်းနှင့် အမျိုးအနွယ် အနောင်အဖွဲ့များအကြောင်းကို ခံစားဆင်ခြင်မိသည်။ ယင်းအနောင်အဖွဲ့အားလုံးသည် အလွန်တရာ ခိုင်မာမှုရှိကြသည်ဟူ၍ အာနန္ဒီ တွေးမိသည်။

ငါးဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ပြတင်းတံခါးမှ အာနန္ဒီသည် အပြင်ဘက် ကြည့်လိုက် သောအခါ သူတို့၏အိမ် နေ့ချင်းညချင်းပြီးအောင် ဆောက်လုပ်နေသည်ကို စော့မြင်ရလေ သည်။

အတ္ထာမလေတို့၏အိမ်မှာမူ အုတ်မြစ်ချပြီးသွားလေပြီ။ မာတီဣမ်နှင့် ပန်းရန် စာရာတို့သည် ပစ္စည်းတချို့ဝယ်ယူရန် အပြင်ဘက်တွက်သွားကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကဒီရေရှန် မည် သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်ထိုင်ပြီး အလုပ်သမားများ အလုပ်လုပ်နေကြသည်ကို ကြည့်နေ သည်။ မာလီဝေလေယာနှင့် သူ့သမီး မုတ္တမ္မာလတို့လည်း အိမ်ဆောက်သည့်အလုပ်တွင် ပါ၍လုပ်ကိုင်ပေးနေကြသည်။

အလွန်တရာ စိတ်အားတက်ကြွစွာဖြင့် ပျတ်ပျတ်လတ်လတ် အလုပ်ကြမ်း လုပ်နေ သော မုတ္တမ္မာလကို အာနန္ဒီသည် စူးစိုက်ကြည့်ရှုနေသည်။ မုတ္တမ္မာလ၏အသက်သည် ၁၆နှစ်၊ နှစ်လောက် ရှိပေလိမ့်ဦးမည်။ ဆာရီအနားစကို ခါးတွင်ပတ်လျက် မုတ္တမ္မာလသည် နှုတ်ပေါက်ပြေးလွှားရင်း ပြုံးရယ်ရင်း ထုံးစွက် ခေါင်းပေါ်တင်လျက် သွားလာလှုပ်ရှားနေ သည်။ သူ၏စကားပြောသံနှင့် ရယ်သံတို့သည် အာနန္ဒီ၏နားသို့ ရောက်လာကြသည်။ မုတ္တမ္မာလသည် ဘယ်လောက် အပူပင်အကြောင့်ကြကင်းနေသနည်း၊ ဘယ်လောက် ပျော်ရွှင်

ချမ်းမြေ့နေသနည်းဟူ၍ အာနန္ဒိ တွေးတောစဉ်းစားမိသည်။ အာနန္ဒိ၏စိတ်နှလုံးတွင် မုတ္တမ္မာလ အား ချစ်ခင်ကြင်နာသည့် စိတ်ထားပေါ်လာသည်။

တစ်စုံတစ်ဦး သူ၏အခန်းထဲ ချောင်းကြည့်နေသည်ဟူ၍ အာနန္ဒိ ထင်သွားသည်။ ချက်ချင်းလှည့်ပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ အခန်းအပြင်ဘက်၌ ကော်ပီစာအုပ်များကို ကိုင်ပြီး အဏ္ဏာမလေသည် မပုံမရဲ ရပ်နေလေသည်။

“အထဲဝင်လာခဲ့လေ” ဟု လှမ်းပြောလိုက်ပြီး ထိုခဏ၌ပင် အာနန္ဒိ ထထိုင်လိုက်လေသည်။ အာနန္ဒိ၏ ညှိုးရော်နေသည့်မျက်နှာကို တွေ့ရသောကြောင့် အဏ္ဏာမလေက မေးလိုက်လေသည်။

“အာနန္ဒိ ဘာဖြစ်လို့ မျက်နှာမကောင်းဖြစ်နေတာလဲ၊ နေလို့မကောင်းဘူးလား”

“ကျွန်မ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ နေကောင်းပါတယ်”

ယင်းသို့ပြောလျက် အာနန္ဒိ ရယ်လိုက်လေသည်။ သူ၏ ညှိုးရော်နေသည့် မျက်နှာသည် အဏ္ဏာမလေကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် သွေးရောင်လျှမ်းသွားလေသည်။ သူ့ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာလည်း ဘယ်စီရောက်သွားသည် မသိပေ။

ကော်ပီစာအုပ်များကို အာနန္ဒိ၏လက်ထဲထည့်ပြီး အဏ္ဏာမလေသည် အနီးတစ်ဝိုက်ရှိသော ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ သူ့ဆွဲထားသည့် ပန်းချီပုံများကို အကြည့်နေသောအခါ အဏ္ဏာမလေသည် ခုတင်ပေါ်တွင် လှဲနေသည်။ အာနန္ဒိ၏လှပသော ရုပ်ပုံကို မြင်ယောင်နေသည်။ တစ်ခဏအတောအတွင်း၌ပင် အာနန္ဒိ၏ ထိုရုပ်ပုံသည် အဏ္ဏာမလေ၏စိတ်နှလုံးတွင် ထပ်ဟပ်သွားသည်။ လတ်ဆတ်သော ပန်းပွင့်များကို သီထားသည့် ပန်းကုံးတစ်ကုံး၊ အတန်ငယ် ညှိုးနေသလိုလိုဖြစ်နေသည်ဟု အဏ္ဏာမလေ တွေးလေသည်။ အဏ္ဏာမလေ၏ ပန်းချီပုံများကို ချီးကျူးစကားပြောပြီးနောက် အာနန္ဒိသည် အဏ္ဏာမလေအား မေးလိုက်လေသည်။

“ရှင် ကျွန်မကို ဆန္ဒရီအကြောင်း ဘာဖြစ်လို့ ပြောမပြတာလဲ”

“အာနန္ဒိက မေးမှမမေးဘဲ၊ မေးရင် ပြောပြမှာပေါ့၊ ကျွန်တော် အဲဒီအကြောင်း ပြောဖို့ သတိမရမိဘူး”

“သူ မဟာဗလီပူရ်ကို လိုက်လာမယ်လို့ ဆန္ဒရီက ရှင်ကို ကြိုတင်ပြောခဲ့သလား”

“ဟင့်အင်း... မပြောပါဘူး၊ သူ မမျှော်လင့်ဘဲ မဟာဗလီပူရ်ကို ရောက်လာပြီး ကြီးနဲ့ဆန္ဒရီက အတင်းနားပူနားဆာလုပ်တာနဲ့ ကျွန်တော် သူတို့နဲ့အတူ ပြန်လာခဲ့ရတာပါကြောင့် ဒီနေ့ ဒီပန်းချီကားတွေ အာနန္ဒိတို့ဆီ ယူလာခဲ့ရတာ”

“ရှင် ဦးကြီးမှာ သမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုတာ တွန့်မသိထားရင် ကျွန်မတို့ဆီခေါ်လာဖို့ ရှင်ကို ကျွန်မ မပြောဘဲနေပါ့မလား”

အဏ္ဏာမလေက အတန်ငယ်စိတ်ဆိုးသွားပြီး ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော် သူ့ကိုခေါ်ပြီး ဘယ်မှမသွားဘူး၊ သူကသာ ကျွန်တော်အိမ်ကို လာတာ၊ တကယ်လို့ အာနန္ဒိ သူနဲ့တွေ့ချင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် သူ့ကိုပြောလိုက်မယ်”

“သူ့ကို ဘာမှမပြောပါနဲ့၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင် စီစဉ်ပါမယ်”

အဏ္ဏာမလေ၏အဖြေစကားကို ကြားရသည်ဖြစ်၍ အာနန္ဒိသည် စိတ် အတန်ငယ် သက်သာရာ ရသွားသည်။ အဏ္ဏာမလေသည် ဆန္ဒရီနှင့်တွေ့ရန် ဆန္ဒရီတို့၏ အိမ်သို့မသွားပေ။ ယင်းနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက်အားဖြင့် အဏ္ဏာမလေသည် လူရေးဆွဲထားသည့် ပန်းချီပုံများကို ယူလျက် မိမိအိမ်သို့တန်းလာသည်။ အဏ္ဏာမလေသည် လူမမည် သူငယ်တစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်၏ဟူ၍ပြောသော ရှာရဒါစကားသည် မှန်ပေလိမ့်မည်။ အဏ္ဏာမလေသည် သစ်ပင်အောက်၌ ထိုင်နေသော ကဒီရေရှန်ကို သွားတွေ့ရန် ထရပ်လိုက်သည်။ အာနန္ဒိက “ခဏနေပါဦး” ဟူ၍ပြောလျက် အဏ္ဏာမလေအား ထားထားပြီးလျှင် “ကျွန်မ ရှင်ကို တစ်ခုမေးချင်တယ်” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“ဘာလဲ”

အာနန္ဒိသည် အတန်ကြာမျှ အဏ္ဏာမလေ၏မျက်နှာကို မတုန်မလှုပ်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် စကားမပြော တုကိုဘောနေခြင်းကို ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် မြောလိုက်လေသည်။

“ရှင် ဆန္ဒရီနဲ့ပဲ ငါ့ကံထပ်မှာလား”

ယင်းမေးခွန်းကို မေးခဏ၌ အာနန္ဒိ၏နှလုံးသည် အရှိန်အဟုန် ပြင်းထန်စွာဖြင့် ရုန်နေသည်။ မေးခွန်းကိုမေးပြီးသည့်နောက်မှ ယင်းသို့ မေးမြန်းခြင်းသည် မသင့်လျော်ဟူ၍ စဉ်းစားမိလေသည်။ ထို့ကြောင့် နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်လိုက်သည်။

အဏ္ဏာမလေက ရုတ်တရက် အဖြေပြန်မပေးပေ။ ထိုမေးခွန်း၏အဖြေကို သူ မှားမလည်သည့် သဘောမျိုးဖြစ်နေသည်။ သူ၏မျက်နှာ၌ ရှက်သည့်အမှအရာလည်း ပေါ်မလာပေ။ ရွှင်လန်းအားရသည့် အမှအရာလည်း ပေါ်မလာပေ။ ယင်းအချက်ကို အာနန္ဒိ သတိထားမိသည်။

“ရှာရဒါက အာနန္ဒိကို ဘာတွေပြောသလဲ”

အဏ္ဏာမလေ၏မျက်လုံးကို စိုက်ကြည့်လျက် အာနန္ဒိက ပြောသည်။

“ရှင် ကျွန်မမေးတဲ့မေးခွန်းကို ပြေလေ”

“ကျွန်တော် အခု ပညာပြီးဆုံးအောင် သင်ရဦးမယ်၊ ပညာသင်ပြီးတဲ့အခါကျတော့ အလုပ်ရှာရဦးမယ်၊ အခုအချိန်မှာ ကျွန်တော် လက်ထပ်ဖို့ကိုစွဲ ဘယ်လိုမှ မစဉ်းစားနိုင်သေးဘူး၊ ငါ့မိဖုရား ဒီအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး လူကြီးတွေတော့ ပြောနေကြတာနဲ့တူတယ်၊ အဲဒီအကြောင်း ကျွန်တော် ဘာမှမသိဘူး”

အတ္ထာမလေသည် သူ့ကို ဘာမှပုံးကွယ်မထားဆိုသည့်အချက်ကို အာနန္ဒီ သိရှိရန် သွားသည်။ အတ္ထာမလေ၏ ရိုးသားမှုအပြည့်အဝရှိသည့် အမြေစကားကို ကြားရသောအခါ အာနန္ဒီသည် အတ္ထာမလေအား နောက်ထပ်မေးခွန်းတစ်ခုမေးရန် ဆန္ဒပြင်းပြလာပြန်လေသည်။

“ရှင် သူ့ကို ချစ်နေသလား”

ယင်းမေးခွန်းသည် နှုတ်ခမ်းအထိရောက်လာပြီးမှ ရပ်တန့်သွားလေသည်။ အားသည် အတ္ထာမလေအား ယင်းမေးခွန်းကို ကာယကံမြောက် မမေးနိုင်ပေ။ အတန်ငယ် စိတ်ကိုထိန်းချုပ်လိုက်ပြီးလျှင် ယင်းမေးခွန်းကို အတ္ထာမလေအား ဘယ်တော့မှ မမေးဘူးဟု စိတ်ပိုင်း ဖြတ်လိုက်လေသည်။ ယင်းမေးခွန်း၌ သူ၏အသံ တုန်ခါနေသည်ဟူ၍ အားထင်မှတ်သွားသည်။

အတ္ထာမလေအား အာနန္ဒီမမေးရသည့်မေးခွန်းကို နေ့ရက်အတန်ကြာသောအခါ ရှာရဒါက အခုခွန်၍ မေးလိုက်လေသည်။ ရှာရဒါသည် အလွန်တရာ ပါးနပ်လိမ္မာစွာ သူ့စိတ်ထဲက တွေးထားသည့်အကြောင်းအရာကို အပြင်ရောက်လာစေရန် ကြိုးစားလေသည်။

“မဟာဗလီပုရ်ကို သွားမှပဲ ရှင် ဆန္ဒရှိကိုချစ်နေတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း သိရတယ်။ အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးကြီးမအားလို့ ကျွန်တော် သူ့ကို ဗြိထံလိုက်ပြတာပဲ။ ယင်းသို့ဖြေလျက် အတ္ထာမလေသည် ရှာရဒါ၏စကားကို ငြင်းပယ်လိုက်လေသည်။ ရှာရဒါမေးသည့်မေးခွန်းကို မည်ကဲ့သို့ ပြန်ဖြေရမည်ဆိုသည်ကို သူ ကိုယ်တိုင်လဲ မသိဘဲ ဖြစ်နေသည်။ အချစ်ဟူသောစကားလုံးသည် စိတ်ရှုပ်စရာ အပြည့်အဝရှိနေသည်သာလျှင် တွေးတောမိနေသည်။

တစ်နေ့သောအခါ၌ ယင်းအကြောင်းအရာနှင့်ပတ်သက်၍ မာဏိက္ကမိ အတ္ထာမလေအား တမင်သက်သက် စောဒကတက်လေသည်။

“မင်းချစ်သူ ဆန္ဒရှိက မင်းနဲ့လက်ထပ်ဖို့ အတော်စိတ်ပြင်းပြနေပုံရတယ်။ ယင်းသို့ပြောလိုက်သောအခါ အတ္ထာမလေ စိတ်ဆိုးသွားသည်။

“ခင်ဗျားမှာ တခြားလုပ်စရာအလုပ် မရှိတော့ဘူးထင်တယ်။ ကျွန်တော် ပညာဆုံးခန်းရောက်အောင် သင်ချင်သေးတယ်”

ယင်းသို့ပြောလျက် အတ္ထာမလေသည် မာဏိက္ကမိ၏စကားကို ဖယ်ထုတ်ပစ်လိုက်လေသည်။

ရှာရဒါနှင့် မာဏိက္ကမိတို့ကိုမူ အတ္ထာမလေသည် လွယ်လင့်တကူ ငြင်းဆန်လိုက်ရသည်။ သို့ရာတွင် မိမိ၏စိတ်နှလုံးထဲကမူ ထွက်ပြေး၍မရအောင် ဖြစ်နေသည်။ သူ့ဆန္ဒရှိက နီးနီးကပ်ကပ် ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံသည့်အပြုအမူသည် သူ၏ စိတ်နှလုံးကို လှုပ်ရှားမှုတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်စေသလော သို့မဟုတ် အာနန္ဒီနှင့်အတူတွဲ၍ နေခွင့်မရသော်လည်း

အာနန္ဒီအကြောင်းကို စဉ်းစားတွေးတောရုံမျှဖြင့် စိတ်နှလုံးထဲတွင် ပေါ်လာသည့် နှစ်သိမ့်မှုကိုပင် အချစ်ဟုခေါ်သလော။ နှစ်ယောက်လုံးကို မိမိချစ်နေသည်ဟူ၍ အတ္ထာမလေ တွေးနေမိသည်။ ထိုနှစ်ယောက်ကိုမချစ်ဘဲ မိမိ၏ပန်းချီကားများကိုသာ ချစ်သည်ဟူ၍လည်း ထင်နေမိလေသည်။

အတန်ကြာမျှ ဝေခွဲမရဖြစ်ချေပြီးနောက် အတ္ထာမလေသည် ပညာသင်ကြားပြီးသည်အထိ ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သတိထားနေတော့မည်ဟူ၍ စိတ်ကူးလိုက်လေသည်။

သို့ရာတွင် အတ္ထာမလေသည် ထိုကဲ့သို့လုပ်၍မရနိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။ မိမိ ကိုယ်တိုင်က တက်ကြွလှုပ်ရှားမှု မပြသော်လည်း လုပ်ငန်းအမျိုးမျိုးကို မိမိချေပြီး ယင်း လုပ်ငန်းများမှ တိမ်းရှောင်၍ ရမည်မဟုတ်ပေ။

ရေလှိုင်းပေါ် လှော်ခတ်သွားသည့် လှေမှာဝါဖြင့် ဓရီ၊သွားရခြင်းသည်လည်း ထူးခြားသောနှစ်သိမ့်မှုတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့သောအခါတွင် နေ့လယ်နေ့ခင်းအချိန် အတ္ထာမလေသည် တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်အတွင်းရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်၌ထိုင်လျက် သူ့ရှေ့ဘက်က သစ်သားလှောင်အိမ်ထဲ၌ ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားနေသည့် လှုပ်ကီကြည့်၍ အရပ်ရေဆွဲနေလေသည်။ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်ကို ကြည့်ရှုရန် ထိုနေရာသို့ ရောက်လာကြသောသူများသည် အတ္ထာမလေကိုလည်း တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်အတွင်းက သတ္တဝါတစ်ကောင်ဟူ၍ ထင်မှတ်ပြီးလျှင် ခေတ္တခဏရပ်လျက် ကြည့်ကြည့်သွားကြသည်။ အတ္ထာမလေကမူ မည်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ပေ။ သံတိုင်များကို ဆုပ်ကိုင်လျက် လှုပ်အောင်လှုပ်နေသော လှုပ်ကီ အတ္ထာမလေ အလွန်သဘောကျနေသည်။

မျောက်များနှင့်အတူ မျောက်လို ဆော့ကစားနေကြသည့် နှိန်းကလေးတစ်သိုက်၏ နှုတ်သံကြောင့် သမာဓိပျက်သွားသော အတ္ထာမလေသည် စိတ်ဆိုးပြီး နောက်ဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခိုက် အဖော်တစ်စုနှင့်အတူ ထိုနေရာသို့ရောက်လာသော ဆန္ဒရှိကလည်း အတ္ထာမလေကို တွေ့မြင်သွားသည်ဖြစ်၍ အတ္ထာမလေအား အပြေးလာလေသည်။ ဆန္ဒရှိသည် ဂုဏ်ယူမော်ကြွားစွာဖြင့် အတ္ထာမလေ၏ အပြီးမသတ်သေးသော ပန်းချီကားကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး တခြားမိန်းကလေးများကို ပြသည်။ အတ္ထာမလေသည် သူ့အစ်ကိုဖြစ်သည်ဟု ယူအဖော်များအား ဆန္ဒရှိက ပြောပြလိုက်လေသည်။ ထိုမိန်းကလေးတစ်သိုက် ထိုနေရာမှ ဝပ်မြန်မြန်သွားကြပါစေဟူ၍ အတ္ထာမလေ ဆုတောင်းနေသည်။ ဆန္ဒရှိသည် တခြားမိန်းကလေးများကို ထိုနေရာမှ တခြားသို့ လွှတ်လိုက်ပြီးလျှင် သူ့ကိုယ်တိုင်ကမူ အတ္ထာမလေ၏ အနီး၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“ပန်းချီပုံဆိုတာကတော့ ပန်းချီပုံဖြစ်တယ်” ဟုပြောလျက် အတ္ထာမလေသည် မိမိရေးဆွဲထားသည့်ပန်းချီကို ခေါက်ထားလိုက်ပြီးလျှင် ဆန္ဒရှိအား လှောင်အိမ်ထဲမှ အပြင်ထွက်လာသည့် တိရစ္ဆာန်တစ်ဦးဦးကို ကြည့်နေသကဲ့သို့ပင် မျက်လုံးဖြူးပြီးကြည့်နေသည်။

www.burmeseclassic.com

ဆန္ဒရှိက အတ္ထာမလေအား ထိုနေ့ ကောင်းအားသောနေ့ ဖြစ်သောကြောင့် အပတ်တစ်ခုနှင့်အတူ အပျင်းပြေ အိမ်ကထွက်လာသည်ဆိုသည့်အကြောင်း ပြောပြသည်။ မိန်းကလေး တစ်သို့က သည် တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်ကြည့်ပြီးသောအခါ ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့အစီအစဉ် ရှိသည်။ အတ္ထာမလေက ပြောလေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် မင်းလည်း သူတို့နဲ့အတူ လိုက်သွားပါလား”

ဆန္ဒရှိ စိတ်ဆိုးသွားသည်။ သူ့ကို စော်ကားတာဟူ၍ ဆန္ဒရှိက ပြောလေသည်။ သူ ဒီမှာနေတာမကြိုက်ရင် ဒီနေရာက ထွက်သွားမည်ဟူ၍လည်း ငြိမ်းခြောက်သည်။ ဆန္ဒရှိက ရှင်းလင်းပြောပြပြီး စိတ်ပြေသွားအောင် လုပ်ရသည့်အတွက် အတ္ထာမလေ အတော်ပင်ပါ သွားသည်။

ဆန္ဒရှိက ပြောသည်။

“သူတို့နဲ့ ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့လိုက်မသွားဘဲ ရှင်နဲ့ပဲ သွားမယ်လို့ ကျွန်မ စိတ်ကူးတယ် ခါကြောင့် ကျွန်မ ဒီမှာ ချန်ခဲ့တယ်။ လာပါ မြန်မြန်သွားရအောင် နောက်ကျနေပြီ”

ဆန္ဒရှိ၏ ရဲတင်းမှုကိုတွေ့ရ၍ အတ္ထာမလေ အတန်ငယ် ငန့်သွားလေသည်။ မိန်းမပျိုတစ်ဦးနှင့်အတူ သက်တူရွယ်တူ ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက် ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ခြင်း သည် သင့်လျော်ပါမည်လား။ မြင်ရသူများက မည်သို့တွေးတောကြမည်နည်း။ မြို့ကြီး မြို့ကြီးများ၌ ယင်းအပြုအမူများသည် ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ဖြစ်သည်ဟူ၍ အတ္ထာမလေ နားလည် သည်။ သို့ရာတွင် ယင်းအပြုအမူကို မသင့်လျော်ဟူ၍ သူ ထင်မှတ်သည်။ အတ္ထာမလေ ကြည့်လိုသည် ဆန္ဒရှိနေသည့် ရုပ်ရှင်ကားအမည်ကို ဆန္ဒရှိက ပြောပြသည်။ ထို့ကြောင့် အတ္ထာမလေ ရုပ်ရှင်ကြည့်လိုသည့်နေ့ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ထိုရုပ်ရှင်ကားကို မိမိ တစ်ယောက် တည်းဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် မာတီကူမိန့်နှင့်ပဲ ကြည့်လိုသည်။ ဆန္ဒရှိနှင့် အတူသွား နောက်တွန်းနေသည်။ အတ္ထာမလေသည် မိန့်ကူမိန့်ကူ သားဖြစ်၍ မြို့ပြယဉ်ကျေးမှုသည် သူ့အပေါ် ဩဇာသက်ရောက်မှု မရှိလှပေ။

အတ္ထာမလေထံတွင် ငွေလည်း များများပါမလာပေ။ ပိုက်ဆံအကြောင်းပြုလျက် ဆန္ဒရှိအား ရုပ်ရှင်မသွားဖို့ ပြောပြသည်။ ဆန္ဒရှိက ၁၀ တန် ငွေစက္ကူထုတ်ပြီး အတ္ထာမလေအား ပြသည်။ အတ္ထာမလေက အင်တင်တင် လုပ်နေပြန်သည်။ ဆန္ဒရှိနှင့် နှစ်ယောက်တည်း မသွားရဘူးဟူ၍ အတ္ထာမလေ ပြောပြလိုက်သည်။

မိဘ ဖူးဖူးမှတ်ထားသည့်သမီးဖြစ်သောကြောင့် ဆန္ဒရှိသည် ခေါင်းမာသူတစ်ဦး ဖြစ်နေသည်။ အလိုရှိသည့်အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို မရရှိသောအခါ အခြားအရာဝတ္ထုတစ်ခုအတွက် ပူဆာသောကလေးကဲ့သို့ စိတ်ကောက်သွားပြီး ပြောလိုက်လေသည်။

“ရှင် ရုပ်ရှင်သွားမကြည့်ချင်နေ၊ ကျွန်မတစ်ခုခုစားချင်တယ်၊ ကျွန်မနဲ့ ဟိုတယ် လိုက်နဲ့”



လူတွေကြားထဲမှာ မတ်တတ်ရပ်ရင်း ဆန္ဒရှိနဲ့မှာ အတ္ထာမလေ စိုးရိမ်သွားသည်။

“အဲဒီလိုဆိုရင် သွား၊ ငါလည်း တစ်ခုခုစားချင်နေတယ်”

သူတို့နှစ်ဦး တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်တွင်းမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ အနီးအနားက ဟိုတယ် တစ်ခုကို အတ္ထာမလေက ညွှန်ပြသည်။ ဆန္ဒရှိသည် ထိုဟိုတယ်သို့ သွားဖို့ ငြင်းဆန်ပြီးလျှင် အတ္ထာမလေနှင့်အတူ ဘုတ်တစ်ကားစီးလျက် ပဲရစ်ကော်နာသို့ သွားသည်။ ထိုနေ့ရာ၌ ဆန္ဒရှိသည် လမ်းကျဉ်းတစ်ခုထဲ ဝင်သွားလေသည်။ ‘စေတီသစ်’အမည်ရှိ ဟိုတယ်ကြီးရှေ့၌ ကားပေါင်း များစွာ ဆိုက်ထားကြသည်။

သူတို့နှစ်ဦး ဟိုတယ်တွင်း ဝင်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဟိုတယ်၏မြင်ကွင်းမှာ ပြောင်းလဲသွားသည်။ နေသည် ညအဖြစ်သို့ ပြောင်းသွားသည်။ နေရာအနံ့အပြား၌ လျှပ်စစ် မီးလုံးကလေးများမှ အပြာရောင်ပျံနေသည်။ ဟိုနေရာသည်နေရာ၌ တပ်ထားသော လေအေး စက်များမှ အေးမြသောလေ ထွက်နေသည်။ ‘ရီကော့ ပလေယာ’ မှ အင်္ဂလိပ်သီချင်းသံ ကြားနေရသည်။

အတ္ထာမလေသည် မျက်လုံးပွတ်၍ ဂရုတစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ မြို့ပေါ်က ငွေရှင်ကြေးရှင်တချို့ စုပုံ၍ အစားအသောက်စားသောက်ရင်း စကားစမြည် ပြောနေကြသည်။ တံခါးတစ်ချပ်၌ ‘အိမ်ထောင်ရှင်များအတွက်သာ’ ဟူသော ဆိုင်ဘုတ်တစ်ခု ကပ်ထားသည်။ ဆန္ဒရှိသည် ထိုတံခါးကိုဖွင့်လျက် အတ္ထာမလေနှင့်အတူ အထဲဝင်သွားသည်။ အခန်းထဲတွင် အိမ်ထောင်ရှင်ဟုတ်ဟန်မတူသည့် ယောက်ျားပျိုများ၏ အရေအတွက်သာ များနေသည်ဟူ၍ အတ္ထာမလေ ထင်မိသည်။ အတ္ထာမလေသည် အိမ်ထောင်ရှင် မဟုတ်သေးပေ။ ထို့ကြောင့် မရတရဲ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်၌ ထိုင်လိုက်သောအခါ ဆန္ဒရှိက သူနှင့်ကပ်ပြီး လာထိုင် သည်။ ထိုအခန်းသည် အတွင်းဘက်၌ လေယာဉ်၏ အခန်းတွင်းနှင့်တူနေသည်။ ကုလားထိုင် တစ်လုံးချာသည့်နေရာ၌ ကုလားထိုင်နှစ်လုံးကိုစပ်ပြီးချထားသည်။ ဆန္ဒရှိနှင့် ဤမျှကပ်ပြီး ထိုင်ရသောကြောင့် အတ္ထာမလေ သတိလစ်သလိုလို ဖြစ်သွားသည်။

ဆန္ဒရှိက စိတ်ပါလက်ပါ ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်အတူ လေယာဉ်ပျံနဲ့ ခရီးသွားနေတယ်လို့ ရှင် အောက်မေ့ နေတယ် မဟုတ်လား”

“မင်း အရင်ကလည်း ဒီကိုလာဖူးသလား”

“ကျွန်မတို့ကို ဖေဖေ ဒီနေရာ မကြာခဏခေါ်လာတယ်”

အတ္ထာမလေသည် ယခင်က ထိုနေရာသို့ တစ်ခါမှ မလာဖူးပေ။

သူတို့နှစ်ဦး စားသောက်နေကြသည်မှာ တစ်နာရီလောက်ကြာသွားသည်။ အစား အသောက် စီမံချက်ပြုတ်နေသည်ကို စောင့်ရသည်မှာ နာရီဝက်လောက် ကြာသွားသည်။ ကျန်နာရီဝက်မှာ ဆန္ဒရှိသည် သူတို့ထံတိုင်လည်းမစား၊ အတ္ထာမလေကိုလည်း စားခွင့်မပြုဘဲ



စကားပြောရင်း အချိန်ကုန်လွန်သွားစေသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် အစားကို အရသာမခံဘဲ တို့ကနန်းဆိတ်ကနန်းသာ စားကြသည်။ စားပွဲထိုး 'ဘေလ်' ယူလာသည်။ ဆယ့်တစ်ကျပ်နှင့် ပြားအနည်းငယ် ကျလေသည်။ 'ဘေလ်' ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လေအေးစက် ရှိသော ဟိုတယ်၌ ထိုင်နေရစေကာမူ အတ္ထာမလေ ဓမ္မူးပြန်လာသည်။ နှစ်ဦးလုံးတွင်ရှိသော ပိုက်ဆံကိုပေါင်းသော်လည်း ဤမျှ ပိုက်ဆံအရေအတွက် မရှိဟူသော အတွေးသည် အတ္ထာမလေတွင် ပေါ်လာသည်။

ဆုန္ဒရီပင် အတန်ငယ်လန့်သွားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံက ထုတ်ပြီး ရေတွက်နေကြသည်။ သူ့ရားသခင်ကယ်မယည့်အတွက်ကြောင့် သူတို့တွင် အစား အသောက်အတွက် ကုသင့်ငွေအရေအတွက် ရှိနေသည်။ စားပွဲထိုးအား 'တစ်' ပေးရန်အတွက် ပိုက်ဆံမရှိပေ။ အရှက်တကွ အကျိုးမရှိပေ။ မဖြစ်ရတော့ဟူ၍ တွေးပြီးလျှင် သူတို့နှစ်ယောက် အခန်းတံခါးဖွင့်လျက် အပြင်ထွက်လာကြသည်။

သူတံသီးသူတံပျာဖြစ်နေကြသဖြင့် အပြင်ဘက်တွင် တခြားလူများနှင့် ရောထိုင်ပြီး အစားအသောက် မှာစားနေသော မာဏိက္ကမကိုပင် သူတို့ သတိပြုမိကြပေ။

မာဏိက္ကမကမူ သူတို့ကို လှမ်းမြင်သည်။ သို့သော်လည်း သူတို့ကို အခေါ်အဝေါ် မလုပ်ပေ။ သူ ဤနေရာလာသည်ဆိုသည့်အကြောင်း ပန်းရန်ဆရာကြီး သိသွားမှာ ဝိုင်းနေသည်။ သံပစ္စည်းကိရိယာဝယ်ယူရန် ထိုနေရာဘက် ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ လက်ထဲတွင် ငွေများများပါလာသည့်အတွက်ကြောင့် ထိုဟိုတယ်သို့ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ရည်ပါလာသောငွေများမှာ သူ့ကိုယ်ပိုင်မဟုတ်ပေ။

ဆုန္ဒရီနှင့် အတ္ထာမလေတို့ အပြင်ဘက်ရောက်လာသောအခါ နေခြစ်ခြစ်တော့ပူနေသည်။ ဘတ်စ်ကားစီးပြီး အိမ်ပြန်ဖို့အတွက် သူတို့တွင် ပိုက်ဆံမရှိတော့ပေ။ ဆုန္ဒရီကြည့်လိုက်သောအခါ ဘာမှမပုသလိုပင် တွေ့နေရသည်။ ပုပန်သောက ရောက်နေသည့် အတ္ထာမလေသာ ဖြစ်သည်။

- ဆုန္ဒရီက ပြောလိုက်သည်။
- “ကျွန်မတို့ တက္ကစီနဲ့ အိမ်ပြန်ကြဖို့”
- “ဘတ်စ်ကားစီးဖို့တောင် ပိုက်ဆံမရှိတာ၊ မင်းက တက္ကစီစကား ပြောသလား”
- “ပိုက်ဆံမရှိလို့ တက္ကစီနဲ့ သွားဖို့ ပြောနေတာပေါ့၊ အိမ်ရောက်တဲ့အခါ ကျွန်တစ်ယောက်ယောက်ဆီက ပိုက်ဆံယူပြီး တက္ကစီပေးမယ်လေ”
- “တံကယ်လို့ အိမ်မှာသော့ခတ်ထားရင် ဘယ်နဲ့လုပ်မလဲ”
- “အိမ်လိုဆိုရင် ရှင်တို့အိမ်ပြန်မလား”
- “တို့ ခြေကျင်လျှောက်ရအောင်”

ဆုန္ဒရီကလည်း အတ္ထာမလေ အဆိုပြုချက်ကို သဘောကျသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ပင်လယ်ကမ်းခြေ၌ ဝိုင်အတော်များများ ခြေကျင်လျှောက်ကြသည်။ ဆုန္ဒရီ သတ္တိကို တွေ့ရ၍ အတ္ထာမလေ တအံ့တသြဖြစ်နေသည်။ အကယ်၍ သူတို့ထံတွင် ဟိုတယ်တွင် စားသောက်သည့်အတွက် ကုန်ကျစရိတ်ကိုပေးရန် ပိုက်ဆံမရှိသောကြောင့် အရှက်တကွ အကျိုးနည်း ဖြစ်ခဲ့ရသော် အတ္ထာမလေ စိတ်အခြေအနေသည် တစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်ခဲ့ရပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ယခုအချိန်၌ကား ယင်းအတွေ့အကြုံအားလုံးသည် သူ့အတွက် အဆန်းတကျယ် ဖြစ်နေသည်။

ရှာရဒါနှင့် မာဏိက္ကမတို့ မေးသောစမေးနှုန်းသည် မိမိအတွက် အမှန်တကယ် ဖြစ်နေဟန်တူသည်ဟုတွေးလျက် အတ္ထာမလေသည် ရှုသလိုလို ဖြစ်သွားသည်။ ယင်းအခြေအနေ၌ ဆုန္ဒရီ စကားပြောဟန်၊ ရယ်ဟန်၊ ပြုံးဟန်တို့ကြောင့် အတ္ထာမလေ စိတ်တက်ကြ လှုပ်ရှားလာသည်။ ခြေထောက်နေသည်ကိုပင် သတိမရဘဲ ဆုန္ဒရီနှင့် ပူးကပ်ပြီး လျှောက်လာခဲ့လေသည်။



မာဒရပ်မြို့၌ အချိန်ကာလသည် ဂျက်လေယာဉ်စီး၍ ပျံသန်းနေသလားဟူ၍ ဆောက်မေ့ရသည်။ ထိုမြို့၌ အချိန်သမယကုန်ဆုံး ကျော်လွန်သွားခြင်းကို ဘာမှမလုပ်ဘဲ အငြိမ်းအသာထိုင်ပြီး အချိန်ဖြန်းနေကြသည့် လူပုဂ္ဂိုလ်များလည်း သတိမထားမိကြပေ။ ဓကတိုင်း နာရီတိုင်းကို အသုံးချပြီး ပိုက်ဆံရှာနေကြသည့် ကိုယ်ကျိုး ကိုယ်စီးပွားသမားများလည်း သတိမထားမိကြပေ။ မာဒရပ်မြို့၏ဘဝသည် လျင်မြန်သော အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ရှေ့သို့ စီးဆင်း သွားနေသည်။ ရက်သတ္တပတ် အပတ်တိုင်း လအသစ် ၈ နေ့သလိုလို ထင်နေရသည်။

ကဒီရေရှန်၏အိမ် ဆောက်ပြီးသွားလေပြီ။ အိမ်တက်မကံလာ လုပ်ရန်သာ ကျန်တော့သည်။ ပန်းရန်ဆရာ၏ အိမ်သစ်မှာလည်း ပြီးခါနီးပြီ။ မာဏိက္ကမသည် ဘာကြောင့်မှန်းမသိပေ။ ပန်းရန်ဆရာအိမ်ကို ဆောက်လုပ်ရာ၌ ကဒီရေရှန်၏အိမ် ဆောက်လုပ်သလောက် စိတ်ပါဝင်စားမှု မရှိပေ။ အာနန္ဒီတို့၏အိမ်ကို မိမိအိမ်ဟုသဘောထားပြီး ပန်းရန်ဆရာအိမ်ကိုမူ အိမ်နီးနားချင်း အိမ်အဖြစ်လောက်သာ သဘောထားသည်။ သို့ရာတွင် ယင်းသဘောထားနှင့်ပတ်သက်၍ မာဏိက္ကမလူများ သိရှိရိပ်မိသွားစေနိုင်လောက်သည့် အလုပ်မျိုးကိုမူ မလုပ်ပေ။ ပန်းရန်ဆရာ ကိုယ်တိုင်ပင် မာဏိက္ကမ၏ ပြောင်းလဲချက်ကို မရိပ်မိပေ။

ဒဏ္ဍပါဏီသည် ပန်းရန်ဆရာ၏အိမ်သစ်ကို လာကြည့်သည်။ ဒဏ္ဍပါဏီနှင့် ကဒီရေရှန်တို့ အသိအကျွမ်းဖြစ်သွားကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကဒီရေရှန်သည် မိမိတို့၏အိမ်တွင် နေထိုင်မည့် အိမ်တက်မကံလာပွဲအတွက် ဖိတ်မန္တကပြုရန် ပန်းရန်ဆရာနှင့် အာနန္ဒီတို့ခေါ်ပြီး ဒဏ္ဍပါဏီတို့၏ အိမ်သို့သွားသည်။ အာနန္ဒီသည် ဆုန္ဒရီနှင့်တွေ့လိုသည့်ဆုန္ဒရီ ရှိနေသည်။

အာနန္ဒီကို တွေ့သည်နှင့် ဆုနွှဲသည် ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်သဖွယ် အတင်းတွယ်ကပ်
နေသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် အတန်ကြာမျှ ဆုနွှဲရီ၏အဖေနှင့် စကားပြောနေကြသည်။ ထိုနောက်
ဆုနွှဲရီက အာနန္ဒီအား တခြားခေါ်သွားသည်။ အာနန္ဒီနှင့် စကားလက်ဆုံကျနေသည်ကို
ကြည့်လျှင် အာနန္ဒီအကြောင်း ဆုနွှဲရီ များစွာသိထားသည်ဟူ၍ သိရှိနိုင်သည်။

ဆုနွှဲရီက မပြောသည်။

“အစ်ကိုနဲ့အတူ ကျွန်မ မမတို့နဲ့တွေ့ဖို့လာမယ် လုပ်နေတာ။ အဲဒီအချိန် အတော
အတွင်းမှာပဲ မမက ဒီကိုရောက်လာတယ်”

အာနန္ဒီက မေးလိုက်လေသည်။

“အဏ္ဏာမလေက မမအကြောင်း ညီမကို ပြောပြသလား”

အာနန္ဒီသည် ဆုနွှဲရီအား ထိုမေးခွန်းကို ဘာကြောင့်မေးမြန်းလိုသည် မသိပေ။
အကယ်၍ အဏ္ဏာမလေသည် ဆုနွှဲရီအား သူ့အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာ ပြောပြခဲ့သော်
ဆုနွှဲရီသည် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်သွားဖွယ်ရာရှိသည်။

ဆုနွှဲရီက မဲပြုံးပြုံးလျက် စကားနာထိုးသည့် လေသံမျိုးဖြင့် ပြောလေသည်။

“သူက ဘာဖြစ်လို့ ပြောရမှာလဲ၊ သူဘယ်လိုလုပ်ပြောနိုင်မှာလဲ”

ထိုနောက် တစ်ဖန် လေသံအေးအေးဖြင့် “ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း အတော
အတန်တော့သိပါတယ်”ဟု ပြောပြီးလျှင် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်လေသည်။

ဆုနွှဲရီ ဘာကိုသိသနည်း။ အကြောင်းစုံသိနေသော်လည်း သူ ငါ့ကို ဘာကြောင့်
ဤမျှ ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာဖြင့် ပြုမူဆက်ဆံနေသနည်း။ ယင်းသို့တွေးလျက် အာနန္ဒီသည်
ပြင်းပြင်းထန်ထန် နှလုံးတုန်ရင်ခုန်ဖြစ်နေသည်။

အဏ္ဏာမလေ ဆုနွှဲရီနှင့် လက်ထပ်မည်ဟူ၍ မာဏီကွမ် ပြောပြသည်မှာ မမှန်ပေ။
ထင်သည်။ ဆုနွှဲရီ မနာလိုဝန်တုံဖြစ်နေသည်ဟူ၍ ရှာရခဲပြောပြသည်မှာလည်း မှားနေသလား။
မိမိ၏ ပင်ကိုမျက်လုံးအမူအရာဖြင့်ပင် အာနန္ဒီက မေးလိုက်သည်။

“မမအကြောင်း ညီမက ဘာတွေ့သိထားလို့လဲ”

“မမ လန့်သွားသလား၊ မလန့်ပါနဲ့၊ မမအကြောင်း အကောင်းပြောတာပဲ ကြား
ပါတယ်။ မမ သိပ်သဘောကောင်းတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်။ မမက ဘယ်သူ့ကိုမဆို
ခွဲခြားခြားမလုပ်ဘဲ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံတယ်။ ဟိုတစ်နေ့တုန်းက အစိုး မိနာရီ
အိမ်မှာ မမကိုယ်တိုင် ထမင်းဟင်းဝင်ချက်တယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်မသာသိရင် အဲဒီချက်
ကျွန်မလည်းပဲ အစိုး မိနာရီတို့အိမ်လာပြီး မမနဲ့ မတွေ့ဘဲနေမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မက
မမထက်ငယ်ပါတယ်။ ကျွန်မကို နင် ငါလိုပဲပြောပါ”

မိနာရီအမွှာလသည်ပင်လျှင် ဆုနွှဲရီအား သူ့အကြောင်း ပြောပြခြင်းဖြစ်ပြီးဖြစ်ပေ။
ဟူ၍ အာနန္ဒီ တွေးနေသည်။

“မမကို မတွေ့ခင်ကတည်းက ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ မမကို ချစ်ခင်နေတယ်ဆိုတာ
မမသိလား၊ ကျွန်မ မမကို အကဲခတ်တာ မမှားနိုင်ပါဘူး။ အသက်ငယ်ပေမယ့်လို့ ကျွန်မ
ပါးရည်နပ်ရည်ရှိပါတယ်။ မာဏီကွမ်က ကျွန်မကို အိတ်သွန်ဖာမှောက် ပြောပြပါတယ်”

ယင်းသို့ပြောလျက် ဆုနွှဲရီက ရယ်လိုက်လေသည်။

ဆုနွှဲရီကို မာဏီကွမ် ဘာတွေ့များပြောထားပါလိမ့်ဟူ၍ အာနန္ဒီတွေးနေသည်။
ရုတ်တရက် အသက်ရှူများသွားသည်။ ဆုနွှဲရီကို မသိမှားမလည်သေးသော သူငယ်မ
တစ်ယောက်ဟူ၍ ထင်မှတ်၍မရတော့ပေ။ အာနန္ဒီသည် မိမိအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍
ဆုနွှဲရီနှင့် အချိန်ကြာကြာ စကားပြောနိုင်တော့ပေ။ ဆုနွှဲရီ၏ပညာရေး စသောအကြောင်း
အရာများနှင့်ပတ်သက်၍ မေးမြန်းနေလေသည်။

ဆုနွှဲရီက ပြောပြသည်။

“ကျွန်မ စာမေးပွဲဖြေပြီးပြီ၊ အောင်စာရင်းလည်း သိထားပြီ”

“အခုကတည်းက သိထားပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မ စာမေးပွဲခွဲမှာ သေချာတယ်”

ယင်းသို့ပြောလျက် ဆုနွှဲရီက ရယ်လိုက်ပြန်သည်။

“အဲဒီတော့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ဒုတိယအကြိမ် ထပ်ပြီး စာမေးပွဲဖြေရရုံပေါ့၊ နောက်
တစ်ခါ တတိယအကြိမ် ထပ်ပြီးတော့လည်း စာမေးပွဲဖြေရဦးမှာပဲ၊ ကျွန်မ ဘယ်နှကြိမ်
ကြိုးစားကြိုးစား စာမေးပွဲအောင်နိုင်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး။ နောက်ဆုံးကျတော့ ဖေဖေလည်း
စိတ်ပျက်ပြီး ကျွန်မကို ကျောင်းကထုတ်ပစ်လိုက်မှာပဲ၊ အဲဒီတော့ ကျွန်မ အေးအေးချမ်းချမ်း
မရရော မဟုတ်လား”

အာနန္ဒီသည် ဆုနွှဲရီအား ထူးဆန်းသော သတ္တဝါတစ်ဦးကို ကြည့်သကဲ့သို့ ကြည့်နေ
သည်။ ဆုနွှဲရီ၏ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ဖွံ့ထွားပြီး သန်မာထွားကြွင်းနေသည်။ စကားပြောသည့်
အမူအရာ၌လည်းကောင်း အသက်ရှူသည့် အမူအရာ၌လည်းကောင်း အင်အားကြီးငယ် အစိတ်
စုပိုင်းများ၌လည်းကောင်း ပျို့ရွယ်မှု၏ဆွဲဆောင်မှု ပေါ်လွင် ထင်ရှားနေသည်။

“မမ ကြည့်ပါ၊ ကျွန်မ အခုအထိ စာကြိုးစားသင်ကြားလာခဲ့ပါတယ်။ ဒီနှစ်ကျ
တော့ ရုတ်တရက် ကျွန်မ ဘာဖြစ်သွားတယ်မသိဘူး။ ကျွန်မဦးနောက် သွပ်ချောင်ချောင်များ
ဖြစ်သွားသလား မသိဘူး။ ကျွန်မစာသင်ရတာ စိတ်မဝင်စားတော့ဘူး။ စာသင်လို့လည်း
မှားပေလည်တော့ဘူး”

အပျိုမဖြစ်ခင်ကပင် ပျို့ရွယ်မှု၏ လှုပ်ရှားဖောက်ပြန်မှုသည် ဆုနွှဲရီ၏အပေါ်၌
လျှမ်းမိုးနေပြီဟူ၍ အာနန္ဒီ နားလည်သွားလေသည်။

“မမ ဘီအေ စာမေးပွဲဖြေထားတယ် မဟုတ်လား၊ မမက အမြဲပထမ ရတယ်
မဟုတ်ဘူး။ ဘီအေ အောင်ပြီးတော့ မမ ဘာလုပ်မယ် ကြံရွယ်ထားသလဲ”

“ကျောင်း ဆက်မတက်တော့ပါဘူး၊ ဖေဖေက မမ ဘီအေအောင်ပြီးရင် ကျောင်း ဆက်ပြီး တက်စေချင်တဲ့ဆန္ဒမရှိဘူး”

“ကောင်းပါတယ်၊ အဲဒီလို လုပ်တာပဲ ကောင်းပါတယ်”

ယင်းသို့ပြောလျက် ဆုန္ဒရီသည် အာနန္ဒီအား လက်မောင်းဖြင့် သိုင်းဖက်လိုက် ပြီးလျှင် အာနန္ဒီ၏နားနားကပ်၍ တိုးတိုးပြောလိုက်လေသည်။

“မမက ပညာသင်လိုပြီးသွားပြီပဲ၊ အခု မမ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ပါတော့လား”

အာနန္ဒီ ချွေးပြန်လာသည်။ ဆုန္ဒရီ ဘာများပြောနေသနည်း။ အကြောင်းခုံကို သိလျက်နှင့် ယခုလို ပြောနေသလား။ သို့မဟုတ် ဘာတစ်ခုမျှမသိသည့်အတွက် ယခုလို ရောက်တတ်ရာရာ ပြောနေခြင်းလား။ “ကိုယ်ကြိုက်တဲ့လူတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ လက်ထပ် ပါတော့လား” သူ့စကားက ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်လဲ။

ဆုန္ဒရီနှင့် စကားကြာကြာပြောဖို့ မသင့်တော့ဟူ၍ စဉ်းစားပြီးလျှင် အာနန္ဒီသည် ဆုန္ဒရီကို အပြင်ဘက်ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။ ဆုန္ဒရီအား သူတို့၏အိမ်တက်မင်္ဂလာ အခမ်းအနား သို့ လာရန် ဖိတ်စာပေးပြီးလျှင် အာနန္ဒီသည် သူ့ဖခင်နှင့်အတူ အဒေယာသို့ ပြန်လာသည်။

ဆုန္ဒရီ နောက်ဆုံးပြောလိုက်သောစကားသည် အာနန္ဒီ၏စိတ်နှလုံးကို ဂနာမငြိမ် အောင် ပြုမှုဖန်တီးနေသည်။ ထိုစကားနှင့်ပတ်သက်၍ ရယ်ရမည်လော။ သို့မဟုတ် ငိုရ မည်လော။ အာနန္ဒီ နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်နေသည်။ ငိုလည်း ငိုချင်သည်။ ရယ်လည်း ရယ်ချင်သည်။

အာနန္ဒီနှင့်တွေ့ရသဖြင့် ဆုန္ဒရီသည် အကြီးအကျယ် ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားသည်။ အလွန်တရာ လိမ္မာပါးနပ်စွာဖြင့် အာနန္ဒီအား မိမိ အဆိုတစ်ခုပြုလိုက်ရသည်ဟူ၍ တွေးတော စဉ်းစားပြီးလျှင် ဆုန္ဒရီသည် အလွန်တရာ ကျေနပ်အားရခြင်းဖြစ်နေသည်။ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် အာနန္ဒီ၏ စိတ်နှလုံးထဲတွင် မည်သည့်အရာ ကိန်းအောင်းနေသည်ဆိုသည်ကို ဆုန္ဒရီ မသိပေ။ တစ်နေ့တွင် မာဏိက္ကမိက သူ့ကို အကြောင်းအရာတစ်ခု ပြောပြဖူးသည်။ မာဏိက္ကမိက ပြောပြချက်ကို အမှန်တကယ်ထင်မှတ်လျက် ဆုန္ဒရီသည် အာနန္ဒီအား ယင်းကဲ့သို့ အဆိုပြု လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အကြောင်းအရာမှာ ဤမျှသာဖြစ်သည်။

တစ်နေ့သောအခါ၌ ဆုန္ဒရီသည် စက်ဘီးစီးလျက် အတ္ထာမလေနှင့် တွေ့ဆုံရ လာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်၌ အိမ်တွင် မည်သူမျှမရှိပေ။ အိမ်သူအိမ်သားများအကြောင်း မေးမြန်း စုံစမ်းလိုသည်ဖြစ်၍ ဆုန္ဒရီ အပေါ်ထပ်တက်သွားသည်။ မာဏိက္ကမိ၏ မိခင်သည် မိဖုရား အမွှာလနှင့်အတူ ဘုရားကျောင်းသို့သွားသည်။ မာဏိက္ကမိတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။

“သူတို့ အခုပဲ ပြန်လာကြပါလိမ့်မယ်၊ တွေ့ပြီးမှပြန်ပါလား”



ယင်းသို့ပြောလျက် မာဏိက္ကမိသည် ဆုန္ဒရီကို တားထားလိုက်လေသည်။

ဆုန္ဒရီသည် မာဏိက္ကမိအား ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ လိုလိုလားလား မရှိပေ။ ပစ္စည်း ဥစ္စာကြွယ်ဝသူသခင်တစ်ဦးဦးက သူ၏ဆင်းရဲသားအစေခံကို ဂရုမစိုက်သကဲ့သို့ပင် ဆုန္ဒရီ လည်း မာဏိက္ကမိကို ဂရုစိုက်မရှိပေ။ ထိုနေ့တွင်မူ မာဏိက္ကမိက သူနှင့် အတ္ထာမလေ အကြောင်းကို စကားစပ်ပြီးပြောသည့်အတွက် ဆုန္ဒရီသည် မာဏိက္ကမိအား ကျေနပ်သွားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ပဲရစ်စကော်နာရီ ဟိုတယ်၌လည်းကောင်း၊ တခြားနေရာများစွာတို့၌ လည်းကောင်း၊ နှစ်ယောက်တွဲနေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်ဆိုသည့်အကြောင်း မာဏိက္ကမိက ပြောပြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် မကြာခင်လက်ထပ် ထိမ်းမြားနိုင်ကြပါစေဟူ၍ ဆုတောင်း ကြောင်းကိုလည်း မာဏိက္ကမိက ပြောပြသည်။ ဆုန္ဒရီ အကြီးအကျယ် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ် သွားသည်။

“ညည်းက သူနဲ့ လက်ထပ်တော့မယ်မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ငါ ညည်းကို တစ်ခု ပြောပြထားချင်တယ်၊ အဲဒီအကြောင်းက လျှို့ဝှက်ထားရမယ့်အကြောင်းဖြစ်တယ်။ ညည်းအဲဒီအကြောင်း ဘယ်သူ့ကိုမှပြောမပြန်၊ နားလည်တယ်မဟုတ်လား”

ဆုန္ဒရီက မာဏိက္ကမိစကားကို လက်ခံလိုက်သည်။

မာဏိက္ကမိသည် ကဒိရေရှန်တို့၏အိမ်အကြောင်း စကားစပ်ပြောသည်။ အာနန္ဒီအား အကြီးအကျယ်ချီးမွမ်းသည်။ ပန်းချီဆရာ၏သမီးဖြစ်သောကြောင့် အာနန္ဒီသည် အတ္ထာမလေ၏ ပန်းချီကားများကို ထူးထူးခြားခြား ချီးကျူးပြောဆိုကြောင်း၊ သို့ရာတွင် အတ္ထာမလေသည် အာနန္ဒီ၏ စိတ်သဘောထားကို အမှန်အတိုင်း နားမလည်သောကြောင့် ယုန်ထပ်ကြောင်ထင် ဖြစ်နေကြောင်း မာဏိက္ကမိက ပြောပြလေသည်။

ဆုန္ဒရီ မျက်နှာအမူအရာသည် ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားသည်။ သူ၏မျက်လုံးသည် ဒေါသကြောင့် နီရဲသွားသည်။ ဆုန္ဒရီက ခပ်ထန်ထန် ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒါ အမှန်တကယ်ပဲလား”

“ညည်း အခုလို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ဖြစ်ရလောက်အောင်တော့ အခုအထိ ဘာမှ မဖြစ်သေးပါဘူး။ အာနန္ဒီဟာ အလွန်ရိုးသားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ သူ့စိတ် နှလုံးမှာ အညစ်အကြေး ဘာမှမရှိဘူး။ အတ္ထာမလေကို ကိုယ့်မောင်အရင်းလိုပဲ သူက ဖင်တာ။ အာနန္ဒီရဲ့ စိတ်နေသဘောထားကို တလွဲထင်မှတ်ပြီး အတ္ထာမလေ ညည်းကို မမှမေပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားမှာကိုပဲ ငါစိတ်ပူတယ်။ ညည်းတို့နှစ်ယောက် ကောင်စားဖို့ အတွက် ငါ ပြောပြနေခြင်းဖြစ်တယ်”

“အာနန္ဒီ စိတ်နှလုံးဖြူစင်သန့်ရှင်းတယ်ဆိုတာ ရှင်ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

မာဏိက္ကမိက ရှက်သည့်အမူအရာဖြင့် ဦးခေါင်းငုံ့လိုက်ပြီးလျှင် ရယ်လေသည်။ “တန်ဖယ်ကြာပြီးသောအခါမှ ပြောလိုက်လေသည်။”



“ညည်း အာနန္ဒီကို ယုံမှားသံသယဖြစ်ရင်တော့ ငါ စိတ်ဆိုးရလိမ့်မယ်၊ ညည်းတို့ နှစ်ယောက် ခင်မင်ရင်းနှီးနေသလို ငါတို့နှစ်ယောက်လည်း ခင်မင်ရင်းနှီးနေတာ၊ အဲဒီ အကြောင်းကို ညည်း ဘယ်သူ့ကိုမှမပြောနဲ့၊ နို့မဟုတ်ရင် ငါတို့ ဒုက္ခဖြစ်လာနိုင်တယ်”

“ဪ ဒီရိုလား”

ယင်းသို့ပြောလျက် ဆုန္ဒရီ သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိတ်လိုက်သည်။ သူ၏ စိတ်နှလုံး ပေါ်မှ လေးလံသည့် ဝန်ထုပ်ကြီးတစ်ခု ရွေ့လျားပျောက်ကွယ်သွားသည်ဟူ၍ ထင်မှတ်လိုက် လေသည်။

ယခုအထိ ဆုန္ဒရီ ဆေးဖော်ကြောမက်မလုပ်ခဲ့သော မာဏိက္ကမိ၏ တန်ဖိုးသည် ဆုန္ဒရီ၏အမြင်၌ ရှောင်တခင် မြင့်တက်လာလေသည်။ အကြောင်းမူကား သူ့ကိုချစ်သည့် မိန်းကလေးတစ်ဦးလည်း ရှိပါသေးသလားဟူ၍ သိသွားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ယင်း အကြောင်းအရာကို ကြားပြီးသည့်အချိန်မှစ၍ ဆုန္ဒရီသည် အာနန္ဒီအား ချစ်ခင်မှုရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မာဏိက္ကမိက ပြောပြန်သည်။ “ညည်း ဒီအကြောင်း အတ္တမလေကို မပြောနဲ့၊ သူ့ကို ညည်း ဘာမှမမေးနဲ့။ အချိန်တန်တဲအခါကတော့ အတ္တမလေကို အကြောင်းမပြောပြပါ ငါ အာနန္ဒီကို ပြောမယ်။ တကယ်လို့ ညည်း အဒေယာကို အသွားအလာလုပ်နေရင် အားလုံး အဆင်ပြေလာပါလိမ့်မယ်”

မာဏိက္ကမိ၏ ပြောပြချက်များကို ယုံကြည်စိတ်ချသောကြောင့်သာလျှင် ဆုန္ဒရီသည် သူ့ကို ထိုစကားပြောခြင်းဖြစ်သည်ဆိုသည့်အကြောင်း အာနန္ဒီ ဘယ်မှာသိနိုင်ပါမည်နည်း။ အာနန္ဒီသည် ဆုန္ဒရီကိုလည်း နားမလည်ပေ။ ဆုန္ဒရီပြောပြသည့် စကားကိုလည်း နား မလည်ပေ။



“အိမ်ကိုဆောက်ကြည့်၊ သမီးကို မင်္ဂလာဆောင်ကြည့်” ဟူသော စကားပုံရှိသည်။ ယင်းစာမေးပွဲနှစ်ခုအနက် ပထမစာမေးပွဲ၌ ကဒီရေရှန်သည် ပန်းရန်ဆရာ ကိုဒုမ္မရစ်၏ အကူအညီဖြင့် ဆောင်မြင်သွားသည်။ ယင်းအလုပ်၌ ပန်းရန်ဆရာနှင့် ကဒီရေရှန်နှစ်ဦးလုံး၏ အကျိုးကျေးဇူးရှိကြသည်။ ပန်းရန်ဆရာသည် အလွန်တရာ လှပသေသပ်သည့်အိမ်တစ်လုံး ရရှိသည်။ ကဒီရေရှန်လည်း အနုပညာပုံစံဖြင့် ဆောက်လုပ်သည့် အိမ်သစ်တစ်လုံး ရသွားသည်။ ကဒီရေရှန်၏ရှေ့မှောက်တွင် ဒုတိယ စာမေးပွဲဖြစ်သည့်သမီးကို အိမ်ထောင် ရက်သားချပေးရမည့် စာမေးပွဲရှိနေသည်။ ယင်းစာမေးပွဲမှာ ပိုပြီးခက်ခဲသည်။

ကဒီရေရှန်သည် မကြာခင် စကားစပ်တိုင်း ပန်းရန်ဆရာအား မိမိသမီးအတွက် ကြောင့်ကြပုန်မှုရှိသည် ဆိုသည့်အကြောင်းပြောပြသည်။ ပန်းရန်ဆရာသည် အိမ်ဆောက်လုပ်

ရာ၌ မိမိအား အကူအညီပေးသကဲ့သို့ အကယ်၍ ဤကိစ္စတွင်လည်း မိမိအား အကူအညီ ပေးလျှင် ကောင်းလိမ့်မည်ဟူ၍ ကဒီရေရှန် စဉ်းစားမိသည်။ အကယ်၍ ပန်းရန်ဆရာက ခမည်းခမက်တော်ရန် စကားစလေးလျှင်လည်း ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အလေးအနက် စဉ်းစား ရန် ကဒီရေရှန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေသည်။

ပန်းရန်ဆရာတွင်လည်း ချစ်ခြင်းဝတ်စုံ ရှိနေသည်။ စာမတတ်ပေမတတ် ခပ်အအ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၏သားနှင့် အကယ်၍ ပညာတတ်တစ်ဦးက သူ၏ဘွဲ့ရပြီး သမီးကို လက်ထပ် ထိမ်းမြားပေးလိုသည့်ဆန္ဒရှိခဲ့သော် အလွန်တရာ ကြီးကျယ်သည့် အကြောင်းခြင်းရာဖြစ်သည် မဟုတ်လော။ ပန်းရန်ဆရာသည် အာနန္ဒီကို အလွန်တရာ သဘောကျသည်။ အကယ်၍ အတ္တမလေသည် အာနန္ဒီနှင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြားပါက အာနန္ဒီတို့၏အိမ်သစ်သည်လည်း အတ္တမလေ အပိုင်ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ အကယ်၍ အတ္တမလေသည် ပန်းရီရေးဆွဲ၍ အသက် မွေးဝမ်းကျောင်းမှ မပြုနိုင်ခဲ့သော် ထိုခြံတွင်း၌ အိမ်နှစ်လုံးလုံးလုံးတောက်လျက် ယင်းအိမ်များမှ ရရှိသော အိမ်ငှားခဖြင့် မကြောင့်မကြ ချမ်းချမ်းသာသာနေသွားနိုင်သည်။

ပန်းရန်ဆရာကိုဒုမ္မရစ်သည် စိတ်ထဲတွင်ပင် စိမ့်ကိန်းများကို အလွန်လျင်မြန်စွာ မေးဆွဲချမှတ်နေသည်။ မိမိ၏အရုံးအမြတ်ကို တွက်ကြည့်သည်။ ပြောင်းလဲနေသည့် ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေများကို ကြည့်လျှင်မူ ယင်းအလုပ်၌ သူ့အတွက် အမြတ်ထက် အရုံးပေါ်လာနိုင်သည့် အလားအလာ ရှိနေသည်ဆိုသည့် အကြောင်းကို သိရှိသွားသည်။

နိုင်ငံလွတ်လပ်ရေး ရရှိပြီးသည့် နောက်ပိုင်း၌ တိုင်းပြည်ရှိ လူအားလုံးသည် ဘုရင်ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ဘုရင်တို့၏အလယ်၌ စကြဝတေးဘုရင်လုပ်ပြီး နေလိုသည့်ဆန္ဒ ရှိသူများအတွက် လူမျိုးရေး၊ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေးဆိုင်ရာ အဖွဲ့အစည်းများရှိပြီး လိုအပ်လာသည်။ မည်သည့် အရည်အချင်းမျိုးမှမရှိသော မိမိတို့၏ ကျောပေါ်၌ ဝန်ထုပ်ပိုးရန်ပင် စွမ်းအား မရှိကြသည့် လူဖျင်းများစွာတို့သည် မိမိတို့၏ နီးစပ်သူများနှင့် အမျိုးစာတ်တူသူများ၏ အကူအညီအထောက်အပံ့ကို ရရှိကြသောကြောင့် ငွေကို ရေလိုသုံးပြုနီးနေကြသည်။ မာဏိက္ကမိကား တစ်ဝိစီးနေကြသည်။

မိမိနှင့် အမျိုးစာတ်ချင်းတူသူများအား စွန့်ခွာခဲ့ပြီးလျှင် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှ နုတ်ထွက်ကာ မဒရပ်သို့ ရောက်လာသော ပန်းရန်ဆရာသည် ပုပန်းကြောင့်ကြမှုရှိနေရသည်။ ဤခေတ် ၌ပုပန်းအခါ၌ အမျိုးစာတ်သည် မည်မျှအရေပါ အရာရောက်သနည်း။ မျက်မှောက် ၌ပုပန်း၌ အမျိုးစာတ်ဆိုင်ရာ အနှောင့်အယှက်ကို ဖြတ်တောက်ဖယ်ရှားပစ်ရန် ကျိန်ဆိုထား ၍လည်လူများသည်လည်း အခြားပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ထမင်းလုတ်ကို လုလျက် မိမိတို့၏ အမျိုး စာတ်နှင့်ပတ်သက်သော ချည်နှောင်ဖွဲ့စည်းမှုအားဖြင့် ဥစ္စာပစ္စည်းနှင့် အခွင့်အာဏာ နှစ်မျိုးလုံး ရရှိနိုင်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ပန်းရန်ဆရာသည် ယင်းအချက်ကို ထိထိမိမိ ဆုပ်ကိုင်ထားရန် စိတ်ကူးကြည့်လေသည်။

ကဒီရေရှန်သည် ပန်းရန်ဆရာ၏ ဆွေမျိုးနီးစပ်ထဲက မဟုတ်သည်မှာ သည်လောကီ အရေးမကြီးပေ။ သို့သော်လည်း ပန်းရန်ဆရာနှင့် အမျိုးစာတ်လည်း မတူပေ။ ကဒီရေရှန်သည် အမျိုးစာတ်ကွဲသော မုဆိုးမအမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ပြုထားသူလည်း ဖြစ်သည်။ ကဒီရေရှန်ထံ၌ အဆင်ပြေမှုအမျိုးမျိုးရှိနေပါလျက် ယခုအထိ အဘယ်ကြောင့် အဆင်အိမ်ထောင်ရက်သော မကျသေးသနည်း။

ဒုက္ခပါဏီသည် ပန်းရန်ဆရာနှင့် အမျိုးစာတ်ချင်းတူသည်။ ဒုက္ခပါဏီတွင် သူတစ်ယောက်သာလျှင်ရှိသည်။ ဆုနုရီတွင် မွေးချင်းယောက်ျားလေး လေးယောက်ရှိသည်။ အကယ်၍ အဏ္ဏာမလေ ဒုက္ခတစ်စုံတရာဖြစ်ခဲ့သော် ယောက်ဖလေးယောက်တို့သည် အကူအညီပေးရန် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အပြိုင်အဆိုင်ဖြစ်နေကြပေလိမ့်မည်။ ယင်းအချက်အလက်များကို ထားလိုက်ပါဦး။ အကယ်၍ အဏ္ဏာမလေ ဇာတာစန်းလှပွင့်လျက် ရုတ်တရက် သူ့ဌေးကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သွားပြီ၊ ငွေကို ရေလိုသုံးလျှင် အမြတ်တော်ပေး အရာရှိများ၏ မျက်လုံးထဲ သံနှင့်ပက်ရန်အတွက် ညီအစ်ကို မောင်နှမများ၊ ယောက်ျားမယောက်မများ၏ အကူအညီလိုလာပေလိမ့်မည်။ ပန်းရန်ဆရာသည် အဏ္ဏာမလေပတ်သက်၍ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်သည်။ ကဒီရေရှန်နှင့် အပေါင်းအသင်း မပျက်လိုဘဲ ကဒီရေရှန်၏အိမ်၊ ကဒီရေရှန်၏ မြို့ကိုလည်းကောင်း၊ ကဒီရေရှန် အပြုအမူအပြောအဆိုများလည်းကောင်း၊ အာနန္ဒီ၏ ချစ်စင်ပွယ်အပြုအမူများကိုလည်းကောင်း အားလုံးကိုပင် နှစ်သက်သည်။ မိမိ၏စိတ်ကူးအရ ပန်းရန်ဆရာသည် ကဒီရေရှန်၏ အကူအညီယူလိုသည် ဖြစ်လာသည်။

မာဏိက္ကမိနှင့် အာနန္ဒီကို လက်ထပ်ပေးလိုက်ရလျှင် ဘယ်လိုနေမည်နည်းဟု ပန်းရန်ဆရာ စဉ်းစားကြည့်သည်။ ကဒီရေရှန်တွင် သားယောက်ျားတစ်ယောက်မှ မရှိပေ။ မာဏိက္ကမိသည် အိမ်ထောင်ကျပြီးသည့်နောက်ပိုင်း၌ အာနန္ဒီတို့၏ အိမ်တွင် နေရပေလိမ့်မည်။ ယင်းအစီအစဉ်၌ နှစ်ဦးလုံးအကျိုးရှိလာနိုင်သည်။

မာဏိက္ကမိအကြောင်း စဉ်းစားလိုက်သည်နှင့် မာဏိက္ကမိနှင့် ဆက်စပ်နေသော အကြောင်းအရာတစ်ခု ပန်းရန်ဆရာ၏ စိတ်နှလုံးထဲ ဝင်ရောက်လာသည်။ အဒေယာ အိမ်ထောက်သည့်အလုပ် အစပြုသည့်အချိန်အခါကဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တွင် ညနေပိုင်း လူစုမသိအောင် ထောင့်တစ်ထောင့်၌ တိတ်တိတ်ကလေးရပ်နေသော မာဏိက္ကမိသည် မာဏေလေယာ၏သမီးနှင့် ဖက်လဲတကင်းလုပ်နေသည်ကို ပန်းရန်ဆရာ မြင်လိုက်ရသည်။ ပန်းရန်ဆရာသည် ကင်းအကိုက်ခံလိုက်ရသလို ဖြစ်သွားသည်။ ယင်းအခြေအနေကို မြင်လျှင် နှစ်ဦးလုံးနှင့် မသိကျိုးကျွံပြုနေပါက နောက်ပိုင်းတွင် ဘေးအန္တရာယ်ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သည်။ မာဏေလေယာ သိသွားပါက မာဏိက္ကမိကို အရှင်လတ်လတ် မြေကြီးထဲ မြှုပ်ပစ်နိုင်သည်။ မာဏိက္ကမိသည် လူလားမြောက်လာပြီး သူနှင့် မိတ်ဆွေသဘော ပြုမူဆက်ဆံခြင်းသည်



မာလျှင် သင့်လျော်ပေလိမ့်မည်။ သူ့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆူပူကြိမ်းမောင်း၍မဖြစ်ပေ။ မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့် ဆက်ဆံသည့်အခါ အပြုအမူအပြောအဆိုမှစ၍ စိတ်သဘောထား စင်ကြယ်သန့်ရှင်းစိုလိုသည်ဟူ၍သာလျှင် ပန်းရန်ဆရာသည် မာဏိက္ကမိအား သတိပေးထားလိုက်လေသည်။

မုတ္တမ္မာလနှင့် ပွတ်သီးပွတ်သက်နေသော်လည်း မာဏိက္ကမိသည် အာနန္ဒီအား မြေတစ်ပေါင်ကျိုးတစ်ယောက်က သစ်ကိုင်းပေါ်၌ တွဲကျနေသည့်ပျားအုံကို ကြည့်သကဲ့သို့ ကြည့်နေသည်ကို ပန်းရန်ဆရာ သိသည်။ မုတ္တမ္မာလနှင့် အရာတဝင်နေခြင်းမှာ ပျိုရွယ်မှု၏ အပြစ်သာလျှင်ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ပျားအုံကို လှမ်းစေ့၍ရမည်ဟူ၍သာသိလျှင် မာဏိက္ကမိသည် အရက်ခွက်နောက် ပြေးလိုက်လိမ့်မည်မဟုတ် ဟူ၍ ပန်းရန်ဆရာက အပြည့်အဝ ယုံကြည်စိတ်ချမှုရှိသည်။ ပန်းရန်ဆရာသည် လူလောကပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုတစိုက်ကြည့်သူ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အာနန္ဒီက သူ့သားကို ချစ်ကြိုက်နေသည်ကိုမူ မသိပေ။

ပန်းရန်ဆရာ၏ အိမ်သည် ဆောက်၍ပြီးတော့မည်။ တစ်နေ့တွင် ညနေချမ်းအချိန်၌ အိမ်ကိုလှမ်းကြည့်ရင်း သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်ရှိ ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ထိုင်နေသည့် ပန်းရန်ဆရာနှင့် ကဒီရေရှန်တို့သည် စကားစမြည်ပြောနေကြသည်။

“ကျွန်တော် အိမ်လည်းဆောက်လို့ပြီးတော့မယ်။ ကျွန်တော်မှာ အရေးတကြီး လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲတစ်ခု လုပ်ပေးဖို့ ရှိနေတယ်” ယင်းသို့ပြောလျက် ပန်းရန်ဆရာသည် စကားတိုကြည့်လိုက်လေသည်။

ကဒီရေရှန်က စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ပန်းရန်ဆရာ၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

“သမီးအတွက် ဆရာကြီး စိုးရိမ်ကြောင့်ကြိုရာသလိုပဲ ကျွန်တော်လည်း သားကြီး မာဏိက္ကမိအတွက် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမ္မာ ဖြစ်နေရတယ်။ သူက ခု သိတတ်တဲ့အရွယ်ရောက်လာပြီ မဟုတ်လား”

ကဒီရေရှန်ထံမှ စကားပြန်ပေါ်မလာပေ။ မျက်နှာအတန်ငယ် ညှိုးရော်သလိုလို ဖြစ်သွားသည်။ ကဒီရေရှန်သည် မာဏိက္ကမိ၏ အသိဉာဏ်အစွမ်းအစ လိမ္မာပါးနပ်မှု စသည်တို့ကို ကျွန်ုပ်နှစ်သက်နေသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် မာဏိက္ကမိ၌ တစ်ခုခုလိုနေသည်ဟူ၍ ထင်နေသည်။ စိတ်ကောင်းစေတနာကောင်း ယဉ်ကျေးမှုစသော ဝေါဟာရစကားလုံးများ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို စဉ်းစားစိတ်ကူးကြည့်လေသည်။ ယင်းဂုဏ်အင်္ဂါရပ်များထဲက နှစ်ခုသုံးခု မာဏိက္ကမိတွင် ချို့တဲ့နေသည်ဟူ၍ ကဒီရေရှန်က ထင်သည်။

“ဆရာကြီးကလည်း အတွေးလွန်နေလိုက်တာ။ အကယ်၍ ဆရာကြီး သဘောတူရင် အခုကိစ္စကိုလည်း ဆရာကြီးနဲ့ ပေါင်းပြီး ပြီးမြောက်အောင် လုပ်လို့မိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းဖြစ်ခဲ့ကြပြီး လုပ်ငန်းစပ်လုပ်လိုက်တဲ့အတွက် အဲဒီ



www.burmeseclassic.com

မိတ်ဆွေသဘောဟာ တီးတက်ကြီးထွားလာတယ်။ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်ကို ဆွေမျိုးသားချင်းအပြစ်
ပြောင်းလဲလိုက်ဖို့ ကျွန်တော် ဆန္ဒရှိနေပါတယ်။”

“ခင်ဗျားစိတ်ကူး၊ မစိုပါဘူး။” ကဒီရေရှန်သည် ရေထက်၍ မပြောနိုင် ဖြစ်နေ
သည်။

“စိတ်ထဲရှိတာ ပြောပြပါ ဆရာကြီး”

“အတ္ထာမလေ့ အာနန္ဒီအကြောင်းကို ပြောလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်က ထင်နေတာ
တကယ်လို့ အဲဒီလိုသာလုပ်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်အနေနဲ့ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး တွေးနေစရာမလ
ပါဘူး။ ကျုပ်တို့ နောက်နှစ်နှစ်လောက် ကြားပြီးတဲ့နောက်လည်း ဒီအလုပ်ကို လုပ်နိုင်ကြ
ပါတယ်။”

ပန်းရန်ဆရာက ပြောသည်။ “ဒါလောက် ကုသိုလ်ကံထူးတဲ့ ကံစာတာ
ကျွန်တော်မှာ ပါမလာဘူးထင်တယ်။ ဆရာကြီးပြောသလို ဖြစ်နိုင်တဲ့ကုသိုလ်ကံမျိုးကို
ကျွန်တော်မလုပ်မိဘူး။ ကျွန်တော် ကုသိုလ်ကံကြယ်ကြွေခဲ့တာကြာပြီ။ ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်တဲ့
ဒဏ္ဍပါဏီကို ကျွန်တော်ပေးထားခဲ့တဲ့ ကတိကို ကျွန်တော် မလိုက်နာလို့ မဖြစ်ဘူး။ ကတိ
ပေးပြီး ကတိဖျက်တဲ့အကုသိုလ်မျိုး ကျွန်တော်မှာမရှိဘူး။ ဒါကြောင့် အာနန္ဒီကို ကျွန်တော်
သားကြီးနဲ့ လက်ဆက်ပေးလိုတဲ့စိတ်ဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်နေတာပါ။”

ကဒီရေရှန်သည် အကြီးအကျယ် စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။ ပန်းရန်ဆရာက
ဒဏ္ဍပါဏီအား ယင်းသို့ ကတိပေးထားသည်ဆိုသည်ကို သူမသိပေ။ ထိုနောက် ပန်းရန်ဆရာ
အား ပြောရန်အတွက် သူထံတွင် ဘာမှမကျန်တော့ပေ။ တဖန် ခပ်မဆိတ်ဖြစ်သွားပြန်သည်။
အတွေးရေယဉ်ကြောတွင် နေရာသွားပြန်သည်။ မာဏိက္ကမိတွင် လိုအပ်သည်ထက် ဖိုနေသော
ပါးနပ်မှုကို မြင်ရသည့်အတွက် ကဒီရေရှန် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေသည်။ မာဏိက္ကမိ၏
ဗဟိဒ္ဓပုံသဏ္ဍာန်ကိုကြည့်ပြီးလျှင် အဇ္ဈတ္တအတွင်းသန္တာန်သို့ ဝင်လျက် အဇ္ဈတ္တအတွင်းသန္တာန်
ထဲက ဂုဏ်အင်္ဂါရပ်အမျိုးမျိုးကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ၍ ကြည့်ရှုပြီးသည့်နောက်၌လည်း ကဒီရေရှန်၏
စိတ်နှလုံးထဲက ယုံမှားသံသယသည် ရွေ့လျားပျောက်ကွယ်မသွားပေ။ မာဏိက္ကမိနှင့်
ယှဉ်လိုက်လျှင် အတ္ထာမလေ့ကိုသာ မိမိ၏သားမကံဖြစ်နိုင်သည့် အရည်အချင်းရှိသူဟူ၍
ကဒီရေရှန်က ထင်မှတ်ထားသည်။ ကဒီရေရှန်သည် သူတို့နှစ်ယောက်အနက် အတ္ထာမလေ့ကို
ဂြိုဟ်ချစ်သည်။ အကြောင်းအရာမှာ ဤမျှသာဖြစ်သည်။ အာနန္ဒီသည် အတ္ထာမလေ့ကို ချစ်သည်
ဟူ၍လည်း ကဒီရေရှန်က တွက်ထားသည်။

မိမိ၏အဆုံးအဖြတ်ကို ပြောမပြမီ ကဒီရေရှန်သည် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကို စဉ်းစား
စိတ်ကူးကြည့်သည်။

ပန်းရန်ဆရာက မေးလိုက်သည်။

“ကံ ဆရာကြီး ဘယ်လိုစိတ်ကူးရသလဲ”

“စဉ်းစားပြီးမှ ပြောပါရစေ၊ အာနန္ဒီလည်း သူငယ်နှစ်စားအရွယ် မဟုတ်တော့ဘူး။
လက်ထပ်မင်္ဂလာပြုလုပ်ပြီးတဲ့အခါ သူ့အနေနဲ့ တစ်သက်လုံး ကိုယ့်လင်သားနဲ့အတူ အိမ်ထောင်
သားမွေးလုပ်သွားရလိမ့်မယ်။ သူ့သဘောထားကို တီးခေါက်ကြည့်ပြီးတဲ့နောက်မှ ကျုပ်
မိတ်ဆွေကို အဖြေပြန်ပေးပါမယ်။”

ပန်းရန်ဆရာက ပြောသည်။

“ဆရာကြီး အထပ်ပြောလိုသော အဖြေပေးပါ။ ကျွန်တော် အရေးတကြီးမဟုတ်
ပါဘူး။ တကယ်လို့ ဆရာကြီး အခြားတစ်ဦးဖြစ်လျှင် သမီးကို လက်ထပ်ထိမ်းမြားပေးမယ်
ဆိုရင်လည်း ဆက်ဆက်လုပ်ပါ။ ကျွန်တော် ဝင်မစွက်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခြားနည်းလမ်း
ကြည့် မမြင်တဲ့အခြေအနေမှာ အခု အခွင့်အရေးကိုတော့ လက်မလွတ်သင့်ဘူးထင်တယ်။
ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး အာနန္ဒီနဲ့ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြည့်ပါ ဆရာကြီး။”

ကဒီရေရှန်၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် တုန်လှုပ်သွားလေသည်။ ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍
သူ အာနန္ဒီနှင့် ဘယ်လိုလုပ် စကားပြောမည်နည်း။



ကဒီရေရှန်သည် အာနန္ဒီအား ပန်းရန်ဆရာက သူနှင့် မာဏိက္ကမိကို လက်ထပ်
ထိမ်းမြားပေးလိုသည်ဆိုသည့်အကြောင်းကို ပြောမပြပေ။ သို့ရာတွင် ပန်းရန်ဆရာကမူ
ထိုအကြောင်းကို မာဏိက္ကမိအား ပြောပြလိုက်လေသည်။ မာဏိက္ကမိအား “ကဒီရေရှန်က
အာနန္ဒီကိုမေးကြည့်ပြီး ငါ့ကို စကားပြန်မယ်လို့ပြောတယ်”ဟူ၍ ပြောပြထားသည်။

ကဒီရေရှန်သည် အာနန္ဒီအား ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ မည်သို့မှမမြောနိုင် မဆိုနိုင်
ဖြစ်နေလေသည်။ ယင်းသို့ဖြစ်ရခြင်း၌ အကြောင်းအမျိုးရှိသည်။ သူ၏စကားကို ကြားရလျှင်
အာနန္ဒီသည် စိတ်နှလုံးမချမ်းမသာ ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ သို့မဟုတ်ကလည်း ယင်းအဆိုပြုချက်
ကို မိမိဖခင်၏အလိုဆန္ဒဟူ၍ ထင်မှတ်ပြီးလျှင် မိမိမလိုလား မနှစ်သက်သော ထိုပေါင်းသင်း
ဆက်ဆံမှုအတွက် သဘောတူလျှင်လည်း တူသွားနိုင်သည်။ ကဒီရေရှန်သည် ယင်းအခြေအနေ
နှစ်မျိုးလုံးကို ဖြစ်ပေါ်စေလိုသည့်ဆန္ဒမရှိပေ။ အတ္ထာမလေ့ကို ဆုနဲ့ရီ စောင့်နေသည်ဟူသော
အချက်သည်လည်း အာနန္ဒီအတွက် ဘယ်မှာ လျှို့ဝှက်ချက်ဖြစ်နိုင်မည်နည်း။

လက်ထပ်မင်္ဂလာအကြောင်း ပြောပြရင်း ပန်းရန်ဆရာက သူ့ကို နောက်ဆုံး
သတိပေးစကား ပြောသွားသည်ကို ကြားလိုက်ရသည့်အတွက် ကဒီရေရှန်သည် အလွန်တရာ
စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်သွားသည်။ အာနန္ဒီတွင် အမျိုးဇာတ်နောင်ပွဲမှ မရှိသောကြောင့် တစ်ခြား
တစ်နေရာရာ၌ သူ့ကို လက်ထပ်ပေးဖို့ရန်မှာ မလွယ်ကူကြောင်းကို ပန်းရန်ဆရာက အရိပ်
အမြက် ပြောပြသွားသည်။ ကဒီရေရှန်အနေနှင့် မာဏိက္ကမိမှလွဲ၍ တခြားသားမကံနှင့် မလွယ်
ဟူ၍ ပန်းရန်ဆရာက ပြောပြသွားခြင်းဖြစ်သည်။

ကဒီရေရှန် စဉ်းစားကြည့်သည်။

“ယခုလို စိတ်ကူးပြီး ငါ အာနန္ဒီကို မာဏိက္ကမံ လက်ထဲ အပ်နှင်းလိုက်ရမည်လား။ မိန်းကလေးပေါင်းများစွာ အိမ်ထောင်မပြုဘဲ အပျိုကြီးဘဝနှင့် တစ်သက်လုံးနေသွားကြသလို ငါ့သမီး အာနန္ဒီလည်း နေသွားပေလိမ့်မည်”

အာနန္ဒီ သဘောမတူဘဲနှင့် တစ်သက်တာ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးကို သူ့ခေါင်းပေါ် ရွက်စေဖို့ ကဒီရေရှန်တွင် အစွမ်းသတ္တိမရှိပေ။

ကဒီရေရှန်သည် အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့သာ အချိန်ပြုန်းနေလေသည်။ ပန်းရန်ဆရာကလည်း နောက်ပိုင်းတွင် ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ စကားမစတော့ပေ။ မာဏိက္ကမံသည် သူ၏ ပါးနပ်လိမ္မာမှုဖြင့် အခြေအနေကို မိမိအလိုကျ ပုံသွင်းယူနိုင်သူဟူ၍ ပန်းရန်ဆရာက ယုံကြည်စိတ်ချထားသည်။ ထို့ကြောင့် တာဝန်ဟူသမျှကို မာဏိက္ကမံအပေါ်၌သာလျှင် ပုံချထားလိုက်သည်။

အခြေအနေသည် ပန်းရန်ဆရာ၏ အလိုကျဖြစ်နေသည်။ အိမ်လည်း ဆောက်လုပ်ပြီးစီးသွားပြီ။ အိမ်ထောင်မိသားစုနှင့် အတူတကွ ထိုအိမ်သစ်တွင် ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်လိုက်ကြသည်။ မာဏိက္ကမံတို့က ပန်းရန်ဆရာ၏ အိမ်အပေါ်ထပ် နေကြသည်။ ဘီအေအောင် ပြီးသောအခါ အာနန္ဒီ ကျောင်းထွက်လိုက်လေသည်။

ဆုန္ဒရီသည် အာနန္ဒီအား ကျောင်းတက်လိုသည့် ဆန္ဒမရှိဟု ပြောခဲ့ဖူးသည် ထိုနည်းအတိုင်းပင် အာနန္ဒီလည်း ကျောင်းဆက်တက်လိုသည့် ဆန္ဒမရှိတော့ပေ။

ပန်းရန်ဆရာ၏ အိမ်တက်မင်္ဂလာပွဲ၌ အဏ္ဏာမလေအတွက် စက္ကတာအသစ် တစ်ဝယ်လာလေသည်။ အဏ္ဏာမလေသည် စာမေးပွဲအောင်၍ နောက်တစ်ဆင့်တက်သွားသည် ဆေးရောင်စုံပန်းချီကား ရေးဆွဲသည့် အလေ့အကျင့်ကို ပြုလုပ်ရပေတော့မည်။ ယမန်နှစ် စာမေးပွဲအောင်စဉ်က ဒဏ္ဍပါဏီသည် အဏ္ဏာမလေအား မည်သည့်ဆုကိုမျှ မပေးခဲ့ပေ။ ယခု ထိုအိမ်တက်မင်္ဂလာအခမ်းအနား၏ ဂုဏ်သရေကို တိုးမြှင့်စေရန်အတွက် ဒဏ္ဍပါဏီသည် ပန်းရန်ဆရာတို့ ချေးထားသောအကြွေးကို အတိုးနှင့်တကွ အရင်းကိုပါ ပေးဆပ်လိုက်သည်။ သူ့ထံတွင် ရုတ်တရက် ငွေကြေး အစုလိုက်အပုံလိုက် ဝင်လာမစံဖြစ်နေသည်။

အခမ်းအနားတွင် ဧည့်သည်များအားကြိုဆိုဧည့်ခံရန် မာဏိက္ကမံနှင့် ဆုန္ဒရီက တာဝန်ယူကြသည်။ ယင်းအလုပ်မှာ အပိုသက်သက်ဖြစ်သည်ဟူ၍ အဏ္ဏာမလေက ယူဆသည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်သို့ရောက်လာကြသည့် ဧည့်သည်များနှင့် သွားရောမနေပေ။ ဆုန္ဒရီကလည်း သူ့ကို သီးခြားတစ်နေရာသို့ခေါ်၍ စကားစမြည် မပြောအားပေ။ အဏ္ဏာမလေအတွက် စက္ကတာအသစ်သည် မလိုအပ်သည့် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတစ်ခုပမာဖြစ်လာသည်။

အခမ်းအနားတွင် ဆုန္ဒရီသည် အာနန္ဒီအား သူနှင့်အတူ ဆွဲခေါ်လာသည်။ စက္ကတာအသစ်ကိုပြုပြီး ပြောလိုက်လေသည်။

“မမလည်း မမပေးပေးကိုပြောပြီး အစ်ကိုမာဏိက္ကမံအတွက် စက္ကတာတစ်စီး ဝယ်ပေးပါလား။ သူ့ကို ဒရိုင်ဘာလုပ်ပြီး စက္ကတာပေါ်မှာ သူ့နောက်ကစီးပြီးတော့ ဟိုဟိုဒီဒီ အပျော်သွားလို့ရတာပေါ့”

အာနန္ဒီသည် အကြောင်းစုံကို ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ နားလည်သဘောပေါက်သွားသည်။ ဆုန္ဒရီနှင့် ပထမဆုံးအကြိမ်တွေ့စဉ်က “မမ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့လူနဲ့ လက်ထပ်ထိမ်းမြားပါလား” ဟူ၍ ဆုန္ဒရီပြောခြင်းမှာ မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်ကိုမှ ရည်ရွယ်၍ ပြောသည့်ဆိုသည့် အကြောင်းကို သူ နားလည်သွားသည်။ မိမိတို့အိမ်နှင့် အဏ္ဏာမလေတို့အိမ်ကို အတူယှဉ်တွဲ၍ ဆောက်လုပ်သည်ကို တွေ့ရသောအခါ အာနန္ဒီသည် လေထဲ တိုက်အိမ်ဆောက်မိလေသည်။

အိမ်နှစ်ဆောင်ဆောက်လုပ်ပြီးသောအခါ၌ပင် အာနန္ဒီသည် လေထဲတွင် ဆောက်သည့် သူ၏ တိုက်အိမ်ကို ဖြိုဖျက်ပစ်လိုက်ရလေသည်။ အိမ်တက်အခမ်းအနားသည်ပင်လျှင် ထိုလေထဲဆောက်သည့်တိုက်အိမ်၏ ဧရာပနအခမ်းအနားသဖွယ် ဖြစ်နေသည်။

အာနန္ဒီတို့အိမ်၏ အိမ်အနီး၌ကပ်လျက် အိမ်ဆောက်ပြီးသောအခါ မာဏိက္ကမံနှင့် အဏ္ဏာမလေတို့သည် အာနန္ဒီတို့၏အိမ်သို့ သွားလာဝင်ထွက်လုပ်နေကြသည်။ မာဏိက္ကမံသည် မည်သည့်အခါ၌မဆို တစ်ယောက်တည်းသာလျှင် အာနန္ဒီတို့၏ အိမ်သို့သွားသည်။ တစ်နေ့တွင် မာဏိက္ကမံသည် အာနန္ဒီ ဘီအေအောင်သည့်အကြောင်း သိရသဖြင့် အာနန္ဒီအား တစ်ရာကျော်တန် ဆုတစ်ခု လာပေးသည်။ ဆုကို ကဒီရေရှန်၏ ရှေ့မှောက်၌ပေးသည်ဖြစ်၍ အာနန္ဒီသည် မာဏိက္ကမံပေးသည့်ဆုကို ငြင်းဆန်ဖို့ရန် မလွယ်ဖြစ်သွားသည်။ ထိုဆုမှာ ဆပ်ပြာ၊ ဘီး၊ ပေါင်ဒါဘူး စသည်တို့ ထည့်ထားသည့် ငွေသေတ္တာတစ်လုံးဖြစ်သည်။

မာဏိက္ကမံသည် အာနန္ဒီနှင့် တွေ့ခွင့်စကားပြောခွင့် မကြာခင်ရရှိသည်။ သို့ရာတွင် မာဏိက္ကမံသည် အာနန္ဒီအား တစ်စုံတစ်ရာ မပြောရဲမဆိုရဲ ဖြစ်နေသည်။ တစ်စုံတစ်ခုမေးရန် အာသာဆန္ဒပြင်းပြနေသော်လည်း ခပ်မဆိတ်သာနေသည်။ တစ်စုံတစ်ခု မေးလိုက်သည်ဖြစ်၍ အကယ်၍ သူစကားကို အာနန္ဒီ လက်မခံပါက အာနန္ဒီတို့၏အိမ်၌ ခြေချ၍ရတော့မည်မဟုတ်ဟူ၍ မာဏိက္ကမံ နားလည်ထားသည်။ မာဏိက္ကမံသည် အာနန္ဒီအား သူ၏ဇာတာစန်းလက်နက်ဒေဝီဟူ၍ ထင်မှတ်ယူဆထားသည်။ ထိုနက်ဒေဝီသည် သူ့ကိုယ်တိုင်က နှစ်ခြိုက်သဘောကျပြီး မိမိအား ဆုနှင်းရန် မာဏိက္ကမံကြိုးစား အားထုတ်နေသည်။ မိမိအကြောင်းကိုမူ ပွင့်ဟပြော ဘာမှပြောမပြောပေ။ သို့ရာတွင် အမူအရာအားဖြင့်မူ အာနန္ဒီကိုမှမရလျှင် သူ့အသက်သေဖိုရာသာ ရှိတော့သည်ဟူသောအချက်ကိုမူ အာနန္ဒီအား ပြောပြနေသည်။ ပန်းရန်ဆရာ သတိပေးထားသည့်အတွက် မာလီ၏သမီး မုတ္တမ္မာလကိုမူ လှည့်၍ပင် မကြည့်တော့ပေ။

ထိုအချိန်အတောအတွင်း၌ ကဒီရေရှန်သည် အလွန်တရာ စိတ်ချမ်းမသာ ဖြစ်နေသည်။ အာနန္ဒီသည် လူလားမြောက်လာပြီ။ မိမိ၏အကောင်းအဆိုးကို နားလည်သည်။ ထို့ကြောင့် အာနန္ဒီကိုယ်တိုင် သူ့ကို တစ်စုံတရာလာပြောလိမ့်မည်ဟူ၍ ကဒီရေရှန် စောင့်စား

www.burmeseclassic.com

နေသည်။ မာဏိက္ကမိသည် စိတ်မြန်ကိုယ်မြန် တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အာနန္ဒ၏ စိတ် သဘောကို ကောင်းစွာနားလည်ထားသောကြောင့် သင့်လျော်မည့်အခွင့်ကိုသာလျှင် စောင့်စား နေသည်။ ပန်းရန်ဆရာသည် ကဒီရေရှန်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုသိရန် ငဲ့လင့်နေသည်။

အာနန္ဒသည် မည်သည့်အရာကိုဖြစ်ဖြစ် စောင့်စားမနေတတ်ပေ။ သည်းခံစိတ်ရှိသူ ဖြစ်သော်လည်း တိတ်တဆိတ်ထိုင်မနေနိုင်ပေ။ သူ့နှင့်ပတ်သက်၍ အဏ္ဏာမလေ မည်သို့ စဉ်းစားစိတ်ကူးသည်ကို ချက်ချင်းလက်ဝင်း သိလိုသည့်ဆန္ဒရှိနေသည်။ အိမ်ရှိလူများသာမက တစ်တိုင်းပြည်လုံးနှင့် တစ်ကမ္ဘာလုံးရှိ လူတွေအားလုံးပေါင်း၍ အဏ္ဏာမလေနှင့် ဆန္ဒရှိ လက်ထပ်ဖို့ရန် ကြိုးစားကြိုးစား သူ့အနေနှင့် ကန့်ကွက်စရာ ဘာမှမရှိပေ။ သို့ရာတွင် ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အဏ္ဏာမလေက မည်သို့သဘောထားသည်ဆိုသည်ကို သူသိလိုသည်။ အဏ္ဏာမလေသည် ဆန္ဒရှိကို ချစ်ကြိုက်နေသလား။ သို့မဟုတ် ဆန္ဒရှိသည် အဏ္ဏာမလေ အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာသက်သက်တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်နေသလား။ ယင်းအခြေအနေနှစ်မျိုး၏ ခြားနားချက်ကို အဏ္ဏာမလေ သိရှိနားလည်ရဲ့လား။

အာနန္ဒသည် အဘယ်ကြောင့် မာဏိက္ကမိအား လုံးလုံးလစ်လျူရှုထားသည် မသိပေ။ ဆင်းရဲသူတစ်ဦးဖြစ်သောကြောင့် အာနန္ဒသည် မာဏိက္ကမိအား ကိုယ်ချင်းစာမှာ ထားသည်။ မာဏိက္ကမိသည် သူ၏စင်မိမိသည့် မိတ်ဆွေပေါင်းအသင်း အဆင့်လောက်သာ ရှိသည်။ မာဏိက္ကမိ ပင်ပင်ပန်းပန်း၊ အလုပ်လုပ်သည်ကို မြင်ရသောအခါ အံ့သြမိသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဆက်ဆံရေးမှာ ဤမျှသာဖြစ်သည်။ အကယ်၍ မာဏိက္ကမိက လက်ထပ် ထိမ်းမြားရေးနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်စုံတရာမပါက အာနန္ဒ၏ထံ၌ “ကျွန်မကိုတော့ သည်းခံပါ” ဟူသည့်အဖြေသည် အဆင်သင့်ပင်ရှိနေသည်။

မိမိလည်း ရှာရဒါ သို့မဟုတ် တခြားမိန်းကလေးများစွာကဲ့သို့ပင် တစ်ကိုယ်တည်း နေသွားမည်ဟူ၍ အာနန္ဒ စဉ်းစားထားသည်။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်သော်လည်း ကျားသည် မြက်ကို မစားပေ။ ယင်းသို့အားဖြင့် မိမိ၏ ချစ်ကြိုက်သူနှင့် လက်ထပ်ရသည့်အခြေအနေ၌ တခြားတော်ရာရော်ရာ တစ်ဦးတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ဖို့ အဘယ်မှာ လိုမည်နည်း။

အာနန္ဒသည် အဏ္ဏာမလေအကြောင်း စဉ်းစားရင်းနှင့် စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ တစ်နေ့တွင် အဏ္ဏာမလေနှင့် စကားပြောရန် အဏ္ဏာမလေတို့၏ အိမ်သို့ လာခဲ့သည်။ အဏ္ဏာမလေ အနုပညာကောလိပ်မှ ပြန်ချိန်ရောက်လာလေပြီ။ အတန်ကြာမျှ မိနာချီအမွှာလနှင့် စကားပြောနေပြီးနောက် အာနန္ဒသည် အဏ္ဏာမလေ၏အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ခါတိုင်း ကဲ့သို့ပင်အခန်းတွင်းရှိ ဘီရိုထဲတွင် အဏ္ဏာမလေ၏ကော်ပီစာအုပ်ကို ထုတ်လျက် လှန်လှော့ ကြည့်သည်။

အာနန္ဒသည် ဘယ်ပုံဘယ်နည်း စကားစရမည်နည်းဟူ၍ စဉ်းစားစိတ်ကူးနေသည်။ အဏ္ဏာမလေအား မည်သည့်အရာကိုမေးမည်နည်း။ မည်သို့ မေးမည်နည်း။

“ရှင် ... ကျွန်မကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်းချစ်သနည်း။ ဆန္ဒရှိကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ချစ်သနည်း” ယင်းသို့ အာနန္ဒသည် အဏ္ဏာမလေအား တိုက်ရိုက်မေး၍ မဖြစ်ပေ။ အဏ္ဏာမလေ အား ယင်းကဲ့သို့သော မေးခွန်းများကိုမေးခြင်းသည် ဘယ်အထိ သင့်လျော်လျောက်ပတ် မည်နည်း။ အာနန္ဒသည် သူ့ကိုယ်သူ မေးခွန်းထုတ်ကြည့်နေသည်။

နောက်ဆုံး၌ အာနန္ဒသည် နည်းလမ်းတစ်ခုတွေ့သွားသည်။ အဏ္ဏာမလေအား ပြောပြမည်။ “မာဏိက္ကမိရဲ့ အပြောအဆိုကို အပြုအမူတွေကိုကြည့်ရတာ ကျွန်မနဲ့ လက်ထပ်ချင် နေပုံရတယ်။ အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှင် တယ်လိုသိသောတာရသလဲ” ယင်းစကားကို ကြား ရလျှင် အဏ္ဏာမလေသည် အကြီးအကျယ် စိတ်ထိခိုက်သွားပေလိမ့်မည်။

“အကယ်၍ ငါပြောတဲ့စကားကို ကြားရလျှင် အဏ္ဏာမလေ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်သွားလျှင်ဖြစ်စေ၊ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြစ်သွားလျှင်ဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် မနာလိုဝန်တို ဖြစ် သွားလျှင်ဖြစ်စေ၊ ငါ သူ့ကို နားလည်တာ မမှားဘူးလို့ ယူဆရလိမ့်မယ်။ သူ့အတွင်းစိတ်ကို အမှန်အတိုင်း နားလည်တဲ့အထိ ငါစောင့်နိုင်တယ်။ တကယ်လို့ သူ ဝါစကားကို ကြားရပြီး ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားရင်တော့ ငါ့ကံကြမ္မာပဲလို့ ယူဆပြီး တိတ်တိတ်နေလိုက်ရုံပဲရှိတယ်”

ယင်းသို့ တွေးတောစိတ်ကူးရင်း အာနန္ဒသည် အဏ္ဏာမလေ ရေးဆွဲထားသည့် ပုံများကို ဟိုလှန်သည်လှန်ကြည့်နေသည်။ အဏ္ဏာမလေ၏ ကော်ပီစာအုပ်ထဲမှ ပုံတစ်ပုံ ထွက်လာပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်ကျသွားသည်ကို အာနန္ဒ ရုတ်တရက် တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုပုံကို ကောက်ယူပြီးကြည့်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် ပြင်းထန်စွာ တုန်လှုပ်သွားသည်။ အဏ္ဏာမလေရေးဆွဲထားသော ပန်းချီပုံများကို ကြည့်ရှုသည့်အခါများ၌ အာနန္ဒ၏ မျက်လုံးတွင် အမြဲမပြတ် ဝင်းလက်တောက်ပလာခဲ့သည့် မဟုတ်လား။ ထိုအခါ၌မူ သူ့မျက်လုံး၏ ရှေ့မှောက်၌ အမှိုက်မှောင် လွှမ်းသွားလေသည်။



အာနန္ဒသည် မျက်လုံးကို သေချာစွာမှတ်ပြီးလျှင် စိတ်ကိုတင်းလျက် ထိုပုံကို ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုပုံသည် ဆန္ဒရှိ၏ပုံဖြစ်နေသည်။

မိမိ၏ရုပ်ပုံကို ရေးဆွဲစေရန်အတွက် ဆန္ဒရှိသည် ဤပုံစံမျိုးဖြင့် မည်သို့မည်ပုံ ထိုင်ပါလိမ့်။ ဤပုံစံမျိုးဖြင့်ထိုင်နေသော ဆန္ဒရှိကိုကြည့်၍ အဏ္ဏာမလေသည် မည်သို့မည်ပုံ ဆန္ဒရှိ၏ ရုပ်ပုံကို ဆွဲပါလိမ့်။ အာနန္ဒသည် သူ၏မျက်လုံးကိုပင် မယုံကြည်သလို ဖြစ်လာ သည်။ ခေတ်အဆက်ဆက်ကစ၍ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းမှုအပြည့်ရှိသော မိန်းမသား၏ ကိုယ် ကာယအလှသည် ဖန်းချီဆရာနှင့် ဖန်းပုံဆရာတို့အား စိတ်ပါဝင်စားလာခဲ့စေသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ ယင်းအလှသည် ထိုအနုပညာရှင်တို့၏ စိတ်ကူးစွမ်းအားနှင့် အနုပညာစွမ်းရည်ကို

တိုးတက်ကြီးထွားလာခဲ့စေသည်မှာလည်း အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ ပန်းချီဆရာ၏ သမီးဖြစ်သည့် အတွက် အာနန္ဒီသည် ယင်းအချက်ကို ကောင်းစွာ နားလည်သဘောပေါက်ထားသူဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဆုနုရီသည် 'မိဒယ်' မဟုတ်ပေ။ ဆုနုရီနှင့် 'မိဒယ်' တွင် ခြားနားချက် ရှိသည်။ ယောက်ျားတစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် တစ်နည်းနည်းအားဖြင့် ဆက်စပ်နေသော မိန်းမတစ်ယောက်ယောက်သည် ထိုယောက်ျား၏ သားမယားပင်ဖြစ်နေစေကာမူ အိန္ဒိယပြည် ပတ်ဝန်းကျင်၌ ချေလျက် ယင်းကဲ့သို့ 'ပိုင်' မျိုး ကို ဘယ်မှာ ပေးနိုင်မည်နည်း။ ဆုနုရီသည် ပန်းချီပညာ လေ့လာသင်ကြားသော ကျောင်းသားများ၏ ရှေ့မှောက်၌ 'မိဒယ်' တစ်ယောက် ယောက်က 'ပိုင်' ပေးသည့် ပုံမျိုးဆန်ဆန် 'ပိုင်' မျိုးနှင့် ထိုင်နေသည်။ သို့ရာတွင် 'မိဒယ်' အဖြစ်ထိုင်နေသော မိန်းမပျိုသည် ပန်းချီရေးဆွဲသူအား ဤကဲ့သို့သော အဓိပ္ပာယ်ပါသည့် အကြည့်မျိုးဖြင့် မကြည့်ပေ။ 'မိဒယ်' ၏ မျက်နှာမှလည်းကောင်း၊ တခြား ကိုယ်လက်အပိုင်းအစိတ်အပိုင်းများမှလည်းကောင်း၊ ယင်းကဲ့သို့သော အဓိပ္ပာယ်ရှိသည့် အမူအရာမျိုး ပေါ်ပေါက်လာသည်ကို မတွေ့ရပေ။ ယင်းပုံစံမျိုးဖြင့် ထိုင်နေသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက်၏ပုံ အဏ္ဏာမလေသည် အရူးအမူးမဖြစ်ဘဲနှင့် မည်ကဲ့သို့ ဆွဲနိုင်မည်နည်း။

စက္ကူပေါ်၌ရေးခြစ်ထားသည့် လိုင်းအချို့ကြည့်လျက် အာနန္ဒီသည် ဆုနုရီကို အိမ်အပေါ်ထပ်ရှိအခန်းကို သွားသတိရသည်။ အဏ္ဏာမလေသည် ထိုရုပ်ပုံကို ဆုနုရီတို့ အိမ်၌ ထိုင်၍ ရေးဆွဲခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်ဟူ၍ အာနန္ဒီ စဉ်းစားမိလေသည်။ တစ်ခဏအတောအတွင်း၌ပင် သူ၏စိတ်နှလုံးထဲ၌ ရှိနေသော အဏ္ဏာမလေနှင့် ပတ်သက်သည့် လေးစားမှု သို့မဟုတ် ဆုတ်တင်မှုအဖြစ် မပြောင်းလဲသွားသည်။ ယင်းသို့ဖြစ်ရခြင်းသည် အဏ္ဏာမလေ အနုပညာကို ထူးထူးခြားခြား ချစ်ခင်မြတ်နိုးခြင်း၏ ဆိုးကျိုးဖြစ်လေသလော။ သို့ရာတွင် မဟုတ် အဏ္ဏာမလေတွင် တခြားအမျိုးအစား သရုပ်ဖော် စီးနေသလော။ ယောက်ျားတိုင်းသည် မာဏိက္ကမံကဲ့သို့ပင် တစ်ပုံစံတည်း ထွင်းထုထားခြင်းများ ဖြစ်သလော။ အာနန္ဒီသည် ထိုပန်းချီကားကို ကြာရှည်စွာ ကြည့်မနေနိုင်တော့ပေ။ ထိုပန်းချီကားကို ဆုတ်ဖြုတ် လွှင့်ပစ်ချင်လောက်အောင် ဒေါသထွက်လာသည်။ အပြင်ဘက်၌ စက္ကူတစ်စုံတစ်ခု ကြားလိုက်လေသည်။ အာနန္ဒီသည် ပန်းချီကားကို ကော်ပီစာအုပ်ထဲတွင် ညှပ်လျက် ကော်ပီစာအုပ်ကို သူ့နေရာသို့ ပြန်ထားလိုက်သည်။ အလွန်တရာ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးလည်း ဖြစ်နေသည်။ အိမ်ထဲ အဏ္ဏာမလေ ဝင်မလာခင် ထိုအိမ်မှ ထွက်သွားလိုသည့် ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သို့ရာတွင် အဏ္ဏာမလေကို ချစ်နေသောချစ်စိတ်က သူ့ကို ဟန့်တားလိုက်လေသည်။

ထိုအိမ်သို့ မိမိလာရခြင်းအကြောင်းကို စဉ်းစားဆင်ခြင်လျက် အာနန္ဒီသည် တပြီးလျှင် ပြတင်းပေါက်အနားကပ်လာလျက် အပြင်ဘက် လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။ အဏ္ဏာမလေတစ်ယောက်တည်း ပြန်မလာပေ။ စက္ကူပေါ်၌ သူ၏နောက်က ဆုနုရီ ထိုင်နေသည်။ ဆုနုရီ၏ ဆာရီစသည် လေထဲတွင် လွင့်နေသည်။ အမြန်စီးလာသည်

စက္ကူတစ်စုံတစ်ခု ရုပ်သွားသောကြောင့် ဆုနုရီသည် အဏ္ဏာမလေ၏ ကျောနှင့် အရှိန်ပြင်းစွာ ထိကပ်သွားသည်။ ထို့နောက် ဆုနုရီသည် အောက်ခန်ချလိုက်သည်။ အာနန္ဒီက ယင်းအရာများကို မတွေ့ချင်မြင်ရက်သား ဖြစ်နေသည်။

အာနန္ဒီသည် ရုတ်တရက် သူတို့မမြင်အောင် အိမ်ထဲဝင်သွားပြီးလျှင် နောက်သားပေါက်မှထွက်လျက် သူ့အိမ်ပြန်သွားသည်။ အိမ်ထဲ၌ မိမိချီးနားမှာလည်း ရှိနေပါမူ အာနန္ဒီအား ယင်းသို့ ဒေါသကြောင့် တုန်နေသည်ကို မူရူးတူပြင်သွားမည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။ သူ၏အိမ်သို့ ရိုးရိုးပင် လျှောက်လာသလော။ သို့မဟုတ် ပြောလာသလောဆိုသည်ကို အာနန္ဒီ မသိလိုက်ပေ။ အပြင်အထန် မောဟိုက်သွားပြီးလျှင် လှေကားကို အထစ်ပေါင်းများစွာ ကျော်တက်လျက် သူ့အခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ အခန်းထဲ၌ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ကိုယ်ကို ပစ်ချလိုက်သည်။ ဦးခေါင်းတွင် တက်လာသော အပူရှိန်ကြောင့် စေ့စေ့ထွင် ယုံထားသော စပယ်ပန်းသည် ညှိုးနွမ်းသွားသည်။ မျက်ရည်ကို ဟန့်တားမထားနိုင်တော့ပေ။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်ဟု အာနန္ဒီထင်နေသည်။ သူ၏ အိပ်မက်သည် ကျိုးပျက်ပြီး ပြန်ကြသွားပြီဟု တွေးမိလေသည်။ ထိုအချိန်၌ သူ၏ပခင်း၊ သူ၏အဖွား၊ အိမ်ရာခြေမြေ၊ ပန်း၊ ပန်းချီကား၊ ပန်းပုရုပ်ထု၊ ပညာသင်ကြားရေး၊ အားလုံးတို့သည် တစ်ခုမကျန် အချည်းနှီးအလဟဿသော ဖြစ်ကုန်ကြသည်ဟူ၍ ထင်မှတ်သွားသည်။ မိမိကိုယ်ကို သရဲဘောကြောင့်သူဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဘဝတစ်လျှောက် နေသွားပုံနေသွားနည်းအတိုင်းပညာနားမလည်သော သူဟူ၍လည်းကောင်း၊ အသက်ရှင်နေသွားနိုင်သည့် အရည်အချင်း လုံးဝမရှိသူဟူ၍လည်းကောင်း၊ ရေရွတ်ပြီးလျှင် ပြစ်တင်ရုံချသည်။ အစပထမ ငါတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နီးနီးကပ်ကပ်ရှိစဉ်တုန်းက ငါသည် သူ့ရှေ့မှောက်၌ မိမိ၏စိတ်သဘောထားကို ဘာကြောင့် မဖော်ပြမိခဲ့သနည်းဟူ၍ စဉ်းစားနေမိသည်။ ပင်လယ်ကမ်းခြေတွင် ထိုင်နေကြသည့်အခါတုန်းက အဏ္ဏာမလေသည် သူ၏ စိတ်အတွင်းက ခံစားမှုကို ငါ၏မျက်မှောက်၌ ဖော်ပြခဲ့ဖူးသည်။ ထိုအချိန်က ငါသည် ယင်းကဲ့သို့သောခံစားမှုမျိုးသည် မိမိ၏စိတ်နှလုံးထဲတွင်လည်း ဖြစ်ပေါ်နေသည်ဟူ၍ အဘယ်ကြောင့် ပြောမပြခဲ့သနည်း။

ညနေချမ်းရောက်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အခန်းထဲတွင် အမှောင်လွှမ်းလာလေသည်။ အာနန္ဒီသည် အခန်းထဲတွင် ရုပ်တုတစ်ခုခုကို ထိုင်နေသည်။ ထပြီး မီးဖွင့်လိုသည့် ဆန္ဒပင် မရှိပေ။ ထိုအချိန်၌ သူ့အတွက် အမှောင်သာလျှင် လိုအပ်နေပုံရလေသည်။

လှေကားမှ တစ်စုံတစ်ယောက်တက်လာသော ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရသည်။ တစ်စုံတစ်ခု စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေသည့်ဟန်မျိုးဖြင့် ဦးခေါင်းငိုက်ချလျက် မာဏိက္ကမံ အခန်းထဲ ပင်လာသည်။ ချက်ချင်းထပြီး အာနန္ဒီ မီးဖွင့်လိုက်သည်။ မာဏိက္ကမံကို တွေ့ရသောကြောင့် ထိတ်လန့်သွားသည်။ အာနန္ဒီ အဏ္ဏာမလေ၏အိမ်သို့သွားပြီး ထိုအိမ်မှ သူ့အိမ်သို့ ပြန်လာ

သည်ကို မာဏိက္ကမံသည် အိမ်က ရပ်ကြည့်နေသည်။ ယင်းသို့ မာဏိက္ကမံကြည့်နေသည်ကို အာနန္ဒီက မသိပေ။

“အလုပ်ပြုတ်သွားတဲ့အတွက် ကျွန်တော် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါ အသာထားပါဦး။ အာနန္ဒီ ဘာစိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာလဲ၊ နေ့လို့ မကောင်းလို့လား။” ယင်းသို့ပြောလျက် မာဏိက္ကမံသည် အာနန္ဒီ၏အနီးရှိ ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ထိုင်လိုက်သည်။ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေသည့်အချိန်၌ မာဏိက္ကမံ၏ စကားကို ကြားရသည့်အတွက် အာနန္ဒီသည် အတန်ငယ် သက်သာရာရသွားသည်။

“ကျွန်မ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ နေ့လို့ကောင်းပါတယ်။ ရှင်က ဘာစိတ်မချမ်းသာစရာ ရှိနေလို့လဲ”

မာဏိက္ကမံသည် စိတ်ညစ်သည့်လေသံဖြင့် သူ၏အခက်အခဲကို ဖွင့်ဟ ပြောပြ လေသည်။ အိမ်ဆောက်သည့်အလုပ်ကို လုပ်ရန်အတွက် ပန်းရန်ဆရာက အလုပ်ကထွက်ဖို့ ပြောခဲ့လေသည်။ ယခုအိမ်ဆောက်၍ ပြီးသွားပြီ။ သို့ရာတွင် သူအလုပ်ဟောင်းပြန်သွား၍ မရတော့။ အိမ်ကြီးမှူးဆောက်ရန်အတွက် ပန်းရန်ဆရာက သူ့ကို ငွေပေးသည်။ သို့ရာတွင် အလုပ်မလုပ်ဘဲ ပန်းရန်ဆရာထံမှ ငွေယူရန် သူ့အတွက် မသင့်လျော်တော့ပေ။

ပန်းရန်ဆရာသည် သူနှင့်အတူတွဲလျက် လုပ်ငန်းအသစ်တစ်ခု စတင်လုပ်ကိုင်ရန် စီမံခိုင်းပြင်နေသည်ဆိုသည့်အကြောင်းကိုမူ မာဏိက္ကမံသည် အာနန္ဒီအား ပြောမပြပေ။

အာနန္ဒီ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပြီ၊ ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ အိမ်ဆောက်ပေးရတဲ့အတွက် ရှင် အလုပ်လက်လွှတ်သွားရတယ်။ ကျွန်မတို့ကြောင့် ရှင် ဘယ်လောက် ဒုက္ခရောက်သွားရသလဲ”

မာဏိက္ကမံက ပြန်ပြောလေသည်။

“အဲဒီလို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မပြောပါနှင့်။ အာနန္ဒီတို့ရဲ့အလုပ်ကို လုပ်ခွင့်ရတာ ကျွန်တော်အတွက် အင်မတန် ကံကောင်းပါတယ်”

“ရှင်နဲ့ ရှင်ဖေဖေတို့ဟာ ကျွန်မတို့အတွက် အများကြီး ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့ ကြတယ်။ အခုခေတ်မှာ ကျွန်မတို့အနေနဲ့ ဒီလိုအိမ်မျိုးကို ဆောက်နိုင်ဖို့ဆိုတာ အင်မတန် ခဲယဉ်းတယ်”

“ဖေဖေဟာ သူ့အကျိုးကို မကြည့်ဘဲနဲ့ ဒီအလုပ်ကို လုပ်တာမဟုတ်ဘူး။ အာနန္ဒီ တို့က သူ့ကို မြေတစ်ဝက်ပေးရတယ်မဟုတ်လား”

သူကသာ မိမိ၏အကျိုးကိုမကြည့်ဘဲ ယခု အလုပ်ကိုလုပ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ပန်းရန်ဆရာသည် မိမိ၏အကျိုးအတွက်သာ သူ့ကို စေခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်ဟူ၍ လည်းကောင်း မာဏိက္ကမံက ပြောပြလိုဟန်ရှိသည်။ အာနန္ဒီသည် မာဏိက္ကမံ၏စကားကို အမှန်တကယ်ပင်ဟူ၍ ထင်မှတ်သွားသည်။



အာနန္ဒီသည် သူပင်ကိုယ်သဘာဝအားဖြင့် ဆင်းရဲသူများကိုလည်းကောင်း၊ ဒုက္ခ မျောက်နေသူများကိုလည်းကောင်း ကြင်နာထောက်ထားတတ်သည်။ မာဏိက္ကမံအား အမှန် တကယ်ပင် စိတ်ဆင်းရဲခြင်းဖြစ်နေသည်ဟူ၍ ထင်မှတ်သွားပြီးလျှင် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ အလုပ်ရရှိရန် ခဲယဉ်းသည့် ယခုလိုအချိန်မျိုး၌ အလုပ်လက်လွှတ် လိုက်ရသောကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည့် မာဏိက္ကမံကိုကြည့်လျက် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်သွားသည်။ အတန်ကြာသည့်တိုင် နှစ်ယောက်လုံး စကားမပြောဘဲ ငြိမ်သက်နေကြသည်။ ထို့နောက် အတန်ငယ်ကြာသွားသောအခါ ကြွပ်နှံမှုထောက်ထားသည့်အကြည့်ဖြင့် အာနန္ဒီအား ကြည့်ပြီးလျှင် မာဏိက္ကမံက ပြောလိုက်သည်။

“အာနန္ဒီကို ကျွန်တော် စကားတစ်စွန်း၊ ပြောချင်တယ်။ ပြောဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ မျက်ပေါင်းကြာခဲ့ပြီဖြစ်ပေမယ့် မပြောဖြစ်ခဲ့ဘူး။ အဲဒီအကြောင်းကို အာနန္ဒီလည်း သိကောင်း သိပါလိမ့်မယ်”

မာဏိက္ကမံ ဘာများ ပြောပြမည်နည်းဟူ၍ အာနန္ဒီ ထိတ်လန့်သွားသည်။ မာဏိက္ကမံ ရုတ်တရက် ဤကဲ့သို့ ပြောင်းလဲလာလိမ့်မည်ဟူ၍ အာနန္ဒီ တွေးပင်မတွေးမိခဲ့ပေ။ ထိုနေရာမှ ပြေးထွက်သွားမည်ဟူ၍ပင် အာနန္ဒီ တွေးမိလိုက်သေးသည်။

“ကျွန်တော်အဖေက အာနန္ဒီရဲ့အဖေကို သူ့အနေနဲ့ အာနန္ဒီကို ကျွန်တော်ဇနီးအဖြစ် ပြင်ချင်တယ်လို့ ပြောပြလိုက်တယ်။ အာနန္ဒီရဲ့အဖေက အာနန္ဒီကိုတိုင်ပင်ပြီး အကြောင်းပြန်ပါ မယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်”

ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသောအသံဖြင့် အာနန္ဒီသည် ...

“ဖေဖေက ကျွန်မတို့ ဘာမှ မပြောဘူး”ဟူ၍ပြောပြီးလျှင် နေရာမှ ထလိုက် သည်။ သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တုန်လှုပ်နေသည်။

“ကျွန်မတို့ မနက်ဖြန်ကျမှ စကားပြောမယ်၊ အခု ကျွန်မ စိတ်တွေ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေတယ်”

အာနန္ဒီသည် ဖြည်းဖြည်းဥာ ထိုနေရာမှ ထလာပြီးလျှင် လေကားအနီးသို့ လာခဲ့ သည်။ မာဏိက္ကမံအား အခန်းထဲက ထွက်သွားရန် မပြောရက်ပေ။ ထို့ကြောင့် မိမိကိုယ်တိုင် အခန်းထဲက ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မာဏိက္ကမံသည် ရုတ်တရက်ထလျက် အခန်းမီးကို ငြိမ်းပြီးလျှင် အာနန္ဒီနောက် လိုက်သွားသည်။

မိမိရှေ့မှ သွားနေသော အာနန္ဒီ၏ညှိုးနွမ်းနေသည့် နှယ်ပင်ကဲ့သို့သော ကိုယ်ကာယ ကို တွေ့ရသောအခါ မာဏိက္ကမံ၏ စိတ်ထဲတွင် ထူးခြားသောအတွေး တစ်မျိုးဝင်လာသည်။ တစ်စုံတစ်ဦးအား အမှတ်တရပုန်ဆင်ထားသော အာနန္ဒီ၏ဆံထုံးက စံပယ်ပန်းအနံ့သည် မီးညှန်မီးလျှံပမာ မာဏိက္ကမံအား လောင်မြိုက်နေသည်။ အမှောင်ထဲတွင် မာဏိက္ကမံ မိမိအနီး ကပ်လာသည်ဆိုသည်ကို အာနန္ဒီ မမြင်ရပေ။



www.burmeseclassic.com

မာဏိက္ကမံသည် မုမုန်သောအသံဖြင့် “အာနန္ဒိ” ဟူ၍ ခေါ်လိုက်သည်။ အာနန္ဒိက လန့်ပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဤမျှသာလျှင်တည်း။

တစ်ခဏအတောအတွင်း၌ မည်သို့ဖြစ်သွားသည်ဆိုသည်ကို အာနန္ဒိ နားမလည် လိုက်ပေ။ မာဏိက္ကမံ၏လက်နှစ်ဖက်သည် သံလက်ပမာ သူ့ကို ဖမ်းကိုင်လိုက်သည်။ ကျောက်ဆောင်တစ်ခုနှင့် သူ၏ရင် သွားဆောင့်သည့်ပမာ အာနန္ဒိသည် အသက်ရှူရပ်သွား သလို ဖြစ်သွားသည်။ သူ၏နီရဲနေသောနှုတ်ခမ်းသည် မီးနှင့် တို့လိုက်သကဲ့သို့ လောင်ကျွမ်း သွားသည်။ သူ၏နှုတ်ခမ်းသည် ပူလောင်မှုကို ခံစားနေရသည်။

တစ်ခဏအတောအတွင်း၌ ဖြစ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ အာနန္ဒိ၏ မျက်စိရှေ့ အမှောင် လွှမ်းသွားသည်။ ခြေထောက် ခနဲခနဲဖြစ်သွားသည်။ အာနန္ဒိသည် သတ္တိကို အတန်ငယ် နှေးလျက် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် မာဏိက္ကမံအား တွန်းပစ်လိုက်လေသည်။

လှေကားတွင် လဲကျသွားသော မာဏိက္ကမံသည် အလျင်အမြန် အာနန္ဒိ၏ ခြေထောက်ကိုဖမ်းဆွဲပြီးလျှင် အာနန္ဒိ၏ ခြေထောက်ပေါ်၌ သူ၏ဦးခေါင်းကို တင်လျက် ရှိသောဦးညွတ်သော အမူအရာဖြင့် လဲလျောင်းလိုက်လေသည်။

“အာနန္ဒိ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒီအကြောင်း ပြောမပြပါနဲ့။ တကယ်လို့ ပြောပြမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ပင်လယ်ထဲ ခုန်ချပြီး သေသွားပြီးတဲ့နောက်မှ ပြောပြပါ။”

ထိုအချိန် အာနန္ဒိကိုယ်တိုင် ပင်လယ်ထဲ ခုန်ချလျက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေ လိုသည့် ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်နေလေသည်။



နှုတ်မှထွက်လာသော စကားလုံးများ၏ ရုန်ရင်းကြမ်းတမ်းပုံအကြောင်းကို ပြောပြလျက် တီရဝလ္လျဝရက “မီးလောင်သဖြင့်ရသော အနာဒဏ်ရာသည် ကျက်သာနိုင် သည်။ သို့ရာတွင် လျှာမှထွက်သော စကားလုံးများကြောင့်ရသည့် အနာဒဏ်ရာမှာမူ ကျက် လာဖို့ မလွယ်ပေဟူ၍ ဆိုထားသည်။ ပါးစပ်မှ ထွက်လာသော စကားသည် ပျားသကာကဲ့သို့ အရသာ ချိုမြိန်နိုင်သည်။ သို့ရာတွင် မာဏိက္ကမံသည် ပါးစပ်နှင့်ထိတွေ့ခြင်းသည် မိန်းမပျို တစ်ယောက်ယောက်၏ စိတ်နှလုံးတွင် ဖြစ်မှုကြီးတစ်ခုကို ကျူးလွန်မိသည်ဟူသော အတွေး ပေါ်ပေါက်လာစေသည့် အဆိပ်ရှိသော အရာဝတ္ထုလည်း ဖြစ်သည်ဟူသောအချက်ကို သက်သေသာဓကပြလိုက်လေသည်။ ကဗျာစာဆို ကပီတို့သည် “ပါးစပ်နှင့်ထိတွေ့ခြင်းကို အမြိုက်အရသာနှင့်တူသည်ဟူ၍ ထင်မှတ်ပြီးလျှင် ချီးမွမ်းစကားဆိုကြသည်။ ယင်း၌ အဆိပ်လည်းရှိသည်ဆိုသည့်အချက်ကိုမူ စာဆိုကပီတို့ မှေ့နေကြဟန်တူသည်။ ထိုနေ့တွင်

တစ်ညလုံး အာနန္ဒိသည် အဆိပ်ပြွမ်းသော ထိတွေ့မှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည့်ဝေဒနာကို ခံစားနေရသည်။

ကျွေးကင်းနေရသည့်အခြေအနေ၌ အိပ်ရာနေရာသည် ဆူးညောင့်သဖွယ် စူးဝင်သည် ဟူ၍ ပြောကြသည်။ ငရဲနေသူများအတွက်လည်း အိပ်ရာနေရာသည် စူးဝင်နေသည့် ဆူးညောင့်များသာဖြစ်သည်။ ထိုနေ့ညနေတွင် အာနန္ဒိသည် တစ်ခဏကလေးမျှပင် မျက်လုံး ပိတ်၍ မရပေ။ နိုးလျက်နှင့်ပင် ရေတွင်းထဲကျနေသည်ဟူ၍ ထင်မှတ်နေသည်။ သူ၏ ကိုယ်တွင် ရွှံ့များ ပေကျဲသွားသည်ဟူ၍ အာနန္ဒိသည် မိမိကိုယ်ကို စက်ဆုပ်ရွံရှာသွားသည်။ သူ၏ ကိုယ်တွင်း၌ မီးလောင်ကျွမ်းနေသည်ဟု ထင်မှတ်နေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ပူလောင်မှုကို ခံစားနေရသည်။

အာနန္ဒိသည် ချက်ချင်းသေလည်းမသေနိုင်ပေ။ ထကြောင်းပုကား မာဏိက္ကမံက သူ၏ခြေထောက်ကိုဖက်၍ အကယ်၍ ယခုအကြောင်း တစ်စုံတစ်ယောက်နား ပေါက်ကြား သွားပါက သူ ပင်လယ်ထဲ ခုန်ချလိုက်မည်ဟူ၍ ငိုပြီးပြောထားသည်။ မာဏိက္ကမံသည် သူပြောသည့်အတိုင်း မည်သည့်အခါမှ မလုပ်သည်ကို အာနန္ဒိ အဘယ်ကြောင့် နားမလည်သည် မသိပေ။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး တစ်ပြိုင်တည်း သေသွားပြီး အကယ်၍ ပြဿနာ ပြေရှင်းသွား ခဲ့သော် ကောင်းချင်ကောင်းလာဦးမည်။ သို့ရာတွင် ယင်းသို့ ဘယ်မှာဖြစ်လာနိုင်မည်နည်း။ လူတွေက သူတို့နှစ်ယောက်၏ဆက်ဆံရေးကို တွေးတောပြီး သူတို့ကို ရုတ်ချကြပေလိမ့်မည်။ မိမိကို မွေးဖွားသည့်အမေနှင့် မိမိအား မွေးကျွေးသော အဖေအား ရုတ်ချစရာ ကဲ့ရဲ့စရာ စော်ကားစရာဖြစ်စေရန်အတွက် သေသွားခြင်းမှာ သင့်လျော်ပါမည်လော။ အမေသည် ယနေ့ အသက်ထင်ရှား ရှိမနေတော့ပေ။ သို့ရာတွင် အဖေသည် တစ်သက်လုံး ယင်းကဲ့ရဲ့ရုတ်ချမှု ပန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးကို အဘယ်ကြောင့် ထမ်းရွက်ထားရမည်နည်း။

အာနန္ဒိသည် သေပစ်လိုက်ချင်သည့် စိတ်ဆန္ဒရှိနေသည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ သေခြင်းသည် သူ၏အသက်ရှင်ခြင်းထက်ပင် အခြေအနေဆိုးဝါးလာနိုင်သည်ဟူ၍ နားလည် သွားသည်။ ထို့ကြောင့် သေပစ်လိုက်ချင်သည့် စိတ်ဆန္ဒကို စွန့်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုအခြေအနေ၌ အသက်ရှင်နေလိုသည့် အကြောင်းကိုလည်း သူ တွေးတောစဉ်းစား၍ မရပေ။

ရှေးခေတ်အချိန်ကာလက မိန်းကလေးတို့၏ အကျင့်စာရိတ္တကို ကာကွယ်ရန် အတွက် မိန်းကလေးများကို အိမ်၏နံရံအတွင်း၌ ပိတ်လှောင်ထားကြသည်။ ယခုအာနန္ဒိသည် ရှေးခေတ်လူများ၏ ယင်းအယူအဆကို တရားသလို ထင်မှတ်လာသည်။ ယခုခေတ်တွင် ရုပ်ရှင်၊ သီချင်း၊ စာနယ်ဇင်းများသည် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ ဝါသနာကို နှိုးဆွပြီးလျှင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်များထံမှ ဝိုက်ဆံ လုယူကြသည်။ အကျင့်စာရိတ္တ ပျက်ပြားအောင်လုပ်ခြင်းမှာ ယင်းတို့၏လုပ်ငန်းဖြစ်နေကြသည်။ ယောက်ျားလေးနှင့် မိန်းကလေးတို့အတွက် တန်ဖိုးရှိသည့် တူ လွတ်လပ်ခွင့်ကို တောင်းဆိုကြသည်။ သို့ရာတွင် ယင်းလွတ်လပ်ခွင့် ဘယ်မှာလိုသနည်း။

မိမိအကျင့်စာရိတ္တကို ပျက်ဆီးပစ်ရန်အတွက် လွတ်လပ်ခွင့် လိုပါသလော။ တခြားလူတို့က
လွတ်လပ်ရေးကို အမှမထားသော လူ၏စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ လွတ်လပ်ရေးကို ပျက်ဆီးပစ်ရန်
ကြိုးစားနေသည့်လူတို့၏အလယ်၌ အားမဲ့သူသည် ဘယ်မှာလျှင် လုံခြုံမှုရှိနိုင်မည်နည်း။
ကဒီရေရှန်က သူ့ကို မကြာခဏ ပြောဖူးသည်။

“အာနန္ဒါ သမီးဟာ ဖေဖေတို့ရဲ့ ရှေးဟောင်းအစဉ်အလာထဲက ကောင်းတာတွေကို
ယူပြီး ခေတ်နဲ့လျော်ညီတဲ့ အတွေးအခေါ် အယူအဆသစ်တွေကို လက်ခံသွားရမယ်” သူ့ဖေ
ပြောသောစကားကို အာနန္ဒါ သတိရလာသည်။ ယခုခေတ်သစ်သည် အဆိပ်ရှိသောအစွယ်ဖြင့်
အာနန္ဒါ၏ကိုယ်တွင် ထိုးစိုက်လိုက်သည်။ ခေတ်ဟောင်းသည် “ညည်းအတွက် အားလုံးဆုံးပယ်
ပျက်စီးသွားပြီ” ဟု ပြောလျက် သူ့ကို ဈာပနမသာချလိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။ အကယ်
အာနန္ဒါသည် ရှေးဟောင်းအစဉ်အလာကို အပြည့်အဝလိုက်နာကွင်းသုံးသော မိန်းမပျိုဖြစ်ခဲ့သော
မာဏိက္ကမိန်းမ လှေကားအထက် တက်ခွင့်ကိုပင် ပေးမည် မဟုတ်ပေ။ အကယ်၍အာနန္ဒါသည်
ခေတ်သစ်မိန်းမပျိုဖြစ်ခဲ့လျှင် မိမိ၏ပါးတွင် ထိုသွားသော မာဏိက္ကမိန်းမပါးစပ်ရာကို လက်ဖြင့်
ပွတ်လျက် မာဏိက္ကမိန်းမ မျက်နှာကိုတံတွေးဖြင့် ထွေးပြီးလျှင် “ဟဲ့ သေချင်းဆိုး” ဟု
ပြောလည်းပြောမည်။ ခြေထောက်ဖြုတ်လည်။ ကန်ကျောက်ပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် သူ
အခြေအနေမှာ ယင်းကဲ့သို့ မဟုတ်ပေ။ ဟောင်းနွမ်းရင့်ရော့နေပြီဖြစ်သည့် ရှေးဟောင်း
အစဉ်အလာများ၏ တင်းကျပ်သောအစဉ်အစဉ်နှင့် ခေတ်သစ်၏ မရင့်ကျက်သေးသော
ထုံးတမ်းစဉ်လာများ၏ ပိုက်ကွန်တတွင်း၌မိမိနေသော အာနန္ဒါသည် မလှုပ်သောမလှည့်သော
ဖြစ်နေသည်။

အကယ်၍ မမျှော်လင့်သည့်အဖြစ်အပျက်တစ်ခုခု ဖြစ်ပျက်လာပြီး အဏ္ဏမလေ့
သူ့ကိုလက်ထပ်ရန် အဆိုပြုစေကာမူ အာနန္ဒါသည် ယခုအခါ၌ အဏ္ဏမလေ့နှင့် လက်ထပ်
နိုင်သည့်အခြေအနေတွင် မရှိတော့ပေ။ သူသည် မည်သည့်အချိန်၌မဆို အခြားပုဂ္ဂိုလ်တစ်
တစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြားနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် သူ၏စိတ်နှလုံးက ယင်းအချို့
အတွက် အဆင်သင့် မရှိတော့ပေ။ သူ၏ပါးပေါ်၌ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ပါးစပ်ရာ ထား
နေသည်။

အာနန္ဒါသည် ဤအခြေအနေ၌ တခြားယောက်ျားတစ်ဦး၏ ဇနီးမယားအဖြစ်ဖြင့်
မင်္ဂလာမဏ္ဍပ်အတွင်း၌ မည်ကဲ့သို့ ထိုင်နိုင်တော့မည်နည်း။ အာနန္ဒါသည် ခေတ်သစ် မိန်းမ
ဖြစ်သည်။ မဒရပ်မြို့၌ လူလားမြောက်ခဲ့သည်။ ပညာတတ်လည်း ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့
ဖြစ်ပါလျက် ဤနုပျိုသောအရွယ်၌ ဤကဲ့သို့သော အဖြစ်အပျက် တစ်ခု ဖြစ်သွားသည်ဖြစ်
ယင်းကဲ့သို့ မတွေးတော မစဉ်းစား၍ မဖြစ်သည်အခြေအနေသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်လာသည်။ ထိုအချိန်ထိ အာနန္ဒါသည် မျက်လုံး
နီရဲနေတုန်းပင် ရှိသေးသည်။ မျက်နှာလည်း အစ်နေသည်။ အသံကွဲအက်နေသည်။ အိပ်ရာက

ထလျက် ရေချိုးလိုက်သည်။ ဖန်းကုံးသီလျက် မိခင်၏ဓာတ်ပုံတွင် တင်လိုက်သည်။ မိခင်၏
ဓာတ်ပုံရှေ့၌ ရပ်ပြီးလျှင် အချိန်အတန်ကြာဖြင့်စွာ တိတ်တဆိတ် ငိုနေသည်။ ထိုအချိန်၌
သူတွင် မိခင်ချီတဲ့နေသည်ဆိုသည့်အဖြစ်ကို သတိရလာသည်။ စဉ်းစားကြည့်သည်။ ယခု
အချိန်တွင် အကယ်၍ သူ့မိခင်သာ အသက်စင်ရှားရှိနေလျှင် မိခင်၏ရင်ခွင်ထဲတွင် မျက်နှာ
ဝက်ပြီး ရှိုက်၍ ရှိုက်၍ ငိုနိုင်သည်။

အတန်ငယ်ကြာသွားသောအခါ အာနန္ဒါသည် အပြင်ဘက်ခန်းထဲ၌ သတင်းစာများ
ကို လှန်လှောကြည့်နေသော ကဒီရေရှန်၏ထံသို့ လွှားထိုင်လိုက်သည်။ အာနန္ဒါ၏မျက်နှာကို
လှမ်းကြည့်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကဒီရေရှန် လှုပ်သွားသည်။ အာနန္ဒါ နဖူးကို စမ်း
ကြည့်လိုက်သည်။ ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေသည်။ ဝိုးဝိုးထိတ်လန့်သွားပြီးလျှင် ကဒီရေရှန်သည်
အာနန္ဒါ၏အခြေအနေကို မေးကြည့်သည်။

အာနန္ဒါက “သမီးနေကောင်းပါတယ်” ဟူ၍ လှုံ့ပြောလိုက်သည်။ “ဘယ်
ဆရာဝန် ဘယ်ဆေးဆရာနဲ့မှ ကုဖို့မလိုပါဘူး” ဟူ၍ အာနန္ဒါက အလေးအနက် ပြောဆို
လိုက်သည်။

“ဖေဖေ သမီးနေကောင်းသွားမှာပါ။ အကြောင်းတစ်ခုအတွက် သမီး စိတ်
မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီအကြောင်း ဖေဖေကို ပြောပြလိုက်လို့ရှိရင် သမီးနေလို့ လုံးလုံး
ကောင်းသွားမှာ”

ကဒီရေရှန်သည် သတင်းစာကို အောက်တွင်ချလျက် အလွန်တရာချစ်ခင်သော
အမူအရာဖြင့် အာနန္ဒါ၏အိပ်ပျားကို လက်ဖြင့်ပွတ်သပ်ပြီးလျှင် ...

“ဘာလဲ သမီး၊ ဘယ်လိုအကြောင်းများရှိလို့လဲ” ဟု မေးလိုက်လေသည်။ ဖခင်၏
ထိတွေ့မှုကို ခံရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အာနန္ဒါ၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ
တုန်လှုပ်သွားသည်။

“ဖန်းရန်ဆရာက သမီးကို မာဏိက္ကမိန်းမ လက်ထပ်ထိမ်းမြားပေးလိုတယ်လို့
ဖေဖေကိုပြောတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီအကြောင်း ဖေဖေ သမီးကို ဘာဖြစ်လို့ပြောမပြသလဲ”

အာနန္ဒါ၏စကားကို ကြားရသောအခါ ကဒီရေရှန်သည် တစ်စုံတစ်ဦးက သူ၏
ဦးခေါင်းကို ထုနှက်လိုက်သည်ဟု ထင်မှတ်သွားသည်။ မျက်မှန်ကို ပြင်တပ်လိုက်ပြီးလျှင်
အာနန္ဒါကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအကြောင်းအရာနှင့် အာနန္ဒါ နေမကောင်းထိုင်မသာ
ဖြစ်နေခြင်းသည် နီးကပ်သောဆက်စပ်မှုရှိနေသည်ဆိုသည့်အကြောင်းကို ကဒီရေရှန် နားလည်
သွားသည်။ အာနန္ဒါသည် ဖခင်ကိုကြည့်လျက် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေသည်ဖြစ်၍ ဦးခေါင်းကို
ငုံလိုက်လေသည်။

“သမီးကို ဒီအကြောင်း ဘယ်သူပြောပြသလဲ၊ မာဏိက္ကမိန်းမ၊ ဖန်းရန်ဆရာလား”
“မာဏိက္ကမိန်းမ ဖေဖေ”

“သူပြောကော ဘာဖြစ်လာမှာလဲ၊ ပန်းရန်ဆရာကပြောတဲ့အတွက် သမီး၊ မာဏိက္ကမိနဲ့လက်ထပ်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ ဒါလောက်ကလေးကြားတာနဲ့ သမီးက တစ္ဆေသရဲ တစ်ကောင်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရသလို တထိတ်တလန့် ဖြစ်နေရသလား။ သူတို့ သမီးအတွက် အရေးဆိုချင်ဆိုနေကြပါစေ။ သူတို့ လိုလားတာကို လက်မခံဘူးလို့ ဖေဖေပြောလိုက်မယ်”

“ဖေဖေက သမီးကိုမေးပြီး စကားပြန်မယ်လို့ပြောထားတယ် မဟုတ်လား။ ဖေဖေ သမီးကိုလည်း ဘာမှမေးမကြည့်ပါလား”

“ဖေဖေကိုယ်တိုင် တစ်စုံတစ်ခု အဆုံးအဖြတ်မပေးနိုင်တဲ့ အခြေအနေမှာ ရှိနေ တယ်။ အဲဒီအခြေအနေမှာ သမီးကို မေးကြည့်ရင်လည်း သမီးက အဲဒါကို ဖေဖေအလိုဆန္ဒလို အောက်မေ့ပြီး လက်ခံချင် လက်ခံသွားမှာ။ လက်ထပ်ထိမ်းမြားပြီးတဲ့အခါ သမီးပဲ လင်သားနဲ့ အတူ တစ်သက်လုံးနေသွားရမှာ။ ဖေဖေကြောင့် သမီးရဲ့ဘဝမှာ ဘယ်လိုအဆင်မပြေမှုမျိုးမှ မဖြစ်စေဖို့ ဖေဖေလိုလားတယ်”

“ဖေဖေ”ဟူ၍ အော်ခေါ်ပြီးလျှင် အာနန္ဒီသည် သူ့ဖခင်၏ ရင်ခွင်တွင်း၌ လဲကျ သွားပြီးလျှင် ရှိုက်ကြိုးတင်င် ငိုကြွေးလေတော့သည်။ မိမိသည် ယင်းကဲ့သို့ သရဲဘော ကြောင့်သူ ယောက်ျားတစ်ဦး၏သမီး၊ အဘယ်ကြောင့်ဖြစ်ရသနည်းဟူသော အတွေးသည် အာနန္ဒီအား နှိပ်စက်ကလွဲပြုနေသည်။ အာနန္ဒီသည် ထိမ်းထောင်မပြတ် တစ်သက်လုံး သူ့ဖခင်၏ သမီးအဖြစ်ဖြင့် သူ့ဖခင်ကို ပြုစုလုပ်ကျွေးနေနိုင်သည်။ သူ၏ဖခင်အတွက် အသက်ရှင်နေခြင်း ထက် ပိုမိုလွန်ကဲသော ကံကောင်းမှုမျိုး အာနန္ဒီ အတွက် တခြားဘယ်မှာရှိနိုင်ဦးမည်နည်း။

သို့သော် “ငါ၏ကိုယ်သည် ဖေဖေ၏ကိုယ်နှင့် ထိမ်းသွားပြီ”ဟု စဉ်းစားပြီးလျှင် အာနန္ဒီ တုန်လှုပ်သွားလေသည်။ ထို့နောက် ရုတ်တရက် သူ့ဖခင်ထံမှ ခွာပြီးလျှင် ထိုင်လိုက် သည်။ နှုတ်ခမ်းတွင် ပူလောင်မှုရှိနေတန်းဖြစ်သည်။ အနာဒဏ်ရာဖြစ်နေသကဲ့သို့ ထင်ရသည်။ အာနန္ဒီသည် သူ၏ အနာဒဏ်ရာကို ဆေးလိမ်းရန်အတွက် စိတ်စောနေသည်။ နှုတ်ခမ်းတွင် ရသော ယင်းအနာဒဏ်ရာကြောင့် ယခုအခါတွင် သူ့အနေနှင့် မိမိဖခင်၏ သမီးကညာစစ်စစ် တစ်ဦးအနေနှင့် အသက်ရှင်နေနိုင်ဖို့ရန် မလွယ်တော့ပေ။

“အဲဒီအကြောင်း ဖေဖေသမီးကို စောစောကတည်းက မေးဖို့ကောင်းတယ်၊ ဖေဖေမေးရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီး”

ဘာကြောင့်ဆိုသည်ကိုမူ အာနန္ဒီသာလျှင် သိလေသည်။

“ဖေဖေ ကျွန်မ အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်မ နှစ်သက်တဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆိုရင် မတားမြစ်မပိတ်ပင်ဘူး မဟုတ်လား”

အာနန္ဒီက အဏ္ဏာမလေ၏အမည်နာမကိုများ ပြောမည်လားဟူ၍ ကဒီရေရှန် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွားသည်။

“သမီးနှစ်သက်တာကို ဖေဖေ မကန့်ကွက်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ပန်းရန်ဆရာကတော့ သဘောတူမှာမဟုတ်ဘူး”ဟူ၍ ပြောလိုက်မည်ဟု ကဒီရေရှန်က စဉ်းစားသည်။

“ဖေဖေ”

“ဘာလဲသမီး”

“သမီး မာဏိက္ကမိနဲ့ လက်ထပ်မယ်၊ အဲဒါ သမီးရဲ့ဆန္ဒပဲ။ သမီးရဲ့ ဆုံးဖြတ် ချက်ပဲ”

ကဒီရေရှန်သည် သူ၏နားကိုပင် မယုံသင်္ကာဖြစ်သွားသည်။

“အာနန္ဒီ အိုးကင်းပုထိမိသွားတဲ့အတွက် မီးထဲစုန်ဈာယ်ဆိုတာ မသင့်လျော်ဘူး။ သမီး အဏ္ဏာမလေနဲ့ လက်ထပ်ရတဲ့အတွက်ကြောင့် ...”

“ဟင့်အင်း အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်လို့ အဏ္ဏာမလေနဲ့ သူ့အဖေက လိုလားတယ်ဆိုတောင်မှ သမီး အဏ္ဏာမလေနဲ့လက်ထပ်ဖို့ သဘောမတူနိုင်ဘူး”

အာနန္ဒီ၏အသိဉာဏ်သည် ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန်ဖြစ်သွားပြီဟူ၍ ကဒီရေရှန် ထင် သွားသည်။ ထို့ကြောင့် အာနန္ဒီအား အချိန်အတန်ကြာမျှ အိမ်ထောင်သည်ဘဝနှင့် ဘဝ ကြင်ဖော်ရွေးနည်း စသည့်အကြောင်းအရာများကို ရှင်းလင်းပြောပြနေသည်။ အာနန္ဒီသည် သူ့ဖခင်ပြောပြသည့် စကားများကို နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်နေသည်။ သူ့ဖခင်ပြောပြသည့် စကားများကို နားလည်နိုင်သည့်အခြေအနေတွင်လည်း ရှိမနေပေ။

အာနန္ဒီက စိတ်မရှည်သလို ပြောလိုက်သည်။

“ဖေဖေ သမီးဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြင်ဖို့ နည်းပေးလမ်းပြလုပ်မနေပါနဲ့တော့”

ကဒီရေရှန်က ပြောလိုက်သည် “အာနန္ဒီ သမီး ဘာလုပ်လုပ် ဖေဖေ မတားမြစ် တော့ပါဘူး” ကဒီရေရှန်သည် လျှာလေးအာလေးကြီးနှင့် ဖြစ်နေလေသည်။



အာနန္ဒီက သူနှင့်လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူလိုက်ပြီဟူ၍ မာဏိက္ကမိအား ပန်းရန် ဆရာကဗျာဗွရန် ပြောပြသောအခါ မာဏိက္ကမိ မယုံပေ။ မာဏိက္ကမိသည် အာနန္ဒီအား မဗွယ်မရာ ပြုမှုပြီးသည့်နောက် အပြင်ဘက် မထွက်ရဲတော့ပေ။ မိမိကျူးလွန်ပြုလုပ်သည့် ပြစ်မှုအတွက် မည်သည့်အပြစ်ဒဏ်ကို ခံရမည်နည်းဟူ၍ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြဖြစ်နေသော မာဏိက္ကမိသည် ပန်းရန်ဆရာပြောပြသည့်စကားကို ယုံကြည်ဖို့ရန် အတန်ငယ်ခဲယဉ်းသလိုဖြစ်နေသည်။

ပန်းရန်ဆရာသည် မာဏိက္ကမိ၏အမေ ကျေလမွာလအား ကဒီရေရှန်နှင့် ဆွေးနွေး ပြောကြားခဲ့သည့်အကြောင်းကို အကျယ်တဝင့် ရှင်းလင်းပြောပြလိုက်သည်။ အာနန္ဒီ၏ စိတ်သဘောထားကို စုံစမ်းပြီးမှ ကဒီရေရှန်သည် သူ၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြောပြရသောကြောင့်

အချိန်အတန်ငယ် ကြာသွားသည်ဆိုသည်အကြောင်းကို ပန်းရန်ဆရာက ပြောပြသည်။ ထိုအကြောင်းကို ကားရသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့လည်း စိတ်ထဲက အလွန်တရာ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားသည်။ သို့ရာတွင် အပြင်ပန်းကမူ မျက်နှာမဲ့ကာ ရွဲကာနှင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“သူ့ကို ဘာမေးမြန်းနေစရာလိုသလဲ။ မိဘတွေ စီစဉ်တဲ့အတိုင်း သူလိုက်မှာ ရမှာပေါ့”

“ကျွန်ုပ်တို့လည်း ညည်းနဲ့ မာဏိက္ကမ္မိတို့ဟာ ရှေးဘဝက ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ ပြုလုပ်ခဲ့ကြပေလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ညည်းတို့ ဒီမိန်းကလေးကို ရတာ။ ငွေတစ်သိန်းနီးပါး တန်ဖိုးရှိတဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာပိုင်ရှင်နဲ့ လက်ချစ်နတ်သမီး ညည်းတို့အိမ် ရောက်လာတော့မယ်။ အဲဒီနတ်သမီးကို ထိန်းသိမ်းထားဖို့မှာ ညည်းတို့ရဲ့ တာဝန်ဖြစ်တယ်။ ကျွန်ုပ်တို့အနေနဲ့ တယ်လောက်ကြိုးစားကြိုးစား အဲဒီအဆင့်ရောက်ဖို့ မလွယ်ဘူး။ အဲဒါတွေကို ဆင်ခြင် စဉ်းစားပြီး သတိတရားနဲ့ အလုပ်လုပ်ရလိမ့်မယ်”

ပန်းရန်ဆရာသည် ထိုနေရာမှ ထွက်သွားသည်။ ကဒီရေရှန်နှင့် အတူပေါင်း လက်ထပ်မင်္ဂလာပြုအတွက် အရေးကြီး စီစဉ်လုပ်ကိုင်စရာတွေ ရှိနေသည်။

တွေတွေဝေဝေနှင့်ထိုင်နေသော မာဏိက္ကမ္မိသည် ရုတ်တရက် အသိအမြင်တစ်ခု ရရှိသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။ မိမိကိုယ်မိမိ ပြောလိုက်သည်။

“အာနန္ဒီက ငါ့ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ ငါအခုမှ သိရတယ်။ တကယ်လို့ သူ ငါ့ကို မချစ်ရင် သူ့ကို ငါက ချစ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြလိုက်ရုံနှင့် သူ ငါ့နဲ့လက်ထပ် သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး”

အာနန္ဒီကိုချစ်သော သူ၏အချစ်သည် လက်ထပ်မင်္ဂလာပြုခြင်း၏ အသွင်တစ်ခု သာဖြစ်သည်ဟူသောအတွေးသည် မာဏိက္ကမ္မိ၏ ဦးနှောက်တွင် ရုတ်တရက် လျှပ်စက် လက်လိုက်သကဲ့သို့ ပြက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ထိုအချိန်၌ အတိုင်းမရှိ ပီတိသောမနေသဖြင့် ဖြစ်သွားသည်။ မာဏိက္ကမ္မိသည် ချက်ချင်း သတိသားတစ်ဦးကဲ့သို့ ဝတ်စားဆင်ယင်ပြီး အာနန္ဒီ၏အိမ်သို့သွားသည်။ အပြင်ဘက်အခန်းထဲ၌ ကဒီရေရှန်နှင့် ပန်းရန်ဆရာတို့သည် စကားပြောနေကြသည်။ အောက်ထပ်အခန်းထဲ၌ အာနန္ဒီမရှိကြောင်း သိရသည်ဖြစ်၍ မာဏိက္ကမ္မိသည် စိတ်အလွန်တက်ကြွနေပြီးလျှင် ပိုင်စိုးပိုင်ခင်း အပေါ်ထပ်အခန်းသို့ တက် သွားသည်။ အခန်းထောင့်ရှိ အိပ်ရာပေါ်၌လှဲနေသော အာနန္ဒီကို အဝေးမှ လှမ်းမြင်လိုက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရင်ခုန်သွားသည်။

ခြေသံကြားရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အာနန္ဒီ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မာဏိက္ကမ္မိက တွေ့ရသောအခါ လန့်သွားပြီးလျှင် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ညွှန်ပြလျှင် “အဲဒီမှာ ထိုင်ပါ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်ကမူ အိပ်ရာပေါ်မှ မထပေ။



“အာနန္ဒီ နေလို့မကောင်းဖူးလား”

အာနန္ဒီက ညှိုးငယ်သောအသံဖြင့် “ကျွန်မနေကောင်းပါတယ်” ဟု၍ ပြန်ဖြေ ပြီးလျှင် သူ၏ယောက်ျားလောင်းကို ကြောင်ကြည့်နေသည်။ မမြင်ဘူး။ မသိဘူးသည် လူတစ်ယောက်ကို ကြည့်နေသကဲ့သို့ပင် ထင်ရသည်။

မာဏိက္ကမ္မိသည် စိတ်လှုပ်ရှားတက်ကြွလာပြီးလျှင် ပြောလိုက်လေသည်။

“အာနန္ဒီ သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲ”

“အသက်သေဖို့နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ နှစ်ခုရှိတဲ့အထဲက ကျွန်မအနေနဲ့တစ်ခုကို ရွေးရမှာ ဖြစ်တဲ့အတွက် ရွေးလိုက်တာပဲ။ ရှင်ကတော့ ဝမ်းသာနေတယ်မဟုတ်လား” ယင်းသို့ ပြောလျက် အာနန္ဒီသည် လည်ချောင်းတစ်သို့သွားလေသည်။

“အာနန္ဒီ အခုလိုပြောရင်တော့ ...”

ယင်းသို့ ပြောရင်းပြောရင်း မာဏိက္ကမ္မိသည် အာနန္ဒီ၏ကုတင်အနီးသို့ တိုးသွား သည်။ အာနန္ဒီကိုလည်း ‘မင်း’ ဟု၍ ပိုင်စိုးပိုင်ခင်း ခေါ်လိုက်သည်။ မာဏိက္ကမ္မိသည် အခု ကတည်းက မိမိအား သူ၏ လက်ထပ်မယားအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုထားပြီဟူ၍ အာနန္ဒီက နားလည်သွားသည်။

အာနန္ဒီက မာဏိက္ကမ္မိအား ခပ်ထန်ထန်အသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ရှေ့မတိုးပါနဲ့၊ ကျွန်မတို့ လက်ထပ်ရသေးခင် ရှင် ကျွန်မနဲ့ တစ်ယောက်တည်း တွေ့ဖို့မတော်ဘူး။ ရှင် ကျွန်မနဲ့ တွေ့ခွင့်မရှိဘူး”

အာနန္ဒီ၏ မာကြောသောအသံသည် မာဏိက္ကမ္မိအား နောက်တွန့်သွားအောင် ပြုလိုက် သည်။ မိမိသည် အာနန္ဒီ၏အမိန့်ဩဇာကို တွန်းလှန်ပယ်ဖျက်ခြင်းငှာ မရွှမ်းနိုင်ပဲဟူ၍ မာဏိက္ကမ္မိ တွေးမိသွားသည်။ အကယ်၍ အာနန္ဒီ၏ အမိန့်ဩဇာကို တွန်းလှန်ပယ်ဖျက်လိုက်ပါက အစီအစဉ်တွေအားလုံး ပျက်စီးသွားနိုင်သည်ဟူ၍လည်း မာဏိက္ကမ္မိ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေသည်။ အချိန်အတန်ကြာမျှ တိတ်တဆိတ် ထိုင်နေပြီးနောက် အာနန္ဒီဘက်ကို လှမ်းကြည့်လျက် စိတ်ပျက်အားလျော့သောအသံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“လက်ထပ်ခင်ကတည်းက ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့အချစ် အပြည့်အဝ ပွင့်လန်းစည်ပင်နေဖို့ ကျုပ် ဆန္ဒရှိတယ်။ တကယ်လို့ အဲဒါကို အာနန္ဒီက သဘောမတူဘူးဆိုရင်လည်းပဲ ကိစ္စ ပန်ပါဘူး” ယင်းသို့ပြောလျက် မာဏိက္ကမ္မိ ထိုနေရာမှ ထသွားသည်။

အာနန္ဒီသည် စိတ်ထဲကပင် အချစ်ဟူသောထိုစကားလုံးကို တစ်ကြိမ်၊ နောက် တစ်ကြိမ် ထပ်ရွတ်လိုက်ပြီးလျှင် ခဲစားမှုအပြည့်ရှိနေသည့် ရယ်ခြင်းမျိုးဖြင့် ရယ်လိုက်သည်။

အာနန္ဒီ၏ထံမှ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့်ပြန်လာသော မာဏိက္ကမ္မိသည် လှေကားမှ ဆင်းရင်း လွန်ခဲ့သည့်နေ့က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်ကို သတိရလာသည်။ မိမိသည် လတ်ဆတ်သည့် နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့်ကို နှင်းချေပစ်လိုက်သည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ်



www.burmeseclassic.com

လှပသည့်ခိုင်မာသောကောင်ကို အသက်ရှူရပ်သွားအောင် လည်ပင်းညှစ်ပစ်လိုက်သည်ဟူ၍ လည်းကောင်း ထင်မိလေသည်။ သူ့ခြေထောက်ပေါ် ငါ လဲလျောင်းမသွားသင့်ပေ။ အကြောင်းမူကား ယင်းသို့ပြုလုပ်မိသောကြောင့်သာလျှင် ယနေ့ သူ ဤမျှ မာန်မာနတက်ကြွ နေပြီး ဒေါသပုန်ထနေခြင်းဖြစ်သည်ဟူ၍ မာဏိက္ကမိ စဉ်းစားမိလေသည်။

မာဏိက္ကမိသည် အိမ်ပြန်ရောက်လာသည်အချိန်၌ သူ၏မိခင် ကျေလမ္မာလသည် မီးမွှေးနေသည်။ ကျေလမ္မာလသည် မာဏိက္ကမိအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်သည်။ မာဏိက္ကမိ ဘယ်နေရာက ပြန်လာသည်ဆိုသည်ကို သိသွားသည်။ သား လက်ထပ်မည် ဆိုသည်သတင်းကို ကြားပြီးသည့်နောက်၌ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ကျေလမ္မာလ၏ စိတ်နှလုံးတွင် ဆန့်ကျင်ဘက်အတွေးနှစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာပြီးလျှင် မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ဖြစ်နေသည်။ တစ်ဖက် တွင် အလွန်တရာ ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေပြီးလျှင် အခြားတစ်ဖက်၌မူ မသိရမမြင်ရသည့် ဘေးအန္တရာယ်တစ်ခုကို သင်္ကာမကင်းဖြစ်နေသောကြောင့် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေသည်။

မာဏိက္ကမိသည် တယုတယ မွေးမြူကြည့်ရှုလာခဲ့ရသည့် သူ၏ တစ်ဦးတည်းသော သား ဖြစ်သည်။ သားအတွက် မည်ကဲ့သို့သော ဒုက္ခဒုက္ခများကို ခံစားလာခဲ့သည်ကို သူ တစ်ဦးတည်းသာလျှင် သိသည်။ မိမိ၏သားအတွက် အကယ်၍ သူကိုယ်တိုင် သတိပေးမိ ကျရှာပြီး သူ့ဩဇာညောင်းနိုင်မည့် သတိပေးမိနှင့် မာဏိက္ကမိကို လက်ထပ်ပေးရလျှင်မူ ဤ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ခြင်းဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ကဒီရေရှန်၏ အိမ်၌ သားမရှိသော ကြောင့် မိမိသားကို ကဒီရေရှန်တို့အား ရောင်းစားရသည်ဟူ၍ထင်ပြီး စိတ်နှလုံး ဂဏာမပြု ဖြစ်နေသည်။ မြို့၌ကြီးပြင်းသော ပညာတတ်မိန်းကလေးတစ်ဦးက သူ၏သားကို လက်ထဲက လှယူတော့မည်ဟူသော အတွေးကြောင့်လည်း ထိတ်လန့်စိုးရိမ်ခြင်း ဖြစ်နေမိသည်။ အိမ်တွင် ဖြစ်ပေါ်လာမည့်အကြောင်းကိုခွဲကို တားမြစ်ပိတ်ပင်နိုင်ဖို့ရန်မှာမူ ကျေလမ္မာလ အနေဖြင့် စွမ်းဆောင်နိုင်သည့်အရာမဟုတ်ပေ။ သူ၏စကားကို ယန်းရဲဆရာကလည်း လက် မခံပေ။ မာဏိက္ကမိကလည်း ဂရုမစိုက်ပေ။

“မာဏိက္ကမိ နှင့် ယန်းရဲဆရာပြောတဲ့စကားကို နားယောင်ပြီး ငါတို့ကံစာတစ် ပွင့်လာပြီလို့များ မအောက်မေ့နဲ့။ တကယ်လို့ ဒီမိန်းကလေး အစစအရာရာတော်တယ်ဆိုရင် ယန်းရဲဆရာက သူ့သားနဲ့ လက်ထပ်မပေးဘဲ နှင်နဲ့ဘာဖြစ်လို့ လက်ထပ်ပေးရတာလဲ ဆွမ်းဆန်ထဲမှာ ကြက်ချေးရောနေတယ်ဆိုတာ ငါနားလည်တယ်”

ယင်းသို့ ကျေလမ္မာလက သူ၏စကားကို အစပျိုးသည်။ အာနန္ဒီတို့အိမ်မှ စိတ်လည်းပျက်၊ ဒေါသလည်းထွက်၍ ပြန်လာသော မာဏိက္ကမိ၏ ဒေါသသည် မိခင်၏စကားကို ကြားရသောအခါ ပေါက်ကွဲမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်လာသည်။ မာတာပိတဂုဏော အနန္တောဟူသည့် အယူဝါဒကို မာဏိက္ကမိသည် အပြည့်အဝ ယုံကြည် ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိဒေါသကို ချိုးနှိမ်ပြီးလျှင် ပြောလိုက်လေသည်။



“လက်ထပ်မင်္ဂလာ ပြုလုပ်တဲ့အချိန်အထိ အမေ တိတ်တိတ်နေရင် ကောင်း လိမ့်မယ်”

ကျေလမ္မာလက အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ပြောလိုက်သည်။

“ဟဲ့၊ ဒီအိမ်မှာ မရှိတဲ့စကားတွေကို မပြောစမ်းနဲ့။ ငါ့ကို မိကျောင်းမင်း မရကင်းလာပြမနေနဲ့။ ငါ အားလုံး နားလည်တယ်။ တကယ်လို့ အကြောင်းထူးမရှိရင် ဒီအိုးကြီးက သူ့သမီးကို နှင်ခေါင်းပေါ်ရွက်ထားဖို့ ဘယ်မှာ သဘောတူမှာလဲ။ ဒီကောင်မ ကလည်း နှင်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ အခုလို ဘယ်မှာအရေးကြီးလုပ်နေမှာလဲ”

မာဏိက္ကမိကလည်း အော်ပြောလိုက်သည်။

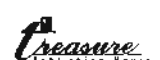
“အမေ တိတ်မလား မတိတ်ဘူးလား”

ကျေလမ္မာလက ထပ်ကဲပြန်သည်။

“ကောင်းတယ်၊ မယားလုပ်တဲ့လူ ဒီအိမ်မှာ ခြေမချစင်ကတည်းက နှင် ငါပြောတဲ့ စကားကို ခါးခါးသီးသီးငြင်းနေတယ်၊ နှင်မယားအိမ်ရောက်လာလို့ရှိရင် ငါအခြေအနေ ဘယ်အထိ ဖြစ်သွားမလဲဆိုတာ ငါ မသိဘူး။ တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ သူ လက်ထပ်ထိမ်းမြားဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး။ ဒါကြောင့် သူ နှင်လည်ပမ်းကို ကြိုးကွင်းချည် နေတာ၊ ဒီကောင်မရဲ့ အမေဟာ မုဆိုးမဖြစ်ပြီးတဲ့နောက်မှ ဒုတိယအကြိမ်အိမ်ထောင်ပြုတယ်။ ယဒီအကြောင်းတွေကို တစ်ဖြုလုံး သိနေကြတယ်။ နှင် ဖုံးကွယ်ဖို့ ကြိုးစားနေလို့ အလကားပဲ”

မိမိအား ဆန့်ကျင်လိမ့်မည်ဟု လုံးဝမျှော်လင့်မထားသူတစ်ဦးထံမှ ရုတ်တရက် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြုလုပ်လာသည်ကို တွေ့ရသောအခါ မာဏိက္ကမိသည် မတွေးတတ် မကြံတတ် ဖြစ်သွားသည်။ အာနန္ဒီ၏အမေသည် နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် အိမ်ထောင်ပြုခဲ့သည်။ ယင်းအချက်ကို သူ မသိမဟုတ်ပေ။ ယင်းအကြောင်းကြောင့်သာ အာနန္ဒီနှင့် သူ လက်ထပ်ခွင့်ရခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟူ၍ တွေးတောနေမိလေသည်။ သူ၏အမေ အိမ်တကာလည်ပြီး ထိုအကြောင်းကို မကြံငြာလျက် သူ၏အကြံကို ဖျက်ဆီးပစ်လိမ့်မည်ဟူ၍လည်း သင်္ကာမကင်းဖြစ်သွားသည်။

ကျေလမ္မာလသည် အရပ်တကာ လှည့်လည်ပြီးလျှင် မိမိသည် ဆင်းရဲသော ပညာမတတ်သော သာမန်လူတစ်ယောက် ဇနီးမယားဖြစ်သော်လည်း တင့်တယ်ကြွယ်ဝသော အိမ်ထောင်စုတစ်ခုတွင် မွေးဖွားလျက် ဂုဏ်သရေရှိရှိ နေထိုင်လာခဲ့ရသည်ဆိုသည့် အကြောင်း ကို မောင်းထုသည်။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ ကံကြမ္မာအလျဉ်းမသင့် ဖြစ်သွားပြီးသည့်နောက်၌ မိမိသည် နောက်တစ်ကြိမ် အိမ်ထောင်ပြုလျက် ဤသားကို မွေးဖွားခြင်း မဟုတ်ဆိုသည့် အကြောင်းကိုလည်း ကျေလမ္မာလ ပြောပြနေသည်။ ကျေလမ္မာလသည် ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။ မိမိတို့၏အိမ်ထောင်စုသည် သမီးရှင်၏အိမ်ထောင်စုထက် အစစအရာရာ အဆင့် မတန်းမြင့်သည်ဆိုသည့်အကြောင်းကို အလျင်အမြန် ထုတ်ဖော်မကြေညာဘဲ မဖြစ်ဟူ၍ ထင်မှတ်နေသည်။



မာတိက္ကမံသည် ပန်းရန်ဆရာ၏ထံသို့ ပြေးသွားပြီးလျှင် ပန်းရန်ဆရာ၏
ခေါ်လျက် သူမိခင်ထံပြန်လာသည်။ ကျွေးလမ္မာလသည် ပန်းရန်ဆရာကို ကြောက်သွားပြီး
ပန်းရန်ဆရာသည် သူ၏ကိုယ်စောနှင့် အသက်ကိုသာလျှင်မက သူ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကိုလည်း
စောင့်ရှောက်ထားသူဖြစ်သည်။ ပန်းရန်ဆရာသည် ကျွေးလမ္မာအား မြောက်တစ်လှည့်
မြောက်တစ်လှည့် လုပ်ထားလိုက်လေသည်။

“မာတိက္ကမံ၊ ပက်ထပ်တဲ့အချိန်အထိ တကယ်လို့ ညည်း တစ်စုံတရာပြောမ
ဆိုရင် ညည်း မိမိပဲနဲ့။ အဆက်အသွယ် ထာဝစဉ်ပြတ်သွားပြီလို့သာ မှတ်ပေတော့။ သ
ကောင်းစားတာကို မကြည့်ဘဲ၊ ကိုယ့်ပစ္စည်းအလှခံရသလို အခုလိုဘာဖြစ်လို့ ဟောင်း
ဟောင်းပြုသလဲ နေ့ရက်ပြောနေတာလဲ” ယင်းသို့ပြောလျက် ပန်းရန်ဆရာသည် ကျွေးလမ္မာ
အား ဆူပူကြိမ်းမောင်းလိုက်လေသည်။

မျက်လုံးတွင် စိုလာသည့် မျက်ရည်ကို အနိုင်နိုင်တားဆီးပြီးလျှင် ကျွေးလမ္မာ
လည် အခန်းထောင့်တစ်ထောင့်သို့သွား၍ လှံနေလိုက်လေသည်။ ပန်းရန်ဆရာအနေဖြင့်
မိမိ၏လမ်း၌ ယင်းကဲ့သို့ အနှောင့်အယှက် ပေါ်လာသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ မာတိက္က
မံအနေဖြင့် လက်ထပ်ခင် အာနန္ဒီနှင့်အတူတွဲ၍ ဖျော်ပါးမှုပြုခွင့်မရသောကြောင့်လည်းကောင်း
ခပ်သုတ်သုတ်ပင် လက်ထပ်မင်္ဂလာအခမ်းအနား ကျင်းပပို့ရန် စိုင်းပြင်းနေကြလေသည်။

လက်ထပ်မင်္ဂလာအခမ်းအနား ကျင်းပသည့်အချိန် ရောက်လာလေပြီ။ အာနန္ဒီသည်
မာတိက္ကမံ၏နီးမယား ဖြစ်သွားလေပြီ။

မဒရပ်မြို့၌ သူဌေးသူကြွယ်တို့၏ အိမ်များ၌လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် သူ
သူကြွယ်ဖြစ်ဖို့ရန် ရည်ရွယ်ချက်ထားကြသူများ၏ အိမ်များ၌လည်းကောင်း၊ ခမ်းမ
လိုက်မြိုက်စွာကျင်းပသည့် လက်ထပ်မင်္ဂလာအခမ်းအနားများကဲ့သို့ပင် ယခု လက်ထပ်မင်္ဂ
လာအခမ်းအနားမှာလည်း စည်ကားသိုက်မြိုက်လှပေသည်။ မာတိက္ကမံနှင့် ပန်းရန်ဆ
ရာနှစ်ဦးလုံးပင် သူဌေးသူကြွယ်ဖြစ်ဖို့ရန် ရည်မှန်းချက်ထားသူများ ဖြစ်ကြသည်။ သူ
နှစ်ဦးသည် ကဒီရေရန်၏ငွေများကိုလည်းကောင်း၊ ဟိုမှသည်မှ ချေးငွား၍ရသည့် ငွေများကို
လည်းကောင်း ရေလိုသုံးပစ်လိုက်ကြလေသည်။

လက်ထပ်မင်္ဂလာအခမ်းအနားနေ့၌ အတ္ထာမလေသည် မြို့တွင်မရှိပေ။ သူ
အဖော်ကျောင်းသားများနှင့်အတူ ပန်းချီရေးဆွဲရန် တံကျာဂူရသို့သွားသည်။ ရှာရဒါသည်
အာနန္ဒီ၏ လက်ထပ်မင်္ဂလာအခမ်းအနား တက်ရန်အတွက် အနုပညာကောလိပ်မှ ခွင့်ယူလိုက်
လေသည်။ အတ္ထာမလေကမူ ဘယ်သူက ဘယ်လိုပြောပြော ထိုအချိန်တွင် မဒရပ်မြို့၌နေရာ
စိတ်ဆန္ဒမရှိပေ။

အာနန္ဒီသည် သူတစ်ဦးတည်းရှိနေချိန်၌ သူ၏မင်္ဂလာဆွဲကြီးကို လက်ဖြင့် ဂိုင်ပြီး
လျှင် မျက်လုံးတွင် ကပ်လိုက်လေသည်။ ယင်းမင်္ဂလာဆွဲကြီးသည် မိမိအား ဘဝသစ်ကို

ပေးနိုင်ပါစေ။ မိမိနှင့်မိမိ အိမ်ထောင်စု၏ဘဝကို ချမ်းသာသုခနှင့် ပြည့်ဝအောင် ပြုလုပ်
နိုင်ပါစေဟူ၍ အာနန္ဒီသည် ဘုရားသခင်ထံ ဆုတောင်းလိုက်လေသည်။ ထိုအချိန်၌ မျက်လုံးမှ
ထွက်လာသော မျက်ရည်သည် ထိုမင်္ဂလာဆွဲကြီးကို ဆေးကြောပေးနေသည်။ ယင်းမျက်ရည်
ပျားသည် ပီတိမျက်ရည်များ ဖြစ်ပါသလော။ မည်သူမျှ အမှန်တကယ် မပြောနိုင်ပေ။



ပန်းချီအနုပညာကောလိပ်ကျောင်းသားတို့သည် မဒရပ်မြို့မှ တန်ကျာဂူရသို့
သွားရန်အတွက် ဘတ်စ်ကားတစ်စီးကို အထူးစီစဉ်ကြသည်။ ဘတ်စ်ကားဖြင့် တန်ကျာဂူရ
သို့ အရောက်သွားပြီးလျှင် တန်ကျာဂူရ၌ နှစ်ရက်နားလျက် ကံဒန်ဒေအမည်ရှိ နေရာတစ်နေရာ
သို့ သွားကြသည်။ ခရီးလမ်းတစ်လျှောက်၌ ကျောင်းသားအဖော်များများသည် စိတ်ပါ
ဝင်စားစရာ အတွေ့အကြုံအမျိုးမျိုးကို ရရှိကြသည်။

ဘယ်ဆီကိုကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် အဝေးသို့အထိ ပျံလွှင့်နေသည့် ယာခင်းများ
သည် စိမ်းမြမြကဘလားကို ခင်းလျက် ကျောင်းသားများအား ကြိုဆိုနေသကဲ့သို့ ထင်ရသည်။
လမ်းတစ်လျှောက်၌ တွေ့မြင်ရသော အုန်းပင်များ၊ ငှက်ပျောပင်များ၊ ကြံခင်းများနှင့်
ဝါးရံတောများသည် ကျောင်းသားများ၏ အနုပညာမျက်လုံးများကို အလွန်တရာ နှစ်သက်
ရွှင်လန်းမှုပေးနေကြသည်။ ဟိုနေရာသည်နေရာ၌ ရှိနေကြသည့် ရောင်းငယ်မြောင်းငယ်များနှင့်
မြစ်များသည် တသွင်သွင်စီးဆင်းနေကြသည်။ ရေအပြည့်ရှိနေသည့် အိုင်များနှင့် ရေကန်များ၌
ကြာမျိုးစုံ အမြောက်အများပွင့်နေကြသည်။ ယင်းရွှေခင်းများကို မဒရပ်မြို့၌ နေကြသူများ
အနေဖြင့် မြင်ရဖို့ရန် အလွန်တရာ ခဲယဉ်းသည်။

အတ္ထာမလေအတွက် ယင်းရွှေခင်းများသည် အဘယ်ကြောင့် မြောက်သွေ့ပြီး
ပြီးငွေဖွယ်ဖြစ်နေသည်မသိပေ။ ဘတ်စ်ကားပေါ်၌ ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ထိုင်နေသော
အတ္ထာမလေသည် ယင်းရွှေခင်းများကို ခရီးသည်တစ်ဦးဦးက သံကန္တာရ ရွှေခင်းများကို
ကြည့်ရှုနေသကဲ့သို့ပင် ငေးကြည့်နေသည်။

သူ၏မျက်လုံးမှာ ပွင့်နေသော်လည်း သူ၏အမြင်သည် မည်သည့်သူ့ညထဲတွင်
လှည့်လည်နေသည်မသိပေ။ အတ္ထာမလေသည် မိမိ၏တစ်သက်တာ၌ ယခင်က ဤကဲ့သို့
ခါးသီးလှသည့် စိတ်မချမ်းသာမှုမျိုးကို မတွေ့ကြုံ မခံစားရဖူးပေ။ သူ အဘယ်ကြောင့်
ဤမျှ စိတ်မချမ်းသာဖြစ်နေသည်ဆိုသည်ကို သူကိုယ်တိုင်လည်း နားမလည်ပေ။

ကျောင်းသားများသည် တန်ကျာဂူရမှ ဘုရားကျောင်းများ၏ မြို့ဖြစ်သော ကံဒန်ဒေ
သို့ ရောက်လာကြသည်။ ထိုနေရာသို့ ရောက်ရှိသောအခါ ကျောင်းသားများသည် ဇာမိစုစီ
တစ်စုစီခွဲလျက် ဘုရားကျောင်းအသီးသီးသို့ သွားကြသည်။ ကျောင်းသားအချို့မှာမူ သဘာဝ
ရွှေခင်းများကို ပန်းချီရေးဆွဲရန်အတွက် ထွက်သွားကြသည်။ အတ္ထာမလေလည်း သူတို့နှင့်အတူ

လိုက်ပါသွားသည်။ သို့ရာတွင် လမ်း၌ တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့နေသော ဘုရားကျောင်းဟောင်း၊ တစ်ခုကို တွေ့မြင်ရသည်ဖြစ်၍ ထိုဘုရား ကျောင်းအတွင်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။

ဘုရားကျောင်းအတွင်းရှိ အခန်း၏ပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက်၌ ထူထပ်သော အမိုက်မှောင် လွမ်းနေသည်။ ထိုနေရာရှိ မိုးဝါးသောအနံ့အသက်သည် လင်းနို့များ၏ နေရာဌာန ဖြစ်သည်ဆိုသည့်အကြောင်းကို ညွှန်ပြနေသည်။ ဘုရားကျောင်းအတွင်းက ကြမ်းပြင်မှာ ပုံအပြည့်ဖြစ်နေသည်။ အပိုက်မှောင်ထဲတွင် ရုပ်တုစသည်ကို ရှာဖွေနေသော အတ္ထာမလေသည် နောက်ဆုံး၌ ရုပ်တုတစ်ခုကိုတွေ့ရ၍ ထိုရုပ်၏ ရှေ့ဘက်ရှိတိုင်ကိုမှီလျက် ထိုင်လိုက်သည်။ အမိုက်မှောင်ထဲတွင် အတန်ကြာမျှ ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ဘုရားကျောင်း၏ အပေါ်ဖက်နံရံ၌ လင်းနို့အများအပြား တွဲလွဲဆွဲနေကြသည်ကို မြင်သွားသည်။

တန်ဂျာဂူရို ဘုရားကျောင်းများ၏ နံရံများပေါ်၌ ရေးခြယ်ထားသည့် ရောင်စုံပုံများကို သူ့ကိုအတိုင်း စက္ကူပေါ်၌ ပုံတူရေးဆွဲရန် ကော်ပီစာအုပ်ကိုဖွင့်ပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ ကော်ပီစာအုပ်ထဲတွင် ရေးခြယ်ထားသည့်ပုံများကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ပန်းချီရေးဆွဲရာ၌ အလေ့အကျင့်မရှိသေးသော လူတစ်ယောက်ယောက်က ခဲတံဖြင့် ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် အကြောင်းများကို ရေးဆွဲထားသည်ကိုသို့ ထင်သွားသည်။ မိမိ၏စိတ် ယင်းကဲ့သို့ အဘယ်ကြောင့် ပုံမမှန်ဖြစ်နေသည်ဆိုသည်ကို သူ နားမလည်ပေ။

အတ္ထာမလေသည် မဒရပ်မြို့မှ ဝေးရာသို့သွားပြီး မိမိအလုပ်ထဲတွင် နှစ်မြှုပ်ထားလိုသည့်ဆန္ဒ ရှိနေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုနေရာသို့ ရောက်လာသည့်အခါ၌မူ သူ၏ စိတ်နှလုံးသည် အဘယ်ကြောင့် ပုံမမှန်ဖြစ်နေသည်မသိပေ။ စိတ်ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေသည်။

နံရံပေါ် တွဲလွဲဆွဲနေကြသည့် လင်းနို့များသည် ရုတ်တရက် ဟိုဟိုသည်သည် ထပြန်ကြသည်။ လင်းနို့တစ်ကောင်သည် ပျံရင်း အတ္ထာမလေ၏ကျောကို ဝင်တိုးသည်။ နောက်ဖက်၌ ရှည်များသည် ဆူဆူညံညံလုပ်လျက် ပြေးလွှားလှုပ်ရှားနေကြသည်။ ကြွက်များ ကာလည်း တွန်နေကြသည်။ ထိုကြွက်များသည် အလွမ်းသီချင်း ဂီတအတွက် စည်းလိုက်ဖို့ရန် ကြိုးစားနေကြသလားဟု အတ္ထာမလေ ထင်သွားသည်။

အတ္ထာမလေသည် ရှာရဒါကို စိတ်ဆိုးသွားသည်။ အကယ်၍ ရှာရဒါသာ လိုက်ပါလာပါက သူ ယခုလောက် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်မည်မဟုတ်ပေ။ ရင်ပွင့်လျက် ရှာရဒါနှင့်စကားပြောရင်း အချိန်ဖြုန်း၍ ရနိုင်သည်။ ရှာရဒါသည် အာနန္ဒီ၏လက်ထပ် မင်္ဂလာပွဲအတွက် ခွင့်ယူသွားသည်။ သူက ငါ့ထက် အာနန္ဒီအတွက် ပိုပြီးကြောင့်ကြနိုက်ပုံ ရသည်။ ယင်းသို့တွေးလျက် အတ္ထာမလေ ဒေါသထွက်လာသည်။

မဒရပ်မြို့၌ ရှာရဒါနှင့်အတူတကွ အားလုံးက သူ့ကို လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲတက်ရန် အရေးဆိုကြသည်။ ဆန္ဒရှိသည် သူ့ကို မင်္ဂလာဆောင်သွားရန် ငိုယိုပြီး တောင်းပန်သည်။ မာဏိက္ကမိနှင့်အတူ အတ္ထာမလေ၏ မိဘများအပြင် အာနန္ဒီ၏ဖခင်ပါ သူ့ကို ခရီးမထွက်ရန်

ပျောင်းဖျံပြောကြားကြသည်။ သို့ရာတွင် သူ မနာယူခဲ့ပေ။ အတ္ထာမလေသည် အမှန်အားဖြင့် တခြားလူများ တောင်းပန်တိုက်တွန်းသည့်စကားကို ခေါင်းညိတ်လျက် လက်ခံနာယူသည် အကျင့်ရှိသူဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုနေ့၌ကား အဘယ်ကြောင့် ဤမျှခေါင်းမာနေသည် မသိပေ။ အကယ်၍ အာနန္ဒီကသာ သူ့ကို ခရီးမထွက်ရန် တောင်းပန်တိုးလျှိုးမည်ဆိုပါက သူ လိုက်လျောပေးလိမ့်မည်။ အာနန္ဒီသည် သူ့ကို ခရီးမထွက်ရန် အဘယ်ကြောင့် အလေးအနက် မပြောဆိုသည်မသိပေ။ ယခု အာနန္ဒီသည် ငါ့ကို တယ်မှာဂရုစိုက်တော့မည်နည်းဟူ၍ တွေးတောပြီးလျှင် အတ္ထာမလေ စိတ်မကောင်းဖြစ်လျှာသည်။

ပထမဦးစွာ မာဏိက္ကမိကိုယ်တိုင် အတ္ထာမလေထံလာ၍ သူ လက်ထပ်တော့မည် ဆိုသည့်အကြောင်းကို ပြောပြသည်။ မိမိနှင့် အာနန္ဒီတို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ချစ်နေကြသည်လည်းကောင်း၊ ထို့ကြောင့်သာ အာနန္ဒီကိုယ်တိုင် သူ့ဖခင်ထံသွားပြီး သမီးလက်ထပ်ရမည်ဆိုလျှင် မာဏိက္ကမိနှင့်ပင် လက်ထပ်မည်။ တခြားလူနှင့်လက်ထပ်ဘူး ပြောခဲ့သည်ဆိုသည်ကိုလည်းကောင်း မာဏိက္ကမိက အတ္ထာမလေကို ပြောပြသည်။ ယင်းကဲ့သို့ သောစကားများကို ပြောပြလျက် မာဏိက္ကမိသည် အတ္ထာမလေရှေ့တွင် ကြွားပြသည်။ သူ အတ္ထာမလေထက် သာသွားပြီးဆိုသည့်အကြောင်းကို မာဏိက္ကမိသည် သက်သေထုပြုလိုသည့် ဆန္ဒရှိသည်။

မာဏိက္ကမိ၏စကားများကြောင့် တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် စိတ်မချမ်းမသာမှုကို အတ္ထာမလေအနေဖြင့် ခံနိုင်စွမ်းမရှိ ဖြစ်နေသည်။ မာဏိက္ကမိက သူ၏နှလုံးကို သံတူနှင့် ရိုက်နှက်လိုက်သည်ဟူ၍ အတ္ထာမလေ ထင်မှတ်နေသည်။ ယင်းသို့ဖြစ်သော်လည်း သူ၏ စိတ်နှလုံးထဲတွင် မာဏိက္ကမိနှင့်ပတ်သက်၍ ရွံရှာခြင်း သို့မဟုတ် မုန်းတီးခြင်း မရှိပေ။ မာဏိက္ကမိနှင့် အတ္ထာမလေတို့သည် တစ်မိဝမ်းတွင်းက ဆင်းသက်သည့် ညီအစ်ကိုသဖွယ်ပင် ဖြစ်နေကြသည်။ သို့ရာတွင် အတ္ထာမလေသည် မာဏိက္ကမိအား မည်သည့်အခါမျှ နှစ်ကိုယုံ တစ်စိတ်ရှိသည့် အမူအရာမျိုးကို မပြပေ။ မာဏိက္ကမိအား မိမိ၏အစ်ကိုတစ်ယောက်အဖြစ်မှ မှတ်ထင်လေသည်။

အာနန္ဒီသည် မာဏိက္ကမိအား အဘယ်ကြောင့် ချစ်ကြိုက်သွားသနည်း။ အာနန္ဒီ၏ စိတ်နှလုံးသည် မာဏိက္ကမိ၏အလိုကျ အဘယ်ကြောင့်ဖြစ်သွားသနည်း။ အာနန္ဒီသည် သူ့ဖခင်အား နားပူနားဆာလုပ်လျက် လက်ထပ်ထိမ်းမြားပေးရန် အဘယ်ကြောင့် အလျင်အမြန် တိုက်တွန်းသနည်း။ ယင်းအချက်များကို အတ္ထာမလေ မယုံကြည်ပေ။ လုံးဝ မယုံကြည်ပေ။ အတ္ထာမလေသည် အမှန်တကယ်ပင် ယင်းအချက်တို့ကို ယုံကြည်မှုမရှိပေ။ မိမိ ငိုမိလိမ့်မည်ဟု အတ္ထာမလေထင်လာသည်။ မာဏိက္ကမိ၏ရှေ့၌ ထိန်းထားနိုင်သော်လည်း မာဏိက္ကမိ ထွက် သွားပြီးနောက် တစ်ကိုယ်တည်းရှိသည့်အခါ၌မူ အတ္ထာမလေသည် ရှိုက်၍ရှိုက်၍ ငိုချလိုက်လေသည်။

အတ္ထာမလေ အဘယ်ကြောင့် ငိုသနည်း။

အတ္ထာမလေသည် မဒရပ်မြို့၌ မိန်းကလေးအမြောက်အများကို စော့ပျံသည့် အားနွဲ့သည် သူ့အတွက် သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ပေ။ အိပ်မက်လောကထဲက အလှပျိုသဖွယ်ဖြစ်နေသည်။ အားနွဲ့အား မိမိကဲ့သို့သော သာမန်လူများအနေဖြင့် ရောက်ရှိရန် အလှမ်းဝေးသည့် အလွန်မြင့်မားသော သစ်ကိုင်ပေါ်၌ ဖွင့်နေသည့် စကားဝါပွင့်ကဲ့သို့ ထင်မှတ်သည်။ စိတ်နှလုံးထဲတွင် မည်ကဲ့သို့သော ဟောကိပြန်မှုမျိုးကိုမှ မဖြစ်စေဘဲ အဝေးမှရပ်လျက် ထိုပန်းပွင့်ကို ကြည့်ပြီးလျှင် ဖြူစင်သောနှလုံးသားဖြင့် ထိုပန်းပွင့်ကို နမ်းနှံပါက စိတ်နှလုံး ရွှင်လန်းမှုဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သည်ဟူ၍ ထင်မှတ်ထားသည်။ အတ္ထာမလေသည် အားနွဲ့အား ထိုနည်းအတိုင်းပင် လူသားမဟုတ်သည့် နတ်ကညာပျိုတစ်ပါးဟူ၍သာ ထင်မှတ်ထားသည်။

တစ်ချိန်တုန်းက အတ္ထာမလေသည် အားနွဲ့နှင့် အားနွဲ့၏အဖေကို မိမိတို့အိမ်ထဲ ပင့်ဖိတ်ရမှာ တွန့်ဆုတ်ဆုတ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူတို့သားအပနစ်ယောက်သည် မိမိထက် အဖေအရာရာ သာသည်ဟူ၍ ထင်မှတ်ယူဆထားသည်။ အားနွဲ့တို့ သားအပသည် အတ္ထာမလေမှ ဆက်ဆံပေါင်းသင်းရာ၌ မည်ကဲ့သို့သော လူတန်းစားခွဲခြားမှုမျိုးကိုမှ မထားပေ။ သူတို့အနေအထိုင်သည် အလွန်တရာမှ ရိုးသားမှုရှိသည်။ သို့ပင်ဖြစ်သော်လည်း သူတို့တွင် ဓမ္မရရှိစွာမျိုးစက်၍မရသည့် ထူးခြားမှုတစ်ခု မြင့်မြတ်မှုတစ်ခု ရှိနေသည်။ အတ္ထာမလေသည် စာအများထဲတွင်အကြိမ်များစွာ ရည်မှန်းမှု၊ ယဉ်ကျေးမှု ဆိုသည့်စကားလုံးများကို ဖတ်ဖူးသည် သို့ရာတွင် အားနွဲ့ကို တွေ့မြင်ရပြီးနောက်ပိုင်းကမ္ဘာသာလျှင် ယင်းစကားလုံးများ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို အပြည့်အဝနားလည် သဘောပေါက်လာသည်။ အားနွဲ့၏အကြည့်၊ အားနွဲ့၏စကား၊ အားနွဲ့၏ လှုပ်ရှားမှုအားလုံးသည် ယဉ်ကျေးနေသည်။ ရည်မှန်းနေသည်။ အားနွဲ့အဖေအလှူရှိနေသည်။ ယဉ်ကျေးမှု ရှိနေသည်။ သိမ်မွေ့နူးညံ့မှု ရှိနေသည်။

အားနွဲ့ကို စိတ်ညွတ်နေသော အတ္ထာမလေသည် အားနွဲ့နှင့်ခွဲလိုက်ရသဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသော်လည်း ဆုန္တရီကို တွေးတောသည့် နည်းလမ်းမျိုးဖြင့် အားနွဲ့၏ မတွေးတော စိတ်မကူးရဲပေ။ မိမိနှင့်အားနွဲ့၏အကြား၌ မည်ကဲ့သို့သော တူညီမှုမျိုးမှ မရှိဟူ၍ အတ္ထာမလေထင်သည်။ တစ်ဖက်တွင် အပြင်အပအလှနှင့် အတွင်းအလှတို့ ထူးခြားစွာ ရောစပ်ပေါင်းစုနေသည့် ပန်းပွင့်ကဲ့သို့ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော အားနွဲ့ရှိနေပြီ။ အခြားတစ်ဖက်တွင် အုတ်နှင့် ဘီလပ်မြေတို့၏ အကူအညီဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုနေရသည့်ပန်းရန်ဆရာ ကျိဒုမ္မရစ်၏သား မိမိရှိနေသည်။ မိမိ၏ အိမ်ထောင်မိသားစုသည် စီးပွားရေးအမြင်အားဖြင့် ကြွယ်ဝချမ်းသာမှု ရှိနေသော်လည်း အိမ်ထောင်မိသားစုထဲက အများစုမှာ ပန်းရန်အလုပ်က သာလျှင် လုပ်ကြသူများဖြစ်ကြသည်။

ယဉ်ကျေးမှု၊ ပညာရေး၊ အိမ်ထောင်မိသားစုအခြေအနေ၊ မည်သည့်အမြင်ဖြင့် ကြည့်ကြည့် မာဏိက္ကမ်အား အားနွဲ့နှင့် လိုက်ဖက်သည်ဟူ၍ ဘယ်မှာပြောနိုင်မည်နည်း။

အားနွဲ့သည် မာဏိက္ကမ်အား သူ၏ချစ်သူအဖြစ် ဘယ်မှာထားနိုင်မည်နည်း။ အားနွဲ့လည်း တဖြားသာမန် မိန်းကလေးတို့၏ အဆင့်အတန်း၌ပင် ရှိနေသလော။ ဘယ်လိုလဲကွယ် အားနွဲ့ရယ်။

အားနွဲ့ကို အကြောင်းပြုလျက် ဤကဲ့သို့ သူ အဘယ်ကြောင့် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေသနည်းဆိုသည်ကို အတ္ထာမလေမသိပေ။ သနားစရာ အတ္ထာမလေ။ သူ၏ စိတ်နှလုံး ဝါဟန်တွင်း၌ စံပယ်နေသည့် နတ်ဒေဝတကာကို နိမိတ်ယုတ်ညံ့သူတစ်ယောက်က သိမ်းပိုက်လိုက် သည်ဆိုသည်ကို သူ့စေ့မှာ နားမလည်ရှာပေ။



ဘုရားကျောင်းခန်းထဲ၌ ပြန်နေသည့်အခိုက်မှောင်အတွင်း၌ပင် အတ္ထာမလေသည် တဖြည်းဖြည်း ကျောက်ရုပ်တုတစ်ခုကို တွေ့မြင်လာသည်။ ထိုရုပ်တုကို အာရုံစိုက်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုရုပ်တုမှာ အနုပညာမြောက်စွာ ထုလုပ်ထားသည့် ရောင်နံ့လက္ခဏာ မီးနတ်သမီးရုပ်တု ဖြစ်နေသည်။

“သနားစရာ လက္ခဏာနတ်ဒေဝီ၊ ဤအခန်းသည် ဤကဲ့သို့ အခိုက်မှောင်ထဲတွင် နစ်မြုပ်နေလိမ့်မည်ဟူ၍ သိပါလျက်နှင့် သင်နတ်သမီးသည် ဤနေရာကို မိမိ၏နေစရာ ဝိမာန်အဖြစ် အဘယ်ကြောင့် ပြုလုပ်ထားသနည်း။”

ယင်းသို့ စိတ်ထဲက တွေးတောပြီးလျှင် အတ္ထာမလေသည် သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက် ရှုလိုက်လေသည်။ ထိုအချိန်၌ တခြားဘာကိုမှ တွေးတောစဉ်းစား၍ မရတော့ပေ။ ရုပ်တုများ၏ အလယ်၌ သူကိုယ်တိုင်လည်း ရုပ်တုတစ်ခု ဖြစ်သွားသည်။

မာဏိက္ကမ်နှင့် အားနွဲ့တို့ လက်ထပ်တော့မည်ဆိုသည့်သတင်း၊ ကြားသိရပြီးသည့် နောက်ပိုင်းမှစ၍ အတ္ထာမလေသည် အတန်းထဲတွင် အမြဲလိုလိုပင် ယင်းကဲ့သို့ ရုပ်တုတစ်ခုပမာ ထိုင်နေတတ်သည်။ တခြားကျောင်းသားများနှင့်အတူ ပူးပေါင်း၍ ယန်းရိုကားအချို့ကို ရေးဆွဲ သော်လည်း မည်သည့်ပန်းချီကားကိုမှ အပြီးမသတ်ပေ။ သူ့တွင် ဖြစ်ပေါ်နေသည့် ယင်းအပြောင်းအလဲကို ရှာရဒါ သတိထားမိသည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ရှာရဒါသည် အတ္ထာမလေအား ဘာမှ မေးမကြည့်ပေ။ ထိုအချိန်၌ ရှာရဒါသည် အားနွဲ့ လက်ထပ်တော့မည် ဆိုသည့်အကြောင်း မသိသေးပေ။ အတ္ထာမလေသည် ထိုအကြောင်းကို မည်သူ့ကိုမှ မပြော မပြပေ။

သူ့လက်ထပ်တော့မည်ဟူ၍ အားနွဲ့ပြောပြသောသတင်းကို ကြားရသောအခါ ရှာရဒါ တနံ့တပြာဖြစ်သွားသည်။ ရှာရဒါသည် မာဏိက္ကမ်အကြောင်းကို အတော်အတန် သိထားသည်။ မာဏိက္ကမ်သည် လျှပ်ပေါ်လော်လီသော စိတ်သဘောထားရှိသူ လူငယ်တစ်ဦး

ဖြစ်သည်ဟူ၍ တွက်ထားသည်။ ရှာရဒါ ဝေဠုတောစဉ်းစားနေမိသည်။ အတ္တာမလေသည် ငါ့ကို ယင်းသတင်း အဘယ်ကြောင့် ပြောမပြုသနည်း။ ငါ့ကို ဤသတင်း၊ ပြောမပြုဘဲ သူ ဘယ်လိုလုပ်နေနိုင်သနည်း။

တစ်နေ့ နေ့လယ်ခင်း၌ အတ္တာမလေသည် ထမင်းသွားမစားပေ။ တစ်ယောက် တည်း အတန်းထဲ၌ ထိုင်နေသည်။ အခွင့်ပေါ်ပြီဖြစ်၍ ရှာရဒါက အတ္တာမလေကို လာမိမိ သည်။ ရှာရဒါသည် နေ့စဉ်အတိုင်း သူ့သူငယ်ချင်းများနှင့်အတူ ထမင်းသွားစားလေ့ရှိသည်။ ထိုနေ့၌မူ အခန်းထဲ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ အတ္တာမလေအား မေးလိုက်သည်။

“ရှင် လေးငါးရက်လောက်ရှိပြီ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက်ခိုင်းနေတာလဲ၊ အခုတလော ရှင် နေ့လယ်စာထမင်းတောင် သွားမစားဘူးထင်တယ်” အတ္တာမလေက ရှာရဒါကို မကြည့်ဘဲနှင့် ပြန်ဖြေသည်။

“ကျွန်တော် နေ့လို့သိပ်မကောင်းဘူး”

“နေ့လို့မကောင်းရင် ဘာဖြစ်လို့ ကောလိပ်ကိုလာရတာလဲ၊ ခွင့်ယူပြီး အိမ်မှာ နေပါလား”

မည်ကဲ့သို့ ပြန်ဖြေရမည်ဆိုသည်ကို အတ္တာမလေ မတွေးတတ်အောင်ဖြစ်သွားသည်။

“ရှင် နေမကောင်းတာ အာနန္ဒီတို့ လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းနဲ့တော့ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ပါဘူးနော်။ ရှင် အဲဒီအကြောင်း ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ ပြောမပြု သလဲ”

အတ္တာမလေက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားသော အသံဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

“ရှာရဒါ အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့”

အတ္တာမလေက ယင်းကဲ့သို့ ပြောသော်လည်း ရှာရဒါသည် နှုတ်ပိတ်မနေပေ။

“သနားစရာသူမများ အာနန္ဒီ” ဟူ၍ ပြောပြီးလျှင် ရှာရဒါသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှုလိုက် သည်။ အတန်ငယ်ကြာသွားသောအခါ ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ရှင်အဖေက သူ့ကို မာဏိက္ကမိနဲ့ ဖေးစားတာ။ ဒါကြောင့် သူ မာဏိက္ကမိနဲ့ လက်ထပ်ထိမ်းမြားဖို့ သဘောတူလိုက်တာဖြစ်တယ်။ တကယ်လို့သာ ရှင်အဖေက ရှင်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ပြောမယ်ဆိုရင် သူ သိပ်ဝမ်းသာမှာပဲ။ အခုတော့ သူ့ရုပ်ရည်ကို ကျွန်မ မမြင် ရက်ဘူး။ တစ္ဆေသရဲ ဖမ်းစားထားသလိုပဲ ကျွန်မ သူ့ကို မြင်နေတယ်”

တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ၏ဦးခေါင်းကို ပြင်းထန်စွာ ထုနှက်လိုက်သည်ဟူ၍ အတ္တာမလေ ထင်သွားသည်။ အကယ်၍ ဖေဖေကသာ ငါနှင့်လက်ထပ်ဖို့ပြောလျှင် အာနန္ဒီသည် အမှန်တကယ်ပင် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားမည်လား။ ရှာရဒါ ပြောပြသောစကားသည် အမှန်တကယ်ပင်လား။ အာနန္ဒီက သူ့ကို ချစ်နေသည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အာနန္ဒီကိုယ်တိုင် သူ့ပခင်အား မာဏိက္ကမိနှင့် လက်ထပ်ချင်ပါသည်ဟူ၍ ပြောပြသည်ဟူ၍လည်းကောင်း။

မာဏိက္ကမိက ငါ့ကိုပြောပြသည်။ ရှာရဒါကမူ ယခု အာနန္ဒီကိုကြည့်လျှင် တစ္ဆေသရဲ ဖမ်းစား နေသလားဟု ထင်ရသည်ဟူ၍ ပြောပြနေသည်။ နှစ်ဦး၏စကားတွင် မည်သူ၏စကား အမှန်ဖြစ်သနည်း။ မည်သူ၏စကားက အမှားဖြစ်သနည်း။

အာနန္ဒီက သူ့ကို လိုလားသည်ဆိုသည်အကြောင်း ရှာရဒါထံမှ ကြားသိရသော အခါ အတ္တာမလေ၏စိတ်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ခုလုပ်ရန် ထစွမ်းအစ နိုးကြားထကြွလာသည်။ အတ္တာမလေ ခဉ်းစားကြည့်သည်။ မိမိသည် အာနန္ဒီအတွက် ဆုန္နရီကို မေ့မိနိုင်သည်။ မခင်အား အတင်းအကျပ်ပြောဆိုလျက် နဂိုဆုံးဖြတ်ချက်ကို အပြင်ခိုင်းနိုင်သည်။ အကယ်၍ မာဏိက္ကမိ လှန်ပြောခြင်းဖြစ်သည်ဆိုလျှင် မိမိကိုယ်တိုင် အာနန္ဒီနှင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြားမည်။ ယင်းကဲ့သို့ပြုလုပ်ခြင်းသည် မာဏိက္ကမိအား တစ်ပတ်ရိုက်ခြင်းလည်း မဟုတ်ပေ။

ရှာရဒါသည် အတန်ငယ် စိတ်ဆိုးလာပြီးလျှင် လှုပ်ရှားတက်ကြွသောအသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဖြစ်ပြီးတဲ့အကြောင်းကို ပြန်ပြောနေလို့ တာကကျိုးရှိမှာလဲ။ ကိုယ့် လက်ထပ်မှာရှိနေတဲ့အခါတုန်းကတော့ အဲဒီအရာဝတ္ထုရဲ့ တန်ဖိုးကို ရှင်နားမလည်ဘူး။ အဲဒီလို ဖြစ်ရတာဟာ အမှန်မှာတော့ အာနန္ဒီရဲ့ ကံကြမ္မာပါပဲ။ အခုတော့ သူ့မများ မိမိကံကြမ္မာမှာ ရေးထားတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ရတော့မှာပဲ။ တကယ်လို့ ရှင်အပေါ်မှာ ဆုန္နရီကသာ လွှမ်းမိုးမနေဘူး ဆိုရင် ကျွန်မကိုယ်တိုင် ရှင်ကို အကြောင်းစုံ ပြောမပြုဘဲနေမှာမဟုတ်ဘူး”

အဖြစ်အပျက်သည် ဆုံးခန်းသို့ မရောက်သေးပေ။ အစပင်ရှိသေးသည်ဟု တွေးတောစဉ်းစားပြီးလျှင် အတ္တာမလေသည် စိတ်နှလုံးမရိုးမရွ ဖြစ်နေသည်။ ရှာရဒါ၏ စကားကို ကြားရပြီးသည့်နောက်၌ အတန်းထဲတွင် ထိုင်မနေနိုင်တော့ပေ။ နေ့လယ်ချိန် နောက်ပိုင်း၌ ကောလိပ်မှခွင့်ယူပြီးလျှင် စကူတာစီးလျက် ထွက်လာခဲ့သည်။

ဤစကူတာသည် သူ့ကို ဆုန္နရီ၏ဖခင် ဒဏ္ဍပါတီ ဝယ်ပေးသည်ဆိုသည်ကို အတ္တာမလေ ရုတ်ခြည်းသတိရလာသည်။ စဉ်းစားကြည့်လိုက်သည်။ ဆုန္နရီ၏ဖခင် ဝယ်ပေး သည့် ပစ္စည်းဖြစ်သော်လည်း ကိစ္စမရှိ။ ဆွေမျိုးသားချင်းများမှာမူ 'တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အပေး အယူ ရှိကြသည်ချည်းဖြစ်သည်။ အတိုးနှင့်တကွ သူ့ဝယ်ပေးသည့် ပစ္စည်း၏တန်ဖိုးကို ငါ ပြန်ဆပ်မည်။ အတ္တာမလေသည် မည်သည့်အခါကမူ ဤမျှ လျင်မြန်စွာ စကူတာကို မမောင်းခဲ့ဘူးပေ။ တစ်စုံတစ်ခု စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ အဖြစ်အပျက်၏ သားကောင်ဖြစ် မသွားဘဲနှင့် အိမ်သို့ ချောချောမောမော ရောက်သွားခြင်းမှာ သူ့အတွက် ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ပထမဦးစွာ ရင်ဖွင့်လျက် အာနန္ဒီကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြမည်။ ထို့နောက် သူ၏မိဘနှင့်လည်းကောင်း၊ အခြားပုဂ္ဂိုလ်များနှင့်လည်းကောင်း ဆွေးနွေးတိုင်ပင်မည်ဟူ၍ စဉ်းစားထားသည်။ အကယ်၍ လိုအပ်ပါက အာနန္ဒီအတွက် မည်သည့်ပစ္စည်းလျှောက်ဖြစ်စေ၊ မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး တစ်ယောက်ကိုဖြစ်စေ စွန့်လိုက်ဖို့ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေသည်။

အချိန်သမယနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေတို့သည် သူနှင့် လိုက်လျောညီထွေ ဖြစ်နေသည်။ ပန်းရန်ဆရာနှင့် တကွ ကာဖီရေရှန်နှင့် မာဏိက္ကမ်တို့သည် လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲ အတွက် လိုအပ်သောပစ္စည်းများကို ဝယ်ခြမ်းရန် ဈေးသို့သွားနေကြသည်။ အာနန္ဒီ တစ်ယောက်တည်း အိမ်တွင်ရှိနေသည်။ အိမ်၏အရှေ့ဖက်ခြမ်းရှိ အနန်းထဲတွင် လဲလျောင်း နေသော အာနန္ဒီသည် ဣက္ကာမလေကို တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ချက်ချင်း ထရပ်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်၌ အာနန္ဒီ၏ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ အဏ္ဏာမလေသည် ရှာရဒါပြောသည့်အတိုင်းပင် အာနန္ဒီအား တစ္ဆေသရဲ ပူးကပ်နေသည် ဟူ၍ပင် ထင်မှတ်သွားသည်။ သို့ရာတွင် အာနန္ဒီသည် သူပင်ကိုယ် သဘာဝအတိုင်းပြုံးလျက် အဏ္ဏာမလေကို ကြိုဆိုပြီးလျှင် ပြောလိုက်လေသည်။

“ရှင်ကို တွေ့မြင်ဖို့ရာကလည်း ဒုလ္လဘတစ်ခုဖြစ်နေပါကလား။ လက်ထပ်တော့ မယ်ဆိုတဲ့ဘဝတင်းကို ကြားလိုက်ရတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ရှင် ကျွန်မကို ချီးကျူးဂုဏ်ပြု လာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မတွေးနေတာ။ ခုမှ ရှင် အားတယ်ထင်တယ်”

မည်ကဲ့သို့ အဖြေပြန်ပေးရမည်ဆိုသည်ကို အဏ္ဏာမလေ နားမလည်အောင် ဖြေ သွားသည်။ အိမ်ချင်းကပ်၍နေသော်လည်း ဤသတင်းကို ကြားရလျှင်ကြားရခြင်း အာနန္ဒီနှင့် တွေ့ဆုံရန် အဏ္ဏာမလေ အဘယ်ကြောင့် မလာသည်မသိပေ။ အဏ္ဏာမလေသည် တိတ်တဆိတ်ရပ်လျက် အာနန္ဒီကို ကြည့်နေသည်။ အာနန္ဒီကလည်း မတုန်မလှုပ်ပင် အဏ္ဏာမလေကို ကြည့်နေသည်။ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်လွန်းလှသဖြင့် အာနန္ဒီကဲ့သို့ပင် အဏ္ဏာမလေ၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်မှာလည်း အလွန်တရာ ပြောင်းလဲသွားသည်။ အဏ္ဏာမလေ ဘာများဖြစ်နေသည်ဟူ၍ စဉ်းစားပြီးလျှင် အာနန္ဒီ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။

စိတ်ကိုတင်းလိုက်ပြီးလျှင် အာနန္ဒီ၏မျက်လုံးကို စူးစိုက်ကြည့်လျက် အဏ္ဏာမလေ က ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် အာနန္ဒီကို အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခု မေးမလို့ လာခဲ့တာ။ အာနန္ဒီ ကျွန်တော့်ကို အဖြစ်အပျက်အားလုံး မကွယ်မဝက်ဘဲ ပြောပြရမယ်”

အာနန္ဒီသည် မိမိ၏နုလုံးအခန်းများ ရပ်သွားလေသလားဟူ၍ ထင်မှတ်သွားသည်။ အဏ္ဏာမလေတွင် ဤကဲ့သို့သော အစွမ်းသတ္တိ ဘယ်ကရောက်လာသနည်းဟူ၍ တွေးတော စဉ်းစားပြီးလျှင် အာနန္ဒီ တအံ့တဩဖြစ်သွားသည်။ အာနန္ဒီက မေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာအကြောင်းထူးလို့လဲ”

အဏ္ဏာမလေက ပြောသည်။

“အာနန္ဒီဟာ ကိုယ်သဘောနဲ့ကိုယ် မာဏိက္ကမ်နဲ့ လက်ထပ်မယ်လုပ်နေတာလား။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော့်အဖေ သဘောကျအောင် အဲဒီလိုလုပ်တာလား”

အာနန္ဒီက ခံစားမှုဝေဒနာအပြည့်ရှိနေသောအသံဖြင့် မေးလိုက်လေသည်။

“လွန်ခဲ့ပြီးတဲ့အကြောင်းကို ရှင်က အခုမှ ဘာဖြစ်လို့ နောက်ကြောင်းပြန်နေတာလဲ” အဏ္ဏာမလေက ညှိုးငယ်သောအသံဖြင့် မေးလိုက်ပြန်သည်။

“အာနန္ဒီ ကျွန်တော့်ကို ပြောမပြဘူးလား”

အဏ္ဏာမလေ၏မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်စို့လာသည်။ အသံလည်း ကွဲအက်လာ သည်။

“အကြောင်းနှစ်ကြောင်းကြောင့် ကျွန်မ အဲဒီလို ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ။ ရှင် အဖေက ကျွန်မကို မာဏိက္ကမ်နဲ့ လက်ထပ်ထိမ်းမြားပေးလိုတဲ့ စိတ်စေ့ခဲ့တယ်။ လက်ထပ်ထိမ်းမြားမယ့် လူကလည်း ကျွန်မကို လိုလားတယ်။ ကျွန်မကို နှစ်သက်တယ်။ ကျွန်မကလည်း သူ့ကို လိုလားပါတယ်”

“အာနန္ဒီ သူ့ကို နှစ်သက်တယ်ဆိုတာ အမှန်တကယ်ပဲလား”

“ရှင်စိတ်ထဲမှာ အခုမှ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို သံသယမျိုးဝင်လာတာလဲ”

“မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး”

ယင်းသို့ ပြောလျက် အဏ္ဏာမလေသည် ရှေ့ဆက် ဘာမှမပြောနိုင်တော့ပေ။ အာနန္ဒီက ပြောလိုက်လေသည်။

“ပြောလေ၊ ပြောပါ”

“ရှာရဒါက ကျွန်တော့်ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြတယ်။ အာနန္ဒီသဘော ပဟုတ် မာဏိက္ကမ်နဲ့ လက်ထပ်ရတော့မယ်။ တကယ်လို့ ပေပေက ကျွန်တော်နဲ့ အာနန္ဒီ လက်ထပ်ဖို့ပြောတယ်ဆိုရင် အာနန္ဒီ သိပ်ဝမ်းသာအားရဖြစ်မှာပဲလို့ ရှာရဒါက ပြောပြတယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော် အဲဒါလောက် ကုသိုလ်ကံထူးသူဖြစ်ပြီ၊ အာနန္ဒီက အဲဒီလို လိုလားတယ် ဆိုရင် ကျွန်တော် အဲဒီကိစ္စအတွက် ဘာမဆိုလုပ်ဖို့ အဆင်သင့်ရှိတယ်။ အခုလည်း လက်မလွန် သေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ပြောတဲ့စကားတွေကို အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးတော့ မကောက်လိုက်ပါနဲ့။ ကျွန်တော် အခုလိုဖြစ်ရတာကို သည်းခံမနေနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ အထွေးအခေါ်အယူအဆ နိမ့်ကျညံ့ဖျင်းတဲ့ တစ်ကိုယ်ကောင်းသာ ကြည့်တဲ့လူမဟုတ်ဘူး။ အာနန္ဒီအကြောင်း ရှာရဒါ ပြောတာ ကြားရတဲ့အတွက် ကျွန်တော် ကောလိပ်ကနေတန်းပြီ၊ အာနန္ဒီဆိုကို လာခဲ့တာပါ”

အဏ္ဏာမလေသည် အသက်မရွတ် ထိုကောားများကို ခဲယဉ်းစွာ တစ်ထိုင်တည်း ပြောချလိုက်လေသည်။

အဏ္ဏာမလေ၏စကားကို ကြားရသောအခါ အာနန္ဒီ၏ နုလုံးသည် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဝေဒနာခံစားသွားရသည်။ ကလေးငယ်သံဃုယ်ဖြစ်သော လူမမယ်အဏ္ဏာမလေအား မိမိ၏ မျက်ရည်များဖြင့် ဆေးကြောစိမ့်ထုံလျက် အားပေးစကားပြောလိုက်လိုသည့်ဆန္ဒ အာနန္ဒီတွင် ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။ သို့ရာတွင် သူ၏စိတ်နှလုံးသည် ရှောင်တခင် ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲပမာ ခက်ထန်မာကြောသွားသည်။

အာနန္ဒိ တွေးတောစဉ်းစားလိုက်သည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က ပါ၊ ပေါ့... မသန်မရှင်ဖြစ်နေသည့်သစ်သီးကို ငါသည် ဤသူငယ်နတ်ဒေဝတာအား စားပြီး... ကြောင့် ပြုစားရမှာနည်း။ ယင်းကဲ့သို့ ပြုလုပ်ခြင်းမှာ အလွန်တရာ ကြီးမားသော... မဖြစ်ပေဘူးလား။

အာနန္ဒိက ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မ ရှင်ကို ဘယ်တုန်းကမှ အကဲခတ်မမှားခဲ့ဘူး။ တစ်ခုတော့ ပြော... ဦးမယ်။ ရှာရခါ ပြောပြတာလောက်နဲ့ ရှင်က ယုံသွားတာကိုး။ သူပြောတဲ့စကားက မှီပ်... မခိုင်မာပါ။ ကျွန်မ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် မာဏိက္ကမိနဲ့ လက်ထပ်မယ်လုပ်တာပါ။”

“ဒီလိုဆိုရင် ကောင်းပါပြီ။ ကျွန်တော် သွားတော့မယ်။ ကျွန်တော် ဆုတောင်း... မေတ္တာကို လက်ခံပါ။ ကျွန်တော် အာနန္ဒိရဲ့ လက်ထပ်ပွဲကိုတော့ လာနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် အလုပ်တစ်ခုခုနဲ့ တခြားသွားစရာရှိနေလို့ပါ။”

အာနန္ဒိက စိတ်ကိုတင်းလျက် ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

“ကောင်းပါပြီ။ ဘေးမသိရန်မခတ် ပြန်လာနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်... ပါတယ်။”

မင်္ဂလာမဏ္ဍပ်တွင်း၌ မီးနတ်ကို သက်သေထုလျက် အာနန္ဒိ၏လည်တွင် မင်္ဂလာ... ဆွဲကြိုးကို ဆွဲပေးလိုက်သည့်အချိန်၌ အတ္တမလေသည် တန်ဂျာဂူရရှိ ဘုရားကျောင်း... တစ်ကျောင်းအတွင်း၌ တစ်ခဲနက် မှောင်မိုက်နေသည့် အမှိုက်တိုက်အကြား၌ လက္ခမိနတ်... ရုပ်တုကို မမှီတ်မသန်ကြည့်ရှုနေလေသည်။



တန်ဂျာဂူရရိုင်ခရီးကို အပြီးသတ်လျက် အတ္တမလေ မဒရပ်မြို့သို့ ပြန်လာ... သည့်အချိန်၌ လက်ထပ်ပြီးစ ဇနီးမောင်နှံဖြစ်သည့် မာဏိက္ကမိနှင့် အာနန္ဒိတို့အတွက် နေရာ... အနုအပြား၌ ထမင်းစားပွဲ တည်ခင်းစဉ်ခံကျွေးမွေးနေကြသည်။ ပန်းရန်ဆရာနှင့် ကဒိရေရှန်... သည်လည်း ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးကို မိမိတို့၏အိမ်၌ တစ်လှည့်စီ ထမင်းစားပွဲ တည်ခင်းစဉ်ခံ... ကျွေးမွေးကြသည်။ ဆုနုရီ၏ဖခင် ဒဏ္ဍပါတီကလည်း မာဏိက္ကမိနှင့် အာနန္ဒိတို့အတွက်... ထမင်းစားပွဲတစ်ပွဲကို ခမ်းခမ်းနားနား တည်ခင်းစဉ်ခံသည်။

ထမင်းစားပွဲများ တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲ အပြီးသတ်သွားသောအခါ၌ မလုပ်မဖြစ်သည့်... ဘာသာရေး ဓလေ့ထုံးစံများကို ပြုလုပ်ကြသည်။ ပန်းရန်ဆရာကဲ့သို့ပစ္စရစ်၏အိမ်၌ ပြောင်းလဲမှု... ကြီးတစ်ခု ဖြစ်လာသည်။ ပန်းရန်ဆရာ၏ အိမ်အပေါ်ထပ်တွင်နေသော မာဏိက္ကမိသည်... သူ၏မိခင်နှင့်အတူ အာနန္ဒိတို့၏အိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့လျက်နေထိုင်သည်။ မာဏိက္ကမိ၏အမေသည်

သူ၏သား အိမ်ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်သည်ကို သဘောမတူပေ။ သို့ရာတွင် နောက်ပိုင်း... ပန်းရန်ဆရာပြောပြသည့်အတွက် စိတ်မပါမပါဖြင့် သဘောတူလိုက်ရသည်။

အစပထမတွင် မာဏိက္ကမိသည် ယင်းအဖြစ်အပျက်အားလုံးကို ဝတ္တုများတွင်... များထားသော ပြဇာတ်များတွင်ပါဝင်သော ရုက္ခင်းရုက္ခကုံးများပမာ ထင်နေသည်။... အာနန္ဒိအပေါ်၌ နည်းမျိုးစုံဖြင့် အပြည့်အဝစိုးမိုးမှုပြုလာသည်။ အာနန္ဒိ၏အိမ်၊ အာနန္ဒိ၏ခြံ၊... အာနန္ဒိ၏ပစ္စည်းများအပေါ်၌ မာဏိက္ကမိ ပိုင်ဆိုင်မှုရှိလာသည်။ သူ၏ဘဝ၌ အမြစ်အရင်းမှစ၍... ပြောင်းလဲလာသည့်အဖြစ်အပျက်များသည် မယုံကြည်နိုင်စေဘဲပင်ဖြစ်နေသည်။ မာဏိက္ကမိ... သည် စိတ်ထဲတွင် အလွန်တရာပီတိသောမနဿ ဖြစ်နေပြီ။ လျှပ် သူဟာသူလည်း စကား... ပြောနေသည်။ အခွင့်ပေါ်လာသောအခါ၌ အာနန္ဒိနှင့်နစ်ယောက်တည်း စကားပြောနေသည်။... ရှိစေမည်။

တစ်နေ့တွင် ပန်းရန်ဆရာ၏အိမ်၌ တည်ခင်းကျွေးမွေးသော ထမင်းစားပွဲတွင်... သောကံပြီးသောအခါ မာဏိက္ကမိသည် တစ်ယောက်တည်း၊ ဖိပ်လျှံပြန်လာသည်။... အချိန်၌ ကဒိရေရှန်သည် သမီး၏လက်ထပ်မင်္ဂလာကိစ္စအတွက် အလုပ်များနေသောကြောင့်... လုံးမနေသော အတ္တမလေ၏ပန်းချီပုံများကို ရုတ်တရက် သတိရလာသည်။ အတ္တမလေ... သည် တခြားမြို့များသို့သွား၍ ရေးဆွဲလာခဲ့သည့် ပန်းချီပုံများကို ထိုအချိန်ထိ ကဒိရေရှန်... အား မပြပေ။ ထိုပန်းချီကားများကို ကဒိရေရှန်အား ပြလိုသည့်အခွင့်လည်း မရှိပေ။

ကဒိရေရှန်က ထိုပန်းချီကားများအကြောင်းမေးသောအခါ အတ္တမလေသည်... စိတ်မပါတပါဖြင့် သူ၏ကော်ပီစာအုပ်ကို ကဒိရေရှန်ထံ ယူလာခဲ့သည်။ အတ္တမလေ၏... ပန်းချီကားများကို ကြည့်ရှုရန် အာနန္ဒိလည်း ထိုနေရာသို့ ရောက်လာသည်။

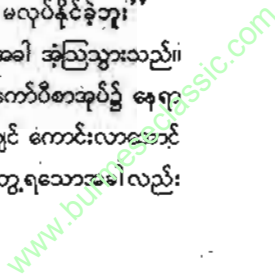
အတ္တမလေက ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒီက ထွက်သွားကတည်းက ကျွန်တော် နေလိုသိပ်မကောင်းဘူး။ ဒါကြောင့်... ပန်းချီကားတစ်ကားမှ ကျကျနုနုမဆွဲဖြစ်ခဲ့ဘူး။”

အတ္တမလေ၏ ကော်ပီစာအုပ်ကို လှန်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကဒိရေရှန်... သကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်သွားသည်။ စိတ်မချမ်းသာသည့် အသံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“မောင်ဒီမှာသာနေရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ အဲဒီတုန်းကတော့ လက်ထပ်မင်္ဂလာ... ပွဲမှာမနေဘဲ ကိုယ့်အလုပ်ကို ပြီးအောင်လုပ်ဖို့ လိုအပ်တယ်လို့ မောင်ထင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့... ဇနီးထွက်သွားပြီးတော့လည်း မောင်ကိုယ့်အလုပ်ကို ဟန်ကျယ်ကျယ် မလုပ်နိုင်ခဲ့ဘူး။”

အာနန္ဒိသည် အတ္တမလေ၏ ပန်းချီကားများကို မြင်ရသောအခါ အံ့ဩသွားသည်။... အတ္တမလေသည် ပန်းချီကားတစ်ကားကိုမှ ကျကျနုနုဆွဲထားပေ။ ကော်ပီစာအုပ်၌ နေရာ... အနုအပြားတွင် ပုံကိုဆွဲလျက် ထိုပုံကို ဟိုနေရာ သည်နေရာ၌ ပြင်ပြီးလျှင် ကောင်းလာအောင်... ကြိုးစားထားသည်။ အတန်ငယ်ကောင်းသော ပန်းချီပုံများကို တွေ့ရသောအခါလည်း



အတ္ထာမလေ့စိတ်မပါတပါဖြင့် ထိုပုံများကို ဆွဲထားသည်ဆိုသည့်အကြောင်းကို သိရလေသည်။ ယင်းပန်းချီပုံများကို စေတုမြင်ရလျှင် အရူးစိတ်ပေါက်ပြီး တစ်ခုံတစ်ယောက် ကြောင်ခြစ်သလို ခြစ်ထားသည်ဟု ထင်ရလေသည်။

အာနန္ဒီသည် အတ္ထာမလေ့အား စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ၏မျက်လုံးက “ရှုဘယ်တုန်းက ရူးချင်သလိုလို ဖြစ်သွားတာလဲ” ဟု မေးနေသကဲ့သို့ ထင်ရလေသည်။ အတ္ထာမလေ့သည် အာနန္ဒီ၏မျက်လုံးကို ရင်ဆိုင်လိုသည့်ဆန္ဒမရှိပေ။ ထို့ကြောင့် မျက်လုံးလျှောက် ရပ်နေလိုက်လေသည်။ သူ၏အမြင်၌ အာနန္ဒီသည် သူတစ်ပါးမယား ဖြစ်သွားလေပြီ။ အာနန္ဒီအား ယခင်ကကဲ့သို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း စကားမပြောနိုင်တော့ပေ။

အတ္ထာမလေ့၏ဖခင်သည် သူတို့အားလုံးကို အပေါ်ခန်းသို့ ခေါ်သွားသည်။ ထိုအခန်း၌ ယခင်က မာဏိက္ကမိနေသည်။ ထိုအခန်းသည် ယခုအခါ၌ အတ္ထာမလေ့၏အဖေ ဖြစ်လာသည်။ အခန်းထဲတွင်ရှိနေသည့် စားပွဲကုလားထိုင်အသစ်များကို တွေ့ရသောအခါ ကဒီရေရှန်သည် အလွန်တရာ အံ့ဩသွားသည်။

ပန်းရန်ဆရာက ကဒီရေရှန်အား အိမ်အပေါ်ထပ်၌ အတ္ထာမလေ့အတွက် စတုရန်းတစ်ခုလုပ်လိုသည့် ဆန္ဒရှိသည်ဆိုသည့်အကြောင်း ပြောပြသည်။ အတ္ထာမလေ့၏ လုပ်ငန်းအတွက် လိုအပ်သည့်ပစ္စည်းကိရိယာအားလုံးကို မြန်နိုင်သမျှဖြန့်ဖြန့် စုဆောင်းထားရှိပြီး ပန်းရန်ဆရာ ဆန္ဒထက်သန်နေသည်။ ကဒီရေရှန်၏ထံ၌ရှိသော ပန်းချီနှင့်ပတ်သက်သည့် ပစ္စည်းကိရိယာများကို စောစောကပင်ဝယ်ယူလျက် မိမိတို့၏အိမ်၌ ထားရန်လည်း အကြံရှိသည်။ ပန်းရန်ဆရာ၏ ယင်းရည်ရွယ်ချက်များကို သိရသောအခါ ကဒီရေရှန် အံ့ဩသွားပေ။

စိတ်ထဲကပင် ပန်းရန်ဆရာကို ပျက်ရယ်မပြုပေ။ မိမိ၏တစ်ဦးတည်းသော သားအတွက် ပန်းရန်ဆရာ၏ စိတ်သဘောထားကို သိရသောအခါ ကဒီရေရှန်သည် ပန်းရန်ဆရာ၏ ချီးကျူးမိလေသည်။

ပန်းရန်ဆရာက ပြောသည်။

“ဆရာကြီးဆီမှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းကိရိယာတွေရဲ့ စာရင်းတစ်ခုကိုလုပ်ပေးပါ။ ကျွန်တော် အဲဒီပစ္စည်းမျိုးတွေကို ဈေးက ဝယ်ယူထားချင်တယ်။ အတ္ထာမလေ့ရဲ့ယောက်ျားလောင်း ဒုက္ခာပါတီ ဒီအိမ်ရောက်လာပြီး အဲဒီပစ္စည်းတွေကို တွေ့ရတဲ့အခါ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

ပန်းရန်ဆရာသည် အတ္ထာမလေ့ အသုံးပြုပို့အတွက် မဟုတ်ဘဲ။ အတ္ထာမလေ့၏ ယောက်ျားလောင်းအား တအံ့တဩဖြစ်သွားစေရန်အတွက်သာလျှင် ပန်းချီနှင့်ပတ်သက်သည့် ပစ္စည်းကိရိယာများကို ဝယ်လိုသည့်ဆိုသည့်အကြောင်း ကဒီရေရှန် နားလည်သွားလေသည်။ ကဒီရေရှန်က ပြောလိုက်လေသည်။

“အတ္ထာမလေ့ရဲ့ စတုရန်းအတွက် ခင်ဗျား ဘယ်လိုပစ္စည်းမျိုးမှ ဝယ်ဖို့မလိုဘူး၊ ဘာပစ္စည်းမှ ခင်ဗျားမဝယ်ပါနဲ့”

ပန်းရန်ဆရာက မေးသည်။

“ဆရာကြီးက အဲဒီလို ဘာလို့ပြောတာလဲ၊ လက်ထပ်ပွဲအတွက် လက်ဝတ်တန်ဆာ အဝတ်အစား ပန်းကန်ခွက်ရောက် စတဲ့ပစ္စည်းများကို ဝယ်ဖို့အတွက် ငွေစုဆောင်းထားဖို့လိုတဲ့ သမီးမှ ကျွန်တော်မှာမရှိဘဲ၊ ကျွန်တော် ဝိသားအတွက်လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းကိရိယာအားလုံးကို ဝယ်ထားလိုက်ရင် နောက် ကိုယ့်လုပ်ငန်းစဉ်အခါ သူ့ကနေ့ ဘာမှပူဇော်မလိုတော့ဘူး မဟုတ်လား”

“အတ္ထာမလေ့အတွက် လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းအားလုံး ကျုပ်ဆီမှာ ရှိပါတယ်။ ခင်ဗျား အလကားငွေကုန်ခံပြီး အဲဒီပစ္စည်းတွေကို တခြားက ဝယ်ဖို့မလိုပါဘူး။ ကျုပ် အခုပဲ အဲဒီပစ္စည်း တွေကို ခင်ဗျားတို့အိမ် ဝိုက်ပေးပါမယ်”

ကဒီရေရှန်၏ထံမှ ထိုပစ္စည်းများကို ရယူလိုသည့်ဆန္ဒရှိသော်လည်း ပန်းရန်ဆရာ သည် ထိုပစ္စည်းများကို လက်ခံရန်ငြင်းဆန်နေသည်။ ကဒီရေရှန်အတွက် ယသုံးဝင်နေသည့် ပစ္စည်းများကို ကဒီရေရှန်ထံမှ မည်သည့်အခါမှ မယူပါရစေနှင့်ဟူ၍ ပန်းရန်ဆရာက ပြတ်ပြတ် သားသားပင် ပြောပြလေသည်။

ကဒီရေရှန်က ပန်းရန်ဆရာပြောသည့်စကားကို လက်မခံပေ။

“ကျုပ် တိရုဏ္ဍရစ်၊ ဂီတာလိုကျမ်းစာများကို ဖတ်ပြီးတော့နေလိုတဲ့ဆန္ဒပဲ ရှိလာ တယ်။ တစ်သက်လုံးပန်းချီဆွဲပြီး ဘယ်သူ့နေနိုင်မှာလဲ၊ အခုဆိုရင် အရွယ်အတော်ရလာပြီ ဖြစ်တဲ့အတွက် ကျုပ်လက်တွေလည်း တုန်လာပြီ၊ စိတ်တော့ မလျှော့ချင်သေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတစ်ရံ ပန်းချီကားတစ်ခုစနစ်ခုစကိုပဲ ဆွဲတော့မယ်။ တကယ်လို့ ကျုပ်ပိုင်တဲ့ ပန်းချီ ပစ္စည်းတွေကို ခင်ဗျားအိမ်လိုက်ပို့ရင် ကျုပ်လည်း စိတ်ချလက်ချ နေလို့ရမယ်။ ဒီပစ္စည်းတွေကို ကျုပ်ဆီမှာထားလို့ကော ဘာလုပ်တော့မှာလဲ”

“အဲဒီလိုဆိုရင် ဆရာကြီး အဲဒီပစ္စည်းတွေအတွက် ကျွန်တော်ဆီက အဖိုးစားနား ယူပါ။ တစ်ဝက်ဖြစ်ဖြစ် ဒါမှမဟုတ် သုံးပုံပုံနှစ်ပုံဖြစ်ဖြစ် ယူရင်သလောက်ယူပါ။ ဆရာကြီးရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ကျွန်တော် အလကားယူတယ်လို့ ဆရာကြီးရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ပေါ်ပေါက်မလာစေ ချင်ပါဘူး”

ကဒီရေရှန်သည် ပန်းရန်ဆရာ၏ စိတ်နေစိတ်ထားကို သိရှိနားလည်ပြီးသူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပန်းရန်ဆရာပြောပြသောစကားကို အဆိုးမထင်မိပေ။

“ကျုပ်ရဲ့ကြီးမားတဲ့ အလိုဆန္ဒတွေကို ပြည့်ဝအောင်လုပ်တဲ့နေရာမှာ ခင်ဗျား အများကြီး အကူအညီပေးခဲ့တယ်။ ခင်ဗျားရဲ့အကူအညီနဲ့ ကျုပ်အိမ်ကိုလည်း ဆောက်ပြီးပြီ။ သမီးရဲ့လက်ထပ်မင်္ဂလာကိစ္စကိုလည်း ဆောင်ရွက်ပြီးပြီ။ အဲဒါတွေကို တုံ့ပြန်တဲ့အနေနဲ့

ကျုပ် ခင်ဗျားကို ဘာပေးခဲ့သေးလို့လဲ။ ကျုပ် ဒီပစ္စည်းတွေကို ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် အဏ္ဏာမလေကို လက်ဆောင်ပေးတယ်လို့ပဲ ခင်ဗျား ထင်မှတ်ယူဆထားစေချင်တယ်။

ပန်းရန်ဆရာသည် ကဒီရေရှန်၏ စကားကို မငြင်းဆန်နိုင်တော့ပေ။

နောက်တစ်နေ့ ကဒီရေရှန်သည် အာနန္ဒီနှင့် မာလီဝေလေယာတို့၏ အကူအညီဖြင့် သူ၏ စတူဒီယိုရှိနေသော စတင်။ စားပွဲ အစရှိသော ပစ္စည်းများကို အဏ္ဏာမလေ၏အခန်းသို့ ပို့လိုက်လေသည်။ အာနန္ဒီ လက်ထပ်ပြီးသည့်အချိန်မှစ၍ ကဒီရေရှန်၏ စိတ်နှလုံးထဲတွင် တရားသံဝေစိတ် ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။ ပန်းချီနှင့်ပတ်သက်သည့် မိမိ၏ပစ္စည်းများကို အဏ္ဏာမလေအား ပေးအပ်ပြီးလျှင် မိမိ၏တရားသံဝေစိတ်ကို အားလုံး၏ရှေ့မှောက်၌ ဖော်ပြလေသည်။ ရှိနေဟန်တူသည်။ လေးလံသည့် ပစ္စည်းများကို ဝေလေယာ၏ အကူအညီဖြင့် လည်းကောင်း၊ စုတ်တံ၊ ခွက် စသော အသေးအပွဲပစ္စည်းများကို အာနန္ဒီ၏ အကူအညီဖြင့် လည်းကောင်း အဏ္ဏာမလေ၏ထံသို့ ပေးပို့လိုက်လေသည်။

သူ၏ယောက္ခမ အဘယ်ကြောင့် ဤကဲ့သို့ ပြုလုပ်နေသည်ဆိုသည်ကို မာဏိက္ကမ နားမလည်ပေ။ သူ၏ယောက္ခမသည် မိမိပိုင်သည့် ပစ္စည်းများကို အလှူဒါနပေးလျက် အလွန်တရာ မိုက်မဲသည့်အလုပ်ကို လုပ်နေသည်ဟူ၍ ထင်လေသည်။

မာဏိက္ကမ စဉ်းစားကြည့်သည်။ အကယ်၍ သူ၏ ယောက္ခမအနေဖြင့် ဤပစ္စည်းများကို အလိုမရှိတော့လျှင်လည်း ဘာကြောင့် ဤကဲ့သို့ ပြုလုပ်ရမှာနည်း။ ပစ္စည်းများကို လေလတစ်ရောင်းချသည့် ကုမ္ပဏီတစ်ခုခုအား ဤပစ္စည်းများကို အပ်နှံလိုက်လျှင် ငွေတန်ဖိုးများစွာဖြင့် ဤပစ္စည်းများကို ရောင်းချပေးလိမ့်မည်။ ငွေထောင်ပေါင်းများစွာ အကုန်အကုန်လျက် ဝယ်ယူထားသောပစ္စည်းများကို ဤကဲ့သို့ တစ်စုံတစ်ယောက်အား အလကားပေးပေးခြင်းသည် အသိဉာဏ်နှင့်ယှဉ်သည့် အလုပ်ဖြစ်ပါသလော။

ကဒီရေရှန်၏ ရက်ရောမှုကို မာဏိက္ကမ သဘောမကျပေ။

မာဏိက္ကမက ကဒီရေရှန်အား ပြောလိုက်သည်။

“ဒီပစ္စည်းတွေကို အခုကတည်းက အဏ္ဏာမလေကိုပေးဖို့ ဘယ်မှာလို့သလဲ။ တကယ်လို့ သူ ပန်းချီဆွဲချင်ရင် ဒီလာပြီး ဆွဲလို့ရတာပဲ။ တကယ်လို့ နောင် ဒီပစ္စည်းတွေကို အဖေလိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

မိမိမခင်၏အလုပ်တွင် မာဏိက္ကမဝင်စွက်သည်ကို တွေ့ရသောအခါ အာနန္ဒီသည် အတန်ငယ်ထိတ်လန့်သွားသည်။ ကဒီရေရှန်သည် စိတ်လိုက်မာန်ပါပြုလုပ်တတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုအချိန်၌ စိတ်ဆိုးမသွားပေ။ မိမိ၏သားမက်သစ်ဖြစ်သော မာဏိက္ကမအား အတန်ငယ်စူးစိုက်ကြည့်စွဲလိုက်သည်။ သူ၏ မျက်လုံးသည် မာဏိက္ကမအား “မင်း ငါ့အလုပ်မှာ အကြောင်းမဲ့ ဝင်မရှုပ်ချင်ပါနဲ့” ဟူ၍ ပြောနေသကဲ့သို့ ထင်ရသည့် အပြင်ပန်းတွင်မူ ဤသို့ပြောလိုက်လေသည်။

“ငါ့အတွက် အသုံးမလိုတော့တဲ့ ပစ္စည်းအနည်းအကျဉ်းကို အဏ္ဏာမလေဆီ ပို့လိုက်တာပါ။ တကယ်လို့ ဒီပစ္စည်းတွေကို ငါ့အလိုရှိရင် သူ့ဆီသွားပြီး ငါ့အလုပ်လုပ်လို့ ရတာပဲ”

အပင်ပန်းခံ၍ စုဆောင်းထားသော မိမိ၏ပစ္စည်းဥစ္စာကို ကဒီရေရှန်သည် အကြောင်းမဲ့သက်သက် ဖြန့်တီးပျက်စီးပစ်လိုက်သည်ဟူ၍ မာဏိက္ကမ အဘယ်ကြောင့် ထင်နေသည်မသိပေ။ ဤကိစ္စ၌ သူ၏ပင်တက်က အာနန္ဒီဝင်ရပ်ခြင်းကိုလည်း မာဏိက္ကမ သည် လုံးလုံးမနှစ်မြို့ပေ။



မဒရပ်မြို့မှ တခြားသွားလျက် အဏ္ဏာမလေဆွဲယူလာသည့် ပန်းရီပုံများကို ကြည့်လျက် ကဒီရေရှန်ကဲ့သို့ပင် အနုပညာကောလိပ်ကျောင်းမှ ကျောင်းထုတ်ဆရာကြီးကလည်း နှုမ့်သွားလေသည်။ မဒရပ်မြို့မှ ထွက်ခွာမသွားခင်ကပင် အဏ္ဏာမလေထွက် ပြစ်ပေါ်နေသည့် အပြောင်းအလဲကို ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး သတိထားမိသည်။ သို့သော်လည်း အဏ္ဏာမလေ အဘယ်ကြောင့် ဤကဲ့သို့ တပိုင်နိုင်တော့တွေ့တွေ့ ဖြစ်နေသည်ဆိုသည်ကိုမူ နားမလည်ပေ။

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးသည် အဏ္ဏာမလေအား အခန်းတွင်းပေါ်ပြီး တပိုင်နိုင် တော့တွေ့ ဖြစ်နေခြင်းအကြောင်းကို မေးသည်။ သူ၏အိမ်၌ သူ့အမေဖြစ်စေ၊ အဖေဖြစ်စေ မကျန်းမမာဖြစ်နေသလား။ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် နေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေသလား။ သူ ရုတ်တရက် အဘယ်ကြောင့် ဤမျှ မပျော်မရွှင်ဖြစ်နေသနည်း။ ယင်းမေးခွန်းများကို ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး က မေးလေသည်။

အဏ္ဏာမလေက ပြုံးလျက် “အဲဒါတွေ ဘာတစ်ခုမှ မဟုတ်ပါဘူး” ဟူ၍ ပြောပြီး လျှင် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးကို ငြင်းလိုက်လေသည်။

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးသည် အဏ္ဏာမလေ၏ ပြောပြချက်ကို ထယ့်အကြည်မရှိပေ။ “ငါ မင်းပြောတာတွေကို မယုံကြည်ဘူး” ဟူ၍ပြောလျက် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက ရယ်လိုက်လေသည်။ ခဏကြာသောအခါ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးသည် မိတ်ဆွေတစ်ဦးကဲ့သို့ အလွန်တရာ ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာဖြင့် အဏ္ဏာမလေအား ပြောပြလေသည်။

“ဒီမှာ ငါ့ညီ၊ ဒါ ပန်းချီအနုပညာကောလိပ်ကျောင်းဖြစ်တယ်။ ဒီကျောင်းမှာနေတဲ့ ဗာချိုကျောင်းသားတွေဟာ အိမ်ထောင်ရက်သား ကျပြီးသားတွေဖြစ်ကြတယ်။ တချို့ ကျောင်းသားတွေဟာ နောင်ကျရင် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လက်ထပ်ထိမ်းမြားကြလိမ့်မယ် ဆိုတာကိုလည်း ငါသိတယ်။ တကယ်လို့ မင်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်ယောက်ကို အကြောင်း ပြုပြီး စိတ်မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် အဲဒီမိန်းကလေးကလည်း တော်တဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်ဆိုရင် အဲဒီမိန်းကလေးနဲ့ လက်ထပ်လိုက်ပါလား။ မိန်းကလေး

တစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်လိုက်တဲ့အတွက် မင်း အလုပ်မှာ ဘာမှထိခိုက်စရာမရှိနိုင်ပါဘူး။ တကယ်လို့ အဲဒီလိုမှ မလုပ်နိုင်ရင်လည်း အဲဒီမိန်းကလေးကို မင်း လုံးဝမေ့မစလိုက်ပါ။ အမိပွယ်မရှိတဲ့အကြောင်းအရာတွေကို တွေးတောစိတ်ကူးပြီး အခုလို စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေမိ မလိုဘူး။ အလကား အကြောင်းအရာတွေကို စိတ်ကူးမနေနဲ့။ အချစ်ဆိုတာ စိတ်နှလုံး ရောဂါတစ်ခုဖြစ်တယ်။ ဝဲဒီရောဂါကို ဖယ်ရှားပစ်ဖို့အတွက် နည်းနှစ်နည်းရှိတယ်။ တစ်နည်းက လက်ထပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပြီး နောက်တစ်နည်းက ကာမဂုဏ်အာရုံတွေကို စွန့်ပယ် လိုက်ခြင်းဖြစ်တယ်။ အဲဒီနည်းထဲက မင်းကြိုက်တဲ့နည်းကို ရွေးပါ။ ကိုယ့်စိတ်နှလုံးကို ငြိမ်အောင်ထိန်းထားပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် အနုပညာရှင်ရဲ့ အခြေခံပစ္စည်းဆိုတာ စိတ် နှလုံးသာဖြစ်တဲ့အတွက်ကြောင့်ဖြစ်တယ် ငါ့ညီ”

အနုပညာကောလိပ်ကျောင်းအုပ်ကြီးသည် ယင်းကဲ့သို့ ဆုံးမစကားပြောကြား ပြီးလျှင် အတ္ထာမလေကို ပြန်လွှတ်လိုက်လေသည်။ အတ္ထာမလေ၏ အနာဂတ်သည် အလွန် တရာ ဝင်းလက်တောက်ပမည်ဟူ၍ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက အပြည့်အဝ ယုံကြည်စိတ်ချ ထားသည်။ ထို့ကြောင့် အတ္ထာမလေ၏ သောကကို ဖယ်ရှားပျောက် ဖျက်ပစ်ရန် ဆုံးမစကား ပြောကြားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးစကားကို ကြားရသောအခါ အတ္ထာမလေသည် ရှက်စိတ် ဝင်လာသည်။ ထိုအချိန်မှတိုင်ခင်က ကဒီရေရှန်နှင့် အာနန္ဒီတို့ သူရေးဆွဲထားသည့် ပန်းချီပုံ များကို ကြည့်ရှုစဉ်အခါကလည်း သူ၏စိတ်နှလုံးထဲတွင် ရှက်စိတ် အသိတရားပေါ်လာ သည်။ ယင်းရှက်စိတ်အသိသည် တဖြည်းဖြည်း စိတ်ပျက်ခြင်းအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားသည်။ စိတ်နှလုံးကို ထိန်းချုပ်လျက် အဆင့်အတန်းမြင့်သော ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် လုပ်မည်ဟူ၍ အတ္ထာမလေ ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ကောလိပ်မှပြန်ရောက်လာသောအခါ အတ္ထာမလေသည် သူ၏အခန်းထဲသို့ တန်းဝင် သွားပြီးလျှင် တံခါးကို ပိတ်လိုက်လေသည်။ အခန်းထဲ၌ ရှိနေသော လိုသည်ထက်ပိုနေသည့် မိမိစံပစ္စည်းများကို သူသဘောမကျပေ။ သို့ရာတွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သည့် ထိုပတ်ဝန်း ကျပ်၌ မိမိ၏ အနုပညာညွှန်ကို ကောင်းစွာ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးအောင် လုပ်နိုင်ပေလိမ့်မည်ဟု ထင်သွားသည်။ စိတ်ပါလာသည့်အခါ၌ ကိုယ့်အခန်းထဲကိုယ်ဝင်ပြီး တံခါးအလုပ်ပိတ်လျက် ကိုယ့်အလုပ်ကို လုပ်နိုင်ပေလိမ့်မည်ဟူ၍ စဉ်းစားမိသည်။

ကုလားထိုင်ပေါ်တွင်ထိုင်လျက် အတ္ထာမလေသည် သူရေးဆွဲထားသည့် ပန်းချီပုံ ကြမ်းများကို လှန်လှောကြည့်နေသည်။

နောက်တစ်နေ့ကား ကောလိပ်အားသည့်နေ့ဖြစ်သည်။ အရောင်ခြယ်ရသည့် ဆေးရောင်စုံပန်းချီကားတစ်ကား ရေးမည်ဟူ၍ စဉ်းစားလိုက်သည်။ ပန်းချီပုံကြမ်းများ ကြားထဲ၌ နေ့ရက်အတန်ကြာက ရေးဆွဲထားသည့် ဆုန္ဒရီ၏ပုံကို မြင်သွားသည်ဖြစ်၍ ထိုပုံကို

ကောက်ယူလိုက်သည်။ အကယ်၍ ဆုန္ဒရီသည် နာရီဝက်လောက် ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေလျှင် ထိုပုံကို အပြီးသတ်၍ရေးပေမည်။ ထိုပုံကို ရှေ့တွင်ချလျက် ဆေးရောင်ခြယ် ပန်းချီကား တစ်ကား ရေးဆွဲရန် စိတ်ကူးလိုက်လေသည်။ မျက်နှာပုံပန်းကို အတန်ငယ် ပြင်လိုက်ပါက ထိုပုံသည် ဆုန္ဒရီ၏ပုံဟူ၍ မည်သူမှ သိလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။

အတ္ထာမလေသည် ဆုန္ဒရီတို့၏အိမ်သို့ မျက်ခြင်းသွားပြီး ဆုန္ဒရီအား နောက်တစ်နေ့ တွင် သူအိမ်သို့လာခဲ့ရန် ပြောမည်ဟူ၍ စိတ်ကူးလိုက်လေသည်။ ထိုအခိုက် တစ်စုံတစ်ယောက် သူ၏အခန်းတံခါးကို လှည့်လှည့်လှည့် ပန်းချီပုံကို ချထားလိုက်ပြီးလျှင် အတ္ထာမလေ တံခါးထဲဖွင့်လိုက်သည်။ အပြင်ဘက်၌ ဆုန္ဒရီရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားသည်။ အတ္ထာမလေက အားတက်သရော ပြောလိုက်သည်။

“ဟာ ...ဆုန္ဒရီပါလား၊ အထဲကိုလာနဲ့” သို့သော်လည်း ဆုန္ဒရီက အခန်းထဲ ဝင်မလာပေ။

“ကျွန်မ အရီးနဲ့ အာနန္ဒီကို တွေ့ရအောင်လာတာ၊ သူတို့နဲ့ တွေ့ပြုပြီး အရပြန်တော့ မလို့”

ဆုန္ဒရီသည် နေ့ရက်အတန်ကြာကာလကစ၍ အတ္ထာမလေအား စိတ်ကောက်နေ သည်။ အတ္ထာမလေသည် ဆုန္ဒရီပြောပြသည်ကို နားမထောင်ဘဲ မအရပ်မြို့မှ တခြားထွက်သွား သည်။ ပြန်ရောက်လာသောအခါလည်း အတ္ထာမလေသည် ဆုန္ဒရီအား ပြောရာပြေကြောင်း ပြောလျက် စိတ်ကျေနပ်သွားအောင် မလုပ်ခဲ့ပေ။ ဆုန္ဒရီ စိတ်ကောက်နေခြင်း၏ အခြား အကြောင်းတချို့လည်း ရှိသေးသည်။

အတ္ထာမလေက ဆုန္ဒရီကို ပြောလိုက်သည်။

“ငါ မင်းကို ဒီအိမ်ခေါ်လာဖို့ မင်းတို့အိမ် အခုလာမလို့လုပ်နေတာ။ အထဲကို ဝင်ခဲ့လေ။ တကယ်လို့ အချိန်နောက်ကျနေရင် ငါ မင်းကို စကူတာပေါ်တင်ပြီး လိုက်ပို့မယ်”

ဆုန္ဒရီသည် စိတ်မပျံ့တပါးဖြင့် အတ္ထာမလေနှင့်အတူ အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သွား သည်။ ဆုန္ဒရီအခန်းတွင်းသို့ ရောက်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အတ္ထာမလေသည် အခန်း တံခါးကို မင်းတုပ်ချုပ်လိုက်သည်။ ဆုန္ဒရီက စိတ်ဆိုးသွားပြီး အတ္ထာမလေကိုကြည့်ပြီးလျှင် တံခါးကို ပြန်ဖွင့်လိုက်လေသည်။ အတ္ထာမလေ၏ အခန်းကို စတုဒီယိုပုံစံဖြင့် တွေ့မြင်ရ သောကြောင့် ဆုန္ဒရီသည် အတန်ငယ်အံ့ဩသွားသည်။ အခန်းထဲတွင် ရှိနေသော ပစ္စည်း အမျိုးမျိုးကို တွေ့မြင်ရသည်ဖြစ်၍ စိတ်ထဲကပင် အတ္ထာမလေ တစ်ယောက် တကယ် အနုပညာရှင်ကြီး ဖြစ်နေပါပကောလားဟူ၍ ဂုဏ်ယူလိုက်မိသည်။ အတ္ထာမလေသည် ဆုန္ဒရီအား ကြိုးစားပမ်းစား ချောမောပြောဆိုသည်။

“ငါ အခု မင်းပုံကိုကြည့်နေတာ၊ တကယ်လို့ အဲဒီပုံကို ငါ ဆိုက်ကြီးကြီးချဲ့ရေးပြီး အရောင်ခြယ်လိုက်ရင် အဲဒီပုံဟာ သိပ်လှလာမှာပဲ”

ဆုန္ဒရီက စိတ်ဆိုးပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ရှင် ကျွန်မကို ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မရုပ်ပုံကိုသာ ရှင်ကြိုက်တာ။ အဲဒီပုံကို ရှင်ကြည့်နေပါလား၊ ကျွန်မကို ဒီခေါ်ဖို့ ဘာလိုသေးသလဲ”

လူမမယ်ကလေးသူငယ်မကဲ့သို့ ပြုမူတတ်သောဆုန္ဒရီသည် ရုတ်တရက် ဘာများ ဖြစ်သွားပါလိမ့်ဟူ၍ အဏ္ဏမလေ နားမလည်အောင်ဖြစ်သွားသည်။ ဆုန္ဒရီသည် နေ့ရက် အတန်ကြာကာလက သူတို့၏ အိမ်အပေါ်ထပ်၌ထိုင်လျက် အဏ္ဏမလေအား သူ့ပုံ အတင်းဆွဲ ခိုင်းခဲ့သည်။ ယနေ့ သူ့ဘာဖြစ်သွားသနည်း။ အကယ်၍ ယင်း၏အကြောင်းမှာ သူ၏ စိတ်ကောက်နေခြင်းဖြစ်သည်ဆိုလျှင် အဏ္ဏမလေသည် သူ့ကို နားလည်အောင် ရှင်းလင်း ပြောပြခဲ့ပြီးလေပြီ။

“ဒီမှာ ဆုန္ဒရီ၊ မင်း နာရီဝက်လောက်ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေလို့ရှိရင် ဒီပုံကို အပြီးသတ် လိုက်မယ်။ မနက်ဖြန်ခါညနေကျတော့ လာပြီး မင်းပုံဘယ်လောက်လှလှပပ ဆွဲထားတယ် ဆိုတာ ကြည့်ပါ။ မင်းစိုးရိမ်စရာ ဘာမှမလို့ဘူး။ ငါ မင်းမျက်နှာပုံကို အနည်းငယ် ပြင်ပေး လိုက်မယ်”

ဆုန္ဒရီက အော်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ရှင်လှည့်စားတာကို ခံမယ်မှတ်သလား။ ကျွန်မကို ရှင်လိုချင်သလို ကြိုးဆွဲလို့ မရဘူး။ ကျွန်မ ‘မိဒယ်’ မဟုတ်ဖူး။ ရှင် တစ်ခြား မိန်းကလေးတစ်ယောက် ယောက်ကို အခန်းထဲခေါ်ပြီး ထိုင်ခိုင်းပါလား” ယင်းသို့ပြောလျက် ဒေါသထွက်နေသဖြင့် ထရပ်လိုက်သည်။ အဏ္ဏမလေက ချောပြန်သည်။

“ငါပြောတာ တစ်ခါလောက် နားထောင်စမ်းပါဦး။ နာရီဝက်လောက်ပဲ ဒီမှာ ထိုင်ပါ။ ငါ မင်းပုံကို ခပ်မြန်မြန် အပြီးသတ်လိုက်ပါ့မယ်”

“ဟင့်အင်း၊ မရဘူး”

ယင်းသို့ပြောလျက် ဆုန္ဒရီသည် လှေကားဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းလေသည်။ အဏ္ဏမလေ၏ အနုပညာစိတ်သည် ရုတ်တရက် အားကောင်းလာသည်။ ထိုအချိန်၌ အဏ္ဏမလေသည် အားလုံးကိုမှောနေလေသည်။ အခန်းတံခါးကို ရုတ်တရက် ပိတ်လိုက်ပြီးလျှင် ဆုန္ဒရီအား အပြင်မထွက်သွားရန် ဟန့်တားထားလိုက်သည်။

“ဆုန္ဒရီ ငါပြောတာ နားထောင်စမ်းပါ။ ဘယ်အလုပ်ကိုမှ ငါ စိတ်မဝင်စားတာ တစ်လလောက် ရှိသွားပြီ။ အခု ငါမင်းရုပ်ပုံကို စိတ်ပါလက်ပါ ရေးဆွဲဖို့ စိတ်ကူးနေတယ်။ တကယ်လို့ မင်း ဒီကိုရောက်မလာရင် အကောင်းသားပဲ။ အခုတော့ ဒီကိုလာပြီး ဘာဖြစ်လို့ အခုလို ခေါင်းမာနေရတာလဲ။ အရင်ကတော့ မင်းကိုယ်တိုင် ငါ့ကို မင်းရုပ်ပုံကို အတင်းအကျပ် ရေးဆွဲခိုင်းတယ် မဟုတ်လား။ မင်းရုပ်ပုံကို အပြီးသတ်လိုက်ဖို့ မင်းမလိုဘူးလား။ မင်းရုပ်ပုံကို အခုလို တစ်ပိုင်းတပျက် ငါမထားလိုဘူး”

ထိုအချိန်၌ အခန်းထဲတွင် အဏ္ဏမလေ မစဉ်းစား မမျှော်လင့်သောအဖြစ် အပျက် တစ်ခု ဖြစ်သွားသည်။ ဆုန္ဒရီသည် ရုတ်တရက် အဏ္ဏမလေ ပခုံးတွင် သူ၏ဦးခေါင်းဖြင့် မှီလိုက်သည်။ ယင်းအချက်ကို တွေ့ရသောအခါ အဏ္ဏမလေ ထိတ်လန့်သွားသည်။ ဘာလုပ် ရမည်ဆိုသည်ကို နားမလည်အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

“ရှင် ကျွန်မနဲ့ အရင်လက်ထပ်ပါ။ ပြီးတော့မှ ကျွန်မ ရှင်ပြောတာ အားလုံးကို လိုက်နာမယ်။ ရှင် ကျွန်မကို ခပ်မြန်မြန်လက်ထပ်မယ် မဟုတ်လား။ ရှင် အဖေက အာနန္ဒီကို လက်ထပ်ပေးလိုက်တယ်။ ရှင်က ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ ‘မိဒယ်’ အဖြစ်လောက်သာ လုပ်ချင်နေ တာလဲ”

ဆုန္ဒရီ၏ စကားကို ကြားရသောအခါ အဏ္ဏမလေ ရှေးပြန်လာသည်။ ဘာလုပ် ရမည်ဆိုသည်ကို မသိတော့ပေ။ တုန်လှုပ်နေသောလက်ဖြင့် ဆုန္ဒရီ၏ ဦးခေါင်းကို သပ်လိုက် လေသည်။

“ကျွန်မမေးတာကို ပြောပါ။ ရှင် ကျွန်မနဲ့ လက်ထပ်မလား။ လက်မထပ်ဘူးလား။ ရှင် ကျွန်မကို ထိုင်ခိုင်းပြီး ကျွန်မရုပ်ပုံကို ရေးဆွဲနေတဲ့အခါ ကျွန်မ ဘယ်လိုခံစားနေတယ် ဆိုတာ ရှင်သိရဲ့လား”

အဏ္ဏမလေသည် “မင်းခိုင်းတဲ့အတွက်ကြောင့် ငါမင်းရုပ်ပုံကို ဆွဲရတာပါ” ဟူ၍ သူ့ကိုယ်သူ ပြောလိုက်မိလေသည်။ ထို့နောက် အနုပညာကောလိပ်ကျောင်းအုပ် ဆရာကြီး ပြောပြသည့်စကားကို ရုတ်တရက် သတိရလာသည်။ လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်း သို့မဟုတ် တရားသံဝေဂရခြင်း။ ယင်းနှစ်မျိုးတွင် မည်ကဲ့သို့သော ခြားနားချက်မှမရှိဟု ထပ်မှတ်သွား လေသည်။

အဏ္ဏမလေက ပြောလိုက်လေသည်။

“ကောင်းပြီ၊ ဆုန္ဒရီ။ ငါတို့ခပ်မြန်မြန်ပဲ လက်ထပ်ကြမယ်”

ငိုနေသော ဆုန္ဒရီသည် မျက်လုံးကို ပွတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်တဖြည်းဖြည်း ပြုံးလာလေသည်။



ထိုနေ့ကား တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်သည်။ အဏ္ဏမလေသည် နံနက်စောစော အခန်းတံခါး ပိတ်လျက် ခွက်များထဲတွင် ဆေးရောင်စုံကို မျှော်စင်လိုက်သည်။ ထိုနေ့၌ နေ့ရက်ပေါင်း များစွာ ကြာပြီးသည့်နောက်မှ အဏ္ဏမလေတွင် အလုပ်လုပ်လိုသည့်စိတ်ဆန္ဒ နိုးကြား ပါပေါက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ဆုန္ဒရီ၏ကောက်ကြောင်းပုံကို ရှေ့တွင်ချလျက် အဏ္ဏမလေ သည် ဆုန္ဒရီ၏ ပန်းချီပုံကို အရောင်ခြယ်နေလေသည်။

ယမန်နေ ညနေပိုင်းက ဆန္ဒရှိသည် အတ္ထာမလေပြောသည်ကားကို အချိန် အတန်ကြာမြင့်စွာ ငြင်းပယ်နေသည်။ သို့ရာတွင် အတ္ထာမလေက လက်ထပ်ပါမည်ဆိုသည် ကတိကိုပေးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆန္ဒရှိတွင် လုံးဝပြောင်းလဲသွားသည်။ အတ္ထာမလေ၏ ရှေ့တွင် ရုတ်ခြည်း 'မိမိ၏' အဖြစ် ထိုင်ပြီးလျှင် ပြောလိုက်သည်။

“ပုံကို ခပ်မြန်မြန် ပြီးအောင် ဆွဲပြီး ကျွန်မတို့ အိမ်လိုက်ပေးရမယ်နော်”

အတ္ထာမလေသည် ဆန္ဒရှိ၏ လှပသောရုပ်ပုံကို မိမိ၏ စိတ်နှလုံးတွင် ထင်ဟပ် သွားအောင်ပြုလိုက်ပြီးလျှင် ထိုပုံကို စက္ကူပေါ်တွင် ရေးခြယ်လိုက်လေသည်။ ပုံဆွဲပြီးသောအခါ အတ္ထာမလေသည် ဆန္ဒရှိအား စကုတာနပ်တွင် တင်ပြီး သူ့အိမ်သို့ လိုက်ပို့လေသည်။

စကုတာစီးသွားရင်း လမ်း၌ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့်အဖြစ်အပျက်ကို အတ္ထာမလေသည် ထိုအချိန်၌ သတိရလာလေသည်။

ကျွဲစီးလာသော ယမမင်း၏စက်ကွင်းမှ လွတ်မြောက်ရန်အတွက် မာကဏ္ဍေယ သည် ထိုအချိန်၌ သတိရလာလေသည်။ ကျွဲစီးလာသောယမမင်း၏ စက်ကွင်းမှ လွတ်မြောက်ရန်အတွက် မာကဏ္ဍေယသည် ရှိဝလီင်ကို သူ၏လက်မောင်းနှစ်ဖက်ဖြင့် ဖမ်းကိုင် ထားသည်ရုပ်ပုံကို အတ္ထာမလေသည် နေရာများစွာတို့၌ တွေ့မြင်ဖူးသည်။ စကုတာစီး သွားသောအခါ ဆန္ဒရှိသည် သူ့ကို ရှိဝလီင်ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ မိမိကိုယ်ကို မာကဏ္ဍေယ အဖြစ်လည်းကောင်း မှတ်ထင်အောက်မေ့ထားသည်။ ညဉ့်အချိန်ဖြစ်၍ လမ်းပေါ်၌ သွားလာ လှုပ်ရှားနေသူများသည် သူတို့ နှစ်ယောက်ကို အာရုံပြုကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ သို့ရာတွင် အတ္ထာမလေသည် စကုတာပေါ်၌ အဘယ့်ကြောင့် ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်မနေနိုင်သည်မသိပေ။ ဆန္ဒရှိပုံ ထိတွေ့ရသဖြင့် စိတ်လှုပ်ရှားလာသည်။ ရှေ့ဘက်မှ ကျွဲစီးလာသည့် ယမမင်းအစား လောက် ကား။ ယမမင်းလာသည်ကို တွေ့ရသည်ဖြစ်၍ အတ္ထာမလေ ထိတ်လန့်သွားသည်။ နှစ်ဦးလုံး သေမင်းခံတွင်းထဲ ရောက်မသွားသည်မှာ ကံကောင်းလှပေသည်။

ဆန္ဒရှိအား တစ်စုံတစ်ခု ပြောရသည့် အစွမ်းသတ္တိသွေတွင် မရှိပေ။ သူ တစ်စုံတစ်ခု ပြောလိုက်လျှင် ဆန္ဒရှိ စိတ်ဆိုးသွားပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် စကုတာ လုပ်သူများကိုသာလျှင် ကိုတိပြီး ဆဲရေးတိုင်းထွာလိုက်သည်။

“ဒီလူတွေ စကုတာ မှောက်ပိုင်းမှာ ထိုင်ပြီး စီးတဲ့လူတွေ အဆင်ပြေစေဖို့အတွက် စကုတာမှောက်ပိုင်းမှာ လက်ကိုင်တစ်ခု ဘာကြောင့် တပ်မထားကြပါလိမ့်။ နိုင်ငံခြားသားတွေ အတုကို ငါတို့ယူအောင် သူတို့ လုပ်ချင်ကြတယ်။ မိမိတို့ တိုင်းပြည်က လူတွေရဲ့ အဆင်ပြေမှုကို ကြည့်ပြီး ဒီလူတွေဟာ စကုတာပုံစံကို ပြောင်းမဖြစ်နိုင်ကြဘူးထင်တယ်။ မျက်စိမှိုက်ပြီး နိုင်ငံခြားယဉ်ကျေးမှုကို လက်ခံတာ ဘယ်လောက်အန္တရာယ်ကြီးသလဲ”

အတ္ထာမလေသည် ဆန္ဒရှိ၏ပုံကိုချဲ့လျှက် မျက်နှာတွင် အနည်းငယ်ပြင်လိုက် ပြီးလျှင် ပုံတွင်ဆေးရောင်ခုံခြယ်နေလေသည်။ အတ္ထာမလေသည် မျက်စိဖြင့်ကြည့်လျက်

မိမိ၏ စိတ်နှလုံးထဲတွင် ထင်ဟပ်နေအောင် ပြုလုပ်ထားသည့်အရာကို စက္ကူပေါ်၌ ပုံဖော်နိုင် သည့် ထူးခြားသော အစွမ်းအစရှိသူဖြစ်သည်။ အတ္ထာမလေ၏ ပန်းချီရုပ်ပုံ၌ ဆန္ဒရှိ၏ သဘာဝအလှသည် သူ၏ရုပ်ပုံသွင်ပြင်နှင့်အတူတကွ ပေါ်လာတော့မည်။ ဆန္ဒရှိသည် မကြာခင် သူပိုင်ဖြစ်တော့မည်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း တွေ့မြင်နေရသော ဆန္ဒရှိထက် သူ၏ ယခု ရုပ်ပုံသည် အတ္ထာမလေအား အထောက်အကူ နှစ်သိမ့်ကြည်နူးစေသည်။ အတ္ထာမလေသည် ရုတ်တရက် ချိမြိန်သော အိပ်မက်အမျိုးမျိုးကို မြင်မက်နေသည်။ တစ်စုံတစ်ဦး၏ အပိုင်းအခြား မရှိသည့်အလှအကြောင်းကို ဝေဖန် ပြောကြားသူများသည် ယခုအလှ၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဘယ်မှာ သိနိုင်ကြမည်နည်း။

ပန်းပွင့်များ အပြည့်ရှိနေသည့် နွယ်ပင်တစ်ပင်သည် သဘာဝနိယာမဖြင့် ဆန်တန်း ပြီးလျှင် မိမိ၏ကိုယ်ကာယအလှကို တချို့တချို့နေရာ၌ ပုံပျက်စိတ်လှုပ်လျှက် ပြူးနေသကဲ့သို့ထင် အတ္ထာမလေသည် ထင်မှတ်သည်။ တခဏအတော အတွင်းပုံစံပုံကို အပြီးသတ်လိုက်သည်။ အချိန်အတန်ကြာမြင့်စွာ ပုံကို ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးမှ ကြည့်လျက် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေသည်။ ပုံကို အပြီးသတ်လိုက်ရသည်ဖြစ်၍ ကျေနပ်အားရသွားသည်။ တစ်ဆက်တည်း အလုပ် လုပ်နေရာ၌အတွက် မောသွားသောကြောင့် ဆိုဖာပေါ်၌ အချိန်အတန်ကြာလှနေလိုက်သည်။ ထို့နောက် အောက်ဆင်းလာသည်။

ထမင်းစားပြီး အပေါ်ထပ်တက်လာသောအခါ အတ္ထာမလေသည် ပန်းချီကားတွင် အချို့အချို့နေရာ၌ အတန်ငယ်ပြင်လိုသည့် စိတ်ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ပန်းချီပုံထဲ စိတ်ရောက် နေသည်ဖြစ်၍ အတ္ထာမလေသည် အခန်းတံခါးပိတ်ဖို့ မေ့သွားသည်။ အလုပ်ထဲတွင် အာရုံရောက်နေသည့်အတွက် အိမ်အပြင်ဖက်၌ ကားတစ်စီး ရပ်သံကိုလည်း မကြားလိုက်ပေ။

အတန်ငယ်ကြာသောအခါ ဆန္ဒရှိ၏ပခင် ဒဏ္ဍပါဏီသည် သူ၏အခန်းထဲသို့ ရောက် လာသည်။ အတ္ထာမလေသည် အခန်းထဲ ဒဏ္ဍပါဏီ ဝင်လာသည်ကိုလည်း သတိမပြုပေ။ ဒဏ္ဍပါဏီသည် ဂုဏ်ယူဖော်ကြားစွာဖြင့် အခန်းထဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အခန်းထဲတွင်ရှိနေသော ကင်းဘတ်၊ စတင်၊ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်၊ စက္ကူလိပ် စသည်နှင့် ပြတင်းပေါက်များ၌ တပ်ထားသော ခန်းစီး 'အခန်းထောင့်တွင်ချထားသော ဖန်းအိုး စသည် တို့ကို တွေ့ရသောအခါ ဒဏ္ဍပါဏီသည် အလွန်အံ့ဩသွားလေသည်။ အတ္ထာမလေရေးဆွဲ နေသည့် ရုပ်ပုံကို တွေ့မြင်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အံ့ဩလွန်းမက အံ့ဩသွားသောကြောင့် ဒဏ္ဍပါဏီသည် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေသည်။

မိမိအခန်းထဲ ဒဏ္ဍပါဏီရောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်ဖြစ်၍ အတ္ထာမလေ ထိတ်လန့်သွားသည်။ ဆန္ဒရှိ၏ ကောက်ကြောင်းပန်းချီကားကို ရှေ့၌ မထားမိသည့်အတွက် ကံကောင်းသည်ဟူ၍ တွေးမိလေသည်။ ဒဏ္ဍပါဏီသည် အတ္ထာမလေ ရေးဆွဲနေသည့်



www.burmeseclassic.com

ရောင်စုံပန်းချီကားကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထိုမိန်းကလေးပုံ၌ ဒဏ္ဍပါဏီသည် ဆုနုရီကို ကြိုးစား၍ ရှာနေသည်ဟူ၍ အဏ္ဏာမလေထင်သည်။

ဒဏ္ဍပါဏီသည် အနည်းငယ် မယုံသက်ရှိသည့်အသံဖြင့် "ဒီပုံက မင်းရဲ့ တာလား" ဟူ၍ မေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် အလွန်တရာ စိတ်အားတက်ကြွလာပြီးလျှင် "တယ်တော်ပါလား၊ တယ်တော်ပါလား" ဟူ၍ ပြောလျှက် အဏ္ဏာမလေ၏ကျောကို ခပ်ပြင်းပြင်းပုတ်လိုက်လေ သည်။ ထို့နောက် ထိုဩသည့် လေသံဖြင့် ပြောလိုက်ပြန်သည်။

"မင်းပုံထဲက မိန်းကလေးကတော့ ငါတို့ရဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတွေကိုတောင် အိုင်ယု သွားပြီး အခုလို လှပတဲ့မိန်းကလေးကို ငါဒီကနေအထိ မမြင်ဖူးဘူး"

အဏ္ဏာမလေ စိတ်ထဲက ကျိတ်ရယ်လိုက်သည်။ ဒဏ္ဍပါဏီ၏စကားကို ကြားရ သောအခါ ဘယ်လောက် ကာမဂုဏ်အာရုံဝါသနာပါသည့် လူကြီးဖြစ်သနည်းဟူ၍ အဏ္ဏာမလေ နားလည်သွားသည်။

"ငါအခု ပန်းချီနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခုပြောပြဖို့ မင်းထံ လာခဲ့တာ"

ယင်းသို့ ပြောပြလျှက် ဒဏ္ဍပါဏီသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်၌ ထိုင်ချလိုက် သည်။ အဏ္ဏာမလေသည် သူ့အလုပ်ကို ထားခဲ့ပြီးလျှင် ဒဏ္ဍပါဏီအနီးသို့ လာသည်။

"ကရုဏာကရစ်ဆိုတဲ့ ပန်းချီဆရာကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်ကို မင်းကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား။ လက်ဖောင်းပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲက တစ်ယောက်ပေါ့။ တစ်ချိန်တုန်းကတော့ ပြဇာတ်တွေထဲက စွမ်းတွေအတွက် သူ့ရေးဆွဲတဲ့ကားတွေကိုသာ အသုံးပြုကြတယ်။ အခုတော့ အသက်အရွယ်ကြီးလာပြီဖြစ်တဲ့အတွက် သူ့မမျှ အတော်ကသီနေတယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလည်း အကျိုးရှိ ငါတို့လည်း အကျိုးရှိမယ့် လုပ်ငန်းသစ်တစ်ခု ငါလုပ်မယ်လို့ ကြံရွယ်တယ်"

"လုပ်ငန်းသစ်ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်၊ ပြဇာတ်သမားတွေနဲ့ ရုပ်ရှင်သမားတွေကို ငါကောင်းကောင်း သိတယ်။ အခုအချိန်မှာ ပြဇာတ်သမားတွေရဲ့ အခြေအနေက မကောင်းဘူး။ ရုပ်ရှင်သမားတွေ ကတော့ ဝင်ငွေပြောနေကြတယ်။ ရုပ်ရှင်ရိုက်တဲ့ လူတွေထဲက တချို့ ငွေမပြည့်စုံတဲ့အတွက် အကြံအစိုက်နေကြတာ တွေ့ရလို့ ငွေထားစရာမရှိအောင် ပေါများနေတဲ့အတွက် ယူယာခပ် နေကြတဲ့ လူတွေဆီက ငွေကိုလှည့်ပြီး အဲဒီရုပ်ရှင်သမားတွေကို ချေးခဲ့တယ်။ အဲဒီလို ရုပ်ရှင်သမားတွေနဲ့ အပေါင်းအသင်းဖြစ်နေတဲ့အတွက် သူတို့ ငါ့ကိုလည်း အကူအညီပေး လိမ့်မယ်လို့ ငါမျှော်လင့်တယ်။ သူတို့ ငါ့ကိုအပ်တဲ့ အလုပ်တွေကို ကရုဏာကရစ် တစ်ယောက် တည်း လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး"

အဏ္ဏာမလေသည် တအံ့တဩဖြစ်သွားပြီးလျှင် ဒဏ္ဍပါဏီကို ကြည့်လိုက် လေသည်။ "ကျွန်တော် ဒီကိစ္စမှာ ဦးကြီးကို ဘယ်လိုကူညီရမည်နည်း" ဟူ၍ မေးနေ သကဲ့သို့ ထင်ရလေသည်။

"ကောလိပ်ကို မသွားခင်အချိန်နဲ့ ကောလိပ်က ပြန်လာပြီးတဲ့အချိန် မင်း အားလပ် နေတဲ့အခါ ငါ့ဆီလာလို့ရှိရင် ငါ့အလုပ်ဖြစ်ပါတယ်။ မကြာခင်မှာပဲ ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးကို လုပ်ရမယ်ဆိုတာ မင်းကိုယ်တိုင် နားလည်လာလိမ့်မယ်။ တကယ်လို့ လိုအပ်ရင် မင်း သူ့ဆီမှာနေပြီး သူ့ကို အကူအညီပေးနိုင်တယ်။ သိပ်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိရင်တော့ ငါ သူ့ကို မင်းဆီလွှတ်လိုက်မယ်"

အဏ္ဏာမလေ အကျပ်တွေ့နေသည်။ ကောလိပ်နဲ့ ဆေးများကို ရေနှင့်ဖျော်လျှက် စက္ကူပေါ်၌ ရောင်စုံပုံများ ရေးဆွဲနည်းကိုသာလျှင် သင်ကြားစေည့်ပူပူသည်။ အားလပ်သည့် အချိန်များ၌ ကဒီရေရှန်ထဲမှ ဆီဆေးရေးနည်း သင်မည်ဟု ကြံရွယ်ထားသည်။

အဏ္ဏာမလေသည် သူ့ဆန္ဒကို ဒဏ္ဍပါဏီအား ပြောပြသောအခါ ဒဏ္ဍပါဏီက ပြောသည်။

"အဲဒါတွေကို ကရုဏာကရစ်ဆီက လွယ်လွယ်ကလေး သင်ယူနိုင်ပါတယ်"

အဏ္ဏာမလေသည် ဒဏ္ဍပါဏီ၏ စကားကို မငြင်းခန်းနိုင်တော့ပေ။ ဒဏ္ဍပါဏီ၏ အလုပ်ကို လုပ်ခြင်းကြောင့် သူ၏ပညာရေး၌ မည်ကဲ့သို့သော အမှားအယွက် အဟန့်အတားမှ ဖြစ်လိမ့်မည်မဟုတ်ဆိုသည်ကို သိရသောအခါ အဏ္ဏာမလေသည် ဒဏ္ဍပါဏီ၏ စကားကို လက်ခံလိုက်လေသည်။

ဒဏ္ဍပါဏီသည် စကားပြောလိမ္မာပါးနပ်သောကြောင့် အလွန်တရာ လေးလေး နက်နက် တွေးခေါ်ကြံဆသည့် ပုဂ္ဂိုလ်သည်ပင်လျှင် သူ့အလိုကွ ဖြစ်သွားတတ်သည်။ အဏ္ဏာမလေ၏ အခြေအနေမှာမူ တခြားလူများနှင့်မတူပေ။ ဒဏ္ဍပါဏီသည် ဆုနုရီ၏ဖခင် သူ၏ ယောက္ခမလောင်းဖြစ်သည်။ တစ်ခြားနည်းလမ်းမရှိတော့သည့်အတွက် အဏ္ဏာမလေ သည် ဒဏ္ဍပါဏီ၏စကားကို လက်ခံလိုက်လေသည်။

"တို့အိမ်မှာမှာကပ်ပြီး တဲတဲတဲ ထိုးပြီးတော့ ငါ အဲဒီလုပ်ငန်းကို စလုပ်မယ်လို့ ရည်ရွယ်တယ်။ လုပ်ငန်းစတင်ဖွင့်လှစ်တဲ့အခမ်းအနားကို သိုက်သိုက်မြိုက်မြိုက် ကျင်းပမယ်။ တကယ်လို့ မင်းအဲဒီအချိန်မှာ ပဲ့တွေကို ရေးဆွဲထားပြီးရှိမယ်ဆိုရင် လူတွေတအံ့တဩ ကြည့်စွဲကြမှာ သေချာတယ်"

အဏ္ဏာမလေအား ရေပက်မဝင်အောင် ပြောပြပြီးလျှင် ဒဏ္ဍပါဏီသည် ကားပေါ် တက်လျက် အိမ်ပြန်သွားလေသည်။



ဒဏ္ဍပါဏီသည် မဒရပ်မြို့သို့ ရောက်လာပြီးလျှင် သူ၏အတွေးအကြံအရာ လူတစ်ဦး တစ်ယောက်၏ အသိဉာဏ်ဗဟုသုတသည်သာလျှင် ထိုသူ၏ အခြေခံပစ္စည်း၊ ဥစ္စာဖြစ်သည် ဆိုသည့်အကြောင်းကို သိရှိနားလည်သွားသည်။ စကားကို လိမ်မာပါးနပ်စွာ ပြောခြင်းအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အခါအခွင့်ကို အမြတ်ထုတ် အသုံးချခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ မကြောင့်မကြ စားသောက်နေသွားနိုင်သည်။ ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှပြုလုပ်ရသည့် ရှိသော နည်းလမ်းအားလုံးတွင် အပြိုင်အဆိုင်သည် အဓိကဖြစ်နေသည်ဆိုသည့်အကြောင်းနှင့် ယင်းနည်းလမ်းဖြင့်သာ လုပ်ကိုင်သွားပါက တစ်ဝမ်းတစ်ခါဝပိုင် မလွယ်ကူဆိုသည့် အကြောင်းကို ဒဏ္ဍပါဏီ နားလည်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် လုပ်ငန်းသစ်တစ်ခုကို ဖွင့်လှစ်လိုက် လေသည်။ သူကမူ ကော်မရှင်အေးဂျင်းဖြစ်သွားသည်။

အိမ်ဟောင်းနှင့် ကားဟောင်းအရောင်းအဝယ်လုပ်သူများ၏ အကြား၌လည်း ကောင်း၊ သူဌေးသူကြွယ်များထံမှ လာဘ်ယူသောအရာရှိတို့အကြား၌လည်းကောင်း၊ အကြွေး ပေးသူနှင့် အကြွေးယူသူတို့၏ အကြား၌လည်းကောင်း၊ ပွဲစားအလုပ်လုပ်လျက် ဒဏ္ဍပါဏီသည် ကျွမ်းကျင်ပါးနပ်သော ပွဲစားတစ်ဦးဖြစ်လာသည်။ နိုင်ငံရေး၊ ကုန်စည်ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ နယ်ပယ်များ၌ လူပေါင်းများစွာတို့နှင့် အပေါင်းအသင်းဖြစ်အောင် လုပ် ထားသည်။

ဒဏ္ဍပါဏီ၏သားများထဲက တစ်ယောက်မှာ လိမ္မာပါးနပ်သည်။ ထိုသူငယ်သည် ခပ်လွယ်လွယ်ဖြင့်ပင် သူ၏ကျောင်းသားဘဝကို အပြီးသတ်လိုက်သည်။ ကုန်နှစ်ယောက်မှာမူ နှားကျောင်းနိုင်သည့် အရည်အချင်းမျှပင် မရှိကြပေ။ ဒဏ္ဍပါဏီသည် သက်ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ် အချို့ကို တိုးလျှိုးမတောင်းပန်လျက် အဆိုးအကောင်းနည်းမျိုးစုံ အကူအညီဖြင့် ထိုသား နှစ်ယောက်ကို ဆယ်တန်းစာမေးပွဲတွင် အမှတ်များများရအောင် လုပ်ပြီးလျှင် တစ်ယောက်ကို ဆေးကောလိပ်၌လည်းကောင်း၊ အခြားတစ်ယောက်ကို အင်ဂျင်နီယာကောလိပ်၌လည်းကောင်း ရအောင်လုပ်ပေးလိုက်သည်။ သမီးအတွက်မှာမူ ပူပန်ကြောင့်ကြမှု မရှိလှပေ။

အတ္တမလေသည် သူ၏ကြီးပမ်းအားထုတ်မှုများဖြင့် သူ၏နယ်ပယ်၌ တိုးတက်မှု ရှိအောင် ပြုလုပ်လိမ့်မည်ဆိုသည့်အကြောင်းကို ဒဏ္ဍပါဏီ သိရသောအခါ ယင်းအချက်ကို ယတ်ပြုလျက် ကြော်ငြာလုပ်ငန်းများနှင့်ပတ်သက်သော သူ၏ ဤကုမ္ပဏီအသစ်ကို အဖြေ ပိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်၌ နာမည်အကျော်ကြားဆုံး နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်နှင့် ရုပ်ရှင်လောကမှ ဝင်ရင်သရုပ်ဆောင်ကို ဖိတ်ကြားပြီးလျှင် ဒဏ္ဍပါဏီသည် သူ၏ကုမ္ပဏီကို ဖွင့်စေခဲ့သည်။ ဘတင်းစာများ၌ ကုမ္ပဏီဖွင့်ပွဲဓာတ်ပုံများကို ဖော်ပြပါရှိစေရန် ကြိုးစားသည်။ ကုမ္ပဏီဖွင့်ပွဲ ခခမ်းအနား၌ ဒဏ္ဍပါဏီသည် သူ၏အကူအညီဖြင့် ငွေချေးလျက် မိမိတို့၏လုပ်ငန်းကို ဆောင်ရွက်သည်ဟုဆိုနေကြသော ရုပ်ရှင်လောကမှ လူတစ်စုနှင့် အတ္တမလေကို မိတ်ဆက်ပေး

လေသည်။ ဒဏ္ဍပါဏီသည် အတ္တမလေ၏ ကျွမ်းကျင်မှုကို လိုသည်ထက်ပို၍ ချဲ့ထွင်ချီးကျူး ပြီးလျှင် ထိုလူငယ်အနုပညာရှင်ကို မိမိကြီးပမ်းအားထုတ်၍ ရှာဖွေရသည်ဟူ၍ ပြောပြသည်။ အတ္တမလေ နှာခေါင်းကျည်မျှတော့ သွားသည်။

လခစားအဖြစ် ခန့်ထားသောပန်းချီဆရာ ကရုဏာကရစ်၏အကူအညီဖြင့် အတ္တမလေသည် မည်သည့်အလုပ်များ လုပ်ရမည်ဆိုသည်ကို သိရှိနားလည်သွားသည်။ ဓာတ်ပုံကိုကြည့်လျက် ရောင်နံရိတောကာကြီးများကို ရေးဆွဲရမည်ဟု သူ့ကိုပြောပြသည်။ ဒဏ္ဍပါဏီသည် သူ၏ကုမ္ပဏီအတွက် သေးငယ်သောဓာတ်ပုံများကို အရွယ်ကြီးကြီး ရိုက်နိုင် ပေးနိုင်သည့် ဓက်တစ်ခုကိုလည်း ဝယ်ပေးထားသည်။

အတ္တမလေသည် အတန်ငယ် သင်္ကာမကပ်သောအသံဖြင့် ပန်းချီဆရာ ကရုဏာ ကရစ်အား မေးကြည့်သည်။

“ဒီမှာ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ့်သဘောအတိုင်း အလုပ်လုပ်နိုင်ခွင့် ရပါ့မလား။”

ငါးဆယ့်ငါးနှစ်ကျော်လာခဲ့ပြီဖြစ်သည့် ထိုပန်းချီဆရာက ရယ်လျက်ပြန်ပြောသည်။

“အနုပညာနဲ့ စီးပွားရေးအလုပ်မှာ အနုပညာရဲ့တန်ဖိုးက ပိုပြီးကြီးမားတယ်ဆိုတာ ယုံမှား သံသယဖြစ်နေစရာမလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တကယ်လို့ မောင် ကိုယ့်သဘောအတိုင်း ပန်းချီဆွဲနေမယ်ဆိုရင်တော့ မောင်ဟာ ဒီလောကထဲ အသက်ရှင်နေနိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူး။”

ထိုနေ့တွင် အတ္တမလေသည် ကဒီရေရှန်၏ထံသွားလျက် ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ကဒီရေရှန်၏ သဘောထားကို မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်သည်။ ကဒီရေရှန်က အတ္တမလေအား ယောက္ခမလောင်း၏လုပ်ငန်း၌ အကူအညီပေးရမည်ကိစ္စတွင် မတားမြစ် မပိတ်ပင်ပေ။ သို့ရာတွင် သတိပေးသည့် စကားတစ်ခွန်းကိုမူ ပြောလိုက်လေသည်။

“နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်တွေမှာဆိုရင် ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေဟာ အားလပ်တဲ့

အချိန်များမှာ သတင်းစာတိုက်တွေမှာ လုပ်အားပေးကြတယ်။ ဟိုတယ်တွေမှာ စားပွဲထိုး အလုပ်လုပ်ကြတယ်။ ကိုယ့်ခွန်အား စိုက်ထုတ်ပြီး အလုပ်လုပ်တာကို ဂုဏ်ငယ်တယ်လို့ မထင်ကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်အလုပ်မျိုးကိုလုပ်လုပ် စညာသင်ကြားတဲ့ မိမိတို့ရဲ့ရည်မှန်းချက် ကိုတော့ မေ့မထားကြဘူး။ အဲဒီလိုပဲ မောင်လည်းပဲ ဒီအလုပ်ကို ကိုယ်ကာယခွန်အား စိုက် ထုတ်ပြီးလုပ်ရတဲ့ အလုပ်တစ်ခုလိုပဲ သဘောထားပါ။ ဘယ်အခြေအနေမျိုးမှာမဆို မိမိရဲ့ အနုပညာတိုးတက်ထွန်းကားလာအောင် လုပ်ဖို့ရန်ကိုတော့ မေ့ပါနှင့်။”

ကဒီရေရှန်၏စကားကို လက်ခံပြီးလျှင် အတ္တမလေသည် ညနေချိန်၌ ကြော်ငြာ ကုမ္ပဏီ၏ အလုပ်ကိုလုပ်သည်။ အတ္တမလေသည် အလုပ်တစ်ခုခုကို အာရုံစူးစိုက်၍ လုပ် တတ်သည်။ ယင်းအချက်ကို တွေ့မြင်၍ ဒဏ္ဍပါဏီသည် အလွန်တရာ အားရဝမ်းသာ ဖြစ်နေသည်။ အတ္တမလေအလုပ်လုပ်ချိန်၌ ဆုနုရီအား အိမ်ထဲတွင် မြေငြိမ်ငြိမ်နှင့်ရေးစေရန် အတွက်မှာမူ ဒဏ္ဍပါဏီအတွက် အလွန်ခက်ခဲသည့် အလုပ်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ ဆုနုရီသည်

အတ္တာမလေအား သူတို့အိမ်သို့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မလာလာအောင်လုပ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း ဆုန္ဒရီသည် အတ္တာမလေအား တွန့်ဆုတ်ခြင်း၊ အလျဉ်းမရှိဘဲ အကူအညီပေးသည်။

တနင်္ဂနွေနေ့တစ်နေ့တွင် အတ္တာမလေသည် ကောလိပ်ကျောင်းမှ ပါလာသည် အလုပ်ကိုလုပ်ရန်အတွက် တခြားမသွားဘဲ အိမ်၌ပင်ရှိနေသည်။ ကောလိပ်၌ ပြုစုတစ်ခုစီစဉ်ပြုလုပ်ထားသည်။ ထိုနေ့တွင် ပြုစုအတွက်ရေးဆွဲထားသော ပန်းချီကားအချို့ကို အပြုသတ်မည်ဟူ၍ အတ္တာမလေစိတ်ကူးထားသည်။

သို့ရာတွင် ထိုနေ့၌ နံနက်စောစောကတည်းက ဒဏ္ဍပါဏီသည် ဓာတ်ပုံ တစ်ထပ်ကြီးကိုယူလျက် သူ့ကားနှင့် အတ္တာမလေထံ ပေါက်လာသည်။ ရုပ်ရှင်ကား တစ်ကား၏ ရှုခင်းရှုကွက် ဆယ်ခုဆယ့်နှစ်ခုနှင့် ရှုခင်းရှုကွက် တစ်ခုစီ၏ဓာတ်ပုံ ဆယ်ခုဆယ့်နှစ်ခု သူ့နှင့်ပါလာသည်။

“သန်ဘက်ခါကစပြီး ဒီရုပ်ရှင်ကား ရုံတင်လိမ့်မယ်။ ရုပ်ရှင် ကြော်ငြာအတွက် ရုပ်ရှင်ရုံများမှာ ဒီဓာတ်ပုံတွေကို ဆေးရောင်ခြယ်ပြီးထားရလိမ့်မယ်။ မနက်ဖြန်ခါ ပြီးအောင် လုပ်ပေးမယ်လို့ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီက လူတွေကို ဦးပြောလိုက်တယ်။ မောင် စိတ်ပါရင် ဒီအလုပ်ကို ချက်ခြင်းလုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်”

ယင်းသို့ပြောလျက် ဒဏ္ဍပါဏီသည် အတ္တာမလေ၏ရှေ့တွင် သူ၏အိတ်ကို ခွင့်ပြုလိုက်လေသည်။ အတ္တာမလေသည် ဒဏ္ဍပါဏီ၏စကားကို မမြင်းဆန်နိုင်ပေ။

ပြုစုအတွက် ရေးဆွဲထားသောပန်းချီကားများကို တစ်ဖက်တွင် ထားလိုက်ပြီးလျှင် အတ္တာမလေသည် စက်၏အကူအညီဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ဓာတ်ပုံများပေါ်တွင် စက်၏ အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ဆေးရောင်ခြယ်လိုက်လေသည်။ တစ်မျိုးတစ်စားတည်းသော ဓာတ်ပုံများပေါ်၌ အကြိမ်များစွာ ဆေးရောင်ခြယ်နေရသဖြင့် ငြီးငွေ့လာသည်။ ထိုဓာတ်ပုံများများသည် မပေါ့တပေါ့ အဝတ်ဝတ်လျက် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပွေ့ပက်နေကြပုံ ခုံတွဲများ၏ ဓာတ်ပုံများဖြစ်သည်။ ထိုအလုပ်ကို အပြီးလုပ်ပေးရန် ကတိပေးထားပြီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ညနေစောင်းလာသည်နှင့် အလုပ်ကို အပြီးသတ်လိုက်သည်။

ဒဏ္ဍပါဏီသည် အလုပ်ကို အကဲခတ်သည်နှင့် ညနေချမ်းအချိန်တွင် ဆုန္ဒရီကို ခေါ်ပြီးလျှင် ထိုအိမ်သို့ ရောက်လာသည်။ ဓာတ်ပုံများကို မြင်ရသောအခါ “တယ်တော်တဲ့ သူငယ်ပဲ။ ဒါလောက် အချိန်နည်းနည်းကလေးနှင့် သူ့ခိုင်းသည်အလုပ်ကို သေသေချာချာ လုပ်ပေးသည်”ဟူ၍ တွေးတောလျက် အလွန်တရာ ကျေနပ်အားရ ဖြစ်သွားသည်။ အတ္တာမလေသည် သူ့အလုပ်ကို အသော့နှင့်လျက် ပြီးအောင် လုပ်လိုက်သည်။

ဒဏ္ဍပါဏီသည် မိမိမျက်စိကိုပင် မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်နေသည်။ အတ္တာမလေ ကျေနပ်အောင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ချီးကျူးစကားပြောပြီးလျှင် လက်ဆွဲအိတ်ကို ဖွင့်လျက် တစ်ရာတန် ငွေစက္ကူ အသစ်စက်စက်ဆယ်ချပ်ကို အတ္တာမလေအား ပေးလိုက်လေသည်။



အတ္တာမလေသည် ဤမျှများပြားသောငွေကို ယခင်က မြင်ရုံပင် မမြင်ခဲ့ဘူးပေ။ ထိုငွေများကို ဒဏ္ဍပါဏီထံမှ ယူ၍ ဘာလုပ်ရမည်ဆိုသည်ကို သူ နားမလည်အောင် မြစ်နေသောကြောင့် ငွေကိုယူရန် ငြင်းဆန်လိုက်လေသည်။ ဒဏ္ဍပါဏီထံမှ ဘာကိုမှမယူပါဟု ပြောပြီး ခေါင်းခါနေသည်။ ထိုအခါ ဒဏ္ဍပါဏီက ရယ်လေသည်။ ဟက်ဟက်ပတ်ပတ် ရယ်လေသည်။

“ရှင် ငွေအလိုမရှိရင် ကျွန်မကိုပေးလော့၊ ဖေပေကို တောင်းရင် ဖေဖေက ကျွန်မကို ငွေတစ်ဆယ်တောင် မပေးတော့” ယင်းသို့ ပြောလျက် ဆုန္ဒရီက အတ္တာမလေကို စနေသည်။

“အဲဒါသာကြည့်ပေတော့၊ လက်မထပ်ခင်ကတည်းက မောင်အပေါ် အာဏာပြနေပြီ။ လက်ထပ်ပြီးရင်တော့ မောင်သူ့ကို ငွေထပ်ရလိမ့်မယ်။ အခုတော့ ဒီငွေတွေကို ယူပြီး မောင်ဖေဖေကို ပေးပါ။ မောင်ကို ဦး ဒီငွေတွေ လက်ဆောင်အဖြစ်ပေးနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါ မောင်လုပ်အားကြောင့် ရတဲ့ငွေဖြစ်တယ်”

အတ္တာမလေ ငွေယူရန်ငြင်းဆန်နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ဒဏ္ဍပါဏီသည် အောက်သို့ဆင်းပြီးလျှင် ပန်းရန်ဆရာကို ခေါ်လာသည်။ အတ္တာမလေသည် သူ့ဖခင်၏ စကားကို မဖယ်ရှားနိုင်ဟူ၍ ဒဏ္ဍပါဏီက နားလည်ထားသည်။

“မင်းငွေ လက်ခံဖို့ ဘာကြောင့် ငြင်းဆန်နေတာလဲ။ မင်းယောက္ခမက သူ့သားမက်လူအပဲလို့ ထင်မှတ်သွားလိမ့်မယ်။ မင်းတို့ လက်ထပ်ဖို့လည်း နီးလာပြီ။ ဒီငွေတွေကို သတို့သားအတွက် ပေးအပ်တဲ့လက်ဆောင်ပစ္စည်းလို့ပဲ သဘောထားချင်ထားလိုက်ပါ”

ယင်းသို့ပြောလျက် ပန်းရန်ဆရာသည် အတ္တာမလေအား ငွေအတင်းအကျပ် လက်ခံခိုင်းလေသည်။

ဒဏ္ဍပါဏီနှင့် စကားဆွေးနွေးပြောကြားပြီးသည့်နောက်မှသာလျှင် ပန်းရန်ဆရာသည် သူ့သားလုပ်ငန်း၏အရေးပါပုံကို သိရှိနားလည်သွားသည်။ ထိုငွေများသည် ဒဏ္ဍပါဏီ၏ ငွေမဟုတ်ပေ။ သူ့သား၏ လုပ်အားကြောင့် ရရှိသည့်ငွေများဖြစ်သည်။ သူ့အနေနှင့် ဤမျှများပြားသောငွေကို နေပူမရှောင် မိုးရွာမရှောင် အလုပ်မပြတ် လုပ်ပြီးသည့်နောက်မှသာလျှင် ရရှိနိုင်သည်ဟူ၍ တွက်လေသည်။ အတ္တာမလေသည် ဤမျှလွယ်လွယ်ကူကူဖြင့် ဤမျှများပြားသော ငွေကိုရအောင် လုပ်လိုက်သည့်အတွက် ပန်းရန်ဆရာ အကြီးအကျယ် အံ့ဩသွားသည်။

အတ္တာမလေသည် ဒဏ္ဍပါဏီထံမှ ငွေကို မျက်ခြင်းလှမ်းယူလိုက်ပြီးလျှင် သူ့ဖခင်၏ လက်ထံထည့်လိုက်လေသည်။ ပန်းရန်ဆရာသည် ငွေများကို လက်နှင့်လှမ်းယူပြီး နမ်းရှုပ်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် တစ်ခဏကြာမျှ အံ့ဩငေးမောလျက် ရယ်နေလေသည်။ အတန်ကြာပြီးသည့်နောက်မှ ...

“ဆုန္ဒရီ၊ ညည်းကိုယ်တိုင် ဒီငွေတွေကို ယူသွားပြီး ညည်းဒေါ်ဒေါ်ကို ပေးလိုက်” ဟု ပြောလျက် ငွေစက္ကူများကို ဆုန္ဒရီ၏ လက်ထံထည့်လိုက်လေသည်။ အတ္တာမလေသည်



www.burmeseclassic.com

သူ့ရှေ့မှောက်၌ ပြဇာတ်တစ်ခုကပြနေသကဲ့သို့ပင် ထင်မှတ်နေသည်။ ထိုအချိန်၌ပင် ကောလိပ် ပြဌာန်းအတွက် ရေးဆွဲထားသည့် ပန်းချီကားများအကြောင်းကို တွေးတောနေသည်။



ပန်းချီဆရာနှင့် ကဒီရေရှန်တို့၏ အိမ်၌ 'ဗိသုကာ-မာဏိက္ကမ' ဟူ၍ ရေးထားသော ဆိုင်းဘုတ်အသစ်ကို ဖတ်လေသည်။ အိမ်တွင် ဆိုင်းဘုတ် မတပ်ခင်ကပင်လျှင် ပန်းရန်ဆရာ နှင့် မာဏိက္ကမတို့သည် အလုပ်ကောင်းကောင်းတစ်ခု ရရှိကြသည်။ ကဒီရေရှန်၏ မိတ်ဆွေ တစ်ဦးသည် အဖေဟာ၌ မြေဝယ်ယူသည်။ ကဒီရေရှန်နှင့် ပန်းရန်ဆရာတို့၏ အိမ်သစ်ကို တွေ့မြင်ရသည်ဖြစ်၍ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ပန်းရန်ဆရာ၏ လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်နားလည်ပုံကို အပြည့်အဝ ယုံကြည်စိတ်ချသွားသည်။ မာဏိက္ကမသည် ကဒီရေရှန်၏ သားမက်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် အိမ်ဆောက်သည့်လုပ်ငန်းကို မာဏိက္ကမနှင့် ပန်းရန်ဆရာတို့အား လွှဲအပ်ထားလိုက်လေသည်။

အိမ်ဆောက်သည့်အလုပ်ကို အားသွန်ခွန်စိုက် လုပ်ကိုင်နေကြသည်။ ပန်းရန်ဆရာ သည် နံနက်စောစောအလုပ်သို့ ထွက်သွားလေ့ရှိသည်။ မာဏိက္ကမကမူ ကိုနာရီလောက်တွင် အိမ်မှ ထွက်တတ်သည်။ ညနေခြောက်နာရီလောက်တွင် အိမ်ပြန်ရောက်လာတတ်ကြသည်။

မာဏိက္ကမ အိမ်ကမထွက်ခင်နှင့် အိမ်ပြန်လာပြီးသည့်နောက်ပိုင်းများ၌ အာနန္ဒီသည် စိတ်ပါလက်ပါ မာဏိက္ကမအား ပြုစုသည်။ ညနေပိုင်း မာဏိက္ကမ အိမ်ပြန်ရောက်ချိန်၌ ရေရိုးရန် ရေနှေးနှင့်လဲရန် အဝတ်အစားများ အဆင်သင့်ရှိနေသည်။ ထို့နောက် မကြာခင် ညစာထမင်းကို စားတတ်ကြသည်။ အိမ်အပေါ်ထပ်အခန်းသို့ ရောက်သောအခါ မာဏိက္ကမ သည် အာနန္ဒီကို စောင့်နေတတ်သည်။

အစပထမ၌ မာဏိက္ကမသည် ယင်းအစီအစဉ်များကို အသစ်အဆန်းသဖွယ် ဆင်မှတ်နေသည်။ သို့ရာတွင် နှစ်ရက်သုံးရက် အတောအတွင်း၌ပင် လူလတ်တန်းစားတို့၏ လှေအတိုင်း ချမ်းချမ်းသာသာနေထိုင်သည့်အလေ့အကျင့် ရသွားသည်။

ထိုအိမ်၌ မာဏိက္ကမ အသုံးပြု၍မရသော ပစ္စည်းအချို့လည်းရှိသည်။ အာနန္ဒီ၏ ခင်သည် မိမိအတွက် အိမ်မှာပင် စာကြည့်တိုက်တစ်ခု ဖန်တီးထားသည်။ ယင်းစာကြည့် တိုက်၌ ကောင်းပေဆိုသည့် စာအုပ်ရာပေါင်းများစွာရှိသည်။ ကဒီရေရှန်သည် ထိုစာကြည့် တိုက်အတွက် သတင်းစာကြီးများကိုလည်း မှာယူထားသည်။ 'ဟာလ်ဗွန်နီယား' နှင့် အာနန္ဒီ၏ စာင်းတို့ကိုလည်း အပေါ်ခန်း၌ထားသည်။ မာဏိက္ကမသည် သူ၏အားလပ်ချိန်တွင် တံတိုင်းကျနေ၍ရသည်။ သို့ရာတွင် ယင်းပစ္စည်းများကိုမူ အသုံးပြု၍မရပေ။ သတင်းစာ ဘဲ၌ အုတ်အော်သောင်းတင်းဖြစ်စေမည့်သတင်းများကိုသာလျှင် မာဏိက္ကမ ဖတ်လေ့ရှိသည်။

ကဒီရေရှန် ရေးဆွဲထားသည့် ပန်းချီကားများကို ယခုအချိန်အထိ ဂရုတစိုက်ကြည့်ပင် မကြည့်ပေ။

မာဏိက္ကမသည် အာနန္ဒီအလာကို စိတ်အားထက်သန်စွာ စောင့်မျှော်နေသည်။ အာနန္ဒီအား စောင်းတီးပြပါဟူ၍ တစ်ကြိမ်မျှပင် မပြောခဲ့ဖူးပေ။ အာနန္ဒီအား သီချင်း အဆို ခိုင်းလျက် အာနန္ဒီ၏သာယာသောအသံကို တစ်ခါမှ အာရုံမခံစားခဲ့ဖူးပေ။ အိမ်ခန်းထဲ အာနန္ဒီ ရောက်လာပြီးမကြာခင်မှာပင် မာဏိက္ကမသည် အခန်းမိတ်ကို ဝိတ်ပစ်လိုက်တတ်သည်။ ထို့နောက်အခန်းထဲတွင် အမိုက်တိုက်သည် ပျံ့နှံ့မင်းပူသွားလေသည်။

မိမိ၏အလေ့ထအတိုင်း တစ်နေ့သောအခါ၌ အာနန္ဒီသည် နံနက်စောစော အိပ်ရာမှ ထသည်။ ထိုအချိန်၌ တစ်ကိုယ်လုံး ကိုက်ခဲနာကျင်နေသည်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း နံနက်စောစော အိပ်ရာမှ ခဲခဲယဉ်းယဉ်းထရသည်။ ထိုနေ့တွင်မူ ဘာမျှမလုပ်ရုံပင် မကိုင်ရင်ဖြစ်နေသည်။ ထိုအချိန်၌ မာဏိက္ကမသည် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေတုန်းပင် ရှိသေးသည်။ မာဏိက္ကမ သည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ခုနစ်နာရီလောက်ကျမှ အိပ်ရာမှ ထလေ့ရှိသည်။ အာနန္ဒီသည် မာဏိက္ကမ အား စောင့်မြဲပေးပြီးလျှင် ဖြည်းဖြည်းစွာ မာဏိက္ကမ၏ခြေကို ထိတို့လိုက်သည်။ ယင်းအပြုအမူ ကို အာနန္ဒီအား သူ့အဖွားက သင်ပြပေးခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သူမိခင် ဆရာဆွတ်အား သူ၏ဖခင် ကဒီရေရှန်ခြေကို ထိတို့သည်ကို မတွဲမြင်ရသည်။

နံနက်စောစောထလျက် ရေနှေးဖြင့် ရေရိုးပြီးသော်လည်း အာနန္ဒီ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ အကိုက်အခဲသည် ပျောက်မသွားပေ။ တစ်နံတစ်ယောက်က အပ်ဖြင့် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကို ထိုးဆွနေသကဲ့သို့ပင် ထင်မှတ်နေသည်။ မာဏိက္ကမအိမ်မှ ထွက်ခွာသွားသည်အထိ အာနန္ဒီသည် လုပ်နေကျအလုပ်များကို လုပ်နေသည်။ ထိုနေ့တွင် ထမင်းလည်း စား၍မရပေ။ အပေါ်ထပ် အခန်းသို့ တက်သွားပြီးလျှင် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ လှဲနေလိုက်သည်။ ထိုအချိန်၌ တစ်ကိုယ်လုံးသည် ပူနေသည်။ မျက်နှာလည်းတင်းနေသည်ဟု ထင်နေရသည်။

မိမိ၏အိမ်ထောင်မှ ဘဝသစ်အကြောင်းကို စဉ်းစားဆင်ခြင်လျက် အာနန္ဒီသည် စိတ်ထဲက ရယ်မိသည်။ ယင်းအခြေအနေ၌ပင် ရယ်မိရသေးသည့် အစွမ်းယတ္တိသည် သူထံတွင် ကျန်နေသေးသည်။ ထိုအချိန်၌ သူ့ဖခင် ပြောဆိုဆုံးမထားသော ဆုံးမစကားအချို့ကို သတိရ လာသည်။

“အာနန္ဒီ၊ ရှေးခေတ်အခါက လူ၏ပျော်ရွှင်မှုသည် စိတ်နှလုံးပေါ်၌ အခြေတည် သည်ဟူ၍ လူအများပြောကြသည်။ ယင်းစကားသည် လုံးဝမှန်ကန်သောစကား ဖြစ်သည်။ သမီး မိမိစိတ်နှလုံးကို မိမိဘဝသစ်နှင့် လိုက်လျောညီညွတ်အောင် ပုံသွင်းယူပါ။ မွေးဖွားလာခဲ့ ကြီးပြင်းလာမှု၊ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေ၊ အိမ်ထောင်မိသားစု အစဉ်အလာစသော အကြောင်း များကြောင့် လူပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အကျင့်စရိုက်များသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကွဲပြားခြားနားနေကြ သည်။ အခြားပုဂ္ဂိုလ်များ၏ အကျင့်စရိုက်ကို သိအောင်လုပ်၍ မိမိကိုယ်ကို ယင်းတို့နှင့်

လိုက်လျောညီညွတ်အောင် ကြိုးစား၍ ပုံသွင်းသင့်သည်။ အကယ်၍ လိုအပ်လာလျှင် အခြား ပုဂ္ဂိုလ်များကိုလည်း မိမိ၏ဝန်ထမ်းတို့၊ ပုံသွင်းယူနိုင်သည်။ မည်သည့်မိန်းကလေးမဆို ဖိစီးထောင်မိသားစု၌နေလျက် ချစ်ခင်ခြင်း၊ ခံနိုင်ရည်ရှိခြင်းအားဖြင့် မိမိ၏အလုပ်အားလုံးကို ပြည့်ဝအောင်မြင်အောင် လုပ်ကိုင်နိုင်သည်။ သမီး၊ ပထမဦးစွာ မိမိကိုယ်ကို မာတိက္ကမနှင့် လိုက်လျောညီညွတ်အောင် ပုံသွင်းယူပါ။ နောက်ပိုင်းတွင် သူ့ကိုလည်း မိမိနှင့် လိုက်လျော ညီညွတ်အောင် ပုံသွင်းယူနိုင်သည်။

အာနန္ဒီသည် ဖခင်၏ ယင်းဆုံးမစကားများကို သူ၏ကော်ပီစာအုပ်ထဲတွင် ရေးမှတ် ထားသည့်အပြင် အလွတ်ရအောင်လည်း ကျက်မှတ်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် ဒုက္ခဖြင့် လူးလွန် နေရသော်လည်း ရယ်နိုင်ပွားနိုင်ရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။

အမောင်လွမ်းနေသောအခန်းထဲ၌ မာတိက္ကမသည် အာနန္ဒီအား အသက်ထက်ပင် ချစ်ခင်မြတ်နိုးပါသည်ဟူ၍ အကြိမ်များစွာ ပြောကြားပေးသည်။ အာနန္ဒီကလည်း မာတိက္ကမ အား နှလုံးသည်းပွတ်ကြားမှ ကြိုးစား၍ ချစ်ကြည့်သည်။ ယောက်ျားတိုင်း မိန်းမတိုင်းသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ချစ်ကြပြီးသည့်နောက်မှသာလျှင် လင်မယားနှောင်းကြီးဖြင့် ပွဲနှောင်းကြသည် ဟူ၍ ပြောပြရန် ခံယဉ်းလှသည်။ ယောက်ျားမိန်းမ နှစ်ဦးတို့၏အကြားတွင်ရှိသော ဆွဲဆောင်မှု မှာလည်း အလွန်တရာ အားကောင်းလှသည်။ ယောက်ျားနှင့်မိန်းမတို့၏ ဆက်ဆံမှုသည် ကိုယ်ကာယအထိသာလျှင် သတ်မှတ်ထားခြင်းမရှိသည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။ နေ့ရက်မကြာမီ အတောအတွင်း၌ပင်လျှင် တစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်၏အကျင့်စရိုက်ကို သိရှိနားလည် သွားပြီးလျှင် လင်မယားနှစ်ယောက်၏ စိတ်နှလုံးသည် တစ်ပေါင်းတည်း တစ်ခုတည်း ဖြစ်သွားတတ်ကြသည်။

အာနန္ဒီ၏ ကိုယ်ပိုင်ဘဝမှာ ဤကဲ့သို့ဖြစ်ပါသလော။

လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသည်နှင့် မာတိက္ကမသည် အာနန္ဒီအား ချစ်ကြောင်းပြရန် အတွက် တစ်ယောက်တည်း အာနန္ဒီ၏အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ အာနန္ဒီက မာတိက္ကမအား “လက်မထပ်မီအတောအတွင်း ရှင် ကျွန်မကို ဒီလိုတွေ့ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့။ ဒီလိုလုပ်ရင် သင့်လျော်မယ်မဟုတ်ဘူး” ဟူ၍ လေးလေးနက်နက် ပြောပြခဲ့သည်။ ယခုအချိန်၌ မာတိက္ကမ သည် အာနန္ဒီ၏ ယင်းပြောပြချက်ကို ကလဲ့စားချေနေပုံရသည်။ တစ်စုံတစ်ဦးအား နှိပ်စက်ခြင်း သည် သူ၏အကျင့်စရိုက် ဖြစ်ဟန်တူသည်။ အာနန္ဒီသည် ယခုအထိ မာတိက္ကမအား နားလည် သဘောပေါက်ခြင်း မရှိသေးပေ။

စိတ်မချမ်းမသာများစွာဖြစ်ပြီးလျှင် အာနန္ဒီသည် အခြေခံအားဖြင့် ချစ်ခြင်းသည် ကိုယ်ကာယနှင့် ဆက်စပ်မှုရှိသော်လည်း ချစ်ခြင်းကို အသေအချာ ခံစားမှုရှိနိုင်ရန်အတွက် ဘုရားသခင်သည် ငါတို့အား ခံစားတတ်သည့် ဣန္ဒြေငါးမျိုးကို ပေးထားသည်ဟူ၍ တွေးတော စဉ်းစားနေမိသည်။ လူပုဂ္ဂိုလ်သည် ကိုယ်ကာယအလှကို မျက်စိဖြင့် တွေ့မြင်ရသောအခါ

နှစ်သိမ့်ခွင်လန်းမှု ဖြစ်လာနိုင်သည်။ ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာဖြင့် ရယ်ကာပြုံးကာ စကားပြောသော အခါ နှစ်သိမ့်ခွင်လန်းမှုဖြစ်ရသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ချိုသာသောစကားကိုလည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် သိချင်းဂီတကိုလည်းကောင်း နားထောင်ရသည့်အခါ ကျေနပ်အားရခြင်း ဖြစ်ရ သည်။ ဆံထုံးတွင် ယုံဆင်ထားသည့် ဥပျာဉ်ထဲကပ်ပယ်ပွင့်ကို နှမ်းရသည့်အခါ ကျေနပ် နှစ်သိမ့်မှုဖြစ်ရသည်။ လူပုဂ္ဂိုလ်များကို မဆိုထားဘိ၊ ခြံဥပျာဉ်တွင်း၌ ဟိုဟိုသည်သည် လှည့်လည်သွားလာနေကြသည့် ရှဉ့်၊ ငှက်၊ နွားထီး၊ နွားမသော တိရစ္ဆာန်များသည်ပင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လွယ်လင့်တကူ ချစ်ကြည့်ပျော်လျက် နှစ်သိမ့်ကျေနပ်မှု ရယူခြင်းကို နားလည်ကြသည်။ အချစ်သည် ကိုယ်ကာယအထိ တယ်မှာ သတ်မှတ်ကန့်သတ်ထားချက် ရှိမည်နည်း။ ကိုယ်ကာယနှင့်ပတ်သက်သော ဆွဲဆောင်တပ်မက်မှုသည်သာလျှင် အချစ်ဖြစ် သလော။

အာနန္ဒီသည် သူ့ဖခင်ပြောပြထားသော ထုံးမစကားကို ရုတ်တရက် သတိရ လာသည်။

“လှပစွာ နေသွားနိုင်အောင် သင်ကြားပါ။ အကယ်၍ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဘဝကို လှအောင် လုပ်ပါ။ အရပ်ဆိုးသွားအောင်တော့ မည်သည့်အခါမှ မလုပ်ပါနှင့်”

ယင်းသို့ စဉ်းစားပြီးလျှင် အာနန္ဒီသည် စိတ်ထဲက တစ်ကြိမ်၊ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ရယ်လိုက်ပြန်လေသည်။

အာနန္ဒီသည် မုသားပြောလျက် မိမိ၏စိတ်နှလုံးကို မလှည့်စားလိုပေ။ သူ့ကို မာတိက္ကမက အင်အားသုံးလျက် နေထိုင်သွားစေခဲ့သည့်နည်းလမ်းကို အာနန္ဒီ သဘောမကျပေ။ အိမ်တွင် ကောင်းမွန်စွာနေထိုင်သွားရန် သူ့ကို ပညာပေးထားသည်။ မာတိက္ကမ၏ ဘဝ တစ်လျှောက် နေသွားနည်းသည် အာနန္ဒီအတွက် စိမ်ခေါ်ချက်တစ်ခုဖြစ်လာသည်။ ချစ်ခြင်း သည် ဖုတ်ပူစီးတိုက်လုပ်ခြင်း၊ ပျာယာခပ်ခြင်း၊ ရမက်ပွားခြင်း၊ အသက်ရှုကျပ်ခြင်း၊ ရွေး ထွက်ခြင်း၊ သက်ပြင်းရွခြင်း စသောအကြောင်းအရာများနှင့် ဆက်စပ်နေသော အချည်းနှီး အလဟဿဖြစ်သည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုမျှသာလောဟူ၍ အာနန္ဒီ စဉ်းစားဆင်ခြင်နေမိသည်။ မာတိက္ကမသည် အာနန္ဒီ၏ခင်ပွန်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အာနန္ဒီသည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မာတိက္ကမပြောသည့်အတိုင်း အားလုံးလိုက်လုပ်နေရသည်။

မိန်းမနှင့်ယောက်ျား၏ အချစ်နှင့်ပတ်သက်၍ ဖြစ်ပျက်သောအဖြစ်အပျက်များကို ဖွင့်ဆိုရေးသားကြသော ကဗျာဆရာများနှင့် ဝတ္ထုရေးဆရာများကိုလည်းကောင်း၊ ယင်းအဖြစ် အပျက်ကို ပုံဖော်ကြသည့် ယန်းချီဆရာများကိုလည်းကောင်း အာနန္ဒီသည် စိတ်ထဲက ကျိန်ဆဲ ရေရွတ်နေမိသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များသည် စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်ကောင်းသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို မိမိတို့၏စိတ်ကူးဖြင့် ပုံးအုပ်ပြီးလျှင် အလှအပဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးထားကြသလော။ သို့မဟုတ် သဘာဝအလှဖြင့် ဆက်စပ်နေသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုသည် မိမိအတွက် အကျည်း

တန် အရပ်ဆိုးပြီး စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်ဖြစ်နေသလော။ အာနန္ဒီမတွေးတတ်အောင် ဖြစ်နေသည်။
 ယင်းသို့ဖြစ်သော်လည်း ပခင်ဖြစ်သူ ပြောပြထားသည့် ထူးခြားသော အစွမ်းသတ္တိနှင့်
 ပြည့်စုံသော 'ချစ်ခြင်း' နှင့် 'ခံနိုင်ရည်ရှိခြင်း' စကားနှစ်လုံး၏အကူအညီဖြင့် ယင်းစကား
 နှစ်လုံးတည်းဟူသော စက်ယန္တရားနှစ်ခု၏အကူအညီဖြင့် အာနန္ဒီသည် အလွန်တရာ ဖျော်ရွှင်
 စွာဖြင့်ပင် မိမိ၏ဘဝ လမ်းကြောင်း၌ လျှောက်သွားလေသည်။ မိမိ၏ အနာဂတ်ဘဝသည်
 နှစ်သိမ့်ရွှင်လန်းစွာ ဖြစ်ပွားအံ့အားဖြင့် အံ့အားထပ်မံမည်ဟူ၍ စွဲမှတ်ယုံကြည်ထားလေသည်။

ထိပ်ထပေါ်ထပ်အခန်းထဲ၌ အာနန္ဒီနေ၍မရပေ။ အောက်ထပ်ရှိ ပခင်အခန်းသို့
 ဆင်းလာသည်။ ပခင် အတ္ထာမလေနှင့် စကားပြောနေသည်ကို တွေ့ရ၍ ထိုနေရာသို့ သွားရန်
 ရွံတွန့်တွန့်ဖြစ်နေသည်။ အတ္ထာမလေ ပန်းချီကားအချို့ယူလာသည်။ အာနန္ဒီသည် ထိုပန်းချီ
 ကားများကို ကြည့်ရှုလိုသောအခါကို ထိန်းချုပ်ထားနိုင်ပေ။

အတ္ထာမလေသည် သဘာဝစွမ်းများနှင့်လည်းကောင်း၊ လူနှင့်လည်းကောင်း၊
 ပတ်သက်သော ပန်းချီကားသုံးကားစီကို ယူလာသည်။ ယင်းပန်းချီကားများသည် ကောလိပ်
 ပြပွဲအတွက် ရေးဆွဲထားသည့် ပန်းချီကားများဖြစ်ကြသည်။ သဘာဝစွမ်းများနှင့် ပတ်သက်
 သော ပန်းချီကားများကို 'ချမ်းမြေ့ခြင်းနှင့် အံ့သြခြင်း'ဟူ၍ အမည်ပေးထားပြီး လူနှင့်
 ပတ်သက်သော ပန်းချီကားများကိုမူ 'ဆင်းရဲခြင်းနှင့် အံ့သြခြင်း'ဟူ၍ အမည်ပေးထားသည်။

ပန်းချီကားတစ်ကား၌ နွားမ၏နို့မှထွက်လာသော နို့ကို နွားပေါက်ကလေးသည်
 အငမ်းမရစို့နေသည်။ ပန်းချီကား၌ အတ္ထာမလေသည် နွားပေါက်ကလေး၏ ရွှင်မြူးခြင်းနှင့်
 နွားမကြီးခံစားရသော ချမ်းမြေ့ခြင်းကိုလည်း ရေးခြယ်ထားသည်။ နောက်ကားတစ်ကား၌
 အဆာလွန်ပြီး နွားပေါက်ကလေး သေဆုံးသွားပုံ၊ နွားပေါက်ကလေး၏ အရေခွံထဲတွင်
 ပွဲနုအပြည့်ထည့်ပြီးလျှင် နွားမကြီးအား နွားမွေးသမား နို့ညှစ်နေပုံသည်ဖြင့် မြို့ထဲက
 နွားမွေးသမားများ၏ရက်စက်ပုံကို သရုပ်ဖော်ထားသည်။ အာနန္ဒီသည် ယင်းပန်းချီကား
 နှစ်ကားကို အချိန်အတန်ကြာ ကြည့်ရှုနေသည်။

ကဒိရေရှန်သည် အတ္ထာမလေ၏ အခြားပန်းချီကားတစ်ကားကို အာရုံစူးစိုက်
 ကြည့်ရှုနေသည်။ ယင်းပန်းချီကားမှာ နံနက်စောစော ဟင်းရွက်ဈေးမှ မယ်လာပူအပ်
 ခရီးသည်တင်ဆောင်လာသော လန်ချားသမား၏ပုံဖြစ်သည်။ လန်ချားသမားသည် ဟင်းသီး
 ဟင်းရွက်အပြည့်ထည့်ထားသော အိတ်ကြီးပေါ်၌ ပိုင်ရှင်မိန်းမကြီးကို ထိုင်စေပြီးလျှင် လှောင်ပြ
 သွက်လက်စွာ လန်ချားကို ဆွဲနေသည်။ ချွေးများရွဲနေသည့် သူ၏အားကောင်းမောင့်သား
 လက်မောင်းကြီးများဖြင့် လန်ချားကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော လန်ချားသမားသည် လေထဲတွင်ပုံမှန်
 သလားဟူ၍ အောက်မေ့နေရသည်။ လန်ချားသမား၏ ခြေထောက်သည် မြေကြီးကို
 လွတ်နေသလိုပင် ထင်နေရသည်။ လန်ချားသမားသည် သူ၏ကိုယ်ပေါ်၌ လန်ကွတ်တစ်
 တစ်ခုကိုသာလျှင် ဝတ်ထားသည်။ နောက်ဖက် အတော်လှမ်းလှမ်း၌ကား မြင့်မားသော

အိမ်ကြီးရခိုင်များနှင့် ပလိုင်မောက် ကားစီးနေကြသောလူများကို မြင်နေရသည်။ လန်ချား
 သမား၏ ပတ်ဝန်းကျင်ရှုခင်းသည် လူတို့၏ချမ်းသာကြွယ်ဝပုံကို ဖော်ပြနေသည်။

ကဒိရေရှန်သည် အတ္ထာမလေအား တမင်သက်သက် မေးလိုက်သည်။

"မောင် ဒီပန်းချီကား ရေးဆွဲဖို့ ဘယ်က စိတ်ကူးရတာလဲ"

အတ္ထာမလေက ပြောပြသည်။

"လူအသိုင်းအဝန်းထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ကျွန်တော် စိတ်နှလုံးထဲမှာ အံ့သြမှု စိတ်ဆင်းရဲမှု
 ကိုယ်ချင်းစာနာမှုစတဲ့ အသိအမြင်တွေ အမျိုးမျိုးဖြစ်ပေါ်လာပါတယ်။ ရှေးခေတ်အခါတုန်းက
 ထမ်းစင်များပေါ်မှာ ထိုင်နေတဲ့လူတချို့ကို အခြားလူတချို့က သယ်ဆောင်သွားကြရတယ်။
 အခုအချိန်မှာ ခေတ်ပြောင်းသွားပြီဖြစ်ပေမယ့် လူတွေကတော့ မပြောင်းကြဘူး။ ယခုခေတ်
 လူတွေမှာ ကိုယ်ချင်းစာနာမှု သဘောထားနည်းပါးတာကို ကျွန်တော် သိပ်အံ့သြမိတယ်"

ကဒိရေရှန်သည် အလွန်တရာ ချစ်ခင်ရင်းနှီးသည့်အမှုအရာဖြင့် အတ္ထာမလေ၏
 ကျောကို သပ်လေသည်။ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ပန်းချီကားကို ကတ္တာမလေအား
 ပြန်ပေးချိန်၌ အာနန္ဒီ၏မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်ပဲနေသည်။ နွားပေါက်ကလေးကို အစဉ်ထာဝရ
 ဆုံးရှုံးလက်လွတ်လိုက်ရသော နွားမကြီး၏ခံစားမှုကြောင့် အာနန္ဒီ တုန်လှုပ်သွားသည်။

ကောလိပ်သွားချိန်ရောက်လာပြီဖြစ်၍ အတ္ထာမလေသည် သူ၏ ပန်းချီကားများကို
 ခပ်မြန်မြန်သိမ်းယူပြီးလျှင် ထိုအိမ်မှ ထွက်ခွာသွားသည်။ အတ္ထာမလေ ထွက်ခွာ သွားပြီးသည်
 နောက် ကဒိရေရှန်သည် အတ္ထာမလေ ရေးဆွဲထားသည့် ပန်းချီကားများကို ချီးကျူးစကား
 ပြောကြားနေသည်။ အတ္ထာမလေသည် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူများ၏ဘဝကို သေသေချာချာ
 ကြည့်ရှုလေ့လာကြောင်း၊ အတ္ထာမလေ၏ စိတ်နှလုံးထဲတွင် တည်ရှိနေသော တခြားလူများနှင့်
 ပတ်သက်သည့် ချစ်ခင်ခြင်း၊ ကိုယ်ချင်းစာနာခြင်း အသိသည် သူ၏စိတ်ကူးစွမ်းအားကို
 ပွဲထွားတိုးတက်အောင် ပြုလုပ်ကြောင်းများကို ပြောပြနေလေသည်။

ကဒိရေရှန်သည် ဂုဏ်ယူပုံကြားစွာဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

"အတ္ထာမလေဟာ ချစ်ခြင်းကို အခြေခံပြုလုပ်ပြီး သူ့ဘီတည်ချက်ဆီသို့ ရှေ့ရှုသွား
 နေတယ်"

ပခင်၏စကားကို ကြားရသောအခါ အာနန္ဒီအနေနှင့်လည်း အတန်ငယ် ဂုဏ်ယူ
 ပုံကြားမှု ဖြစ်လာသည်။ အချိန်အတန်ကြာမျှ သူ့ပခင်နှင့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း စကားပြောနေသည်။
 အတန်ငယ်ကြာသွားသောအခါ သူ့ပခင်အား ထမင်းစားခပ်ကျွေးပြီးလျှင် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း
 အနည်းငယ်စားလိုက်လေသည်။ သူ၏ကိုယ်ခန္ဓာသည် ကိုက်ခဲနာကျင်နေတုန်းပင် ရှိသေး
 သည်။ ထို့ကြောင့် နေ့လယ်မှန်းတည့်ချိန်၌ ခေတ္တခဏ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

မာဏိက္ကမိ အိမ်ပြန်ချိန်ရောက်လာပြီ။ အာနန္ဒီသည် စိတ်တက်ကြွလာသလိုလို
 ဖြစ်ပြီးလျှင် အိပ်ရာမှထလျက် တခြားနေ့များကထက်ပင် အတန်ငယ်ပို၍ ခွဲပင်ပြင်ဝတ်စား



www.burmeseclassic.com

ထားလေသည်။ ထို့နေ့၌ သူ၏အဆင်အပြင် ဆင်ယင်ထုံးပြုမှု၊ နဖူးတွင် တို့ထားသောစေးခေါက်၊ ပန်းထားသော ပန်းပွင့်အားလုံး၌ပင် အပြောင်းအလဲရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ မာဏိက္ကမံ ပြန်ရောက်လာသောအခါ အာနန္ဒီသည် ပြုံးကာရယ်ကာ စိတ်တက်ကြွစွာဖြင့် လုပ်စရာ အလုပ်အားလုံးကို လုပ်ပြီးလျှင် မာဏိက္ကမံအား ထမင်းပွဲပြင်ကျေးသည်။ မာဏိက္ကမံ တက် မလာခင်ပင် အပေါ်ထပ်အခန်းသို့ အာနန္ဒီ ရောက်သွားသည်။

အာနန္ဒီသည် သူ၏အခန်းထဲတွင်ထိုင်လျက် စောင်းကြိုးကို ညှိပြီးလျှင် သာယာ နာပျော်ဖွယ်အသံဖြင့် သီချင်းတစ်ပုဒ်သီဆိုလျက် သီချင်းအလိုက် စောင်းကို တီးလိုက် လေသည်။ စာဆိုကဝိ ဘာရတီသည် ထိုသီချင်းကို သူ့အတွက်များ သီဆိုထားသလားဟု အောက်မေ့နေလေသည်။

“လှပသောစောင်းတစ်လက်ကို ပြုလုပ်ပြီးလျှင် ထိုစောင်းကို မှန်မှန်ထဲ လွှင့်ပစ် လိုက်ရမည်လော။ ပြောစမ်းပါ။ အို ကမ္ဘာ့သခင် ကျေးဇူးရှင်၊ သင်သည် အကျွန်ုပ်အား ဤကမ္ဘာလောကအတွက် ကောင်းကျိုးပြုနိုင်မည့် စွမ်းရည်သတ္တိကို မပေးတော့ဘူးလော။”

အာနန္ဒီသည် ကိုယ်နှုတ်နှလုံးကို အရည်ပျော်အောင် လုပ်ပြီးလျှင် “အလွန်သာယာ ငြိမ်းအေးသောအသံဖြင့် မိမိအတွက် သီဆိုနေသကဲ့သို့ပင် ထင်နေရသည်။ သူ၏အသံသည် အပေါ်ထပ်ခန်းထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။ အပေါ်ထပ်အခန်းတွင်းသို့ မာဏိက္ကမံ ရောက် လာပြီး သူ့ရှေ့တွင် ရပ်နေသည်ကိုပင် သတိမပြုမိပေ။ မာဏိက္ကမံကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် အာနန္ဒီသည် ရုတ်တရက် ပြုံးလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သီချင်းကိုမူ ရပ်မပစ်လိုက်ပေ။ ဆက်ဆိုနေသည်။ သူ့သီဆိုသော နောက်သီချင်းတစ်ပုဒ်၏ သီချင်းစာသားမှာ ဤသို့ဖြစ်သည်။

“မောဟတရားကို ဖယ်ရှားပေးပါ သို့မဟုတ်ကလည်း အကျွန်ုပ်ကို အသက်ရှုရပ်သွားအောင် လုပ်ပေးပါ။ ကိုယ်ခန္ဓာပျက်စီးသွားအောင် လုပ်ပေးပါ။

သို့မဟုတ်ကလည်း စဉ်းစားတွေးခေါ်သည့် စွမ်းရည်သတ္တိကို ဖယ်ရှားပေးပါ။” သူ၏သီချင်းကို ကြားရသည့်အခါ မာဏိက္ကမံ၏ စိတ်နှလုံးသည်လည်း အရည် ပျော် သွားလိမ့်မည်ဟူ၍ အာနန္ဒီ လိုလားမျှော်လင့်ထားသည်။ သူ၏ သဘာဝအလှနှင့် ယင်းထက် နှစ်ဆပိုသော သူ၏အနုပညာစွမ်းအင်ကို တွေ့ရသည်ဖြစ်၍ မာဏိက္ကမံသည် အမှန်မူချ တွေဝေငေးမောသွားလိမ့်မည်ဟူ၍ အာနန္ဒီတွက်ထားသည်။ မာဏိက္ကမံသည် ထိုနေ့တွင်ချစ်ခင်ကြင်နာမှု အပြည့်ရှိသော စကားလုံးများကို ပြောကြားလျက် သူ့ကို နှစ်သိမ့် ကျေနပ်မှုရအောင် ပြုလုပ်လိမ့်မည်ဟူ၍ အာနန္ဒီသည် ဣန္ဒြေပျက်လောက်အောင်ပင် စိတ်ကူး နေသည်။

သို့ရာတွင် ယင်းကဲ့သို့ တစ်ခုမှ ဖြစ်မလာပေ။ ရုပ်ရှင်များထဲတွင် တွေ့မြင်ရသော ချစ်ခြင်းအပြည့်ရှိနေသည့် မြင်ကွင်းတစ်ခုကိုသာလျှင် ထိုနေ့ရာ၌လည်းတွေ့မြင်နေရသည်။

မာဏိက္ကမံသည် သူ၏စောင်းကို လှယူပြီးလျှင် ဘေးတစ်ဖက်တွင် ချထားလျက် သူ့ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မ ထူလိုက်သည်။ အာနန္ဒီက သူ၏သီချင်းကို နားထောင်ရန် အနူး အညွတ်တောင်းပန်သည်။ မာဏိက္ကမံကို သူ တစ်စုံတစ်ခုပြောကြားလိုကြောင်း၊ သူ ယခုထက် ထိ ထမင်းမစားသေးကြောင်း၊ သူနေလိုထိုင်လို မအိမ်သာဖြစ်နေကြောင်း အာနန္ဒီက မာဏိက္ကမံ အား ပြောပြသည်။

“ဆိုတာတီးတာတို့ ကော၊ပြောတာတို့ကို မနက်ဖြန်ကျမှ လုပ်စမ်းပါ။ ဒီကနေ့ ကျုပ်ပြောတာကို နားထောင်စမ်း။”

ယင်းသို့ပြောလျက် မာဏိက္ကမံက ရယ်လိုက်လေသည်။ မာဏိက္ကမံရယ်သံသည် အာနန္ဒီအား မီးကဲ့သို့ မျှီလောင်မြိုက်လိုက်သည်။ မာဏိက္ကမံသည် ရုတ်တရက် အပေါ်ထပ် အခန်းထဲက မီးနှင့် အပြင်ဘက်ကမ်းကို ငြိမ်းလိုက်သည်။ ထက်ဝန်ကျင့်၍ အမှောင်လွှမ်း သွားသည်။ တစ်ခဲနက် အမိုက်မှောင်လွှမ်းသွားသည်။

အမိုက်မှောင်အတိသာလျှင် ဖြစ်သွားလေသည်။

အမိုက်မှောင်ထဲတွင် မာဏိက္ကမံသည် မကြာခင် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်သွား သည်။ တစ်နေ့လုံး ပြေးလွှားလှုပ်ရှားနေရသောကြောင့် မောပန်းနေသော မာဏိက္ကမံသည် ချက်ချင်း အိပ်ပျော်သွားသည်။ သို့ရာတွင် အာနန္ဒီကမူ အိပ်၍ မရပေ။ အိပ်ချင်စိတ်လည်း မရှိပေ။ သူ့နားမလည်သည့် စွဲကွင်းစွဲကွက်အချို့သည် သူ့ကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းနေသည်။ ယင်းအရာများသည် အမှန်တကယ်ပင် ဖြစ်ပျက်နေသလော။ သို့မဟုတ် အိပ်မက်မျှကိုသာ မြင်မက်နေခြင်းဖြစ်သလော။ မိမိစိစားနေရသည့် ဆင်းရဲဒုက္ခအတွက် အာနန္ဒီသည် မာဏိက္ကမံ အား မကိုးကွယ်ပေ။ မာဏိက္ကမံသည် သူ၏လင်ယောက်ျား ဖြစ်သည်။ အရှင်သံဃင်ဖြစ်သည်။ မာဏိက္ကမံ၏ စရိုက်သည် သူ့သဘောသဘာဝ အတိုင်းသာဖြစ်နိုင်သည်။ ဓမ္မကတည်းက ပါလာသည့် အလေ့အကျင့်ကို ဤရွေ့ဤမျှ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ဘယ်မှာ ပြောင်းလဲပစ်နိုင် မည်နည်း။ အာနန္ဒီစောင့်ဆိုင်းရပေလိမ့်မည်။ နေ့ရက်အတန်ကြာ နောက်ထပ် စောင့်ဆိုင်းရ ပေလိမ့်မည်။ ယင်းမှတစ်ပါး အခြားနည်းလမ်းမရှိပေ။

နံနက်ချိန်ရောက်လာပြီ။ ခြံဥယျာဉ်တွင်းရှိ သစ်ပင်များပေါ်၌ နားနေကြသည့် ကျေးငှက်သာရကာများသည် တွန်ကျူးအော်မြည်နေကြသည်။ အာနန္ဒီသည် အတန်ငယ် စိတ်တင်းလျက် အိပ်ရာက ထလိုက်သည်။ သူ၏လက်သည် မာဏိက္ကမံ၏ခြေထောက်ဆီသို့ ရုတ်တရက်ရောက်သွားသည်။ သူ၏ စိတ်နှလုံးထဲတွင် ရုတ်တရက်စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာသည့် အသိအမြင်တစ်ခု ဝင်လာပြီးလျှင် နောက်ဘက် တိမ်းလိုက်သည်။ မာဏိက္ကမံ၏ ခြေထောက် နှင့် မိမိ၏ဦးခေါင်းကိုထိလျက် စိတ်ရှိလက်ရှိ ငိုပစ်လိုက်မည်ဟူ၍ စိတ်ကူးသည်။ သို့ရာတွင် တစ်နည်းနည်းဖြင့် မိမိကိုယ်ကို ထိန်းချုပ်ထားလိုက်လေသည်။

စိတ်ထဲကပင် ညည်းညူလိုက်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

“ကျေးဇူးပြုပြီး လွှဲမှားသောအလုပ်များအတွက် ကျွန်ုပ်ကို အသုံးမချပါနှင့်။ သင့်ကို ကျွန်ုပ်တောင်းပန်ပါရစေ”

ယင်းသို့ ညည်းတွားလျက် တုန်လှုပ်သောလက်ဖြင့် မာဏိက္ကမံ၏ ခြေထောက်ကို တို့ထိလိုက်လေသည်။

နာကျင်ကိုက်ခဲမှု တိုးတက်လာသောကြောင့် အာနန္ဒီ၏ ကိုယ်ကာယတစ်ခုလုံး မသက်မသာဖြစ်နေသည်။ သို့ရာတွင် စိတ်ငြိမ်းချမ်းနေသည်။ ချစ်ခြင်းလမ်းမပေါ်၌ လျှောက်နေသော သူ၏ရှေ့မှောက်၌ ပေါ်ပေါက်လာသည့် စိန်ခေါ်ချက်များကို ဇွဲကောင်းကောင်းဖြင့် သာလျှင် ရင်ဆိုင်ရပေလိမ့်မည်။ ယင်းအချက်ကို အာနန္ဒီ အပြည့်အဝ ယုံကြည်စိတ်ချထားလေသည်။



ပန်းချီပြပွဲစပြီး ပွင့်ပွဲအခမ်းအနား ကျင်းပပြုလုပ်ကြသည်။ ဒိတ်စာများကို ပြန်ဝေထားကြသည်။ နေရာအနံ့အပြား၌ ကြော်ငြာထားသည်။ တစ်ပတ်တိတ် ပြပွဲခင်းကျင်းပသွားရန် အစီအမံပြုလုပ်ထားသည်။ သို့ရာတွင် ပြပွဲကြည့်ရန် လူများ များများစားစား မလာရောက်ကြပေ။ အလွန်အထက်တန်းကျသည့်ပြဇာတ်ကို ကြော်ငြာအမျိုးမျိုး ကြော်ငြာပြုသည့်အောက် ပွဲကြည့်ပရိသတ်မရှိသည့် ခန်းမထဲတွင် ကုလားထိုင်များရှေ့၌ ကပြခြင်းအားဖြင့် မည်သည့် အကျိုးကျေးဇူးဖြစ်လာနိုင်မည်နည်း။ အတ္ထာမလေတို့၏ ကောလိပ်၌ တည်ခင်းပြသထားသော ပန်းချီအနုပညာပြပွဲ၏ အခြေအနေမှာလည်း ထိုအတိုင်းပင်ဖြစ်နေသည်။

အတ္ထာမလေသည် မဒရပ်မြို့ထဲတွင် လမ်းအလယ်၌ရပ်လျက် ရုပ်ပုံကားချပ်တစ်ခုခုကိုကြည့်၍ တပျော်တပါးဖြစ်နေကြသော လူအုပ်ကို အကြိမ်များစွာ တွေ့မြင်ခဲ့သည်။ လမ်းလယ်ခေါင်၌ ရပ်လိုက် လူတို့သည် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ယာဉ်လမ်းကို ပိတ်ဆို့ပြီးလျှင် အကယ်၍ သူတို့တွင် လုပ်စရာအလုပ်ရှိလျှင်လည်း ယင်းအလုပ်ကို လုံးဝမမှတ်ပြီးလျှင် ရုပ်ပုံကားတစ်ခုခုကို စိတ်ပါလက်ပါ ကြည့်နေတတ်ကြသည်။ သူတို့၏ရှေ့ မလှမ်းမကမ်း၌ ရုပ်ရှင်လောကမှ ဇာတ်လိုက်မင်းသားနှင့် ဇာတ်လိုက်မင်းသမီးတို့၏ ဇွဲမက်စရာပုံများကို မြင်နေရသည်။ သူတို့၏အပြုအမူမှာ သင့်မြတ်လျော်ကန်လှပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျောက်ခေတ်နှင့် သတ္တုခေတ်အကြားတွင်ရှိသော ယဉ်ကျေးမှုနှင့် သိန္နဲမြစ်ဝှမ်းယဉ်ကျေးမှုမှ ဆက်စပ်မှုရှိနေသည်။ ထိုခေတ်မှစ၍ ကျွန်ုပ်တို့၏နိုင်ငံ၌ ပန်းချီအနုပညာနှင့် ပန်းပုအနုပညာ အစဉ်အလာတစ်ခု ဆင်းသက်ပြန့်ပွားလာခဲ့သည်။

ပန်းချီပြပွဲနှင့်ပတ်သက်သော လူများသည် ထိုင်ပြီးငိုက်နေကြသည်တော့ မဟာမိတ်ပေ။ သဲကန္တာရထဲ၌ ဟိုနေရာသည်နေရာကွက်၍ စိမ်းစိမ်းစိုစို မြင်ရသကဲ့သို့ တစ်ဦးချင်းသော်လည်းကောင်း၊ သုံးလေးယောက်ပေါင်း၍သော်လည်းကောင်း ပြပွဲလာကြည့်သူများရှိသည်။



ပြပွဲသို့ ရောက်လာကြသော လူတစ်ချို့သည် အတ္ထာမလေ၏ထံသို့လာပြီး အတ္ထာမလေကို ချီးကျူးစကား ပြောကြားကြသည်။ ထိုအခါ အတ္ထာမလေသည် ရက်ရှက်နှင့် သူတို့နှင့် ဝေးအောင် ထွက်ပြေးရှောင်ရှားသွားတတ်သည်။ မုတ်ဆိတ်နှင့်လူလင် ရာဂျရှေခရသည် လူတွေကို အတင်းဆွဲခေါ်ပြီးလျှင် သူရေးဆွဲထားသည့် ပန်းချီကားများ၏ ရှေ့၌ရပ်လျက် သူပန်းချီကားများအကြောင်း 'လက်ချာ'ပေးနေသည်။ သူ့စက်ကွင်းခံသွားကြသည့် လူတစ်ချို့သည် ထိုနေရာမှ လစ်ထွက်သွားဖို့လောက်သာ စိတ်ကူးနေကြသည်။

ဆုနှုရီသည် သူ၏သုငယ်ချင်းများနှင့်အတူ နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်ပြပွဲသို့ လာရောက်ကြည့်ပြီးလေပြီ။ ရာဂျဒါရေးဆွဲထားသည့် ပန်းချီကားများကိုမူ ဆုနှုရီသည် ယောင်၍ပင် လှည့်မကြည့်ပေ။ ဆုနှုရီ ပြပွဲလာရောက်သည့်အတွက် တခြားကျောင်းသား ကျောင်းသားများသည် အတ္ထာမလေအား စ ရန်၊ ပြောင်ရန် အခွင့် ကောင်းစွာရရှိသွားကြသည်။

မြို့ထဲတွင်နေထိုင်ကြသော နိုင်ငံခြားသားများသည်လည်းကောင်း၊ နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်များမှ ထိုမြို့သို့ရောက်လာကြသော ခရီးသွားများသည်လည်းကောင်း ထိုပန်းချီပြပွဲသို့ လာရောက်ကြည့်ကြသည်။ နိုင်ငံခြားယဉ်ကျေးမှုထဲတွင် နှစ်မြှုပ်နေသော အိန္ဒိယလူမျိုးအချို့လည်း ပြပွဲသို့ လာရောက်ကြသည်။

အမှန်တကယ် ပန်းချီအနုပညာအထုံငါသံနာပါသော မြို့နေလူတို့ကိုမူ ပြပွဲ၌ ရှားရှားပါးပါး တွေ့မြင်ရသည်။

တစ်နေ့တွင် အတ္ထာမလေ၏ ပန်းချီကားများနှင့်ယှဉ်၍ထားသော ရာဂျရှေခရ၏ ပန်းချီကားများရှေ့၌ လူတစ်အုပ်ရပ်နေသည်။ ယင်းတို့၏ ဟန်ပန်အမူအရာ အဝတ်အစား အဆင်အပြင် စကားအပြောအဆို လက်ခြေ ဦးခေါင်းစသည်တို့၏ပုံစံအရ ယင်းတို့သည် တမီးလံဘာသာစကားပြော ပုဂ္ဂိုလ်များလည်း ဟုတ်ဟန်မတူပေ။ နိုင်ငံခြားသားများလည်း ဟုတ်ဟန်မတူပေ။ လေးငါးယောက် စုရုံးနေကြသည့် ယင်းယောက်ျားလေး မိန်းကလေး တစ်သိုက်ကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် ယင်းတို့၏အပေါ်၌ ယဉ်ကျေးမှုတစ်ခုပက စူးရှလွှမ်းမိုးနေသည်ဆိုသည့် အကြောင်းကို သိရှိရသည်။

ရာဂျရှေခရသည် ယင်း လူတစ်သိုက်အား အလွန်တရာလိမ်မာပါးနပ်စွာဖြင့် သူ့အလိုကျပြုလုပ်ပြီးလျှင် သူ၏လိမ်မာပါးနပ်သော စကားလုံးများဖြင့် ဩဇာလွှမ်းမိုးသွားအောင် ပြုလုပ်လိုက်သည်။ ထိုနေရာသို့ ရောက်လာကြသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်များသည် ရာဂျရှေခရနှင့် ရာဂျရှေခရ၏ပန်းချီကားများကို ဓာတ်ပုံအများအပြား ရိုက်ယူကြသည်။ ရာဂျရှေခရ ရှင်းလင်းပြောပြသည့် စကားများ၏အရေးကြီးသော အချက်အလက်များကိုလည်း စာရွက်ပေါ်တွင် ရေးဖွတ်ကြသည်။ ရာဂျရှေခရအား မေးခွန်းပေါင်းများစွာ မေးပြီးနောက် ကျေနပ်အားရ သွားကြပြီးလျှင် ရာဂျရှေခရ၏ဉာဏ်ပညာကို ချီးကျူးပြောဆိုလျက် ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။



www.burmeseclassic.com

ထိုနောက် ထိုလူသိုက်သည် အတ္ထာမလေ၏ ပန်းချီကားများရှေ့သို့ ရောက်လာကြသည်။ ထိုလူသိုက်ထဲတွင် ပါဝင်သည်မိန်းကလေးများသည် အတ္ထာမလေ၏ ပန်းချီကားများထက် အတ္ထာမလေ၏ရုပ်အလုပ်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ကြသည်ဟူ၍ ပြောလျှင် မှားမည်မဟုတ်ပေ။ အတ္ထာမလေ၏ ပန်းချီကားများကို စိတ်ဝင်စားမှုမရှိဟူသည့်အချက်ကို သူတို့၏မျက်နှာများက ထင်ထင်ရှားရှား ပြောပြနေကြသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က အခြားမိန်းကလေးတစ်ဦးအား ပြတ်ပြတ်သားသားပင် အင်္ဂလိပ်လို "သူက သူ့ပန်းချီကားတွေထက် ပိုပြီးလှတယ်" ၍ ပြောပြီးလျှင် ရယ်လိုက်လေသည်။ ထိုမိန်းကလေးနှင့်ရော၍ တခြားမိန်းကလေးများလည်း ရယ်သည်ကို တွေ့မြင်ရသည်ဖြစ်၍ အတ္ထာမလေ ရှက်စိတ်နှင့် သွားသည်။ မိမိသည် အချိန်ကာလအလျှောက် တိုးတက်ပွံ့ပြီးခြင်းမရှိသော အနုပညာနှင့် မိမိကိုယ်ကို ဆက်စပ်မှုမရှိအောင် ပြုလုပ်မိသည်ဟူ၍ အတ္ထာမလေ သူ့ဘာသာသူ တွေးမိသည်။

အတန်ငယ်ကြာသောအခါ ထိုနေရာသို့ အသက်ကြီးကြီး နိုင်ငံခြားသား လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာသည်။ ရာဂျရေခရသည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးထံ အဖြေသွားလျက် သူ့ပန်းချီကားများရှိရာသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ရာဂျရေခရ၏ ဟောပြောမိန့်ဆိုချက်စလေပြီ။ သည်းညည်းခံပြီး သူ၏ဟောပြောမိန့်ဆိုချက်ကို နားထောင်ပြီးသည့်နောက် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ...

"ကျုပ် ပြင်သစ်က အနုပညာမြတ်နိုးသူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ မောင်းတို့တိုင်းပြည်ရဲ့ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ ဆက်စပ်နေတဲ့ပန်းချီကားများကို ကြည့်ချင်တဲ့အတွက် ဒီကိုလာနဲ့ တာပါ။ ကျုပ်တို့ဆီက အနုပညာကို ပုံတူကူးချထားတာတွေကိုကြည့်ဖို့ ဒီလောက်ဝေးလံတဲ့ ခရီးကို လာခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး" ဟူ၍ ပြောပြီးလျှင် ရှေ့ဆက်လျှောက်သွားလေသည်။

အတ္ထာမလေ၏ ပန်းချီကားခြောက်ကားကို ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ကြည့်နေသည်မှာ နာရီဝက်ခန့် ကြာသွားသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် ထိုပန်းချီကားများနှင့်ပတ်သက်၍ အတ္ထာမလေအား "မောင်က တော်လှန်ရေးသမားလား" ဟူသော မေးခွန်းကို မေးပြီးလျှင် အတ္ထာမလေ၏လက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း ကိုင်လှုပ်လိုက်လေသည်။ အတ္ထာမလေ၏ လက်မောင်းများ ပခုံးက ပြုတ်ထွက်သွားမည်လားဟူ၍ အောက်မေ့လိုက်ရသည်။ လက်မောင်းချားကွင်းသွားသောအခါ အတ္ထာမလေက "ဒီအဖိုးကြီးရဲ့ လက်တွေဟာ သံနဲ့များ လုပ်ထားသလောက် မသိဘူး" ဟူ၍ တွေးပြီးလျှင် "ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဟာ တခြားလူတွေနဲ့မတူဘဲ အနုပညာမြတ်နိုးသူ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်ပုံရတယ်" ဟူ၍ စဉ်းစားလျက် ပျောက်သွားသော သူ၏ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်အားထားမှုသည် ပြန်လည် အသက်ဝင်လာလေသည်။

ပြပွဲရက်များအတွင်းက ရက်တစ်ရက်သည် အတ္ထာမလေအတွက် ဘယ်သောအခါမှ မမေ့နိုင်သည့်ရက်ဖြစ်နေသည်။ ထိုနေ့တွင် အာနန္ဒါပြပွဲကို လာကြည့်သည်။ သူ့ဖခင်

ကဒီရှေ့နှင့်အတူ ကောလိပ်ကျောင်းအုပ်ကြီးကိုယ်တိုင် လိုက်လာပြီးလျှင် ပြပွဲတွင် တင်ထားသည့် ပန်းချီကားအားလုံးကို ပြသည်။ သူ့ဖခင်နှင့် ကျောင်းအုပ်ကြီးတို့ စကားစပ်ရင်း အတ္ထာမလေအကြောင်း ပြောနေကြသည်ကို အာနန္ဒါက သတိပြုမိသည်။ သူတို့နှစ်ဦး ပြောသည့် စကားကို ကြားရသည်ဖြစ်၍ အာနန္ဒါ့ဝက်ယူမိသည်။ မိမိ၏အိမ်ထောင်သည်ဘဝ၌ ဆက်တိုက်ဆင်းရဲဒုက္ခ ခံစားလာခဲ့ရသော အာနန္ဒါအတွက် အတ္ထာမလေနှင့်ပတ်သက်သော ယင်းစကားများသည် အမြိုက်အရသာသဖွယ် ချိုမြိန်နေသည်ဟူ၍ ထပ်မှတ်ရလေသည်။

"လူ့ဘဝ၌ အတ္ထာမလေသည် လူ့အလုပ် ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အနုပညာရယ်ပယ်၌မူ အတ္ထာမလေသည် ရပ်ကွက်မှ ရရှိနေဟန်တူသည်" ဟူ၍ စဉ်းစားပြီးလျှင် အာနန္ဒါသည် အတိုင်းထက်အလွန် ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားသည်။

သူ၏ဖခင်နှင့် ကောလိပ်ကျောင်းအုပ်ကြီးတို့သည် စကားပြောရင်းပြောရင်း တစ်နေရာ၌ ရပ်လိုက်ကြသည်။ အာနန္ဒါသည် တစ်ဦးတည်း ပန်းချီကားအမျိုးမျိုးကို ကြည့်ပြီးလျှင်အတ္ထာမလေထံ ရောက်လာသည်။ အာနန္ဒါသည် အတ္ထာမလေ၏ ပန်းချီကားများကို မိမိတို့၏အိမ်တွင် ကြည့်ပြီးပြီဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုပန်းချီကားများကို ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့မြင်ရသည့်ပုံမျိုးဖြင့် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ရှုနေသည်။ အတ္ထာမလေသည် အာနန္ဒါ၏ မျက်လုံးတွင် အံ့သြခြင်း ပြည့်လျှမ်းနေသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်ဖြစ်၍ စိတ်အားတက်ကြွလာသည်။ ထိုအချိန်၌ သူ၏အာရုံသည် အာနန္ဒါ၏ကြည့်လိုနေသော ကိုယ်ကာယနှင့် ထိုင်းမှိုင်းဆုတ်ဆိုင်းနေသော အမူအရာဆီသို့ ရောက်မသွားပေ။

အတ္ထာမလေက ပြောလိုက်လေသည်။
 "ဒီပန်းချီကားတွေကို အာနန္ဒါ တွေ့ပြီးပြီမဟုတ်လား"
 "ဟင့်အင်း၊ ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မ မတွေ့ရသေးဘူး" ယင်းသို့ ပြောလျက် အာနန္ဒါ ရယ်လိုက်လေသည်။

"အိမ်မှာ ဒီကားတွေကို ကြည့်တာ ဘယ်သူလဲ"
 "ဒီပန်းချီကားတွေ အားလုံးရဲ့ကြားထဲမှာပဲ ရှင် ပန်းချီကားတွေကို ကျွန်မ ကြည့်ချင်တယ်။ ကျွန်မနဲ့ ဖေဖေဟာ အခုအချိန်ကျမှ ရှင်ပန်းချီကားတွေရဲ့ တန်ဖိုးအစစ်အမှန်ကို နားလည်တယ်။ နက္ခတ်ကြယ်တာရာတွေရဲ့ အလယ်မှာမှ လမင်းရဲ့ အလှအစစ်အမှန်မြင်ရတယ် မဟုတ်လား" အတ္ထာမလေသည် အာနန္ဒါ၏ ချီးကျူးစကားများကို ကြားရသောအခါ ရှက်မသွားပေ။ အလွန်တရာ ကျေနပ်အားရသွားပြီးလျှင် မိမိကိုယ်ကိုပင် မှေ့သလို ဖြစ်သွားသည်။ အလွန်ကျေးဇူးတင်သွားပြီးလျှင် တုန်ခါသောအသံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

"အာနန္ဒါက ကျွန်တော်ကို တမင်သက်သက် ခြောက်ပြောနေတာလား"
 "ရှင် ပန်းချီကားတွေအားလုံး ရောင်းပြီးပြီဆိုတာ ရှင် သိရဲ့လား"
 အတ္ထာမလေက မယုံကြည်သောအသံဖြင့် မေးလိုက်လေသည်။

“ဘာပြောတယ်”

“ရှင်တို့ ကောလိပ်ကျောင်းအုပ်ကြီးက ဓမ္မဓမ္မကိုကိုင်ပြီး ရှင်ကို စောင့်နေတယ်။ ပြောပြီးမှပဲ အဲဒီပန်းချီကားတွေကို ပို့ပေးနိုင်မယ်လို့ ပန်းချီကားဝယ်တဲ့လူကို ပြောပြလိုက်တယ်။ ရှင်ပန်းချီကားတွေ မကြာခင် ပြင်သစ်ပြည်ရောက်သွားလိမ့်မယ်။ ပြင်သစ်ကလာတဲ့ အနုပညာ ဖြတ်နိုးသူတစ်ယောက်က တိတ်တိတ်ကလေး အဖိုးပေးပြီး ရှင်ပန်းချီကားခြောက်ကားကို ဝယ်လိုက်ပြီ။ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ သူတို့နိုင်ငံက အနုပညာရှင်တွေထက်သာတဲ့ အနုပညာရှင်မျိုး တွေရှိ မလွယ်ဘူးလို့ သူတို့က ထင်မှတ်ယူဆနေကြတာ”

အတ္ထာမလေသည် သူနားကိုပင် မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

“အာနန္ဒိ တကယ်ပြောနေတာလား”

အာနန္ဒိသည် ရှောင်တခင် လက်မထပ်ခင်က အာနန္ဒိဖြစ်သွားသည်။ အချိန် အတန်ငယ်ကာလကစ၍ ခံစားလာခဲ့ရသော စိတ်မချမ်းမြေ့မှုများသည် သူထံမှ လွင့်ပါ။ ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ သူ၏စိတ်နှလုံးသည် လဲနို့ကဲ့သို့ ပေါ့ပါးသွားသည်ဟူ၍ ထင်မှတ် သွားသည်။ ယင်းသို့ စဉ်းစားဆင်ခြင်ပြီးလျှင် ညနှင့်နေ့တို့သို့ ဘဝ၌ ဒုက္ခနှင့်သုခသည်လည်း တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြစ်နေသည်ဟူသော အသိဝင်လာလေသည်။ ဒုက္ခခံရန်အတွက် စိတ်နှလုံး ထဲတွင် စွမ်းရည်သတ္တိ ရှိနေသင့်သည်မဟုတ်လော။ ဤနေရာသို့ ရောက်လာပြီးမှ ထိုစွမ်းရည် သတ္တိကို အာနန္ဒိရရှိသွားခြင်းဖြစ်လေသည်။

မကြာမီ အတ္ထာမလေအား အံ့အားသင့်သွားစေသည့် နောက်ထပ်အဖြစ်အပျက် တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာပြန်သည်။ ‘ကလိုက်မလာ’ အမည်ရှိ စာစောင်အယ်ဒီတာသည် သူ၏ စာစောင်၌ အတ္ထာမလေ၏ ပန်းချီကားများနှင့်အတူတကွ အတ္ထာမလေအကြောင်း ဆောင်းပါး ရှည်ကြီးတစ်ပုဒ် ရေးသားထုတ်ဝေလိုက်သည်။ ထိုစာစောင်၌ ရှာရဒါ ရေးဆွဲထားသည့် အတ္ထာမလေ၏ပုံတူကိုလည်း ပုံနှိပ်ဖော်ပြထားသည်။

အတ္ထာမလေကလည်း ထိုစာစောင်အယ်ဒီတာကို မမြင်ဖူးပေ။ ထိုစာစောင် အယ်ဒီတာကလည်း အတ္ထာမလေကို မမြင်ဖူးပေ။ ထိုအယ်ဒီတာ ပန်းချီပြပွဲလာသည်ကို လည်းကောင်း၊ သူရေးဆွဲထားသည့် ပန်းချီကားများကို ဓာတ်ပုံရိုက်ယူသွားသည်ကို လည်း ကောင်း၊ ရှာရဒါက သူပုံတူဆွဲပြီး ထိုအယ်ဒီတာအား ပေးသည်ကိုလည်းကောင်း အတ္ထာမလေ လုံးဝမသိပေ။ ရှာရဒါကလည်း အတ္ထာမလေအား တစ်ခုမှပြောမပြပေ။

ကျောင်းနှင့်ကောလိပ်မှ သူနှင့်ကျောင်းနေပတ် သူငယ်ချင်းဖြစ်ခဲ့ကြသည့် ကျောင်းသားပေါင်းများစွာတို့က သူ့ကို ချီးကျူးသောစာများ ပေးကြသည်။ အတ္ထာမလေ မတွေးတတ်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

“ငါ အမှန်တကယ်ပဲ အနုပညာရှင်တစ်ယောက်များ ဖြစ်သွားပြီလား” ဟူ၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တွေးမိသည်။

အနုပညာနယ်ပယ်၌ တိုးတက်အောင်မြင်လာသော အတ္ထာမလေကို တွေ့မြင်ရသည် ဖြစ်၍ ဆုနှုရီ၏ဖခင် ဒဏ္ဍပါဏီနှင့် သူ၏ဖခင် ပန်းရန်ဆရာတို့၏ ပီတိမှာမူ အပိုင်းအခြား မရှိတော့ပေ။ အတ္ထာမလေသည် အလွန်တရာ ကံကောင်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟူ၍ ဒဏ္ဍပါဏီက မဆွကပင် စဉ်းစားထားသည်။ ယင်းကဲ့သို့သော အတွေးအသိမျိုး ပေါ်ပေါက်လာ ခြေခြင်း၏ မူလအကြောင်းရင်းမှာ အတ္ထာမလေကို စိတ်ကူးထဲထည့်၍ သူ စတင်ခဲ့သော ကြော်ငြာကုမ္ပဏီ၏အလုပ် အောင်မြင်ထမြောက်ရာ ဆက်လက်တည်တံ့နေခြင်းပင် ဖြစ်လေ သည်။

ယခုအချိန်၌ ယင်းကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်းသော သူ၏စိတ်ကူးမှာ အလွန်တရာ နိုင်မြဲ အားကောင်းသွားသည်။ အတ္ထာမလေအကြောင်း၊ ရေလား၊ ပါရှိသည့် ‘ကလိုက်မလာ’ စာစောင်ကို စောင့်ရှောက်ရာလောက်ဝယ်ယူလျက် ဒဏ္ဍပါဏီသည် သူ၏ကြော်ငြာကုမ္ပဏီနှင့် ပတ်သက်ဆက်သွယ်နေသော လူအားလုံးထံ ပေးလိုက်လေသည်။ ထိုကမ္ဘာကျော် မဟာ အနုပညာရှင်၏လက်ရာများကို အသုံးချလျက် အကျိုးရှိအောင် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်နေကြ ပါရန်လည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်များထံ စာရေးသား အကြောင်းကြားလိုက်လေသည်။

အခါကောင်းအခွင့်ကောင်းကို အသုံးပြုလျက် အလုပ်အဖြစ် ဆုနှုရီနှင့် အတ္ထာမလေ ကို လက်ထပ်ပေးမှဖြစ်မည်ဟူ၍ ဒဏ္ဍပါဏီစိတ်ကူးမိသည်။ ပညာသင်ကြားပြီးသည့်နောက်မှ အိမ်ထောင်ချပေးသည့်စကားကို ပြောလျှင်ကောင်းလိမ့်မည်ဟူ၍ ပန်းရန်ဆရာက အကြိမ် များစွာ ပြောသည်။ သို့ရာတွင် ဒဏ္ဍပါဏီသည် ပန်းရန်ဆရာ၏စကားကို လက်မခံပေ။ ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် လိမ်မာပါးနပ်သော စကားလုံးများဖြင့် ပန်းရန်ဆရာအား သူ့စကားကို လက်မခံ ခံအောင် ပြုလုပ်လိုက်လေသည်။

ပန်းရန်ဆရာသည် အကြောင်းစုံကို အတ္ထာမလေအား ပြောပြလိုက်သည်။ အတ္ထာမလေသည် ဆုနှုရီနှင့် လက်ထပ်ရန် မငြင်းဆန်ပေ။ ပညာဆုံးစန်းရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆုနှုရီနှင့် လက်ထပ်ပါမည်ဟူ၍ ကတိပေးသည်။ သူ၏ ပင်ကိုယ်စရိုက်နှင့် ဆန်ကျင့်ဘက်အားဖြင့် လက်ထပ်မင်္ဂလာကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အတ္ထာမလေ တင်းခံနေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ပန်းရန်ဆရာသည် ဒဏ္ဍပါဏီအား ကိုယ်တိုင် အတ္ထာမလေကို ပြောပါဟူ၍ ပြောပြလိုက်လေသည်။

ဒဏ္ဍပါဏီသည် ယင်းကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သူကိုယ်တိုင် အတ္ထာမလေအား ဘာမှ ပြောကြားလိုသည့် စိတ်ဆန္ဒမရှိပေ။ ဆုနှုရီက အတ္ထာမလေအား နားချလိမ့်မည်ဟူ၍ အပြည့်အဝ ယုံကြည်ထားသည်။ ကဒီရေရှန်အားလည်း အကြောင်းစုံကို ပြောပြလိုက်သည်။ သူ၏ ဆွေမျိုးသားချင်းများထံက ဆုနှုရီအား ချွေးမတော်ရန်အတွက် အဆင်သင့်ဖြစ်နေကြသူ အများ အပြားရှိကြောင်း၊ သူ့အနေနှင့် အချိန်ဆွဲထားနိုင်တော့ကြောင်းကို ဒဏ္ဍပါဏီက ကဒီရေရှန်အား လုပ်ကြံပြောပြလိုက်သည်။



www.burmeseclassic.com

တစ်နည်းအားဖြင့် ကြည့်လျှင်လည်း အဏ္ဏာမလေအနေနှင့် အချိန်ဖြန်းနေရန်မှာ မလွယ်တော့ပေ။ ဆုန္ဒရီကိုသို့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံသူ မိန်းမပျိုတစ်ဦးအား သူ့လို ယောက်ျားပျိုတစ်ဦးအတွက် ဘယ်အထိ လစ်လျူရှုထားနိုင်ပါမည်နည်း။ မိမိနှင့် ခပ်ခွာခွာ နေသော အဏ္ဏာမလေကို တွေ့ရသောအခါ ဆုန္ဒရီသည် အဏ္ဏာမလေအား မကျေမနပ်လည်း ဖြစ်နေသည်။ မကြာခင်က တစ်ဦးချင်းဆုံသောအခါ၌ သူတို့နှစ်ဦးသည် အကြောင်းတစ်ခု တစ်ခုနှင့်ပတ်သက်၍ ရန်ဖြစ်လေ့ရှိကြသည်။ အဏ္ဏာမလေသည် ယခုခေတ် လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ စိတ်လိုက်မာန်ပါလုပ်တတ်သည်။ သို့သော်လည်း ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သည်းခံ စိတ် ထားနေသည်။ ဆုန္ဒရီသည် သူ၏ဇနီးလောင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သတိလက်လွတ် မပြုလုပ်သင့်ဟူ၍ အဏ္ဏာမလေ ယူဆထားသည်။ အဏ္ဏာမလေအား ရုပ်ရှင်မင်းသားများကဲ့သို့ မပြုလုပ်သည့်အတွက် ဆုန္ဒရီ စိတ်ဆိုးနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဆုန္ဒရီ၏ စိတ်နှလုံးထဲတွင် အဏ္ဏာမလေနှင့်ပတ်သက်၍ ယုံကြည်မှုသည်လည်း အတော်အတန် လျော့နည်းလာသည်။ ရုရဒါနှင့် ချစ်ကြိုက်နေသောကြောင့်သာလျှင် အဏ္ဏာမလေသည် သူ့ကို လစ်လျူရှုနေသည်ဟူ၍ ဆုန္ဒရီသံသယ ဝင်နေသည်။

အဏ္ဏာမလေ လက်ထပ်ချိန်ကို ဆွဲနေသည်ဟူ၍သိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆုန္ဒရီ သည် အဏ္ဏာမလေတို့၏ အိမ်သို့မသွားတော့ပေ။ သူတို့အိမ် အဏ္ဏာမလေ ရောက်လာသော အခါ၌လည်း ဆုန္ဒရီသည် အဏ္ဏာမလေနှင့် ဟက်ဟက်ပက်ပက် စကားမပြောတော့ပေ။ သူတို့အိမ်အနီးရှိ စတုဒီယို၌ အဏ္ဏာမလေ အလုပ်လုပ်နေသောအခါလည်း ဆုန္ဒရီသည် စတုဒီယို ဘက်ကို လှည့်မကြည့်တော့ပေ။ ဆုန္ဒရီသည် ရုတ်တရက် အဏ္ဏာမလေကို တိုက်ခိုက်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်သွားသည်။

ဆုန္ဒရီသည် မည်သည့်အကြောင်းများကြောင့် သူ့ကိုစိတ်ဆိုးပြီး တိုက်ခိုက်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေသည်ဆိုသည့်အကြောင်းကို အဏ္ဏာမလေသည် အာနန္ဒီထံမှတစ်ဆင့် သိရှိ သွားသည်။ ကဒီရေရှန်သည် အဏ္ဏာမလေကို ခေါ်ပြီးလျှင် ဒဏ္ဍပါဏီ ပြောပြသည်များကို မချန်မချင်း အားလုံးပြောပြလိုက်သည်။ ကဒီရေရှန်သည် အဏ္ဏာမလေအား တစ်စုံတစ်ခု ပြုလုပ်ရန်အတွက်လည်း အတင်းမတိုက်တွန်းပေ။ မိမိအနေနှင့်လည်း ဘာမှ မပြောကြားပေ။ ယင်းကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အဏ္ဏာမလေ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်မှန်သည်ဟူ၍ ကဒီရေရှန်က ထင် သည်။ သို့ရာတွင် အချင်းချင်းတစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သွေးသားတော်စပ်နေသူများ၏ကြားထဲတွင် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ရန်အတွက်မှာမူ ဝန်လေးနေသည်။

အာနန္ဒီသည် သူ၏ ဝသီစရိုက်နှင့်ဆန့်ကျင်ဘက်အားဖြင့် အဏ္ဏာမလေအား ခေါ်ပြီးလျှင် ဆုံးမပြောပြပေးသည်။ အချို့မိန်းကလေးများသည် အိမ်ထောင်ရက်သား ကျပြီးသည့်အောက်မှသာလျှင် မိမိတို့တွင် အသက်အရွယ်နှင့် အတွေ့အကြုံ အမြင် နှစ်မျိုးလုံး အရ ရင့်ကျက်မှုရှိလာပြီဟူ၍ ထင်မှတ်ကြသည်။ ယင်းကဲ့သို့ပင် မိမိကိုယ်ကို တကယ့်



လူကြီးသူမအဖြစ် ထင်မှတ်ပြီးလျှင် အာနန္ဒီသည် အဏ္ဏာမလေအား ဆုံးမစကား ပြောကြား လေသည်။

“ကျွန်မပြောတဲ့စကားကို နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် နားထောင်စမ်းပါ။ ဆုန္ဒရီဟာ ကျွန်မဆီလာပြီး မျက်ရည်မဲ့မျက်ခွက်ဖြစ်နေတာ အကြိမ်များလှပြီ။ ရှင်အနုပညာ မြတ်နိုးတဲ့ စိတ်ကို သူ ခုထက်ထိ သဘောမပေါက်သေးဘူး။ ရှင် ရှုဒါဆီ စိတ်ရောက် နေတဲ့အတွက် ကြောင့်သာ သူ့ကို လှစ်လျှူရှုနေတယ်လို့ သူက ထင်နေတယ်။ အဲဒီလိုအတွေးမျိုး ဘယ်တော့မှ မတွေးပါနဲ့လို့ ကျွန်မသူ့ကို ပြောပြပြီးပြီ။ ခါပေမဲ့ ရှင် သူ့ထဲကို နားလည်သဘောပေါက် အောင် ကြိုးစားပါလို့တော့ ကျွန်မပြောချင်တယ်။ တကယ်လို့ ရုပ်တို့နှစ်ယောက် တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး စိတ်ထဲက ချစ်ခင်မြတ်နိုးမှု ရှိနေတယ်ဆိုရင်တော့ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို အခုလို ရွှေ့ဆိုင်း ရွှေ့ဆိုင်း လုပ်နေဖို့မလိုဘူး မဟုတ်လား”

အဏ္ဏာမလေက ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်ပညာကို ဆုံးအောင် သင်ချင်သေးတယ်”

“ရှင် အခု ကောလိပ်သွားပြီး သင်နေစရာမလိုတော့ပါဘူး။ ကိုယ့်အိမ်မှာ နေပြီး အနုပညာကို အလေ့အကျင့်ပြုလုပ်နေပါလား။ လက်ထပ်ထိမ်းမြားတဲ့အတွက် ရှင်အနုပညာ လေ့ကျင့်တဲ့အလုပ်ကို ရပ်ထားလိုက်ရမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်ကိုယ်တိုင်က သူ့ကို ‘မိဒယ်’အဖြစ် ထိုင်ခိုင်းပြီး သူ့ရုပ်ပုံကို ဆွဲပြီးပြီမဟုတ်လား။ အဲဒီအကြောင်း ကျွန်မကိုပြောပြီး ဆုန္ဒရီက ငိုတယ်”

အာနန္ဒီစကားကိုကြားရသောအခါ အဏ္ဏာမလေ လန့်သွားသည်။ အာနန္ဒီ၏ ရှေ့မှောက်၌ ခိုးထုပ်ခိုးထည်နှင့်မိသောသူခိုးကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်မ ဆုန္ဒီအတွက်သာ ရှင်ကို အခုလို ပြောဖြစ်နေတာ မဟုတ်ဘူး”

ယင်းသို့ပြောလျက် အာနန္ဒီရယ်လိုက်လေသည်။

“ဆုန္ဒရီဟာ ကျောင်းက ထွက်ပြီး အိမ်မှာ အလကားထိုင်နေရတယ်။ ကျွန်မလည်း တိုးတိုးဖော်တစ်ယောက် လိုနေတယ်။ အိမ်မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီးနေရတာ ကျွန်မသိပ်ပျင်းတာပဲ။ အိမ်အလုပ်တွေကို ကျွန်မရဲ့ ယောက္ခမနဲ့အဖွားတို့က ခိုင်ခံ့ပြီးလုပ်ကြတယ်”

ယင်းသို့ပြောလျက် အာနန္ဒီသည် အဏ္ဏာမလေအား အခြေအနေအကျပ်အတည်းက လွတ်မြောက်အောင် ပြုလုပ်လိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။

အာနန္ဒီ၏ပြောပြချက်သည် လုံးလုံးမှန်ကန်နေသည်။ အာနန္ဒီသည် ယခင်ကကဲ့သို့ အဏ္ဏာမလေနှင့် အဆီးအတားမရှိ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောနိုင်သည့် အခြေအနေမရှိပေ။ အဏ္ဏာမလေသည် အိမ်ထောင်မရှိသေးသည့် လူလွတ်လူငယ် တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အာနန္ဒီသည် အဏ္ဏာမလေနှင့်ခပ်ခွာခွာနေပြီးမှသာလျှင် စကားစမြည် ပြောဆိုလေ့ ရှိသည်။ ယင်းသို့ပြုလုပ်စေကာမူ သူ၏ယောက္ခမက သူ့ကိုမသင်္ကာသည့်မျက်လုံးဖြင့် ကြည့်ရှု



နေတတ်သည်ဆိုသည်ကို အာနန္ဒါသိသည်။ ယောက္ခမ၏ လံသယမျက်လုံးက ကင်းလွတ်စေရန် အတွက် အဋ္ဌာမလေ အိမ်ထောင် ရက်သားကျဖို့ရန် အလွန်တရာလိုအပ်ပေသည်။

အာနန္ဒါသည် အချိန်အတန်ကြာစွာ အဋ္ဌာမလေနှင့် စကားပြောပြီးလျှင် အဋ္ဌာမလေ အား သူ့စကားကို လက်မခံ မိမိအောင် အတင်းအကျပ်ပြုလုပ်လေသည်။ အာနန္ဒါ၏ ချစ်ခင် ကြင်နာမှုအပြည့်ရှိသော လမ်းညွှန်ချက်ကို အဋ္ဌာမလေ မဖယ်ရှားနိုင်ပေ။

“ကောင်းပါပြီ။ ကျွန်တော် အာနန္ဒါစကားကို လက်ခံပါတယ်။ ကျွန်တော် အခုပဲ လက်ထပ်ဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲဆိုတဲ့အကြောင်း ဖေဖေ့ကို သွားပြောမယ်” ယင်းသို့ ပြောလျက် အဋ္ဌာမလေသည် အာနန္ဒါတို့၏အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

“ကျွန်မ ချီးကျူးစကားကို လက်ခံသွားပါဦး” ယင်းသို့ပြောလျက် အာနန္ဒါက ရယ်လိုက်လေသည်။

မဒရပ်မြို့၌ မင်္ဂလာအခမ်းအနား စီစဉ်မှုသည် အခြေအနေပေါ်၌ မတည်ဘဲ ငွေကြေးအပေါ်၌သာ တည်သည်။ ကျေးရွာများ၌မှ ရွာသူရွာသားများ နှစ်ချီလချီပြီး လက်ထပ် မင်္ဂလာအခမ်းအနားအတွက် အစီအစဉ်ပြုလုပ်ကြရလေသည်။ မဒရပ်မြို့၌ နေသူများ အတွက်ကား ထိုကဲ့သို့ လုပ်ရန်မလိုပေ။ ထိုင်ရာမထ အိမ်ကနေပြီး တယ်လီဖုန်း ဆက်လိုက်ရ နှင့် မင်္ဂလာမဏ္ဍပ်၊ လက်ဝတ်ပစ္စည်း၊ အဝတ်အစား၊ ဖိတ်စာ၊ ဧည့်ခံ ကျွေးမွေးမှုများအတွက် လိုအပ်သောပစ္စည်းများနှင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြားပေးသော ပုရောဟိတ်ကအစ အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်လာနိုင်သည်။

ဒဏ္ဍါပင်္ကတသည် လက်ထပ်မင်္ဂလာ အခမ်းအနားအတွက် စရိတ်စကအားလုံးကို သူတစ်ဦးတည်း အကုန်အကျခံရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေသည်။ သို့ရာတွင် ပန်းရန်ဆရာက သူ၏ အဆိုပြုချက်ကို လက်မခံပေ။ အကြောင်းမူကား ယင်းကဲ့သို့ စီစဉ်လိုက်လျှင် သူ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်နိုင်သည်ဟူ၍ ယူဆသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

နှစ်ဦးလုံးပင် မိမိတို့၏ အလိုဆန္ဒရှိသည့်အတိုင်း ငွေအကုန်အကျခံကြသည်။ လက်ထပ်မင်္ဂလာအခမ်းအနားတွင် ခမ်းနားသိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပပြုလုပ်လိုက်လေသည်။ လက်ထပ်မင်္ဂလာအခမ်းအနားကို အာနန္ဒါက သတို့သမီးအရံအဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ မာဏိက္ကံမက သတို့သားအရံအဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း ဆောင်ရွက်ကြသည်။ မိမိ၏စကားကို အဋ္ဌာမလေ လက်ခံနာယူသည်ဟူ၍ တွေးပြီးလျှင် ဆုနှုတ်သည် ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားသည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ ယခင်ကအကြိတ်အခဲသည် ယခုထက်ထိ အပြီးအပိုင် ကြေမသွားပေ။ အဋ္ဌာမလေသည် လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲနှင့်ပတ်သက်သော အလုပ်ကိစ္စဟူသမျှကို စိတ်ပါ လက်ပါ ပြီးမြောက်အောင် လုပ်လိုက်သည်။ လက်ထပ်မင်္ဂလာအခမ်းအနား၌ သတို့သား သတို့သမီးတိုင်းသည် တခြားပုဂ္ဂိုလ်များ ပြောပြသည့် စကားမှန်သမျှကို လက်ခံနာယူရန် အဆင်သင့်ဖြစ်ကြသည်။ ထိုနည်းအတိုင်းပင် အဋ္ဌာမလေသည် လူအများ၏ ပြောပြချက်

အတိုင်း လက်ထပ်မင်္ဂလာအခမ်းအနားအလားကို လိုက်နာလျက် ဆုနှုတ်၏လည်ပင်းတွင် မင်္ဂလာဆွဲကြိုး ဆွဲပေးလိုက်လေသည်။ မင်္ဂလာဆွဲကြိုး၏ ပထမဆုံးအရစ်ကို အဋ္ဌာမလေ တပ်ပြီးသည့် နောက်၌ အာနန္ဒါက ကျန်နေသည့်အရစ်နှစ်ရစ်ကို ဆွဲတပ်ပေးလိုက်လေသည်။

မင်္ဂလာ တူရိယာကတည်းကို တီးမှုတ်နေကြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် ဘင်ခရာသံဖြင့် ပဲ့တင်ညှစ်နေသည်။ ဟိုရော သူညီနေရာ၌ ဆန်နှင့်ပန်းပေါက်ပေါက် စသည်တို့ ပျံ့ကြဲနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဆန်နှင့် ပန်းပေါက်ပေါက်သည်သာလျှင် လူ၏ဘဝနှင့် ရည်မှန်းချက်တို့၏သဘောတရား အမှတ်အသားများသဖွယ် ဖြစ်နေသည်။ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဆက်စပ်၍မရနိုင်သော ခုတ်ကြွယ်နှစ်ဖွဲ့ကို တစ်ဖွဲ့နှင့် တစ်ဖွဲ့ ဆက်စပ်ပေး လိုသည့် အာသာဆန္ဒကသာလျှင် ယင်းဆုံစည်းမှု၏ အမှတ်သဘောတရားကို ပေါက်ဖွား ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့ဟန်တူလေသည်။



အဋ္ဌာမလေနှင့် ဆုနှုတ်တို့၏ လက်ထပ်မင်္ဂလာအခမ်းအနား ပြီးဆုံးသွားသည်။ ကဒီရေရှန်သည် ကြင်စဦး ဇနီးမောင်နှံကို အိမ်သို့ဖိတ်၍ ထမင်းစားပွဲ တည်စင်း ကျွေးမွေးသည်။ ‘ကလိုက်မလာ’ စာစောင်အယ်ဒီတာ ‘ရှုရဝဏ်’မှတစ်ပါး တခြား အပြင် အပက မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်ကိုမျှ ထမင်းစားပွဲတွင် ဖိတ်မန္တက မပြုလုပ်ပေ။ အာနန္ဒါသည် မီးဖိုချောင်၌ယောက္ခမနှင့်လည်းကောင်း အပြားဖြစ်သူနှင့်လည်းကောင်း ပူးပေါင်းပြီးလျှင် စိတ်ပါလက်ပါ ထမင်းစားပွဲအတွက် ဖြင်ဆင်ဖန်တီးနေသည်။ ဆုနှုတ်တွင် ဘာမှလုပ်စရာ အလုပ်မရှိပေ။ စကားစမြည်ပြောရန် ထိုနေရာ၌ ထိုင်နေသည်။ ပန်းရန်ဆရာနှင့် မာဏိက္ကံ တို့သည် ထမင်းစားချိန်တွင် ရောက်အောင်ပြန်ရောက်လာမည်ဟူ၍ ပြောပြီးလျှင် အလုပ်လုပ်ရန် အတွက် ထွက်သွားကြလေသည်။

ကဒီရေရှန်သည် ရှုရဝဏ်အား ခပ်စောစောလာရန် ပြောထားသည်။ ရှုရဝဏ်အား ကဒီရေရှန်သည် အဋ္ဌာမလေတို့၏ လက်ထပ်မင်္ဂလာအခမ်းအနားအတွက်လည်း ဖိတ်သည်။ သို့ရာတွင် လက်ထပ်ပွဲ၌ ဧည့်ပရိသတ်များ ရှုပ်နေသဖြင့် ကဒီရေရှန်သည် ရှုရဝဏ်အား အဋ္ဌာမလေအကြောင်းကို ထောက်ခံပြောကြားခဲ့ခြင်း လုံးဝမရှိပေ။ အဋ္ဌာမလေ ကဒီရေရှန်၏ တပည့်ဖြစ်သည်ဆိုသည့်အကြောင်းကို ရှုရဝဏ်က မသိပေ။ ရှုရဝဏ်သည် အဋ္ဌာမလေနှင့် တွေ့ဆုံခွင့် တစ်ခါမှ မရခဲ့ဖူးပေ။ ယင်းသို့ဖြစ်သော်လည်း ရှုရဝဏ်သည် အဋ္ဌာမလေ အကြောင်း ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် သူ၏စာစောင်၌ ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့သည်။ ယင်းကဲ့သို့ တိကျမှန်ကန်မှုရှိသော အနုပညာဝေဖန်ရေးသမားတစ်ဦးနှင့် အဋ္ဌာမလေအား မိတ်ဆက်ပေးရန် လိုအပ်သည်ဟူ၍ စဉ်းစားဆင်ခြင်ပြီးလျှင် ကဒီရေရှန်သည် ရှုရဝဏ်အား ထမင်းစားပွဲသို့ ဖိတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကဒီရေရှန်က အတ္ထာမလေအား ပြောပြသည်။

“ရှုဂဏန်ဟာ ဒီဖြူမှာရှိတဲ့ ဦး ထူးထူးခြားခြား လေးစားမှုရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မဆိုလောက်ထဲမှာ ပါဝင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်တယ်။ ပညာဉာဏ် ထက်မြက်တယ်။ ကြီးစားလည်း ကြီးစားတယ်။ သတ္တိလည်း ရှိတယ်။ ငွေကြေးနဲ့ ရာထူးဂုဏ်ထူး ဩဇာလွှမ်းမိုးမှု ရှိပြီး မိမိရဲ့ရုပ်တည်မှုကို ထိခိုက်အောင်မလုပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲမှာ တစ်ဦးအပါအဝင် ဖြစ်တယ်။ တကယ်လို့ ရှုဂဏန်ဟာ ဟန်ဆောင်တာတို့၊ လိမ်တာလှည့်တာတို့ကို မဆင်တတ်ဘူးဆိုရင် ငွေသိန်းပေါင်းများစွာ စုဆောင်းမိနေတာကြာပြီ။ အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်များနဲ့ မောင် ဆက်သွယ်သင့်တယ်လို့ ယူဆပြီး ဦးသူ့ကို ဖိတ်လိုက်တာပဲ”

အတ္ထာမလေသည် “ကလိုက်မလာ” စာစောင်ကို အမြဲတမ်းဖတ်နေသူဖြစ်သည်။ ယခင်ကတည်းကပင် အယ်ဒီတာ ရှုဂဏန်၏ အတွေးအခေါ်များသည် အတ္ထာမလေအား တစ်စုံတစ်ခု စဉ်းစားဆင်ခြင်ရန်အတွက် လှုံ့ဆော်အားပေးလာခဲ့သည်။

စာစောင်အယ်ဒီတာသည် ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့် လာလိမ့်မည်ဟူ၍ အတ္ထာမလေက စဉ်းစားထားသည်။ သို့ရာတွင် ရှုဂဏန်သည် တက္ကစီကားဖြင့်ပင် မလာပေ။ ဘတ်စ်ကားမှ ဆင်းပြီးလျှင် ကဒီရေရှန်၏အိမ်ရှိရာသို့ ခပ်မြန်မြန်ခပ်သွက်သွက် ခြေကျင်လျှောက်လာခဲ့ လေသည်။ သူ၏အသက်မှာ လေးဆယ်ဝန်းကျင်လောက် ရှိပေမည်။ ဆံပင်ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာဝိန်လှီးသေးကြွေးလှသည်။ ကြည့်ရသည်မှာ အလွန်တရာ ရိုးသားပုံရသည်။ သူ၏ လှုပ်ရှားမှုနှင့် မျက်စိအမြင်၌ ထက်မြက်မှုရှိသည်။

ကဒီရေရှန်သည် ရှုဂဏန်အား ကြိုဆိုခံညှပ်ပြီးလျှင် အလွန်တရာ စိတ်အား တက်ကြွစွာဖြင့် စကားစမြည်ပြောဆိုကြသည်။

ကဒီရေရှန်က ပြောသည်။

“အတ္ထာမလေနဲ့ မတွေ့ဖူးသေးပါနဲ့။ အတ္ထာမလေနဲ့ အသိအကျွမ်း မဖြစ်ဖူးသေးဘဲနဲ့ သူ့အကြောင်းကို ခင်ဗျားက ခင်ဗျားစာစောင်ထဲမှာ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ပုံနှိပ်ဖော်ပြလိုက်တယ်။ အဲဒါ ကျုပ်အတွက် ဂုဏ်ယူစရာဖြစ်တယ်။ ခင်ဗျားစာစောင်က စာမျက်နှာ အတော်များများမှာ ယုံကြည်အနုပညာကို ဘယ်လိုလုပ်များ ဦးစားပေးထားသလဲဆိုပြီး တဆုံတပြန်နေရတယ်”

ရှုဂဏန်က ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်တော် စိတ်ကောင်းစေတနာရှိတဲ့ စာဖတ်သူတွေရဲ့အဆင့်ကို အောက်တွန်း ချပြီး မိမိက အထက်ကို လှမ်းတက်လိုတဲ့ စိတ်ဆန္ဒမရှိဘူးဆိုတာ ဆရာကြီး ကောင်းကောင်း နားလည်ပါတယ်” တစ်အောင်နားပြီးလျှင် ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ဒီပန်းချီကားတွေကို အကျယ်တဝင့် ရှင်းလင်းဖော်ပြမယ့်အစား ကျွန်တော် စာစောင်ရဲ့မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းစာသားတွေမှာ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတွေရဲ့ စွဲမက်စရာရုပ်ပုံများကို ရိုက်နှိပ်ဖော်ပြလိုချင်ပါတယ်။ အဲဒီလိုလုပ်ရင် ကျွန်တော်ရဲ့ စာစောင်ဟာ စောင်ရေအများကြီး

ရောင်းရမယ်ဆိုတာ သေချာတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုလုပ်ရင် စာစောင်ရဲ့အမည်ကို ‘ကလိုက် မလာ’ (အနုပညာပန်းပွင့်)အစား ‘ကိုလိုက်မလာ’ (လူသတ်ကောင်ပန်းပွင့်)လို့ မှည့်ရ လိမ့်မယ်” ယင်းသို့ ပြောလျက် ရှုဂဏန်သည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်သည်။

ကဒီရေရှန်က မေးလိုက်ပြန်သည်။

“အခုလို ခေတ်ကြီးမှာ ခေတ်များ ဘယ်လိုလုပ်...”

ကဒီရေရှန်၏စကားကို ကြားမြတ်ပြီး ရှုဂဏန်က ပြောလေသည်။

“ကျွန်တော် အခု တယ်လိုရပ်တည်နေသလဲဆိုတာ ဆရာကြီး အံ့သြချင်အံ့သြနေ လိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်လုပ်ငန်းက အသိဉာဏ်ပညာပတ်သက်တဲ့ လုပ်ငန်းဖြစ်ပါတယ်။ သေသေချာချာ ဆင်ခြင်စဉ်းစားပြီး လုပ်ရတဲ့လုပ်ငန်းဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ခေတ်ရဲ့ ရေဒီး ကြောင်းကို ဆန်ပြီး ဘယ်လိုလုပ်သွားနေသလဲဆိုတာ ဆရာကြီးက သိချင်နေတယ် မဟုတ်လား”

သူကိုယ်တိုင်ပင် သူ့မေးခွန်းကိုဖြေရင်း ဆက်ပြောလေသည်။

“ကျွန်တော် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မိမိရဲ့အသိဉာဏ်ကို မှန်ကန်စွာ အသုံးချရအတွက် ဝန်မလေးကြတဲ့လူတွေ ရှိကြပါတယ်။ အဲဒီလူတွေဟာ ကျွန်တော်ရဲ့စာစောင်ကို ရဲရဲပုံပုံ ဝယ်ပြီး ဖတ်ကြပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဒီကနေ့အထိ ကျွန်တော် နေ့စဉ် စာသောက်နေထိုင်ရေး အတွက် အခက်အခဲမတွေ့လှပါဘူး။ ကျွန်တော် လိုအပ်ချက်များကလည်း အလွန်တရာ ကျဉ်းမြောင်းပါတယ်။ ဧည့်ခံပွဲတွေမှာ သွားပြီးစားရင် ကျွန်တော် အစာမကြေဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာက ရိုးရိုးအစားအသောက်ကိုပဲ လက်ခံပါတယ်။ ဆရာကြီးဖိတ်တာကို မငြင်းဆန်လိုတဲ့အတွက်ကြောင့် ကျွန်တော် အခုလာရောက်ခဲ့ရတာ ဖြစ်ပါတယ်”

ကဒီရေရှန်နှင့် ရှုဂဏန်တို့သည် အချိန်အတန်ကြာမျှ အနုပညာ၊ စာပေ၊ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေးစနစ် အစရှိသော အကြောင်းအရာများနှင့်ပတ်သက်၍ ဓမ္မ၊ ဓမ္မ၊ ပြောကြားနေ ကြသည်။ ရှုဂဏန်၏ ပြောကြားချက်များကို ကြားရသောအခါ မိမိသည် ဟိမဝန္တာတောင်၏ အနီး၌ ရပ်နေရပါကလားဟူ၍ အတ္ထာမလေ တွေးမိသည်။ ရှုဂဏန်၏ ခိုင်မာတည်တံ့မှု ကြီးကျယ်မှုကို တွေ့မြင်ရသည်ဖြစ်၍ အတ္ထာမလေသည် ရှုဂဏန်အား ဟိမဝန္တာတောင်နှင့်သာ နှိုင်းယှဉ်၍ ရမည်ဟူ၍သဘောပေါက်သွားသည်။ ရှုဂဏန်က ဂုဏ်ယူဖော်ကြားစွာ ပြော လိုက်သည်။

“သာမန်အရိုးကလေးတစ်ချောင်းအတွက် ဓမ္မတွေတစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင် ကိုက်နေကြသလို အခုခေတ်မှာ လောဘစောထွက်နေကြတဲ့ အကြားသမားတွေဟာ ငွေကြေး နေအတွက် နိမ့်ကျယုတ်ညံ့ပေဆိုတဲ့အလုပ်တွေကို လုပ်ဖို့အတွက် အဆင်သင့်ဖြစ်နေကြတယ်။ အဲဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ သာမန်ရိုးရိုး လူတစ်ယောက်လို ရပ်တည်နေဖို့အတွက် တိုက်ပွဲဝင် ရတာကလည်းတစ်မျိုး ပျော်စရာပဲ။ ကျွန်တော် အကြားသမားတွေကို အတော်များများ

www.burmeseclassic.com

သိပါတယ်။ သူတို့တတွေထက် ကျွန်တော်က ပိုပြီးစိတ်ချမ်းသာမှုရှိတဲ့အတွက် ကျွန်တော် ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေမိပါတယ်။ တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်ပြီး ညအချိန်ကျရင် ကျွန်တော် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားပါတယ်။”

ရှုဂဝဏ်၏ပြောဆိုချက်များသည် အဏ္ဏာမလေအား တစ်စုံတစ်ခု စဉ်းစား ဆင်ခြင်ရန်အတွက် လှုံ့ဆော်ပေးလိုက်သည်။ အမှန်တရားသမားများနှင့် အကြားသမားများ၏ အကြောင်းကို ဆွေးနွေးပြောကြားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အဏ္ဏာမလေသည် ရှုဂဝဏ်နှင့် သူ့ယောက္ခမ ဝဏ္ဏပါဏီတို့ကို တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး နှိုင်းယှဉ်မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်တော့ပေ။

ရှုဂဝဏ်သည် ရုတ်တရက် အဏ္ဏာမလေဘက် လှည့်ပြီးလျှင် မေးလိုက်သည်။
“ပညာဆုံးအောင်သင်ပြီးတဲ့အခါ ဘာလုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးသလဲ”

မည်သို့ အဖြေပြန်ပေးရမည်ဆိုသည်ကို အဏ္ဏာမလေ မသိပေ။ မတန်မလှုပ်သာလျှင် ဖြစ်နေသည်။

“ဒီအနုပညာရဲ့ အကူအညီနဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း လုပ်နိုင်မယ်လို့ မောင်ရင် ယုံကြည်သလား။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လဲ တခြားလုပ်ငန်းတစ်ခုခုကို လုပ်ဖို့ မောင်ရင် စိတ်ကူး သလား။ အခု မောင်ရင် လက်ထပ်လို့လည်းပြီးပြီ။ မကြာခင်မှာပဲ ဖခင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာ လိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်မောင်ရင်ကို ဒီမေးခွန်း မေးနေရခြင်းဖြစ်တယ်။”

အဏ္ဏာမလေသည် စိတ်ရွပ်သည့်အသံဖြင့် ပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

“ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မသိပါဘူး။”

ရှုဂဝဏ်က သူ့စကားကို ဆက်ပြန်သည်။

“ကျုပ်ပြောတဲ့စကားကို မောင်ရင် နားထောင်ပါ။ ဒီနေ့အထိ အနုပညာရှင်အနေနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှ ပြုလာခဲ့တယ်ဆိုတာ မောင်ရင်ကို ကျုပ်ပြောပြမယ်။ ရှေးခေတ်အခါတုန်းက ဘုရင်စကရာဇ်များနဲ့ ဘာသာရေးဝန်ထမ်းများက အနုပညာရှင်များကို အကူအညီ အထောက်အပံ့ ပေးခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ အမှန်ပါပဲ။ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ပန်းချီအနုပညာ ဟာ အဲဒီပုံစံနဲ့ တိုးတက်ထွန်းကားတာဖြစ်တယ်။ ခေတ်အဆက်ဆက် ပဒေသရာဇ်တွေ၊ အရင်းရှင်တွေ၊ မြေပိုင်ရှင်တွေရဲ့ အားပေးကူညီမှုနဲ့ အနုပညာဟာ ဖွံ့ထွားတိုးတက်လာခဲ့တယ်။ အနုပညာသည် အနုပညာအတွက် ဆိုတဲ့ သဘောတရားကို လက်ခံယုံကြည်ကြတဲ့ ဘယ်ပန်းချီဆရာမဆို ထမင်းငတ်ပြီး သေဖို့အတွက် မိမိတို့ရဲ့အနုပညာကို အသုံးမချကြဘူး။ မိမိတို့ရဲ့ပုဂ္ဂလိက အကျိုးကို မစွန့်ဘဲ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ တခြားလူတွေရဲ့ အကျိုးကိုဆောင်ပြီး တော့ တခြားလူတွေကို အားရကျေနပ်အောင် ပြုလုပ်လာခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီအချက်ကို မောင်ရင် အခုအချိန်မှာ သေသေချာချာ နားလည်သဘောပေါက်သင့်တယ်။ မောင်ရင်အနေနဲ့ ဘယ်အခြေ အနေမျိုးမှာမဆို မိမိရဲ့ပုဂ္ဂလိက အကျိုးကို မစွန့်လွှတ်သင့်ဘူး။ မိမိကိုယ်ကို အာရုံပြုပြီး ပြုလုပ်တဲ့ မောင်ရင်ရဲ့အလုပ်ဟာ တခြားလူတွေအတွက်လည်း အကျိုးဖြစ်သင့်တယ်။ အမှန်

ကတော့ ကျုပ်တို့ရဲ့ အခြေအနေဟာ တစ်ချိန်တည်းမှာ မြင်းနှစ်ကောင်ကိုစီးတဲ့ ဆပ်ကပ်ထဲက လူနှင့်အတူတူပဲ”

ကဒီရေရှန်က ရှုဂဝဏ်ပြောသည့်စကားကို ထောက်ခံလျက် ပြောပြသည်။

“အကြားသမားတွေနဲ့ ဝေးဝေးနေတဲ့ အနုပညာရှင်စစ်စစ်တွေရဲ့ဘဝဟာ အမှန်တကယ်ပဲ တိုက်ပွဲအပြည့်ရှိနေတယ်။”

ရှုဂဝဏ်က သူ့စကားကို ဆက်ပြန်သည်။

“အခုခေတ်က ရှေးနုဟာပဲ၊ ပဒေသရာဇ် စကရာဇ်တွေရဲ့ ခေတ်မဟုတ်တော့ဘူး။ အခုချိန်ချိန်မှာ ကျုပ်တို့အားလုံးဟာ ကျုပ်တို့နိုင်ငံရဲ့ တရုတ်များဖြစ်ကြတယ်။ ကျုပ်တို့ ဘုရင် တွေရဲ့ ကြားထဲမှာရှိတဲ့ စကြဝတေးမင်းတွေဆိုမှာတောင် ပိုက်ဆံစုဆောင်းရာဗွေဖို့အတွက် အချိန် လုံလုံလောက်လောက်မရှိကြဘူး။ ဒါကြောင့် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ မောင်ရင်ပန်းချီကား တွေကို လှည့်ကြည့်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့ ကြားထဲမှာရှိတဲ့ တခြားပုဂ္ဂိုလ်များကို မှီခိုနေရတဲ့ ငွေကြေးမပြည့်စုံတဲ့လူတွေအနေနဲ့ကလည်း ရုပ်ရှင်မင်းသမီး၊ မင်းသား ဓာတ်ပုံများ ကိုသာ ထူးခြားတဲ့အနုပညာလက်ရာလို့ အောက်မေ့နေကြတယ်။ နယ်ပယ်တိုင်းမှာ အကြား သမားတွေ သစ္စာတရားရဲ့လည်မျိုကိုညှစ်နေကြတဲ့ အခုလို အခြေအနေမျိုးမှာ မောင်ရင် ဘယ်လို စဉ်းစားနေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိချင်ပါတယ်။”

အဏ္ဏာမလေ မွန်းကြပ်လာသည်။ အနုပညာရှင်သည် မိမိ၏အနုပညာကို လူ့အဖွဲ့ အစည်း အားပေးလျက် ယင်း၏အစား လူ့အဖွဲ့အစည်း၏ အကူအညီကိုရပြီးလျှင် မိမိ၏ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းကို မပြုနိုင်ဘူးလောဟူ၍ စဉ်းစားနေလေသည်။

အဏ္ဏာမလေက ဖြေးညှင်းစွာ ပြောလိုက်သည်။

“အနုပညာရဲ့အကူအညီနဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှ ပြုလုပ်ဖို့တော့ လွယ်မှာ မဟုတ်ဘူး။”

“လွယ်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ဘာကြောင့် ပြောတာလဲ။ အနုပညာရဲ့အကူအညီနဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှ မပြုနိုင်ဘူးလို့ မောင်ရင်ထင်ရင် ပြတ်ပြတ်သားသားပြောပါလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှပြုလုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

“မဖြစ်နိုင်တာကိုဖြစ်အောင် လုပ်တာဟာ လူပဲ။ အဲဒီလို ခေါ်နိုင်တယ်။ ခေတ်တိုင်း ခေတ်တိုင်းမှာ တချို့နေရာတွေမှာ အဲဒီလို ယောကျ်ားတွေ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ကြတယ်။ အဲဒါကြောင့် မယဉ်ကျေးတဲ့လူတွေဟာ အတော်အတန် ယဉ်ကျေးလာခဲ့ခြင်းဖြစ်တယ်။ အနုပညာရှင်ဟာ ခေတ်နဲ့လျော်တဲ့ အစဉ်အလာတွေနဲ့ လူ့ယဉ်ကျေးမှုကို တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးအောင် လုပ်တယ်။ အဲဒီလိုမလုပ်တဲ့လူဟာ အနုပညာရှင်မဟုတ်ဘူး။ အနုပညာကို သတ်နေတဲ့လူသာ ဖြစ်တယ်။ စစ်မှန်တဲ့အနုပညာဟာ တောနေလူရိုင်းတွေကိုလည်း ယဉ်ကျေးတဲ့ လူအဆင့်လို့ အောင် ငြီးပေးတယ်။ လွဲမှားတဲ့ အနုပညာကတော့ ယဉ်ကျေးတဲ့လူတွေကို တောနေလူရိုင်းဘဝ

ရောက်အောင် လုပ်တယ်။ အနုပညာရှင်အနေနဲ့ ရုပ်တည်သွားဖို့ မလွယ်ဘူး။ တကယ်လို့ မောင်ရင်ဟာ တိုက်ပွဲကို ရင်ဆိုင်နိုင်တဲ့ အစွမ်းသတ္တိရှိမယ်ဆိုရင်တော့ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တဲ့ အနုပညာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

ရှုဂဝဏ်၏ပြောကြားချက်များ၌ တစ်နိတစ်နိသော အပိုင်းအခြားအထိ ထက်မြက်မှု နှင့် ခါးသီးမှု နှစ်မျိုးလုံးပင်ရှိနေသည်။ သို့ရာတွင် အဏ္ဏာမလေသည် ယင်းပြောကြားချက် များကို ကဒီရေရှန် တည်ခင်းကျွေးမွေးသည့် ထမင်းစားပွဲထက်ပင် နှစ်သက်သည်ဟု ထင်ရ သည်။ မိမိကိုယ်ကို လှူပူ၍ ပြောနိုင်သည့်အရည်အချင်းရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးနှင့် တွေ့ကြုံ ဆုံစည်းရသဖြင့် အဏ္ဏာမလေသည် အတိုင်းထက်အလွန် ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေသည်။ ရှုဂဝဏ် နှစ် သည် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ချမ်းသာမှု အဆင်ပြေမှုများနှင့် လိုအပ်မှုများ၏အပေါ်တွင် အလွန်တရာ မြင့်မားစွာ တက်ရောက်နေသူဖြစ်၏ဟူ၍ အဏ္ဏာမလေက ထင်မှတ်သွားသည်။ ရှုဂဝဏ်၏ ပြောကြားချက်များကြောင့် အဏ္ဏာမလေသည် စိတ်နှလုံး ထိခိုက်သွားပြီးလျှင် အသိတရား လည်း ဝင်လာလေသည်။



“ပျော်ရတာက အရက်သုံးစေယ်။ စိတ်ညစ်ရတာက အရက်ခြောက်ဆယ်” ဟူသောစကား အကြွင်းမဲ့ မှန်ကန်ကြောင်းကို အာနန္ဒီချက်ခြင်း သိရှိမှားလည်သွားသည်။ နေ့ရက်တွေကုန်ဆုံး ကျော်လွန်လာသည်နှင့်အမျှ မာဏိက္ကမံ၏ တပ်မက်မှုစွဲလန်းမှုနှင့် လိုအင် ဆန္ဒတို့၏အချက်အချာဖြစ်သော အာနန္ဒီ၏ စိတ်မချမ်းသာမှုနှင့် နာကျင်မှုများသည် လျော့နည်း လာသည်။ မာဏိက္ကမံသည် အာနန္ဒီနှင့် စကားစမြည်ပြောဆိုပင် မရပေ။ အာနန္ဒီ၏ ရှေ့မှောက် တွင် မိမိ၏လုပ်ငန်းကိုင်ငံန်းနှင့် ဝင်ငွေ စသည်တို့၏အကြောင်းကို ပြောပြပြီး မိမိကိုယ်ကို သိရှိတင်နေခြင်းအားဖြင့် အရသာတစ်မျိုး တွေ့နေလေသည်။

တစ်နေ့တွင် ညနေချိန်၌ မာဏိက္ကမံသည် အားတက်သရော အိမ်သို့ပြန်လာသည်။ သူ၏ စရိုက်နှင့် ဆန်ကျင်ဘက်အားဖြင့် မာဏိက္ကမံသည် တက္ကစိဌာနပြီးလျှင် အာနန္ဒီနှင့်အတူ အလည်ထွက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဟိုတယ်တစ်ခု၏မိသားစု အခန်းထဲ၌ သွားထိုင် ကြသည်။ စားသောက်ဖွယ်တမျိုးကို မှာပြီးလျှင် မာဏိက္ကမံသည် ရယ်ကာပြုံးကာ အာနန္ဒီနှင့် စကားပြောနေသည်။

“အာနန္ဒီကို ကျုပ်အရေးကြီးတဲ့ စကားတစ်ခုနဲ့ပြောချင်တယ်။ အပြင်ထွက်ပြီး ထမင်းစားရင် ကျုပ်တို့နှစ်ဦးတည်း စကားပြောနိုင်တယ်လို့ အတွေးပေါ်လာတယ်။ ဒါကြောင့် အာနန္ဒီကို ဒီခေါ်လာခဲ့တာ”

ဘေးပတ်လည်၌ လိုက်ကာများ ကာရံထားသည်။ နှစ်ယောက်တည်း စကား ပြောရန်အတွက် မိမိတို့၏အိမ်နှင့် ခြံထဲတွင် နေရာအလုံအလောက် ရှိပါလျက်နှင့် မာဏိက္ကမံ သူ့ကို ဤနေရာသို့ အဘယ်ကြောင့်ခေါ်လာသည်ကို အာနန္ဒီ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

အာနန္ဒီက ထိတ်ထိတ်ပူပူနှင့် မေးလိုက်လေသည်။

“ဘာလဲ၊ ဘာ အကြောင်းလဲ”

မာဏိက္ကမံက ပြောသည်။

“ဒီမှာ အာနန္ဒီ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့စာတာခေါ်လက် ရုတ်တရက် ပွင့်လာပြီ။ လသာတန်း ဝိုင်းငင်ပြီး ကျုပ်တို့ ခြောက်လရနစ်လအတွင်းမှာပဲ ငွေတစ်သိန်းလောက်ရအောင် ထုပ်နိုင်တယ်။ အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းသဘောထားကို သိချင်တယ်”

မာဏိက္ကမံသည် မည်သည့်ကိစ္စမျိုးမဆို အာနန္ဒီ၏သဘောထားကို မေးမြန်းလေ့ မရှိပေ။ မာဏိက္ကမံ၌ ယင်းပြောင်းလဲမှု ရုတ်တရက် ဘယ်ကရောက်လာသည် ဆိုသည်ကို အာနန္ဒီ မသိနားမလည်ဖြစ်နေသည်။

“ပြောလေ”

စားပွဲပေါ်၌ စားဖွယ်သောက်ဖွယ် အများအပြားချထားသည်။ အာနန္ဒီသည် ထိုစားဖွယ်သောက်ဖွယ်များကို မစားသောက်နိုင်ပေ။ အစားများများလည်း မစားတတ်ပေ။ မာဏိက္ကမံသည် အာနန္ဒီအတွက် ထည့်ထားသည့်စားဖွယ်များကိုပါ ရုတ်တရက် ယူစားပစ် လိုက်ပြီးလျှင် အတန်ငယ် လှုပ်ရှားတက်ကြွလာသောအသံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒီ မယ်လာပူအနီးမှာ အနွှာပြည်နယ်က မြေပိုင်ရှင်ဟောင်း တစ်ယောက်ပိုင်တဲ့ ကျယ်ပြန့်ကြီးမားတဲ့ မြေကွက်ကြီးတစ်ကွက်ရှိတယ်။ အဲဒီမြေကွက်ကြီးကို အိမ်ဆောက်ဖို့ အတွက် နှစ်ဆယ့်ငါးကွက်၊ အကွက်သုံးဆယ်လောက် ခွဲစိတ်လို့ ရနိုင်တယ်။ အနွှာပြည်နယ်မှာ လည်းပဲ သူပိုင်မြေတွေ အများကြီးရှိတယ်။ အဲဒါကြောင့် သူက ဒီမြေကိုရောင်းပစ်လိုတဲ့ စိတ်ဆန္ဒရှိနေခြင်းဖြစ်တယ်။ အခု သူငွေအကျပ်အတည်း တွေ့နေတယ်။ သူ ငွေအကျပ်အတည်း တွေ့နေတဲ့အတွက် ကျုပ်တို့ကစာတာ တက်လာခြင်းဖြစ်တယ်။ တကယ်လို့ ကျုပ်တို့ ဆယ်ရက် အတွင်းမှာ ငွေအပြည့်ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က ကျုပ်တို့ကို အဲဒီမြေရဲ့ တန်ဖိုးတစ်ဝက် ဖြစ်တဲ့ ငွေငါးသောင်းလောက်နဲ့ပဲရောင်းဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေတယ်။ တကယ်လို့ ကျုပ် သူ့ဆီက အဲဒီမြေဝယ်ပြီးတော့ မြေကွက်ရိုက်ပြီး ပြန်ရောင်းမယ်ဆိုရင် ငါးလအတွင်းမှာ ငွေနှစ်သိန်းကျော်လောက် ပိုက်မိဖို့ရာရှိတယ်။ တကယ်လို့ ကျုပ်ခြောက်လအတွင်းမှာ အနည်းဆုံး ငွေတစ်သိန်း မင်းကို မပေးနိုင်ဘူးဆိုရင် ကျုပ်ရဲ့နာမည် မာဏိက္ကမံမဟုတ်ဘူးလို့ မှတ်ပါ”

ဤမျှလောက် များပြားသည့်ငွေများကို မိမိတို့အနေဖြင့် ဘာလုပ်မည်နည်းဟူ၍ အာနန္ဒီ စဉ်းစားကြည့်သည်။ အာနန္ဒီတို့သည် ကိုကိုတက် ချမ်းသာသူများ မဟုတ်ကြစေကာမူ

ဆင်းရဲသူများလည်း မဟုတ်ကြပေ။ မြို့တွင်း၌နေသော ကုမဂ္ဂဏဌာ များစွာသောလူတို့သည် တစ်ဝမ်းတစ်ခါအတွက် တိုက်ပွဲဝင်နေကြသော်လည်း သူတို့မှာမူ ဣမြေမပျက် စားနိုင်သောကံနှင့် နေထိုင်နိုင်လာခဲ့ကြသည်။

မာဏိက္ကမိသည် အာနန္ဒ၏ရှေ့တွင် မြို့တွင်း၌ သူဌေးသူကြွယ်အသစ်တစ်ချို့၏ ဘဝဇာတ်လမ်းကို ပြောပြနေသည်။ မိမိသည် ဆယ်နှစ်အတွင်း မည်သို့မည်ပုံ ငွေရအောင် ရှာဖွေခဲ့သည်ဟူသော လျှို့ဝှက်ချက်ကိုလည်း မာဏိက္ကမိက အာနန္ဒအား ပြောပြသည်။ မာဏိက္ကမိ၏ကားကို ကြားရသောအခါ အာနန္ဒ စိတ်ရှုပ်သွားသည်။

“အာနန္ဒ၊ လာဘ်ထိုးပြီး အိမ်ဆောက်ဖို့ ကန်ထရိုက်ရအောင်လုပ်မယ်လို့ ကျုပ်အဖေ ဖြစ်တဲ့ ပန်းရန်ဆရာကို ပြောပြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖေက ကျုပ်အကြံဉာဏ်ကို သဘောမကျဘူး။ အခု ကျုပ်လုပ်မယ်လို့စိတ်ကူးထားတဲ့ အလုပ်က မသမာတဲ့နည်းမျိုး ဘာတစ်ခုမှမရှိဘူး။ ကိုယ့်အစွမ်းအနေ ကျုပ်အတွက် အကျိုးဖြစ်ထွန်းလာမှာ”

အာနန္ဒသည် ပန်းရန်ဆရာ၏ သဘောထားကို သိလိုသည်ဖြစ်၍ မေးလိုက်လေသည်။

“ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရှင့်အဖေက ဘယ်လိုသဘောထားလဲ”

မာဏိက္ကမိက ပြောသည်။

“မင်း အဲဒါတွေကို ဘာဖြစ်လို့ မေးနေရသလဲ။ ယူကို သဘောပေါက်အောင် ပြောပြဖို့ဟာ ကျုပ်အတွက် သိပ်ခက်ခဲတဲ့အလုပ်ဖြစ်နေတယ်။ သူက ရှေးလူကြီးတွေထဲက တစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ။ ကျုပ်ပြောတာကို နားထောင်ပြီး စဉ်းစားပြီးမှ ပြန်ပြောမယ်လို့ ပြောထားတယ်။ ကျုပ် သူ့ကို စိတ်ကုန်နေပြီ”

မာဏိက္ကမိသည် အာနန္ဒအား ဆက်လက်ပြောပြသည်။ ပန်းရန်ဆရာ အစဉ်းစား လှူပြီး အချိန်ဆွဲနေလျှင် ထိုမြေကွက် လက်လွတ်သွားလိမ့်မည်။ မြို့ထဲက လူပေါင်းများစွာ တို့၏ထံ၌ ငွေမည်းများ အစုလိုက်အပုံလိုက်ရှိနေသည်။ ထိုလူများသည် လင်းတငှက်က သူ၏ အစာပတ်ပတ်လည်တွင် လှည့်ပတ်ပျံဝဲနေသကဲ့သို့ မြေအလွတ်၏ ပတ်ပတ်လည်၌ လှည့်လည်ရှာဖွေနေကြသည်။ မြေကွက်အတွက် နှစ်ဆလေးတန်ဖိုးပေးလျက် အခြား ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏လက်ထဲက လုယူဖို့ စိုင်းပြင်းနေကြသည်။ သူ့တွင် ကုမ္ပဏ္ဍမိအမည်ရှိ မိတ်ဆွေ ပွဲစားတစ်ယောက်ရှိသည်။ ထိုပွဲစားအား ထိုမြေအကြောင်းကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် သူ ပြောပြ ထားသည်။ မြေရှင်က သူ့မြေကွက်ကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် ရောင်းလိုသည်။

ထိုမြေအကြောင်း၊ လူတွေသိသွားလျှင် မြေတန်ဖိုးမှာ တက်လာလိမ့်မည်။ မိမိတို့ အနေဖြင့် ငွေမည်းလက်ကိုင်ရှိထားသူများနှင့် မပြိုင်နိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် မိမိတို့ အနေဖြင့် ခပ်မြန်မြန် ဤပစ္စည်းကို လက်ထဲရောက်အောင် ယူလိုသည့် ဆန္ဒရှိနေသည်။

အာနန္ဒက မေးလိုက်လေသည်။

“ရှင် ငွေဘယ်လိုလုပ်ရအောင် လုပ်မလဲ”

“အဖေ့ကို ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ငွေသုံးသောင်းလောက် စိုက်ထားပါလို့ ပြောထားတယ်။ ကျုပ်တို့အနေနှင့်လည်း ငွေသုံးသောင်းလောက် စိုက်ဖို့လိုလိမ့်မယ်။ အကျိုးအမြတ်ရတာကို ကျုပ်တို့ အညီအမျှ ခွဲယူကြမယ်။ ဒီလုပ်ငန်းမှာ စိုက်ထုတ်ထားတဲ့ငွေအစား ခြောက်လ အတွင်းမှာ ငွေတစ်သိန်းပြန်ပေးမယ်လို့ အဖေ့ကို ပြောထားတယ်။ ကျုပ်တို့နှစ်ဦး ငွေတစ်သိန်း ကျော်ကျော် အကျိုးဖြစ်ထွန်းဖို့ရှိတယ်။ အဲဒါ နည်းသလား။ မြေက အင်မတန်ကောင်းတဲ့ နေရာမှာရှိနေတယ်။ ဒါကြောင့် လူတွေမျက်စိစိုက်ပြီ။ မြေကွက်တစ်ကွက် ငွေတစ်ထောင် အပိုးပေးဝယ်မှာ သေချာတယ်။ ကျုပ်တို့ တယ်လီဖုန်းတို့ ကားတို့ ထားပြီး လုပ်ငန်းကို တွင်တွင်ကျယ်ကျယ် စလုပ်နိမ့်ရှိတယ်။

အာနန္ဒစဉ်းစားကြည့်သည်။ ပန်းရန်ဆရာသည် မည်သို့မည်ပုံ ငွေကို ဖန်တီး မည်နည်း။ မာဏိက္ကမိသည် မည်သည့်နည်းနှင့်ငွေရအောင် လုပ်မည်နည်း။ သူ့ကို မိနာချီ အမှာလက အဋ္ဌာမလေ၏ လက်ထပ်မင်္ဂလာအခမ်းအနားတွင် အဋ္ဌာပလေ၏ဖခင်သည် မိမိတွင် ရှိသမျှ ပုံအောပစ်လိုက်သည်ဟူ၍ ပြောပြထားဘူးသည်။ ခေါ်နည်၊ အတူပင် သူ၏ လက်ထပ်မင်္ဂလာအခမ်းအနားအတွက်လည်း သူ၏ဖခင် ကဒီရေရှန်က လိုသမျှငွေကို သုံးပစ် လိုက်သည်။ လက်ထပ်မင်္ဂလာအခမ်းအနားအတွက် ငွေလိုနေသောကြောင့် သူ့ဖခင်သည် မိတ်ဆွေတစ်ဦးထံမှ ငွေအနည်းကိုပင် အကြွေးယူထားရသည်။ ယင်းအချက်ကိုလည်း အာနန္ဒ သိထားသည်။

“ရှင် ... ငွေ ဘယ်လိုလုပ်ရအောင် လုပ်မလဲ”

“ကျုပ် ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်း သဘောထားကို သိလိုတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ် မင်းကို ဒီခေါ်လာခဲ့တာ။ မင်း စားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေစားပြီး ကျုပ်ကို အကြံ ကောင်း ဉာဏ်ကောင်း ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်” မာဏိက္ကမိသည် ကဗျာများ၌ ပြုဆိုရေးသားထားသည့် အပိုင်းအခြားမရှိသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာ အပြည့်အဝရှိနေသည့် ဇာတ်ဆောင်တစ်ဦး၏ပုံစံမျိုးဖြင့် အလွန်အားကိုးသည့်ဟန်မျိုးနှင့် အာနန္ဒကို ကြည့်နေသည်။ ထိုနေ့တွင် မာဏိက္ကမိလည်း တစ်နာရီအား ချစ်ခင်မှုအပြည့်ရှိသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်တတ်သည်ဟူ၍ အာနန္ဒ ပထမဆုံးအကြိမ် သိရှိနားလည်သွားသည်။

“ကျွန်မ ရှင့်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အကြံဉာဏ်ပေးနိုင်ပါ့မလဲ”

“ကျုပ်အဖေက သူ့အိမ်ကို ပေါင်နုပြီး ငွေချေးဖို့ စိတ်ကူးနေတယ်။ တကယ်လို့ မင်းလည်းမဲ မင်းအဖေကို အဲဒီလို အကြံဉာဏ်ပေးလို့ရှိရင် မင်းအဖေကလည်း ငြင်းမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ် ငွေသုံးသောင်းလောက်ပဲ လိုပါတယ်။ မြေကွက်ငါးကွက် ခြောက်ကွက် လောက် ရောင်းလိုက်တာနဲ့တစ်ဖြိုင်နက် ကျုပ်တို့ မြှုပ်နှံထားတဲ့ငွေ ပြန်ပေါ်လာမှာပါ။ အကြာဆုံး သုံးလအတွင်း ကျုပ်တို့ ကြွေးပြန်ဆပ်ပြီး ကိုယ့်အိမ်ကို ပြန်ရွေးယူနိုင်ပါလိမ့်မယ်။

အတိုးအတွက် မင်း စိတ်မပူပါနဲ့။ ကျုပ် တစ်ခါတည်း ငွေ အလုံအလောက်ရအောင်လုပ်ပြီ။ အတိုးကို ဆပ်ပစ်လိုက်မယ်”

အာနန္ဒီသည် အသက်ရှုကျပ်သွားသည်။ သူ၏ စိတ်နှလုံးထဲတွင် ထူးခြားသော ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှု အသိတစ်ခု ဝင်လာသည်။ သူ၏ပခင်ကို သူ ကောင်းစွာ နားလည် သည်။ ကဒီရေရှန်သည် ဝူ၏အိမ်ကို အိမ်ထောင်မိသားစုများအရောက်အလှည့်တရာ အဆင်ပြေ သည့် မိမိအိမ်ထဲသို့ ဝင်ထိုင်မှတ်ထားသူဖြစ်သည်။ အိမ်ကို မိမိပိုင်ပစ္စည်းအဖြစ် မည်သည့် အခါမှ မထင်မှတ်ပေ။ ငွေကြေးအတွက် အိမ်က သမီးများကို အရောင်းအဝယ်လုပ်ခြင်းသည် နည်းလမ်းမကျသကဲ့သို့ပင် မိမိ၏အိမ်ကို ပေါင်းနှံထားခြင်းသည်လည်း နည်းလမ်းမကျဟူ၍ ကဒီရေရှန် အမြဲပြောလာခဲ့သည်။ လူတို့သည် နေအိမ်ကို မိမိတို့၏ပစ္စည်းဥစ္စာအဖြစ် ထင်မှတ် ကြသည်ဟူ၍ ကဒီရေရှန်အယူအဆ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် လူပေါင်းများစွာတို့ထံ၌ နေစရာ အိမ်မရှိဖြစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ကဒီရေရှန်သည် အိမ်ကိုပေါင်နှံလျက် ယနေ့အထိ ငွေချောင်းခြင်း မပြုလုပ်ခဲ့ဘူးပေ။

အာနန္ဒီ မတုန်မလှုပ်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ မာဏိက္ကမိက ပြောသည်။

“ဘယ်နှယ့်လဲ၊ ဘာစိတ်ကူးနေတာလဲ”

အာနန္ဒီက စိတ်မချမ်းသာသည့်အသံနှင့် ပြန်ပြောသည်။

“ပေဖေကို မေးပြီး ပြောပြပါ့မယ်”

“မေးပြီးပြောနေဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ဒီအလုပ်ကို ထမြောက်အောင်မြင်အောင် လုပ်ရမယ်။

ကျုပ် ပြောတာကို မင်းနားထောင်ရမယ်”

မာဏိက္ကမိ၏ ပြောကြားချက်များသည် အာနန္ဒီ၏ စိတ်နှလုံးထဲတွင် အပ်ကဲ့သို့ စူးဝင်သွားသည်။



လက်ထပ်မင်္ဂလာအခမ်းအနား ကျင်းပပြီးသည့်နောက်၌ အတ္ထာမလေနှင့် ဆုနှုရီတို့ ဖျော်ရွှင်ချမ်းမမြေ့စွာ အိမ်ထောင့်တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်သွားနိုင်ရန် ရည်ရွယ်လျက် ဒဏ္ဍာပါဏီ သည် ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးအတွက် အစစအရာရာ အဆင်ပြေအောင် စီမံပန်တီးပေးထားသည်။ မိမိ၏ကားကို ဆုနှုရီအား ဆယ်ရက်ကြာမျှ ပေးထားပြီးလျှင် အသုံးစရိတ်အတွက်လည်း ငွေကို လုံလုံလောက်လောက် ပေးထားသည်။ နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်များ၌ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးစ ဇနီးမောင်နှံတို့သည် ‘ဟန်နီမုန်း’ ဟူသော အမည်ဖြင့် ဖျော်ဖျော်ပါးပါး နေစေလိုသည့် ဆန္ဒရှိသည်။ ဒဏ္ဍာပါဏီ စီမံပန်တီးပေးထားသည့် အစီအစဉ်ဟူသမျှကို ပန်းရန်ဆရာကလည်း ကျေနပ်သဘောကျသည်။ လက်ထပ်ပြီးစ ဇနီးမောင်နှံတို့သည် မိနာရီအမွှာလနှင့် သူလို

မယဉ်မကျေးဘဝမျိုးဖြင့် နေထိုင်မသွားဘဲ ယဉ်ကျေးမှုအသစ်၏ ပုံစံပြယုဂ်များ ဖြစ်စေ လိုသည့် ဆန္ဒရှိနေသည်။

အတ္ထာမလေနှင့်ဆုနှုရီတို့သည် လက်ထပ်ပြီးနောက် ‘ဟန်နီမုန်း’ နေရက်များ၌ အပျော်ကြီးပျော်နေကြသည်။ ဆုနှုရီသည် အတ္ထာမလေနှင့်အတူ ဟိုတယ်၊ ရုပ်ရှင်၊ ဈေး၊ ပင်လယ်ကမ်းခြေစသော နေရာဌာနများသို့ သွားသည်။ မိမိအား သူ့ယောက်ျားက အတိုင်းအဆ မရှိ ချစ်သည်ကိုတွေ့ရ၍ ဆုနှုရီသည် တစ်ခုတည်းဖြစ်နေသည်။ အတ္ထာမလေသည် သူ့ဘဝ၏ ခွဲမရသော အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း တစ်ခုခုကို ဖြစ်နေသည်။ လက်ထပ်မင်္ဂလာအခမ်းအနား အတွက် ကောလိပ်မှ အတ္ထာမလေ ယူထားသောခွင့်ရက်များသည် လျင်မြန်စွာပင် ကုန်ဆုံးလာ ခဲ့သည်။

မော်တော်ကားနှင့် ဟိုနေရာသည်နေရာ အလည်ထွက်ကြသည့်အခါ၌ နောက်ဖက်က ထိုင်ခုံတွင် ဆုနှုရီသည် အတ္ထာမလေနှင့် ထိ၍တိုင်သည်။ သူ၏ အစကောင့်မျိုးနဲ့ ဆော့ရီအသစ်၊ ဦးခေါင်းတွင် ပန်ဆင်ထားသည့် ရန်၊ မွှေးကြိုင်နေသော ပန်းပွင့်များ၊ မျက်ဝန်းနက်ဆိုးဆေး စသော သူ၏ အဆင်တန်ဆာများကို အတ္ထာမလေသည် သဘောကျ ကျေနပ်နေသည်။

ဆုနှုရီသည် ကလေးငယ်တစ်ဦးပမာ နှိုးဆိုးလျက် အတ္ထာမလေနှင့် ရယ်လိုက် ပြေးလိုက်စကားပြောလိုက် စိတ်ကောက်လိုက် စလိုက်နှင့် အချိန်ကုန်လွန်လာခဲ့သည်။ အတ္ထာမလေသည် ဆုနှုရီအား ယခင်ကထက် ပိုမိုသိရှိနားလည်လာသည်။ သို့ရာတွင် ဆုနှုရီ၏ အပြုအမူတွင် ထူးခြားမှုရှိလာသည်။ မိမိကိုယ်ကို အတ္ထာမလေအား အပြည့်အဝ အပ်နှံရန် အတွက် ဆုနှုရီ၏အပြုအမူတွင် ပိုင်စိုးမှုသဘောပါလာသည်။ ဆုနှုရီသည် ချစ်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် အတ္ထာမလေအပေါ်၌ ပိုင်စိုးမှုပြုရာတွင် နှစ်သိမ့်မှုရရှိသကဲ့သို့ ထိုနည်းတူစွာ ဆုနှုရီပြောသည်ကို လက်ခံပြီး ဘာမဆိုလုပ်ခြင်း၌လည်း အတ္ထာမလေအနေဖြင့် နှစ်သိမ့်မှုရှိလာလေသည်။

အတ္ထာမလေသည် မအူမလည် ကလေးသူငယ်တစ်ယောက်ကဲ့သို့သာ ဖြစ်သည်။ ယင်းကလေးငယ်သည် ဆုနှုရီ၏အဖြစ်ဖြင့် လှပသောကစားစရာတစ်ခုနှင့် မိမိအပေါ်တွင် ဩဇာအာဏာ စူးရှသော အထိမ်းအယုတစ်ဦးကို တစ်ဖြိုင်တည်းရရှိထားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ အပြင်ထွက်သည့်အခါများ၌ သူ့အတွက် အဝတ်အစားများကို ထုတ်ထားခြင်း၊ လိုအပ်လျှင် သူ့ကို အတင်းဆွဲခေါ်ပြီး မှန်ရှေ့၌ အရပ်နိုင်ခြင်း၊ ခပ်ပင်ကို ပီးပေးခြင်း စသော အလုပ်အားလုံး ကို ဆုနှုရီက လုပ်ပေးသည်။

ပန်းရန်ဆရာသည် အိမ်အပေါ်ထပ်၌ အတ္ထာမလေ၏ စတုဒီယိုနှင့်ကပ်လျက် ဆုနှုရီအတွက် အခန်းတစ်ခန်းလုပ်ပေးထားသည်။ ယင်းသို့အားဖြင့် အိမ်အပေါ်ထပ်၌ ဆုနှုရီ သည် မင်းမူကြီးစိုးနေသည်။ သူ၏အလုပ်ကို ဝင်စွက်မည့်သူအပေါ်၌ တစ်ယောက်မှ မရှိပေ။ ဆုနှုရီသည် အတ္ထာမလေ၏ စတုဒီယိုအခန်း၌မှ စိုးစိုးပိုင်ဆိုင်မှု မပြုလုပ်ရပေ။ အတ္ထာမလေ သူ့အနီးတွင်နေခြင်းကို ကျေနပ်သဘောကျနေသည်။ ဤအပြောကျယ်လှသော ကမ္ဘာလောက

ကြီးထဲ၌ အစဉ်ထာဝရ ဆန္ဒရှိနှင့်နေရသည့်အတွက် အတ္ထာမလေသည် အကြီးအကျယ် ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေသည်။ ဘာကြောင့်ဖော်သစ်ရရှိသည့်အတွက် သူ့အနေဖြင့် အတွေ့အကြုံ အသစ်များကို ရရှိနေသည်။ အချိန်ကာလ ကုန်ဆုံးကျော်လွန် သွားစေသည့်နည်းသစ် အစီအစဉ် သစ်များကိုလည်း ရရှိထားသည်။ ဤကမ္ဘာလောကကား မည်မျှလှပသနည်း၊ မည်မျှ ရောင်စုံဖြယ်ထားသနည်းဟူ၍ အတ္ထာမလေ တွေးထင်နေမိသည်။

ညဉ့်၏ ပထမယာခံဖြစ်သည်။ အခန်းထဲ၌ အတ္ထာမလေနှင့် ဆန္ဒရှိတို့နှစ်ဦး တည်းရှိနေကြသည်။ လမင်းသည် ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အခန်းတွင်း၌ ရောင်ခြည်ကို ဖြန့်ဖြူးထားသည်။ အတ္ထာမလေသည် ဆန္ဒရှိ၏ကာယအလှကို စိမ်းစိမ်းဝါးဝါး ကြည့်ရှု နေသည်။ လက်မထပ်ခင်က အနုပညာရှင်တစ်ဦး၏အဖြစ်ဖြင့်သာလျှင် ဆန္ဒရှိ၏ ကိုယ်ကာယ အလှကို ခံစားခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က ဆန္ဒရှိအား 'မိဒယ်'တစ်ခု အဖြစ်ဖြင့်သာလျှင် မြင်ခဲ့သည်။ အနုပညာမြတ်နိုးသူတစ်ဦး၏အဖြစ်ဖြင့် အနုပညာတည်းဟူသော ကန့်လန့်ကာအကွယ်မှ ရပ်လျက်မြင်ခဲ့သော ဆန္ဒရှိ၏ အလှနှင့် ယနေ့ လသာသည်ညဉ့် လင်ယောက်ျား၏အဖြစ်ဖြင့် မြင်ရသော ဆန္ဒရှိ၏အလှတွင် မည်မျှ ခြားနားချက်ရှိနေသနည်း။ ထိုအချိန်၌ ဆန္ဒရှိအား ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံရှိ အနုပညာရှင်တို့၏ စိတ်ကူးတွင် ပေါ်ပေါက်လာသော 'ရတဒေဝီ' ကဲ့သို့ မထင်မှတ်ပေ။ နိုင်ငံခြားအနုပညာရှင်များနှင့် ပန်းချီပညာရှင်များ၏ အိပ်မက်ထဲတွင် ပေါ်ပေါက်လာသော အချစ်နတ်သမီး 'စီးနပ်စ်' ကဲ့သို့ ထင်မှတ်နေမိသည်။ ဆန္ဒရှိ၏ အင်္ဂါကြီးငယ် အစိတ်အပိုင်းများသည် ဖွဲ့ထွားနေကြသည်။ အသွေးအရောင်မှာ နင်းဆီသွေး ဖြစ်သည်။ ဆန္ဒရှိ၏မိန်းမမှု၌ ထင်ရှားသောအစိတ်အပိုင်းများတွင် ယောက်ျားမူလည်း ရောနှော ပေါင်းစပ်နေသည်။ ဆန္ဒရှိသည် အချစ်၏ထောက်ပံ့မှုမရှိသော ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာထဲ၌ နစ်မြုပ် နေရန်အတွက်သာလျှင် ဤကမ္ဘာလောက၌ ဖြစ်ပေါ်ပေါက်ဖွားလာသည်ဟူ၍ အတ္ထာမလေက ထင်နေမိသည်။

အတ္ထာမလေက ပြောလိုက်လေသည်။
"ဆန္ဒရှိ၊ ညည်း အဖေလည်း အနုပညာအသိဉာဏ်ရှိတယ်လို့ ငါထင်တယ်"
"အခုကျမှ ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ အခုလို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်နေတာလဲ"
"ညည်းအဖေဟာ အများကြီး စဉ်းစားပြီး ညည်းကို ဆန္ဒရှိလို့ အမည်မှာမပေးထား တာဖြစ်မယ်။ ညည်းဟာ အမှန်တကယ် လှတယ်။ ညည်းသိပ်လှတယ်။ ညည်းရဲ့ အသရေဟာ အပိုင်းအခြားမရှိဘူး"
"ရှင် ကျွန်မရဲ့ ရုပ်ပုံကိုကြည့်ပြီး ပန်းချီပုံကို ဆွဲချင်နေတာနဲ့တူတယ်။ ကျွန်မ ရှင်ကို အခုအိဒီလို့ လုပ်ခွင့်မပေးပါဘူး"
"ကျုပ် ညည်းရုပ်ပုံကို ဘယ်တော့မှ မဆွဲတော့ဘူး။ မျက်နှာရဲ့ အရေးအကြောင်း များကို ပြောင်းလဲလိုက်ရုံနဲ့ တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ရုပ်ပုံလို ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။



ဒါပေမဲ့ တခြားလူတွေ ညည်းရဲ့ကိုယ်ကာယအလှကို သုံးဆောင်ခံစားတာ ကျုပ် မလိုလားဘူး၊ ဆန္ဒရှိ ညည်းအပေါ်မှာ အခု ကျုပ်ရဲ့စိုးမိုးပိုင်ဆိုင်မှုသာ ရှိတယ်။ ညည်းဟာ ကျုပ်ရဲ့ဆန္ဒရှိသာ ဖြစ်တယ်"

"ညည်းဟာ ကျုပ်ရဲ့ ဆန္ဒရှိသာဖြစ်တယ်" ဟူသော အတ္ထာမလေ၏စကားကို ကြားရပြီးနောက်၌ ဆန္ဒရှိသည် အတ္ထာမလေအား နောက်ထပ်စကားပြောခွင့် မပေးတော့ပေ။ ပန်းကုံးကဲ့သို့သော မိမိ၏လက်ဖောင်းနစ်ပက်ကို အတ္ထာမလေ၏ လည်ပင်းတွင် ပတ်ရစ် ပြီးလျှင် မိမိဘက်သို့ ဆွဲယူလိုက်လေသည်။ သူတို့၏ချို့ဖြန့်လှသည့် ကျီစယ်ကစားမှုကို မရုစားခံသောကြောင့် လမင်းသည် ရှက်ရှက်နှင့် သူ၏ရောင်ခြည်များကို ရပ်သိမ်းပြီးလျှင် အစေးသို့ ထွက်သွားလေသည်။ အတ္ထာမလေသည် နေ့ဦးတွင် ရောင်နံ့ပန်းပွင့်များပေါ်၌ နားလျက် ပန်းဝတ်ရည်ကို သောက်သုံးနေသော ပျားဝိတ်ပမာဖြစ်သွားသည်။ တစ်ခဏ အတောအတွင်း၌ပင်လျှင် သူ၏စိတ်နှလုံးထဲတွင် ချို့ဖြန့်သော အတွေ့အကြုံ ရာပေါင်းများစွာ တို့သည် ပေါ်ပေါက်လာပြီးလျှင် သူ၏နှလုံးသားတွင် လှပသောရောင်နံ့ပန်းချီကားများကို ရေးဆွဲထားလိုက်လေသည်။ ဆန္ဒရှိသည် ချမ်းသာမှုကို ခံစားရန်အတွက် ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ အတ္ထာမလေထံမှ ချမ်းသာမှုရယူသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် အတ္ထာမလေ အား ချမ်းသာမှု ပေးလိုက်လေသည်။

နံနက်ခင်း ရောက်လာလေပြီ။ ယင်းသို့အားဖြင့် နေ့ရက်ပေါင်းများစွာ ကျော်လွန် ကုန်ဆုံးလာခဲ့သည်။ မော်တော်ကားလိုလာပြီဖြစ်၍ ဒဏ္ဍာပါတီသည် ဆန္ဒရှိထံမှ မော်တော် ကားကို ပြန်ယူသည်။ ဖျော်ဖျော်ပါးပါး နေရန်အတွက် ဆန္ဒရှိအား ဒဏ္ဍာပါတီပေးထားသော ငွေများလည်း ကုန်သွားလေပြီ။ အတ္ထာမလေလည်း ကောလိပ်ကျောင်း တစ်ဖန် ပြန်တက် နေပြီ။ အိမ်၌နေရသည်မှာ ဆန္ဒရှိ ပျင်းရိပြီးငွေလားသည်။ အိမ်တွင် သူ့အတွက် လုပ်စရာ အလုပ်မရှိပေ။ အလုပ်အားလုံးကို မိနာချီအမ္မာလက ခိုင်ခံ့လုပ်လေသည်။

တစ်နေ့တွင် ကောလိပ်မှ အတ္ထာမလေ အိမ်ပြန်ရောက်လာသောအခါ ဆန္ဒရှိက ပြောသည်။
"ဖေဖေ သူကားကို ပြန်ယူတဲ့အတွက် ကျွန်မ လက်တွေ့ခြေတွေအားလုံး ကျိုးသွား သလိုပဲဖြစ်နေတယ်။ အိမ်မှာနေစဉ်တုန်းကတော့ ဖေဖေက သူကားကို ကျွန်မကိုပဲ ပေးထားတာ များတယ်"

အတ္ထာမလေက ပြောသည်။
"ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ကားဘာလိုလို့လဲ။ ကျုပ်တို့အတွက် ဒီဓကူတာရှိနေရင် လုံလောက်ပါပြီ"
ဆန္ဒရှိ တိတ်သွားသည်။ အတန်ကြာစဉ်းစားပြီးသည့်နောက်မှ ပြောလိုက်လေသည်။
"ဖေဖေ့ကိုပြောပြီး ကျွန်မတို့ ကားအသစ်တစ်စီး ချက်ချင်းဝယ်မယ်"



“ညည်း ဖေဖေက ဘယ်လိုလုပ် ငွေမန်တီးပေးမှာလဲ”

“ဖေဖေအနေနဲ့ ကျွန်မတို့ကို တစ်စုံတစ်ခုပေးဖို့ မလိုပါဘူး။ သူ့အတွက် ရှင်လုပ်ပေးနေတဲ့ အလုပ်တွေနဲ့ သူ့ ငွေ သိန်းပေါင်းများစွာရဖို့ ရှိနေတယ်။ အဲဒီအစား ကျွန်မတို့ကို ငွေမပေးဘဲ ကားဝယ်ပေးရင် တော်ပါပြီ”

အတ္တာမလေ စိတ်ထဲက ရယ်မိသည်။ ဒုက္ခပါဏီသည် နေ့ရက်အတန်ကြာ သူ့ကားကို ကျွန်ုပ်တို့အား ပေးသည်မှာ အမှားကြီးမှားပြီဟူ၍ ထင်သွားသည်။ မိမိအနေဖြင့် အစဉ်ထာဝရ သူ့ဖခင်၏ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်စေလိုသော ဆန္ဒရှိ၏အကြံအစည်ကို အလွန်တရား ထူးဆန်းလှသည်ဟူ၍ အတ္တာမလေက ထင်နေမိသည်။ ရုတ်တရက် သူ၏ စိတ်နှလုံးတွင် ပိုမိုတော့နှင့် ဓာတ်ပုံများတွင် အရောင်ခြယ်ပြီး လှအောင်လုပ်ခြင်းဟူသော အတွေးပေါ်လာသည်။ ယင်းအလုပ်နှစ်မျိုးကို လှပေါင်းများစွာ လုပ်နိုင်ကြသည်။

ယင်းအလုပ်များ တုပ်ကိုင်နိုင်ဖို့ရာအတွက်သာ သူတို့၏ကုမ္ပဏီ၌ မိမိအား အလုပ်လုပ်ခိုင်းရန် လိုအပ်ပါသလော။

အတ္တာမလေက ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်တို့အတွက် စကားတစ်ခုရင် တော်ပြီ၊ ကျုပ်တို့ ကားမလိုပါဘူး”

ဆန္ဒရှိသည် စိတ်ဆိုးပြီး အတ္တာမလေကို စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်လိုက်လေသည်။ ရုတ်တရက် ကားတစ်စီး သူတို့အိမ်တွင် လာဆိုက်သည်။ အတ္တာမလေနှင့် ဆန္ဒရှိတို့သည် ယင်းကားအကြောင်းကို တွေးပင်မတွေ့မီပေ။ ပန်းရန်ဆရာနှင့် မာဏိက္ကမိတို့သည် သူတို့၏ လုပ်ငန်းအသစ် တိုးတက်အောင်မြင်စေရန်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ကားတစ်ပတ်ရစ်တစ်စီးကို ဝယ်လိုက်ကြသည်။ မာဏိက္ကမိ၏ စီမံကိန်းအရ နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ထိုကားကို ငွေအရစ်ကျပေးသွင်းသည့်စနစ်ဖြင့် ဝယ်လိုက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုကားကို ပန်းရန်ဆရာတစ်ဦးသည် ပိုင်ဆိုင်မှုမရှိပေ။ သို့သော်လည်း ကားရောက်လာသဖြင့် ဆန္ဒရှိသည် အားတက်သရောဖြစ်နေသည်။ သူတို့လည်း မကြာခင် ကား အသစ်တစ်စီး ဝယ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ဆန္ဒရှိက ယုံကြည်ယူဆထားသည်။

မာဏိက္ကမိသည် သူ၏စီမံကိန်းကို အလျင်အမြန် အကောင်အထည်ဖော်သည်။ အာနန္ဒီသည် ကဒီရေရှန်အား မာဏိက္ကမိ၏စီမံကိန်းကို ပြောပြသည်။ သို့ရာတွင် အာနန္ဒီသည် အိမ်ကိုပေါင်နှံလျက် ငွေချေးယူရန်အတွက်မှ သူ့ဖခင်အား နားပူနားဆာ မလုပ်ပေ။ ပန်းရန်ဆရာကလည်း ကဒီရေရှန်အား သူ၏လုပ်ငန်းသစ်အကြောင်းကို ပြောပြသည်။

ပန်းရန်ဆရာက ပြောပြသည်။

“ကျုပ် မယ်လာပူက အိမ်ကိုရောင်းပြီး ဆရာကြီးရဲ့အကူအညီနဲ့ ဒီအိမ်ကို ဘယ်လောက်ကြိုးစားပမ်းစား ဆောက်လုပ်တယ်ဆိုတာ ဆရာကြီး အသိဖြစ်တယ်။ ကျုပ်ဆိုမှာ ရှိတဲ့ ငွေကြေးအားလုံးဟာ အတ္တာမလေရဲ့ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲမှာ သုံးပစ်လိုက်ရပြီ။ အခုဆိုရင်



ဒီအိမ်ပဲ ကျုပ်ရဲ့တစ်ခုတည်းသော ပစ္စည်းဥစ္စာဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် ဒီအိမ်ကိုပေါင်ပြီး ငွေချေးဖို့ စိတ်ကူးနေတယ်။ ဆရာကြီးရဲ့အခြေအနေကလည်း ကျုပ်နဲ့ ထူးမခြားနားပဲ။ ကျုပ်တို့ဟာ အခါအခွင့်ကို အမြဲတမ်း အကျိုးရှိအောင် လုပ်သင့်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကိုပဲ ဆရာကြီးကို ကျုပ်ပြောပြချင်တယ်”

ပန်းရန်ဆရာ၏အခါအခွင့်ကို ထသုံးချဖို့ ပြောပြသည့်စကားကို ကြားရ၍ ကဒီရေရှန်သည် စိတ်ထဲက ရယ်မိသည်။

“ဒီမြို့မှာရှိတဲ့ လူတိုင်းဟာ ဖခင်အဖွဲ့ကို ကသုံးချဖို့ပဲ စိတ်ကူးနေကြတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီမြို့မှာ လေမုန်တိုင်းတစ်မျိုး ကျရောက်နေခြင်းဖြစ်တယ်။ လူတွေရဲ့ အလောင်းအစားလုပ်လိုတဲ့သဘောထားကြောင့် အစားအသောက် ဖာဇတ်အစားနဲ့ အိမ်ရဲ့တန်ဖိုးဟာ အဖျားတက်သလို အရှိန်နှုတ်နေခြင်းဖြစ်တယ်။ လမ်းဘေးမှာ တံတိုင်းကလေးတွေနဲ့ နေကြရတဲ့ ဆင်းရဲသားများကတော့ အသက်ရှူကျပ်နေကြရတယ်။ အလယ်အလတ်တန်းစား လူတွေဟာ အိမ်လခမပေးနိုင်ကြတဲ့အတွက် ဗျာများနေကြတယ်။ မိမိနဲ့မြေကွက်တွေရဲ့ တန်ဖိုးဟာ တက်ပြီးရင်း တက်နေတယ်။ အဲဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ စင်ဗျားက ဒီမြေကို ဘယ်သူ့ကို ရောင်းချပြီး အမြတ်ထုတ်ဖို့ စိတ်ကူးနေတာလဲ”

ကဒီရေရှန်၏ ရိုးအမှုကြောင့် ပန်းရန်ဆရာ ရယ်ချင်လာသည်။

“ဒီနိုင်ငံမှာ ငွေတွေ အခုလိုက်အပုံလိုက်ရှိနေပြီး အဲဒါလောက် ငွေတွေကို ကိုယ့်ဆီမှာထားပြီး ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ မသိနားမလည်တဲ့လူတွေ အများကြီးရှိတယ်။ သူတို့တစ်တွေဟာ မြို့ပေါ်လာပြီး မိမိတို့ငွေကြေးကို အသုံးချဖို့အတွက် စိတ်စောနေကြတယ်။ ဒါကြောင့် ယခုအခါမှာ မြေရဲ့တန်ဖိုးဟာ ရွှေထက်တောင် တက်နေတယ်။ လူတွေဟာ အိမ်တစ်လုံးဆောက်ပြီးပေမယ့် မကျေနပ်သေးဘဲ နောက်ထပ် အိမ်ကိုလှီးလောက် ဆောက်လုပ်နေကြတယ်။ အလွတ်မြေကွက်ကိုဝယ်ပြီး မြေကွက်ရဲ့ပတ်လည်မှာ မြို့စည်းရိုးတွေ ကာထားကြတယ်။ အဲဒီအိမ်နဲ့မြေကွက်ဟာ သူတို့ရဲ့ ဆွေဓနခံဆက် မျိုးနွယ်ဆက်အတွက် ပစ္စည်းဥစ္စာ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ရဲ့ လုပ်ငန်းကောင်းကောင်း အောင်မြင်ရခြင်း ဖြစ်တယ်”

ကဒီရေရှန်က ပြောလေသည်။

“အခုလို လောဘဇောထွက်နေတာဟာ ကောင်းတဲ့လက္ခဏာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါဟာ အနာဂတ်ကာလမှာ ဖြစ်လာမယ့် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ လေမုန်တိုင်းရဲ့ အမှတ်လက္ခဏာဖြစ်တယ်”

“ဆရာကြီး အခုလို အကြောင်းမဲ့ စိုးရိမ်မနေစမ်းပါနဲ့။ မုန်တိုင်းတွေဘာတွေ ဆိုတာ လာမှာမဟုတ်ပါဘူး။ မာဏိက္ကမိဟာ အင်မတန် လှူရည်လည်တဲ့ သူငယ်ဖြစ်တယ်။ ဘဝကို အောင်မြင်နိုင်တဲ့နည်းလမ်းကို နားလည်တယ်။ သူ့စီမံကိန်းကို သဘောကျတဲ့အတွက် ကျုပ် ဒီလုပ်ငန်းကိုလုပ်ဖို့အတွက် အားတက်လာခြင်းဖြစ်တယ်”



www.burmeseclassic.com

ကျွန်ုပ်က ငါတို့ကို ကိုယ်ပစ္စည်းတို့ဖြင့် သဘောထားတတ်လှပဟုတ်သူ။ အိမ်ထိုင်တာ လှပတွေ့နေတဲ့ ဝိသုဒ္ဓိတစ်ခုဖြစ်တယ်။ ငါတို့ကိုပေါင်ပြို၊ ထမင်းကြွေးယူဖို့ ဝင်ရောက် ကျွန်ုပ်ကို အကြံဉာဏ်ပေးနေတယ် ဟုတ်လား။"

"ဝိသုဒ္ဓိလုပ်ငန်းကိုလုပ်ဆောင်တဲ့ ဝိသုဒ္ဓိကို ဆရာကြီး လက်လွှတ်သွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့ဝိသုဒ္ဓိကို ပြန်ရအောင် လုပ်မှာပါ။ ဒါတင်မကဘူး။ လုပ်ငန်းကရတဲ့ အမြတ်အစွန်းနဲ့ တခြားဝိသုဒ္ဓိတစ်ခုကိုကောင် ဆောက်ဦးမှာပါ။"

ကမိရေရန် တွေသွားသည်။ ပန်းရန်ဆရာ၏စိမ့်ကိန်းကို သူ လုံးဝသဘော မကုပေ။ သို့သော်လည်း မိမိလုပ်သမျှအပေါ်၌ သူ၏သမီး အာနန္ဒာ၏အနာဂတ်ဘဝ တည်နေသည် ဆိုသည်ကို ကမိရေရန် သိရှိနားလည်သည်။ အကယ်၍ ပန်းရန်ဆရာ၏စကားကို ငြင်းဆန် လိုက်ပါက အာနန္ဒာနှင့် မာဏိက္ကမိတို့၏ အကြားတွင် ရင်ကြားမနေသည့် စိတ်သဘောထားများ ဖြစ်ပေါ်လာပေလိမ့်မည်။ အိမ်၏တန်ဖိုးက ပိုသလား၊ သို့မဟုတ် အိမ်ထောင်မိသားစု၏ တန်ဖိုးက ပိုသလားဟူ၍ စဉ်းစားကြည့်မိလေသည်။

အတန်ကြာစဉ်းစားဆင်ခြင်ပြီးနောက် ကဒီရေရန်သည် ပန်းရန်ဆရာအား ပြောလိုက် လေသည်။

"ခင်ဗျားကြိုက်သလို လုပ်ပါ။"

စာချုပ်ချုပ်ဆိုလိုက်ကြသည်။ စာချုပ်တွင် ကဒီရေရန်အား လက်မှတ်ရေးထိုး နိုင်သည်။ လူတို့သည် မည်သည့်အဆင့်၌မဆို အလိမ်အညာကို အားကိုးအားထား ပြုလုပ်ရ ယည်ဆိုသည်ကိုတွေ့ရ၍ ကဒီရေရန်သည် စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်သွားသည်။ ရေသုံးသောင်းချေးယူသည်။ သို့ရာတွင် စာချုပ်၌မှ ချေးငွေ၏အရေအတွက်ကို သုံးသောင်း ဝါးထောင်ဟု ရေးထားသည်။ စာချုပ်ပါအတိုင်း ကဒီရေရန်အနေနှင့် တစ်ကြိမ်တည်း အတိုး ဝေ့ကို ပေးရမည်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အခြားတစ်နေရာ၌ အတိုးငွေကို နှစ်ကြိမ်ပေးမည်ဟူ၍ သူ့ကို စာဖြင့်ရေးခိုင်းထားသည်။ ငွေကြေးဥစ္စာသည် နေရာတိုင်းတွင် ဝင်ရောက်လာပြီးလျှင် အမှန်တရားကို အပြည့်အဝ နှိပ်ကွပ်ချိုးနှိမ်ထားသည်ဟူ၍ သိရသောကြောင့် ကဒီရေရန်သည် ဝိသုဒ္ဓိမလာကံအောင် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်သွားသည်။ ငွေကြေးနှင့်ပတ်သက်၍ မာဏိက္ကမိ သည် အလွန်ပါးနပ်သူ ဖြစ်သည်။ အလိမ်ပညာနှင့် အကြားအဝါ၏ အကူအညီဖြင့်သာလျှင် ဘဝကို အောင်မြင်အောင် လုပ်သင့်သည်ဟူသော သဘောတရားကို မာဏိက္ကမိသည် အပြည့်အဝ ယုံကြည်ထားပုံရသည်။

မှတ်ပုံတစ်အရာရှိရုံး၌ အိမ်ပေါင်နံ့သည်အလုပ်နှင့် မြေဝယ်ယူသည့်အလုပ်ကို တစ်ချိန်တည်း ပြုလုပ်ကြသည်။ အန္တရာပြည်နယ်မှ မြေပိုင်ရှင်၏ ကိုယ်စားလှယ်သည် မြေအရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်ခြင်းနှင့်ပတ်သက်သော စာရွက်စာတမ်းများကို လက်မှတ် ထိုးပြီးလျှင် ငွေကို ယူသွားသည်။ ယင်းအလုပ်အားလုံးကို ပြုလုပ်ဖို့ရန်အတွက် မြေပိုင်ရှင်က

သူ့ကို အာဏာကုန်လွှဲအပ်ထားသည်။ မြေအရောင်းအဝယ်လုပ်သူတို့သည် ပွဲစားအား ပွဲခ ပေးပြီးလျှင် အရောင်းအဝယ်အလုပ်ကို အပြီးသတ်လိုက်ကြသည်။ မြေပိုင်ရှင်၏ ကိုယ်စား လှယ်သည် မော်တော်ကားနှင့် အန္တရာပြည်နယ်သို့ ပြန်သွားသည်။

မာဏိက္ကမိနှင့် ပန်းရန်ဆရာတို့သည် မြေပိုင်ရှင်၏မြေကို ပိုင်ဆိုင်သူများ ဖြစ်လာကြ ပြီးလျှင် မြေကို ပိုင်းလျက် အကွက်ဖော်ကြသည်။ ဇနီးအား ညမအား အလုပ်လုပ်ကြသည်။ မြေကွက်များ၏အကြားတွင် ကျောက်တိုင်မိုက်လျက် တစ်ကွက်နှင့် တစ်ကွက်ကို ခြားထား လိုက်သည်။ မြေကွက်များ၏အလယ်တွင် လမ်းဖောက်ထားသည်။ ထိုအချိန်အတွင်း အိမ်နှစ်အိမ်တွင်လည်း တယ်လီဖုန်း သွယ်ထားလိုက်လေသည်။

တစ်နေ့တွင် အချိန်ကောင်းအခါကောင်း၊ ရွှေလျက် မာဏိက္ကမိနှင့် ပန်းရန်ဆရာ တို့သည် သတင်းစာအားလုံးတွင် ကြော်ငြာထည့်လိုက်ကြသည်။

"ပန်းရံမြို့၌ အိမ်ဆောက်ရန်အတွက် အကွက်အကွပ်၊ ကုမ္ပဏီ မြေကွက်များ ရောင်းရန်ရှိသည်။ ရောင်းသူများအား တယ်လီဖုန်းဖြင့် အခက်အခဲ သွယ် ပြုလုပ်နိုင်သည်။ ကိုယ်တိုင်လာရောက်တွေ့ဆုံသူများအား မော်တော်ကားဖြင့် ခေါ်ခေါ်တင်သွားပြီး မြေကွက်ကို ပြမည်။ မြေကွက်များ အလျင်အမြန် အရောင်းအဝယ်ဖြစ်နေသဖြင့် နောက်ကျပြီးမှ လာပါက ရလိမ့်မည်ဟူ၍ အာမ မခံနိုင်ပေ။ မြေကွက်တန်ဖိုး စသော အသေးစိတ်အကြောင်းအရာများ အတွက် ကိုယ်တိုင်လာရောက်စုံစမ်းနိုင်သည်။"

မဒရပ်မြို့၌ သတင်းစာဖတ်သူများထဲတွင် လူတန်းစားတစ်ရပ် ရှိသည်။ ထိုလူတန်းစားသည် သတင်းစာထဲက အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုကိုသာလျှင် နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း အာရုံစိုက်၍ ဖတ်သည်။ ထိုအစိတ်အပိုင်းမှာ မြေကွက် သို့မဟုတ် အိမ်အရောင်းအဝယ်နှင့် စပ်လျဉ်းသော ကြော်ငြာဖြစ်သည်။ ထိုလူတန်းစား ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ စီးပွားရေးအခြေအနေမှာ တစ်ဦးတစ်ဦး မတူပေ။ အမျိုးမျိုးအစားစား ရှိကြသည်။ ယင်းတို့အနက် တချို့မှာ မိမိတို့ ငှားနေသည့် အိမ်လခကိုပင် လခဉာဏ်မှန်မှန်ပေးနိုင်ဖို့အတွက် အခက်အခဲရှိသူများ ဖြစ်ကြသည်။ သို့သော်လည်း ထိုလူတို့သည် မသေမီ အိမ်တစ်အိမ်လောက် အပိုင်ဝယ်ယူလိုသည့် စိတ်ကူးနှင့် မောနေကြသူများ ဖြစ်သည်။ သတင်းစာဖတ်ထဲတွင်ပါသော အိမ်အရောင်းအဝယ်နှင့် ပတ်သက် သည့် ကြော်ငြာကိုကြည့်လိုက်၊ တန်ဖိုးကို စနည်းနာပြု၊ မိန်းမောသွားလိုက် ဖြစ်နေခြင်းမှာ သူတို့၏အလုပ်ဖြစ်သည်။ လူအချို့မှာမူ မြေကွက်ဝယ်ယူပြီး ထိုမြေကွက်တွင် အိမ်ဆောက် လျက် အမြတ်ငွေများများနှင့် အိမ်ကို ပြန်ရောင်းကြသူများ ဖြစ်သည်။ အချို့ကား မိမိတို့တွင် ရှိသော ငွေမည်းများ သူတစ်ပါးလာထိမှာ စိုးသောကြောင့် အိမ်အဖြစ် ဖန်တီးထားလိုကြသူများ ဖြစ်သည်။ ပန်းရန်ဆရာ-မာဏိက္ကမိ ကုမ္ပဏီ ၏ ကြော်ငြာကိုဖတ်ပြီး ထိုပုဂ္ဂိုလ်အတန်းအစား အားလုံး စိတ်ပါဝင်စားနေကြသည်။

တယ်လီဖုန်းအနီးတွင် ထိုင်နေသောမာဏိက္ကမိသည် တယ်လီဖုန်းအနားက ခွာ၍ မရအောင် ဖြစ်နေသည်။ မကြာမီ အတောအတွင်းမှာပင် တက္ကစီနှင့်တစ်မျိုး ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့် တစ်ဖုံ လူတွေအလို့လျှင်ရောက်လာကြသည်။ ကုမ္ပဏီတွင် လူတွေ တင်းကြမ်းဖြစ်နေသည်။ ပန်းရန်ဆရာနှင့် မာဏိက္ကမိတို့တွင် ရောင်းချရန် မြေကွက်နှစ်ဆယ့်ငါးကွက် အကွက်သုံးဆယ်မျှ လောက်သာရှိသည်။ မြေကွက်ကို ဝယ်ယူရန် ရောက်လာကြသောသူများနှင့် တယ်လီဖုန်းဖြင့် စုံစမ်းသော လူများ၏ဦးရေမှာ တစ်ရာကျော်နေသည်။ ကြော်ငြာပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပင် ဒီမျှများပြားသောလူများ ရောက်ရှိလာကြခြင်းဖြစ်သည်။ များပြားသောလူများကို မည်သို့ မည်ပုံ ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းရမည် ဆိုသည်ကို ပန်းရန်ဆရာနှင့် မာဏိက္ကမိတို့ မသိနားမလည် အောင် ဖြစ်နေကြသည်။

နှစ်ဦးသားသည်/တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လက်တို့ခေါ်လျက် လူရှင်းရာသို့ ခဏသွားပြီး တိုင်ပင်နှိုးနှောကြသည်။ အကယ်၍ မြေကွက်တစ်ကွက်ကို ငါးထောင် သို့မဟုတ် ခြောက်ထောင် နှင့်သာ ရောင်းချပါက မြေကွက်အားလုံး တစ်နေ့တည်းတွင် ကုန်သွားနိုင် သည်။ မြေကွက်များကို ခြောက်ထောင်ခုနစ်ထောင်နှင့် ရောင်းရလျှင် တော်ပြီ။ တစ်ရာရင်း နှစ်ရာမြတ်မည်။ ယင်းသို့ တွက်ထားကြသည်။ သို့သော်လည်း အခြေအနေကိုကြည့်လျက် တစ်ရာရင်း သုံးလေးရာမြတ်လျှင် ပိုမကောင်းဘူးလား။ တန်ဖိုးကို အခြေအနေအရမြှင့်ပြီး ရောင်းချသင့်သည်ဟူ၍ စဉ်းစားကြသည်။

မာဏိက္ကမိနှင့် ပန်းရန်ဆရာတို့သည် မြေကွက်ဝယ်လိုသူများကို ခေါ်သွားပြီး မြေကွက်ကို ပြသည်။ မြေကို ဈေးကြီးပေးဝယ်ယူရကြောင်း မြေကို ယခုအခြေအနေ ရောက် အောင် လုပ်ရသည်မှာလည်း ငွေကုန်ကြေးကျများလှကြောင်းကို ပြောပြသည်။ သူတို့ကိုယ်တိုင် အိမ်ဆောက်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း မြေကွက်ဝယ်လိုသူများအား ကတိပေးသည်။ မြေကွက်ဈေးကို ကြားရသောအခါ အချို့မှာ မျက်လုံးမျက်ဆန် ပြူးသွားကြသည်။ သို့ရာတွင် ရှေးဘဝကုသိုလ်ကံပါသည်ဖြစ်၍ မယ်လာပူ အနီးအနားတစ်ဝိုက်က ဤမျှကောင်းမွန်သော မြေကွက်ကို မိမိတို့ရရှိလေခြင်းဟူ၍ ဝမ်းပန်းတသာ ဖြစ်နေကြသူများလည်းရှိသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များအား ငွေကို ရေလိုဖြုန်းပစ်နိုင်ကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။

ပထမနေ့ပင် မြေကွက်တစ်ကွက် ငွေခုနစ်ထောင်ငါးရာနှုန်းဖြင့် မြေကွက် ဆယ်ကွက် အရောင်းအဝယ်ဖြစ်သွားသည်။ အားလုံးပင် စရင့်ငွေးထောင်စီ ပေးသွားကြ သည်။ သူတို့၏နာမည်ဖြင့် မြေကွက်ထွက်လာသည့်အခါ ကျန်ငွေကို ပေးမည်ဟူ၍လည်း သဘောတူသွားကြသည်။ ထိုနေ့ ရရှိသည့်ငွေဖြင့် အိမ်နှစ်လုံး ပေါင်နှံထားသည့်အတွက် တက်နေသည့် အတိုးကို ဆပ်မည်ဟူ၍ မာဏိက္ကမိက ပြောသည်။ မြေကွက် အားလုံးကို ရောင်းချပြီးသည့်အခါ၌ သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက် ငွေခြောက်သောင်းစီ အမြတ်ရလိမ့်မည် ဟူ၍ စာရင်းယေး တွက်ထားကြသည်။

ကဒီရေရှန်နှင့် အာနန္ဒီတို့ကမူ ပြဇာတ်ကနေသည်ကို ကြည့်နေကြရသလားဟူ၍ အောက်မေ့နေကြသည်။ တကယ့်ပြဇာတ်၌ပင် ယင်းကဲ့သို့ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ် အဖြစ်အပျက်မျိုး ဖြစ်သည်ကို မတွေ့ရပေ။ သို့သော် ယင်းကဲ့သို့သော အဖြစ်အပျက်မျိုး တကယ့်တကယ် ဖြစ်ပျက်နေသည်ကို တွေ့မြင်နေရသည်။

မြေကွက်များကို ဝယ်သူများ၏အမည်ဖြင့် ပြောင်းလွှဲပေးရန် ချိန်းဆိုထားသော နေ့တွင် စိတ်မချမ်းမြေ့ပွယ်အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ပြစ်လာသည်။ ထိုနေ့တွင် နံနက်စောစော အချိန်၌ပင် ပန်းရန်ဆရာနှင့် မာဏိက္ကမိကို ပုလိပ်ပမ်းလွှာသည်။



ပန်းရန်ဆရာနှင့် မာဏိက္ကမိကို ပုလိပ်ပမ်းလေးခေါ်ထောင်ယူသည်နှင့် အိမ်ထောင်စု နှစ်စုမှ လူများ ထိတ်ထိတ်ဖွာဖွာ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ကဒီရေရှန်သည် ထာရက်တရာ စိတ်ပျက် ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက် ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ အဏ္ဏာမလေ သည် အလျှင်အမြန် ရဲစခန်းလိုက်သွားရန် ပြင်ဆင်သည်။ ရဲစခန်း၌ အဏ္ဏာမလေအား အထံသို့ ဝင်ခွင့်မပေးပေ။ ဆုနုရီသည် ငိုကြွေးချက်မနှင့် သူ၏ပစ် ဖျော့ပါဏီကို ပုန်းဆက် သည်။ မိနာချီအမွှာလနှင့် အာနန္ဒီတို့လည်း ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီဖြစ်ကုန်ကြသည်။

မာဏိက္ကမိ၏ မိခင် ကျောလမ္မာလသည် ကဒီရေရှန်ရှေ့သွားပြီး သူ့ဦးခေါင်းကို သူ ထုသည်။

“ကျွန်မ အသည်းနှလုံးတွေ ကွဲကုန်ပြီ။ ဆရာကြီးက အခုလို ဘာဖြစ်လို့ မတုန် မလှုပ်ထိုင်နေတာလဲ။ အခုပဲသွားပြီး ကျွန်မသားကို ခေါ်ထုတ်လာစွဲပါ။ နို့မဟုတ်လျှင် ဆရာကြီး အပြစ်မကင်းဘဲ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်”

ယင်းသို့ပြောလျက် ကဒီရေရှန်အား ခြိမ်းခြောက်သည်။

ထိုအချိန်၌ သူ၏သား မာဏိက္ကမိနှင့် ပန်းရန်ဆရာတို့သည် ရဲစခန်း၌ အင်စ ပက်တာ၏ရှေ့ရှိ ခုံတစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်နေကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦး၏ အနီး၌ပင် နှုတ်ခမ်းမွေး မှတ်ဆိတ်မွေး ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့် အနွှာပြည့်နယ်သာ၊ မြေရှင်လည်း ထိုင်နေသည်။ သူ၏မျက်လုံးသည် ဒေါသကြောင့် နီရဲနေသည်။ သူ၏ အသွင်အပြင်ကိုကြည့်လျှင် ‘ပြဇာတ်၌ ‘ကသ’အဖြစ် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ရန်အတွက် လုံးဝသင့်လျော် လျှောက်ပတ်သည်ဟု ထင်ရ သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဒေါသအမျက်ပြင်းစွာ ထွက်လျက် တမိလ်၊ တေလဂု၊ အင်္ဂလိပ်စကား သုံးမျိုးရောနှောနေသော ဘာသာစကားဖြင့် ပြောနေသည်။

သူပြောသောစကား၏ အနှစ်ချုပ်မှာ ဤသို့ဖြစ်သည်။ တခြားပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ပစ္စည်းကို အလွန်တရာ ရက်ရောစွာဖြင့် မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်ကိုမဆို ပေးဖို့ရန်အတွက် အားပေးသင့် ဖြစ်နေကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များကဲ့သို့ ပန်းရန်ဆရာနှင့် မာဏိက္ကမိတို့သည် မိမိ၏မြေကို လေလံတင်

www.burmeseclassic.com

နေကြသည်။ မဒရပ်၌နေသော မိမိ၏မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က မိမိအား ထိုသတင်းကို ပေးသည့် အပြင် သတင်းစာ၌ကြော်ငြာသော ကြော်ငြာစာရွက် တစ်ရွက်ကိုပါ ပို့လိုက်သည်။ မဒရပ်သို့ လာ၍ မေးမြန်းစုံစမ်းသောအခါ ဤလူလိမ်လူညစ်များသည် အခြားလူလိမ်လူညစ်တစ်ယောက် ထံမှ မြေဝယ်သည့်ပုံ ဆင်ထားကြသည်။ ထိုမြေရှင်၏ကိုယ်စားလှယ် အေးဂျင်းအစစ်အမှန် လည်း မြေရှင်နှင့်အတူ လိုက်ပါလာသည်။ မြေရှင်၏ ကိုယ်စားလှယ်အေးဂျင်းအဖြစ် ထိုနှစ်ယောက်ထံမှ ငွေယူသောသူသည် ပန်းရန်ဆရာနှင့် မာဏိက္ကမိတို့၏ မိတ်ဆွေသာ ဖြစ်သည်ဟု မြေရှင်က ပြောသည်။ မြေအရောင်းအဝယ်လုပ်ခြင်းကို ဟန်တားထားရန်အတွက် တရားရုံး၌ သူတို့နှစ်ဦးအား အမှုဖွင့်ထားသည်ဟူ၍လည်း မြေရှင်က ပြောပြသည်။ သူတို့ နှစ်ဦးအား မလိုမိတ်ပတ်လုပ်သည်ဟူသော စွဲချက်ကိုလည်း ရှိစေရန်၌ အစီရင်ခံထားသည်။ မြေရှင်က "ဒီတရားခံနှစ်ယောက်ကို အချုပ်ခန်းထဲ မပို့ရမချင်း ငါ မဒရပ်က မပြန်ဘူး" ဟု ဟိန်းဟောက်ခြိမ်းခြောက်လိုက်သည်။

ပန်းရန်ဆရာသည် မိမိ၏တစ်သက်တာ၌ ဤကဲ့သို့ တစ်ခါမှ စော်ကားမော်ကား အလုပ်မခံရဘူးပေ။ မိမိ၏တစ်သက်တာ၌ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ခြင်း၊ တစ်ပတ်ရိုက်ခံရခြင်း စသော အမျိုးမျိုးအပြားပြားသော အဆင်မပြေမှုများကို ခံလာခဲ့ရသည်။ ယနေ့အထိ သူ့ကို မည်သူကမှ လူလိမ်လူညာဟူ၍လည်းကောင်း၊ လူယုတ်မာ ဟူ၍လည်းကောင်း မပြောဘူးပေ။ ပုလိပ်က တစ်စုံတစ်ယောက်၏အိမ်သို့ သွားပြီး ထိုအိမ်က လူတစ်ဦးတစ်ယောက်အား ပမ်းဆီးချုပ်နှောင်ခြင်းကို ပန်းရန်ဆရာသည် အကြီးအကျယ် စော်ကားခံရခြင်းဖြစ်သည်ဟု အောက်မေ့သည်။ ပန်းရန်ဆရာသည် မြို့သားလုံးလုံး မဖြစ်သေးပေ။ ထို့ကြောင့် မိမိ မထိမဲ့မြင်အပြုခံရသည်ဟူ၍ပင် စွဲမှတ်ထားသည်။ မကြာခင် မိမိမျက်လုံးကို ပွတ်နေသည်။ ရှက်လွန်းလှသဖြင့် သူ၏ကိုယ်ခန္ဓာသည် ပုဝင်နေသည်။ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ခပ်မဆိတ် သူ့ ထိုင်နေသည်။

မာဏိက္ကမိသည် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ကောင်းစွာအကဲခတ်မိသည်။ မြေရှင်၏ ကိုယ်စားလှယ်အေးဂျင်းအဖြစ်နှင့် ရောက်လာသော အန္တရာပြည်နယ်သား လူယုတ်မာသည် မိမိတို့အား တစ်ပတ်ရိုက်သည်ဟု နားလည်သွားသည်။

ပန်းရန်ဆရာသည် အသေအချာ မေးမြန်းစုံစမ်းပြီးမှ မြေဝယ်ရန် သူ့ကို မဆွဲကပင် ပြောပြထားသည်။ ခြေလှမ်းတိုင်း ခြေလှမ်းတိုင်း၌ သူ့ကို ပန်းရန်ဆရာက နောက်ပိုင်းတွင် အခက်အခဲတစ်စုံတစ်ခု မတွေ့စေရန် သတိကြီးစွာ ထားရမည်ဟူ၍ သတိပေးထားသည်။ ပန်းရန်ဆရာသည် ကျောင်းနေဖူးသူ မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် ဤမျှ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ စဉ်းစားလျက် မာဏိက္ကမိသည် ပန်းရန်ဆရာ၏ စကားကို နားမထောင်ဘဲ မိမိအလုပ်ကိုသာလျှင် တွန်းပြီး ပြုလုပ်လိုက်လေသည်။

မာဏိက္ကမိသည် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်နေပေ။ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ခြင်း အလှည်းမရှိဘဲ ပုလိပ် အင်စပတ်တာနှင့် မြေရှင်အား ဥပဒေစကားကို ပြောကြားနေသည်။ မြေရှင်က သူလူအား မြေရောင်းရန် တာဝန်ပေးထားသည်။ ယခု သူတို့ထံမှ ငွေရရှိပြီးသည့် နောက်တွင် မြေရှင်သည် သူတို့ကို ထကြောင်းမှီခြင်းခြောက်နေသည်။ ဥပဒေကြောင်းအရ ယခုအခါ၌ မြေကို သူတို့သာလျှင် ခိုခိတ်ခွင့်ရှိသည်။ သူတို့သည် မြေတန်ဖိုးကို ပေးချေလျက် မြေကို မှတ်ပုံတင်ထားပြီးပြီ။ ဤမြေရှင်သည် အလိမ်အညာဖြစ်သည်။ တစ်မတ်ရိုက်သည်။ မမှန်မကန်လုပ်သည်။ တရားဥပဒေကို ဆန့်ကျင်သည်။

ထိုအချိန်၌ မြေရှင်သည် အင်စပတ်တာ၏ရှေ့ ထိုင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် မာဏိက္ကမိအား တစ်စုံတစ်ရာ မပြောကြားပေ။ သို့မဟုတ်ပါက မာဏိက္ကမိအား နှပ်နှပ်စင်းပစ် မည်လား မသိပေ။ မိမိ၏ဥစ္စာပစ္စည်းကို လူယုတ်မာပုလိပ်ပြုလျှင် မိမိအား ကောက်ကျစ် စဉ်းလဲသူဟု ပြောနေသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါသထွက်လွန်းမကထွက်သဖြင့် သူ၏ တစ်ကိုယ် လုံးသည် လှုပ်ရှမ်းနေသည်။ ထိုမြေရှင်သည် မိမိ၏ဆန့်ကျင်ဘက်များအား အပြတ်ရှင်းပစ်လေ့ ရှိသည့် ရှေးခေတ်က မြေရှင်များထဲတွင် တစ်ဦးတစ်ယောက် အပါအဝင်ဖြစ်သည်။

မာဏိက္ကမိလည်း အလွန်ဒေါသထွက်နေသည်။ ထိုနေ့တွင် ငွေရနှစ်သောင်း ရစရာ ရှိနေသည်။ ငွေရနှစ်သောင်းရမည့်အညွှန် ယင်းအဖြစ်အပျက် ဖြစ်ပေါ်လာသည်ဖြစ်၍ မာဏိက္ကမိ သည် ပုလိပ်အင်စပတ်တာအား အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်နေသည်။ ပုလိပ်အင်စပတ်တာ သည် ဆိတ်ငြိမ်စွာရပ်လျက် မာဏိက္ကမိ၏စကားကို နားထောင်နေသည်။

ပန်းရန်ဆရာကမူ ဒေါသမထွက်ပေ။ မိမိအစော်ကားခံရသည်ဟူ၍သာလျှင် အောက်မေ့နေသည်။ မြေရှင်နှင့် ပုလိပ်အရာရှိအား မိမိ၏ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ပြောပြ နေသည်။ မိမိအနေဖြင့် အလိုဆန္ဒများစွာ ရှိခဲ့သည်။ ယင်းအလိုဆန္ဒများထဲတွင် တချို့မှာ တစ်စုံတစ်ခုသောအတိုင်းအတာထိ လောကနှင့် ယှဉ်တွဲနေသည်။ သို့ရာတွင် မိမိသည် လိမ်ညာခြင်း၊ ကောက်ကျစ်ခြင်း၊ မလိုမိတ်ပတ်ရိုက်ခြင်း၊ စသည်တို့နှင့် ကင်းအောင်နေ ခဲ့သည်။ မိမိသိက္ခာကျမည်ကို ထိတ်လန့်စိုးရွံ့သည်။ မြေရှင်၏မြေကို ဝယ်ယူရန်အတွက် မိမိနှင့် မိမိ၏မိတ်ဆွေ ကဒီရေရှန်တို့သည် မိမိတို့အိမ်ကို ထမေပင်ထားပြီး ငွေချေးခဲ့ကြသည်။ မိမိ၏ အနာဂတ်ဘဝကို ဘေးအန္တရာယ်ထဲထည့်လျက် မိမိသည် ထိုမြေကို ဝယ်ခဲ့သည်။ မိမိဘက်က သစ္စာဖောက်ခြင်း မဟုတ်ပေ။ ကိုယ်စားလှယ် အေးဂျင်း အယောင်ဆောင် ထားသောသူကသာလျှင် သစ္စာဖောက်ခြင်းဖြစ်သည်။

"ဖြစ်ပြီးတာကတော့ ဖြစ်ပြီးသွားပြီ။ ကျုပ်တို့ ဆုံးသွားတဲ့ငွေ ကျုပ်တို့ ပြန်ရ တော့မှာမဟုတ်ဘူး။ မိတ်ဆွေ ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ်ပြန်ယူပြီး ကျုပ်တို့ကို ဒီနေရာက ဂုဏ်သိက္ခာ ရှိစွာနှင့် ထွက်ခွာသွားခွင့်ပြုပါ။ ကျုပ်အခု ဒါလောက် စိုးရိမ်သောက မရောက်တော့ပါဘူး။"

ပန်းရန်ဆရာသည် ယင်းထက်ပိုပြီး ရှေ့ဆက် မပြောနိုင်ပေ။ ထိုအချိန် အတောအတွင်း မာဏိက္ကမိက ပန်းရန်ဆရာအား မာန်မကြိမ်းမောင်းလိုက်သည်။

“အဖေ၊ အဖေက မနူးမနပ်တော့သားပဲ၊ အဖေ ဘာမှမပြောပါနှင့်။ ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်းပါ”

ထို့နောက် ဆက်၍ ကျယ်လောင်စူးရှသောအသံဖြင့် ပြောနေပြန်သည်။

“အဖေပြောသလို ဒီမှာ ဘာမှဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ တရားဥပဒေအရ မြေကြီးကို ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ မြေရှင်လုပ်ချင်တာ လုပ်ပေစေ။ တရားရုံးက တရားအဆုံးအဖြတ် ပေးလိမ့်မယ်”

“တရားမှကို ဆန့်ကျင်ဘက်လုပ်တဲ့ ဥပဒေ ဘယ်မှာရှိလို့လဲ။ ဓမ္မကို ဆန့်ကျင်ဘက်လုပ်တဲ့ တရားရုံး ဘယ်မှာရှိလို့လဲ”

ယင်းသို့ စဉ်းစားဆင်ခြင်လျက် ပန်းရန်ဆရာသည် ဒေါသထွက်လွန်းမက ထွက်နေသည်ဖြစ်၍ အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်နေသည်။ ပုလိပ်ရဲစခန်း၌ ရပ်နေသည်ဆိုသည်ကို မှော့သွားသည်။ မာဏိက္ကမိအား ချုပ်ကိုင်ပြီး ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်း လုပ်သည်။ မျက်စိ၊ နှာခေါင်း၊ နားရွက်စသည်တို့ကို သတိမထားဘဲ မာဏိက္ကမိအား ထိုးနှက်ရိုက်ပုတ်လျက် ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်သွားအောင် လုပ်သည်။ အခြေအနေဆိုးဝါးလာသည်ကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် ပုလိပ်အင်စပက်တာက ကြားဝင်လျက် မာဏိက္ကမိအား ပန်းရန်ဆရာ၏လက်ထဲက ကယ်လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးကုန်တဲ့အကောင်၊ လှယုတ်မှာ၊ ခွေးကောင်၊ ငါက ကျောင်းမနေဘူးတဲ့ လူမိုက်ဆိုရင် မင်းက ကျောင်းနေဖူးတဲ့လူမိုက်၊ ပြောစမ်း၊ ဒီလိုကိစ္စတွေ ဖြစ်လာအောင် မင်းလုပ်တာ မဟုတ်ဘူးလား။ မင်းကြောင့် ငါ့ ပစ္စည်းဥစ္စာသာမက ငါ့ ဂုဏ်သိက္ခာလည်း ဆုံးရှုံးရတယ်။ ဘယ်ဟာကို ဂုဏ်သိက္ခာခေါ်သလဲဆိုတာ မင်း နားလည်ရဲ့လား”

ပန်းရန်ဆရာသည် အရူးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် ပြောနေသည်။ ငိုလည်းငိုသည်။ ပါးစပ်ကလည်း ထွက်မိထွက်ရာ ထွက်နေသည်။ ထိုလူများကိုလည်း တိုးလျှိုးတောင်းပန်သည်။ မိမိတစ်ဦးတကာ အမှားပြုခြင်းမဟုတ်၍ မိမိအား ခွင့်လွှတ်ပါရန်လည်း အသနားခံသည်။ ပန်းရန်ဆရာ၏ အပြုအမူကိုတွေ့ရသောအခါ မာဏိက္ကမိသည် အကြီးအကျယ် ရှက်စိတ်ဝင်လာသည်။ သို့ရာတွင် ဖြစ်ပျက်သမျှကို စဉ်းစားဆင်ခြင်လိုက်သောအခါ စိုးစဉ်းမျှပင် ရှက်စရာဟုမထင်မြင်ပေ။

ပုလိပ်အင်စပက်တာသည် ဖြစ်ပျက်ပုံအလုံးစုံကို သိရှိနားလည်သွားသည်။ အမှန်အပြစ်ကျူးလွန်သော တရားခံသည် တစ်နေရာသို့သွား၍ ပုန်းအောင်းနေသည်။ သူ၏ မလိမ့်တပတ်ကျောကွင်းထဲတွင် ဖမ်းမိနေကြသော နှစ်ဘက်မှပုဂ္ဂိုလ်များသည် နှာခေါင်းကျည်ဗွေ တွေ့နေကြသည်။ ပန်းရန်ဆရာသည် မြေကို မြေရှင်လက်ထဲ ပြန်အပ်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေသည်။ သို့ရာတွင် မာဏိက္ကမိကမူ ယင်းအစီအစဉ်ကို လက်မခံပေ။

ထိုအချိန်၌ ပန်းရန်ဆရာနှင့် မာဏိက္ကမိအား အာမခံပေးလျက် ရဲစခန်းမှထုတ်ယူရန် အဏ္ဏပါဏီနှင့် ကဒီရေရှန်တို့ ရဲစခန်း ရောက်လာကြသည်။ ကဒီရေရှန်ကို တွေ့ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပန်းရန်ဆရာသည် ကဒီရေရှန်ကို ဖက်ပြီး ရွိုက်ကြီးတငင် ငိုသည်။

“ကျုပ်ဆရာကြီးကို လိမ်လည်လှည့်စားခဲ့တယ်။ ဆရာကြီးကို အိမ်သစ်ဆောက်ပေးပြီး ဆရာကြီးဆီက အိမ်သစ် လှယူခဲ့တယ်။ အဲဒီအပြစ်ဒဏ်ကိုပဲ ကျုပ် အခုခံနေရတယ်။ အခု ကျုပ်အိမ်ကိုလည်း ကျုပ်ဆီက လှယူသွားကြပြီ။ ကျုပ်အိမ်ကို သာမက ကျုပ် ဂုဏ်သိက္ခာကိုပါ လှယူသွားကြတယ်။ ကျုပ် အခါအခွင့်ကြည့်ပြီး အမြတ်ထုတ်ဖို့ စဉ်းစားခဲ့တယ်။ လောဘအောက်လိုက်လျှင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ မုန်တိုင်းနှင့် ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မယ်လို့ ဆရာကြီး ကျုပ်ကို ယခင်ကတည်းက သတိပေးခဲ့တယ်။ အဲဒီလေမုန်တိုင်းယခု တိုက်ခတ်နေပြီ။ အဲဒီလေမုန်တိုင်းထဲမှာ ကျုပ်တို့ ဝါးစိထောင်စုနှစ်ခု အတိုက်ခံနေကြရတယ်။ ဆရာကြီး ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်အနေနဲ့က ပညာမတတ်တဲ့ တောသားတစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီးတော့ ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပေးပါ”

ပန်းရန်ဆရာနှင့် မာဏိက္ကမိအား အာမခံနှင့် ရဲစခန်းမှ ထုတ်လာကြသည်။ အဏ္ဏပါဏီ၏ကားပေါ်တွင်ထိုင်လျက် သူတို့နှစ်ယောက်ကို စောင့်နေသော အဏ္ဏာမလေသည် သူ့ဖခင်ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ အတင်းပြေးဖက်လိုက်လေသည်။ ပန်းရန်ဆရာသည် အဏ္ဏာမလေအား လက်ရုံးနှစ်ပက်ဖြင့် အတင်းဖက်ပြီးလျှင် အဏ္ဏာမလေ၏ နဖူးကို နမ်းလိုက်သည်။ ပန်းရန်ဆရာသည် မိမိ၏ ဘဝတစ်သက်တာ၌ ပထမဆုံးအကြိမ် မိမိ၏သားအား နမ်းခြင်းဖြစ်သည်။ အဏ္ဏာမလေ၏ နဖူးတွင် သွေးစသွေးနုကို တွေ့ရသောအခါ အနီးအနားက လူများ ထိတ်လန့်သွားကြသည်။ ပန်းရန်ဆရာ၏ ယင်းသွေးသည်ပင် အဏ္ဏာမလေအား ဤလောက၌ မွေးဖွားပေါ်ပေါက်လာစေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုသွေးကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ပန်းရန်ဆရာသည် အလွန်တရာ အားရကျေနပ်သွားသည်။

ပန်းရန်ဆရာသည် အဏ္ဏာမလေအား ကားချောက်ဘက်က ဗုဏ္ဍင်ထိုင်ရန် ပြောကြားပြီးလျှင် မိမိကိုယ်တိုင်မှာမူ သား၏ရင်ခွင်တွင် ဦးခေါင်းဖိုလျက် လဲလျောင်းလိုက်လေသည်။ ကျန်လူအားလုံးတို့မှာ ကားရှေ့ဘက်ခုံတွင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ထိကပ်ပြီး ထိုင်နေကြသည်။ အိမ်ဘက် ကားထွက်လာသည်။ သား၏ရင်ခွင်ထဲတွင် ဦးခေါင်းချလျက် လျောင်းစက်နေသော ပန်းရန်ဆရာသည် ယနေ့အထိ ဤကဲ့သို့သော ရမ်းသာသူခကို မခံစားခဲ့ရဖူးပါကလားဟု၍ တွေးနေမိသည်။ သူ၏ မျက်လုံး၌ ပီတိသောမနဿ မျက်ရည်များ လျှံလာသည်။

အဏ္ဏာမလေလည်း သူ့ကိုယ်သူ့ မထိန်းနိုင်တော့ပေ။ မျက်လုံးမှ မျက်ရည်ပေါက်များ တစ်စက်ပြီးတစ်စက် အဆက်မပြတ် စီးကျနေသည်။ မိမိ၏ နှုတ်ခမ်းပေါ်၌ စီးကျလာသော အဏ္ဏာမလေ၏ မျက်ရည်ပေါက်များကို ပန်းရန်ဆရာသည် အမြိုက်ရေစင်ပခံ



ထင်မှတ်နေသည်။ အာသာဆန္ဒအမျိုးမျိုးကို ရင်ဝယ်ပိုက်လျက် ဖုံးရန်ဆရာသည် အလွန်တရာ ချစ်ခင်ကြင်နာစွာဖြင့် မျက်တောင်မခတ်ဘဲ သူ့သားကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ငါ၏သားသည် ဘယ်လောက် ကြီးပြင်းလာသနည်း။ သူ့အမေကဲ့သို့ပင် သူလည်း ဘယ်လောက်လှသနည်း။ အတ္တာမလေသည် အလွန်လှပသော ဖန်းချိုကားများကို ရေးဆွဲပြီးလျှင် ဖန်းချိုအနုပညာလောက၌ ဘယ်လောက်မြန်မြန်ဆန်ဆန် နာမည်ကျော်ကြား လာသနည်း” ဟူ၍ စဉ်းစားဆင်ခြင်နေသည်။

“အတ္တာမလေ၊ မင်းဟာ ငါ့သားကြီးလည်းဖြစ်တယ်။ သားလတ်လည်း ဖြစ် တယ်။ သားငယ်လည်း ဖြစ်တယ်။ မင်း ငါပြောတာ နားလည်တယ်မဟုတ်လား။ မင်းဟာ သားကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ ဒီမြို့မှာ မင်း ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းနှင့် နေရလိမ့်မယ်။ အလိုဆန္ဒတွေ ချွတ်လင့်ချက်တွေ မထားရဘူး မဟုတ်ဘူး။ ထားပါ။ ဒါပေမဲ့ လောဘနောက် မလိုက်နှင့်။ လောဘနောက်လိုက်လျှင် ဆုံးရှုံးနစ်နာမှု ဖြစ်ရတယ်။ ဘုရားသခင်က မင်းဘက်က နေလိမ့်မယ်။ မင်းကို ဘုရားသခင် ဘယ်တော့မှ စွန့်ခွာသွားမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဖန်းရန်ဆရာသည် သူ့သားကို ထာဝရ စွန့်ခွာသွားလေပြီ။ အတ္တာမလေ၏ ရင်ခွင်ကို သိုင်းဖက်ထားသော သူ့၏လက်မောင်းနှစ်ဘက်သည် ရုတ်တရက် အောက်ဘက် ပြုတ်ကျ လာသည်။ အတ္တာမလေက အကြောင်းကို မရိပ်မိပေ။ ချစ်ခင်ကြင်နာမှု အပြည့်ရှိသော သူ့ဖခင်၏မျက်လုံးက သူ့ကိုလှည့်စားထားသည်။

အိမ်ရှေ့ကားဆိုက်သည်။ ဖန်းရန်ဆရာသည် ကားပေါ်မှ မဆင်းတော့။ ပထဝီ မြေကြီးကဲ့သို့သော မိမိ၏ဂုဏ်သိက္ခာအပေါ်တွင် ယုံကြည်စိတ်ချထားသော စာမတတ် ပေမတတ် ကျေးတောသားဖန်းရန်ဆရာသည် ပထဝီမြေကြီးနှင့် ဂုဏ်သိက္ခာ တစ်ပြိုင်တည်း ဆုံးရှုံးသွားသည်ဖြစ်၍ မိမိ၏အိမ်အတွင်း ဝင်လိုသည်ဆန္ဒရှိပုံမပေါ်။ လှုပ်ရှားခြင်း လုံးဝ မရှိတော့ဘဲ ကားထဲ၌ပင် အစန့်သားဖြစ်နေလေသည်။



ယခုခေတ်၌ သိပ္ပံပညာ၏ အခြားသော အကိုင်းအခက်အားလုံးနှင့် အတူတကွ ဆေးပညာလည်း အတော်ပင် တိုးတက်နေလေပြီ။ ယနေ့ဆေးပညာသည် ကျွန်ုပ်တို့အား နာကျင်မှုကို မခံစားရသော ဖွားမြင်ခြင်း၊ ခွဲစိတ်ကုသခြင်းနှင့်တကွ သကြားမဲထားသော ဆေးခါး၊ ဓာတ်စာမပါသော ဆေးဝါးကုသခြင်းကဲ့သို့သော အဆင်ပြေမှု အတော်များများကို ဖန်တီးပေးထားသည်။ ယခုခေတ် လူတို့သည် မည်သည့်အလုပ်မျိုးကိုမဆို ဝီရိယစိုက်ထုတ်၍ မလုပ်ချင်ကြတော့ပေ။ ချမ်းသာစွာ၊ အဆင်ပြေစွာ နေထိုင်လာခဲ့ကြသည့် အလေ့အထရှိသော ယခုခေတ်လူတို့အား နောက်ဆုံးပိတ်အချိန်၌ပင် အခက်အခဲ တစ်စုံတစ်ခု မရှိစေရန် ရည်သန်

လျက် မရဏမင်းသည် ဘဝ၏နိဂုံးချုပ်စေရန်အတွက် နည်းသစ်တစ်ခု ထွင်ပေးထားလေ သည်။ ယင်းရောဂါကို ဆရာဝန်များက ‘ဦးနောက်သွေးကြောပြတ်ခြင်း’ ဟူ၍ နာမည်ပေးထား ကြသည်။

ဖန်းရန်ဆရာ ကွယ်လွန်သွားခြင်းမှာလည်း ဦးနောက်သွေးကြောပြတ် သွားခြင်း ကြောင့် ဖြစ်သည်။ အလိုဆန္ဒ၊ သောကာ၊ လောဘ၊ မိုးရိမ်ကြောင့်ကြခြင်း၊ လိုအပ်သည်ထက် ပို၍ အပျော်အပါးများခြင်း၊ စိတ်နှလုံး၊ မချစ်ပါသောဖြစ်ခြင်း၊ အစာအာဟာရ၊ ချမ်းသာသုခ၊ အပင်ပန်းခံခြင်း၊ ပျင်းရိခြင်းတို့သည် ရောဂါဟုသိမှု၏ ထကြောင်းဖြစ်သည်ဟူ၍ ယနေ့ ဆရာဝန်များက သုတေသနပြုလုပ်ထားကြသည်။ ယင်းအကြောင်းအမျိုးမျိုးတို့ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည့်ရောဂါများ၏ ဘုရင်မှာ ‘ဟာအောက်’ဟု ကြေညာထားသော ရောဂါ ဖြစ်သည်။ ယင်း ကြေဝတေးဘုရင်နှင့်ပတ်သက်၍ တယ်ဆီနိုလာလိန်မည်ဟူ၍ လည်း ကောင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့အား မည်သို့မည်ပုံ ခေါ်သွားလိမ့်မည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ပြောပြဖို့ရန် အလွန်ခက်ခဲသည်။

ထို့ကြောင့်သာလျှင် မြို့၌နေသော ဖန်းရန်ဆရာအား အချိန်ပြုပီးစွာ မောင်းသော ကားဖြင့် အိမ်သို့ခေါ်သွားစဉ် ယင်းဘုရင်ကေရာဇ်က ဖန်းရန်ဆရာ၏အသက်ကို ရုတ်တရက် လှယူသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ဖန်းရန်ဆရာသည် ခေါင်းကိုက်သည့်အတွက်ကြောင့် လည်းကောင်း။ များနာသည့်အတွက်ကြောင့်လည်းကောင်း တစ်နေ့တစ်ရက်မျှပင် ဆိပ်ကုပေါ်၌ နေသည်ဟူ၍ မရှိပေ။ သူ့အတွက် ယခုကဲ့သို့ အဆုံးသတ်သွားခြင်းသည် အလွန်တရာ ညင်သာလှပေသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ကွယ်လွန်သွားသည်အတွက် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဆင်းရဲဒုက္ခကိုမူ အခြားပုဂ္ဂိုလ် များ ခံနိုင်စွမ်းမရှိကြပေ။

ဖခင်ကွယ်လွန်သွားခြင်းသည် အတ္တာမလေအတွက် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ဖွယ် ကောင်းသော အတွေ့အကြုံတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ရာပုနက်စွဖြင့် ဝိမိတ်ပြန်လာသောအခါ ထူးခြားဆန်းကြယ်သော အထီးကျန်စိတ်သည် အတ္တာမလေအား နှိပ်စက်ကလု ပြုလေတော့ သည်။ မိမိကိုယ်ခန္ဓာ၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုသည် အလွန်ကြီးမားသော အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုသည် ဖခင်၏အလောင်းနှင့်အတူတကွ ဝိလောပ်ပြီ၊ ပြာကျသွားပြီဟူ၍ အတ္တာမလေ ထင်နေသည်။ ယင်း၏အကြောင်းကို သူ့နားမလည်ပေ။ ဖခင် ကွယ်လွန်သွားပြီး နောက်ကျမှ သာလျှင် မိမိမသိဘဲနှင့် ဖခင်သည် မိမိ၏ လေးဘက်လေးတန်၌ ချစ်မေတ္တာရဲတိုက်ကြီးတစ်ခု တည်ဆောက်ထားသည်ဟူ၍ သဘောပေါက်လာသည်။ မိမိ၏ အနာဂတ်နှင့်ပတ်သက်၍ မိမိ၏ဖခင်သည် မည်မျှလှပသော အကြံအစည်များကို ကြံစည်စိတ်ကူးထားသည်မသိပေ။

သူ့အတွက် သူ့ဖခင် တည်ဆောက်ထားသော တစ်ခုတည်းသောရဲတိုက်မှာ အဒေယာရှိ သူ့ဖခင်၏အိမ်သစ်ဖြစ်သည်။ ဖခင်ကွယ်လွန်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ထိုရဲတိုက်၏အုတ်မြစ်သည် ယိမ်းယိုင်လှုပ်ခါးသွားသည်။ သူ၏ဖခင်သည် မြို့ထဲက လူပေါင်း

www.burmeseclassic.com

များစွာတို့အတွက် အိမ်ပေါင်းများစွာတို့ကို ဆောက်လုပ်ပေးခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် မိမိအတွက်မူ အိမ်တစ်အိမ်တည်းကိုသာလျှင် ဆောက်လုပ်ပြီး ထိုအိမ်၏ အခြေအနေမှာလည်း စိုးရိမ်ဖွယ် ဖြစ်လာသည်။ အိမ်ကိုအကြောင်းပြုလျက် ပန်းရန်ဆရာအား ငွေချေးငှားသောသူသည် အတ္ထာမလေထံ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရခြင်းအကြောင်းကို ပြောပြရန်လာသည့်ပုံစံမျိုးဖြင့် ရောက်လာပြီးလျှင် ပြန်သွားသည်။ ထိုသူ အတ္ထာမလေထံ ရောက်လာခြင်း၏ အခြား အကြောင်းတစ်ခုလည်း ရှိသေးသည်။ ပန်းရန်ဆရာ ကွယ်လွန်သွားသည့်နေ့က ပန်းရန် ဆရာအား ချေးငှားခဲ့သည့် သူ၏ငွေ ပြန်ရရှိရန်ဖြစ်သည်။ ကြေးငွေနေရရန် မျှော်လင့်ချက်ကြီး နှင့်ရောက်လာသောပုဂ္ဂိုလ်သည် အကယ်၍ ကြေးပြန်ဆပ်မည့် သူ၏အလောင်းကို တွေ့သွား သည်ဆိုလျှင် စိတ်မချမ်းမသာမဖြစ်ဘဲ ပီတိသောမနဿ ဖြစ်လာနိုင်ပါမည်လော။ ထိုပြင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် မြေရှင်နှင့်ပတ်သက်သော အကြောင်းစုံကိုလည်း သိထားပြီးပြီ။

ကြေးရှင်သည် ဒဿနပညာဆန်ဆန်စကားလုံးများဖြင့် အတ္ထာမလေအား ဆုံးမ စကားပြောပြီး ..

“သား၊ အနာဒဏ်ရာမုန်သမျှဟာ အချိန်ကြာလာရင် ကြာလာတဲ့အလျောက် ပျောက်ကင်းသွားကြရတယ်။ ဒီကမ္ဘာလောကမှာ မွေးဖွားပေါ်ပေါက်လာတဲ့လူမုန်သမျှ မခွတ် သေဆုံးသွားရတယ်။ မိမိဖခင် ကွယ်လွန်သေဆုံးသွားရပြီး သောကဖြစ်လွန်းမက ဖြစ်နေတဲ့ အတွက် ဘာမှအကျိုးဖြစ်ထွန်းမလာနိုင်ဘူး”

သူ၏စကားကို ကြားရလျှင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ရှေးဟောင်းတစ်လံသုတော်စင် ‘ပတ္တိနက္ခရာ’ ဝင်စားသည်ဟု ထင်ရသည်။ အတန်ငယ်ကြာသွားပြီးနောက် ထိုကြေးရှင်သည် တဖြည်းဖြည်း သူ၏ဆိုလိုရင်းစကားကို စတင်ပြောကြားသည်။

“အခုဆိုရင် သား၏တာဝန်ဝတ္တရားဟာ အလွန်တရာ ကြီးမားလာပြီ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုရင် သားဟာ ကိုယ့်မိဘ၏ တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်တဲ့အတွက်ကြောင့် ဖြစ်တယ်”

သနားစရာ တစ်ဦးတည်းသော သားခမ္မာမှာ နို့သက်မကုန်သေးသည့် ကလေးငယ် ပမာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို ကြည့်နေရှာသည်။

“သား၊ ဦးလေးဟာ သားအဖအပေါ် ယုံကြည်စိတ်ချတဲ့အတွက်ကြောင့်သာ ငွေချေးတာဖြစ်တယ်။ ဒီအိမ်ကို ထောက်ထားပြီး ချေးတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီအိမ်ကိုသာကြည့်မယ် ဆိုလျှင် ဦးလေးငွေသုံးသောင်း ဘယ်တော့မှပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ သား အခြေအနေကို ကြည့်ပြီးတော့ သားကို ကြေးဆပ်ဖို့လည်း ပြောလို့ မထွက်ပါဘူး။ လစဉ်လတိုင်း ပထမပတ်မှာ သားအနေနဲ့ အတိုးပေးသွားရင် တော်လောက်ပါပြီ။ အတိုးငွေကလည်း အလွန်နည်းပါတယ်။ တစ်လ ငွေခြောက်ရာလောက်ပါပဲ”

ကြေးရှင်၏စကားကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အတ္ထာမလေသည် ခေါင်း ချာချာလည်သွားသည်။ သူ့အနေနှင့် ဇနီးမယားနှင့် မိခင်ကိုလည်း ကြည့်ရှုဦးမည်။

“လစဉ် ငါ့အနေနှင့် ငွေတစ်ထောင်ကျော်ရမှဖြစ်မည်” ဟူ၍ အတ္ထာမလေ စဉ်းစား ဆင်ခြင်မိသည်။

အလွန်ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သည့် အပူအရာဖြင့်ကြည့်နေသော အတ္ထာမလေကို တွေ့မြင်သွားသောအခါ ကြေးရှင်သည် အတ္ထာမလေ၏ နှလုံးခုန်နှုန်းလည်း ရပ်များရပ် သွားမည်လားဟူ၍ ထိတ်ထိတ်ဟူဟူဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် အတ္ထာမလေထံက ထွက်ခွာ လာခဲ့သည်။ အတ္ထာမလေသည် ရုတ်တရက် ခြောက်ကြီးတောင် ငိုလေတော့သည်။ မည်သူကမှ သူ့ကို အင်တိုတ်အောင် မလုပ်နိုင်ကြတော့ပေ။ ဖခင်ကို သတိရ၍ ငိုနေခြင်းဖြစ်သည်ဟူ၍ လူတွေက ထင်ကြသည်။ သို့ရာတွင် အတ္ထာမလေကို မျှော်လင့်ကြောင်းမှာ တစ်ခုတည်း မဟုတ်ပေ။ မိမိ၏ မစွမ်းဆောင်နိုင်မှုကိုလည်းကောင်း၊ မိမိ၏အခြေအနေသည် ဘဝကို လည်းကောင်း စဉ်းစားဆင်ခြင်မိသောကြောင့်သာလျှင် ယခုကဲ့သို့ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေ ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့အတွက် သူ့ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ရာဖြင့် မောက်လုပ်ပေးထားသောအိမ်၌ အတ္ထာမလေသည် တစ်လခွေခြောက်ရာပေးမှသာလျှင် နေရတော့မည်။ သူ့ပစ္စည်းသည် အတ္ထာမလေအား အင်ရှင်နီယာ ကန်ထရိုက်တာ ဖြစ်နေလေသည့် မာနရှိသည်။ မှတ်တော်ကား၊ ဘန်ဂလို အစရှိသော အဆောင်အယောင်များနှင့် နေသွားနေလေသည့် မျှော်မှန်းချက်ရှိသည်။ နောက်ဆုံး၌ ဖခင်သည် သူ့ကို ယခုကဲ့သို့ အာဟာရကြောင့် ဖြစ်ပစ်လွှားသနည်း။ ယင်း အကြောင်းအရာ ဥသပ်ကို ဆင်ခြင်စဉ်းစားနေသော အတ္ထာမလေအား အပိုင်အခြားမရှိသော စိတ်ဆင်းရဲမှုများသည် ပတ်ရံနေကြသည်။

မိနာချီးအမွှာလက သူ့သားကို မြှေးညှိပေးပြောဆိုသည်။ မာနရှိကလည်း နားမသည်။ အာနန္ဒီကလည်း အားပေးစကားပြောကြားသည်။

အာနန္ဒီကပြောသည်။
“ယောက်ျားအရင့်မကြီးဖြစ်လျက်နပ် ရှိကံ၊ ယခုလို ဝိုင်နေရင် ရှင့်အဖေနှင့် ဆုနုရီကို ဘယ်သူက ကြံကြံစံနိုင်အောင် လုပ်မှာလဲ။ ရှင် ကိုယ့်စိတ်နလုံးထဲ ယခုလို ပျော့ညံ့တာမျိုး သွတ်သွင်းမလာသင့်ဘူး။”

အာနန္ဒီ၏စကားကို ကြားရသောအခါ အတ္ထာမလေသည် စိတ်အတန်ငယ် သက်သာရာ ရသွားသည်။

အမိုးကောက်သည်နေ့ရောက်လာသည်။ အိမ်ရှိ ယောက်ျားအားလုံးနှင့်တကွ ကဒီရေရှန်၊ ဒဏ္ဍပါဏီ၊ မာဏိက္ကမံ၊ အတ္ထာမလေတို့သည် သုသာန်သို့သွားကြသည်။ လမ်းတွင်တွေ့ရသော တဲများကိုလည်းကောင်း၊ ထိုတဲများ၌ နေထိုင်ကြသောလူများကို လည်းကောင်း တွေ့ရသောအခါ မိမိလည်း ထိုလူတွေထံက လူတစ်ယောက်သာဖြစ်၏ဟူ၍ အတ္ထာမလေ အာဟာရကြောင့် အတွေးပေါ်ပေါက်လာသည် မသိပေ။ အထပ်ခြောက်ထပ် တိုက်များရှိသောမြို့၌ ခြောက်ပေမျှလောက်သာ မြင့်သည့်တဲများတွင် ထိုဆင်းရဲသူ ဆင်းရဲသား

များသည် မည်သို့မည်ပုံ နေထိုင်ကြသည်မသိပေ။ သို့ရာတွင် ထိုတစ်အိမ်၌ နေသောလူများသည် တစ်လအတိုးခြောက်ရာပေးဖို့ လိုလိမ့်မည်မဟုတ်ဟူ၍ အတ္ထာမလေ နားလည်သည်။

သုသာန်သင်္ချိုင်းရောက်သွားသောအခါ ဆင်းရဲသား အဘွားအိုကြီး တစ်ယောက်သည် ပန်းရန်ဆရာ မီးသင်္ဂြိုဟ်ထားသော မီးပုံအနီး၌ ထိုင်လျက် အဘွားအိုကြီးသည် မီးပုံကို လှန်လှော မွှေနှောက်ရှာဖွေနေသည်။ အဘွားအိုကြီးသည် တုတ်တံတစ်ချောင်းဖြင့် ပြာများကို ဖယ်ဖယ်ပြီး တစ်ဝက်တစ်ပျက် မီးလောင်ထားသည့် ထင်းစများကိုလည်းကောင်း၊ မီးသွေးများကိုလည်းကောင်း၊ ရွေးရွေးထုတ်ပြီး အနီးတွင်ချထားသော တောင်းစုတ်ကြီးတစ်ခုထဲတွင် ထည့်နေသည်။ သုသာန်သင်္ချိုင်းစောင့်သည့် ထိုအဘွားအိုကြီးကိုလည်းကောင်း၊ သုသာန်သင်္ချိုင်းသို့လာသောသူများကိုလည်းကောင်း တွေ့မြင်ရသည်ဖြစ်၍ အဘွားအိုကြီးအနီးသို့ ပြေးသွားသည်။ အဘွားအိုကြီး၏ တောင်းကို ကောက်ယူသည်။ အဘွားအိုကြီးက သူတောင်းကို မပေးဘဲ အတင်းဆွဲထားသည်။

“အဘွားအိုကြီး ဒီကိုမလာပါနဲ့လို့ ကျုပ် ဘယ်နှစ်ကြိမ်ပြောထားပြီးပြီလဲ။ အဲဒီလို ပြောထားပါလျက်နဲ့ အခုရောက်လာပြန်ပြီ။ အဘွားအိုကြီးကို မီးလောင်နေတဲ့ မီးပုံထဲ ပစ်ထည့်ရ လိမ့်မယ်”

အဘွားအိုကြီးက ရုတ်ချည်းပြန်ပြောသည်။

“သား၊ အဘွားအိုကြီးကို မီးပုံထဲ ပစ်ထည့်လိုက်စမ်းပါ။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာ တောက်နေတဲ့ မီးပုံအလောင်စံရတာထက်တော့ ကိစ္စငြိမ်း မီးလောင်ပြီး သေသွားရတာက ကောင်းသေးတယ်။”

သင်္ချိုင်းစောင့်သည် အဘွားအိုကြီး၏လက်ထဲက တောင်းကိုလှယူပြီးလျှင် တောင်းကို မှောက်ပစ်မည်လုပ်သည်။ သို့ရာတွင် အဘွားအိုကြီးက ယင်းသို့ မလုပ်နိုင်အောင် သူတောင်းကို အတင်းဆွဲယူထားသည်။ အဘွားအိုကြီးသည် မီးပုံရှိရာသို့ လာနေကြသော လူများကိုလည်း ဂရုမပြုပေ။

“သား၊ အဲဒီလိုမလုပ်ပါနှင့်၊ ဆန်ဝယ်ဖို့ပိုက်ဆံရှိရင် ထင်းဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံ မရှိဘူး။ ထင်းဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံရှိရင် ဆန်ဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံမရှိဘူး။ ဒီမှာ ဘာမှ အသုံးမကျတဲ့ထင်းတွေကိုပဲ အဘွားအို မီးမွှေးဖို့ အိမ်ယူသွားတာပါ။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ အဘွားအို ခွင့်လွှတ်ပါ။ နောက် အဘွားအို ဒီမလာတော့ပါဘူး။”

ယင်းမြင်ကွင်းသည် အတ္ထာမလေ၏ မျက်လုံးထဲ စူးဝင်သွားသည်။ အဘွားအိုကြီး၏ စကားကို ကြားရသောအခါ အတ္ထာမလေသည် အကြီးအကျယ် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်သွားသည်။ အခြားတစ်ဖက်၌မူ မာဏိက္ကမံသည် ဒေါသအမျက်ချောင်းချောင်း ထွက်ပြီးလျှင် အဘွားအိုကြီးအား အတင်းရိုက်နှက်တော့မည်လုပ်သည့်အတွက် အတ္ထာမလေက မာဏိက္ကမံ၏အင်္ကျီကို ဆွဲထားလိုက်သည်။ သင်္ချိုင်းစောင့်ကို အတ္ထာမလေ အော်ပြောလိုက်လေသည်။

“အဘွားအိုကြီး တောင်းကို မလုပ်ပါနှင့်၊ အဘွားအိုကြီးကို လွှတ်လိုက်ပါ။ အိမ်ပြန်ခွင့် ပြုလိုက်ပါ”

မာဏိက္ကမံသည် ဒေါသကြီးစွာဖြင့် ပြောနေသည်။

“ဘယ်လောက် ကောင်းတဲ့မြို့လဲ၊ မီးသင်္ဂြိုဟ်တဲ့ မီးပုံထဲက ထင်းကိုဆွဲယူပြီး တစ်ခုခုအသုံးချရင် ကောင်းတယ်လို့ မိမြို့ကလူတွေ စွဲညှစ်တော် စူးရောက်နေ ကြတယ်” ထိုအချိန်၌ မိမိလည်း မိမြို့က တစ်ခြားမြို့သွားများကိုသို့ပင် အခါအခွင့်ကို အပြည့်အဝ အသုံးချရမည် သိသည့်ဟူသည့် အကြောင်းကိုမူ မာဏိက္ကမံ မေ့နေသည်။ အတ္ထာမလေသည် သူ့ကိုယ်သူ ပြောနေသည်။

“အဘွားအိုကြီးက မှာတဲ့အလုပ် လုပ်တာမဟုတ်ဘူး၊ မှာတဲ့အလုပ်ကို လုပ်တဲ့လူက နှလုံးသားတို့၊ ဦးနှောက်တို့ မရှိတဲ့ ဒီမြို့သွားတွေသာ ဖြစ်တယ်”

အတ္ထာမလေသည် လုပ်စရာရှိသည်ကို ခပ်မြန်မြန်၊ ခပ်သုတ်သုတ် လုပ်သည်။ အပိုင်အခြားမရှိ စိတ်မကောင်းကြီးစွာ ဖြစ်နေရသည့် ယခုလို အချိန်မျိုး၌ပင် အတ္ထာမလေသည် အဘယ်ကြောင့် ရယ်ချင်စိတ် ပေါက်လာသည် မသိပေ။ အတ္ထာမလေ ခြေစားကြည့်သည်။ နောက်ဆုံး၌ လက်တစ်ဆုပ်စာ ပြာဖြစ်သွားသော သို့မဟုတ် မြေကြီးနှင့်ရောသွားရသော လှတိုသည် စိတ်နှလုံးထဲတွင် မည်မျှများပြားသော အလိုဆန္ဒများကို ထားကြသနည်း။ အလွန်တရာ ကြီးမားသော မျှော်လင့်ချက်ကြီးများကို မည်မျှထားကြသနည်း။ သူပင်လည်း နောက်ဆုံးပိတ်၌ ကိုယ့်အလိုဆန္ဒများ၏ ကျေးကျွန်ဖြစ်သွားရလေသည်။

ဘဝ၏နောက်ဆုံးပိတ် အသက်ကိုရှုရုံပင်၊ ပန်းရန်ဆရာက သူ့ကို ...

“ရည်မှန်းချက်တွေ ထားတော့ထားပါ။ ဒါပေမယ့် လောဘအောက်ကို မလိုက်ပါနဲ့” ဟူ၍ မှာကြားသွားခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က သူသည်ပင်မပြောကြားသော စကားများ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို သဘောမပေါက်ခဲ့ပေ။

ဖြစ်ရမည်အရာသည် ဖြစ်ပြီးသွားပြီ။ ပန်းရန်ဆရာသည် မိမိ၏ ဝမ်းဗိုက်ဖြည့် တင်းရေးနှင့်ကိုလိုကြွယ်ဝရေးအတွက် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး တိုက်ပွဲဝင်လာခဲ့ရသည်။ မိမိ၏မြား ပစ်မှတ်လွှဲချော်သွားသောကြောင့် ရုတ်တရက် ယင်းမြား၏ ထွင်းဖောက်ခြင်းကို ခံရပြီး အစဉ်ထာဝရ မြေကြီးပေါ်၌ အိပ်စက်သွားရခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ကြည့်လျှင် ပန်းရန်ဆရာသည် သောကအမျိုးမျိုးတို့က လွတ်မြောက်ငြိမ်းချမ်းမှု ရရှိသွားလေပြီ။ အတ္ထာမလေကမူ သောကပိုကွန်ထဲတွင် ပစ်ခံသွားပြီးလျှင် ဘာလုပ်ရ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိဖြစ်နေသည်။

အချိန်အတန်ကြာမျှ ဒုက္ခပါဏီလည်း ဘာလုပ်ရမည်ဆိုသည်ကို မသိနားမလည် ဖြစ်နေသည်။ ယခုလို ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟူ၍ အစက ကြိုတင်သိထားမည်ဆိုလျှင် ဆုနုရီကို အတ္ထာမလေနှင့် ပေးစားဖြစ်ချင်မှ ပေးစားဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ပန်းရန်ဆရာထံတွင် ကိုယ့်အိမ်

ကိုယ်ရာရှိနေသည်။ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုလုပ်ရန်အတွက် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုက လည်း ရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် ဒဏ္ဍာပါဏီသည် ဆန္ဒရှိနှင့် အတ္ထာမလေကို အဆောတလျှင် လက်ထပ်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ဖမ်းရန်ဆရာသည် အလွန်ကြွယ်ဝချမ်းသာသော ကြေးရတတ်ဖြစ်သွားမည်ဆိုပါက မိမိအနေနှင့် မိမိသမီးအတွက် ထိုအိမ်ကို ရလိမ့်မည်မဟုတ် ဟူ၍ စိုးရိမ်နေသည်။ သို့ရာတွင် ယခုအခါ၌ကား တောင်တောင်အိမ် စဉ်းစားနေ၍ အကျိုးတူ တော့မည်မဟုတ်ပေ။ ယင်းသို့ စဉ်းစားဆင်ခြင်ပြီးလျှင် ဒဏ္ဍာပါဏီသည် စွန့်စားခြင်းကြီးစွာဖြင့် မိမိ၏တာဝန်ဝတ္တရားကို ဆောင်ရွက်ရန် ရှေ့သို့လှမ်းလာသည်။ အတ္ထာမလေ၏ ယောက္ခမ ဖြစ်နေသည့်အတွက် ယခုအခါ၌ အတ္ထာမလေတို့၏ အိမ်ထောင်စုအတွက် ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်ရန် တာဝန်သည် သူပခုံးပေါ်တွင် ရောက်ရှိလာသည်။ ဒဏ္ဍာပါဏီသည် ဆန္ဒရှိ၏ ရှေ့မှောက်တွင်ပင် အတ္ထာမလေအား အားပေးစကားပြောကြားပြီးလျှင် အတ္ထာမလေ၏ ရှေ့မှောက်၌ သူ၏ စီမံကိန်းကိုချပြသည်။

ဒဏ္ဍာပါဏီက ပြောသည်။

“အခု အတ္ထာမလေ ပန်းချီကောလိပ်တက်ဖို့ မလိုတော့ဘူး။ ပန်းချီကောလိပ်မှာ ပန်းချီအနုပညာသင်ကြားတာကို ရပ်လိုက်ပြီး ငါ တည်ထောင်ထားတဲ့ ကြော်ငြာကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်ရင် လုံလောက်ပြီ။ အတ္ထာမလေကို တစ်လနေတစ်ထောင် လစာအဖြစ်ပေးဖို့ ငါ တာဝန်ထား။ လစဉ်လတိုင်း အတိုးငွေ ခြောက်ရာပေးဆပ်ပြီးတော့ ကျန်တဲ့ငွေလေးရာကို သူ လက်ထဲထည့်မယ်။ တကယ်လို့ ကံကောင်းထောက်မရင်တော့ ငါတို့ အိမ်ပြန်ရချင် ရလိမ့်မယ်။ အလုပ်ရှာပေးဖို့ရာက ငါ တာဝန်၊ အဲဒီအလုပ်ကို အပြည့်အဝလုပ်ပြဖို့က အတ္ထာမလေရဲ့တာဝန်”

အတ္ထာမလေသည် ဒဏ္ဍာပါဏီ၏စကားကိုငြိမ်ပြီး နားထောင်နေသည်။ ထိုအချိန်၌ မည်သည့်အကြောင်းအရာကိုမှ အတ္ထာမလေ စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိဟူ၍ ဒဏ္ဍာပါဏီ သိနေသည်။ အတ္ထာမလေ၏ စိတ်အခြေအနေကို နားလည်သဘောပေါက်သည်ဖြစ်၍ ဒဏ္ဍာပါဏီက ပြောလိုက်သည်။

“တကယ်လို့ အပြင်ထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုရင် မင်းငွေနှစ်ရာတောင် ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ အိမ်မှာထိုင်ပြီး ပန်းချီရေးဆွဲနေရင်လည်း မင်းစားဖို့သောက်ဖို့တောင် အလျင်မီ အောင်ရဖို့ မလွယ်ဘူး။ ငါပေးတဲ့ အကြံဉာဏ်ကိုလိုက်နာတာ မင်းအတွက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မယ်” ယင်းသို့ ပြောပြီးလျှင် ဒဏ္ဍာပါဏီသည် ထွက်ခွာသွားသည်။

ဆန္ဒရှိသည် အတိုင်းထက်အလွန် ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေသည်။ ဝမ်းသာလွန်းမက ဝမ်းသာနေသည်ဖြစ်၍ ဖခင်အား အတင်းပြောဖက်သည်။ မိမိ၏ဖခင်သည် မိမိ၏ လင်ယောက္ခိားအား တစ်ထိုင်တည်းနှင့် လခတစ်ထောင်ရသောအလုပ်ကို ပေးသည်ဟူ၍ တွေးမိသောကြောင့် အကြီးအကျယ် ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေသည်။ သို့ရာတွင် အမှန်စစ်စစ်



အားဖြင့် အတ္ထာမလေသည် တစ်လလေးရာမျှသာ ရလိမ့်မည်ဟူသောအချက်ကိုမှ ထည့် မတွက်မိပေ။

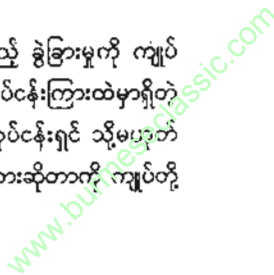
ဒဏ္ဍာပါဏီ၏စကားကို ကြားရသောအခါ အတ္ထာမလေသည် ဝမ်းသာရမလား၊ ဝမ်းနည်းရမလားဟု မတွေးတတ်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ထိုအချိန်၌ သူ့အနေနှင့် အပြင်းအထန် ငွေလိုအပ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ဓမ္မစကားကို ကြားရသောအခါ အတန်ငယ် အားရှိသလိုလို ဖြစ်သွားသည်။ သို့ရာတွင် အလုပ်ကို လုပ်လိုစိတ်မရှိပေ။ ‘ကွပ်ကဲ၊ ကွပ်ကဲ’ဟူ၍ ခေါ်ကြသည့် နိုင်ငံခြားသား ကလေးကလေးလူမျိုးများကို သူ့အရက်လုံလောက်ရုံမျှ အဝတ်ဝတ်လျက် ခူးထောင်ပေါင်ကားအနေအထားဖြင့် မတ်တတ်ရပ်နေကြသူတို့၏စာတ်ပုံများကို အနုပညာ စိုးစဉ်မျှမပါဘဲ ပုံကြီးချဲ့လျက် ထိုပုံများပေါ်တွင် အရောင်ဖြယ်ပေးရခြင်းသည်သာလျှင် သူ၏အလုပ်ဖြစ်သည်။ တစ်လမှာပေး၏ အနုပညာ၊ ယဉ်ကျေးမှု၊ ကာဝန်နှင့် စသည်တို့နှင့် မဆီလျော်မအပ်စပ်သည့် စက်ရပ်ယဉ်ကျေးမှုတစ်ခုကို ဖြန့်ဖြူးရန်အတွက် အတ္ထာမလေ ကြိုးစားအားထုတ်ရပေလိမ့်မည်။ အလုပ်အကိုင်နှင့်ပတ်သက်၍ အတ္ထာမလေသည် မြင်သည်၊ နိမ့်သည်ဟူ၍ မတွက်ပေ။ သို့ရာတွင် ထိုကုမ္ပဏီ၌နေလျက် မိမိအနေနှင့်လုပ်ကိုင်ရသော အလုပ်ဟူသမျှအား ပန်းချီအနုပညာဟူ၍မှ မထင်မှတ် မယူဆပေ။

ထိုအချိန်အတောအတွင်း ‘ကလိုက်မလာ’ စာစောင်၏ အယ်ပီတာ ရှုဂဝဏန်သည် အတ္ထာမလေကို လိုက်ရှာရင်းနှင့် အတ္ထာမလေတို့၏အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ပန်းချီဆရာ ကွယ်လွန်သွားသည့်အတွက် ဝမ်းနည်းကြောင်း ပြောပြပြီးသည့်နောက် သူ၏စာစောင်အတွက် အတ္ထာမလေ၏ထံ၌ ရေးဆွဲပြီးသော ပန်းချီပုံရှိလျှင် ရယူလိုသည့်အတွက် လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။

အတ္ထာမလေက ရှုဂဝဏန်အား အကြောင်းမပြောပြလိုက်သည်။ မကြာမီက ဒဏ္ဍာပါဏီ တင်ပြသွားသော စီမံကိန်းကိုလည်း ပြောပြသည်။ အတ္ထာမလေ၏ စကားကို ကြားရသောအခါ ဒဏ္ဍာပါဏီ၏ စီမံကိန်းကို လက်ခံလိုသည့်စိတ် ယဏ္ဍာမလေတွင် မရှိကြောင်း ရှုဂဝဏန် ရိပ်မိသွားသည်။ လခ တစ်ထောင်ရမည့်လုပ်ငန်းဖြစ်သော်လည်း ယင်းလုပ်ငန်းမျိုးကို မနှစ်မသက်သည့် လူငယ်တစ်ယောက်ကို ယခုမျက်မှောက် လူ့လောက၌တွေ့ရသည်ဖြစ်၍ ရှုဂဝဏန်အကြီးအကျယ် အံ့ဩသွားသည်။

ရှုဂဝဏန်က ပြောပြသည်။

“အလုပ်အကိုင်နှင့်ပတ်သက်၍ မြင်သည် နိမ့်သည်ဆိုသည့် ခွဲခြားမှုကို ကျွန်ုပ် မပြုလုပ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်ုပ်တို့အနေနှင့် အနုပညာနှင့်စီးပွားရေး လုပ်ငန်းကြားထဲမှာရှိတဲ့ ခြားနားချက်ကိုတော့ နားလည်သင့်တယ်လို့ ထင်တယ်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင် သို့မဟုတ် အလုပ်ရုံပိုင်ရှင် လုပ်လိုသလား။ ဒါမှမဟုတ် အနုပညာရှင်လုပ်လိုသလားဆိုတာကို ကျွန်ုပ်တို့ အနေနှင့် ပထမဦးစွာ ဆုံးဖြတ်ရလိမ့်မယ်”



အတ္ထာမလေသည် ရှုရဝဏ်နိဗ္ဗာန်သောစကားကို အပြည့်အဝ နားမလည်ပေ။ တအံ့တဩဖြစ်ပြီးလျှင် ရှုရဝဏ်ကို ကြည့်နေသည်။

ရှုရဝဏ်က ဆက်ပြောသည်။

“မောင်ရင်ယောက္ခမက မောင်ရင်ကို စီးပွားရေး လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်ဖို့ ပြောနေတယ် ဆိုတာသိရတယ်။ အဲဒီစီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှာ အနုပညာရဲ့ အကာအကွယ်ယူပြီးတော့ တခြား လူတွေရဲ့ လိုအပ်ချက်ကိုကြည့်ပြီး နည်းမျိုးစုံနှင့် တခြားလူတွေကို ဆွဲဆောင်ဖြားယောင်းဖို့ အတွက် လုပ်ငန်းအမျိုးမျိုးကို လုပ်ရလိမ့်မယ်။ မောင်ရင်အခု ပန်းချီဆွဲနေတာကတော့ အနုပညာတစ်ရပ်ဖြစ်တယ်။ အဲဒီအနုပညာရဲ့အကူအညီနဲ့ မောင်ရင် ကိုယ့်အတွေးအခေါ်တွေကို ဖော်ပြနေခြင်းဖြစ်တယ်။ မောင်ရင် အနုပညာလက်ရာတွေမှာ မောင်ရင်ရည်မှန်းချက်၊ မောင်ရင် အတွေးအခေါ်၊ မောင်ရင်ပိုညာဉ် ပေါ်လွင်နေတယ်။ မောင်ရင်ဟာ တစ်ခြားလူများရဲ့ လိုအပ်ချက်ကို ဂရုပြုမယ့်အစား သူတို့အကျိုးကိုသာ စဉ်းစားစိတ်ကူးတယ်။ တကယ်လို့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းဟာ လိုအပ်တယ်လို့ဆိုလျှင် အနုပညာကို အကျိုးပြုလုပ်ငန်းရဲ့ အသွင်တစ်ခု လို့ ပြောနိုင်တယ်”

အတ္ထာမလေက ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်က အနုပညာရှင်လုပ်လိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ဓာတ်ပုံတစ်ချို့ကို အရောင်ဖြယ်ရတဲ့အခါ ကျွန်တော် အကြီးအကျယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ်။ မိမိလည် မတိုးတက်သေးတဲ့၊ တစ်ဝက်တစ်ပျက်သာ တိုးတက်နေတဲ့လူတွေကို လှည့်စားတဲ့ အကြောင်း တရား တစ်ခုဖြစ်နေပါကလားလို့ ကျွန်တော်အကြိမ်များစွာ တွေးမိခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် ရေးဆွဲတဲ့ ပန်းချီဓာတ်ပုံများကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်အမြဲမပြတ် ဂုဏ်ယူတယ်။ စိတ်ဓာတ် တက်ကြွမှုလည်း ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော် ပန်းချီပုံတွေမှာ ကိုယ့်အမိန့်ခံင်ရဲ့ အငွေအသက်တွေ ကိန်းအောင်းနေပါတယ်”

အတ္ထာမလေ၏စကားကိုကြားရသောအခါ ရှုရဝဏ်နိဗ္ဗာန်ပြုံးနေသည်။ လူလင် အတ္ထာမလေ၏ အတွင်းသဘောနှင့် တညီရှိနေသော အနုပညာရှင်ကို နားလည်ရိပ်မိသွားသည်။

“ယနေ့ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ သာမန်ပြည်သူလူထုကို မှိုင်းတိုက်ပြီး သို့မဟုတ် သွေးဆောင်ဖြားယောင်းပြီး သူတို့ရဲ့ ကိုယ်စိတ်နှလုံးကို ညစ်ညမ်းအောင်လုပ်နေတဲ့ လုပ်ငန်း များသာ တွင်ကျယ်နေကြတယ်။ အောင်မြင်နေကြတယ်။ တိုင်းပြည် လွတ်လပ်ရေး ရပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ အဲဒီလိုသဘောတွေဟာ ဒီနိုင်ငံမှာလည်းပဲ အရှိန်အဟုန်နှင့် ဖွံ့ဖြိုးနေတယ်။ တချို့လူတွေဟာ မသိနားမလည်တဲ့ပြည်သူလူထုကို နောက်ဘက်တွန်းထိုးပြီး မိမိတို့ ကိုယ်တိုင်က ငွေကြေးအမှုများအပြား ရရှိဖို့အတွက် အဲဒီကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့ နည်းလမ်း တွေကို အသုံးပြုနေကြတယ်။ လူတွေကို မိုက်မဲပြီး ယုတ်ညံ့တဲ့အယူအဆတွေ ရှိလာအောင် ပေါ့ပေါ့နေ၊ ပေါ့ပေါ့စားများ ဖြစ်လာအောင်လုပ်တဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ငန်းမျိုးမဆို အကျိုးစီးပွား

ဖြစ်ထွန်းနေကြတယ်။ အခု မောင်ရင် ကိုယ်လုပ်ရမယ့်အလုပ်ကို မနှစ်သက်ဘူးလို့ ပြောနေ တယ်။ ဒါပေမဲ့ အနုပညာကို အကျိုးပြုနေရင် မောင်ရင်အနေနဲ့ နေထိုင်စားသောက်ရေး အဆင်ပြေလာဖို့ လွယ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

အတ္ထာမလေက မေးလိုက်သည်။

“လဲ့လစ်ရီယာ စိုက်ထုတ်လျှင် အပြည့်အဝ အောင်မြင်ထမြောက်အောင် လုပ်လို့ မရတဲ့ အလုပ်မျိုးမရှိဘူးလို့ စင်များပဲ ကျွန်တော်ကို ပြောပြဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“မောင်ရင်ပြောတာ မှန်ပါတယ်။ အနုပညာရှင်များအနေနှင့် ခေတ်နှင့်လျော်ညီတဲ့ အရာဝတ္ထုများကို အသုံးပြုပြီးတော့ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုစားသမားတွေနှင့် ပြင်းပြင်း ထန်ထန် တိုက်ပွဲဝင်ရလိမ့်မည်။ ကောက်၊ပေမို့တဲ့ ပန်းချီကားတွေကို ဝယ်ယူပြီး မိမိတို့အိမ်မှာ ဆွဲချိတ်ထားတဲ့လူတွေ ယနေ့ ကျွန်တို့အိမ်မှာ မရှိတော့။ ဓာတ်ပုံတို့ တချို့လူတွေ ပန်းချီ ကားများကို ဝယ်ကြလျှင်လည်း၊ ဖိလီလိုဝယ်တဲ့အတွက် အနုပညာရဲ့ ရည်မှန်းချက်ဟာ အပြည့်အဝ အောင်မြင်မလာနိုင်တော့။ ကျွန်တို့အနေနှင့် ရောင်းပန်းချီကားများကို ရေးဆွဲပြီး ဆင်းရဲသူ၊ ဆင်းရဲသားများကို ချေးပေးပေးနှင့် ရောင်းပေးပြီးတော့ ဆင်းရဲသူ၊ ဆင်းရဲသားတွေ အနုပညာကို စိတ်ဝင်စားလာအောင် လုပ်ကြရလိမ့်မယ်။ ပြုပြင်၊ ကမ်း၊ သတင်းစာတွေထဲမှာ ပန်းချီပုံများကို ရိုက်နှိပ်ပြီး အညာရပ်၊ ခရောင်ကြားထဲမှာ အမှတ်တရားကို ဖြန့်ဖြူးကြရလိမ့်မယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်တို့အနေနှင့် အချိန်ကြာတဲ့အခါ ဆက်လက်ပြီး ကိုက်ပွဲမဝင်ဘူးဆိုရင်တော့ ကျွန်တို့နိုင်ငံမှာ ပန်းချီအနုပညာ တစ်ပန် ခေါင်းမလှော်၊ မဟုတ်လား။ ယနေ့ အဖို့မှာဆိုရင် အနုပညာရဲ့ ထုတ်ပေးမှုအပြင်ပေမယ့် ပေါ့ပေါ့တဲ့အတွက် အနုပညာအားလုံးဟာ ပျောက်ကွယ်တော့မလို့လဲ ဖြစ်နေပြီ။ ယနေ့ ပြတိုက်၊ အကာ၊ ဓာပ၊ ဂီတတွေ အနုပညာတွေရဲ့ အခြေအနေ ဘယ်လောက်ဆိုးဝါးဝါး ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ၊ မောင်ရင်အသိပဲ မဟုတ်လား”

တိုင်းပြည်နိုင်ငံ၏ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို စေမန်သုံးသပ်နေသော ရှုရဝဏ်နိဗ္ဗာန်ကို တွေ့ရသောအခါ ရှုရဝဏ်နိဗ္ဗာန်သည် ထိုအချိန်၌ ထိပ်တစ်အမြင့်အထိကို ပုဂံကောင်းနေနေပြီဟူ၍ အတ္ထာမလေ တွေးမိသည်။ သို့ရာတွင် အမှန်တကယ်မှာမူ မပေပေ။ ရှုရဝဏ်နိဗ္ဗာန် ဆက် ပြောသည်။

“အခု ကျုပ် မောင်ရင်ကို တစ်လ ငွေနှစ်ရာပေးဖို့ အစီအစဉ်လုပ်နိုင်တယ်။

မောင်ရင် ရေးဆွဲထားတဲ့ပန်းချီကားတွေကို ပြည်သူလူထုကြားထဲမှာ ဖွံ့ဖြိုးသလောက် ဖွံ့ဖြိုး အောင် ကျုပ်အောင်ရွက်ပေးမယ်။ အချိန်အတန်ကြာ သွားတဲ့အခါကျတော့ မောင်ရင် ငွေပိုပြီး ရချင်ရလာလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အတိအကျတော့ ပြောမပြနိုင်ဘူး”

သူ၏ဖခင် အိမ်အပေါင်ထားပြီး ငွေချေးငွားသည့်အဖြစ်အပျက်ကို စကားပေါ့လျက် အတ္ထာမလေကပြောပြသည်။

“ကျွန်တော့်အနေနှင့် အတိုးဆပ်ရုံအတွက် သက်သက်နှင့် တစ်လငွေခြောက်ရာ လိုအပ်နေပါတယ်”

“တကယ်လို့ ဇောဝီရင်အနေနဲ့ အိမ်ကို မမှထားရဘူး သတ္တိရှိပါမှ ကျုပ်အခုပြောမယ့် စကားကို မောင်ရင် လက်ခံနိုင်လိမ့်မယ်။ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ယောက်ကိုပြောပြီး ငွေငါးဆယ် လောက် အိမ်လခပေးရတဲ့ သိမ်တစ်အိမ် မောင်ရင်အတွက် ရှာပေးမယ်။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း လခနဲ့ငှားနေတဲ့ အိမ်မှာပဲနေတယ်။ မောင်ရင်အင် ကိုယ်တိုင် မချီနိုင်တဲ့ဝန်ကို မောင်ရင်က ဘာကြောင့် ချီချင်တာလဲ။ တကယ်လို့ မောင်ရင်ယောက္ခမ ဆန္ဒရှိတယ်ဆိုရင် အိမ်တာဝန်နှင့် အကြွေးဆပ်ရမယ့်တာဝန်ကို သူ့အပေါ် လွှဲပေးလိုက်ပါလား။”

အတ္တမလေသည် ရှုရဝဏ်၏စီမံကိန်းကို သဘောကွသည့်။ ဆုနွှာရီ၏ ဖခင်သည် ကြွေးဆပ်ပြီး အိမ်ကိုသူ့လက်ထဲတွင် ထားနိုင်သည်ဟူ၍ စဉ်းစားမိသည်။ မိမိကိုယ်တိုင်ကမူ အနုပညာရှင်အဖြစ်ဖြင့် နေသွားရန်ဟူသော ရည်မှန်းချက်ကို ပြည့်ဝအောင်မြင်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်သွားမည်။ ယင်းကဲ့သို့ ၁၀နေနည်းမျိုးဖြင့် နေထိုင်သွားခြင်းသည် အမှန်တကယ် အလွန်တရာကြီးကျယ်သော စာရေးကျင့်ကြံအားထုတ်မှု ဖြစ်သည်ဟူ၍ အတ္တမလေ ထင်မှတ်သည်။ အတ္တမလေသည် ရှုရဝဏ်အား ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကြား လိုက်သည်။ ရှုရဝဏ်လည်း အတ္တမလေအား နှုတ်ဆက်စကား ပြောကြားပြီးလျှင် ထွက်ခွာ သွားလေသည်။

အတ္တမလေ၏ စီမံကိန်းသစ်ကို ဆုနွှာရီနှင့် မိခင်မိနာချီအမွှာလတို့က သဘော မတူကြပေ။ အတ္တမလေက ဆုနွှာရီအား သူ့အလိုဆန္ဒကို ပြောပြသောအခါ အတ္တမလေ ရူးများသွားပြီလားဟူ၍ သံသယဖြစ်သွားသော်။ ထိုအကြောင်းကို သူ၏ဖခင်သိသွားလျှင် အတ္တမလေအား စကားပင်ပြောတော့မဟုတ်ဟူ၍ ဆုနွှာရီယူဆသည်။ ဆုနွှာရီ တင့်တို၊ တရယ်ရယ်လုပ်နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ သူ့ဖခင်၏စကားကို မိမိ မလိုက်နာပါက ဆုနွှာရီသည် မိမိအား အပက်လုပ်တော့မည်မဟုတ်ဟူ၍ စိုးရိမ်စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ဆုနွှာရီက နှင်ပင်ဆ လုပ်နေသောအခါ အတ္တမလေ၏ မိခင်လည်း အတ္တမလေ ၏ ဓရွေသို့လာပြီး မျက်ရည်စမ်းစမ်းနှင့်ဖြစ်နေသည်။ မိနာချီအမွှာလက ပြောသည်။

“သား၊ သားရဲ့အဖေက သားတို့ သူ့အသက်ထက်တောင် ချစ်မြတ်နိုးတယ်။ သားရဲ့အဖေက ဒီအိမ်ကို သားအတွက်ရည်ရွယ်ပြီး လိုလိုလားလားနှင့် ဆောက်ခဲ့တာဖြစ်တယ်။ ဒီအိမ် လက်လွှတ်သွားချင်သွားပါစေလို့ သားပြောတာ မေမေကြားရတယ်။ သားရဲ့ ဒီစကား ဟာ ဘယ်အထိ သင့်လျော်မှန်ကန်မှု ရှိနိုင်ပါ့လဲ။ သားဟာ မိဘတွေရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်တယ်။ မိဘတွေရဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းအဖော် သားပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိတယ်ဆိုလို့ရှိရင် မိဘရဲ့ ကြွေးမြီကိုလည်း သားပဲ ဆပ်ရလိမ့်မယ်။ ဆာကံ့ကားအရင့်မကြီးဖြစ်ပြီးတော့ မိမိ တာဝန် ဝတ္တရားကို အခုလို ခါထုတ်ပစ်တာ မသင့်လျော်ဘူး။”



အတ္တမလေ ရုတ်တရက် ဘုန်းကြီးဖြစ်သွားပြီဟူ၍လည်းကောင်း၊ ယင်းသို့ မဖြစ် စေဖို့ တားမြစ်ပိတ်ပင်ရန်နှင့် မိမိတို့ တာဝန်ဝတ္တရားဖြစ်သည်ဟူ၍ ယောက္ခမနှင့် ချွေးမ နှစ်ယောက်လုံးက ထင်မြင်ယူဆကြသည်။ ယိုးရန်ဆရာ ကွယ်လွန်သွားသည်အတွက် ဖြစ်ပေါ် လာသော စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်မှုကြောင့်သာလျှင် အတ္တမလေဦးနှောက် ရှောင်သွားသည်ဟု ယောက္ခမနှင့် ချွေးမတို့နှစ်ယောက်လုံးက ထွက်ကြသည်။

ထိုနေ့ည၌ အတ္တမလေ အိပ်၍မပျော်တော့ပေ။ အနုပညာအမည်ရှိသော လက်နက် လှလှလေးကို ကိုင်စွဲလျက် သတ္တိရှိစွာဖြင့် ဘဝစစ်မြေပြင်သို့ ထွက်လာပြီးလျှင် တိုက်ပွဲဝင်ရန် ဈာများနေသည်။ မိမိအတွက် ဆန်တစ်ပြည် အဝတ်စုံနက်ကိုနှင့် ပန်းချီဆွဲရန်အတွက် စက္ကူနှင့်ဆေးသာလျှင် လိုသည်ဟုတွက်ထားသည်။ သူ့အတွက် ယင်းပစ္စည်းဝတ္ထုများ ဘယ်မှာ ချို့တဲ့မှုရှိနိုင်မည်နည်း။ သို့ရာတွင် မိနာချီအမွှာလ၏ မျက်ရည်ကိုလည်း လျစ်လျူ မရွတ်နေ၍ မရပေ။ မိမိဖခင်ယူထားသော ကြွေးမြီကို တစ်နည်းနည်းဖြင့် မဆပ်ဘဲနေ၍ မဖြစ်ဟူ၍ အတ္တမလေ ရုတ်တရက် သဘောပေါက်လာသည်။ သို့ရာတွင် မည်သို့မည်ပုံ ဆပ်ရမည်ဆိုသည်ကိုမူ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။

နံနက်ချိန် ရောက်လာပြီ။ အခန်းပြတင်းတံခါးများမှ နံနက်ခင်း လေပြေလေညင်းနှင့် နေရောင်ခြည်သည် အခန်းထဲဝင်ရောက်လာသည်။ အတ္တမလေသည် ပြတင်းတံခါးအနီး လာရပ်ပြီးလျှင် အာနန္ဒီတို့၏ခြံဘက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ့နာဝသို့ တိုးဝင်လာသည့် ပွင့်သစ်စ၊ ဖူးသစ်စ ပန်းပွင့်နှင့်ပန်းဝတ်ဆံတို့သည် သူ့ကို ညှို့ယူပမ်းစားထားကြသည်။ မိမိ၏ အတွင်းသန္တာန်စိတ်၌ တဖြည်းဖြည်းငြိမ်းချမ်းသည့် အသိတရား တစ်ခုပျံ့နှံ့လာသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် အတ္တမလေသည် အတန်ငယ် သက်သာရာ ရသွားသည်။

ခပ်ဝေးဝေးတွင် လှမ်းမြင်ရသော ‘နာဂလိဂ်’ သစ်ပင်သည် ပင်လုံးကျွတ် အပွင့်များ ပွင့်နေကြသည်။ ထိုသစ်ပင်သည် ကြီးမားသော ပန်းဆိုင်၊ ပန်းအိုးကြီးတစ်ခုသဖွယ် ထင်နေ ရသည်။ အာနန္ဒီသည် သစ်ပင်အောက်၌ရပ်လျက် အနိမ့်ပိုင်းအကိုင်းများပေါ်၌ ပွင့်နေကြသော ပန်းပွင့်များကို ချီးမြှင့်လျှင် ခြင်းတောင်းထဲ၌ ထည့်နေသည်။ အာနန္ဒီကို တွေ့ရရုံမျှနှင့် ဆံပင်လျှော်ပြီး၊ ဆံပင်မခြောက်ခင် ပန်းခူးရန် ထိုနေရာသို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်ဟု သိရှိသွားသည်။ အာနန္ဒီက အတ္တမလေကို မမြင်ပေ။ ယင်းပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေ၌ အာနန္ဒီကို မြင်ရသောအခါလှပသော ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို တွေ့မြင်ရသည့်အလား အတ္တမလေ ထင်မှတ်သွားသည်။

အတ္တမလေ ရုတ်တရက် ယခင်က နေ့တစ်နေ့အကြောင်းကို သတိရလာသည်။ ထိုနေ့က သူသည် ပထမဆုံးအကြိမ် ထိုခြံထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။ ထိုအချိန်၌ အာနန္ဒီသည် ‘မိုဒယ်’ အဖြစ်နှင့် ထိုင်နေသည်။ အနုပညာနတ်ဒေဝီသည် သက်ရှိရုပ်လုံး ရုပ်တုအဖြစ်ဖြင့် ထိုင်နေရာ၌ စံပယ်နေသည်ဟူ၍ အတ္တမလေ ထင်မှတ်သွားသည်။ ယင်းမြင်ပွင့်သည်



www.burmeseclassic.com

မည်မျှလှသနည်း။ မည်မျှနှစ်သိမ့်ရွှင်လန်းမှု ဖြစ်စေသနည်း။ ယနေ့လည်း သူ၏မျက်မှောက်၌ ထိုခြုံ ထို 'နာဂလိဂ်' သစ်ပင်၊ ထိုအာနန္ဒီ ...။

အဏ္ဏမလေ၏ စိတ်နှလုံးထဲတွင် အတိတ်၏ချိုမြိန်သော အမှတ်သညာများ၊ ရတ်တရက် ကြွတတ်လာကြပြီးလျှင် ယင်းအမှတ်သညာများထဲ၌ အဏ္ဏမလေ မြုပ်နှစ်သွားသည်။ ထိုနေရာ၌ အားလုံးကိုမေ့ပြီး အဏ္ဏမလေရပ်နေသည်မှာ နံနက်ခင်း ရွှေရောင်ခြည် မိုးရွာချစဉ် အနုပညာနတ်ဒေဝီအား ငေးမျှော်စွဲစားနေသည့်အလား ထင်မှတ်ရသည်။ အဏ္ဏမလေသည် အာနန္ဒီအား မမှိတ်မသန် စိုက်ကြည့်နေပြီးသည့်နောက်မှ မိမိ၏အပြုအမူသည် မသင့်လျော်ပါကလားဟူ၍ သတိရလာသည်။ အလှကို သုံးဆောင်ခံစားစဉ်ခဏ၌ သူ၏ စိတ်နှလုံးတွင် ဤကဲ့သို့သော သေးသိမ်ယုတ်ညံ့သည့် အတွေးအသိမျိုး ပေါ်မလာပေ။ အာနန္ဒီ၏ထံ၌ ဆွဲဆောင်စွမ်းအားတစ်မျိုးရှိသည်ဟူ၍ အဏ္ဏမလေ ထင်မှတ်သည်။ သဘာဝနတ်သမီး၏ စွမ်းအားတစ်ခုခုကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားတက်ကြွလာပြီးလျှင် ဥဒေါင်းသည် သူ၏ ရောင်စုံအတောင်ကိုဖြန့်လျက် တမေတမော က၍များ နေသလား။ ထိုနည်းအတိုင်း အဏ္ဏမလေ၏ စိတ်နှလုံးထဲတွင် ကိန်းဆောင်းနေသော အနုပညာဉာဉ်တည်းဟူသော ဥဒေါင်းကို ကရန်အတွက် နှိုးဆော်တိုက်တွန်းသည့် စွမ်းအားတစ်ခု အာနန္ဒီ၏ထံ၌ ရှိနေသည်။

ဤအိမ်ကို စွန့်ခွာထွက်သွားပါက ယင်းကဲ့သို့သော ရှုခင်းမျိုးကို ကြည့်လိုပါသော်လည်း ကြည့်နိုင်တော့မည်မဟုတ်ဟူ၍ အဏ္ဏမလေ တွေးမိသည်။ ယင်းသစ်ပင်မျိုး၊ ယင်းကျေးငှက်မျိုး၊ ယင်းအာနန္ဒီမျိုး၊ ယင်းပတ်ဝန်းကျင်မျိုး မိမိအနေနှင့် ဘယ်မှာတွေ့နိုင်မည်နည်း။

အဏ္ဏမလေ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုချလိုက်သည်။ စီးပွားရေးအလုပ်နှင့် အနုပညာရှင်အလုပ်ကို တစ်ပြိုင်နက်လုပ်ပြီး အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမည်ဟူ၍ အကြံရရှိလာသည်။ ယောက္ခ ဒဏ္ဍပါဏီ အစပျိုးထားသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို စီးပွားရေးသမားတစ်ဦးအနေနှင့် မိမိတာဝန်ဝတ္တရားကို သိရှိနားလည်စွာဖြင့် ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်မည်။ အိမ်အပေါ်ထပ်ရှိ မိမိအခန်း မိမိ၏ပိုင်နက်အတွင်း၌ အနုပညာရှင်အဖြစ်ဖြင့် မိမိစိတ်တိုင်းက ပန်းချီပုံအမျိုးမျိုးကို ရေးဆွဲမည်။

အဏ္ဏမလေသည် အနုပညာကောလိပ်၏ အကြီးအကဲထံသွား၍ မိမိ၏ အခြေအနေကို ပြောပြသည်။ အဏ္ဏမလေ တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ကျောင်းထွက်သွားရသည့်အတွက် အနုပညာကောလိပ် အကြီးအကဲသည် စိတ်မချမ်းမသာကြီးစွာဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အဏ္ဏမလေအား သူ့ဆန္ဒရှိသည့်အတိုင်း အလုပ်လုပ်ခွင့်ကိုပေး လိုက်သည်။

“ဘယ်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကိုဖြစ်ဖြစ် မင်းလုပ်လိုက လုပ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပန်းချီဆွဲတဲ့အလုပ်ကိုတော့ ဘယ်တော့မှ ရပ်မပစ်နှင့်။ မင်းမှာ ပန်းချီအနုပညာ ရှိနေတယ်။ အခွင့်ရတိုင်း ပန်းချီရေးဆွဲတဲ့အလေ့အကျင့်ကို ဆက်လက်လုပ်နေပါ။ အခါအခွင့်သင့်တဲ့ အခါတိုင်း မင်းဆွဲထားတဲ့ ပန်းချီပုံတွေကိုယူပြီး ငါ့ဆီလာဖို့ မမေ့နှင့်”

ယင်းသို့ပြောပြီးလျှင် ပန်းချီကောလိပ် အကြီးအကဲသည် အဏ္ဏမလေအား ပြန်လွှတ်လိုက်လေသည်။

အဏ္ဏမလေ အယူအဆပြောင်းလဲသွားသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်ဖြစ်၍ ဆန္ဒရှိသည် အလှန်အပြောင်းသွားသည်။ အဏ္ဏမလေသည် ဒဏ္ဍပါဏီ၏ကုမ္ပဏီ၌ အလုပ်စတင်လုပ်ကိုင်ပြီး နေ့စဉ်နေ့တိုင်းပင် အချိန်မှန်မှန် ကုမ္ပဏီသွားသည်။ နံနက် ၁၀ နာရီမှ ညနေ ၅နာရီအထိ ကုမ္ပဏီ၌ အလုပ်လုပ်ရသည်။ မနိမကပ် လုပ်တတ်သူဖြစ်သောကြောင့် အဏ္ဏမလေသည် သတ်မှတ်ပိုင်းခြားထားသည့် အချိန်အတွင်း အခြားလူများထက် နှစ်ဆအလုပ်လုပ်သည်။ အခြားသူများအားလည်း မိမိနှင့်အတူ အလုပ်မလုပ်ဘဲမနေအောင် ပြုလုပ်သည်။ ဒဏ္ဍပါဏီသည် နေရာအနုအပြား လှည့်လည်သွားလာပြီးလျှင် ဖောက်သည်များထံမှ အော်ဒါရအောင် ကြိုးစားအားထုတ်သည်။ ထိုအချိန်က ရပ်ရှင်ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်များသည် ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှု မပြုလုပ်ရဘဲနှင့် ငွေကြေး အဆမတန် ခုဆောင်းနိုင်ကြသည်။ ယင်းတို့ကို အကြောင်းပြုလျက် ဒဏ္ဍပါဏီလည်း ဝင်ငွေကောင်းနေသည်။ ကပ်စေးနှံကော်တရာအဖြစ်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ထက်ပင် ဒဏ္ဍပါဏီသည် ငွေကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ထုတ်ထားသည် အတတ်ပညာကို သိရှိနားလည်သည်။ သူ၏စီးပွားရေးလုပ်ငန်း၊ ယခုကဲ့သို့ အရှိန်အဟုန်ဖြင့် သွားနေလျှင် အဏ္ဏမလေအား အကြွေးရှင်လက်ထဲက အိမ်ကို ပြန်ရအောင်လုပ်ပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟူ၍ ဒဏ္ဍပါဏီ စိတ်ချယုံကြည်သည်။

နံနက်ချိန် အလုပ်မသွားခင်နှင့် ညနေအလုပ်မှပြန်လာပြီးနောက် အချိန်အတန်ကြာမျှ အဏ္ဏမလေသည် သူ၏ စတုဒီယို၌ထိုင်လျက် အလုပ်လုပ်နေတတ်သည်။ ယင်း အလုပ်လုပ်နေချိန်၌သာလျှင် ထိုနေ့အဖို့ မိမိအနေနှင့် အချိန်ကိုကောင်းစွာအသုံးချရသည်ဟူ၍ အဏ္ဏမလေ ယူဆသည်။ ယင်းသို့ ကိုယ့်အလုပ်ကို လုပ်နေသည့်အခါ၌ သူ၏ကိုယ်ရော စိတ်ပါ မောပန်းနှမ်းလျှခြင်းဟူသမျှ ရွေ့လျားပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ယင်းသို့အားဖြင့် အဏ္ဏမလေသည် ပန်းချီပုံများကို တစ်ပုံပြီးတစ်ပုံဆွဲနေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဆန္ဒရှိကိုခေါ်ပြီး အလည်အပတ်လည်း ထွက်သည်။

အဏ္ဏမလေ၏ ယင်းလုပ်ငန်းဆောင်တာကို ဆန္ဒရှိ မနှစ်ခြိုက်ပေ။ သူ့အနေနှင့် ညမိုးချုပ်မှ အချိန်အနည်းငယ်မျှသာ အဏ္ဏမလေနှင့် စကားပြောခွင့်ရသည်။ သို့ရာတွင် ဆန္ဒရှိသည် အဏ္ဏမလေနှင့် စကားပြောသည်ကနည်းပြီး နှုတ်လှန်ထိုးနေသည်က များသည်။ အပြင်ထွက်သည့်အခါများ၌ စိတ်ထင်တိုင်း ပိုက်ဆံသုံးဖြုန်းနိုင်သည့် စွမ်းအားမရှိကြပေ။ ဆန္ဒရှိသည် ယင်းအချက်ကိုလည်း စိတ်ထဲက မကျေမချမ်းဖြစ်နေသည်။

တစ်နေ့သည့် ဆန္ဒရှိသည် အဏ္ဏမလေအား ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင် သူ့စိတ်ထဲရှိသည်ကို ဖွင့်ဟပြောပြသည်။ ဆန္ဒရှိက ပြောသည်။

“နေ့စဉ်နေ့တိုင်းပဲ နံနက်အိပ်ရာက ထတော့ တစ်ပြိုင်နက် ရှင်အလုပ်ကို သွားတယ်။ အလုပ်ကပြန်လာတော့လည်း စတုဒီယိုထဲ ရှင် တန်းဝင်သွားတယ်။ ကျွန်မကတော့ တစ်ယောက်တည်း အငူသားထိုင်နေရတယ်။ ကျွန်မ ဆက်လက်သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး”

ဆုန္ဒရီပြောသည်မှာ မှန်သည်ဟူ၍ အဏ္ဏမလေကလည်း နားလည်သည်။ လက်မထပ်ခင်က ဆုန္ဒရီသည် သူ့အပေါင်းအသင်းများနှင့်လည်းကောင်း၊ မိမိနှင့်လည်းကောင်း လွတ်လပ်သောအခါကို သို့ ဟိုဟိုသည်သည်လျှောက်လည်၍သာလျှင် နေခဲ့သည်။ ဆုန္ဒရီကို ခေါ်ပြီး မင်လယ်ကမ်းခြေအလည်သွားမည်ဟူ၍ အဏ္ဏမလေ အကြိမ်များစွာ အကြံပြုပေးခဲ့သည်။ အဏ္ဏမလေက အားတက်သရော ပြောလိုက်သည်။

“ဆုန္ဒရီ မင်းပြောတာ လုံးလုံး မှန်တယ်။ ငါပြောတဲ့စကားကို နည်းနည်းလောက် နားထောင်စေချင်တယ်။ ငါ့ရဲ့ အချိန်တစ်ဝက်ဟာ စတုဒီယိုမှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ပြင်ဆင်တာတို့၊ ခံတွဲချွန်တာတို့၊ စုတ်တံကိုဆေးရေးဆေးမြစ်တာတို့မှာ ကုန်ဆုံးသွားတယ်။ တကယ်လို့ အဲဒီအလုပ်တွေကို မင်းကူညီလုပ်ကိုင်ပေးမယ်ဆိုရင် မင်အငူသားထိုင်နေရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့အတွက်လည်း မင်းနဲ့အတူ အလည်အပတ်ထွက်ဖို့ အချိန်ရမယ် မဟုတ်လား၊ တစ်ပတ်နဲ့ခါလောက် စကုတာစီးပြီး အလည်ထွက်နိုင်လိမ့်မယ်”

ဆုန္ဒရီကိုယ်တိုင်လာပြီး မိမိကိုအကူအညီပေးလိမ့်မည်ဟူ၍ အဏ္ဏမလေ ထင်ထားသည်။ သို့ရာတွင် ထင်သလိုဖြစ်မလာပေ။ မိမိစိတ်ထဲရှိသမျှကိုလည်း အဏ္ဏမလေသည် ဆုန္ဒရီအား ဖွင့်ဟပြောပြလိုက်သည်။

ဆုန္ဒရီသည် တစ်စုံတစ်ခု အဖြေပြန်ပေးခြင်းမရှိပဲ အဏ္ဏမလေကိုသာလျှင် မိုက်ကြည့်ကြည့်နေသည်။ အဏ္ဏမလေကပြောသည်။

“ငါ မင်းအကျပ်အတည်းကို နားလည်သဘောပေါက်ပါတယ်။ တကယ်လို့ မင်းကလည်း ငါ့အခက်အခဲကို နားလည်သဘောပေါက်မယ်ဆိုရင် အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာ မလွဲဘူး”

ဆုန္ဒရီက မေးလိုက်သည်။

“လခစားအလုပ်လုပ်တဲ့အတွက် ရှင်လခ တစ်ထောင်ရနေတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်ပါလျက်နှင့် အခုလို အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ အလုပ်တွေကို ဘာဖြစ်လို့ လုပ်နေရတာလဲ။ အကျိုးမရှိတဲ့ ရှင်အလုပ်တွေကို ရပ်ပစ်လိုက်စမ်းပါ”

အဏ္ဏမလေသည် ဒေါသကြောင့် တောက်လောင်နီရဲနေသော မျက်လုံးဖြင့် ဆုန္ဒရီအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း အပြင်းအထန် တန်ခါနေသည်။

“ပန်းချီဆွဲနေတော့” ဟူ၍ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့်ပြောသော ဆုန္ဒရီ၏စကားတို့ အဏ္ဏမလေ လုံးဝသည်းမခံနိုင်ပေ။ ရှေးယခင်က သူ၏ ဖခင်ပန်းရန်ဆရာ ကျီးဒုဂ္ဂရစ်သည်

သူရေးဆွဲထားသော ပန်းချီပုံများကို စုတ်ဖြုတ်ဖြုတ် လွှင့်ပစ်ခဲ့ဘူးသည်။ အဏ္ဏမလေသည် ထိုအချိန်က စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ရခြင်းထက် အဆပေါင်းများစွာရှိပြီး ယခု စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေရသည်။ အပေသည် သူ့အဖေအနုဝညာ၏အရသာကို မခံစားတတ်ပေ။ ဆုန္ဒရီကလည်း အဖေလိုပင် ဖြစ်နေသလား။ ရုတ်တရက် ဆုန္ဒရီ ဘာဖြစ်သွားသနည်း။

လက်မထပ်ခင်က ဆုန္ဒရီသည် မိမိအား ပန်းချီဆရာကြီးဟု ပြောလျက် ချီးကျူးခဲ့သည်။ သူ့အပေါင်းအသင်းများ၏ရှေ့၌ ဂုဏ်ယူစွာပြင် မိမိအကြောင်းကို ပြောပြခဲ့သည်။ မိမိပန်းချီဆွဲရန်အတွက် ဆုန္ဒရီသည် တွန့်ဆုတ်ခြင်းအလျဉ်းမရှိဘဲ မိမိရှေ့မှောက်၌ ‘မိဒယ်’ အဖြစ်နှင့် ထိုင်ပို့ရန် မငြင်းဆန်ခဲ့ပေ။ ယနေ့ဆုန္ဒရီသည် ဘာဖြစ်သွားသနည်း။

ထိုနေ့ ညအချိန်၌ အဏ္ဏမလေ၏ စိတ်နှလုံးသည် အလွန်တရာ ယောက်ယက်ခတ်နေသည်ဖြစ်၍ ပန်းချီရေးဆွဲနိုင်ပေး မိမိအား အဏ္ဏမလေ စားစံတော့၊ တော့မလုပ် ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရ၍ ဆုန္ဒရီကလည်း အဏ္ဏမလေအား မိုက်ကြည့်ကြည့်ပြီးလျှင် အိမ်အောက်ထပ်ဆင်းသွားသည်။ အဏ္ဏမလေသည် သူ၏ စတုဒီယို၌ အတန်ကြာထိုင်ပြီးလျှင် ပန်းချီရေးဆွဲလျက် မျက်ရင်း၊ ပြင်ရင်းနှင့် စက္ကူပေါင်းများစွာ အလဟဿ ပြုန်းတီးသွားသည်။ ထို့နောက် တိတ်တဆိတ်ထလာပြီးလျှင် အခန်းထဲက ကုတင်ပေါ်တွင် လိုနေလိုက်သည်။

ခုတင်အနီး၌ပင် စာစောင်တစ်စုနှင့် စာအုပ်တစ်အုပ်ပွင့်လျက်သား ဖြစ်နေသည်။ ဆုန္ဒရီ ဖတ်ရင်းတန်းလန်းနှင့် ပစ်ထားခဲ့သည့်စာစောင်နှင့် စာအုပ်များဖြစ်သည်။ အဏ္ဏမလေသည် ယင်းစာစောင်နှင့် စာအုပ်ကို ကောက်ယူပြီး ဘီရိုထဲတွင် မထည့်ဘဲနှင့် စာမျက်နှာများကို လှန်လှော့ကြည့်လိုက်သည်။ စာစောင်မှာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ထုတ်ဝေသော စာစောင်ဖြစ်သည်။ ယင်းစာစောင်၌ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးများ မည်သည့်ရုပ်ရှင်ကားများ၌ မည်သို့မည်ပုံ ဝတ်စားဆင်ယင်၍ မည်သို့မည်ပုံ ကိုယ်ပန်းပြုနေပုံကိုလည်းကောင်း၊ မိတ်ကပ်ဖြယ်ထားပုံကိုလည်းကောင်း၊ ပုံအမျိုးမျိုး ရိုက်ကူးထားသည့် ဓာတ်ပုံများကို ပုံနှိပ်ဖော်ပြထားသည်။ စာအုပ်ကို လှန်ကြည့်လိုက်သည်။ စာအုပ်မှာလည်း လူသတ်မှု၊ ဓားပြတိုက်မှုစသော သည်းထိတ်ရင်ဖို အကြောင်းအရာများ အပြည့်ရှိနေသည့် တတိယတန်းစား အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုကို အခြေခံလျက်ရေးထားသော ဝတ္ထုစာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်သည်။

ယင်းကဲ့သို့ အောက်တန်းစား စာအုပ်များနှင့် စာစောင်များကို ဆုန္ဒရီဝါသနာပါကြောင်း တွေ့မြင်ရသည်ဖြစ်၍ အဏ္ဏမလေသည် အကြီးအကျယ်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ နေ့ရက်များ မကြာခင်က မိမိချီးမွမ်းရင်း ဆုန္ဒရီပြောသောစကားကို အဏ္ဏမလေ သတိရလာသည်။ သူ၏ ဖခင်ကမ္ဘာထီ၌ အလုပ်လုပ်သော အဏ္ဏမလေသည် ရုပ်ရှင်ပုံစံတော့များကို ရေးဆွဲနေသည်။ ယင်းပုံစံတော့များကိုကြည့်လျက် ဆုန္ဒရီက “ရှင် ဒီအလုပ်တွေက သိပ်လှတာပဲ။ အိမ်မှာရှင်ဆွဲတဲ့ ပန်းချီပုံတွေထက် အခုပုံတွေက အဆတစ်ထောင်သာတယ်” ဟု ပြောသည်။ ဆုန္ဒရီ၏ စကားကိုကြားရသောအခါ အဏ္ဏမလေသည် ငိုရမည်လား၊ ရယ်ရမည်

လားဟု မတွေးတတ်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ ရုတ်တရက် ရှုရဝဏ်ကျော်ပြောသောစကားကို သတိရလာပြီးလျှင် အယောင်အဆောင်အတူအပသည် ထမုန်တရား၏လည်မျို ညှစ်နေပြီဟူ၍ ထင်မှတ်သွားသည်။

ခုတင်ပေါ်၌ လုံနေသော အတ္တမလေသည် လမ်းကြားထဲ၌ အမှိုက်ပုံအနီးတွင် ရပ်နေသော နွားမတစ်ကောင်ကို လှမ်းမြင်သည်။ ထိုနွားမသည် အိမ်နီးနားချင်း အိမ်က နွားမဖြစ်သည်။ နွားရှင်များသည် ထိုနွားမအားစိမ်းလန်းသော မြက်များနှင့် နှမ်းဖတ်များကို ကျွေးလျက် အာဟာရဖြစ်စေသည့် အရည်များကိုတိုက်ပြီးလျှင် ဝါပြီးနေအောင် လုပ်ထား ကြသည်။ ယင်းသို့ဖြစ်ပါလျက်နှင့် ထိုနွားမသည် အမှိုက်ပုံထဲက ညစ်ပတ်ပေရေနေသော စာရွက်စုတ်တစ်စုတ်ကို ဆွဲထုတ်လျက် ဝါးနေသည်။ စားမြုံ့ပြန်နေသည်။ အကယ်၍ နွားမ၏ စရိုက်ကိုပြုပြင်ပြောင်းလဲနိုင်မည်ဆိုလျှင် လူတွေ၏စရိုက်ကို အဘယ်ကြောင့် မပြုပြင် မပြောင်းလဲနိုင်ရမှာနည်း။

ထိုနေ့ည၌ အတ္တမလေသည် ဆုန္ဒရီအား စကားပြောတော့ပေ။ မိမိထံ ဆုန္ဒရီ ကိုယ်တိုင်လာပြီး ပြောလိမ့်မည်ဟူ၍ စောင့်နေသည်။ ဆုန္ဒရီကလည်း နည်းနည်းနော့နော့ ဝေါင်းမာသူတစ်ယောက် မဟုတ်ပေ။ အတ္တမလေ သူ့ဆီလာပြီး စကားပြောလိမ့်မည်ဟူ၍ သာလျှင် ထင်မှတ်ထားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ထိုညအဖို့ စကားတစ်ခွန်းမှမပြောကြဘဲ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အမျက်ပွားနေကြပြီးလျှင် အချင်းချင်းအာခံရင်း အချိန်ကုန်လွန် သွားကြသည်။ နှစ်ယောက်လုံး အိပ်ကောင်းခြင်းလည်း မအိပ်ကြရပေ။ နောက်တစ်နေ့၌ အတ္တမလေသည် နံနက်စောစောကတည်းက စတုဒီယိုထဲတွင် လာထိုင်သည်။ သူ၏ အတွေး အခေါ်အကြံအစည်သည် လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် ပြေးသွားနေသည်။ စက္ကူပေါ်တွင် ယန်းချိပ် ရေးဆွဲလိုက်သည်။ ယန်းချိပ်တွင် နှစ်မြှုပ်နေသောကြောင့် ဆုန္ဒရီ၏လှုပ်ရှားမှုများသည် သူ၏ ထံလုပ်ကို အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေနိုင်ပေ။ ဆုန္ဒရီသည် ပြတင်းတံခါးများကို ဂျိုင်းခနဲ ဖိထားဆောင်ပိတ်ပြီး ခြေဆောင်နှင့်လျက် တိုက်အမိုးပေါ်၌ ဟိုလျှောက်သည်လျှောက် လုပ်နေသည်။ အောက်ဆင်းလာပြီး အိုးရွက်များကို ဟိုပစ်သည်ပစ်လုပ်သည်။ သူ၏ ယင်းပြုမှု ချက်များကြောင့် မိနာချီအမှူလ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ အတ္တမလေ၏အပေါ်တွင်ကား တစ်စုံတရာ ဩဇာသက်ရောက်မှု ရှိမလာပေ။

ထိုနေ့ အတ္တမလေသည် အလုပ်တိုက်သို့ နောက်ကျပြီးမှရောက်လာသည်။ ရေချိုးခြင်း။ အဝတ်အစားလဲခြင်း။ ထမင်းစားခြင်းကိစ္စများကို ပြုလုပ်ရာ၌ ဆုန္ဒရီ အကူအညီ မပေးပေ။ လုပ်စရာရှိသမျှကို အတ္တမလေကိုယ်တိုင် လုပ်ရသည်။ ကုမ္ပဏီ၏အလုပ်ကို ပြီးအောင်လုပ်ပြီးနောက် အတ္တမလေသည် ညနေချိန် အိမ်ပြန်လာသည်။ အတ္တမလေ၏ စကုတာအသံကြားလျှင်ကြားခြင်း ဆုန္ဒရီသည် အိမ်ထဲကထွက်လာပြီးလျှင် အတ္တမလေအား ကြိုဆိုမြဲဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုနေ့၌ကား ဆုန္ဒရီသည် တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ပေ။

ဆုန္ဒရီသည် အိမ်အပေါ်ထပ်က သူ၏အခန်းထဲတွင် တံခါးအလုံပိတ်လျက် စုတင် ပေါ်၌ တိတ်တဆိတ်လုံနေသည်။ တံခါးရွက်များ၏အကြားမှ အတ္တမလေသည် ဆုန္ဒရီအား စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဆုန္ဒရီ၏ ထူခြားသောအလှကို တွေ့မြင်ရသည်ဖြစ်၍ အတ္တမလေ သည် အခိုက်အတန့်မျှ မှင်သက်မိသလို ဖြစ်သွားသည်။ ဆုန္ဒရီ၏ သိပ်သည်းနက်မှောင်သော ဆံပင်၊ မည်းနက်သော မျက်ခုံး၊ ချွန်နေသော နှာခေါင်း၊ နီရဲသောနှုတ်ခမ်း၊ ပြည်ဖြိုးမောက်နေ သည့် ရင်သား၊ ကြာရိုးကြာစွယ်ကဲ့သို့ နူးညံ့သောလက်မောင်း၊ ဘဝ၏နေ့ဦးကာလကို အပြည့်အဝသုံးဆောင် ခံစားရန်အတွက် ပြုလုပ်ပန်တီးထားသော လှပသည့်ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည်၊ ယင်းအရာအားလုံးကို တွေ့မြင်ရသည်ဖြစ်၍ အတ္တမလေသည် မတိတ်တရပ်နေ ရင်းက ပင့်သက်ကို ရှူထုတ်လိုက်သည်။ ဆုန္ဒရီ၏အလှကိုတွေ့မြင်ရသောအခါ သူထံ ချဉ်းကပ်သွားလျက် တောင်းပန်ပြီးလျှင် အချစ်ဖြင့် မိမိအလိုပါအောင် လုပ်တော့မည်ဟူ၍ အတ္တမလေ စိတ်ကူးရလာသည်။ သို့သော်လည်း တံခါးပေါ်လက်တင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အတ္တမလေသည် သူ၏စတုဒီယိုရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ နံနက်ရှိန်က သူရေးဆွဲထားခဲ့သောယန်းချိပ်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ မှောက်လျက်ကျနေသည်။ သူ၏ ပစ္စည်း ကိရိယာများလည်း ဖရိုဖရဲပြန်ကျနေကြသည်။ ယနေ့ဆုန္ဒရီသည် စတုဒီယိုသန့်ရှင်းရေးကို မလုပ်ပေ။ နေရာအနှံ့အပြား ပုန်တင်းကျမ်းဖြစ်နေသည်။ ယင်းစိတ်ပျက်ဖွယ် အခြေအနေကို တွေ့မြင်ရသည်ဖြစ်၍ ဆုန္ဒရီနှင့်ပတ်သက်သော သူ၏စွဲမက်မှုသည် တခဏချင်း ကြက်ပျောက် ငှက်ထောက် ပျောက်သွားသည်။

ဆုန္ဒရီ၏အပြင် ဗဟိဒ္ဓစွဲမက်ဖွယ်သည် အချင်းဝပ်သိမ်းအချည်းနီး အလဟဿာသာ ဖြစ်သည်ဟူ၍ တခဏအတောအတွင်း၌ပင် အတ္တမလေ နားလည်သဘော ပေါက်သွား သည်။ မိမိကို စိတ်ကောက်နေစေကာမူ မိမိကို ယခုကဲ့သို့ ခါးခါးသီးသီး မပြုလုပ်သင့်ဟူ၍ အတ္တမလေ စဉ်းစားမိသည်။ စတုဒီယိုသန့်ရှင်းရေးလုပ်လျှင် ဆယ်မိနစ်ပင် မကြာပေ။ သူ၏ ပစ္စည်းကိရိယာများကို နေသားတကျ သန့်ရှင်းစွာထားသည့်အလုပ်မှာ ကြီးလေး ခက်ခဲသည့်အလုပ်မဟုတ်ပေ။

မိနာချီအမှူလသည် အိမ်အပေါ်ထပ် တက်လေ့မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် အိမ်အပေါ် ထပ်က လုပ်စရာအလုပ်မှန်သမျှကို ဆုန္ဒရီကလုပ်သည်။ ယခုကဲ့သို့ ဆုန္ဒရီ ပစ်ပစ်ခါခါ ပြုလုပ်ထားခြင်းကို အတ္တမလေ မကြိုက်ပေ။ လှပသော ရုပ်တုအမျိုးမျိုးရှိသော၊ ရောင်မျိုးစုံ ခြယ်သထားသည့် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ဂေါပူရိမ်က ကြီးကျယ်ခမ်းနားသည့် ဘုရားကျောင်း တစ်ကျောင်း၌ အကယ်၍ အချစ်၏ပုံတူဖြစ်သော နတ်သမီးရုပ်တုတစ်ခုခုမရှိလျှင် ဘယ်လို ထင်မည်နည်း။ တစ်စုံတစ်ခုပြုလုပ်ရန်အတွက် တက်ကြွနေသော အတ္တမလေ၏ အနုပညာရှင် နလုံးသည် ရုတ်တရက်လောင်ကျွမ်းနေသော ခံစားမှုကြောင့် နှမ်းခြောက်သွားသည်။ အတ္တမလေသည် ချက်ချင်းလှေကားမှ အောက်ဆင်းလာပြီးလျှင် စကုတာစီးလျက် ဝင်လယ်

www.burmeseclassic.com

ကမ်းခြေသို့ ထွက်သွားသည်။ စက္ကတစက် နိုးပြီး ထွက်သွားသံကိုကြားရမှ ဆုန္ဒရီသည် အခန်းထဲက အပြင်ထွက်လာသည်။ အတ္တာမလေတစ်ယောက်တည်း အပြင်ထွက်သွားသည်ကို တွေ့ရသည်ဖြစ်၍ သူ၏ဒေါသသည် ထမနာပျားစွာ တိုးပွားကြီးမားလာသည်။

ဆုန္ဒရီသည် သူ့ဟာသူစဉ်းစားကြည့်နေသည်။

“ငါက ယောက်ျား၊ ငါ သွားချင်တဲ့အခါ ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် သွားလို့ရတယ်။

ငါ ဘာလုပ်လုပ် သူ့ကိုမေးစမ်းနေဖို့ မလိုဘူး။ အဲဒီလို အတ္တာမလေ မာန်မာနတတ်နေတယ်။ အကယ်၍လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်က ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ကို သူ့သမီး ပေးပြီး တစ်လ လခတစ်ထောင်ပေးတယ်ဆိုရင် အဲဒီယောက်ျားဟာ အခုလို ဒေါသရှေ့ထားပါ့မလား။ သူ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြစ်နေတယ်။ ဆက်ပြီးတော့လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေပေ။ ငါ့အနေနှင့်လည်း ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်လို့ရတာပဲ”

မိမိ၏ကြီးကျယ်မှုကို ပြရန်အတွက် အလွင်အမြန် မိမိ မိဘအိမ်ပြန်သွားသင့်သည်ဟု၍ ဆုန္ဒရီ အထင်ရောက်လာသည်။ မိခင်နှင့်တွေ့လျှင် အတော်အတန်ငြိမ်အေးသက်သာမှု ရလိမ့်မည်ဟူ၍ ဆုန္ဒရီတွေးသည်။ လက်မထပ်မီအခါက မိမိ မိခင်အား ဆုန္ဒရီသည် ယခုလောက် ချစ်ခင်မြတ်နိုးမှုမရှိပေ။ သူ၏မိခင်သည် သူ့ကို အတ္တာမလေနှင့် လက်ထပ် ထိမ်းမြားပေးလိုသည့် စိတ်ဆန္ဒမရှိပေ။ သို့ရာတွင် သားအဖနှစ်ယောက် ခွဲကောင်းနေကြသည် ဖြစ်၍ သူ၏မိခင် အလျှော့ပေးလိုက်ရသည်။

“မေမေကို ငါ ဘာကြောင့်ဆန့်ကျင်ဘက်လုပ်ခဲ့သနည်း”

ဆုန္ဒရီ နောင်တရ နေသည်။

ဆုန္ဒရီသည် သူ၏စိတ်ဆန္ဒအလျောက် မိခင်နှင့် တွေ့ရန်မသွားပေ။ ညနေချိန် ရောက်လာသည်။ အိမ်အပြင်ထွက်ရန်အတွက် မိနာချီအမွှာလထံမှ ခွင့်ပြုချက်တောင်းရန် လိုအပ်သည်။ ယောက္ခမအိမ်၌နေလျက် ကိုယ့်မိဘအိမ်မှာကဲ့သို့ အချိန်မရှိ၊ အချိန်ရှိ သွားချင်သည်နေရာသွား၍ မတော်ပေ။ ထို့ကြောင့် ဆုန္ဒရီသည် အိမ်နီးနားချင်း အာနန္ဒီထံ၌ ဓဏတဖြတ်နေခဲ့ပြီး ပြန်လာသည်။ အာနန္ဒီကိုမူ ဘာမှ မပြောခဲ့ပေ။ သို့ရာတွင် သူ၏ ပြောစကားများအရ သူ့စိတ်ကောက်နေသည်ကိုမူ အာနန္ဒီ သိရှိသွားသည်။ ပင်လယ်ကမ်းခြေမှ ပြန်လာပြီးနောက် အတ္တာမလေ ထမင်းစားသည်။ ထမင်းစားပြီးနောက် အပေါ်ထပ် သူ့ အခန်းရှိရာသို့ သွားသည်။ အချိန်အတန်ကြာသည်အထိ မအိပ်သေးဘဲ အပြီးမသတ်သေးသော ပန်းချီပုံတစ်ပုံကို အပြီးသတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် စတုဒီယိုထဲ၌ပိုင်ရှိနေသော ဆိုဖာပေါ်၌ လှဲအိပ်လိုက်သည်။ ကပ်လျက်ရှိသောအခန်းထဲတွင် လဲလျောင်းနေသည့် ဆုန္ဒရီသည် အတွင်း သန္တာန်၌ မလောင်ဆူနေသည်။ သို့ရာတွင် အတ္တာမလေ၏ စတုဒီယိုအတွင်းသို့ တစေ့တစောင်း ချောင်းမြောင်း၍ပင် မကြည့်ပေ။

နောက်တစ်နေ့ ညနေချမ်းအချိန်၌ အိမ်ပြန်လာပြီး စတုဒီယိုထဲ ဝင်သွားသောအခါ အတ္တာမလေသည် အံ့ဩမဆုံး ဖြစ်သွားသည်။ ဝမ်းသာလှန်းမက ဝမ်းသာနေသည်ဖြစ်၍ ‘ဆုန္ဒရီ’ ‘ဆုန္ဒရီ’ဟု အော်ခေါ်ရင်း ဆုန္ဒရီထံသို့ သွားပြီးလျှင် ဆုန္ဒရီအား ချစ်မေတ္တာအပြည့်ဖြင့် ပွေ့ဖက်လိုက်လေသည်။ ဆုန္ဒရီကမူ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။



အတ္တာမလေ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်နေခြင်း၏ တစ်ခုတည်းသောအကြောင်းမှာ လှန်ခဲ့သည့်နှစ်ရက်ခန့်ကစ၍ ဖုန်တင်းကျမ်းဖြစ်နေသော သူ၏ အခန်း သန့်ရှင်းစင်ကြယ်နေသည်ကို တွေ့မြင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကြမ်းပြင် လုံးဝသန့်ရှင်း စင်ကြယ်နေသည်။ စားပွဲပေါ်၌ ပစ္စည်းကိရိယာအားလုံးကို နေရာတကျထားသည်။ ခဲတံများကို စကားပုံ၊ ဓာတ်ပုံထားသည်။ ခဲတံများသည် စက္ကူပေါ်၌ ကိုယ့်ဝတ္တရားကို ဆောင်ရွက်ရန်အတွက် အဆင်သင့်ဖြစ်နေကြသည်ဟု ထင်နေရသည်။ ခဲမျက်၏ အညစ်အကြေးများကိုလည်း သန့်စင်ထားသည်။ နေထည်သည်ခွက်များနှင့် ရေခွက်များလည်း အသစ်သဖွယ် မြင်နေရသည်။ ပန်းထိုး၌ ဖြူထွက်စကားပွင့်များ ထိုးစိုက်ထားသည်။ ပန်းရန်များသည် တစ်ခန်းလုံး သင်းပုံကြိုင်လှိုင်နေသည်။

ယင်းအပြောင်းအလဲကို တွေ့မြင်ရသည်ဖြစ်၍ အတ္တာမလေသည် အတိုင်းထက် အလွန် အားရဝမ်းသာဖြစ်နေသည်။ မိမိအကြီးအကျယ်အောင်မြင်မှု ရရှိပြီဟု ထင်မှတ်သွားသည်။ ရုံးတော့မည်ဟူ၍ မျှော်လင့်ထားသူသည် အကယ်၍အောင်မြင်မှု ရရှိလာမည် ဆိုပါက မည်သို့ဖြစ်လာမည်နည်း။ မိမိ၏စတုဒီယို၌ တွေ့မြင်နေရသော အပြောင်းကြောင့် သာလျှင် ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပေ။ ဆုန္ဒရီ၏ စိတ်ထား ပြောင်းလဲသွားပုံနှင့် ဆုန္ဒရီ၏ နှလုံးသားအလှကို တွေ့မြင်ရသည်ဖြစ်သောကြောင့်လည်း ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

အတ္တာမလေက စဉ်းစားကြည့်သည်။ အကယ်၍ ဆုန္ဒရီသည် ငါ၏ပန်းချီ အနုပညာကို ရွံရှာမုန်းတီးသည်ဆိုလျှင် ငါ့အတွက် ယခုဖြူဖွယ်ကိစ္စမန်သမျှကို ဘယ်မှာ ဖြိုလုပ် ဆောင်ရွက်ပေးမည်နည်း။ မဆိုစလောက် မာနရောက်နေသည်ဖြစ်၍ ငါ့ကို စကားနှစ်စွန့်။ သုံးခွန်းပြောမိသောကြောင့် ငါ သူ့ကို မည်မျှ ဒုက္ခပေးလိုက်သနည်း။ ဆုန္ဒရီခမျာ မည်မျှ သနားစရာတောင်းသနည်း။ ယင်းသို့တွေးပြီးလျှင် အတ္တာမလေသည် ဆုန္ဒရီထံ ပြေးသွားသည်။

အတ္တာမလေသည် ဆုန္ဒရီ၏ဒေါသကို လွယ်လင့်တကူ ဖြေဖျောက်၍မရနိုင် ဖြစ်ပေသည်။ ဆုန္ဒရီအား အနူးအညွတ် တောင်းပန်သည်။ ကြေရာကြေကြောင်း ပြောသည်။ ဆုန္ဒရီအပေါ်တွင်ထားသော မိမိ၏ချစ်ခြင်းမေတ္တာကိုလည်း နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ပြသသည်။

“ဆုန္ဒရီ၊ ထကွာ။ ပင်လယ်ကမ်းခြေ အလည်သွားကြမယ်”
ယင်းသို့ ပြောလျက် ဆုန္ဒရီအား အပြစ်ထွက်ဖို့ အတင်းခေါ်နေသည်။

“ပင်လယ်ကမ်းခြေသွားလို့ ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ရှင့်စတုဒီယိုက ရှင့်ကို မျှော်လင့်ချက် ကြီးနဲ့ စောင့်နေတယ်မဟုတ်လား”

အတ္တာမလေသည် ဆုန္ဒရီ၏နားနားကပ်ပြီး တိုးတိုးကလေး ပြောလိုက်သည်။

“ဒီကနေ အချစ်စကားပြောမယ်။ အနုပညာစကားကိုတော့ မနက်ဖြန်ကျမှ ပြော တော့မယ်”

ဆုန္ဒရီက ဒေါသနှင့်ပြောလိုက်သည်။

“အချစ် စကားပြောဖို့အတွက် ရှင် ဘယ်မှာအားလို့လဲ”

“ဆုန္ဒရီ၊ အချစ်နှင့် အနုပညာဟာ နီးနီးကပ်ကပ် ဆက်စပ်မှုရှိတယ်။ အဲဒီ နှစ်မျိုးဟာ ကိုယ်နှင့်အသက်လိုပဲ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆက်စပ်နေတယ်။ အဲဒီအကြောင်းကို မင်း ဒီကနေ့ကျမှပဲ သိရှိနားလည်တယ်။ ဒီနေ့ကိုတော့ ငါ တစ်သက်မေ့နိုင်တော့မှာ မဟုတ် ဘူး။ ဒီနေ့ ငါတို့ ဝမ်းသာအားရတဲ့အနေနဲ့ အခမ်းအနား ကျင်းပပြုလုပ်ရလိမ့်မယ်။ ထာ မြန်မြန်သွားကြစို့”

ဘာမျှမသိနားမလည်သေးသည့် ကလေးသူငယ်ကဲ့သို့ ယခုလို အတ္တာမလေ အဘယ်ကြောင့် ခုန်ပေါက်နေသည်ဆိုသည်ကို ဆုန္ဒရီ နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်သွားသည်။ ယောက်ျားအရင့်မကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်လျက်နှင့် မိမိ၏မာန်မာန်ကို ဘေးဖယ်ထားလျက် အတ္တာမလေသည် သူ့ကို ဝန်ချတောင်းပန်နေသည်။ ယင်းသို့ စဉ်းစားလိုက်သောအခါ ဆုန္ဒရီ အတန်ငယ်စိတ်ပြေသွားသည်။

လင်မယားနှစ်ယောက်သည် စကုတာစီးပြီး ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ ထွက်သွား ကြသည်။ ယင်းအခြေအနေကိုတွေ့ရတော့မှ မိနာချီအမွှာလ သက်မချမိသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် မြေနှင့် မြေပါကဲ့သို့ တကျက်ကျက်ဖြစ်နေကြသည်ကို မိနာချီအမွှာလ သိနေသည်။ သူတို့၏ရန်ပွဲ အခုလို အလျင်အမြန်စွာသွားသည်ဖြစ်၍ မိနာချီအမွှာလသည် အကြီးအကျယ် ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားသည်။

ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ရောက်သွားသောအခါ အတ္တာမလေသည် သဲပြင်ပေါ်၌ လှဲချ လိုက်သည်။ ဆုန္ဒရီက သူ၏အနီးတွင်ထိုင်နေသည်။ ထိုအချိန်က ပင်လယ်ကမ်းခြေတွင် လူသည်လောက် မရှုပ်သေးပေ။

“ဆုန္ဒရီ၊ အရင်က မင်းငါ့ကို အနုပညာရှင်လို့ခေါ်ပြီး ချီးကျူးစကားပြောတယ်။ မိမိ အလိုဆန္ဒနှင့်ဝါသနာ ဝီအလျောက် ပန်းချီရေးဆွဲတဲ့အလုပ်ကို အနုပညာ ဖန်တီးမှုလို့ ခေါ်ပါတယ်။ စတုဒီယိုထဲမှာ ထိုင်နေမှသာ ငါအနုပညာလက်ရာလှလှတွေကို ဖန်တီးပြုလုပ် နိုင်တယ်။ ပိုက်ဆံရဖို့အတွက် လောဘဇောတက်ပြီး ငါ ပန်းချီပုံတွေကို ရေးဆွဲတာ မဟုတ်ဘူး။

ပန်းချီရေးဆွဲတဲ့အတွက် ငါ စိတ်ချမ်းသာမှုတစ်မျိုး ရရှိတယ်။ အဲဒီ စိတ်ချမ်းသာမှုကလည်း ငါတို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ချစ်ကြတဲ့အတွက် ရရှိတဲ့ ချမ်းသာသုခမျိုးလို့ ပြောလျှင် လည်း ပြောလို့ရတယ်”

ယင်းကဲ့သို့ အတ္တာမလေ ကရားရေလွတ် တတွတ်တွတ်ပြောနေသည်ကို ကြားရ သောအခါ ဆုန္ဒရီသည် ပင်လယ်လှိုင်းများဘက် ကြည့်ရှုနေသည်။ အတ္တာမလေ၏ စကားကို ထူးထူးခြားခြား စိတ်ပါဝင်စားဟန် မတူပေ။ ဆုန္ဒရီသည် ဒေါသအပြည့်အဝ ပြေပျောက် မသွားသေးဟူ၍ အတ္တာမလေထင်သည်။

အတ္တာမလေက ပြောလိုက်သည်။

“မင်း ငါ့ကို ချစ်ပြီး ငါ့အနုပညာကိုတော့ မချစ်ဘူးလို့ ငါ ယူဆတယ်။ အဲဒါကြောင့် ငါ ဒေါသထွက်သွားတာ။ ဒီကနေ့ မင်း စတုဒီယိုကိုရှင်းပြီး ပစ္စည်းကိရိယာတွေကို နေသားတကျပြင်ဆင်ထားတာကို တွေ့ရတော့ ငါ ဒေါသဟာ တခြားပြေးထွက်သွားတယ်။ မင်း ငါ့စိတ်သဘောထားကို ကောင်းကောင်း နားလည်တယ်ဆိုတာ သိရတဲ့အတွက် ငါ အလွန်အမင်း ဝမ်းသာခြင်း ဖြစ်ရတယ်”

ဆုန္ဒရီသည် ရုတ်တရက် အတ္တာမလေဘက် ဆတ်ကန်လှည့်ပြီးလျှင် အတ္တာမလေကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ အတ္တာမလေကို တစ်စုံတစ်ခုပြောပြလိုသည်စိတ် ပေါ်ပေါက်လာသည်။ သို့ရာတွင် ဘာမျှအပြောဘဲ အသာငြိမ်နေလိုက်သည်။

“မင်းကျွဲမြီးတိုနေတာ အခုထက်ထိ မပြေသေးဘူးထင်တယ်”

ယင်းသို့ ပြောလျက် အတ္တာမလေက ရယ်လိုက်သည်။ ဆုန္ဒရီက မေးခွန်းထုတ် လိုက်သည်။

“ရှင်၊ ကုမ္ပဏီက ပြန်လာပြီး အိမ်မှာပဲ တစ်ချိန်လုံး အလုပ်လုပ်နေမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သဘောကျနိုင်ပါ့မလဲ။ အလည်ထွက်တာတို့၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်တာတို့၊ ဟိုတယ်သွားပြီး စားတာသောက်တာတို့ လုပ်ဖို့အတွက် ရှင့်မှာ တယ်အချိန်ရလို့လဲ”

အတ္တာမလေသည် ဆုန္ဒရီ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပုံကို နားလည်သဘောပေါက်သည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် မိမိ အိမ်ထောင်စု တွေကြိုခံစားနေရသော အခက်အခဲကို ဆုန္ဒရီ ဘာမျှမသိပါလားဟူ၍လည်း နားလည်သွားသည်။ ယင်းအိမ်ထောင်စု၏ ပင်ရင်း အခြေခံ ဖြစ်သော သူ၏ဖခင် ပန်းရန်ဆရာ ကျိဒုမ္မရစ်သည် ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့၏အိမ်ထောင်စုတစ်ခုလုံး ပရိပရဖြစ်သွားသည်။

ပန်းရန်ဆရာ သေဆုံးသွားသည့်အတွက် ဖြစ်ပေါ်လာရသော ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုကို သူတို့၏အိမ်ထောင်စုသည် မေ့ပျောက်သွားခြင်း မရှိသေးချေ။ ယင်းအခြေအနေ၌ အပြင်ဘက် အပျော်အပါးထွက်လည်လိုသည့်ဆန္ဒ အတ္တာမလေတွင် မရှိပေ။ မိမိတို့၏အကျပ်အတည်း အကြောင်းကို စကားစပ်ပြီးနောက် အတ္တာမလေက ပြောလိုက်သည်။

“အိမ်ကို အပေါင်ထားပြီး ပေပေချေးငှားခဲ့တဲ့ကြွက်ကို ပြန်ဆပ်ပေးရမယ်။
ငါ မင်းအဖေ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်နေတာဖြစ်တယ်။ ကြွေးပြေးလည်ချွေးပြေးတဲ့များက
မှာတော့ ငါ အိမ်မှာပဲ ပန်းချီဆွဲပြီးတော့ နေနိုင်စားနိုင်လုပ်မယ်”

ဆုန္ဒရီသည် ထူးဆန်းသော သတ္တဝါတစ်ကောင်ကို ကြည့်နေသကဲ့သို့ပင်
အတ္တာမလေကို ကြည့်နေသည်။ လခတစ်ထောင်ရသည့်အလုပ်ကို မလုပ်တော့ဟု ပြောသော
အတ္တာမလေ၏စကားကို ကြားရ၍ ဆုန္ဒရီ အကြီးအကျယ်အံ့ဩသွားသည်။ သို့သော်လည်း
ဆုန္ဒရီသည် ထိုအချိန်၌ အတ္တာမလေနှင့် အငြင်းအခန်လုပ်နေလိုသည့် ဆန္ဒမရှိပေ။

ပင်လယ်ကမ်းခြေမှ ပြန်လာပြီးနောက် လင်မယားနှစ်ယောက် ထမင်းစားပြီး
အိမ်အပေါ်ထပ် တက်သွားကြသည်။ ထိုည၌ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဝမ်းသာအားရ အချိန်ကုန်
လွန်းသွားကြသည်။ နှစ်ရက်ကြာမှ ငရဲမှာနေရပြီး နတ်ပြည် တစ်ဖန်ပြန်ရောက်လာသည်ဟူ၍
ထင်မှတ်နေကြသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်ချိန်တွင် အတ္တာမလေသည် စိတ်အားတက်ကြွစွာဖြင့် သူ၏
စတူဒီယိုထဲ ဝင်သွားသည်။ အလွန်တရာ ကြီးမားပြန့်ကျယ်သည့် အင်ပိုင်ယာနိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံကို
ရရှိပြီဟူ၍ ထင်မှတ်လောက်အောင်ပင် ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေသည်။ မိမိ၏ ပစ္စည်းကိရိယာ
အားလုံးကို အမြင်သစ်ဖြင့်ကြည့်ရှုလိုက်သည်။ မိမိ၏ပစ္စည်းကိရိယာ အားလုံးအပေါ်၌
ရွှေရောင်တောက်နေသော ဆုန္ဒရီ၏အချစ်တံဆိပ် ခတ်နှိပ်ထားသည်ဟူ၍ပင် ထင်မှတ်
သွားသည်။ အတ္တာမလေသည် အမှိုက်ပုံနားတွင် ထိုင်လျက်လည်း ပန်းချီရေးဆွဲရသည်။
သို့ရာတွင် ယင်းသန့်ရှင်းလှပသော ပတ်ဝန်းကျင်၌ထိုင်လျက် ပန်းချီဆွဲရသောအခါ
ထူးထူးခြားခြား ဂုဏ်ယူစရာဖြစ်သည်ဟူ၍ အထင်ရောက်သွားသည်။ အလွန်တရာ ကြီးမား
ကျယ်ပြန့်သော အင်ပိုင်ယာဘုရင်စကရာစံသည် မိမိနှင့်လိုက်ဖက်သော မိဖုရားကို ရရှိသွားပြီ
မဟုတ်လော။

အတ္တာမလေသည် ငှက်နှစ်ကောင်၏အရပ်ကို ခပ်သုတ်သုတ်ရေးဆွဲပြီးလျှင်
ကုမ္ပဏီသို့သွားရန် အဆင်သင့်ဖြစ်သွားသည်။ ထမင်းစားပြီးနောက် ဆုန္ဒရီအား နှုတ်ခွာ
ပြီးလျှင် ထွက်သွားမည်ပြုသောအခါ မိခင်ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် အကြီးအကျယ်
အံ့ဩသွားသည်။ မိနာချီအမ္ဘာလက ပြောလိုက်သည်။

“အာနန္ဒိတစ်ယောက် ဒီအိမ်ရောက်လာပြီး သားတို့နှစ်ယောက် ရန်ပွဲစံသွားအောင်
လုပ်လိုက်တာနဲ့တူတယ်။ အဲဒါ အင်မတန် ဝမ်းသာစရာကောင်းတဲ့အချက်ပဲ”

အတ္တာမလေက တအံ့တဩ မေးလိုက်သည်။

“အာနန္ဒိ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ။ မနေ့က ညနေ အာနန္ဒိ အပေါ်ထပ်အခန်းကို ရှင်းပြီးတော့
အမှိုက်သရိုက်တွေ တောင်းအပြည့် အိမ်အောက်သယ်လာပြီး ပစ်လိုက်တယ်။ သားကလည်း

ကိုယ့်စတူဒီယိုကိုတောင်မှ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း မထားနိုင်ဘူးလား။ ဆုန္ဒရီကို ဘာမှ ပြောမပြော
ထင်တယ်။ မနေ့က အာနန္ဒိတစ်ယောက်တည်း သိမ်းကျူးလုပ်လိုက်ရတာပဲ။ အဲဒီအကြောင်း
ကို အာနန္ဒိကိုလည်း ပြောပြပြီးပြီလို့ထင်တယ်”

“ကောင်းပြီအမေ။ ကျွန်တော်သွားတော့မယ်။ နောက်ကျနေပြီ”

ယင်းသို့ ပြောလျက် အတ္တာမလေ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွားသည်။ သူ၏
မျက်လုံး၌ မျက်ရည်စိုလာသည်။ စတူတာပေါ် တက်မထိုင်ခင် နောက်ဘက်ကားအိမ်ပေါ်ထပ်ဆီ
လမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း လူသူ တစ်ယောက်မျှ မမြင်ရပေ။ ထိုအိမ်၌နေသော
အနုပညာဒေသီအား ကြည့်ညှိလေးစားစွာဖြင့် အတ္တာမလေသည် စိတ်ထဲက ဦးညွှတ်အရိုအသေ
ပြုလိုက်သည်။ ယမန်နေ့ညက ရရှိခဲ့သော နတ်ချမ်းသာအား အနှစ်သာရလုံးဝ ကင်းခဲ့သော
စိတ်ကူးချမ်းသာအလား အတ္တာမလေ ထင်မှတ်သွားသည်။ မိမိကိုယ်မိမိ လှည့်စားမိပြီဟု
တွေးမိသောကြောင့် အရက်ရသွားသည်။ လမ်းတွင် နှစ်ကြိမ်တိတိ ကားနှင့် တိုက်မိမလို
ဖြစ်ပြီးကာမှ ကံကောင်းထောက်မသွားသည်ဖြစ်၍ ဘေးမသိရန်မစဘဲ အလုပ်တိုက် ရောက်
သွားသည်။

အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များသည် မိမိအပေါ် တခြားလူများအကျိုးပြုရက်ကိုသာလျှင်
သတိပြုမိကြပြီး မိမိတို့အပေါ် အကျိုးမပြုခြင်းကိုမူ အလျင်အမြန် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်
ဖြစ်သွားကြသည်။ အချို့ပုဂ္ဂိုလ်များကမူ မိမိတို့အပေါ် တခြားလူများ၏ အကျိုးပြုခြင်းနှင့်
အကျိုးမပြုခြင်း နှစ်မျိုးလုံးကိုပင် သတိပြုမိကြသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်တချို့ကား မိမိတို့အပေါ် တခြား
လူများ၏အကျိုးပြုခြင်းကို တစ်ခဏအတွင်း မေ့ပစ်လိုက်ကြပြီးလျှင် အကျိုးမပြုခြင်းကို
သာလျှင် ထာဝစဉ်မှတ်သားထားကြသည်။ တတိယအမျိုးအစား ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အဆိုး
မရှိသည့်နေရာ၌လည်း အဆိုးကို တွေးတောကြံဆလျက် စိတ်မချမ်းမသာကြီးစွာဖြစ်ကြသည်။

မာဏိက္ကမံသည် ပန်းရန်ဆရာ၏အိမ်ထောင်စုနှင့် အရယ်အပြုံးမပျက် စကားပြော
သော်လည်း ပန်းရန်ဆရာအိမ်ထောင်စုက သူကိုပေးခဲ့သော မပြောပလောက်သည့် အပြစ်ဒဏ်
ကိုပင် မေ့ပျောက်မသွားပေ။ ပန်းရန်ဆရာ မရှိတော့ပေ။ သို့ရာတွင် ပန်းရန်ဆရာနှင့်
ပတ်သက်၍ မာဏိက္ကမံ၏စိတ်နှလုံးတွင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော မကျေမချမ်းမှုသည် ငြိမ်းအေး
ပျောက်ကွယ်မသွားပေ။ မာဏိက္ကမံ စဉ်းစားကြည့်သည်။

“ငါ့ကို ခြိမ်းခြောက်ဟိန်းဟောက်ပြီး စော်ကားမော်ကားလုပ်တာ ဘယ်အထိ
သင့်လျော်တယ်လို့ ဆိုနိုင်ပါ့မလဲ။ တကယ်လို့ ငါ့အနေနှင့် သူ့ကို လက်တုံ့ပြန်မယ်ဆိုရင်
ဘယ်လို ဖြစ်လာမလဲ”

ပန်းရန်ဆရာအပေါ် မာဏိက္ကမံ အမဲမကျေဖြစ်ရခြင်း၏အခြားအကြောင်း တစ်ခု
ရှိသေးသည်။ မာဏိက္ကမံ စဉ်းစားကြည့်သည်။ အကယ်၍ ပန်းရန်ဆရာသာ အသက်မသေဘဲ
ရှိနေသေးလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး မြေရှင်အား တရားစွဲလျက် မြေကို မိမိတို့မြေအဖြစ်

ရယူနိုင်သည်။ ပန်းရန်ဆရာ ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားသည့်အတွက် ကုမ္ပဏီ၏အဖွဲ့နှင့် ပတ်သက်ပြီး သူ့အပေါ် တာဝန်လုံးလုံးကျနေသည်။ ဝါ၏အဖွဲ့ကို ရင်းစားပြန်မပေးတတ် သူ ကွယ်လွန်သွားသည်။ ငါ့အဖွဲ့ကို ရင်းစားပြန်ရမအောင် လုပ်ပို့ရန်မှာ ငါ့တာဝန်မဟုတ်ဘဲ သူ့တာဝန်သာ ဖြစ်သည်။

ပန်းရန်ဆရာနှင့်အတူပေါင်း၍ အစုစပ်သဘောဖြင့် မြေကိုဝယ်သည့်အတွက်ကြောင့် မာဏိက္ကမံသည် ဥပဒေကြောင်းအရ ပန်းရန်ဆရာအား အပြစ်တင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအတော အတွင်း ဥပဒေနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့ထက်နားလည်သော ပုဂ္ဂိုလ်များက သူ့ကို အတော်ကလေး ကသိကအောက်ဖြစ်အောင်လုပ်ကြသည်။ မြေရှင်သည် မြေပေါ်၌ သူ၏ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကို ခိုင်မာ အောင်လုပ်ပြီးလျှင် မာဏိက္ကမံထံမှ မြေကို ပြန်သိမ်းသည်။ မြေကွက်ဝယ်ရန်အတွက် စရန်ငွေ ကြိုတင်ပေးထားကြသူအားလုံးကလည်း မိမိတို့ ပေးထားကြသောငွေကို မာဏိက္ကမံထံမှ အတပ်ပြန်ယူကြသည်။ အရစ်ကျနှင့် ဝယ်ယူထားသောကားသည် မောင်းသွားသည့်လမ်းမှပင် နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်လာရသည်။ အာနန္ဒီ၏ လက်ဝတ်လက်စားများနှင့် သူမိခင်၏ လက်ဝတ်လက်စားများကို ထုခွဲရောင်းချပြီးလျှင် မာဏိက္ကမံသည် ယိမ်းယိုင်ပြိုကျသွားသော သူ၏အခြေအနေကို ပြန်လည်အဖတ်ဆယ်ရသည်။ ကဒီရေရှန်သည် သူ၏ သားမက်အား ကြွေးမှုဖြင့် အကျဉ်းထောင်၏ လေကို မရှုရှိုက်စေလိုပေ။ သူတို့၏ အိမ်ကို အပေါင်ထားပြီး ချေးငှားထားသောငွေကို သူတို့ ပြန်မဆပ်နိုင်ပေ။ ကြွေးရှင်သည် အတ္တမလေကိုသို့ပင် မာဏိက္ကမံအားလည်း တစ်လငွေခြောက်ရာအတိုးပေးလျှင် တော်ပါပြီဟူ၍ ပြောထားသည်။

မိမိ၏ ယင်းပွဲဦးထွက်အရုံးကြောင့် မာဏိက္ကမံသည် စိတ်ပျက်အားလျော့ မသွားပေ။ ယင်းအရုံးကြောင့် သူ၏ခိုင်မာသော စိတ်ဓာတ်သည် လျော့မသွားသည့်အပြင် ပိုမိုကြီးမား လာသည်။ မြို့ထဲတွင် ဒေဝါလီခံရသူများကိုလည်းကောင်း၊ တရားရုံးတွင် ရင်ဆိုင်နေရ သူများကိုလည်းကောင်း၊ ဦးခေါင်းမောလျက် လှည့်လည်သွားလာနေသည်ကို တွေ့မြင်ရ သည့်ဖြစ်၍ မာဏိက္ကမံ အားတက်လာသည်။ အထက်တန်းကျောင်းသား၊ ကောလိပ် ကျောင်းသားများနှင့် ရုံးတွင် အောက်တန်းစာရေးစာဆို လုပ်သူများထံမှသာလျှင် အရည်အချင်း နှင့် အကျင့်စာရိတ္တကောင်းကြောင်း ထောက်ခံသည့်လက်မှတ် သို့မဟုတ် ထောက်ခံစာ တောင်းလေ့ရှိကြသည်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လူကြီးလူကောင်းလုပ်ရန်အတွက် သို့မဟုတ် စီးပွားရှာရန်အတွက် ယင်းလက်မှတ် ထောက်ခံစာများသည် အကျိုးမရှိသည့်အပြင် အနောက် အယုတ်ပင်ဖြစ်သည်။ မာဏိက္ကမံသည် ရုတ်တရက် ဒေါသထွက်လာပြီးလျှင် သေတ္တာထဲတွင် သိမ်းထားသော သူ၏အကျင့်စာရိတ္တနှင့်ပတ်သက်သော ထောက်ခံစာများကို ဆုတ်ဖြုတ် လှင့်ပစ်လိုက်သည်။

တက္ကစီငှားပြီးလျှင် မာဏိက္ကမံသည် သူ၏ အကြံပေးလမ်းညွှန် ပုဂ္ဂိုလ်များထံ သွားသည်။ သို့ရာတွင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်များထံက နှစ်ယောက်သုံးယောက်ကိုသာလျှင် တွေ့သည်။

ယင်းနှစ်ယောက် သုံးယောက်ထံကလည်း တစ်ယောက်သောသူသာလျှင် မာဏိက္ကမံသည် သူ၏ ပိုက်ကွန်နှင့်ပမ်း၍ ရသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား မာဏိက္ကမံက ပြောပြသည်။ သူ့အနေနှင့် တိုက်ဆောက်ရန်နှင့် လမ်းဖောက်ရန်အတွက်လည်းကောင်း၊ ပိုက်လုံးများကို ပြင်ရန်အတွက်လည်းကောင်း၊ ကန်ထရိုက်ရန်နှင့်ပတ်သက်၍ မိမိအား ကူညီပေးလျှင် ကျေးဇူးများစွာ တင်ရှိမည်။ မာဏိက္ကမံသည် ယခုအထိ သူလုပ်ကိုးစီအောင်ရွက်လာခဲ့သော အလုပ်အကြောင်း ကို အကျယ်တဝင့်ရှင်းလင်းပြောပြပြီးလျှင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား မိမိအပေါ် ယုံကြည်စိတ်ချသွား အောင် လုပ်သည်။ မာဏိက္ကမံသည် ပန်းရန်ဆရာက မိမိအနေနှင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ အကျိုးစီးပွားကို ဝန်ပိုးကို ချိပိုးနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟူ၍ ပြောပြီးလျှင် ငြိမ်ပယ်ခဲ့သည်။ ပန်းရန်ဆရာ၏ တပည့်မာဏိက္ကမံအား တွေ့ရသောအခါ ပန်းရန်ဆရာ၏ ကျေးဇူးကိုတုံ့ပြန်ပို့အတွက် အခါတောင်းခွင့်ကောင်းဖြစ်သည်ဟူ၍ ယူဆသွားသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ပြောသည်။

“ငါမင်းကို ဒီမြို့မှာ ငွေတစ်သိန်းကုန်ကျမယ့် လမ်းဖောက်တဲ့အလုပ်ကိုပေးမယ်။ မင်းအနေနှင့် အဲဒီအလုပ်အတွက် ငွေ သုံးလေးသောင်း ခိုက်နိုင်ရင်တော်ပြီ။ လမ်းကို အတွင်း ဘက်က ကျောက်စရစ်ခဲတွေ အပြည့်ထည့်ထားပေးမယ့် အပြင်ဘက်ကကြည့်ရင် တောက်ပြောင်နေရုံလိုတယ်။ တစ်စုံတစ်ယောက် မင်းအလုပ်ကို စစ်ဆေးပြီး အမှားအယွင်းမရှာပို့ ငါ့တာဝန်ထား။ ငါပြောတဲ့အလုပ်ဟာ ကျေးဇူးအများကြီးရှိမယ့် အလုပ်ဖြစ်တယ်။ မင်းအနေနှင့် ငါ့ဆယ်ရာနှုန်းအမြတ် ရလိမ့်မယ်။ ပန်းရန်ဆရာကို ကျေးဇူးပြန်ဆပ်တဲ့အနေနှင့် ငါ့ မင်းကို အကူအညီပေးချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ သတိထားရလိမ့်မယ်။ ငါ့အနေနှင့် ငွေနှစ်သောင်း မပျက်မကွက်ရမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏စကားကိုကြားရသောအခါ ဘယ်လိုစီးပွားရေးအလုပ် သို့မဟုတ် လစားအလုပ်မျိုးမှ မလုပ်ကိုင်ဘဲနှင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ် ဤမျှဖြင့်သောအထိသို့ ဘယ်ဘယ်နည်း ရောက်ရှိလာသည်ဆိုသည်ကို မာဏိက္ကမံ သိရှိသွားသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် လစတစ်ပြား တစ်ချပ်မှမယူဘဲ ပြည်သူလူထု၏ အကျိုးကိုသယ်ပိုးဆောင်ရွက်နေသည်ဟူ၍ ထင်ရှား ကျော်ကြားနေသူ ဖြစ်သည်။

မာဏိက္ကမံ၏ထံတွင် တက္ကစီပေးရန်အတွက်ပင် အလုပ်အလောက်ပိုက်ဆံ မရှိပေ။ သို့ရာတွင် ယင်းအချက်ကို တခြားလူများအား မသိစေပေ။

“အဲဒီအလုပ် ကျွန်တော်ကိုပေးပါ။ တစ်နည်းနည်းနှင့် ငွေရှာပြီး ပြီးမြောက်အောင် လုပ်ပါမယ်” ယင်းသို့ပြောလျက် မာဏိက္ကမံသည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ထံမှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

အတ္တမလေ၏ယောက်ဖ ၁၅၀ပါး၏ အကူအညီဖြင့် တစ်ယောက်ယောက် ထံမှ ငွေချေးကြည့်မည်ဟူ၍ မာဏိက္ကမံ ပထမစဉ်းစားကြည့်သည်။ သို့ရာတွင် မောင်မိုင်း၌ ထိုအကြံကို ဖျက်ပစ်လိုက်သည်။ ၁၅၀ပါး၏အနေနှင့် ယုံကြည်စိတ်ချပြီး ငွေချေးလိမ့်မည်



www.burmeseclassic.com

မဟုတ်ဟူ၍ တွက်မိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဖြူထည် ဂျောပါဏီထက် ကြံရည်ဖန်ရည်ရှိသူ အမြောက်အများရှိသည်။ ငွေရေးစားသူများသည် ထိုလူများမှတစ်ဆင့် ငွေရေးလျှော့ကြသည်။ ထိုကြောင့်ရှင်များသည် အရင်းမြန်မာစပ်နိုင်သော်လည်း ကြောင့်ကြံစိုက်လေ့မရှိကြပေ။ ငွေရေး သူများထဲက အရင်းထက် အတိုးများများရဖို့ကိုသာ စိတ်စောကြသည်။ အရင်းပြန်ရလျှင်လည်း အစွန့်ထွက်အမြတ်ဟူ၍သာလျှင် ထင်မှတ်ယူကြသည်။

မာဏိက္ကမံသည် နေ့ညမပြတ် လမ်းသလားပြီးလျှင် အလုပ်စတင်ရန်အတွက် လိုအပ်သောငွေကို စုဆောင်းသည်။ မိမိ၏အလုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ အာနန္ဒီအား တစ်ခွန်း တစ်ပါးမမျှမဟပေ။ အာနန္ဒီကလည်း သူ့ကိုမည်သို့မှ မေးမြန်းဆဲစမ်းခြင်းမပြုပေ။ မြေဝယ်သည့် ကိစ္စ၌ တစ်ပတ်ရိုက်ခတ်လိုက်ရသောကြောင့် မိမိအနေနှင့် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရသည်ဟူ၍ တွေးပြီးလျှင် အာနန္ဒီသည် မာဏိက္ကမံအား သတိထားနေသည်။ မိမိ၏ အချစ်ခင်အချစ်မှန်ကို ဖော်ပြပြီးလျှင် မာဏိက္ကမံအား ပေးခဲ့သည်။ အခက်အခဲ ကြုံတွေ့နေချိန်၌ အာနန္ဒီသည် သူ၏ လက်ဝတ် လက်စားများကို မာဏိက္ကမံလက်ထဲ ထည့်ခဲ့သည်။

တစ်ကြိမ်က အာနန္ဒီသည် မိမိပင်ကိုပြော၍ မာဏိက္ကမံအား လစောအလုပ် တစ်ခုခု ရှာပေးရမည်လားဟု မေးမြန်းခဲ့ဖူးသည်။ ထိုအချိန်၌ မာဏိက္ကမံက “ကျုပ် ဘယ်သူ့ဆီ မှာမှ လစောမလုပ်ဘူး။ စောင့်သာကြည့်ပါ။ ကျုပ်ကသာ တခြားလူတွေကို အလုပ်ပေး ပြမယ်” ဟူ၍ပြောသည်။ မာဏိက္ကမံ၏အစွမ်းသတ္တိကို တွေ့မြင်ရသည်ဖြစ်၍ အာနန္ဒီသည် အံ့ဩလည်းအံ့ဩ ဂုဏ်လည်းယူမိသည်။

တစ်နေ့သ၌ ညနေချိန်တွင် မာဏိက္ကမံသည် စိတ်အားတက်ကြွစွာဖြင့် တက္ကစီနှင့် အိမ်ပြန်လာသည်။ သူ၏လက်ထဲတွင် ဖိုင်တွေ အပြည့်ထည့်ထားသော ခြင်းတောင်း တစ်တောင်းလည်း ပါလာသည်။ အာနန္ဒီကိုအော်ခေါ်ရင်း လှေကားမှ အိမ်ပေါ်တက်လာသည်။ တစ်ခဏအားရ မိမိအား ခေါ်သံကြားရသည်ဖြစ်၍ အာနန္ဒီ အနည်းငယ် အံ့ဩသွားသည်။

“အလုပ်တော့ဖြစ်ပြီ။ ဒါကြောင့် ဖိုင်တွေ အပြည့်နှင့်ခြင်းတောင်းကို ယူလာခဲ့တာ”

ယင်းသို့ ပြောပြီးလျှင် မာဏိက္ကမံသည် အာနန္ဒီ၏လက်ထဲ စာတစ်စောင် ထည့် လိုက်သည်။ ထိုစာထဲတွင် မာဏိက္ကမံ၏ တင်ဒါကို လက်ခံလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း မာဏိက္ကမံအား ငွေတစ်သိန်းကျန်ကျမည့်အလုပ်လုပ်ရန်အတွက် ကန်ထရိုက်ပေးလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း ရေးသား ထားသည်။ အာနန္ဒီသည် မိမိမျက်လုံးကိုပင် မိမိမယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

မာဏိက္ကမံကပြောသည်။

“အလုပ်လုပ်လို့ ပြီးသွားရင် ကျုပ်အတွက် အနည်းဆုံး ငွေနှစ်သောင်းငါးထောင် အမြတ်ရဖို့ ရှိတယ်”

“စာချုပ်ထဲမှာ ရှင်အနေနှင့် ကိုယ့်ငွေစိုက်ထုတ်ပြီး အလုပ်စတင် လုပ်ရမယ်လို့ ရေးထားတာတွေတယ်။ ရှင် ငွေ ဘယ်သွားရှာမှာလဲ”

“ကျုပ်အားလုံး စီစဉ်ပြီးပါပြီ”

စီးပွားရေးအလုပ်လုပ်သည့်ကိစ္စ၌ မိမိယောက်ျားသည် အလွန်တရာပင် ကြံရည် ဖန်ရည် ရှိသူတစ်ဦးဖြစ်သည်ဟူ၍ အာနန္ဒီ သိရှိနားလည်သွားသည်။ ခွက်လက်စွဲပြီး တောင်းစားရတော့မည့်အခြေအနေ ရောက်ရှိလာသည်အချိန်၌ သူ၏ယောက်ျားသည် ငွေတစ်သိန်းကြီးများတောင် သုံးစွဲရမည်အလုပ်ကို ရရှိသည်။ ယင်းသို့တွေးလျက် အာနန္ဒီ ဦးနှောက်ချာချာလည်သွားသည်။

အာနန္ဒီ စာအံ့တုသြ ငေးမောနေသည်ကို တွေ့ရသည်ဖြစ်၍ မာဏိက္ကမံက ရယ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“အတ္တမလေ အလုပ်ကပြန်လာပြီထင်တယ်။ သူ့ကို သွားခေါ်စမ်းပါ”

အာနန္ဒီ အတ္တမလေထံသွားရန် မဝံ့မမဲဖြစ်နေသည်။ မာဏိက္ကမံက သူ့ကို အတ္တမလေ ခေါ်ခိုင်းခြင်းမှာ ဆန်းလှပါကလားဟု အောက်မေ့သွားသည်။ သို့သော်လည်း မာဏိက္ကမံ၏ စကားကို ငြင်းဆန်ရန်မဖြစ်သဖြင့် အာနန္ဒီထွက်သွားသည်။



အတ္တမလေ အိမ်အပေါ်ထပ်မှာရှိသည်ကိုသိရ၍ အာနန္ဒီသည် စတုဒီယိုနား ကပ်သွားလျက် အတွင်းဘက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အတ္တမလေသည် စာရွက်တစ်ရွက် ပေါ်တွင် ခဲတံဖြင့် ထုထပ်သိပ်သည်းသော တောအုပ်တစ်ခု၏ပုံကို ရေးဆွဲနေသည်။ မိမိ၏ နောက်တွင် ရပ်နေသော အာနန္ဒီအား လုံးဝ သတိမပြုမိပေ။

အတ္တမလေရေးဆွဲနေသောပုံသည် အဆီအင်္ဂါမတည့်ဟူ၍ အာနန္ဒီစဉ်စားမိသည်။ ထုထပ်သိပ်သည်းပြီး အလွန်တရာ လှပသော တောအုပ်တစ်ခုသို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် မည်သို့မည်ပုံ ရောက်လာသည်ဆိုသည်ကို အာနန္ဒီနားမလည်ပေ။ ပန်းချီပုံတွင် မိန်းကလေး တစ်ယောက် ခြေဖျားထောက်ပြီး ခပ်မြင့်မြင့် သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းက ယံကို လှမ်းခုနေသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

အာနန္ဒီကရယ်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ဒီထုထပ်သိပ်သည်းတဲ့ တောအုပ်ထဲ ဒီမိန်းကလေးက တစ်ယောက်တည်း အကြောက်အရွံ့ အထိတ်အလန့်မရှိဘဲ ဘယ်လို ရောက်လာတာလဲ”

အတ္တမလေ လန့်သွားပြီးလျှင် အာနန္ဒီဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ၏ မျက်လုံးကလည်း “အာနန္ဒီတစ်ယောက်တည်း ဘာဖြစ်လို့လာတာလဲ” ဟူ၍ မေးနေသည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ အာနန္ဒီရောက်လာသောကြောင့် အတ္တမလေသည် အတိုင်းထက်အလွန် ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားပြီးလျှင် မေးလိုက်လေသည်။

“ဒီလိုထုထပ်သိပ်သည်းတဲ့ တောအုပ်မျိုးကို အာနန္ဒီတွေ့ဖူးသလား”
 “ဟုတ်ကဲ့၊ တက္ကရိမှာ ဒီလိုတောအုပ်မျိုး၊ ကျွန်မတွေ့ဖူးပါဘူး”
 “အဲဒီတက္ကရိ ကျွန်တော့အိမ်နားမှာပဲရှိနေတယ်”

ယင်းသို့ပြောလျက် အတ္ထာမလေသည် အာနန္ဒီအားအခန်းပြတင်းတဲခါးမှ သူတို့၏ ခြံဥယျာဉ်ကို ပြလိုက်လေသည်။ ထိုနေရာမှရပ်လျက် မိမိတို့၏ ခြံဥယျာဉ်ကို ကြည့်လိုက်သော အခါ အာနန္ဒီသည် အမှန်တကယ်ပင် တောအုပ်တစ်ခုသဖွယ် ထင်မြင်သွားသည်။ ပြတင်းပေါက်မှ အသက်ဝင်နေသော ယင်း သဘာဝပန်းချီကားကို တွေ့မြင်ရသောအခါ အာနန္ဒီသည် ခံစားမှုအပြည့်ရှိသွားသည်။ မွေးကတည်းကစ၍ ထိုအိမ်ထဲ၌နေလာခဲ့သော်လည်း ယခုအထိ အာနန္ဒီမတွေ့မြင်ခဲ့သော စွမ်းကို အတ္ထာမလေမြင်ရသည်။ ယင်းအချက်မှာ အာနန္ဒီအတွက် အလွန်ထူးခြားဆန်းကြယ်သလို ဖြစ်သွားသည်။

အတ္ထာမလေ၏ ပန်းချီပုံကိုတွေ့ရသောအခါ အာနန္ဒီသည် အခြားအကြောင်းအရာ တစ်ခုကိုလည်း သိရှိနားလည်သွားသည်။ အာနန္ဒီက စဉ်းစားကြည့်သည်။ သစ်ပင်ပေါ်က ပန်းကိုခူးနေသော ဤမိန်းမပျိုသည် တခြားမည်သူဖြစ်နိုင်သနည်း။ ထိုမိန်းမပျို၏မျက်လုံးသည် အလွန်တရာ ရွှန်းလဲ့တောက်ပနေသည်။ ယင်းသို့ စိတ်ကူး မိသော်လည်း အတ္ထာမလေကို တစ်စုံတစ်ခု မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်လိုသည့် ဆန္ဒမရှိပေ။

ရှက်စိတ်ဝင်လာပြီးလျှင် အာနန္ဒီက ပြောလိုက်လေသည်။

“ရှင် ပန်းချီပုံကြည့်ပြီး ဒီကိုဘက်စွာနှင့်လာခဲ့သလဲဆိုတာ ကျွန်မမေးသွားတယ်။ ရှင်ကို သူ့အခေါ် နိင်းလို့ ကျွန်မ လာခေါ်တာ။ အိမ်မှာ ရှင်ကို တွေ့ချင်လို့ သူ စောင့်နေတယ်”
 အတ္ထာမလေသည် သူ၏အလုပ်ကို တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့်ထားခဲ့ပြီး သွားမည့် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

အာနန္ဒီက ပြောသည်။

“ရှင် အရင်သွားနှင့်၊ ကျွန်မ နောက်က လိုက်လာခဲ့မယ်”

အတ္ထာမလေထွက်သွားပြီးနောက် အာနန္ဒီသည် ဆုနုရီအား အပေါ်ထပ်သို့ခေါ်ပြီး လျှင် စတုဒီယို၌ရှိနေသော ပစ္စည်းကိရိယာများကို သန့်သန့်ရှင်းရှင်း စနစ်တကျထားနည်းကို ပြောပြသည်။

“အနုပညာရှင်တွေဟာ အနုပညာဖန်တီးတဲ့နေရာမှာ မြတ်နိုးတဲ့စိတ်ထက်သားစွာ ဆန္ဒနဲ့ ဖန်တီးကြတာဖြစ်တယ်။ မမတို့ဟာ သူတို့အတွက် အသေးအဖွဲ့ အလုပ်ကိစ္စကလေးကိုပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်ပေးပြီး မိမိတို့ရဲ့မြတ်နိုးမှုနှင့် အလိုဆန္ဒကို ဖော်ပြနိုင်တယ်။ မမတို့ဘာမှမပြောပြလောက်တဲ့ အကူအညီဟာလည်း သူတို့အတွက် အလွန်အရေးပါ အရောက်တယ်။ ပန်းချီဆရာတစ်ဦးရဲ့ သမီးဖြစ်နေတဲ့အတွက် မမ ဆုနုရီကို အခုလိုပြောနေရတာဖြစ်တယ်”



ဆုနုရီသည် အာနန္ဒီ၏ ယင်းဆုံးမစကားကို လုံးဝ နှစ်ခြိုက်ခြင်း မရှိပေ။ အာနန္ဒီက တဖွဖွ ပြောနေသည့်အတွက်ကြောင့် ဆုနုရီသည် အတ္ထာမလေ၏ ပစ္စည်းကိရိယာနှစ်ခုသုံးခုကို ပုန်သုတ်ပြီး ထားလိုက်လေသည်။ အာနန္ဒီ အိမ်ပြန်စရာရှိနေသေးသည်။ ဆုနုရီအား နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။

အိမ်တွင် မာဏိက္ကမိသည် အတ္ထာမလေနှင့် ရယ်ကာပြုံးကာ စကားလက်ဆံ ကျနေသည်။ အာနန္ဒီကို တွေ့ရသောအခါ မာဏိက္ကမိက ပြောလိုက်သည်။

“ပန်းသီး စိတ်ပြီး ဗွဲ့လာခဲ့ပါလား”

အာနန္ဒီသည် ပန်းသီးစိတ်များကို ယူလာသည်။ အာနန္ဒီ၏ရှေ့ပင် မာဏိက္ကမိက အတ္ထာမလေအား ဇာတာစန်းလင်္ဂထာလာပြီဆိုသည့်အကြောင်းကို ပြောပြသည်။

“မင်းသိပ်ကောင်းတယ်။ မင်းယောက္ခမက မင်းကို တစ်လ လခ တစ်ထောင် ရတဲ့အလုပ်ကို ပေးထားတယ်။ ကိုယ့်အကျပ်အတည်းထဲက လွတ်မြောက်သွားဖို့ မင်း ထွက်ပေါက်ရရှိသွားတယ်။ ငါကတော့ အခုအထိ နေရာတကာ ခြေစကြာဖြန့်ပြီးတဲ့နောက်မှ နည်းလမ်းတစ်လမ်းကို ခံစဲယဉ်းယဉ်း ရှာဖွေတွေ့ရှိလာတယ်။ တစ်သိန်းတန် အလုပ်တစ်ခု လုပ်ဖို့အတွက် ကန်ထရိုက်ရလာတယ်”

မာဏိက္ကမိ၏စကားကို ကြားရသောအခါ အတ္ထာမလေသည် အလွန်တရာ အားရ ဝမ်းသာဖြစ်သွားသည်။ မိမိကိုယ်တိုင် ငွေတစ်သိန်းကောက်ရသည့်အလား ဖြစ်သွားသည်။

“သိပ်ဝမ်းသာစရာကောင်းတာပဲ။ ခင်ဗျား အကျပ်အတည်းတွေလည်း ပြေရှင်း ပျောက်ကွယ်သွားတော့မယ် ထင်တယ်”

“အလုပ်စဇို့အတွက် ငွေသုံးသောင်းလိုလိမ့်မယ်။ ငွေသုံးသောင်းရဖို့အတွက် ငါ လူတစ်ယောက်ကို ပြောထားတယ်။ အဲဒီလူက ငါ့ကိုအပြည့်အဝ ယုံကြည်စိတ်ချတဲ့အတွက် တွေ့လီကာလီလုပ်နေမတော့ဘဲ ငါ့ကို ငွေချေးတော့မယ်။ သုံးလေးလံအတွင်း ငွေပြန်ဆပ်ရ လိမ့်မယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါက တစ်နှစ်အချိန်ပေးပါလို့ ပြောထားတယ်။ မင်းအနေနဲ့ သက်သေအဖြစ် ဒီစာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးမယ်ဆိုရင် ငါ အလုပ်ပြန်နိုင်တယ်”

မာဏိက္ကမိသည် စာချုပ်ကို အတ္ထာမလေလက်ထဲသို့ ပေးပြီးလျှင် လက်မှတ် ထိုးရမည့်နေရာကိုလည်း ပြောပြသည်။ ထိုအချိန်၌ အာနန္ဒီ အဘယ်ကြောင့် နှလုံးတုန်ရင်ခုန် ဖြစ်သွားသည် မသိပေ။ အတ္ထာမလေသည် စိတ်အားထက်သန်စွာပင် မာဏိက္ကမိ၏လက်ထဲက မောင်တိန်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ သက်သေအဖြစ်ဖြင့် သို့မဟုတ် အာမခံသူအဖြစ်ဖြင့် လက်မှတ်ထိုးရာ၌ သူ့တွင် မည်ကဲ့သို့သော တာဝန်ရှိသည်ဆိုသည်ကို အတ္ထာမလေ နား မလည်ပေ။ မိမိအနေနှင့် လက်မှတ်ထိုးလိုက်လျှင် မာဏိက္ကမိ အလုပ်ဖြစ်လာနိုင်သည်ဆိုလျှင် စာချုပ်တွင် မိမိ လက်မှတ်ရေးထိုးပေးရလိမ့်မည်ဟူ၍သာ စဉ်းစားမိသည်။

အာနန္ဒီကပြောသည်။



“ဒီစာချုပ်မှာ ပေးပေးလည်း လက်မှတ်ထိုးလို့ရတာပဲ မဟုတ်လား”

မိမိအလုပ်တွင် အာနန္ဒီ ဝင်စွက်သည်ကို မာဏိက္ကမံ မကြိုက်ပေ။ အာနန္ဒီအား စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အတ္ထာမလောဘက လှည့်ကြည့်ပြီး ရယ်သည်။

“ဒီအသေးအမွှေးကိစ္စအတွက် အဖိုးကြီးကို ဒုက္ခပေးလို့ မတော်ပါဘူး”

ယင်းသို့ပြောပြီးလျှင် မာဏိက္ကမံသည် အတ္ထာမလောကို ကြည့်ပြီးပြောလိုက်သည်။

“အာနန္ဒီက အခုအချိန်မှာ သူ့အဖေနှင့်ငါ့ကို အကူအညီပေးပြီး ဂုဏ်ယူနေချင်ပုံ ရတယ်။ သူတို့နှင့် မတွေ့ခင်ကတည်းက မင်းနှင့်ငါ ဘယ်လိုအဆက်အသွယ်မျိုး ရှိခဲ့တယ် ဆိုတာကို သူ မေ့သွားပုံရတယ်”

အတ္ထာမလောသည် စာချုပ်ကို လက်မှတ်ထိုးပြီးလျှင် မာဏိက္ကမံအား ပြန်ပေး လိုက်သည်။ စာချုပ်ကို လှမ်းယူပြီးလျှင် မာဏိက္ကမံသည် အာနန္ဒီအား စာချုပ်လှမ်းပေးလျက် အတ္ထာမလောကို ပြောပြသည်။

“အခု တို့လုပ်တဲ့အလုပ်ကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောမပြပါနဲ့။ မင်းယောက္ခမ သိသွားရင် စိတ်ဆိုးပြီး သူ့ဆီက ငွေဘာဖြစ်လို့ မချေးတာလဲလို့ ငါ့ကို အပြစ်တင်လိမ့်မယ်။ အခက်အခဲ အကျပ်အတည်းတွေ ကျော်လွန်သွားပြီးတဲ့နောက်မှ ဒီအလုပ်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ပြောမယ် ဆိုရင် ပြောနိုင်တယ်”

အတ္ထာမလောက ပြောသည်။

“ခင်ဗျား စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနှင့်နေတာကိုပဲ ကျွန်တော် မြင်ချင်တယ်။ ခင်ဗျား လက်ဝတ်တန်ဆာတွေနှင့် အိမ်မှာရှိတဲ့ တခြားပစ္စည်းတွေကို ထုခွဲရောင်းချတယ်ဆိုတာ ကြားရတဲ့အတွက် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်သာ တတ်နိုင်ရင် အဲဒီလို မဖြစ်စေရပါဘူး”

မာဏိက္ကမံက ပြန်ပြောသည်။

“မင်း အခုစာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပြီး ငါ့ကို အများကြီး အကူအညီပေးတယ်။ အဲဒီလို ငါ့ကို ကူညီတာကို ငါဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး”

အတ္ထာမလော အိမ်ပြန်သွားပြီးသည့်နောက်တွင် မာဏိက္ကမံသည် အာနန္ဒီထံမှ စာချုပ် တောင်းယူလိုက်သည်။ မိမိ၏အလုပ်တွင် ဝင်စွက်သောကြောင့် အာနန္ဒီအား မာန်မကြိမ်းမောင်း ပြီးလျှင် မာဏိက္ကမံသည် စာချုပ်စာရွက်ပေါ်၌ အတ္ထာမလောနှင့်ပတ်သက်၍ “အတ္ထာမလော သည် တစ်လ ငွေတစ်ထောင်လခရသူဖြစ်သည်။ မဒရပ်မြို့၌ သူပိုင် တိုက်တစ်လုံးရှိသည်။ စီးပွားရေးအခြေအနေကောင်းသည်” ဟူ၍ ထည့်ရေးလိုက်လေသည်။

အာနန္ဒီသည် စာချုပ်စာရွက်တွင် ပုံနှိပ်ထားသောအကြောင်းအရာနှင့် မာဏိက္ကမံ ထပ်ဖြည့်ရေးထားသောအကြောင်းအရာကို ဖတ်ကြည့်သည်။ စာချုပ်စာရွက်တွင် “အကယ်၍ မာဏိက္ကမံ ကြွေးဆပ်ဖို့ရန် ပျက်ကွက်ပါက မာဏိက္ကမံ၏အစား အတ္ထာမလောက ကြွေးဆပ်

လိမ့်မည်။ အကယ်၍ အတ္ထာမလောကလည်း ကြွေးဆပ်ဖို့ရန် ပျက်ကွက်ပါက ကြွေးရှင်က အတ္ထာမလော၏ ပစ္စည်းဥစ္စာကို သိမ်းယူနိုင်သည်” ဟူ၍ ရေးသားထားသည်။ အတ္ထာမလောက ယင်းစည်းကမ်းချက်များကို လက်ခံလိုက်မှာသည်။ ယင်းသို့ လက်ခံလိုက်နာခြင်း၏ သက်သေ အထောက်အထားအဖြစ် ထိုစာချုပ်တွင် အတ္ထာမလော၏လက်မှတ် ရှိနေသည်။

အာနန္ဒီသည် ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်သွားပြီးလျှင် မဝံ့မရဲနှင့် မေးလိုက်သည်။

“စာချုပ်ထဲမှာ ဒါတွေက ဘယ်လိုရေးထားတာလဲ”

“ဘယ်လိုပဲရေးထားရေးထား အရေးမကြီးပါဘူး”

ယင်းသို့ပြောလျက် မာဏိက္ကမံ ရယ်လိုက်သည်။

“ကြွေး သူဆပ်ရမှာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ကျုပ်ပဲ ဆပ်ရမှာမဟုတ်လား။ ကျုပ်ကြွေးကို သူ ဘယ်မှာဆပ်နိုင်ပါ့မလဲ။ သူ့ကြွေးကိုတောင်မှ သူ့အစား သူ့ယောက္ခမက ဆပ်နေရတယ်။ အဲဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ သူက ကျုပ်အစား ကျုပ် ကြွေးကို တယ်မှာဆပ်နိုင်ပါ့မလဲ”

မာဏိက္ကမံ၏စကားကို ကြားရသော်လည်း အာနန္ဒီမိတ်အေး၊ မသွားပေ။ မိမိပါ တစ်ကိုတ်တည်း တစ်ဉာဏ်တည်း မာဏိက္ကမံနှင့်ပေါင်းပြီး အတ္ထာမလောအား တစ်ပတ်ရိုက်နေ သည်ဟူ၍ ထင်မြင်လာသည်။ မာဏိက္ကမံ၏ အခက်အခဲကို တွေ့မြင်ယုံရှိနေရသည်ဖြစ်၍ အာနန္ဒီသည် မာဏိက္ကမံ၏အလုပ်ကိုလည်း အကောင်းအဆိုး ပြစ်တင်ပေးမည်ဖြစ်၍ မပြုနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ အခက်အခဲ အကျပ်အတည်းများစွာ ဖြစ်ပေါ်လာပြီးနောက် မာဏိက္ကမံသည် တစ်ဖန်ဦးမော့လာအောင် ကြိုးစားနေရသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ မာဏိက္ကမံသည် သူ၏ ယောက္ခားဖြစ်သည်။ သူ၏ ကာမပိုင် လင်ယောက္ခားဖြစ်သည်။

ဒဏ္ဍပါဏီ၏ ကုမ္ပဏီသည် နေ့ချင်းညချင်း ကြီးပွားတိုးတက်လာသည်။ အတ္ထာမလောသည် အသက်ရှူဖို့ပင် အချိန်မရဖြစ်နေသည်။ တစ်နေ့သောအခါ၌ နံနက် အချိန်တွင် အတ္ထာမလောသည် အလုပ်ရုံးခန်းထဲ၌ထိုင်လျက် ယမန်နေ့ညနေက သုတ်သီး သုတ်ပျာနှင့် အပြီးသတ်သွားခဲ့သောပုံများကို သေသေချာချာ စူးစိုက်ကြည့်ရှုနေသည်။ သူ၏ စားပွဲပေါ်၌ ပိုစတာကြီးများ ရှိနေသည်။

ယင်းပုံများတွင် သူကိုယ်တိုင် အရောင်ခြယ်ထားသည်။ သို့ရာတွင် ယင်းပုံများကို ကြည့်လျက် အကြီးအကျယ် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေသည်။ သူ၏ စိတ်နှလုံးသည် ရုတ်တရက် စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်များနှင့် အပြည့်ဖြစ်သွားသည်။

သူ၏ရှေ့တွင် အမျိုးမျိုးသော ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများကြည့်သည့် ကျော့ ရင်သား၊ ပေါင် စသည်တို့ကို ဖော်ပြနေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ပုံရှိနေသည်။ ထိုပုံထဲတွင် ယောက္ခားလေးတစ်ယောက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လက်သီးနှင့် ထိုးကြိတ် ခြင်း၊ သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခြင်းစသော တိရစ္ဆာန်ကျင့်၊ တိရစ္ဆာန်သဘာကို ပြနေကြသည်။ မိမိ၏အခန်းတွင် ကိုးရိုးကားယား ပုံပျက်ပန်းပျက် တောတွင်းသား လူတစ်သိုက် ဝင်လာပြီး

ဟားတိုက်နေကြသည်ဟူ၍ အဏ္ဏာမလေ မှတ်ထင်သွားသည်။ ယင်းပိုစကားများသည် အိမ်ထောင်ရေးနှင့်ပတ်သက်သော တစ်လင်ရပ်ရှင်ကား တစ်ကား၏ ကြော်ငြာအတွက် ပြုလုပ် ထားသော ပိုစကားများဖြစ်သည်ကို သိရသည်ဖြစ်၍ အကြီးအကျယ် အံ့ဩသွားသည်။

အဏ္ဏာမလေသည် မိမိ၏ဇာတိနယ်မြေဖြစ်သော တစ်လင်ရပ်ရှင်နှင့်ပတ်သက်၍ ဂုဏ်ယူမဆုံးဖြစ်နေသည်။ ဤနယ်မြေ၌ ဗလဝရကဲ့သို့သော သူတော်စင်ကြီးများ၊ အိလ်ပိုနှင့် ကမ္မရကဲ့သို့သော မဟာကဗျာဆရာကြီးများ ထွန်းကားပေါ်ပေါက်ခဲ့ကြသည်ဆိုသည်ကို ရှေးယခင် အချိန်အတန်ကြာကာလကပင် ဖတ်ဖူးကြားဖူးခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ယခု အချိန်၌ကား ဤနယ်မြေတွင် မွေးဖွားရသည့်အတွက် မိမိကိုယ်ကို ကုသိုလ်ကံကြီးမားသည်ဟု ထင်မှတ်ယူဆခြင်းသည် မိမိကိုယ်ကို လှည့်စားနေခြင်းမျှသာဖြစ်သည်ဟူ၍ အဏ္ဏာမလေ အဘယ်ကြောင့် ထင်မှတ်နေသည်မသိပေ။ ပြင်ပ ကျူးကျော်မှုများ ဖြစ်ပေါ်လာသည့်အချိန် ကျမှသာလျှင် နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ၏ ရှေးဟောင်း ယဉ်ကျေးမှု၊ စာပေ၊ ဓလေ့ထုံးစံ၊ နေ့နည်း ထိုင်နည်း စသည်တို့ ဆုံးပါးပျက်စီးသွားသည်ဟူ၍ စာအုပ်များထဲတွင် ဖတ်ဖူးခဲ့သည်။ လူတို့သည် အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ ယဉ်ကျေးမှုဟူသောအမှတ်ဖြင့် တောရိုင်းဘဝသို့ ရောက်သွား နိုင်သည်ဟူ၍ အဏ္ဏာမလေ သဘောပေါက်လာသည်။

ကုမ္မဏီ၌ အလုပ်စတင်လုပ်လာခဲ့သည့်အချိန်မှစ၍ ယနေ့အထိ အဏ္ဏာမလေ ယခုလောက် အောက်တန်းကျသော ရုပ်ပုံများကို မတွေ့ဖူးသေးပေ။ ယင်းရုပ်ပုံများကို တွေ့မြင်ရသည်ဖြစ်၍ အကြီးအကျယ် စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။ အခန်းထဲတွင် တိတ်တဆိတ် ထိုင်နေပြီး တစ်စုံတစ်ခုစဉ်းစားနေသည်။ ထိုအချိန်၌ ရှုရဝဏ်နံ့ပြောသော စကားကို သတိရ လာသည်။ စာမတတ်ပေမတတ်သူများအတွက် မျက်စိနှင့် နှာခေါင်းသည်သာလျှင် ပညာ မိမိအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ရာ တံခါးပေါက်များဖြစ်ကြသည်။ မျက်စိ၊ နှာခေါင်းစသော ယင်းဣန္ဒြေများသည်ပင် ပညာတတ်များ၏ အသိဉာဏ်ပညာများကိုလည်း မျက်ဆီးပစ် နိုင်ကြသည်။

“ငါလည်း တခြားလူတွေနှင့်ပတ်သက်ပြီး မတော်မတရား ကျင့်ကြံပြုမူနေ ပါကလား” ဟု အဏ္ဏာမလေ သိမြင်သဘောပေါက်လာသည်။

အဏ္ဏာမလေ စဉ်းစားကြည့်သည်။ ငါသည် မိမိ၏စုတ်တံဖြင့် ရုပ်ရှင်မင်းသမီး တို့၏ဇာတ်ပုံများကို အရောင်ခြယ်ပြီးလျှင် ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းအမျိုးမျိုးကို ပေါ်အောင် ဖော်လှယ်ကာ ခွဲမက်စရာမိန်းမပျိုများအဖြစ်ရေးခြယ်ကာ ကြည့်ရှုသူတို့၏ ကာမစိတ်ကို နှိုးဆွသည့် အလုပ်ပြုလုပ်နေရသည်။ ငါ တကယ့်အစစ်အမှန် အနုပညာရှင် ဖြစ်ပါသလော။ ငါသည် သာမန်လူများကဲ့သို့ ကောင်းမွန်သောဘဝနေနည်းဖြင့် နေထိုင်လာခဲ့ပါသလော။ သို့မဟုတ် ဘဝတစ်လျှောက် ဟန်ဆောင်နေနည်းနှင့် နေထိုင်သွားရုံ သက်သက်မျှသာဖြစ်ပါသလော။

အဏ္ဏာမလေ၏ အတွင်းသန္တာန်ထဲက အနုပညာရှင်မာန်သည် နိုးထလာသည်။ မိမိသည် တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် ဘဝ၏လမ်းကြောင်းနှစ်ကြောင်းတွင် လျှောက်သွားသည် ဟူ၍ ထင်မြင်လာသည်။ ဆေးဖျော်ထားသော ပန်းကန်နှင့် စုတ်တံကိုယူလျက် အခန်းထဲက ထွက်လာပြီးလျှင် ကိုယ်လုံးတီးနီးပါးတမျှ မပေါ်တပေါ်ရပ်နေသော ရုပ်ရှင်မင်းသမီး၏ ဇာတ်ပုံရှိရာသို့ လာခဲ့သည်။ ဘောင်သွင်းထားသော ယင်း ဇာတ်ပုံကြီး၏အနီး၌ သစ်သား လှေကားတစ်ခု ထောင်ထားသည်။ အဏ္ဏာမလေသည် စိတ်လိုက်မာန်ပါ လှေကားပေါ် တက်သွားပြီးလျှင် လှေကားပေါ်၌ရပ်လျက် အချိန်အတန်ကြာမှ စဉ်းစားစိတ်ကူးနေသည်။

ပန်းချီဆရာ ကရုဏာကရန်နှင့် ကုမ္မဏီ၏ တခြားဝန်ထမ်းများသည် မိမိတို့၏ အလုပ်ကိုရပ်ပြီး အဏ္ဏာမလေကို ကြည့်နေကြသည်။ ထိုအချိန်၌ ရုပ်ရှင်ကုမ္မဏီအစုစပ် ပိုင်သူများထဲက တစ်ယောက်ဖြစ်သော ကုပျဆာမိလည်း ပိုစကားများကို ကြည့်ရှုရန်အတွက် ထိုနေရာသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် မကြာသေးမီ အချိန်ကလေးကပင် အဏ္ဏာမလေအား အရမ်းကာရာ ချီးကျူးစကားပြောခဲ့သေးသည်။

ကုပျဆာမိလည်း တအံ့တဩဖြစ်သွားပြီးလျှင် အဏ္ဏာမလေ၏အနီး လာရပ်လိုက် သည်။ အဏ္ဏာမလေသည် စိတ်လိုက်မာန်ပါ စုတ်တံကို ဆေးရွက်ထဲ နှစ်လိုက်ပြီး လျှင် ထိုရုပ်ရှင်မင်းသမီးရုပ်ပုံကို အရောင်ခြယ်နေသည်။ သူ၏မျက်လုံးထဲ စူးဝင်နေသော ကိုယ်လုံးတီးတမျှ မပေါ်တပေါ် ရပ်နေသည်ကို ထိုရုပ်ရှင်မင်းသမီး အလှပျိုသည် သူ၏ စုတ်တံအကူအညီဖြင့် ရုပ်ပသောအဝတ်အစား ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသည့် မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ဖြစ်သွားသည်။

အဏ္ဏာမလေ၏အပြုအမူကို တွေ့ရသောအခါ လှေကားရင်း၌ ရပ်နေသော ကုပျဆာမိက အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“မိတ်ဆွ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ။ ချက်ချင်းရပ် ပစ်လိုက်ပါ။ ဒီဇာတ်ပုံအလှကို ဘာဖြစ်လို့ ပျက်လိုပျက်ဆီးလုပ်နေတာလဲ။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေကို ချွတ်ပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်ပါ။”

မိမိအား ယင်းကဲ့သို့ အော်ဟစ်ပြောဆိုနေသည်ကို မြင်ရကြားရသည်ဖြစ်၍ လှေကား ပေါ်၌ ရပ်နေသော အဏ္ဏာမလေက ဟားခနဲ ရယ်လိုက်သည်။

“မိတ်ဆွ၊ ပြရမယ့်အရာကိုပြပြီး ဖုံးရမယ့်အရာကို ဖုံးထားတာကို အနုပညာလို့ ခေါ်တယ်။ တကယ်လို့ ဘဝမှာ ဖောက်ပြန်မှုတွေရှိနေလျှင်လည်း အနုပညာက အဲဒီ ဖောက်ပြန်မှုကို တစ်စုံတစ်ခုသော အတိုင်းအတာအထိ လှုပ်အသွင်အပြင်နှင့်ပင် တင်ပြတယ်။ ကျုပ်တို့ ဘဝကိုလည်း မဖျက်ဆီးသင့်ဘူး။ အနုပညာကိုလည်း မဖျက်ဆီးသင့်ဘူး။”

ကုပျဆာမိက ဒေါသထွက်လာပြီးလျှင် အော်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

"အနုပညာ၊ အနုပညာလို့ ပြောရတဲ့ ခင်ဗျား ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီးကို ဖယ်ထားလို့ကံစမ်းပါ။ ခင်ဗျားအမှတ်ချစ်၊ အောက်ပြန်ဆင်းလာနဲ့။ ခင်ဗျားလည်း ပဲတခြားလှတွေလိုပဲ အမျိုးမျိုး ဘာဖြစ်လို့ မဆုံးမိရမှာလဲ"

"ဟဲ့၊ ခင်ဗျားအနုပညာသင်ကြားဆည်းပူးတဲ့အခါမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ့်ဆီမှာ ထားဖို့ အတွက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ယုံကြည်မှုမျိုးမျိုးကို ဆွဲကြတယ်။ အခုပဲတော့ ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားကို ကြော်ငြာဖို့အတွက် လမ်းလယ်၊ လမ်းခွမှာထားဖို့ ရေးဆွဲရတာဖြစ်တယ်"

အတ္ထာမလေသည် သူ့အလုပ်ကို သူ့ဆက်လုပ်နေသည်။ သို့ရာတွင် ကုပ္ပဆာမိက စုတ်တံမရွေ့ရမှာနဲ့ပင် အောင် လုပ်နေသည်။

"မိတ်မထွ အတ္ထာမလေ၊ ခင်ဗျားအလုပ် ချက်ချင်း ရုပ်ပစ်လိုက်ပါ။ ဆက်မလုပ်နဲ့တော့။ အောက်ဆင်းခဲ"

ယင်းသို့ပြောပြီးလျှင် ကုပ္ပဆာမိသည် အတ္ထာမလေ၏ အင်္ကျီကိုကိုင်ပြီး အောက်အတင်းဆွဲချသည်။

ကုပ္ပဆာမိက ဒေါသနှင့်ပြောသောအခါ အတ္ထာမလေလည်း ဒေါသထွက်လာပုံ ရသည်။ အမှန်အားဖြင့် ကုပ္ပဆာမိသည် အတ္ထာမလေအား လေးလေးစားစားနှင့် ဆက်ဆံသည်။ အတ္ထာမလေအား ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဒဂ္ဂတာပါဏီ၏သားမက်ဖြစ်သည်ဆိုသည်ကို သိသည်။ မိမိအား စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောနေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ကုပ္ပဆာမိ အမှန်တကယ် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေသည်ဆိုသည်ကို အတ္ထာမလေ သိရှိနားလည်သွားသည်။ ကုပ္ပဆာမိသည် အတင်းဆွဲချသောအခါ အတ္ထာမလေသည် ဘာမျှ မပြောဘဲ လှေကားပေါ်က ဆင်းလာသည်။

အတ္ထာမလေက ခန့်စကားပြောလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားပြောလို့ ကျွန်တော် အောက်ဆင်းလာရတယ်။ အနုပညာချစ်သူတွေရဲ့ အဆင့်ကို ဖြိုချပြီးမှသာ ကျွန်တော်တို့ အထက်ကို တက်နိုင်ကြတယ်"

အတ္ထာမလေသည် စိတ်မပါတပါနှင့် အခန်းထဲပြန်ဝင်လာသည်။ ကုပ္ပဆာမိလည်း သူ့နောက်က လိုက်လာပြီး ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ ငွေသိန်းပေါင်းများစွာ အကုန်အကျခံလျက် ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကား ထုတ်လုပ်သည့်အချိန်၌ မည်ကဲ့သို့သော အခက်အခဲများ ကြုံတွေ့ရသည်ဆိုသည်ကို ကုပ္ပဆာမိက အတ္ထာမလေအား ပြောပြသည်။

ကုပ္ပဆာမိက အတ္ထာမလေကို ပြောလိုက်သည်။

"ကျုပ်တို့ အကျင့်စာရိတ္တနှင့်ပတ်သက်ပြီး အဆုံးအမပေးဖို့အတွက် ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ကြတာမဟုတ်ဘူး။ အကျင့်စာရိတ္တနှင့်ပတ်သက်ပြီး အဆုံးအမပေးဖို့အတွက် ဘုရားကျောင်း၊ ဗလီတို့လို ဓမ္မနေရာများနှင့် တိရစ္ဆာန်ရလ၊ ဂိတာတို့လို ဓမ္မကျမ်းဂန်တွေရှိနေပါတယ်"

အတ္ထာမလေက မချီပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

"ကျုပ်တို့ နိုင်ငံမှာ အခု ဘီလူးသဘာက်စွမ်းအားတစ်ခု အရှိန်အဟုန်နှင့် ပျံ့နှံ့နေတယ်။ အဲဒီစွမ်းအားဟာ ဘုရားကျောင်းပေါင်း တစ်ထောင်၊ ဗလီပေါင်းတစ်ထောင်၊ တိရစ္ဆာန်ရလလို နိတိကျမ်းဂန်ပေါင်း တစ်သောင်းကို တစ်ကြိမ်တည်း နှစ်မြှုပ်ပစ်နိုင်တဲ့ စွမ်းအားတစ်ခုဖြစ်တယ်။ အဲဒီ စွမ်းအားရဲ့ အသွင်အပြင်တစ်ခုဟာ ဒီကြော်ငြာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့အလုပ်ဟာ အကျင့်စာရိတ္တနှင့်ပတ်သက်ပြီး အဆုံးအမပေးတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့အနေနှင့် စက်ယန္တရားအမျိုးမျိုးကို အသုံးပြုပြီး မိမိတို့ရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံနှင့် အစဉ်လာတွေကိုတော့ မပျက်ဆီးသင့်ဘူး"

ကုပ္ပဆာမိသည် အတ္ထာမလေ၏တရားကို နားထောင်ရန်အတွက် ထိုနေရာသို့ ရောက်လာခြင်းမဟုတ်ပေ။ အသက်နှင့်အတွေ့အကြုံ အမြင်နှစ်မျိုးနှင့်ပဲကြည့်ကြည့် ကုပ္ပဆာမိသည် အတ္ထာမလေထက် ကြီးသူဖြစ်သည်။ ကုပ္ပဆာမိနှင့် ကုပ္ပဆာမိကဲ့သို့သော် တခြားပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ငွေကြေးဖြင့်သာလျှင် အတ္ထာမလေတို့၏ လုပ်ငန်းလည်ပတ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

"ဒီကောင်လေး ငတုံးငအဆိုတာ ငါအစက ဘာကြောင့် မရိပ်မိခဲ့သလဲ မသိဘူး" ဟူ၍ တွေးမိသွားပြီးလျှင် ကုပ္ပဆာမိသည် ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ထရပ်လိုက်သည်။ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာမသွားခင် အတ္ထာမလေအား သတိပေးစကားပြောလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားရေးဆွဲတဲ့ ပိုစတာဟာ ဓာတ်ပုံနှင့် လုံးလုံးတူရမယ်။ တကယ်လို့ အဲဒီ ပိုစတာတွေမှာ ခင်ဗျား ကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့် ယောင်လို့ မဆိုစလောက်ပြည့်စွက်မယ် မကြိုလိုက်နှင့်။ ခင်ဗျားပိုစတာတွေ ခင်ဗျားအလုပ်ခန်းက တခြားရွေ့မှာမဟုတ်ဘူး"

အလုပ်လုပ်ရသည်ကို အတ္ထာမလေ စိတ်မဝင်စားတော့ပေ။ အလုပ်ခန်းတွင် ရှိနေကြသော မိမိအရောင်ခြယ်ထားသည့် ပုံအမျိုးမျိုးသည် မိမိအားသရော်နေကြသည် ဟူ၍ပင် အောက်မေ့နေသည်။ တက်တက်ကြွကြွ 'ရော့ကင်ရီးလ်' လုပ်နေကြသော ထိုပုံများသည် သူ့ကိုပင် သူတို့အထံသို့ အတင်းဆွဲခေါ်နေသည်ဟူ၍ ထင်မှတ်နေသည်။

ထိုနေ့ အတ္ထာမလေသည် နောက်ထပ်အလုပ်မလုပ်ဘဲ အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။ စကူတာပျက်နေသောကြောင့် ဘတ်စ်ကားဖြင့်ပင် အိမ်ပြန်ရမည်။ အလုပ်တိုက်မှ ထွက်လာပြီးလျှင် ခြေကျင်လျှောက်လာသည်။ ဈေးဆိုင်များ၌ ကပ်ထားသောစာစောင်များ၏ ရှေ့စာမျက်နှာကိုလည်းကောင်း၊ ရှေ့တွင် ဖြတ်သွားဖြတ်လာလုပ်နေကြသော လူလင်နှင့် လုံမပျိုများကိုလည်းကောင်း၊ လှမ်းကြည့်မိလေသည်။ စတိုးဆိုင်ကြီးများ၌ ပြထားသော မိတ်ကပ်ပစ္စည်းများကို တိုးဝယ်နေကြသော လူအုပ်ကိုသတိထားကြည့်လိုက်သည်။ ဤမြို့သည် သူဌေးသူကြွယ်တိုင်းပြည့်အသွင် ဆောင်နေပါကလားဟူ၍ တွေးမိသည်။ လူတွေ ပျော်မဆုံးဖြစ်နေကြသည်။ ပြည်သူလူထုကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ကြပေ။ ကွက်ကြားမိုး ရွာနေကြသည်။

မိမိတို့အတွင်း၌ လန်ချားဆွဲသူများ၊ ထမင်းထည့်စားပြီး လျှင်ပစ်ထားသော ဖက်ရွက်ထဲက အကျန်အကြွင်း၊ ထမင်းစ၊ ဟင်းစကို ကောက်စားနေကြရသူများ၊ မီးမွှေးရန်

အတွက် မီးပုံထဲက ထင်းကို ရွေးယူနေကြရသူများ၊ ယင်းလူတန်းစားများက အများစုဖြစ်သည့် ဟူသောအချက်ကိုမှ လုံးဝ ထည့်မတွက်ကြပေ။

“ဤမြို့၌ နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်များမှာကဲ့သို့ နေထိုင်စားသောက်ရေးအတွက် အဆင်ပြေမှုမရှိပေ။ ဤမြို့က လူများသည် တခြားတိုင်းပြည်များမှ လူများထက် အလုပ် ကြီးစားခြင်းနှင့် မိမိတို့၏ တာဝန်ဝတ္တရားများကို ကျေပွန်စွာ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ခြင်းကိုမှ မသင်ကြားမဆည်းပူးကြပေ။ သို့သော်လည်း နိုင်ငံခြားသားများ၏ မကောင်းသော အလုပ်များ ကိုမှ အတုယူကြသည်။ ဤဒေသ၌ လူတို့သည် ပြည်သူလူထုအား မလိမ့်တပတ်လုပ်ပြီး မိမိတို့ ထမင်းဝအောင်လုပ်သည့်နည်းကို ကောင်းစွာ နားလည်ကြသည်။ ဤမြို့၌ လူတချို့၏ ကောင်းစားရေးအတွက် သိန်းသန်းများစွာသော မျက်နှာငယ်များ၏ ကိုယ်နှင့် စိတ်နှလုံးကို ဖျက်ဆီးပစ်နေကြသည့် အခြေအနေမျိုးဖြစ်ပေါ်နေသည်။ တစ်လံနာအားဖြင့်တော် မဒရပ်သည် ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ တခြားမြို့များ၏လမ်းညွှန် အဘယ်ကြောင့် ပြုလုပ်ရ မည်နည်း။

လမ်းကြိုလမ်းကြားထဲတွင် ခြေကျင် လျှောက်လာသောအခါ ကျမှသာလျှင် အတ္ထာမလေသည် ဤမြို့နှင့်ပတ်သက်၍ အကြောင်းစုံကို သိရှိနားလည်သွားသည်။ အိမ်ပြန် ရောက်လာသောအခါ အိမ်တွင် သူ၏ယောက္ခမ ဒဏ္ဍပါဏီ၏ ကားဆိုင်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဆုနုရီနှင့် စကားပြောနေသော ဒဏ္ဍပါဏီသည် အတ္ထာမလေကို တွေ့ရသည်နှင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“မင်းစကား ပျက်နေတော့ ငါစောစောကသိရရင် ငါ မင်းကို ကားနဲ့ခေါ်လာခဲ့ မှာပေါ့”

အတ္ထာမလေက ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် တမင်တကာ လမ်းလျှောက်လာခဲ့တာပါ”



ထိုနေ့မှစ၍ အတ္ထာမလေသည် သူ့ယောက္ခမ၏ကုမ္ပဏီ၌ အလုပ်လုပ်ရသည်ကို မပျော်ပိုက်တော့ပေ။ ကုမ္ပဏီတွင် အလုပ်ဆက်လုပ်ရေး မလုပ်ရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ဆုံးဖြတ်ချက် မချခင် ကဒီရေရှန်နှင့် ရှုရဝဏန်တို့ထံမှ အကြံဉာဏ်ရလိုသည့်ဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ထိုနေ့ညနေပိုင်းတွင် ကဒီရေရှန်နှင့် တွေ့မည်ဟုအကြံပြုလျက် အိမ်ပြန်လာသောအခါ အိမ်တွင် မိမိအား စောင့်နေသော ဒဏ္ဍပါဏီကို တွေ့မြင်ရသည်။

ဒဏ္ဍပါဏီသည် ကုမ္ပဏီ၌ပင် သူနှင့်စကားပြော၍ရသည်။ သို့ရာတွင် သူနှင့် မပြောခင် ဆုနုရီနှင့် မိနာချီအမူလတို့ကို စကားပြောချင်သေးသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် စကားပြတ်သွားသောအချိန်မှာပင် အတ္ထာမလေ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်ရှိလာသည်။

အိမ်အောက်ထပ် ခန်းမထဲတွင်ထိုင်နေသော ဒဏ္ဍပါဏီသည် အမျိုးသမီးနှစ်ဦး ရှေ့မှောက်၌ပင် အတ္ထာမလေအား အရေးကြီးသောစကားကို ပြောပြသည်။

“မင်းကို ငါ အခုပြောပြမယ့်အကြောင်းဟာ ငါ့အိမ်က လူတွေတောင်မှ မသိ ကြဘူး။ မင်းတို့အိမ်ကို ပေါင်ထားပြီး ချေးငှားတဲ့ကြွေးကို တစ်ဝက်ဆပ်ပြီးပြီ။ ငွေတစ်သောင်း ထပ်ဖို့ ကျန်သေးတယ်။ ကျန်တဲ့ကြွေးကိုလည်း မကြာခင်မှာပဲ ဆပ်မယ်”

ယင်းကဲ့သို့ သတင်းမျိုးကိုကြားရလိမ့်မည်ဟူ၍ အတ္ထာမလေသည် မည်သည့်အခါ ကမှ မမျှော်လင့်ပေ။ ယောက္ခမကြီးသည် ဤမျှတိုတောင်းသော အချိန်ကာလအတွင်း ဤမျှသောငွေကြေးကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ဆပ်လိုက်ပါသနည်းဟူ၍ စဉ်းစားလျက် တအံ့တပြိုင် ဖြစ်နေသည်။

“ငါ့အနေနှင့် တစ်ပြားတစ်ချပ်မှပေးရတာ မဟုတ်ဘူး။ ယခု ပေးဆပ်လိုက်တဲ့ ငွေဟာ မင်းလုပ်အားနှင့်ရတဲ့ငွေဖြစ်တယ်။ မမျှော်လင့်ဘဲ မင်းတို့အဖေ ကွယ်လွန်သွားတဲ့ အတွက် မင်းတို့အိမ်ထောင်စုကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ငါတာဝန်ဖြစ်လာတယ်။ အိမ်ကို ပေါင်ပြီး ယူထားတဲ့ ကြွေးမပြေမချင်း ငါ ကုမ္ပဏီက ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မယူဘူးလို့ ချီးမြှင့်ထားတယ်။ ဟိုကဒီကရတဲ့ငွေနှင့် ငါ့အိမ်ထောင်စု နေလို့စားလို့ရတယ်။ တကယ်လို့ ဒီအကြောင်းကို အိမ်က ဆုနုရီအမေနှင့် ငါ့သားတွေသိသွားရင် ငါ့အနေနှင့် သမီးနှင့်သားမက်ကိုပဲ ဖို့နေတယ်လို့ တွေးကြလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ဒီအကြောင်းကို ငါ သူတို့ကို အသိမပေးဘဲထားမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်”

ဒဏ္ဍပါဏီသည် ဤမျှသဘောထားပြည့်ဝပြီး ဤမျှအကြင်နာတရားရှိသော ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်သည်ဟူ၍ အတ္ထာမလေ မည်သည့်အခါကမှ မစဉ်းစားမိခဲ့ပေ။ ဒဏ္ဍပါဏီသည် အတ္ထာမလေ၏ ရှေ့မှောက်၌ မိမိလည်းသာမန်လူတစ်ယောက်သာဖြစ်သည်ဆိုသည့်အကြောင်း ကို ခိုင်မာအောင် ပြုလုပ်နေသည်။ အတ္ထာမလေ မျက်ရည်ပဲလာသည်။ သူ့သမီး ဆုနုရီကို ဒဏ္ဍပါဏီ မည်မျှချစ်သည်ဆိုသည့်အကြောင်းကို အတ္ထာမလေ သိရှိသွားသည်။

အတန်ကြာသွားသောအခါ ဆုနုရီနှင့် မိနာချီအမူလတို့သည် အိမ်မှကိစ္စလုပ်ရန် အတွက် အခန်းထဲဝင်သွားကြသည်။ ဒဏ္ဍပါဏီသည် အတ္ထာမလေနှင့် လုပ်ငန်းကိစ္စ အကြောင်းကို ပြောနေသည်။

“ကိုယ့်ပုံမှန်ဖောက်သည်တွေကို စကုန်ပုံအောင်လုပ်မှသာ ငါတို့ လုပ်ငန်း အောင်မြင်မှု ရရှိလိမ့်မယ်။ အဲဒီအချက်ဟာ ဘယ်လုပ်ငန်းမျိုးကိုမဆို လုပ်ကိုင်နေတဲ့လူတွေ အတွက် အမှန်တရားဖြစ်တယ်။ အဲဒီအချက်ကို ဂရုစိုက်တဲ့အတွက်ကြောင့်သာ ငါဒီကနေ ဒီမြို့မှာ လူကဲ့ထံတစ်ယောက်အနေမျိုးနဲ့ နေနိုင်စားနိုင်ရတာဖြစ်တယ်။ မင်းအနေနှင့်လည်း အဲဒီအချက်ကို မျက်ကွယ်ပြုထားလို့မဖြစ်ဘူး။ ငါတို့လုပ်နေတဲ့လုပ်ငန်းမှာ အမြိုင်တွေ

အများကြီးရှိတယ်။ ဒီမြို့မှာ ငွေလျော့ယူပြီး တခြားလူတွေအကြိုက် ရုပ်ပုံဆွဲပေးမယ့်လူတွေ အများကြီးရှိတယ်”

ဒေဏ္ဍပါဏီအား မည်ကဲ့သို့ အဖြေပြန်ပေးရမည်ဆိုသည်ကို အတ္ထာမလေ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ အတန်ကြာ စဉ်းစားထင်ခြင်းသည့်နောက်မှ ပြောလိုက် လေသည်။

“ဒီအလုပ်လုပ်ရတာ ကျွန်တော် စိတ်မပါတော့ဘူး”

အတ္ထာမလေ၏စကားကိုကြားရသောအခါ ဒေဏ္ဍပါဏီ ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွား သည်။ သို့သော်လည်း ဣန္ဒြေဆည်လျက် ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလုပ်ငန်းလုပ်တဲ့နေရာမှာ မင်းအတွေ့အကြုံကောင်းကောင်း ရနေပြီ။ တခြား ဘယ်လုပ်ငန်းကိုလုပ်လုပ် မင်း ယခုလောက်ငွေရဖို့ မလွယ်ဘူး”

“ဒီလုပ်ငန်းလုပ်ဖို့ ကျွန်တော်စိတ်မပါတော့ဘူး။ တခြားလူတွေ အကျိုးရှိမယ့် လုပ်ငန်းတစ်ခုခုကိုပဲ လုပ်ချင်တယ်။ ယခု ကျွန်တော့်အနေနှင့် လူပေါင်းများစွာကို ဆုံးရှုံး နှစ်နာအောင် ပြုလုပ်နေတယ်လို့ ထင်နေတယ်”

“အတ္ထာမလေ မင်း ဝါပြောတာ နားထောင်။ တခြား လူတွေအတွက် အကောင်း သို့မဟုတ် အဆိုးကို လုပ်ခြင်းအားဖြင့် ကုသိုလ်ကံ သို့မဟုတ် အကုသိုလ်ကံကို ငါတို့ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါတို့ကို ငွေပေးပြီး အလုပ်လုပ်ခိုင်းတဲ့ လူတွေပဲရကြမှာ ဖြစ်တယ်”

အတ္ထာမလေနှင့် အချိန်အတန်ကြာမျှ စကားပြောပြီးနောက် ဒေဏ္ဍပါဏီသည် သူပြောသည့်စကားကို မလိုက်နာလို့မဖြစ်အောင် ပြုလုပ်လိုက်သည်။ အတ္ထာမလေအား ပြောပြသည်။

“တကယ်လို့ မင်းအချိန်အတန်ကြာ မပျင်းမရိတ် တစ်ချိန်လုံး ကြိုးစား အလုပ်လုပ် လိုက်ရင် ကြွေးကျေးသွားပြီး ကိုယ့်အိမ်ကို ပြန်ရမှာ အမှန်ဖြစ်တယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်လာဖို့အတွက် ခွဲနှင့်အချိန်ကြာကြာ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်ရလိမ့်မယ်။ ရလာတဲ့အခွင့်အရေးကို လက်မလွှတ် သင့်ဘူး။ လုပ်ရမယ့်အလုပ်ကို ပြီးမြောက်အောင် လုပ်ပြီးတဲ့အခါကျတော့ မင်းတို့နှစ်ယောက် ကုမ္ပဏီလုမဖြစ်ဖြစ် ကိုဒေကနာလဖြစ်ဖြစ် အလည်သွားကြပေါ့။ တစ်လခွင့်ယူပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်လည်ရင်း မင်းဆွဲချင်တဲ့ ပန်းချီပုံမျိုးကို ဆွဲလို့ရတယ်။ ဒီပြန်လာတဲ့အခါကျတော့ ငါ မင်းပန်းချီကားတွေကို ပြပွဲလုပ်ပြီး ပြဖို့ စီစဉ်ပေးမယ်”

ညပိုင်းရောက်သောအခါ အတ္ထာမလေနှင့်အတူ ထမင်းစားပြီးလျှင် ဒေဏ္ဍပါဏီ သည် သူ့အိမ်ပြန်သွားသည်။ ဒေဏ္ဍပါဏီပြန်သွားပြီးသည့်နောက်မှ ဆုနွှဲရီသည် အတ္ထာမလေနှင့် ရယ်ကာမောကာ စကားပြောသည်။ သူ့အဖေ ဒေဏ္ဍပါဏီရောက်လာသည့်အတွက် ဆုနွှဲ ရီဝမ်းသာအားရဖြစ်နေသည်ဟူ၍ အတ္ထာမလေ နားလည်သွားသည်။ အပေါ်ထပ် အခန်းထဲ ရောက်သွားသောအခါ ဆုနွှဲရီသည် အတ္ထာမလေကိုဖက်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဖေဖေပြောမှပဲ ရှင် ဘယ်လောက်တော်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိရတယ်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် ကတောက်ကဆတ်ဖြစ်နေကြတယ်ဆိုတာ ဖေဖေ သိပုံရတယ်။ ဒါကြောင့် ရှင်ကို ဂရုစိုက်ဖို့ ဖေဖေက ကျွန်မကို ပြောသွားတယ်”

“ငါတို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကတောက်ကဆတ် ဖြစ်နေကြတယ်ဆိုတာ မင်းဖေဖေ ဘယ်လိုလုပ်သိသွားလဲ”

“ကျွန်မ မေမေကို ပြောပြမိတယ်ထင်တယ်။ မေမေကပဲ ဖေဖေကို ပြောပြလိုက်တာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“အပြင်ကလူတွေကို ကိုယ့်အိမ်တွင်းရေးကိစ္စ ပြောပြတာမကောင်းဘူး မဟုတ် လား” ယင်းသို့ပြောလျက် အတ္ထာမလေသည် ချစ်ခင်ကြင်နာစွာဖြင့် ဆုနွှဲရီ၏ကျောကို ဖက်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် အတန်ငယ်တိတ်နေပြီးလျှင် အတ္ထာမလေက

“မင်းမေမေကို အခုလို လုပ်တာတွေကိုလည်း ပြောပြလိုက်ပါလား” ဟု ပြော လျက် ရယ်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်၌ အတ္ထာမလေသည် ဆုနွှဲရီအား လူမမယ်ကလေးငယ်တစ်ယောက် လိုပါပဲလားဟူ၍ ထင်မှတ်သွားသည်။ အသက်အရွယ် အမြင်အားဖြင့်ကြည့်လျှင် ဆုနွှဲရီသည် ကလေးမဟုတ်တော့ပေ။ အလွန်တရာချောမောလှပသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အတ္ထာမလေသည် ဆုနွှဲရီအား ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ပင် ထင်မှတ် နေသည်။ စိတ်နှလုံးရင့်ကျက်မှု မရှိသေးသည့်ကလေးငယ် တစ်ယောက်ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ မိဘအလိုလိုက်ထားသော သမီးတစ်ယောက်ကဲ့သို့လည်းကောင်း ထင်မှတ်နေသည်။

မိမိအား စိုက်ကြည့်နေသော အတ္ထာမလေကို တွေ့ရသောအခါ ဆုနွှဲရီက မေး လိုက်သည်။

“ရှင်ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ အခုလို ကြည့်နေတာလဲ”

“မင်းရယ်ပြီး စကားပြောတဲ့အခါ ဘယ်လောက်လှတယ်ဆိုတာ ကြည့်နေတာ။ မင်းရဲ့ အခုလိုအမူအရာကို ငါသိပ်ချစ်တာပဲ”

“ကျွန်မ စိတ်ဆိုးတဲ့အခါ ဘယ်လိုပုံမျိုးဖြစ်သွားတယ် မသိဘူး။ အဲဒါကြောင့် ငယ်ငယ်ကတည်းကပဲ ကျွန်မကို ဘယ်သူကမှ ငိုအောင်မစုကြဘူးလို့ ပြောတယ်”

အတ္ထာမလေက ရုတ်တရက် “မင်းစိတ်ဆိုးလို့မဖြစ်ဘူး။ စိတ်မဆိုးပါနှင့်” ဟူ၍ ပြောပြီးလျှင် ဆုနွှဲရီ စိတ်ဆိုးသောအခါ တွေ့ကြုံရသော အခက်အခဲများကို သတိရလာသည်။

“ဖေဖေက ကြွေးမြန်မြန်ကျေအောင် ဆပ်ပေးလိမ့်မယ်။ ကြွေးကျေးသွားပြီးတဲ့ နောက်မှ ကျွန်မတို့ကို ကုမ္ပဏီလုမလုပ်သွားခိုင်းဖို့ စဉ်းစားနေတယ်။ အဲဒီအတောအတွင်းမှာ တကယ်လို့ ကျွန်မတို့ ကားလိုတယ်ဆိုရင် ဖေဖေက သူ့ကား ပေးထားမယ်လို့ ပြောတယ်”

“ငါတို့ ကားမလိုပါဘူး။ စက္ကတ်ရီအရင် လုပ်လောက်ပါပြီ” ဟူ၍ အဏ္ဏမလေက ပြောပြလိုက်ချင်သည်။ သို့ရာတွင် ဆုနုရီ စိတ်ဆိုးသွားမှာစိုး၍ နှုတ်ပိတ်နေလိုက်သည်။ အတန်ကြာမျှ ရယ်ရင်းပြုံးရင်းစကားပြောရင်း ကစားရင်းနေကြပြီးသည့်နောက်မှ နှစ်ယောက်လုံး အိပ်ပျော်သွားကြသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် အိပ်ရာကထသည်နှင့် ဆုနုရီသည် အဏ္ဏမလေအတွက် လုပ်ပေးစရာရှိသည့်အလုပ်အားလုံးကို ခပ်မြန်မြန် ခပ်သွက်သွက်လုပ်ပေးသည်။ အဏ္ဏမလေ၏ စတုဒီယိုသည် ပြောင်လက်သွားသည်။ ထိုနေ့တွင် ဆုနုရီစိတ်လိုလျှင် သူ့ကို မည်မျှ အကူအညီပေးနိုင်သည်ဆိုသည့်အကြောင်း သိရှိနားလည်သွားသည့်အတွက် အဏ္ဏမလေ အကြီးအကျယ် အားရဝမ်းသာဖြစ်သွားသည်။

အလုပ်သွားရန် အိမ်မှထွက်သောအခါ ဆုနုရီက အဏ္ဏမလေအား ပြောလိုက်သည်။ “ဒီနေ့ကစပြီး ရှင် အလုပ်တိုက်မှာ အချိန်ပိုအလုပ် လုပ်ပေးရလိမ့်မယ်လို့ ဖေဖေက ကျွန်မကို ပြောသွားတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ည ၈ နာရီထိုးရင်တော့ အိမ်ပြန်လာခဲ့ပါ။” ယင်းသို့ပြောပြီးလျှင် ဆုနုရီသည် သူ့ယောက်ျားအား နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။ အဏ္ဏမလေသည် စိတ်ထဲက ရယ်လိုက်လေသည်။ မိမိ ထာဝရမလုပ်တော့ဘူးဟူ၍ စဉ်းစားစိတ်ကူးနေသော အလုပ်ကို အချိန်ပိုလုပ်ပေးပါဟု ဆုနုရီက ချစ်ခင်ကြင်နာမှု အပြည့်ဖြင့် အမိန့်ပေးနေသည်။



မိမိတို့သည် ဤမြို့၌ နေထိုင်စားသောက်ရေးအတွက် လှုပ်ရှားနေကြရသည်ဟူ၍ ပြောနေကြသော ထူးခြားဆန်းကျယ်သည့် အုပ်စု၏အတွင်းသို့ အဏ္ဏမလေလည်း တဖြည်းဖြည်း ဝင်ရောက်ပေါင်းဆုံလာသည်။ အချိန်အဟုန်နှင့် လည်ပတ်နေသော စက်ယန္တရားကဲ့သို့ သူ၏နေ့ရက်များသည် အချိန်အဟုန်ဖြင့် ကုန်ဆုံးနေကြသည်။

ကမ္ဘာကြီး နေ့စဉ်နှင့်အမျှ အဏ္ဏမလေ အလုပ်များလာသည်။ အိမ်ကို ရှစ်နာရီမှ ပြန်ရသည့်နေ့ရှိသလို ၁၀ နာရီကျမှ ပြန်ရသည့်နေ့လည်းရှိသည်။ သို့သော်လည်း ယင်းသို့ နောက်ကျပြီးမှ အိမ်ပြန်ရောက်သည့်အတွက် ဆုနုရီသည် ပြိုင်ပြိုင်အလှည့်မရှိပေ။ ယခုကဲ့သို့ အဏ္ဏမလေ အပြင်းအထန် အလုပ်ကြိုးစားလုပ်လျှင် မည်ကဲ့သို့ အကျိုးဖြစ်ထွန်းလာလိမ့်မည်ဆိုသည့်အကြောင်းကို သူ့အဖေက သူ့ကို ပြောပြထားသည်။ ယခုအခါ၌ ဆုနုရီသည် အဏ္ဏမလေအား လိုသည်ထက်ပင် ပို၍အကူအညီပေးနေသည်။

အလုပ်မှ ပြန်လာသောအခါ အဏ္ဏမလေသည် ရေချိုးဖို့အတွက် ရေနွေးကိုလည်းကောင်း၊ စားဖို့ရန်အတွက် ထမင်းပွဲကိုလည်းကောင်း၊ အိပ်ဖို့နှင့် အဖန်းဖြေရန်အတွက်

အိပ်ရာကိုလည်းကောင်း အဆင်သင့်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ယင်းကဲ့သို့ စိမ်နှင့် နေရသည် ဘဝကို အဏ္ဏမလေသည် ပြဇာတ်တစ်ခုအလား ထင်မှတ်သွားသည်။ ဆုနုရီနှင့်အတူ တစ်ည ကုန်ဆုံးသွားသော်လည်း မည်ကဲ့သို့သော နှစ်သိမ့်မှု၊ တက်ကြွမှုမျိုးကိုမှ မခံစားရပေ။ မိမိ၏ နိစ္စဓူဝနေရသည့်ဘဝအား စက်ယန္တရားကဲ့သို့ လှုပ်ရှားနေရသည်ဟူ၍သာလျှင် ထင်မှတ်နေသည်။

အဏ္ဏမလေသည် ယခင်ကကဲ့သို့ နံနက်စောစော ကျေးဇူးငှက်သာရကာတို့၏ တွန်ကျူးသံကိုနားထောင်လျက် ယန်းရန်များကို ရွှဲရှိုက်လျက် အရှေ့ပြုစွာကောင်းကင်တစ်ခွင်၌ ဖုံးနေသောရောင်ခြည်ကွန်ယက်ကိုကြည့်လျက် သွက်လက်ဖြတ်လတ်စွာဖြင့် အိပ်ရာမှ မထနိုင်တော့ပေ။ နေ့ရက်အတန်ငယ်ကြာသွားသောအခါ အိပ်ရာပေါ်၌ ကုလားသေ၊ ကုလားမော အိပ်ပျော်နေသော အဏ္ဏမလေအား ဆုနုရီက အတင်းဆွဲထူရသည့်အခြေအနေမျိုးပင် ရောက်ရှိလာသည်။ နေပင်ထိုးသည့် အချိန်တိုင်အောင် အိပ်ရာက မထပေ။ ဘုရားသခင်ပေးသော မိမိ၏ ကိုယ်ကာယစက်ယန္တရားကို ပိုက်ဆံနှင့် ရုပ်ဝတ္ထုချမ်းသာမှုအတွက် အလွဲသုံးစား ပြုလုပ်နေသည်ဟူ၍ အဏ္ဏမလေသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထင်လာသည်။

နံနက်မိုးလင်းလာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရေမိုးချိုးလျက် ထမင်းစားသောက်ပြီး အလုပ်တိုက်ထွက်သွားသည်။ အိမ်၌မိမိ၏နတ်တို့ကို တို့ရုံမျှပင် ထိချိန်မရချေ။ သူ၏ စတုဒီယိုကလည်း သူ့ကို ပြောင်လှောင်သရော်နေသလို ဖြစ်နေသည်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မှန်ရှေ့တွင် ရပ်လျက် ဆံပင်ပြီးသည့်အချိန်၌ သူ၏အတွင်းသန္တာန်ထဲက အနုပညာရှင်က သူ့ကိုကြည့်လျက် “အခုလိုဖြစ်နေတာတွေ ဆက်ဖြစ်နေပါစေလား။ မင်းက အလောတကြီးဖြစ်နေပုံရတယ်” ဟု ပြောလျက် သရော်ပြီး ပြုံးနေသကဲ့သို့ ထင်နေရသည်။

နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဖြစ်ပေါ်နေသောပြဇာတ်၌ တစ်ပတ်တွင်တစ်ကြိမ် ရှစ်စင်း ပြောင်းလဲ၍လည်း နေသည်။ ယင်းအပြောင်းအလဲမှာ အားလပ်သည့်နေ့၌သာလျှင် ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့၌ နံနက်စောစော ဒဏ္ဍပါဏီ၏ကားသည် အဏ္ဏမလေတို့၏ အိမ်သို့ ဧကန်လာသည်။ ဆုနုရီ၏ ဖခင်သည် ဒရိုင်ဘာနှင့်တစ်ဆင့် ဆုနုရီသုံးခွဲရန်အတွက် ငွေအနည်းငယ်ကိုလည်း ပို့ပေးလိုက်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မနက်ပိုင်းနှင့် ညနေပိုင်း နှစ်ချိန်လုံးဖြစ်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံ၌မူ တစ်ချိန်ချိန်၌ လင်မယားနှစ်ယောက် ရပ်ရင်သွားကြည့်ကြသည်။ နံနက်စာနှင့် နေ့လယ်စာတို့ကို ဟိုတယ်တွင် စားကြသည်။ ဈေးထဲတွင် လျှောက်လည်ရင်း ဆုနုရီသည် အဝတ်အစားနှင့် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကို ဝယ်ခြမ်းသည်။ အိမ်တွင် ဆိုင်ဖွင့်၍ရလောက်အောင် အဝတ်အစားတွေပုံနေသော်လည်း ဆုနုရီသည် တစ်ကိုက်တစ်ဆယ် သို့မဟုတ် ဆယ်ငါးစုပီနှုန်းဖြင့် အဘယ်ကြောင့် အဝတ်အစားတွေ ဝယ်နေသနည်းဆိုသည်ကို အဏ္ဏမလေနားမလည်ပေ။ သို့သော်လည်း ဘာမျှမပြောဘဲ နှုတ်ပိတ်၍သာနေသည်။ အကြောင်းမူကား သူ၏ ပိုက်ဆံမဟုတ်ဘဲ ဆုနုရီ ဖခင်၏ပိုက်ဆံ ဖြစ်နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ “ဘာဖြစ်လို့

ဒါလောက် ပိုက်ဆံကို အလကားသုံးပြုနေတာလဲ” ဟူ၍ ဆန့်ကျင်ခံရလျှင်လည်း ဆန္ဒရှိ၏မျက်ရည်ကို သုတ်ပေးနေရသည်မှာ တစ်ပတ်လောက် ကြာသွားတတ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ဆန္ဒရှိ ကျေနပ်မှုရှိစေရန်အတွက် မိမိကိုယ်ကို မည်မျှ အပြောင်းအလဲ ပြုလုပ်နေရသည်ကို တွေးမိသဖြင့် အဏ္ဏာမလေ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်သွားတတ်သည်။ ယင်းအခြေအနေမျိုးဖြင့် အချိန်ကြာမြင့်စွာ နေသွားနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟူ၍ သဘောပေါက်နေသည်။ အဏ္ဏာမလေသည် ဒဏ္ဍပါဏီ၏မေတ္တာကွန်ယက်ထဲတွင် ဖမ်းမိနေသည်။ သူ့အနေနှင့် အိမ်ပေါင်ပြီး ချေးထားသည့် အကြွေးကျေသည်အထိ ကြိတ်မိုတ်သည်းခံနေရလိမ့်မည်ဟူ၍ တွေးမိသည်။ ဆန္ဒရှိအား စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ အရမ်းကာရောငွေသုံးပြုနေသည်ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ဆန္ဒရှိအနေနှင့် ကြွေးဆပ်ဖို့ရန်အတွက် လုံးဝကြောင့်ကြခြင်းမရှိဟူ၍ အဏ္ဏာမလေ သိမြင်လာသည်။

တစ်ချိန်တွင် အလုပ်အားလပ်သည့်နေ့၌ ညနေပိုင်းတွင် ထုံးစံအတိုင်း ဆန္ဒရှိနှင့် အဏ္ဏာမလေတို့သည် ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ကြသည်။ ရုပ်ရှင်ရုံ၏အပြင်ဘက်၌ ရှုရဝဏ်အား ဒုတိယတန်းလက်မှတ် ဝယ်သူများ၏ကြားထဲတွင် တိုးဝှေ့နေသည်ကို အဏ္ဏာမလေ တွေ့မြင်သွားသည်။ ရှုရဝဏ်၏ ရိုးရိုးအဝတ်အစားကို တွေ့ရသောအခါ ရှုရဝဏ်အနေနှင့် ဒုတိယတန်းခုံတွင် ထိုင်ကြည့်၍ မတင့်တယ်ဟူ၍ အဏ္ဏာမလေ တွေးမိသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ပထမတန်းလက်မှတ်သုံးစောင် အလျင်အမြန်ဝယ်ယူပြီး ရှုရဝဏ်အနီးသို့ သွားသည်။

“ကျွန်တော့်တို့နှင့်အတူ လိုက်ခဲ့ပါ” ယင်းသို့ပြောလျက် အဏ္ဏာမလေသည် ရှုရဝဏ်အား လက်မှတ်တစ်စောင် ပေးလိုက်လေသည်။

ရှုရဝဏ်က ရယ်ပြီးပြောသည်။

“ကျုပ် တတိယတန်းက အမြဲကြည့်လာခဲ့တာ။ ဒီနေ့ တတိယတန်းလက်မှတ် ဝယ်လို့မရတဲ့အတွက် ဒီမှာ လာတိုးနေရတာ”

ယင်းသို့ပြောလျက် ရှုရဝဏ်သည် အဏ္ဏာမလေပေးသော ပထမတန်းလက်မှတ်ကို ပြန်ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် နှစ်မိနစ်၊ သုံးမိနစ်လောက်ကြာသောအခါ ရှုရဝဏ်က အဏ္ဏာမလေအား ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“မောင်တို့နှစ်ယောက် စုံတွဲရုပ်ရှင်လာကြည့်တာ ကျုပ် မောင်တို့ နှစ်ယောက်ကို အနှောင့်အယှက်ပေးလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

ရုပ်ရှင်ပြဖို့ အချိန်အနည်းငယ်လိုသေးသည်။ ထိုအခိုက် ရှုရဝဏ်သည် လက်မှတ် ဝယ်လျက် အဏ္ဏာမလေတို့အနီးသို့ ရောက်လာပြီးလျှင် စကားစမြည်ပြောဆိုနေသည်။ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် အဏ္ဏာမလေ ကုမ္ပဏီအလုပ်ကို လက်ခံလိုက်ရသည်ဆိုသည်ကို ရှုရဝဏ်သည် မဆွကတည်းက သိပြီးဖြစ်သည်။ အားလပ်သည့်အချိန်၌ ဆွဲသော ဖုန်းချိကားများကို အဏ္ဏာမလေသည် ရှုရဝဏ်ထံသို့ ပို့ပေးလေ့ရှိသည်။

ရှုရဝဏ်က ပြောသည်။

“အခုလထုတ် စာစောင်မျက်နှာပုံးမှာ ကျုပ် မောင်ရင်ဆွဲတဲ့ပုံကို ပုံနှိပ်ဖော်ပြထားတယ်။ ရောင်စုံပုံကို ပုံနှိပ်ပြီး မငွေဖြန်းပစ်တဲ့အလေ့အထ ကျုပ်မှာမရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ မောင်ရင်ရဲ့ အဲဒီပုံကို ကျုပ်သိပ်သဘောကျတဲ့အတွက် မျက်နှာပုံးမှာပဲ ထည့်ပေးလိုက်တယ်”

အဏ္ဏာမလေသည် အတိုင်းထက်အလွန် အားရဝမ်းသာ ဖြစ်သွားသည်။ ဖုန်းခူးနေသော မိန်းမပျိုပုံကို ရှုရဝဏ်သည် သူ၏စာစောင်မျက်နှာပုံး၌ ပုံနှိပ်ဖော်ပြထားသည်။ ယင်းပုံကို အဏ္ဏာမလေသည် အလွန်တရာ နှစ်သက်မြတ်နိုးသည်။ ရှုရဝဏ်က ပြောသည်။

“ဖုန်းချိဆွဲတဲ့အလုပ်ကို မောင်ရင် ဘယ်တော့မှ ရုပ်မပစ်နဲ့။ ဝမ်းဗိုက်ပြည့်ဖို့အတွက် မိမိစိတ်ဓာတ်တိုးတက်မှုကို ဘယ်တော့မှ ဥပေက္ခာမပြုနှင့်။ ယခုစေတီမှာ ကြက်တွေကလည်း အတောင်ဖြန့်ပြီး ဥဒေါင်းလိုကမို့ ကြီးစားနေကြတယ်။ အဲဒီအကြောင်းအတွက် သက်သက်နှင့် ရောင်စုံအတောင်ရှိတဲ့ ဥဒေါင်းက ကြက်အတူပဲ နေတာမကောင်းဘူး။ မောင်ရင်က အခုလည်းပဲ ဥဒေါင်းစစ်စစ် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျုပ် ယုံကြည်တယ်”

ရှုရဝဏ်၏ စကားလုံးများသည် အဏ္ဏာမလေ၏ နှလုံးသားထဲတွင် မြားကဲ့သို့ စူးဝင်သွားသည်။ ရှုရဝဏ်သည် အလွန်တရာလိမ္မာပါးနပ်စွာဖြင့် မိမိ၏အတုအပဘဝကို ရည်ညွှန်း၍ ပြောနေသည်ဆိုသည်ကို သိရှိနားလည်သွားသည်ဖြစ်၍ အဏ္ဏာမလေသည် ရှက်စိတ်ဝင်လာပြီးလျှင် ဦးခေါင်းငုံ့လိုက်သည်။

ရုပ်ရှင်ပြတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း အချက်ပေးသည့် ခေါင်းလောင်းမြည်လာသည်။ အဏ္ဏာမလေက ပြောလိုက်သည်။

“ရုပ်ရှင်ပြီးတဲ့အခါ ကျွန်တော်နဲ့လိုက်ခဲ့ပါလား။ လမ်းမှာ တစ်နေရာရာကျတော့ တစ်ခုခုစားသောက်ပြီး ကျွန်တော် ဆရာကို အိမ်လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်”

ရှုရဝဏ်က ရယ်ပြီး ယင်းအဆိုပြုချက်ကို ငြင်းပယ်ပစ်လိုက်သည်။

“အင်မတန် မရှောင်လှဲနိုင်မှသာ ကျုပ်အပြင်မှာ တစ်ခုခုစားသောက်လေ့ရှိတယ်။ သွားဖို့လာဖို့ လှုပ်ရှားဖို့အတွက် ဘုရားသခင်က ကျုပ်ကို ခြေထောက်တပ်ပေးထားတယ်လို့ တွေးပြီး ကျုပ် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ခြေကျင်သွားလို့ဖြစ်တဲ့နေရာမှာ ခြေကျင်ပဲ သွားတယ်။ အလာတုန်းက ကျုပ် ဘတ်စ်ကားနှင့် လာခဲ့တယ်။ အခုအပြန်မှာ ခြေကျင် လျှောက်သွားမယ်။ ခြေကျင်လျှောက်တဲ့အတွက် ညအိပ်တဲ့အခါမှာ အိပ်လို့ ကောင်းကောင်းပျော်တယ်”

မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့သည်ဖြစ်၍ အဏ္ဏာမလေသည် ဆန္ဒရှိနှင့်အတူ ရုပ်ရှင်ရုံထဲ ဝင်သွားသည်။ ထိုနေ့ပြသောရုပ်ရှင်မှာ အနုပညာပါသော ဗင်္ဂါလီ ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကား ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရှုရဝဏ် ထိုကားကို လာကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်ဟူ၍ အဏ္ဏာမလေ သဘောပေါက်သွားသည်။

ရုပ်ရှင်ရုံထဲတွင် ထိုင်ပြီးသောအခါ ဆန္ဒရှိကပြောသည်။



www.burmeseclassic.com

ပါရာ

“ဒီလူကို ကျွန်မ အရင်ကတည်းက သိတယ်။ သိပ်တုံးတုလုပ်”

အတ္တာမလေက တအံ့တံ့သြဖြစ်သွားပြီ။ လျှပ် မေးလိုက်သည်။

“သူ့ကို မင်း အရင်ကတည်းက သိတယ်ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ်။ သူ့ကို ကြည့်ပြီးတော့ သိပ်ဆင်းရဲတဲ့လူတစ်ယောက်လို့ ရှင်တွေ့နေလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ခြေညှပ်ဒီနပ် ပြတ်လှပြတ်ခင်ကိုစီးပြီး ညစ်နေတဲ့အဝတ်အစားကို ဝတ်ထားတဲ့ ခပ်ပင်ပန်းပန်းဖားဖားနှင့် အဲဒီလူဟာ သိပ်ချမ်းသာတဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်”

“မဟုတ်တာ ပြောနေပြန်ပြီ”

“ကျွန်မ လုံးဝမှန်တာကို ပြောနေတာ။ ကျွန်မကျောင်းတက်တဲ့ အချိန်တုန်းက ဒီလူကြီးဟာ ကျွန်မတို့ကျောင်းက ဆင်းရဲတဲ့ကျောင်းသူတွေရဲ့ အဆောင်တွေအတွက် ငွေတစ်သောင်း ပေးလှူတယ်။ ပေးလှူတဲ့အချိန်တုန်းက သူငွေလှူတဲ့အကြောင်း အခြားလူတွေကို ပြောမပြကြပါနှင့်လို့ အလေးအနက် မှာသွားတယ်။ အခမ်းအနားတစ်ခုမှာ သူ့ကို ဖိတ်ပြီးရုတ်ပြုမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကို ကျောင်းကော်မတီတွေက ပြောပြတဲ့အခါ အဲဒီလုပ်ရင် ကျုပ် ကိုယ့်အလှူငွေပြန်ယူမယ်ဆိုပြီး ကျောင်းကော်မတီတွေကို ခြိမ်းခြောက်တယ်။ တော်တော် ဆိုးတဲ့ လူကြီး”

ဆုန္ဒရီ၏စကားကို အတ္တာမလေ မယုံကြည်ပေ။ “ဟုတ်ရဲ့လား ဆုန္ဒရီ”ဟု တအံ့တံ့သြ မေးလိုက်လေသည်။ ဤဖြည့် ငွေတစ်ထောင်လှူပြီး ငွေတစ်သောင်းတန်ဖိုး ကြော်ငြာကြသည့် လူပေါင်းများစွာကို အတ္တာမလေ တွေ့မြင်နေရသည်။ အချို့လူများသည် သိန်းပေါင်းများစွာသော ငွေကိုအိမ်၌ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ထုတ်ထားပြီး အနည်းငယ်မျှသော ငွေကိုလှူလျက် ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာ လုပ်နေကြသည်။ နေရာအိမ်မရှိသည့် ရှုရဝဏ်လို့ အယ်ဒီတာတစ်ယောက်က မိမိအင်အားနှင့်မမျှဘဲ ဤမျှ အရေအတွက်များပြားသော ငွေကို တိုက်တင်တင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လှူဒါန်းသနည်း ဟူ၍ စဉ်းစားနေမိသည်။

“ဒီလူကြီးဟာ ကောင်းတဲ့လူမဟုတ်ဘူး။ သူပြောတဲ့စကားတွေကို နားယောင်ရင် ရှင် အလိမ်ခံရလိမ့်မယ်”

ယင်းသို့ပြောလျက် ဆုန္ဒရီက အတ္တာမလေအား သတိပေးသည်။ လူကို အမှန်အတိုင်း အကဲဖြတ်နိုင်သည့် အရည်အချင်း ဆုန္ဒရီတွင် မရှိပေ။ လူတို့၏ တန်ဖိုးကိုဖြတ်ရာ၌ ဆုန္ဒရီသည် အရာခပ်သိမ်း အမှားကိုသာ ပြုလုပ်သည်။ ယင်းသို့တွေးလျက် အတ္တာမလေသည် စိတ်ထဲက ပြုံးမိလေသည်။

အတ္တာမလေက တစ်လုံးချင်းပြောလိုက်သည်။

“အကြားသမားက သူ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်။ သူက တစ်ကယ့်လူသား အစစ်အမှန် တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်”



တနင်္ဂနွေနေ့တစ်နေ့တွင် နံနက်အစောကြီး “ကလိုက်မလာ” စာစောင်ကို ကိုင်လျက် ရှုရဒါသည် အတ္တာမလေကို ရှာရင်း အတ္တာမလေတို့အိမ်သို့ ပေါက်ချလာသည်။ အတ္တာမလေ ထံ ရောက်မလာခင် အာနန္ဒီနှင့်လည်း တွေ့ခဲ့သည်။ ထိုနေ့တွင် ရှုရဒါသည် နေ့ရက်ပေါင်းများစွာကြာပြီးမှ အတ္တာမလေကို တွေ့ရှိခြင်းဖြစ်သည်။ စာစောင်တွင် အတ္တာမလေ ရေးဆွဲထားသောပန်းချီပုံကို ပုံနှိပ်ဖော်ပြထားသည်။ ယင်းပုံကိုတွေ့၍ မိမိကိုယ်တိုင်သွားပြီး ချီးကျူးစကားပြောမည်ဟူ၍ အကြံရလာသည်။

အတ္တာမလေသည် ထိုအချိန်ထိ သူ့ပန်းချီကားဖော်ပြထားသော စာစောင်ကို မရရှိသေးပေ။ ရှုရဒါအိမ်ရောက်လာသောအခါ ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားသည်။ တစ်ဖက်တွင် ဤမျှ နေ့ရက်ပေါင်းများစွာကြာပြီးသည့်နောက်မှ ရှုရဒါနှင့် တဖန် ဆုံစည်းခွင့်ရရှိသည့်အတွက် ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေသည်။ နောက်တစ်ဖက်၌ကား မိမိ၏ ဆေးရောင်ပုံပန်းချီကားကို ပထမဆုံး အကြိမ် ပုံနှိပ်ဖော်ပြသည့်အတွက် အတိုင်းထက်အလွန် ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေသည်။ ထိုပန်းချီပုံကို တွေ့ရသောအခါ အတ္တာမလေသည် ပျိုရွယ်သောမိခင်တစ်ယောက် မိမိ၏ ဝမ်းဗိုက်အတွင်းမှ သားဦးမွေးဖွားလာသည်ကို တွေ့မြင်ရ၍ ဝမ်းသာလွန်းမက ဝမ်းသာပြီး အရူးအမူး ဖြစ်သွားသည်နှင့် တူနေသည်။

ရှုရဒါ မိမိတို့၏အိမ်ရောက်နေသည်ကိုတွေ့ရသောအခါ ဆုန္ဒရီသည် မျက်နှာထားခပ်တင်းတင်းနှင့် ထိုင်နေသည်။ အတ္တာမလေက နှစ်ကြိမ်တိတိခေါ်သော်လည်း ဆုန္ဒရီသည် သူတို့၏အနီးသို့ မသွားပေ။ အတ္တာမလေက မရမကခေါ်သောအခါ ဆုန္ဒရီသည် သူတို့၏ အနီးသို့သွားလျက် ရှုရဒါ၏လက်ထဲ ကော်ဖီအပြည့်ထည့်ထားသည့် ဖန်ခွက်ပေးခဲ့ပြီးလျှင် လုပ်စရာအလုပ် အနည်းငယ်ရှိသေးသည်ဟု ပြောလျက် အခန်းထဲပြန်ဝင်သွားသည်။

ရှုရဒါသည် အတ္တာမလေ၏ ပန်းချီပုံကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ချီးကျူးနေသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ပန်းချီပုံလှလှကလေးများကို ဆွဲသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အတ္တာမလေ၏ပန်းချီအနုပညာကို မမောနိုင်မပန်းနိုင် ချီးကျူးပြောဆိုနေသည်။

“ရှင် စန်းပွင့်လာပြီလို့ ကျွန်မ ပြောချင်တယ်။ အယ်ဒီတာ ရှုရဝဏ် ကိုယ်တိုင် ပြည်သူလူထုနှင့် ရှင့်ကို မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ပြီ။ ရှင်အကြောင်း ပြည်သူတွေ သိသွားကြပြီ။ အခြားလူတွေကလည်း ရှင့်ကို လက်လွှတ်ကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ မကြာခင် ရှင့်ကို ပန်းချီဆွဲခိုင်းမယ့်လူတွေ ရှင်တို့အိမ်မှာ တန်းစီနေလိမ့်မယ်ဆိုတာ သေချာတယ်။”

ထိုနေ့သည် မိမိအတွက် အလွန်တရာ မင်္ဂလာရှိသောနေ့ဟူလည်း အတ္တာမလေ တွေးထင်မိသည်။ အာနန္ဒီနှင့် သူ၏ပခင်ကလည်း ထိုပန်းချီပုံကို အကြီးအကျယ် ချီးမွမ်းကြသည်ဟူ၍ ရှုရဒါက ပြောပြသည်။ ထိုပန်းချီပုံ တွေ့မြင်ရသော ရကောင်းသည့်အတွက်များကို ထုတ်ဖော်ပြောပြရင်း ရှုရဒါသည် အလွန်တရာ ပီတိသောမနဿ ဖြစ်နေသည်။

အတ္တာမလေက အတန်ငယ် မဝံ့မရဲနှင့်ပြောပြသည်။



“ရုတ်တရက် စိတ်ထဲမှာ အဲဒီလိုပုံမျိုးတစ်ပုံ ဆွဲလိုတဲ့စိတ် ပေါ်လာတဲ့အတွက် ကျွန်တော် အဲဒီပုံကို ဆွဲလိုက်တာပါပဲ။ ကျွန်တော့်ကို မေတ္တာထားတဲ့အတွက်ကြောင့်သာ ရှာရဒါ ကျွန်တော့်ကို ယခုလောက် ချီးကျူးနေတာထင်တယ်။ အဲဒီပန်းချီကားဆွဲစဉ်က အခုရှာရဒါ ဆွေးနွေးပြောပြနေတဲ့ကောင်းတဲ့အချက်၊ ကောင်းတဲ့အကွက်တွေ ရှိလာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် လုံးဝမတွေးမိဘူး။”

ရှာရဒါက ပြန်ပြောသည်။

“ဘယ်လိုအရည်အသွေးတွေ ပါရမယ်ဆိုပြီး ကြိုးစားအားထုတ်ပြီးရေးဆွဲမထားတဲ့ အရည်အသွေးများကို ကြည့်ရှုသူတွေ မြင်သွားရတဲ့အနုပညာလက်မျိုးကိုသာ အနုပညာ လက်ရာစစ်လက်ရာမှန်လို့ ခေါ်တယ်။ ကျွန်မ ရှင် ပန်းချီပုံကို အသေအချာကြည့်မိတယ်။ ကျွန်မရဲ့ လေးဘက်လေးတန်မှာ သစ်ပင်မြင့်မြင့်ကြီးတွေရှိနေပြီး ကျွန်မကိုယ်တိုင်က အဲဒီ ဥယျာဉ်ကြီးထဲမှာ လှည့်လည်သွားလာပြီး ပန်းခူးနေတယ်လို့ ရုတ်တရက်ထင်သွားတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာလည်း ရှင် ဒီလိုပုံတွေ ဆွဲနေလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မမျှော်လင့်ပါတယ်။”

မိမိတွင် ပန်းချီဆွဲရန်အတွက် အချိန်မရှိဟူ၍ ရှာရဒါအား ပြောလိုက်ရသည့်အတွက် အဏ္ဏာမလေ ရှက်စိတ်ပင် ဝင်လာသည်။ အမှန်စင်စစ် သူထဲတွင် ဘယ်မှာ အချိန်ရှားပါး မည်နည်း။ မိမိ၏နှလုံးသားအတွင်း၌ အကျဉ်းခံနေရသော သူ၏အနုပညာအသိစိတ်သည် မှန်တိုင်းထန်နေသော ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာပမာ ကြွတက်လာပြီးလျှင် အပြင်ထွက်ဖို့ရန်အတွက် ထွက်ပေါက်ရှာနေသည်ဟူ၍ အဏ္ဏာမလေ ထင်မှတ်နေသည်။ ဆုန္ဒရီ၏ လင်ယောကျ်ား အဖြစ်နှင့် ဆုန္ဒရီနှင့်ပတ်သက်သည့် မိမိ၏တာဝန်ဝတ္တရားများကို လိုက်နာဆောင်ရွက်ရန် အတွက် ဆုန္ဒရီ ကျောနှစ်ဖူရှိစေရန်အတွက် ဆုန္ဒရီ၏မျှော်လင့်ချက်များနှင့်အလိုဆန္ဒများကို ဖြည့်ဆည်းပေးရန်အတွက် မိမိ၏အားလပ်ချိန်များကိုလည်း ဆုန္ဒရီအား အပ်နှံထားသည်ဟူ၍ အဏ္ဏာမလေသည် ရှာရဒါအား ဘယ်လိုလုပ်ပြောပြမည်နည်း။

အဏ္ဏာမလေနှင့် ရှာရဒါတို့ စကားပြောနေကြသည်မှာ အချိန်သိပ်မကြာလှသေးပေ။ ထိုအတောအတွင်း ဆုန္ဒရီသည် ထိုနေရာသို့ ရောက်လာပြီးလျှင် ရှာရဒါအား ပြန်လွှတ်လိုက်ရန် အဏ္ဏာမလေအား သုံးကြိမ်သုံးခါ အရိပ်အမြွက်ပြုလေသည်။ အဏ္ဏာမလေကလည်း ဆုန္ဒရီ ထိုနေရာသို့ ရောက်လာသည်ကို မသိချင်ယောင် ဆောင်နေသည်။ ရှာရဒါသည် မိန်းမပျို တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အဏ္ဏာမလေသည် ယနေ့အထိ ရှာရဒါတို့ အိမ်သို့ မသွား ခဲ့ပေ။ ရှာရဒါ၏သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေစိတ်ဓာတ်ကိုလည်းကောင်း၊ အနုပညာ အသိစိတ်နှင့် ပြည့်ဝနေသည့် နှလုံးသားကိုလည်းကောင်း အဏ္ဏာမလေသည် ဤမျှလောက် လွယ်လင့်တကူ ပစ်ပစ်ခါခါ လုပ်မပစ်နိုင်ပေ။ ရှာရဒါသည် ပြန်ရဖို့ရန် တစ်စုံတရာ မျှော်လင့်ချက်မထားဘဲ အခွင့်ကြုံတိုင်း အဏ္ဏာမလေ၏အကျိုးကို အမြဲတစေ ဆောင်ရွက်လာခဲ့သူဖြစ်သည်။ ရှာရဒါ အချိန်အတန်ကြာကြာ ထိုင်နေသည်ကို ဆုန္ဒရီ သည်းခံမနေနိုင်ပေ။

အခန်းထဲ ဝင်လာပြီးလျှင် အဏ္ဏာမလေအား ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခုနှင့် အပြင်သွားရမယ်ဆိုတာ ရှင်မေ့နေပြီလား။ ကျွန်မ သွားဖို့ပြင်ပြီးပြီ။ ကားလည်း အဆင့်သင့်ဖြစ်နေပြီ။ မြန်မြန်လုပ်ပါ။”

ယင်းသို့ ပြောရုံမျှသာမက ဆုန္ဒရီသည် အဏ္ဏာမလေ၏အဝတ်အစားကို ယူလာ ပြီးလျှင် စားပွဲပေါ်၌ တင်ထားလိုက်သည်။

အခြေအနေအားလုံးကို ရှာရဒါ သိနားလည်သွားသည်။

“ရှင်တို့ အပြင်သွားစရာ ရှိတယ်ထင်တယ်။ တဲပီလိုဆိုရင် ကျွန်မသွားတော့မယ်” ထွက်သွားမည့်ဟန်ပြင်ရင်း ရှာရဒါသည် သူယူလာခဲ့သော စာစောင်ကို အဏ္ဏာမလေအား ပေးပြီးလျှင် ပြောလေသည်။

“ဒီစာစောင် ရှင်ဆီမှာ သိမ်းထားပါ။ ကျွန်မ နောက်တစ်စောင်ဝယ်ယူမယ်။”

အဏ္ဏာမလေသည် ရှာရဒါအား တံခါးဝအထိ လိုက်ပို့ပြီးလျှင် အခန်းထဲ ပြန်ဝင် လာသည်။ အခန်းထဲတွင် ရပ်နေသော ဆုန္ဒရီ၏အနီး၌ “ကလိုက်မလာ” စာစောင်သည် ထိုအတိုင်းပင် ရှိနေသည်။ ထိုစာစောင်၏ မျက်နှာဖုံး၌ အဏ္ဏာမလေဆွဲသော ပန်းချီပုံ ပုံနှိပ် ဖော်ပြထားသည်ကို ဆုန္ဒရီသိသည်။ သို့ရာတွင် ထိုစာစောင်ကို ဆွဲယူကြည့်ခြင်း မပြုရုံမျှ သာမက ထိုစာစောင်ရှိရာဘက်သို့ ငဲ့စောင်း၍ပင် မကြည့်ပေ။

အဏ္ဏာမလေသည် အလွန်တရာ တက်ကြွနေသည့်အမှုအရာဖြင့် စာစောင်ကို လှမ်းယူပြီးလျှင် ဆုန္ဒရီအားပြုလျက် အားတက်သရော ပြောလိုက်လေသည်။

“ဆုန္ဒရီ၊ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း။ ဒီစာစောင်မှာ ငါပထမဆုံးရေးဆွဲတဲ့ ဆေးရောင်စုံ ပန်းချီကား ပုံနှိပ်ဖော်ပြထားတယ်။ ဒီပန်းချီကား ဘယ်လိုနေလဲ၊ မင်း မကြိုက်ဘူးလား။”

ဆုန္ဒရီသည် စိတ်မပါတပါ လက်ဝဲလက်ဖြင့် စာစောင်ကို လှမ်းယူပြီးလျှင် မကြည့်ချင်ကြည့်ချင်နှင့် ကြည့်နေသည်။ ပန်းချီပုံကို အသေအချာစူးစိုက်ကြည့်မှသာလျှင် ပန်းချီလက်ရာ၏ ကောင်းသောအကွက်များကို သိရှိနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ဆုန္ဒရီသည် ထိုပန်းချီပုံကို တစ်ချက်ကြည့်လျက် စာစောင်ကို စားပွဲပေါ် ပစ်တင်ထားလိုက်သည်။

“ငါဆွဲတဲ့ ပန်းချီကားကို ကြိုက်သလား၊ မကြိုက်ဘူးလားဆိုတာဘဲ မင်း ပြောမပြ သေးပါလား။”

ဆုန္ဒရီက မဲ့ကားရွဲကာနှင့် ပြန်ဖြေသည်။

“ရှင်ဟာ တော်တော် အတွေးရခက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ ဒီလိုတော့ တစ်တောရဲ့ပုံကို ဆွဲပြီး ဘယ်လိုနေသလဲလို့ ကျွန်မကို မေးနေတယ်။ ရှင်မှာ တခြားလုပ်စရာ အလုပ်မရှိတော့ဘူးထင်တယ်။ ရှင် ဟိုအယ်ဒီတာကလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ သူ့မှာလည်း တခြား လုပ်စရာအလုပ် မရှိတော့ဘူး ထင်တယ်။”

ဆုနုရီ၏ ယင်းစကားလုံးများသည် အဏ္ဏာမလေ၏နားလည်မှုအား ထိခိုက် အနာတရဖြစ်သွားစေသည်။ အဏ္ဏာမလေသည် ဆုနုရီ၏ ပစ်ပစ်ခေါ်ပြုခြင်းနှင့် မထိမိမြင် ပြုခြင်းကို သည်းမခံနေနိုင်ပေ။ ဦးခေါင်း ရာရာလည်သွားသည်။ မိမိ ဘာလုပ်ရမည် ဆိုသည်ကို နားလည်အောင်ဖြစ်သွားသည်။ ဆုနုရီက ပြောလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို မတုန်မလှုပ်ရပ်ကြည့်နေရတာလဲ။ ရုပ်ရှင်ပြတော့မယ်။”

နောက်ကျသွားရင် လက်မှတ်ဝယ်လို့မရပဲ နေလိမ့်မယ်”

အဏ္ဏာမလေက ကုန်ကြွေးရရ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ငါ မင်းနဲ့ မလိုက်တော့ဘူး။ ငါ မင်းနဲ့ မသွားနိုင်ဘူး။ မင်းတစ်ယောက်ထဲ သွားချင်သွား”

ထိုအချိန်၌ အဏ္ဏာမလေ၏ ငြိမ်သက်နေသည့်အမူအရာကိုကြည့်လျှင် ယင်းကဲ့သို့ ငြိမ်သက်နေမှုသည် မကြာမီအတွင်း မှန်တိုင်းကျရောက်တော့မည်ဆိုသည်ကို အချက်ပေးနေ သကဲ့သို့ ထင်ရသည်။

“ရှင်ဘာပြောတယ်။ ရှင် ကျွန်မနဲ့ မလိုက်ဘူးဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

ဆုနုရီသည် ထောင်းကနဲ ဒေါသထွက်သွားသည်။ အဏ္ဏာမလေအား စိုက်ကြည့် လိုက်သည်။ သူ၏အကြည့်သည် အဏ္ဏာမလေအား မီးလောင်ပြာကျသွားစေမည့် အကြည့် မျိုးလို ဖြစ်နေသည်။ အဏ္ဏာမလေ စွဲလမ်းတက်မက်ခဲ့သော ဆုနုရီ၏မျက်လုံးသည် ယခု အချိန်၌ သရဲသဘက်မျက်လုံးသဖွယ်ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းနေသည်ဟူ၍ အဏ္ဏာမလေ ထင်သွားသည်။ ဆုနုရီ၏ပြည့်ဖောင်းနေသော ပါးနှစ်ဖက်၏အလှသည် ပျောက်ကွယ် သွားပြီးလျှင် အကျည်းတန်အရပ်ဆိုးသည့် ဆုနုရီ၏ ရုပ်အလှနောက်ကွယ်၌ ဤကဲ့သို့သော မြက်မက်ဖွယ် ရက်စက်မည့်သရဲသဘက်အသွင်အပြင် ပုန်းကွယ်နေသည်ဆိုသည်ကို အဏ္ဏာမလေ အိပ်မက်ထဲ၌ပင် မမြင်မက်ခဲ့ပေ။ ဆုနုရီကို မျက်လွှာပင့်၍ မကြည့်ရအောင်ပင် ဖြစ်သွားသည်။ ဆုနုရီသည် အဏ္ဏာမလေ၏ အဝတ်အစားများကို အခန်းထဲတွင် ဟိုဟိုသည်သည် လှင့်ပစ်လိုက်သည်။ “ကလိုက်မာလ”စာစောင်လည်း ဘယ်နေရာရောက် သွားသည် မသိပေ။ နားနှင့်ကြား၍မှ မတော်သော အမင်္ဂလာစကားများကို ဆုနုရီသည် ခုနှစ်သံ၊ ရှစ်သံဟစ်ပြီး ပြောနေသည်။

“ငါက ယောက်ျားဆိုပြီး ရှင် ထင်တာလျှောက်လုပ်နေတယ်။ လမ်းပေါ်က ကောင်မတွေနှင့် အကြည့်ဆိုင်နေဖို့အတွက်တော့ ရှင်မှာအချိန်ရှိတယ်။ ကိုယ့်မယားနှင့်ကျ တော့ အပြင်ထွက်ဖို့ အချိန်မရှိဘူး။ အခုလိုဖြစ်ရတာလဲ ရှင်အပြစ်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ရှင်ကို ကိုယ့်သမီးအပ်နှင်းပြီး တစ်လတစ်ထောင် လခပေးနေတဲ့ လူရဲ့အပြစ်။ အိမ်တို့၊ ငွေတို့၊ ကားတို့ ဘာမဆိုရနေတဲ့အတွက် ရှင်ဘယ်မှာ ဘဝင်မြင့်ဘဲနေမလဲ”

ဆုနုရီ၏အတွင်းသန္တာန်ထဲက ထွက်ပေါ်လာသော ကျားသစ်မသည် အဏ္ဏာမလေ၏ အတွင်းသန္တာန်၌ အိပ်ပျော်နေသောခြင်္သေ့ကို လှုပ်နှိုးလိုက်သည်။ အဏ္ဏာမလေလည်း ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်လာသည်။ ဆုနုရီအား သတိမေ့လျော့သွားသည်အထိ ရိုက်နှက်ပစ်လိုက်ချင် သည့်စိတ် ပေါ်လာသည်။ ဆုနုရီ၏ လည်မျိုကို ညှစ်ပြီး အပြင်ဘက်ပစ်လိုက်မည်ဟူ၍ပင် စိတ်ကူးပေါ်လာသည့်မှ သို့ရာတွင် ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်မိပေ။ ယင်းသို့ ပြုလုပ်ခြင်းသည် ကောင်းသော အလုပ်မဟုတ်ဟူ၍ အဏ္ဏာမလေ သိမြင်သဘောပေါက်သည်။ အလွန်တရာ စက်ခဲစွာဖြင့်ပင် မိမိကိုယ်ကို မိမိ ထိန်းထားနိုင်လိုက်သည်။

ဆုနုရီသည် အခန်းထဲက ဝုန်းခနဲ အပြင်ထွက်သွားပြီးလျှင် အော်ပြောလိုက်သည်။

“ဒိုင်ဘာ ကားဖြန်ယူသွားတော့။ ကျွန်မဆီ နောက် ကာမပို့နှင့်တော့လို့ ဖေဖေကို ပြောလိုက်။ ဒီလိုဘဝမျိုးနှင့်နေသွားဖို့အတွက် ကျွန်မ ကာမပို့ဘူး”

မိနားချီအမွှာလသည် ဘာတစ်ခုမှ နားမလည်ဖြစ်နေသည်။ အိမ်နီးနားချင်းက လူများသည် ပွဲကြီးပွဲကောင်းကို ကြည့်ရန်အတွက် မိမိတို့၏ပြတင်၊ ပေါက်များမှ ပြုတစ် ပြုတစ်လုပ်နေကြသည်။ နောက်ဘက်က အိမ်ပြတင်းမှ အာနန္ဒီလည်း အပြစ်တက် လှမ်းကြည့် နေသည်။ အဏ္ဏာမလေသည် မျက်ရည်ကို မချုပ်တည်းနိုင်တော့ပေ။ ရေထဲဆင်းပြီး သေပစ်လိုက်ရင်ကောင်းမည်ဟု အတွေးပေါ်လာသည်။

စစ်စဉ်သံ ဆူညံနေတုန်းပင် ရှိသေးသည်။ ဆုနုရီသည် ကျယ်လောင် ကျယ် လောင်နှင့် ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် ပြောနေတုန်းပင်ရှိသေးသည်။



ဒဏ္ဍပါတီ၏ ကားသည် အိမ်ပြန်ရောက်သွားသည်။ ဆုနုရီကမူ အိမ်မှာထိုင်ပြီး ပါးစပ် သေနတ်ပစ်တောက်နေတုန်းပင် ရှိခဲ့သေးသည်။ သူ၏စော်ကားချက်များသည် အဏ္ဏာမလေ၏ ကိုယ်နှုတ်နှလုံးကို လောင်မြိုက်နေကြသည်။ အဏ္ဏာမလေသည် အိမ် အပေါ်ထပ်တက်သွားပြီးလျှင် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်၌ ဝုန်းခနဲထိုင်ချလိုက်သည်။ မိမိ အပေါ်၌ ယနေ့အထိ ဤမျှစော်ကားစော်ကားလုပ်ခြင်းမျိုးကို တစ်ခါမျှမခံခဲ့ဘူးပေ။ တစ်ကိုယ် လုံး မီးလောင်နေသလားဟု တွေးမိသည်။

ပြဿနာ ဤမျှနှင့်ပြီးပြတ် မသွားသေးပေ။ အတန်ငယ်ကြာသောအခါ ဆုနုရီ၏ အခန်းထဲက ဝုန်းခနဲ၊ ဒိုင်းခနဲ အသံများကို ကြားရသည်။ ဘီရိုဖွင့်သံ ပေါ်လာသည်။ သေတ္တာတွေ ဟိုရွေ့သည်ရွေ့ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ပန်းကန်ခွက်ယောက်နှင့် ပန်ခွက်များသည် ချွင်ကနဲ ချွင်ကနဲမြည်လျက် အခန်းထဲတွင် ဟိုနေရာသည်နေရာ ကျကုန်ကြသည်။ အဏ္ဏာမလေ သည် သူ့နေရာမှထလျက် အခန်းထဲ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ ဆုနုရီသည် သူ၏ ဘီရိုထဲက

အဝတ်အစားအချို့ ထုတ်ယူပြီးလျှင် အတက်ချီတစ်ခုထဲတွင် ထိုသိပ်ထည့်နေသည်။
အတန်ငယ်ကြာသောအခါ ဆုန္ဒရီသည် အနီးထဲက ထွက်လာသည်။

ထိုဆုန္ဒရီသည် မကြာသေးမီက ဝတ်စားဆင်ယင်ပြီး ရုပ်ရှင်သွားဖို့ရန် အဆင်ယင်
ဖြစ်နေသော ဆုန္ဒရီဖြစ်သည်။ တစ်ခဏအတော်အတွင်း၌ပင် သူ၏ ဆင်ယင်ထုံးပွဲတစ်ခုလုံး
ဤကဲ့သို့ အဘယ်ကြောင့်ဖရိုဖရဖြစ်သွားသနည်းဆိုသည်ကို အဏ္ဏာမလေ နားမလည်ပေ။
ဆံပင်များလည်း ဖွာရရာဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ထိုအချိန်၌ တွေ့မြင်ရသော ဆုန္ဒရီ၏အသွင်အပြင်
သည် အလွန်တရာ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ဖွယ် ကောင်းနေသည်။

အဏ္ဏာမလေက လှမ်းအော်လိုက်ပြန်သည်။
“ဆုန္ဒရီ ဒီမှာ ငါပြောတာ နားထောင်စမ်း”

ဆုန္ဒရီသည် အဏ္ဏာမလေ၏စကားကို နားမထောင်ပေ။ လမ်းတွင် ရပ်နေသော
လင်ယောကျ်ားအား တွန်းထိုးပြီးလျှင် လျှင်မြန်စွာ လှေကားမှအိမ်အောက်ထပ် ဆင်းသွားသည်။
ရှေ့တွင်တွေ့ရသော ခြေညှပ်ဖိနပ်ကိုစီးလျက် တံခါးဝသို့ လှမ်းသွားသည်။ မိနာချီအမှောင်
သည် ယင်းအဖြစ်အပျက်များကို သည်းညည်းခံ ကြည့်နေနိုင်စွမ်း မရှိပေ။ ဆုန္ဒရီနောက်ကို
အပြေးအလွှားလိုက်သွားပြီးလျှင် ဆုန္ဒရီလက်ထဲက အတက်ချီကို လှမ်းယူသည်။

“ဆုန္ဒရီ အခုလိုလုပ်တာ မသင့်လျော်ပါဘူး။ ဘယ်ကိုမှမသွားပါနှင့်။ အိမ်ထဲ
ပြန်ဝင်ပါ”

“အမေ့သား ဘာလုပ်လုပ် အမေကောင်းတယ်လို့ ထင်နေမှာပဲ၊ ပေးပါ။ ကျွန်မ
အတက်ချီကို”

“ဆုန္ဒရီ၊ ညည်း အဖေအိမ်ပြန်ချင်တယ်ဆိုရင် အမေ အဏ္ဏာမလေကို လိုက်အဖို့
ခိုင်းဖို့ ပြောလိုက်မယ်”

“ကျွန်မ ဘယ်သူနှင့်မှ မသွားဘူး” ဟူ၍ ပြောပြီးလျှင် အိမ်အပြင်ဘက် ထွက်သွား
သည်။ မိနာချီအမှောင်သည် အိမ်အပြင်ထွက်လေ့မရှိပေ။ မုဆိုးမဘဝရောက်ပြီး သည့်နောက်၌
အိမ်အပြင်ဘက် လုံးဝမထွက်တော့ပေ။ ဆုန္ဒရီ၏နောက် အိမ်အပြင်ဘက် လိုက်သွားရန်
မဝံ့မရဲဖြစ်နေသည့်အတွက် မိနာချီအမှောင်သည် သူ့သားထံပြေးသွားသည်။ တစ်နည်းနည်းနှင့်
ဆုန္ဒရီအား အပြင်ဘက်ထွက်မသွားအောင် ပြုလုပ်ရန်နှင့် အကယ်၍ပြောမရဆိုမရဖြစ်နေခဲ့သော်
စကူတာပေါ်တင်ပြီး သူ့အဖေ အဖေအိမ် သွားပို့ရန် မိနာချီအမှောင်က သူ့သားကို ဖျောင်းဖျ
ပြောဆိုသည်။

အိမ်တွင်းက အကြောင်းအရာသည် အိမ်အပြင်ဘက် ပျံ့နှံ့သွားသည်။ ယင်းကဲ့သို့
သော အခြေအနေမျိုး၌ ဆုန္ဒရီကို ပြန်ခေါ်ပြီး အခြေဆိုးအနေဆိုးကို ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း
လုပ်လိုသည့်ဆန္ဒ အဏ္ဏာမလေတွင် မရှိပေ။ အဏ္ဏာမလေသည် အပြင်ဘက်ထွက်ရန် မဝံ့မရဲ
ဖြစ်နေသည်။ အကြောင်းမူကား လမ်းတွင် ပွဲကြီးပွဲကောင်းကြည့်ရန်အတွက် သူနှင့်ဆုန္ဒရီ၏

မိနာချီတွင် လူတွေ ခိုင်းဆံ့လာနိုင်သည်ဟူ၍ စဉ်းစားမိသည့်အတွက်ကြောင့်ဖြစ်သည်။
မိနာချီတွင် မိမိအမေ၏ဒုက္ခကို ကြည့်မနေနိုင်ပေ။ မိမိ အမေအား ငဲ့ညှာလျက် အဏ္ဏာမလေသည်
စိတ်မပါတပါဖြင့် စကူတာနှင့် ထွက်လာခဲ့သည်။

ဆုန္ဒရီ ဘတ်စ်ကားမှတိုင်းသို့ စရောက်လာသောအခါ အဏ္ဏာမလေလည်း
စကူတာနှင့် ထိုနေရာသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ထိုအခိုက် ဘတ်စ်ကားတစ်စီး မှတ်တိုင်တွင်
လာဆိုက်သည်။ ဆုန္ဒရီသည် အတက်ချီကိုဆွဲပြီးလျှင် ဘတ်စ်ကားပေါ်သို့ ပြေးတက် သွား
သည်။ အဏ္ဏာမလေဘက်သို့ လှည့်၍ပင်မကြည့်ပေ။ အစော်ကားခံရခြင်း၊ မထေမဲ့မြင်
အဖြစ်ရခြင်းတို့ကြောင့် အဏ္ဏာမလေသည် အိမ်လှည့်ပြန်လာသည်။ ဆုန္ဒရီ သူ့အဖေအိမ်
လွှားလိမ့်မည်ဟူ၍သာလျှင် တွက်ထားလိုက်လေသည်။

အဏ္ဏာမလေ အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ မိနာချီအမှောင်သည် သူတို့ လင်မယား
နှစ်ယောက်၏အကြားတွင် ဖြစ်ပွားသောရန်ပွဲ၏အကြောင်းကို မေးမြန်းပြီးလျှင် စိတ် မချမ်း
မသာဖြစ်သည့်အတွက် ငိုလေသည်။ နံနက်အချိန်ကစ၍ မိမိယောက်ျားနှင့် ရယ်ကာမောကာ
စကားပြောနေသော ဆုန္ဒရီသည် ရုတ်တရက် ဘယ်လိုဖြစ်သွားသည်ဆိုသည်ကို မိနာချီအမှောင်
မသိပေ။ မိမိသားအား မေးလိုက်လေသည်။

“ဘာဖြစ်ကြတာလဲသားရယ်။ ရယ်ရယ်မောမောနေရင်းက ရုတ်တရက် ဘယ်လို
ဖြစ်သွားတာလဲ။ ထုံးစံအတိုင်း ရုပ်ရှင်သွားဖို့ ပြင်ဆင်နေတုန်း မြန်းခနဲ ခိုင်းခနဲ အခုလို
ဘာကြောင့် ဖြစ်သွားတာလဲ”

အဏ္ဏာမလေက ခေါင်းကုတ်ပြီးပြောသည်။

“သူက ကျွန်တော့်ကို ရုပ်ရှင် သွားဖို့ပြောတယ်။ ကျွန်တော့်က မသွားချင်ဘူးလို့
ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ ဖြစ်တာ အဲဒါလောက်ပါပဲ။ ဒီကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် စိတ်
မကောင်းအောင် နောက်ထပ်မမေးချင်ပါနဲ့တော့အဖေ” ဤမျှသော အကြောင်းအရာကလေးကို
အခြေခံလျက် ဤမျှကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ရန်ပွဲကြီးဖြစ်ရသည်ဆိုသည်ကို မိနာချီအမှောင်
လုံးဝမယုံကြည်ပေ။ သို့သော်လည်း ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အဏ္ဏာမလေအား နောက်ထပ်
မေးမြန်း ခုံးစမ်းလိုစိတ်မရှိတော့သည့်အတွက် မီးပိုချော့ထဲ ဝင်သွားသည်။

လင်မယားနှစ်ယောက် ကတောက်ကဆတ်ဖြစ်ရခြင်း၏ အခြေခံအကြောင်းရင်းမှာ
အဏ္ဏာမလေက သူ့ဇနီးနှင့်အတူ ရုပ်ရှင်သွားရန် ငြင်းဆန်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မိမိသည်
ဆုန္ဒရီ၏အလိုဆန္ဒကို အဘယ်ကြောင့် တားမြစ်ပိတ်ပင်ပစ်ရသနည်းဟု အဏ္ဏာမလေ တွေး
နေသည်။ ထိုနေ့နံနက်ပိုင်းက အဏ္ဏာမလေသည် အလွန်တရာ အားရဝမ်းသာဖြစ်နေသည်။
“ဒီနေ့ဟာ ငါ့အတွက် မင်္ဂလာရှိတဲ့နေ့ပါကလား” ဟူ၍ပင် တွေးနေမိသေးသည်။ ဤ
သူ့အဖြစ်ပေါ်လာပြီးသည့်နောက်၌ ရုတ်တရက် ရှောင်တခင်ဖြစ်လာသော ဒုက္ခကို အဏ္ဏာမလေ
မခံနိုင်စွမ်းမရှိပေ။

အတ္ထာမလေသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်ကျနေသော 'ကလိန်မလား' စာစောင်ကို ကောက်ယူပြီးလျှင် စာစောင်၏မျက်နှာပိုးစာမျက်နှာ၌ ဖော်ပြထားသော မိမိ၏ပန်းချီပုံကို အချိန်အတော်ကြာသည်အထိ ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ မိမိ၏အတွင်းလူနှင့် တပြိုင်ပြည်၊ ငြိမ်းချမ်းမှုအသိတစ်မျိုး ဖြစ်ပေါ်လာနေသည်ဟူ၍ တွေးမိသည်။ မိမိအား ငြိမ်းချမ်းမှု ပေးနေသောပန်းချီပုံနှင့်ပတ်သက်၍ အာနန္ဒီကလည်း ရှာရခါ၏ရှေ့တွင် ချီးကျူးမကား၊ ပြောကြားသည်။ ကဒိရေရန်ကလည်း ထိုပန်းချီပုံကို ချီးကျူးသည်။ ထိုပန်းချီပုံကို တွေ့မြင်ရ သောကြောင့် ရှာရခါသည် မည်မျှအားရဝမ်းသာဖြစ်သွားသနည်းဆိုလျှင် မိမိ၏ပိတိုကို ဖြန့်ဝေရန်အတွက် သူ၏အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

“ပန်းချီပုံကြည့်လျက် ငါ၏ ဇနီးက ဘာပြောသနည်း”

ယင်းသို့ တွေးတောမိပြီးလျှင် အတ္ထာမလေသည် အလွန်တရာ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်သွားသည်။ မိမိ၏ပန်းချီပုံကို တွေ့မြင်ရလျှင် ဆုနုရီသည် အကြီးအကျယ် အံ့ဩသွား လိမ့်မည်။ ဂုဏ်ယူမော်ကြားလိမ့်မည်။ ဝမ်းသာလွန်းမက ဝမ်းသာသည်အတွက် ထ ကလိန် မည်။ ယင်းသို့ အတ္ထာမလေက တွက်ထားသည်။ သို့ရာတွင် သူတွက်ထားသလို ဘာတစ်ခုမျှ ဖြစ်မလာပေ။ ဆုနုရီသည် မိမိရေးဆွဲထားသည့် ပန်းချီပုံကို မည်မျှ ပစ်ပစ်ခါခါ လုပ်သနည်း ဆိုလျှင် ပန်းချီပုံကို ယောင်၍ပင်လှည့်မကြည့်ပေ။ ပန်းချီပုံကို ခဏတဖြုတ်ကြည့်ပြီး ချစ်မေတ္တာအပြည့်ရှိသည့် စကားကလေးတစ်ခွန်းမှ မိမိအား ပြောဖော်မရပေ။ အကယ်၍ ဆုနုရီသည် ချစ်မေတ္တာအပြည့်ရှိသည့် စကားတစ်ခွန်းကို မိမိအား ပြောပြမည်ဆိုလျှင် ယနေ့လို နေ့မျိုးသည် မိမိတို့ နှစ်ဦးနှစ်ယောက်လုံးအတွက် မည်မျှ ဝမ်းသာအားရဖြစ်ရမည်နေ့မျိုး ဖြစ်မည်နည်း။

ဤကမ္ဘာလောက၌ ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် သို့မဟုတ် မိန်းမတစ်ယောက် သည် ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ရရှိရန်အတွက် ဗျာများနေရသည့် အခြေအနေမျိုးထက် စိတ် မချမ်းမမြေ့ဖြစ်စရာကောင်းသော အခြားအခြေအနေမျိုး မရှိနိုင်ပေ။ မိမိသည် ယင်းကဲ့သို့သော စိတ်မချမ်းမမြေ့ဖြစ်ရသည့်အခြေအနေမျိုးသို့ ရောက်ရှိနေပြီဟူ၍ တွေးမိသဖြင့် အတ္ထာမလေ ထိတ်လန့်သွားသည်။ အကယ်၍ ဆုနုရီ၏ စိတ်နှလုံးထဲတွင် မိမိနှင့်ပတ်သက်၍ အနည်းငယ် မျှသော ချစ်မေတ္တာရှိသည်ဆိုပါလျှင် ယင်းချစ်မေတ္တာသည် စကားလုံးများဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ အပြုအမူများဖြင့်သော်လည်းကောင်း မပေါ်လာနိုင်ဘူးလောဟူ၍ အတ္ထာမလေသည် သူ့ကိုယ်သူ မေးနေသည်။

ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေသော လူတစ်ယောက်သည် ချမ်းသာသူခ အပြည့်ရှိသည့် အတိတ်၏နေ့ရက်များကို သတိရသကဲ့သို့ အတ္ထာမလေသည် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ပြီးလျှင် ဆုနုရီအကြောင်းကို တွေးတောစဉ်းစားနေသည်။ ဆုနုရီသည် ယနေ့အထိ မိမိ၏အလိုဆန္ဒ၊ မိမိ၏လိုအပ်ချက်၊ မိမိ၏ အကြံဉာဏ်စသည်တို့ကိုသာလျှင် အခါခပ်သိမ်းဦးစားပေ။

လာခဲ့သည်ဟူ၍ အတ္ထာမလေ အတွေးပေါက်သွားသည်။ ငါ၏အကူအညီဖြင့် မိမိ၏ အလိုဆန္ဒ ပြည့်ဝအောင် ပြုလုပ်နိုင်သည်ဟူ၍ တွေးလျက် ဆုနုရီသည် ငါ့ကိုချစ်ခင်ခြင်းဖြစ်မည်ဟူ၍ အတ္ထာမလေ တွေးမိပြန်သည်။

ဆုနုရီ၏ ဘာမှ မပြောပလောက်သည့်အလိုဆန္ဒကို ငြင်းပယ်လိုက်သည့်အတွက် ဘယ်လိုဖြစ်လာနိုင်သည်ဆိုသည်ကို အတ္ထာမလေကောင်းစွာ နားလည်သွားသည်။ မိမိအား သွားပုပ်လေလွင့်ပြောသည်ကို နားထောင်နေရသည်။ မိမိအား ခော်ကားသည်ကို နားထောင်နေ ရသည်။ သူလုပ်သည့် အလုပ်အားလုံးကို ဘာတစ်ခုမှမပြောဘဲ ရပ်ကြည့်နေသည်။ ထိုအချိန်၌ အတ္ထာမလေသည် အိမ်၊ ကား၊ ငွေ၊ မည်သည့်ဥစ္စာပစ္စည်းကိုမဆို ဖွဲ့၊ ဆန်ကွဲ မျှလောက်သာ တန်ဖိုးထားသည်။ အကယ်၍ အိမ်ထောင်သည် တဝ၌ နီတိကျင့်ဝတ် တစ်စစီ ပြုပြုကုန်လျှင် လင်မယားနှစ်ယောက်အတွက်ဖြူး ရုပ်ရှင်ကြည့်ခြင်း၊ ဟိုတယ် သို့မဟုတ် ဈေးသွားခြင်း၊ ပင်လယ်ကမ်းခြေ ကားဖြင့်သွားခြင်း၊ ယင်းအရာအားလုံးမှာ ပြဇာတ် မျှသာလျှင်ဖြစ်သည်ဟူ၍ အတ္ထာမလေ ယုံကြည်သည်။ ယင်းပြဇာတ်မျိုးအတွက် လုံလပ်ရိယ စိုက်လျက် ငွေကြေးသုံးစွဲခြင်းသည် လူမိုက်အလုပ်မျှသာဖြစ်သည်ဟူ၍ အတ္ထာမလေ ထင်မှတ်သည်။ အတ္ထာမလေသည် ရတ်တရက် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်ပြီးလျှင် သူ့အမေထံ ပြေးသွားသည်။

“အမေ၊ ဒီကနေ့က စပြီး ကျွန်တော် သူ့အဖေကုမ္ပဏီအလုပ် သွားမလုပ်တော့ဘူး။ ဒီအိမ်ကို သူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူ့ အဖေပဲဖြစ်ဖြစ် ယူချင်ယူပစေ။ ကျွန်တော် ဒီအိမ်ကို မလိုချင်ဘူး။ ကျွန်တော်လိုချင်တာက အိမ်ထောင်မိသားစု”

မိမိသား၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကြားရသောအခါ မိနာရီအမှာလာသည့် စကျာကရပ် ကဲ့သို့ မတုန်မလှုပ်ဖြစ်သွားသည်။ အိမ်နှင့် အိမ်ထောင်မိသားစုဟူသော စကားလုံးများ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို တဖြည်းဖြည်း သဘောပေါက်လာသည်။ အိမ် သို့မဟုတ် တိုက်တို့သည် အုတ်၊ ကျောက်၊ ထုံး၊ သဲ၊ ဘီလပ်မြေကဲ့သို့သော သက်သေပစ္စည်းများဖြင့် ဖောက်လုပ်ထားသည့် အရာဝတ္ထုများဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်မိသားစုကို ယင်းအရာဝတ္ထုများနှင့် ဆောက်လုပ်၍ ဖြစ်နိုင်ပါမည်လော။

ဒဏ္ဍပါဏီ၏ထံ၌ အိမ်၊ ကား၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ ဘာမဆို အကုန်ရှိသည်။ ဒဏ္ဍပါဏီ သည် ပြည်သူတို့၏အကြား၌ အဆောင်အယောင်၊ အခမ်းအနားနှင့်နေထိုင်သည်။ အချိန် အနည်းငယ်ကြာသွားသောအခါ ကျမှသာ မိမိသည် မိမိ၏အိမ်ထောင်မိသားစုကို ကိုယ်ပိုင်ရမိ စောင့်ရှောက်မလာခဲ့ဟူ၍ သဘောပေါက်လာသည်။ အစပထမတွင် သူတို့၏ အိမ်၌သူမယား က လွမ်းမိုးကြီးစိုးသည်။ သူတို့၏ အိမ်၌ တရားမျှတသော စိမ်ခန့်ခွဲမှုဟူ၍ မရှိပေ။

ဆုနုရီကို ဖူးဖူးမှတ်ထားကြသည်။ မည်သည့်အလုပ်ကိုမျှ လုပ်မခိုင်းပေ။ လူ့ကြောင့် ဆုနုရီ၏မောင်များက အကြီးအကျယ် မကျေမနပ်ဖြစ်နေကြပြီးလျှင် မည်ကဲ့သို့သော ထိန်းချုပ်

ကွပ်ကဲမှုမျိုးကိုမှ လက်မခံကြပေ။ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်နေကြသောကြောင့် အိမ်အတွင်း၌ပင် ဆန့်ကျင်တော်လှန်မည်ဟူ၍ ငြိမ်းခြောက်ကြသည်။

လက်ထပ်ထိမ်းမြားပြီးသည့်နောက်ပိုင်း လအတန်ငယ်ကြာသည်အထိ ဆုန္နရီသည် သူ၏အိမ်၌ လွန်လွန်ကဲကဲ အရေးပေးခြင်း မခံရတော့ပေ။ သူ၏အခွင့်အရေးများလည်း လျော့နည်းသွားသည်။ ဆုန္နရီ ယောက္ခမအိမ်ရောက်သွားသောအခါ သူ၏မောင်များက အိမ်တွင် လွှမ်းမိုးကြီးစိုးနေကြသည်။ ထိုအချိန်၌ ဆုန္နရီ အိမ်ပြန်ရောက်လာသည်။

မောင်များထဲက တစ်ယောက်က “ငတုံးတစ်ယောက် အိမ်ပြန်ရောက်လာပြီ” ဟူ၍ သီချင်းလုပ်ဆိုသည်။ နောက်တစ်ယောက်က လက်ခုပ်တီးပေးသည်။ အခြားတစ်ယောက်က ကသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်လာပြီး နေ့ရက်အတန်ကြာသောအခါ အိမ်၏အခြေအနေ အတော်ပင် ပြောင်းလဲသွားပြီဟူ၍ ဆုန္နရီယူဆသည်။ အိမ်၏အခြေအနေသည် ယခင်ကကဲ့သို့ မဟုတ်တော့ပေ။ အိမ်၌ သူ့အနေနှင့် လွှမ်းမိုးကြီးစိုးခြင်း မပြုလုပ်နိုင်တော့ပေ။ သူ အခြေအနေသည် ခဲမှူးစေ့ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။ ယခုအခါ၌ ထိုအိမ်တွင် သားအမိ၏ လွှမ်းမိုးကြီးစိုးမှု မရှိတော့ဘဲ အဖေနှင့် ပေါက်လွှတ်ပစ္စည်းသားများကသာလျှင် လွှမ်းမိုးကြီးစိုးနေကြသည်။

သမီးအိမ်ပြန်ရောက်လာသည့်အတွက် ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားသူမှာ မိခင် တစ်ယောက်သာလျှင် ရှိသည်။ သမီး၏ဒုက္ခကို တွေ့မြင်ရသည်ဖြစ်၍ အမေသည် ယူကျွေးမရ ဖြစ်နေသည်။ သမီးပြန်လာသည့်အတွက် သူ့ဘက်က ပိုမိုအားရှိသွားသောကြောင့် မိခင်သည် ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေသည်။ ဆုန္နရီ၏မိခင်က သူ့လင်ယောက်ျားအား ပြောပြသည်။

“ကျွန်မ ရှင်ကို ဟိုတန်းကတည်းက ပြောပြခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင် ကျွန်မစကားကို နားမထောင်ဘူး။ အဲဒီအချိန်တုန်းကတော့ သားအဖနှစ်ယောက်လုံး ခေါင်းမာနေကြတယ်။ အခုတော့ ကြည့်၊ ဘာဖြစ်သွားပြီလဲ။ ရှင်သားမက်က အိမ်က ပန်းချီဆွဲတဲ့ ရှာရဒါဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့် ပူးတွဲပူးတွဲလုပ်နေတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်းတွေ ဖြစ်ကြပုံရတယ်။ အခုတော့ အဲဒီမိန်းကလေးဟာ သူတို့ အိမ် လမ်းပေါက် နေပြီ။ အဲဒီမိန်းကလေးကို ပြန်တွေ့ရတဲ့ ရှင်သားမက် အရူးအမူးဖြစ်နေပြီ”

ဒဏ္ဍပါဏီသည် သူ့ဇနီးပြောပြသောစကားကို လုံးဝ အယုံအကြည်မရှိပေ။ ယင်းကဲ့သို့သော အလုပ်မျိုးကိုလုပ်ရန်အတွက် အဏ္ဏာမလေတွင် အားလပ်သည့်အချိန် မရှိဟူ၍ ဒဏ္ဍပါဏီက နားလည်သည်။ သို့ပင်ဖြစ်သော်လည်း ဒဏ္ဍပါဏီသည် စိတ် အကြီးအကျယ် ညစ်သွားသည်။ ယင်းအချက်သည် သူတို့၏ အိမ်ထောင်မိသားစုအထိသာလျှင် သတ်သတ်မှတ်မှတ် ဘောင်ခတ်မနေတော့ပေ။ ဆုန္နရီနှင့် အဏ္ဏာမလေတို့၏ ပဋိပက္ခသည် ဒဏ္ဍပါဏီတို့၏ လုပ်ငန်းအပေါ်တွင်လည်း ဩဇာသက်ရောက်မှုရှိလာသည်။ အဏ္ဏာမလေ အလုပ်မလုပ်သည့်အတွက် အခက်အခဲများစွာကို ရင်ဆိုင်ရသည်။

ယခုအချိန်၌ ဒဏ္ဍပါဏီသည် မိမိ၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းအတွက်မျှသာလျှင်မက အိမ်ထောင်မိသားစုအတွက်လည်း ပို၍ကြောင့်ကြစိုက်လာရသည်။ အိမ်တွင် အမေနှင့် သမီးက တစ်ဖက်၊ အဖေနှင့် သားများက တစ်ဖက်ဖြစ်နေသည်။ သူတို့သည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း သတင်းစာများတွင်ပါသော ပါတီအမျိုးမျိုးတို့၏ တစ်ပါတီနှင့်တစ်ပါတီ အချင်းချင်းရန်ဖြစ်နေကြသည့် သတင်းကို ဖတ်ကြသည်။ ယင်းသတင်းများ၏နေရာ၌ အိမ်တွင်းရေး ပဋိပက္ခသည် သူတို့အတွက် ခေါင်းကိုက်စရာအကြောင်း ဖြစ်လာသည်။ အိမ်၌ အမေနှင့်သမီးသည် “အသွင်တူတဲ့ လူတွေ တစ်ပေါင်းတစည်းတည်း ဖြစ်သွားကြပြီ” ဟု ဆိုပြီးလျှင် အဖေနှင့်သားများကို ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချသည်။ သားများကလည်း “အမေရှိနေတဲ့အတွက် အဖေပျော့ညံ့နေတယ်” ဟု ပြောပြီး သူတို့အဖေအား အပြစ်ဖို့နေကြသည်။ ယင်းအခြေအနေ၌ အိမ်ထောင်ဦးစီးအတွက် ကြားလမ်းရွေးဖို့ရန် အခက်အခဲတွေ့နေသည်။ မိမိအနေနှင့် အိမ်ထောင် မိသားစုကို ထိန်းချုပ် ကွပ်ကဲသည့် လျှို့ဝှက်ချက် အဘယ်ကြောင့် မသိရသနည်းဟူ၍ ဒဏ္ဍပါဏီသည် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေသည်။

အိမ်တွင်းရေး အရှုပ်အထွေးသည် တစ်နေ့တစ်ခြား ကြီးထွားလာသည်။ အဏ္ဏာမလေနှင့်တွေ့ရန် သို့မဟုတ် အဏ္ဏာမလေတို့ အိမ်သွားရန် ဒဏ္ဍပါဏီအား အပြင်းအထန် ကန့်ကွက်ထားသည်။ ယင်းအခါကို ဒဏ္ဍပါဏီ ဆန့်ကျင်ဘက်လုပ်လျှင် မိမိ၏သမီးကိုခေါ်ပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားမည်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေမည်ဟူ၍ အကြိမ်များစွာ ခြိမ်းခြောက်ထားသည်။ ဒဏ္ဍပါဏီ၏ဇနီးသည် စေ့စပ်ကြေအေးရေးအတွက် စည်းကမ်း သတ်မှတ်ချက် တချို့ကို တင်ပြသည်။

အဏ္ဏာမလေနှင့် သူ၏အမေသည် တစ်ကြိမ်မဟုတ် ကိုကြိမ်မဝယ်ကြိမ် သူတို့၏ အိမ်ကိုလာပြီး ဆုန္နရီအား အိမ်ပြန်ခေါ်ရမည်။ မိမိတို့၏အမှားအတွက် ဆုန္နရီနှင့် မိမိအား တောင်းပန်ရမည်။ နောင်အနာဂတ်တွင်လည်း ဤကဲ့သို့ မဖြစ်စေရဟူ၍ ကတိပေးရမည်။ မိမိ၏ စူးရှထက်မြက်သောစကားဖြင့် သူတို့ကို အရှက်ရအောင် လုပ်ပြီးမှသာလျှင် မိမိ၏ သမီးကို သူတို့နှင့် ပြန်ထည့်မည်။

ထိုအခါ သားအကြီးဆုံးကလည်း ကြွားဝင်ခွက်သည်။

“အမေ့သားမက်က အရှက်လုံးလုံး မရှိဘူး။ တကယ်လို့ အရှက်သာရှိတယ်ဆိုရင် ဆုန္နရီ သူတို့အိမ်က ထွက်လာကတည်းက ရေထဲဆင်းသေဖို့ ကောင်းတယ်”

အိမ်ရှိ ယောက်ျားအားလုံး အဏ္ဏာမလေအပေါ်တွင် ကိုယ်ချင်းစာနာမှု ရှိကြသည်။ သို့ရာတွင် တစ်ယောက်ကမှ အဏ္ဏာမလေနှင့် ဆုန္နရီ၏အကြားတွင် စေ့စပ်ဖြန့်ဖြေရေးလုပ်ဖို့ အတွက် မကြိုးစားပေ။ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ စပ်ဝေးဝေးကပင် နေကြသည်။ ဆုန္နရီ၏ ကိစ္စ၌ သူတို့၏ပစ်ပစ်ခါခါလုပ်နေမှုကိုကြည့်လျှက် ဆုန္နရီ ကြီးစိုးစဉ်က ခဲခဲရသော အခက်အခဲ အကျပ်အတည်းများကို ဂလုံးစားပြန်ချေနေကြသည်ဟူ၍ ခန့်မှန်းရသည်။



www.burmeseclassic.com

ဒဏ္ဍပါဏီ၏ကားကို ယခုအခါ၌ သားများက အပိုင်စီးထားကြသည်။ ကားနှင့် ရုပ်ရှင်သွားလိုက်၊ ဟိုတယ်သွားလိုက် လုပ်နေကြသည်။ ဆုန္ဒရီကို လုံးဝ ကရုမစိုက်ကြပေ။ သူတို့၏အမြင်၌ ဆုန္ဒရီသည် သူစိမ်းတစ်ရံစီ ဖြစ်နေသည်။

ဆုန္ဒရီ အရှေ့ရှိနေသောအခြေအနေကို ဖခင်ဖြစ်သူက မကြည့်ရက်ပေ။ မိမိသမီး၏ ဘဝကို ဖျက်ဆီးပစ်သည်ဟူ၍ သူ့ဇနီးအပေါ် မကြာခဏဒေါသထွက်မိသည်။ အတ္ထာမလေ ဆုန္ဒရီကို လာခေါ်မည်မဟုတ်ဟူ၍ ဒဏ္ဍပါဏီ ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောလိုက်သည်။ မာန်မာန တစ်ခွဲသားဖြင့် သစ်ပင်၏အမြင့်ဆုံးအကိုင်ပေါ်၌ထိုင်နေသော ဆုန္ဒရီ၏အမေသည် သစ်ကိုင် ကျိုးများ ကျိုးကျသွားမည်လားဟုတွေးပြီး တဖြည်းဖြည်း မာန်မာန အားပျော့သွားသည်။

ထိုအတောအတွင်း ထူးခြားသောစီမံကိန်းတစ်ခု ချမှတ်ပြီးလျှင် ဒဏ္ဍပါဏီသည် အာနန္ဒီတို့အိမ်သို့သွားသည်။ အာနန္ဒီ၏ဖခင် ကဒီရေရှန်၏ အကူအညီဖြင့် အိမ်ထောင်ရေး ပဋိပက္ခ ဖြေရှင်းသွားနိုင်သည်ဟူ၍ တွက်မိလေသည်။ အတ္ထာမလေသည် ကဒီရေရှန်၏ စကားကို ဖယ်ရှားပစ်နိုင်စွမ်းမရှိဟူ၍ ဒဏ္ဍပါဏီ နားလည်ထားသည်။

ဒဏ္ဍပါဏီ ရောက်လာသောအခါ အာနန္ဒီနှင့် အာနန္ဒီ၏ဖခင်သည် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ကြိုဆိုစဉ်ခံကြသည်။ စကားပြောရုံမျှနှင့် ကဒီရေရှန်လည်း အကြောင်းစုံ သိရှိနားလည် နေသည်ဆိုသည့်အကြောင်း ဒဏ္ဍပါဏီ သိရှိနားလည်သွားသည်။

ဒဏ္ဍပါဏီသည် အကျယ်အကျယ် မဖြစ်စေလိုသောကြောင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“ဘယ်သူဘက်ကမှားမှား ယခု ဆုန္ဒရီကို သူ့ယောက်ျားအိမ် ပြန်ပို့ဖို့ကတော့ ဆရာကြီးတာဝန်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်”

ကဒီရေရှန်က ပြောလိုက်သည်။

“ကိုယ့်အိမ် ဘယ်အိမ်လဲဆိုတာ ဆုန္ဒရီကိုယ်တိုင် သိရှိနားလည်ရင် အားလုံး အဆင်ပြေမသွားနိုင်စရာအကြောင်းမရှိပါဘူး”

ဒဏ္ဍပါဏီက “ယခု ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ရမလဲ”ဟု မေးလိုက်သည်။ ကဒီရေရှန်က ပြန်ပြောသည်။

“ဆုန္ဒရီကို ကားနှင့် ယောက္ခမ အိမ်ပြန်ပို့လိုက်ပါ။ ဘယ်သူကမှ သူ့ကို ကောင်းဆိုး မပြောရအောင် ကျုပ် စီစဉ်ပါမယ်။ ဆုန္ဒရီနှင့်လည်း ကျုပ်ကိုယ်တိုင် စကားပြောကြည့်မယ်”

ကဒီရေရှန်၏စကားကို ကြားရသောအခါ ဒဏ္ဍပါဏီ နာခေါင်းကျည့်ပွေ့ ထွေ သွားသည်။ တောင်ကို အခြေခံမကျန်အောင် နှုတ်ပြီးယူလာလျှင် ယူလို့ ရနိုင်ဦးမည်။ ဆုန္ဒရီကို ကားပေါ်တင်ပြီး သူ့ယောက္ခမအိမ် လိုက်ပို့ဖို့ရန်အတွက်မူ ဒဏ္ဍပါဏီအနေနှင့် ထိုမျှလောက် လွယ်ကူမှုရှိမည်မဟုတ်ပေ။ မိမိ၏ဇနီးသည် ယင်းကဲ့သို့သော စေ့စပ်ပြေအေး ရေးကို လက်ခံရန်အတွက် အဆင်သင့်ဖြစ်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟူ၍လည်း ဒဏ္ဍပါဏီ နားလည် ထားသည်။

ဒဏ္ဍပါဏီသည် အချိန်အတန်ကြာမျှ ခပ်မဆိတ်ဖြစ်နေသည်။ ထို့နောက် လက်ဆွဲ ဆိတ်ထဲက စာရွက်တစ်ရွက်ထုတ်ပြီး ကဒီရေရှန်အား ပေးလိုက်သည်။ အတ္ထာမလေ၏အိမ်ကို အပေါင်ထားလျှက် ချေးသောကြေးအားလုံး ကျေအောင်ဆပ်ပြီး သွားပြီ။ ဒဏ္ဍပါဏီသည် အတ္ထာမလေအတွက် ယင်းအလုပ်ကို ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကဒီရေရှန်သည် စာချုပ်စာရွက်ကို ယူပြီးလျှင် အတ္ထာမလေကို ပေးလိုက်မည်ဟူ၍ ပြောသည်။

“ယခုခေတ်မှာ ခင်ဗျားလို ယောက္ခမမျိုးကို အတ္ထာမလေရတဲ့အတွက် ကျုပ် အတိုင်းထက်အလွန် ဝမ်းသာအားရဖြစ်ရတယ်။ ခင်ဗျားကလည်း အတ္ထာမလေနှင့် ပတ်သက် ပြီး တချို့အကြောင်းတွေ သိရှိနားလည်ဖို့လိုတယ်”

“ပြောပြပါခင်ဗျာ”

“အတ္ထာမလေက မွေးရာပါ အနုပညာရှင်တစ်ယောက်။ ပိုက်ဆံကြေးငွေကို ရလိုတဲ့ လောဘကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရောင်းစားတဲ့လူတွေထဲမှာ အတ္ထာမလေ မပါဘူး။ ကျုပ်သူနှင့် စကားပြောပြီးပြီ။ ပိုက်ဆံကြေးငွေနှင့် တခြားအဆင်ပြေမှုများ ရဖို့အတွက် မိမိ မရေးဆွဲလိုတဲ့ ပုံများကို ရေးဆွဲဖို့ သူစိတ်ဆန္ဒမရှိဘူး။ သူ အခုကစပြီး ခင်ဗျား ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဒဏ္ဍပါဏီက ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်တော် အဲဒါထည့်မတွက်ပါဘူး။ သမီးနှင့်သားမက် အတူတကွ ပျော်ပျော် ပါးပါး ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့နေစေလိုတဲ့ဆန္ဒသာ ရှိပါတယ်”

“ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့နေစေလိုတယ် ဟုတ်လား”

ယင်းသို့ပြောလျက် ကဒီရေရှန် သက်ပြင်းရှည်ကြီး တစ်ချက်ရှုလိုက်သည်။ ထို့နောက် အတန်ငယ်ကြာသောအခါ ပြောပြပြန်သည်။

“ဘဝမှာ အဲဒီလို ထူးခြားတဲ့အခွင့်အရေးကို ကျုပ် ရရှိခဲ့တယ်။ ကျုပ်ရဲ့ ဘဝ ကြင်ဖော်ဟာ ကျုပ်ကို အတိုင်းမရှိ ချစ်ခင်မြတ်နိုးတယ်။ ကျုပ်ကလည်း သူ့ကို အဲဒီအတိုင်းပဲ ပြုမူဆက်ဆံခဲ့တယ်”

ကဒီရေရှန်သည် လည်ချောင်းတစ်ဆို့လာသည်။ အတိတ်၏အကြောင်းအရာများကို ပြန်လည်သတိရလာသည်။ သူ့စကားကို ခံစားယဉ်းယဉ်းဆက်ပြောသည်။

“အတ္ထာမလေဟာ အလွန်ရိုးသားတဲ့ စိတ်သဘောထားရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ ကလေးလိုပဲ ထွေထွေထူးထူး နားမလည်ဘူး။ သူ ရိုးစင်းတဲ့နည်းသားဟာ ချစ်ခြင်းကိုပဲ လိုလားတယ်။ ယခုအခါမှာ သူ့အနေနှင့် အဲဒီချစ်ခြင်းမေတ္တာကို သူ့ဇနီးထံက ရရှိသင့်တယ်။ အဲဒီ ချစ်ခြင်းမေတ္တာမျိုးကို ခြိမ်းခြောက်ပိတ်ဆို့ဟောကြားပြီးတော့ လက်ဆောင် ပေးပြီးတော့ ဇနီးမယားထံက ရယူလိုမရဘူး။ အတ္ထာမလေဟာ ထူးခြားတဲ့အနုပညာရှင်

ဖြစ်တယ်။ သူ့အနုပညာနယ်ပယ် ခြောက်မသွားအောင် သူ့အနေနှင့် ခင်ဗျား သမီးရဲ့အချစ်ရရှိရေးကို လိုတယ်။ ဆုနဲ့ရိုက် သူ့ကို ချစ်ခြင်းမေတ္တာပေးရုံသာကံသက်ပဲ လုပ်ရမယ်။ တခြားလုပ်စရာ မလိုဘူး။”

အနီး၌ရပ်လျှက် ပခင်၏စကားကို နားထောင်နေသော အာနန္ဒီလည်း လည်ဖို့တစ်ဆို့ လာသည်။ နှလုံးသား အရည်ပျော်သွားသည်။ နှလုံးသားထဲက ခံစားချက်သည် မျက်ရည် အဖြစ် မျက်လုံးမှစီးကျလာသည်။ အခန်းထဲဝင်သွားပြီး တစ်ယောက်တည်း စိတ်ရှိတိုင်း ငိုပစ်လိုက်ချင်သည့် စိတ်ပေါက်လာသည်။ သို့သော်လည်း မိမိကိုယ်မိမိ ထိန်းပြီးလျှင် အာနန္ဒီသည် ဒဏ္ဍပါဏီအား ပြောလိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စ ဖုံးရိပ်မနေပါနှင့်။ မေပေနှင့် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဦးလေး အိမ်လာပြီး ဆုနဲ့ရိုက် ခေါ်ပါ့မယ်။”

“ဘုရားသခင်က ခင်ဗျားတို့ကို စောင်မကြည့်စွပါစေ။”

ယင်းသို့ပြောပြီးလျှင် ဒဏ္ဍပါဏီသည် သားအဖနှစ်ယောက်အား လက်အုပ်ချီ နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

ဆုနဲ့ရိုက်အား မိဘအိမ်မှ လင်ယောက်ျားအိမ်သို့ ခေါ်ဆောင်ရခြင်းမှာ အာနန္ဒီအတွက် အလွန်တရာကြီးလေးသော အလုပ်ဖြစ်သည်။ အတော်ပင်လုံ့လဝီရိယ နိုက်ထုတ်ရသည်။ အဏ္ဏာမလေနှင့် သူ၏မိခင်အား ခပ်နာနာပြောပြီးသည့်နောက်ပိုင်းကျမှသာလျှင် မိမိ၏သမီးကို ပြန်ပို့မည်ဟူ၍ ဆုနဲ့ရိုက်၏ မိခင်က ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားသည်။ သို့သော်လည်း ယင်းသို့ ပြုလုပ်ရန်အတွက် အခွင့်အလမ်းမရရှိသည်ဖြစ်၍ မိခင်၏ဒေါသသည် အာနန္ဒီအပေါ် မြှားညှီ လှည့်သွားသည်။

ဆုနဲ့ရိုက်၏မိခင်သည် အာနန္ဒီအား ကရားရေလွတ် တတွတ်တွတ်ပြောသည်။ ထိုအချိန်၌ သူ၏လှုပ်ရှားမှုများကိုကြည့်လျှင် သူ့အပေါ်၌ သရဲစီးနေသလားဟူ၍ ထင်မှတ် ရသည်။ အာနန္ဒီကမူ တစ်ခွန်းတပါဒမျှပင် မဟပေ။ အရယ်အပြုံးမပျက်ဘဲ ပြောသမျှကို သည်းညည်းခံပြီးလျှင် ဆုနဲ့ရိုက်အား တစ်ပါတည်းခေါ်လာခဲ့သည်။

အဏ္ဏာမလေနှင့်ဆုနဲ့ရိုက်အား အတူတကွ တွေ့မြင်ရသောအခါ အာနန္ဒီသည် ဆုနဲ့ရိုက် အမေမပြာပြသော အမနာပ စကားများကို လုံးဝမေ့ပျောက်သွားသည်။ ထိုအချိန်၌ သူ၏ ဝိတိသောမနသသည် အတိုင်းထက်အလွန်ဖြစ်သွားသည်။ အာနန္ဒီသည် ဆုနဲ့ရိုက်အား နှစ်ယောက်ချင်းအချိန်အတန်ကြာ နားချပြီးနောက် သူ့အိမ်သို့ပြန်သွားသည်။

အာနန္ဒီ၏အိမ်၌ ရှာရဒါသည် အာနန္ဒီကို စောင့်နေသည်။ ရှာရဒါ၏မျက်နှာသည် အမြဲလိုလိုပင် ရှုပ်ပူသည် မရှိလှပေ။ အာနန္ဒီကို တွေ့ရသောအခါ ရှာရဒါက ပြောပြလိုက်သည်။

“ညည်းနှင့်မတွေ့ဘဲ မပြန်ဘူးဆိုပြီး ကျွပ်ညည်းကို စောင့်နေတာ။ ညည်းနှင့် အရေးကြီးတဲ့စကား ပြောစရာတစ်ခုရှိတယ်။”

ရှာရဒါ၏မျက်နှာသည် ဒေါသကြောင့်နီရဲနေသည်။ အာနန္ဒီသည် ရှာရဒါအား ခေါ်ပြီးလျှင် အိမ်အပေါ်ထပ်အခန်းထဲသို့ သွားသည်။ အဏ္ဏာမလေ၏ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စတွင် ဝင်စွက်ရမလားဟု မိမိအား ရှာရဒါက ကြိမ်းမောင်းလိမ့်မည်ဟူ၍ အာနန္ဒီ သံသယဖြစ် နေသည်။ သို့ရာတွင် ရှာရဒါက သူ၏စကားကို ဤသို့ စပြောသည်။

“ယခုတလော ညည်းလင်တော်မောင်တစ်ယောက် ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုး ရှိနေသလဲ။”

အာနန္ဒီ ရုတ်တရက် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ရှာရဒါ ဘာကြောင့် အခုလို မေးတာလဲ။ ယခုတလော သူ့လုပ်ငန်း အဆင်ပြေ ပါတယ်။ အိမ်တွင်းအိမ်ပြင်လုပ်နေရတဲ့ အလုပ်တွေကြောင့် သူ့မမျှ အားရတယ်မရှိဘူး။ အောက်ထပ်က အလုပ်ခန်းမှာ ညည်းနက် သန်းခေါင်အထိထိုင်ပြီး စာရင်းအင်းတွက်နေရတယ်။ နံနက်မိုးလင်းတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် သူ့အလုပ်ရှိရာကို ထွက်သွားတယ်။ အခု သူ့လုပ်နေတဲ့ လုပ်ငန်းကြောင့် အတော်ကျေးဇူးရှိနေတယ်လို့ပဲ ကျွန်မထင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူစီးဖို့ ကားတစ်စီးတောင် ဝယ်ထားပြီးပြီ။”

“ကားမောင်းဖို့ ဒရိုင်ဘာ မထားဘူးလား။”

“သူ့ကိုယ်တိုင် ကားမောင်းတယ်လေ။ ဒရိုင်ဘာထားစရာ မလိုဘူး။”

“သူမနေက ညနေ ဘယ်နှစ်နာရီ အိမ်ပြန်လာတယ်ဆိုတာ ညည်းသိလား။”

ရှာရဒါ မိမိအား ပုလိပ်စစ် စစ်နေပါကလားဟု အာနန္ဒီက တွေးမိသည်။ သို့ရာတွင် ရှာရဒါ၏ စိတ်လှုပ်ရှားနေမှုကို တွေ့မြင်ရသည်ဖြစ်၍ အာနန္ဒီ မရယ်မိအောင် အတော်ထိန်း ထားရသည်။ အတန်ငယ် စဉ်းစားလျက် ပြောလိုက်သည်။

“မနေ့ညက သူ ရှစ်နာရီခွဲ ကိုးနာရီလောက် အိမ်ပြန်လာတယ်ထင်တယ်။”

“မနေ့ညက ရှစ်နာရီလောက် ညည်းသူနှင့် ပင်လယ်ကမ်းခြေကို သွားသလား။ ကားနောက်ဘက်က ခုံမှာ ညည်းသူနဲ့အတူတပ်ပြီး ထိုင်သလား။”

အာနန္ဒီကရုတ်တရက် အော်ပြောလိုက်သည်။

“ရှာရဒါ... ”

ရှာရဒါသည် မာဏိဂှုဏ်၏ကားကို မှောင်ရိပ်တစ်ခု၌ ဆိုက်ထားသည်ကို တွေ့မြင် ရသည်။ အာနန္ဒီလည်း ကားထဲတွင်ရှိလိမ့်မည်ဟုတွေးပြီး ကားရှိရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ် သွားသည်။ ကားအနီးသို့ ရောက်သွားသည်နှင့် သံသယတစ်မျိုးဝင်လာသည်။ အမှောင်ရိပ် ဆိုက်ထားသောကား၏နောက်ဘက်ခုံ၌ လူနှစ်ယောက် ကမ္ဘာလောကကို မေ့ထားပြီး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဖက်နေကြသည်။ မာဏိဂှုဏ်၏ အချစ်ကျော့ကွင်း၌မမ်းမိနေသော ထိုမိန်းကလေး မည်သူနည်းဟူ၍ ရှာရဒါမသိပေ။ ထိုအကြောင်းကို ရှာရဒါက အာနန္ဒီအား ပြောပြသည်။

“အဲဒီမိန်းကလေး ညည်းမဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ ကျုပ် သိတယ်။ မိမိ လင် ယောက်ျားကိုလည်း အခုလို လမ်းလယ်ခေါင်မှာ မိမိကိုယ်ကို ပွေ့ပက်ခွင့် ညည်း ပြုမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ကျုပ်သံသယတွေဝင်လာတာ ဖြစ်တယ်”

အာနန္ဒီသည် လည်းရောင်းတစ်ထိုးသွားသည်။ ရှာရဒါအား ဖြည်းဖြည်းချင်း လက်နှင့် လှမ်းဖက်လိုက်သည်။ ပွေ့ပက်ခြင်းသည် တဖြည်းဖြည်း ခိုင်မာသွားသည်။ အာနန္ဒီသည် မိမိ၏မျက်ရည်ကိုမှ မတားဆီးနိုင်ပေ။ ရှာရဒါသည် သူ့ကိုယ်သူ မထိန်းနိုင်အောင် ဖြစ်သွား သည်။ ဒေါသအိုးပေါက် ကွဲသွားသည်။

“ယောက်ျားတွေဟာ သိပ်ယုတ်တယ်။ အလိမ်အညာတွေချည်းပဲ။ အခုလို အဖြစ်အပျက်တွေဟာ အိမ်တိုင်းမှာ ဖြစ်နေတယ်။ အဏ္ဏာမလေတာ ညည်းကိုလှည့်စားပြီး ဆုနုနီရဲ့ ပိုက်ကွန်ထဲမှာ တလူးလူး တလွန်လွန်အဖမ်းခံနေရတယ်။ ကျုပ်အိမ်မှာလည်းပဲ ကျုပ်အိမ်ကိုနှင့် ကျုပ်မောင်ဟာ ပိုက်ဆံလောဘတက်ပြီး မိန်းမယူကြတယ်။ ပိုက်ဆံ အကုန်ခံရမှာစိုးတဲ့အတွက် ကိုယ့်သမီးတွေကို မဂ်လာဆောင်ပေးဖို့ စိတ်မကူးကြဘူး။ အဲဒီလို လူတွေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယောက်ျားလို့ခေါ်ပြီး အရှက်မရှိ သွားလာလှုပ်ရှားနေကြတယ်။ ညည်းလည်းပဲ အလှည့်စားခံနေရတယ်။ ညည်းဒီလူနှင့် ဘာဖြစ်လို့ လက်ထပ်လိုက်တယ် ဆိုတာ ကျုပ်နည်းနည်းမှ နားမလည်နိုင်ဘူး။ ညည်းသွက်သွက်လည်အောင် မှားတယ်။ ညည်းရဲ့ အဲဒီအလုပ်တွေကို မှန်တယ်လို့ ကျုပ်ဘယ်တော့မှ မပြောနိုင်ဘူး။ ဒီလူနှင့် လက်ထပ် လိုက်တာဟာ ညည်းအလွန်တရာ မိုက်မဲတဲ့အလုပ်ကို လုပ်လိုက်တာပဲ”

ဒေါသထွက်လွန်းမက ထွက်နေသည်ဖြစ်၍ ပြောလိုသမျှစကားများကို အန်ထုတ် ပြီးလျှင် ရှာရဒါသည်မျက်ရည်သုတ်လျက် အာနန္ဒီတို့အိမ်မှ ထွက်သွားသည်။ ရှာရဒါ ထွက်သွားပြီးသည့်နောက်ကျမှ အာနန္ဒီလည်း အိမ်အောက်ထပ် ဆင်းလာဖို့ သတိရသည်။

အာနန္ဒီ၏ စိတ်နှလုံးထဲတွင် ပြဿနာတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ “အဲဒီလိုဖြစ်နိုင်ပါ နှိုည်လား” ဟု မိမိကိုယ်တိုင်ပင် ယင်းမေးခွန်း၏အဖြေကို ပြန်ဖြေသည်။ “ဟင့်အင်း” မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါလောက် ယုတ်ညံ့တဲ့အလုပ်ကို လုပ်လုပ်လိမ့်မည် မဟုတ်” မာဏိက္ကမ် မည်ကဲ့သို့သော ယုတ်ညံ့သည့်အလုပ်မျိုးကို လုပ်သနည်းဟူ၍ အာနန္ဒီ မဆင်ခြင် မစဉ်းစား တတ်ပေ။

မာဏိဝေလေယာနှင့် မုတ္တမ္မာလတို့သည် မာဏိက္ကမ်နှင့်အတူ အလုပ်သွားလုပ်ကြ သည်ကို အာနန္ဒီသိသည်။ တစ်ခါတလေ မာဏိက္ကမ်သည် သူတို့ သားအဖကို ကားနှင့် တင်ခေါ်သွားပြီး အပြန်တွင်လည်းကားနှင့် တင်ခေါ်လာသည်။ မုတ္တမ္မာလသည် အပျိုဖြစ် သည်။ ရိုးသားအပြစ်ကင်းစင်သော မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ သူ၏ကိုယ်ခန္ဓာသည် စည်ပင် ဖွံ့ထွားနေသည်။ အင်္ဂါကြီးငယ်တို့သည် လက်ရာမြောက် ရုပ်တုတစ်ခုကဲ့သို့ ရုပ်လုံးပေါ် နေကြသည်။

ဝေလေယာနေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေသောကြောင့် မုတ္တမ္မာလတစ်ယောက်တည်း အလုပ်သွားသည်ကို အာနန္ဒီ ရုတ်တရက် သတိရလာသည်။ ဝေလေယာ ဆေးကုသမှုကိစ္စ၌ မာဏိက္ကမ်သည် အထူးပင်စိတ်ပါဝင်စားသည်။ ယင်းအချက်မှာ ဆန်းလွန်းလှသည်ဟူ၍ အာနန္ဒီတွေးမိသည်။ အာနန္ဒီသည် မိမိကိုယ်ကိုမိမိ မေးခွန်းထုတ်နေပြန်သည်။

“အဲဒီလိုကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

ထိုမေးခွန်းကို မိမိကိုယ်တိုင် အဖြေပြန်ပေးသည်။

“အဲဒီလိုတော့ လုပ်ချင်လုပ်နိုင်တယ်”

ထိုနေ့တွင် အာနန္ဒီသည် ဘာကျမှ မစားနိုင်တော့ပေ။ စိတ်နှလုံးတွင် ပေါ်လာသော သံသယပျောက်ကွယ်သွားသည့်အထိ အစားအသောက်အအိပ် စသည်တို့ကို ဂရုမပြုတော့ပေ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အမှန်တရားကိုမှ သိလာရလိမ့်မည်ဟူ၍ တွက်ထားလိုက်သည်။ သံသယ ကမ္ဘာလောကထဲ၌ အချိန်ကြာမြင့်စွာ လှည့်လည်သွားလာလိုသည့်ဆန္ဒ မရှိပေ။ ထိုနေ့ညတွင် ကိုးနာရီတိတိ မာဏိက္ကမ်၏ ကားအိမ်ပြန်ရောက်လာသည်။ ကား၏နောက်ဘက်တံခါးမှ မုတ္တမ္မာလခုန်ဆင်းပြီး ခြံယျာဉ်ထဲပြေးဝင်သွားသည်ကို အာနန္ဒီမြင်သွားသည်။ မုတ္တမ္မာလ၏ လှုပ်ရှားသွားလာမှု၌ သွက်လက်ဖြတ်လတ်နေခြင်းတစ်မျိုးကို တွေ့မြင်ရသည်။ အရွယ်ရောက် လာသည်ဖြစ်၍ ယခုကဲ့သို့ ခုန်ပေါက် ပြေးလွှားနေခြင်းဖြစ်သည်ဟူ၍ ပြောပြီးလျှင် အာနန္ဒီ သည် ကိုယ့်ကိုယ်နားချလိုသည့်စိတ် ပေါ်ပေါက်လာသည်။ မာဏိက္ကမ်သည် အာနန္ဒီဘက်သို့ လှည့်၍မျှပင် မကြည့်ပေ။

“ကနေ့ အလုပ်သမားတွေကို လခပေးစရာရှိလို့ နောက်ကျသွားတယ်” ဟူ၍ ပြောပြီးလျှင် အိမ်ထဲဝင်သွားသည်။

အိမ်ထဲဝင်သွားပြီးလျှင် မာဏိက္ကမ်သည် ထမင်းစားသည်။ ထိုအချိန်တွင် အာနန္ဒီ သည် မာဏိက္ကမ်အား ဘာမျှမမေးပေ။ မာဏိက္ကမ်သည် ထမင်းစားပြီးသောအခါ ထုံးစံအတိုင်း အလုပ်ခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ စာရင်းတွက်ရင်း တွက်ရင်းနှင့် တစ်ခါတစ်ရံ ဆယ့်နှစ်နာရီ ထိုးသွားတတ်သည်။ ထိုအချိန်မျိုး၌ မာဏိက္ကမ်သည် အလုပ်ခန်း၌ပင် အိပ်လေ့အိပ်ထရှိသည်။

ယခုအခါ၌ မာဏိက္ကမ်သည် နေ့တိုင်းအိမ်အပေါ်ထပ်တက်လာပြီး အာနန္ဒီအား ဒုက္ခမပေးတော့ပေ။ တစ်ခါတစ်ရံ အာနန္ဒီကို သတိရလာသောအခါ ညကြီးသန်းခေါင် အာနန္ဒီထံသွားပြီးလျှင် အိမ်အောက်ထပ်ပြန်လာလေ့ရှိသည်။ မိမိ၏ဒုက္ခမှ တစ်နည်းတစ်ပုံ ကင်းငြိမ်းလွတ်မြောက်သွားပြီဟူ၍ အာနန္ဒီက ထင်မှတ်နေသည်။ မာဏိက္ကမ်သည် ယခုအခါတွင် မိန်းမကိုအသာထားပြီး ရွှေဘောက်ရွှေဘောက်လိုက်နေသည်ဟူ၍ အာနန္ဒီ စဉ်းစား နေမိသည်။ စာရင်းစာအုပ်များသည်သာလျှင် သူ၏ ချစ်သူဖြစ်နေပြီဟူ၍ အာနန္ဒီ ယုံကြည် ယူဆနေသည်။

ထိုနေ့ညတွင် အာနန္ဒိ သိပ်၍မရဖြစ်နေသည်။ အကယ်၍ ညည့်နက်သန်းခေါင် အချိန် မိမိထံသို့ သူ့ရောက်လာလျှင် သူ့ကို အားလုံးပွင့်ပေးလိုက်မည်ဟူ၍ စဉ်းစားနေသည်။ ဆယ့်နှစ်နာရီအချိန်လောက်တွင် သူ့အဖေ၊ ယံကထလျက် ဝရန်တာဘက် ထွက်လာသည်။ အရပ်ထက်ဝန်းကျင်၌ အမှောင်လွှမ်းနေသည်။ သစ်ရက်တစ်ရွက်မျှပင် လေအလာတွင် လှုပ်ရှားနေသည်ကို မတွေ့ရပေ။ ပြတင်းပေါက်တွင်ရပ်လျက် အာနန္ဒိသည် အစိုက်မှောင်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ခုကို ကြည့်နေမိသည်။ ယင်းသို့ ထိုနေ့ရာ၌ ရပ်နေခြင်းသည် မသင့်လျော်ဟု တွေးမိသော်လည်း အာနန္ဒိသည် မိမိကိုယ်ကို ထိုသို့မပြုလုပ်ရန် မတားမြစ်နိုင်ဖြစ်နေသည်။

အောက်ဘက်က ခြေသံလိုလိုကြားရသည်။ အာနန္ဒိသည် အပေါ်မှ လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။

အာနန္ဒိကြက်သေ သေသွားသည်။ မျက်နှာကို အဝတ်အုပ်လျက် လူရိပ်တစ်ခု တိတ်တဆိတ် ခြံ့ယျာဉ်ဘက်သွားနေသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ အကယ်၍ ထိုနေ့မတိုင်မီက ယင်းမြင်ကွင်းမျိုးကို တွေ့ရပါမူ သူခိုး၊ သူခိုးဟု အော်ဟစ်ပြီးလျှင် တစ်အိမ်လုံးရှိ လူများကို နှိုးမိမှာအမှန်ဖြစ်သည်။ ယခုအခါ၌မူ သူခိုးမဟုတ်မှန်း သိနေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုလူရိပ်သည် သူ၏ယောက်ျားဖြစ်သည်ဟူ၍မူ ယုံကြည်လိုသည့် စိတ်ဆန္ဒ မရှိပေ။ အာနန္ဒိသည် အိမ် အောက်ဘက် တဖြည်းဖြည်းဆင်းလာပြီးလျှင် မာဏိက္ကမိ၏ အလုပ်ခန်းထဲ ဝင်ကြည့်သည်။ အခန်းထဲတွင် မှောင်နေသည်။ သို့ရာတွင် ဘာကိုမှအတိအကျ စဉ်းစားမရဖြစ်နေသည်။ အာနန္ဒိ၏အသိဉာဏ်သည် ချာချာလည်နေသည်။ စိတ်ထဲတွင် အတွေးအမျိုးမျိုးပေါ်လာသည်။ ငါ အပေါ်ထပ်ပြန်တက်သွားရမလား။ ဒါမှမဟုတ် သူပြန်တဲ့အထိထိုင်စောင့်နေရမလား။ ဒါမှမဟုတ် အပြင်ထွက်ပြီး သူ့နောက် လိုက်သွားရမလား။

ရုတ်တရက် သူ၏လက်သည် လပ်ထပ်မင်္ဂလာကြိုးဆီ ရောက်သွားသည်။ လက်ထပ်မင်္ဂလာကြိုးကို ကိုင်ပြီး အသေအချာကြည့်နေသည်။ တစ်ခဲနက် မှောင်မိုက်နေသည့် အစိုက်အမှောင်ထဲ၌ပင် သူ၏လက်ထပ်မင်္ဂလာကြိုးသည် တောက်ပနေသည်။

ရာရဒါပြောသွားသည့် စကားများသည် သူ၏ နားထဲတွင် ရုတ်တရက် ပဲ့တင် ထပ်လာသည်။

“ညည်းလုပ်တာ သိပ်မှားတာပဲ။ ကျုပ် ညည်းကို သည်း မခံနိုင်ဘူး။ ဒီလူနဲ့ လက်ထပ်တာဟာ ညည်းတကယ်မိုက်မဲတဲ့အလုပ်ကို လုပ်တာပဲ”

အာနန္ဒိတုန့်လှုပ်သွားသည်။ မျက်ရည်လည်း လည်လာသည်။ လက်ထပ် မင်္ဂလာ ကြိုးကို ကောင်းစွာမမြင်ရတော့ပေ။ လက်ထဲက လွတ်ချလိုက်သည်နှင့် လက်ထပ် မင်္ဂလာကြိုးသည် ရင်သာ၊ နှင့် သွားထိသည်။ မိမိ၏ ရင်သားပေါ်၌ တစ်စုံတစ်ယောက်က မီးတောက်နေသော မီးကူးခဲရဲကို တင်ထားသလားဟု ထင်ရသည်။ အာနန္ဒိသည် ကိုယ့်ကိုယ် ကို မေးကြည့်သည်။

“ငါ သူ့ကို အသည်းနှလုံးထဲက ချစ်ရဲ့လား။ အကယ်၍ ငါ၏ အချစ်သည် အချစ်စစ်အချစ်မှန်ဖြစ်ခဲ့လျှင် အခုဟာတွေ ဘာကြောင့်ဖြစ်နေရသလဲ။ ငါသူ့ကို အမှန် တကယ်ချစ်ရဲ့လား။ သို့မဟုတ် ချစ်ယောင်ဆောင်နေတာလား”

“တချို့လူတွေဟာ စောစောပိုင်းက တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ချစ်ကြပေမယ့် နောက်ကျတော့ လက်မထပ်ကြဘူး။ အဲဒီလူတွေထဲမှာ ငါ ပါသလား။ ငါကိုယ်တိုင် သူနှင့် လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူခဲ့တယ်။ လက်ထပ်မင်္ဂလာပြုလုပ်ပြီးသည့် နောက်ကျမှ ငါ သူ့ကိုချစ်ဖို့ ကြိုးစားလာခဲ့တယ်။ စိတ်ဓာတ်တိုက်ပွဲအမျိုးမျိုး၊ အရှုံးအမျိုးမျိုး ကြားထဲမှာလည်း ငါ ဆက်လက်ကြိုးစားအားထုတ်လာခဲ့တယ်။ ယခုအထိ ငါသူ့ကို မိမိအသက်နှင့် ထပ်တူချစ်တဲ့ သူလို မထင်မှတ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ယင်းသို့ ပြုလုပ်ရန်အတွက် ငါ ကြိုးစားအားထုတ်မယ်။ သို့သော်လည်း ငါဘက်က ကြိုးစားအားထုတ်ရုံနဲ့ ဖြစ်လာနိုင်ပါ့မလား”

မာဏိက္ကမိကို တစ်နည်းနည်းဖြင့် သိမ်းသွင်းမှဖြစ်မည်ဟူ၍ အာနန္ဒိ စဉ်းစား မိသည်။ ဘဝလမ်းခရီး၌ တစ်ဝက်အထိလျှောက်လာပြီးမှ သူ့ကို ထားပစ်ခဲ့လိုသည့်ဆန္ဒ အာနန္ဒိတွင် မရှိပေ။ “သူက ငါ့ယောက်ျားပဲ” ဟူ၍ စဉ်းစားပြီးလျှင် အာနန္ဒိသည် တိုက်ပွဲ အမျိုးမျိုးကို ရင်ဆိုင်ရန်အတွက် အဆင်သင့်ဖြစ်သွားသည်။

အာနန္ဒိသည် အပြင်သို့ထွက်လာပြီးလျှင် အမှောင်ထဲရှိ ခြံ့ယျာဉ်တွင်းသို့ ဝင်သွား သည်။ ယင်းသို့ပြုလုပ်ခြင်းသည် မသင့်လျော်မလျောက်ပတ်သော စက်ဆုပ်ဖွယ် ကောင်းသော ကဲ့ရဲ့စရာကောင်းသော အလုပ်ဖြစ်သည်ဟူ၍ စဉ်းစားမိသည်။ ရွံ့ညွှန်ထဲတွင် သွားလာနေသော ပိုးမွှားကိုချစ်ပြီး ရွံ့ညွှန်ကိုမြင်ရသောအခါ စိတ် ခြောက်ခြားနေ၍ ဘယ်မှာ အကျိုးရှိမည်နည်း။

အာနန္ဒိသည် တိတ်တဆိတ်တစ်လှမ်းချင်း ရှေ့တိုးသွားသည်။ အဆင့်အတန်း နိမ့်သောမိန်းမများ အဆင့်အတန်းနိမ့်သောအလုပ်ကို လုပ်ရန်အတွက် တိတ်တဆိတ် ချိန်းထား သောနေရာသို့ သွားသကဲ့သို့ အာနန္ဒိလည်း တိတ်တဆိတ်ခြံထဲဝင်သွားသည်။ ထိုအချိန်၌ သူ၏အခြေအနေမှာ ချက်ဆိုနားခွက်က မီးတောက်သည့်အခြေအနေမျိုးဖြစ်နေသည်။ အသံကြားရာဘက်သို့ တိုးသွားမည်ဟူ၍ ပိုင်းဖြတ်လိုက်သည်။ မည်သူ့ထံကမှ စကားပြောသံ မကြားရပေ။ မုတ္တမ္မာလ ကိုယ်တိုင်ရောက်မလာသောကြောင့် မုတ္တမ္မာလကိုရှာရန် မုတ္တမ္မာလတို့ အိမ်ဘက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်။ ယင်းသို့ဖြစ်ပါမူ ခိုးထုတ်ခိုးထည်နှင့် ဖမ်းပြီး အိမ်ပြန်ခေါ်သွားမည်။ ယင်းသို့ ပြုလုပ်ခြင်းအားဖြင့် သူတို့ နှစ်ယောက်လုံး မကောင်းတဲ့အလုပ် မလုပ်မိကြဘဲ အပြစ်လွတ်ကင်းသွားကြလိမ့်မည်။ ယင်းသို့ အာနန္ဒိစဉ်းစားမိသည်။

အာနန္ဒိသည်တိတ်တဆိတ် အသက်ရှူအောင်ထားသကဲ့သို့ လုပ်ပြီးလျှင် ခြေလှမ်း လှမ်းနေသည်။ သူ၏စိတ်နှလုံးထဲတွင် အတွေးပေါင်းရာထောင် ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ရုတ်တရက်သူ၏ ခြေထောက်တွင် တစ်ခုခုစူးဝင်သွားပြီးလျှင် သွေးထွက်လာသည်။ နှုတ်ကျင်မှုကို ကြိတ်ခံပြီးလျှင် ခြေထောက်တွင် စူးဝင်နေသော ထိုဖန်ကဲ့ သို့မဟုတ် ထိုအစကို

နှုတ်ယူပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ လက်တွင် စွန်းသွားသော သွေးကို ပွတ်ပစ်လိုသည်စိတ် မရှိပေ။ တစ်ခဏမျှ အာနန္ဒီသည် ထိုနေရာ၌ရပ်နေသည်။ ယန်းပင်တစ်ပင် လှုပ်သွားသည်။ ရုတ်တရက် ထိုနေရာဘက် ခြေလှမ်းလှမ်းလိုက်သည်။ သစ်ပင်ယန်းပင်များ ထပြည့်ရှိနေသော ထိုခြံဥယျာဉ်၌ ကြားထဲကြားထဲတွင် နေရာလွတ်များလည်း ရှိသည်။

ချုံကြားထဲတွင်ရှိနေသော ထိုနေရာ၌သာလျှင် အာနန္ဒီသည် ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်ရခြင်းဖြစ်သည်။ လေးဘက်လေးတန်တွင် တစ်ခဲနက် အမှိုက်တိုက် ဆွဲဆိုင်နေသည်။ ကောင်းကင်တစ်ခွင်၌ မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်ဖြစ်နေသော ကြယ်များ၏အရောင်အောက်တွင် အာနန္ဒီ အားလုံးကို မြင်နေရသည်။ မိမိ၏ဘဝ၌ ထိုနေ့တွင် မျက်လုံးများလည်း မကောင်းမှုကို ပြုလုပ်နိုင်သည်ဟုသောအတွေးကို ပထမဆုံးအကြိမ် တွေးမိသည်။ ချက်ချင်းမျက်လုံးကို ပိတ်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုမြင်ကွင်းသည် သူ၏မျက်လုံးကို ပိတ်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုမြင်ကွင်းသည် သူ၏မျက်လုံးထဲ စူးဝင်သွားသည်။ အာနန္ဒီသည် ထိုနေရာ၌ လူသား နှစ်ယောက်ကို မမြင်မတွေ့ရဘဲ တိရစ္ဆာန်နှစ်ကောင်ကို တွေ့မြင်နေရသည်။ တိရစ္ဆာန် နှစ်ကောင်သည် တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင်ဖက်လျက် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှုလုပ်ရင်း အသက် ပြင်းပြင်း ရှူနေကြသည်ကို အာနန္ဒီ တွေ့မြင်ရသည်။

အာနန္ဒီသည် အရူးအသွင်ကဲ့သို့ မိမိ၏လက်ထပ်မင်္ဂလာကြိုးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီးလျှင် မိမိအခန်းရှိရာသို့ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ မိမိပြေးထွက်လာသည်အတွက် မည်ကဲ့သို့သော အသံထွက်လာမည် မထွက်လာမည်ကို မကြောင့်ကြတော့ပေ။ သနားစရာ အာနန္ဒီ၊ ထိုအချိန်၌ မိုးကြိုးပစ်ချသော်လည်း သူတို့နှစ်ယောက် ဘယ်လိုမှ တန်လှုပ်လိမ့်မည်မဟုတ်ဆိုသည်ကို အာနန္ဒီ မေ့သွားသည်။

လှေကားမှ အလျင်အမြန်တက်လာပြီး အခန်းထဲရောက်လာသည်။ သူ့ကို ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်စုံတစ်ခု မေးမြန်းစုံစမ်း၍ ဘာအကျိုးမှရှိတော့မည်မဟုတ်ဟူ၍ အာနန္ဒီ စဉ်းစားမိသည်။ မိမိကိုယ်ကိုသာလျှင် ကျိန်ဆဲမိသည်။ မိမိ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ၊ မိမိ၏ နှလုံးသား၊ ရုပ်ရည်ရူပကာ၊ အရွယ်အားလုံးကို ကျိန်ဆဲနေမိသည်။

မာဏိက္ကမိ မှည့်စွန်းထင်စေခဲ့သော ကိုယ်ကာယနှင့် အသက်ရှင်နေခြင်းထက် ယုတ်ညံ့သောအလုပ်မျိုး ရှိနိုင်မည်မဟုတ်ဟူ၍ အာနန္ဒီစဉ်းစားမိသည်။ မိမိ၏ ကိုယ်ခန္ဓာအား စက်ဆုပ်ရွံရှာလာသည်။ မှန်ရှေ့တွင်ရပ်လျက် မိမိ၏ ရုပ်ပုံကိုကြည့်လျှင် ရူးများ သွားမည်လား ဟူ၍ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သွားသည်။ မိမိကိုယ်မိမိ မည်မျှဒေါသထွက်နေသနည်းဆိုလျှင် သူ၏ဖခင် ရေးဆွဲထားသော အောက်ထပ်အခန်း၌ ဆွဲချိတ်ထားသည့် ဆေးရောင်စုံ မိမိ၏ပုတူ ပန်းချီကားကို ဆုတ်ဖြုတ်ပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်ချင်သည်စိတ် ပေါ်လာသည်။

အာနန္ဒီသည် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုခု ချလိုက်ပြီးလျှင် အခန်းအပြင်ဘက် ထွက်လာ သည်။ အရှေ့ဘက်၌ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာတွင် ထနေသော လှိုင်းတံပိုးများက သူ့ကို မိမိတို့ထံသို့

လာရန် ခေါ်နေသကဲ့သို့ ထင်နေရသည်။ လှိုင်းတံပိုးသံများကို နားစိုက်ထောင်လိုက်သည်။ လှိုင်းတံပိုးများသည် သူ့ကို မည်မျှချစ်ခြင်းမေတ္တာ အပြည့်အဝဖြင့် ခေါ်နေကြသနည်း။

အာနန္ဒီသည် လှေကားမှ အောက်ဆင်းလာသည်။ သူ၏လမ်းကို တစ်စုံ တစ်ယောက်က ပိတ်နေသည်ဟူ၍ ရုတ်တရက် ထင်မှတ်သွားသည်။ မျက်လုံးပစ်၍ ကြည့် လိုက်သည်။ အလို... မည်သည့်အရာဖြစ်သနည်း။ သူ၏ကွယ်လွန်သူ မိခင်သည် အဘယ်ကြောင့် အသက်ပြန်ရှင်လာသနည်း။ သူ၏စိတ်နှလုံးထဲတွင် မည်ကဲ့သို့သော ယုံမှား သံသယမျိုးမျှ မရှိပေ။ ဆရတ္တတီအမှူလ သူ၏ရှေ့မှောက်၌ ရပ်နေသည်။

မိခင်က သူ့ကို ပြောပြနေသည်။
 “သမီး အာနန္ဒီ၊ သမီးအဖေဟာ ဘာမျှ နားမလည်တဲ့ ကလေးသူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ အဖေ သူ့ကို သမီးလက်ထဲအပ်ထားခဲ့တယ်။ သူ့ကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ဖို့ရန်မှာ သမီး၏တာဝန်ဖြစ်တယ်။ အာနန္ဒီ၊ ကိုယ့်တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ဖို့ မရမပါနှင့်”

မိခင်ကို ဖက်ရန်အတွက် အာနန္ဒီသည် လက်နှစ်ဘက်ကို ဆန့်တန်းလိုက်သည်။ သူ၏ လက်နှစ်ဖက်သည် တံခါးဘောင်နှင့် သွားရိုက်မိကြသည်။

မိမိဘယ်နေရာ၌ ရပ်နေသည်ဟူ၍ အာနန္ဒီမသိပေ။ ထိုနေရာမှာ မာဏိက္ကမိက ပထမဆုံးအကြိမ် သူ့ကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ပွေ့ဖက်ပြီးလျှင် သူ၏နှုတ်ခမ်းကို နမ်းစုပ် လိုက်သည်ဖြစ်၍ ယင်းဝေဒနာကို မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး ညည်းညူနေခဲ့ရသည့်နေရာဖြစ်သည်။

နံနက်မိုးလင်းချိန်ရောက်လာသည်။ မာဏိက္ကမိ အိမ်က ထွက်မသွားခင် အာနန္ဒီ အိမ်အောက်ထပ်ဆင်းမလာပေ။ ထိုနေ့တွင် မာဏိက္ကမိ၏ မျက်နှာကိုကြည့်လိုသည်စိတ် မရှိပေ။ မာဏိက္ကမိသည် အတ္တမလေကိုလည်း သတိရပုံမပေါ်ပေ။ အမေဖြစ်သူ ကျွဲလမ္မာလ ခူးကျွေးသော နံနက်စာကို စားပြီးလျှင် မာဏိက္ကမိသည် အလုပ်ရှိရာသို့ ထွက်သွားလေသည်။

ကား၏အသံကို ကြားရသောကြောင့် အာနန္ဒီသည် အပေါ်ထပ်မှ ငုံ့ကြည့်လိုက် သည်။ မာဏိက္ကမိသည် ထောင့်တစ်ထောင့်၌ ကားကိုရပ်လျက် ဟွန်းတီးပြီး မုတ္တမ္မာလကို ခေါ်လိုက်သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မုတ္တမ္မာလ လာသောအခါ ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ မုတ္တမ္မာလ ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် ကားထွက်သွားသည်။ အလုပ်ကြမ်းသမားများကဲ့သို့ မြေကြီးသယ်ရန်သွားသော မုတ္တမ္မာလ၏ဆံထုံးတွင် ပန်းများ ဝေနေအောင်ပန်ထားသည်။ မုတ္တမ္မာလ၏အသွင်အပြင်ကို တွေ့ရသောအခါ အာနန္ဒီသည် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်သွားသည်။ မုတ္တမ္မာလနှင့် ပတ်သက်၍ သဝန်ကြောင်သည့် သဘောဖြစ်ပေါ်လာခြင်း မဟုတ်ပေ။ ကလေးသူငယ်ကဲ့သို့ မသိနားမလည်သေးသည့် ထိုမိန်းမပျိုအား မကောင်းမှု ဈေးကံထဲ ကျအောင် လုပ်သည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

အာနန္ဒီသည် အောက်ထပ်ဆင်းလျက် ရေမိုးချိုးပြီးလျှင် အဘွားနှင့် ဖခင်အတွက် လုပ်စရာရှိသမျှကို လုပ်ပေးသည်။ သူ၏ယောက်ျားမ ကျွဲလမ္မာလသည် မိမိနှင့် မိမိ၏သား

အတွက်မှတစ်ပါး တခြားမည်သူ့အတွက်မှ ကြောင့်ကြမစိုက်ပေ။ ထို့ကြောင့် အာနန္ဒီကသာလျှင် သူ၏အဘွားနှင့် ဖခင်အား ဂရုစိုက်နေရသည်။

ထိုနေ့၌ အာနန္ဒီသည် ဘာကိုမှ စားရင်စိတ်မရှိပေ။ တစ်ညလုံး၊ ထိပ်မပျော်ဘဲ နေရသောကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ကိုက်ခဲနေသည်။ ထို့ကြောင့် အခန်းထဲသွားပြီး ဆိုဖာပေါ်တွင် လှဲနေလိုက်သည်။ ပြတင်းပေါက်က အပြင်ဘက်လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ အိမ်ရှေ့မှ ရှာရဒါလာသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ အာနန္ဒီသည် ထသွားပြီးလျှင် ချစ်ခင် ရင်းနှီးမှု အပြည့်ဖြင့် ရှာရဒါအား ကြိုဆို၍ အခန်းထဲခေါ်လာခဲ့သည်။ အောက်ထပ်တွင် ထိုင်လျက် စကားပြောလျှင် သူ၏ယောက္ခမ ကျေလမွှာလကြားသွားမှာ စိုးသည်။ ကျေလမွှာလသည် နားအလွန်ပါသည်။

ရှာရဒါ မျက်နှာတင်းမာနေသည်။ ထိုနေ့မတိုင်ခင် တစ်ရက်က ညနေချမ်းအချိန်တွင် ရှာရဒါသည် မာဏိက္ကမ်နှင့်ပတ်သက်၍ ထပ်မံစုံစမ်းလိုသဖြင့် ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ သွားခဲ့သည်။ ချုံတစ်ချုံ၏အတွင်းမှ ပုန်းလျက်ကြည့်နေသည်။ မာဏိက္ကမ်နှင့်အတူ ပင်လယ်ကမ်းခြေလာသော မိန်းမပျိုမှာ မာလီ၏သမီး မုတ္တမ္မာလဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုအကြောင်းကို အာနန္ဒီအား ပြောပြသည်။ အာနန္ဒီ သိပြီးနေသည့်အကြောင်းကို ရှာရဒါသည် ခဲခဲယဉ်းယဉ်း စုံစမ်းထောက်လှမ်းယူရသည်။ မိမိ၏ဒုက္ခကို မျှယူရန်အတွက် သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် မိမိထံမှောက် ရောက်လာသည့်အတွက် အာနန္ဒီသည် စိတ်သက်သာမှု အတော်အတန် ရရှိသွားသည်။ ရှာရဒါက ပြောလိုက်သည်။

“အာနန္ဒီ ညည်း ဘယ်လိုလုပ်မယ်စိတ်ကူးသလဲ။ သူတို့ကို အခုလို ပစ်ထားလိုတော့ မဖြစ်ဘူး။”

အာနန္ဒီက စိတ်ပျက်အားလျော့သည့်အသံဖြင့် ပြောသည်။

“ကျွန်မ ဘာမှ မလုပ်တတ်ဘူး။ ကျွန်မအခုထိ အသက်ရှင်နေပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိတ်မသေတာဘဲ တော်လှပြီ။ ကျွန်မအနေနှင့် ပင်လယ်သွားပြီး ရေထဲခုန်ချသေဖို့ပဲ ကောင်းတော့တယ်။”

အာနန္ဒီသည် သူ့ကိုယ်သူ မထိန်းနိုင်အောင်ဖြစ်သွားသည်။ မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင် ကျပြီး ယမန်နေ့ညက အဖြစ်အပျက်ကို အိတ်သွန်ဖာမှောက် ရှာရဒါအား ပြောပြသည်။

“ပွဲကလို့ ပြီးသွားပြီ။ ကျွန်မအနေနဲ့ အခု သူ့ကို တားမြစ်ပိတ်ပင်လို့ ဘာလုပ်မှာလဲ။”

ထိုအကြောင်းကို မည်သူ့ကိုမှ မပြောဘူးဟူ၍ အာနန္ဒီစိတ်ကူးထားသည်။ ထိုအကြောင်းသည် အဘွားအသက်ထွက်သွားနိုင်သည့် အကြောင်းဖြစ်လာနိုင်သည်။ ဖခင်၏ အပေါ်တွင်လည်း မည်ကဲ့သို့သော ဩဇာသက်ရောက်လာမည်ဆိုသည်ကို ပြောမပြနိုင်ပေ။ ယောက္ခမအား ပြောပြလျှင်လည်း ယောက္ခမက “သူက ယောက္ခားလေးဆိုတော့ ဘာဖြစ်ဖြစ် လုပ်နိုင်တယ်။ တကယ်လို့ ညည်းကသာ သူ့ကို ဂရုစိုက်နေမယ်ဆိုရင် သူလမ်းမှားကို

ဘယ်မှာသွားမလဲ” ဟု ပြောပြီးလျှင် သူ့ကိုပင် အပြစ်ဖို့ချင် ဖို့နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် အာနန္ဒီသည် ထိုအကြောင်းကို မည်သူ့ကိုမှ မပြောဘဲ ဖုံးဖိထားမည်ဟူ၍စဉ်းစားထားသည်။

ရှာရဒါ ရောက်လာသောအခါ အာနန္ဒီသည် နှုတ်ပိတ်မနေနိုင်တော့ပေ။ ရှာရဒါအား အာနန္ဒီက သူ့သိမအရင်းကဲ့သို့ပင် သဘောထားသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိ စိတ်ထဲရှိသမျှအားလုံးကို ပြောပြလိုက်သည်။ အာနန္ဒီ၏စကားကို ကြားရသောအခါ ရှာရဒါသည် ယမ်းပုံမီးကျ ဒေါသ ထွက်လာသည်။ ထိုအချိန်၌ မာဏိက္ကမ် ထိပ်ခိုက်ပေးခြင်းမှာ ကံကောင်းသွားသည်။ မိမိ သူငယ်ချင်း၏ လင်ယောက်ျားဖြစ်သည်ဟူသောအချက်ကို မေ့ပျောက်ကောင်း မေ့ပျောက် သွားပြီးလျှင် ရှာရဒါသည် ဝေါသကို မထိန်းနိုင်ဘဲ မာဏိက္ကမ်၏မျက်နှာကို တံတွေးနှင့် ထွေးပစ်ပေလိမ့်မည်။ ဒေါသ အတန်ငယ်ဖြေပျောက်သွားသောအခါ ရှာရဒါ ငိုချလိုက်လေသည်။ အတန်ငယ် စဉ်းစား ဆင်ခြင်ပြီးနောက် ပြောပြသည်။

“သူ့ကို လမ်းမှန်ပြန်မခေါ်လာဖို့မှာ ကျုပ်တာဝန် ဖြစ်တယ်။ တကယ်လို့ ကျုပ်ဒီနေ့ပဲ သူ့ကို လမ်းမှန်ရောက်အောင် နည်းလမ်းမတွေ့ဘူးဆိုလို့ရှိရင် ကျုပ်မှာမည် ရှာရဒါ မဟုတ်ဘူးလို့ သာမှတ်ပါ။”

“ရှာရဒါ ညည်းဘာတွေ ပြောနေတာလဲ။”

“မုတ္တမ္မာလကို ဒီနေ့ကစပြီး အလုပ်မလွှတ်နဲ့တော့လို့ ကျုပ် သူ့အိမ်က လူတွေကို သွားပြောမယ်။ သူ့ကို ယောက္ခားတစ်ယောက်ယောက်နှင့် ပေးစားဖို့လည်း အမြန်စီစဉ် ခိုင်းမယ်။ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့အတွက် ငွေကြေးလိုတယ်ဆိုရင် ကျုပ်ပေးမယ်။”

မုတ္တမ္မာလအား ယောက္ခားပေးစားမည့် အစီအစဉ်ကို အာနန္ဒီ သဘောမကျပေ။ မုတ္တမ္မာလနှင့် မာဏိက္ကမ်တို့၏ လှုပ်ရှားမှုများကို ကိုယ်တိုင်မျက်စိဖြင့် တွေ့မြင်ထားသည်။ အာနန္ဒီက ပြောသည်။

“ရှာရဒါ၊ ညည်း မုတ္တမ္မာလကို ယောက္ခားပေးစားအောင်လုပ်ပြီး သူ့ဘဝကို မဖျက်ဆီးချင်ပါနှင့်။ မုတ္တမ္မာလဟာ ဘာမှ မသိနားမလည်သေးတဲ့ ကလေးမလေးပဲ ရှိသေး တယ်။ သူ့ကို ယောက္ခားပေးစားပြီး လက်ထပ်မင်္ဂလာလို့အမည်ရှိတဲ့ ဓလေ့ထုံးစံကို အိုးမည်း မသုတ်ချင်ပါနှင့်။”

ရှာရဒါသည် ထူးဆန်းသော သတ္တဝါတစ်ကောင်ကို ကြည့်နေသကဲ့သို့ပင် အာနန္ဒီကို ကြည့်နေသည်။

ရှာရဒါက အပြောင်အပျက်သဘောမျိုးနှင့် မေးလိုက်သည်။

“ညည်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ မုတ္တမ္မာလကို ကိုယ့်ယောက္ခားနှင့် လက်ထပ်ပေး ချင်လို့လား။ ညည်းယောက္ခားက အိမ်ထောင်ဖို့ သဘောတူမယ်လို့ ညည်းက ထင်သလား။ သူနဲ့အတူ အလုပ်လုပ်နေကြပြီး သူ့အချစ်ကို ခံနေရတဲ့ မိန်းမပေါင်းများစွာအတွက် ညည်း ကိုယ့် အိမ်မှာ နေရာပေးမလို့လား။”

“ကျွန်မက သူ့အတွက် စိုးရိမ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ မုတ္တမ္မာလအတွက် စိုးရိမ်တာပါ။ မုတ္တမ္မာလက ကျွန်မ ညီမလေးလိုပဲတော့။ သူ့ကို ယောက်ျားပေးတာရင် ကျွန်မတို့ အင်မတန် ကြီးကျယ်တဲ့ဖြစ်မှုကြီးကို ကျူးလွန်ရာရောက်လိမ့်မယ်။ သူ့ယောက်ျားဖြစ်လာမယ့် သူ့ကို လည်း လှည့်စားရာရောက်လိမ့်မယ်”

“အဲဒါကလွဲပြီး အခြားဘယ်လိုနည်းလမ်းရှိသေးလို့လဲ”

“တခြားနည်းလမ်း အာနန္ဒီ ကြည့်မမြင်ပေ။

“အာနန္ဒီ၊ ညည်းလည်း ဦးနှောက်ချောင်နေပြီထင်တယ်။ ဒီကလေးမရဲ့ဘဝကို ကျုပ်တို့ ဖျက်ဆီးနေတာမဟုတ်ဘူး။ သူ့ကို အကူအညီပေးနေတာ။ ညည်း ယောက်ျားက သူ့ကို ဖျက်ဆီးနေတာ။ လှည့်စားနေတာ။ ချောက်ကမ်းပါးထဲ လုံးဝကျမသွားခင် ကျုပ်တို့ သူ့ကို လမ်းညွှန်ပြဖို့ လိုလိမ့်မယ်”

“မဲ့ခွန်းထင်နေတဲ့ မိန်းကလေးကို လက်ထပ်ထိမ်းမြားပေးရမလား” ဟု အာနန္ဒီ သည် သူ့ကိုယ်သူ မေးခွန်းထုတ်နေသည်။ မာဏိက္ကမိ၏ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် ထိတွေ့သွားပြီဖြစ်၍ မာဏိက္ကမိ၏စားကြွင်းကို မိမိ၏နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် တင်လိုက်မိသည့်အတွက်ကြောင့် အာနန္ဒီသည် မာဏိက္ကမိ၏ ဇနီးမယားဖြစ်ရန်အတွက် သဘောတူခဲ့ရသည်။ တရားမူဟူသည်မှာ အားလုံး အတွက် တစ်မျိုး။ မုတ္တမ္မာလအတွက် တစ်မျိုးဖြစ်နေလျှင် ဘယ်မှာသင့်တော်ပါမည်နည်း။

“ရှာရဒါ၊ မုတ္တမ္မာလဟာ မာလီဝေလေယာရဲ့သမီးဆိုတာ ညည်းမေ့ထားလိုက်ပါ။ သူလည်းပဲ ကျွန်မတို့လို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ထည့်တွက်စမ်းပါ။ တကယ်လို့ ညည်းညီမတစ်ယောက် အခုလိုအခြေအနေမျိုး ရောက်သွားတယ်ဆိုရင် ညည်း သူ့ကို လက်ထပ်ထိမ်းမြားပေးဖို့ စဉ်းစားမလား”

အာနန္ဒီ၏မေးခွန်းမှာ အဓိပ္ပာယ်မရှိသော မေးခွန်းဖြစ်သည်ဟူ၍ ရှာရဒါ ထင်မြင် ယူဆသည်။ အဘယ်ကြောင့် အာနန္ဒီ ဤကဲ့သို့သော မေးခွန်းမျိုးကို မေးနေသနည်းဟူ၍ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ အာနန္ဒီ သူ့ယောက်ျားကို ထိန်းချုပ်မည့်အစား သူစိမ်း တစ်ရံဆဲ မိန်းကလေးဘက်က ရှေ့နေလိုက်နေသည်ကို ရှာရဒါ တအံ့တဩဖြစ်သွားသည်။

“ကျုပ် ညီမအကြောင်းကို ဘေးဖယ်ထားလိုက်စမ်းပါ။ တကယ်လို့ ယောက်ျား တစ်ယောက်ယောက်က ကျုပ်ကို ကြောရအောင်ကြံပြီး ကျုပ်က သူ့ ကာမဂုဏ်ချစ်ခြင်းရဲ့ သားကောင်ဖြစ်သွားရတယ်ဆိုရင် ကျုပ် သူ့ကို ပါးရိုက်ပြီး အခြားတစ်ယောက်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ဖို့ရန် တွန့်ဆုတ်နေမှာ မဟုတ်ဘူး။ အချစ်ကို ရယူဖို့အတွက် ဒီကမ္ဘာလောကမှာ သူ့ရဲဘော်ကြောင်တဲ့ လူတွေရှိဦးရေဟာ နည်းတာမဟုတ်ဘူး။ မိကောင်းဖခင် သားသမီးပီပီ မိမိဇနီးမယားကို လုပ်ကျွေးတဲ့ယောက်ျားမျိုး အလွန်ရှားတယ်။ အဲဒီလိုလုပ်တာ အပြစ်လား ဆိုတာ ညည်းပြောပြစမ်းပါ။ ကျုပ်အနေနှင့်ကတော့ အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်ရဲ့ ရှေ့မှောက်မှာ ဦးညွတ်တာဟာ အကြီးမားဆုံး အပြစ်ဖြစ်တယ်လို့ ပြောရလိမ့်မယ်”

သူ၏နလုံးသားကို ရှာရဒါ တူဖြင့် မှုန်မှုန်ညက်ညက်ကြေအောင် ထုနှက်နေသည် ဟူ၍ အာနန္ဒီက တွေးမိသည်။ ရှာရဒါ တွေ့တတ်သွားသည်။ ထိုအောက် မိမိ၏ ခါးသည်းသော အတွေ့အကြုံတစ်ခုကို ရှာရဒါက အာနန္ဒီအား ပြောပြသည်။ မည်သူနှင့်မဆို ဖော်ဖော်ရွေရွေ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် စကားပြောတတ်သည့်အမှုအရာကို ကြည့်လျက် အောက်တန်းစားယောက်ျား တစ်ယောက်သည် ရှာရဒါ့အောက် လိုက်နေသည်။ တစ်နေ့တွင် ထိုယောက်ျားသည် ရှာရဒါ၏ အကျင့်သိက္ခာကို ဖျက်ဆီးပစ်ရန် ကြိုးစားအားထုတ်သည်။ ထိုအခါ ရှာရဒါက ဖိနပ်ချွတ်ပြီး ထိုယောက်ျား၏မျက်နှာကို ရိုက်သည်မှာ ပုံးရောင်သွားသည်အထိဖြစ်သည်။

“အဲဒီ အယုတ်တမာကောင်က ကျုပ်ကို ဖော်ကာမလို့ လုပ်တယ်။ အဲဒီလိုလုပ်တဲ့ အတွက် ကျုပ် မိမိကိုယ်ကို သူ့ကို အပ်နှင်းလိုက်ရမလား။ တကယ်လို့ ကျုပ်အနေနှင့် အခြားယောက်ျားတစ်ယောက်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြားတယ်ဆိုရင် အဲဒီလိုလုပ်တာကို မှားတယ်လို့ ဆိုမလား”

အာနန္ဒီသည် ရုတ်တရက် ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုလေတော့သည်။ ရှာရဒါ၏ ရင်ခွင်ထဲ တွင် မျက်နှာအပ်လျက် အတန်ကြာစွာ ငိုနေသည်။ ယောက်ျားဆို ယင်ဖိုမှ မသန်းခြင်းနှင့် မဲ့ခွန်းထင်းခံရခြင်းစသော အကြောင်းအရာများကို စဉ်းစားဆင်ခြင်လျက် အာနန္ဒီ မိမိဘာသာ မိမိ ချမှတ်ခဲ့သောဆုံးဖြတ်ချက်သည် သူ၏နလုံးသားထဲကို ဆူးကဲ့သို့ စူးဝင်သွားသည်။ ယခုအချိန်ကျမှ အာနန္ဒီသည် သူ၏အမှားကို သိမြင်သွားသည်။

“ရှာရဒါ ကျွန်မတော့ မှားသွားပြီ”

ယင်းသို့ပြောလျက် အာနန္ဒီသည် မာဏိက္ကမိအား သူ ဘာကြောင့် လက်ထပ်ရသည် ဆိုသည်ကို ရှာရဒါအား ပြောပြသည်။ ထိုအချိန်၌ အာနန္ဒီသည် ရှာရဒါကို ဘာတစ်ခုမှ ထိန်းချုပ်ထားတော့ပေ။ ရှာရဒါက အော်ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ် ညည်းပြောတာ မယုံနိုင်ဘူး။ လုံးလုံး ယုံလို့မရဘူး။ ညည်း တယ်ကံဆိုး ပါလား။ ကျုပ်ကို မေးမြန်းပြီး ဘာဖြစ်လို့မလုပ်တာလဲ”

“သူက သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းချုပ်ဖို့အတွက် ငါးမိနစ်တောင်မှ မကြာဘူး။ ကျွန်မ အတွက်ကတော့ ငါးရက်လောက်ကြာသွားတယ်။ ရှုပ်ပင်လယ်ထဲမှာ ငါစုန်းစုန်း မြုပ်သွားပြီလို့ ကျွန်မ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တွေးမိတယ်။ အဲဒီအကြောင်းကို ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောပြလိုတဲ့ ဆန္ဒမရှိဘူး။ အဲဒီအချိန်က နည်းလမ်းတစ်လမ်းကိုပဲ ကျွန်မ တွေးမိတယ်”

ရှာရဒါသည် မိခင်စိတ် အပြည့်အဝရှိသောမိခင်တစ်ဦးကဲ့သို့ အာနန္ဒီအား လက်မောင်းနှစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲဖက်လိုက်သည်။ စီးကျလာသော သူ၏မျက်ရည်ပေါက်များကြောင့် အာနန္ဒီ၏ဦးထိပ် ရွှဲရွဲစိုသွားသည်။ ပညာတတ်ပြီး နားလည်မှုရှိပါလျက်နှင့် အာနန္ဒီသည် ယင်းကဲ့သို့သောအမှားကို ပြုလုပ်သည်ဟူ၍ ရှာရဒါ မယုံခဲ့ပေ။ သို့ရာတွင် ယခုအခါ၌ အာနန္ဒီပြောသောစကားကို မယုံကြည်၍ မဖြစ်တော့ပေ။



ရှာရဒါသည် မိမိထမ်းဆောင်ရမည့် တာဝန်ဝတ္တရားကို ရင်ဝယ်ပိုက်လျက် ချက်ချင်း အလုပ် စတင်ဆောင်ရွက်သည်။ မုတ္တမ္မာလ၏ မိဘကို မည်ကဲ့သို့ပြောလိုက်သည် မသိသော်လည်း ချက်ချင်းအကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ နောက်တစ်နေ့မှစ၍ မုတ္တမ္မာလသည် မာဏိက္ကမံနှင့်အတူ အလုပ်လိုက်မသွားတော့ပေ။ အိမ်တွင်လည်း မုတ္တမ္မာလအား မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံဘဲ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် သတိထားနေကြသည်။ မုတ္တမ္မာလ၏အပေ ဝေလေယက မာဏိက္ကမံအား သူ၏သမီး မဂ်လာဆောင်တော့မည်ဖြစ်၍ အထုပ်သွားလုပ်နိုင်တော့မည်မဟုတ်ကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

မာဏိက္ကမံ၏အခြေအနေသည် ဒဏ်ရာရသွားသော ကျားကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။ မည်သူ့ကိုမှလည်း ဖွင့်ဟမေးမြန်းစုံစမ်းနိုင်သည့် အခြေအနေမရှိပေ။ သို့ရာတွင် သူ၏ လျှို့ဝှက်ချက် ပေါ်သွားပြီဆိုသည်ကို သိသွားသည်။ သူ့အနေနှင့် ယခုအခါတွင် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ဖွင့်ဟပြောပြနိုင်သည့် အခြေအနေမရှိပေ။ သူလျှို့ဝှက်ချက်ကို မည်သူက ဖော်ထုတ်သနည်းဟူ၍ မတွေးတတ်အောင်ဖြစ်နေသည်။ ယင်းလျှို့ဝှက်ချက်ကို ဘယ်လိုလုပ်သိသွားကြသနည်း။

ယင်းအချက်မှာ မည်သူ့ကိုမှ မေးမြန်းစုံစမ်း၍ မဖြစ်နိုင်သည့်အချက်ဖြစ်နေသည်။ အာနန္ဒီ၏အပြုအမူ၌ ပြောင်းလဲမှုရှိလာပြီး မိမိအား ဂရုတစိုက်မပြုသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် မာဏိက္ကမံသည် အတန်ငယ် သံသယဖြစ်လာသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်စုံတစ်ရာ မေးမြန်းစုံစမ်းနိုင်သည့် သတ္တိလည်း သူ့တွင်မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် ဖုံးဖုံးမိမိလုပ်လျက် အာနန္ဒီနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့အမေကို မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်သည်။

ထမင်းစားရင်း မာဏိက္ကမံက စကားစသည်။

“အမေ့ချွေးမ ကြည့်ရတာ မျက်နှာမကောင်းပါလား။ အမေ့ကို ဆူလို့လား”

“သူ့ကို ဆူလားပုလားလုပ်ရင် သားက အမေ့ကို ခွင့်လွှတ်မှာတဲ့လား။ သားကို မကြောက်လွန်းလို့ အမေ ဒီအိမ်မှာ ဘာမဆိုသည်းညည်းခံပြီး ခေါင်းငုံ့နေလာခဲ့တယ်”

ကျေလမ္မာလမများမှာ သူ့သားက သူ့ချွေးမအပေါ် မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးကြည့်ခွင့်ပင်မပေးသည့်အတွက် စိတ်ဆင်းရဲကိုယ်ဆင်းရဲ ဖြစ်နေသည်။

မာဏိက္ကမံက ပြောသည်။

“အာနန္ဒီကိုကြည့်ရတာ အရင်လိုမဟုတ်ဘူး။ မျက်နှာအမူအရာလည်း ညှိုးညှိုး ဝေငယ်ဖြစ်နေတယ်”

“ပုတ်သင်ညှို့လို ခုတစ်မျိုး ခုတစ်မျိုး အရောင်ပြောင်းနေတဲ့ သားမိန်းမအကြောင်းကို အမေဘာသာလဲ။ သားကိုယ်တိုင် အဲဒီဒုက္ခကိုဝယ်တာ မဟုတ်လား”

ယင်းသို့ပြောလျက် အမေက သားကို ခန့်လိုက်သည်။ အတန်ငယ်ကြာသောအခါ အမေက သားကိုထပ်ပြောလိုက်သည်။



“ရှာရဒါဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဒီကိုလာလာပြီး သူ့ကို တို့မီးရှို့မီးလုပ်နေတယ်ထင်တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် တီးတိုးတီးတိုးနှင့် ဘာစကားတွေ ပြောနေကြသလဲ မသိဘူး”

တစ်ယောက်ယောက်က သူ၏ဦးခေါင်းကို လက်သီးနှင့် ထိုးလိုက်သည်ဟု မာဏိက္ကမံထင်သွားသည်။ သူ၏ သံသယလည်း ရှင်းသွားသည်။ ရှာရဒါအား အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်သွားသည်။ ရှာရဒါသည် သူတစ်ပါးတို့၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စများတွင် အဓိပ္ပာယ်မရှိ ဝင်စွက်တတ်သူဖြစ်၍ သတိထားပြီးနေရန် သူ့အဖေအား မာဏိက္ကမံက သတိပေးသည်။

ကျေလမ္မာလက ဒေါသနှင့်ပြောသည်။

“အဲဒါ အမေ့ကို ဘာဖြစ်လို့လာပြောနေတာလဲ။ ကိုယ့်မယားကိုယ် သွားပြောပါလား”

“ဒီနေ့ကစပြီး အမေ ကိုယ့်ချွေးမကို မျက်စိအပြတ်မခံပါနှင့်။ ထပြင် အလုပ်တွေကို လုပ်နေရတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်အနေနဲ့က အားတယ်လို့မရှိဘူး။ ကျွန်တော့် နောက်ကွယ်မှာ အမေ့သူ့ကို နှိမ်ထားပါ”

ကျေလမ္မာလသည် သူ့နားသူ မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ မိမိ၏ ဇနီးမယားအား နတ်ဒေဝီအလားထင်မှတ်ပြီးလျှင် ဦးခေါင်းပေါ်ရွက်ထားသော သူ့သားက ဤကဲ့သို့ ပြောပြနေသည်ကို ကြားရသောအခါ ကျေလမ္မာလသည် ယုံရခက်ကြီး ဖြစ်သွားသည်။ သားပြောမှာကြောက်သောကြောင့်သာလျှင် ယနေ့အထိ အာနန္ဒီ၏အလုပ်တွင် ဘာတစ်ခုမှ ဝင်စွက်ခြင်းမပြုလုပ်ခဲ့ပေ။ မိမိ၏သားသည် မိမိ၏လျှာတွင် ခုတ်ထားသော သော့ခလောက်ကို ဖွင့်လိုက်ပြီဟူ၍ ကျေလမ္မာလ ထင်မှတ်သွားသည်။ ချည်နှောင်ထားသော မျောက်၏သံကြိုးကို ဖြုတ်လိုက်သောအခါ မျောက်သည် မည်သို့မည်ပုံ ပြုလုပ်မည်နည်း။

“သား၊ သားရဲ့ ဦးနှောက်ကောင်းသွားပြီ။ အခု ဒီကမ္ဘာလောကမှာ သားကောင်းကောင်းနေလို့ရသွားပြီ”

ယင်းသို့ပြောလျက် ကျေလမ္မာလသည် မိမိ၏သားအား စိတ်ထဲက ဆုမွန်ပေးသနားလိုက်သည်။

မာဏိက္ကမံသည် စိတ်ထဲက ရယ်ရင်း ထမင်းပြီးအောင်စားပြီးလျက် ထလိုက်သည်။ အာနန္ဒီနှင့်ပတ်သက်၍ ထွက်နေသောသူ၏ဒေါသသည် ပြေပျောက်ငြိမ်းအေး မသွားသေးပေ။ အာနန္ဒီအား ကလဲ့စားချေရန်အတွက် မိခင်ကျေလမ္မာလထက်သာသော အခြား တစ်ယောက်ယောက်ကို ရရှိဖို့ မဖြစ်နိုင်ပေ။ အာနန္ဒီက မိမိအား တစ်စုံတစ်ခု မပြောခင်မှာပင် အမေသည် အာနန္ဒီအား မလှုပ်နိုင်အောင် လုပ်ထားတော့မည်ဟူ၍ မာဏိက္ကမံက ထွက်လေသည်။ မာဏိက္ကမံက သူဟာသူ ပြောနေသည်။



www.burmeseclassic.com

“ဖြစ်ပြီးတာ ဖြစ်ပေစေတော့။ မုတ္တမာလအစား တခြားမုတ္တမာလတွေ အများကြီး ရနိုင်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ အာနန္ဒိ ဘာတတ်နိုင်ပြီ။ မှာလ”

ယင်းသို့ စဉ်းစားပြီးလျှင် မာဏိက္ကမိသည် ကားစက်နှိုးလျှက် အပြင်ဘက် ထွက် သွားသည်။

မာဏိက္ကမိ မီးစိမ်းပြလိုက်ပြီး နောက်တစ်ရက်ကပင်စ၍ ကျေလမွှာလသည် ထိုအိမ်၌ နဂါးမုန်းသိအောင် အမောက်ထောင်ပြုလေတော့သည်။ ထိုအိမ်၌ရှိသော မည်သူမဆို သူ၏ မညာမတပြောသောစကားများကို ကြားရသည့်အခါ နားပိတ်ထားချင်ကြသည်။ ကျေလမွှာလသည် အကြောင်းအရာဟူသမျှ အလုပ်ဟူသမျှ၌ အမှားကိုသာလျှင် ရှာဖွေ ဖော်ထုတ်နေသည်။ ကျေလမွှာလ၏ ပထမဦးဆုံးသားကောင်းမှာ အာနန္ဒိ၏အဘွားဖြစ်သည်။ အာနန္ဒိ၏အဘွားသည် စကားပွင့်ပွင့်ပင် ပြောတတ်သူမဟုတ်ပေ။ အသက်အရွယ် အိုမင်း ရင့်ရော်နေပြီဖြစ်သော်လည်း အိမ်သူအိမ်သားများအတွက် တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု လုပ်နေ တတ်သည်။ ချစ်ခင်ခြင်း၊ ကြင်နာခြင်း၊ ရက်ရောခြင်း၊ သည်းခံခြင်းစသည်တို့ကလွဲ၍ တခြားမည်သည့် စိတ်ထားမျိုးနှင့်မှ အကျွမ်းတဝင်မရှိပေ။

အဘွားကြီးသည် ရုတ်တရက် နေထိုင်မကောင်းဖြစ်လာသည်။ သူ၏ အရွယ်နှင့် ကျေလမွှာလ၏ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုပေါင်းပြီးလျှင် အဘွားကြီးအား အိပ်ရာမှ မထနိုင်အောင် လုပ်ထားလိုက်သည်။

အာနန္ဒိသည် အိမ်အပေါ်ထပ်ကအခန်း၌ မနေတော့ဘဲ အဘွား၏အနီး၌ နေလေ သည်။ တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး အဘွားအား ပြုစုစောင့်ရှောက်ရင်းနှင့် သူ၏တစ်ချိန်လုံး ကုန်လွန်သွားသည်။ အဘွားကို ပြုစုစောင့်ရှောက်နေရသည့်အတွက် မိမိ ဒုက္ခနှင့်ပတ်သက်၍ စဉ်းစားတွေးတောနိုင်ချိန်ပင် မရတော့ပေ။ အဘွား၏အနီး၌ နေရသည့်အတွက် အာနန္ဒိသည် ငြိမ်းချမ်းမှုတစ်မျိုး ရရှိနေသည်။

ကျေလမွှာလ၏အပြုအမူ၌ ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲမှုရှိလာသည့်အတွက် အာနန္ဒိ စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်ရသည်။ ယင်းပြောင်းလဲမှု၏အကြောင်းကို နားမလည်ပေ။ တစ်နေ့တွင် ရှာရဒါရောက်လာသည်။ ကျေလမွှာလသည် ...

“ညည်း အိမ်မှာ ညည်းလုပ်စရာ ဘာအလုပ်မှမရှိတဲ့အတွက် အာနန္ဒိကိုလည်း ဘာမှလုပ်စရာ အလုပ်မရှိတဲ့လူတစ်ယောက်လို့ ညည်းထင်နေတယ် မဟုတ်လား” ဟု ပြောပြီး လျှင် ရှာရဒါအား ပြန်လွှတ်လိုက်လေသည်။

ယင်းသို့ပြုလုပ်ခြင်းကို အာနန္ဒိ သည်းခံမနေနိုင်ပေ။ သို့ရာတွင် မည်သို့မှလည်း မပြောနိုင်ပေ။ ဖခင်နှင့် အဘွားအား ကျေလမွှာလ၏ ချုပ်ချယ်မှုအောက်မှ လွတ်မြောက်အောင် လုပ်ရန်မှာ အာနန္ဒိ၏တာဝန်ဝတ္တရားဖြစ်လာသည်။ ယဉ်ကျေးသော အိမ်ထောင်စု၌ ကြီးပြင်း လာရသော အာနန္ဒိသည် ကျေလမွှာလကို ဆန့်ကျင်ဘက်မပြုနိုင်ပေ။

တစ်နေ့ ညနေချမ်းအချိန်၌ အဘွားအိပ်ပျော်နေသည်ဖြစ်၍ အာနန္ဒိသည် တစ်ကိုယ် တည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာနေလိုသောကြောင့် အပေါ်ထပ်တက်လာသည်။ စိတ်နှလုံးတွင် ပီနေသောဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြောင့် မောသလိုလို ခံစားနေရသည်။ ခုတင်ပေါ်လှဲလျက် ပြတင်း ပေါက်မှ ခြံဥယျာဉ်ဘက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟိုမှာ တွေ့ရတဲ့ သစ်ပင်ပန်းပင်တွေ၊ ငှက်တွေ၊ ရှဉ့်တွေဟာ ဘယ်လောက် ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း၊ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းဖြစ်နေကြသလဲ။ လူ့ဘဝကတော့ ဘာကြောင့် ငရဲလို ဖြစ်နေရတာလဲ” ဟု စဉ်းစားဆင်ခြင်မိသည်။

ရုတ်တရက် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မြင်နေရသော အဏ္ဏာမလေတို့ အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ မျက်စိရောက်သွားသည်။ အဏ္ဏာမလေသည် ပြတင်းပေါက်နားရပ်လျက် တစ်စုံတစ်ခုသော မြင်ကွင်းကို အာရုံစူးစိုက်ကြည့်ရှုနေသည်။ အာနန္ဒိတို့၏ အိမ်ဘက် လုံးဝလှည့်မကြည့်ပေ။ ယာဘက်လက်ထံ၌ စုတ်တံကိုင်ထားသည်ဟု ထင်နေရသည်။

“သူ့မျှာ စိတ်ပူပန်သောက ရောက်နေတာနဲ့တူတယ်”

အာနန္ဒိညည်းလိုက်သည်။

“သူက သူ့စုတ်တံနှင့် ကိုယ့်အပူကို ဖယ်ရှားပျောက်ဖျက်ပစ်လို့ရတယ်။ ငါက တော့...”

အာနန္ဒိ၏မျက်လုံးမှ မျက်ရည်အလျှင်သည် ပါးနှစ်ပက်ပေါ် စီးဆင်းသွားသည်။ အာနန္ဒိ သတိရလာသည်။ မာဏိက္ကမိနှင့်လက်ထပ်ရန် သတိမှတ်ဆုံးဖြတ်ပြီးသည့်နောက် တစ်နေ့တွင် အဏ္ဏာမလေ သူ့ထံပြေးလာသည်။ အဏ္ဏာမလေ ပြောပြသောစကားကို မိမိက ငြင်းပယ်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် လက်ထပ်မင်္ဂလာအမ်းအနား ပြုလုပ်ချိန်၌ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုခု ရှိသည်ဟူသော အကြောင်းချက်ပြဖြင့် သူတခြားနေရာ ထွက်သွားသည်။

အတိတ်က အကြောင်းကို ပြန်ပြောင်းသတိရပြီးလျှင် အာနန္ဒိသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကိုန့်ဆဲမိသည်။

“အမှိုက်မ၊ ညည်းထဲရှာပြီး ရောက်လာတဲ့အခွင့်အလမ်းကို ညည်း ကန်ထုတ်ပစ် လိုက်တယ်။ အခုတော့ ညည်းအနေနှင့် ငိုရုံပဲရှိတော့တယ်။ စိတ်ရိုလက်ရို ငိုပေတော့”

အချိန်အနည်းငယ်ကြာသွားသောအခါ ယင်းကဲ့သို့ စဉ်းစားခြင်းသည် မှား၏ဟူ၍ ထင်မြင်လာပြန်သည်။ မျက်ရည်သုတ်လျက် အာနန္ဒိသည် မျက်လုံးကို မှိတ်လိုက်သည်။ မျက်လုံးကသာလျှင် သူ့အား အတိတ်အကြောင်းကို သတိရစေသည်။ ထို့ကြောင့် မျက်လုံးပိတ် ထားလိုက်လျှင်ကောင်းမည်ဟု သတိရလာသည်။ အချိန်အတန်ကြာမျှ မျက်စိမှိတ်ပြီး လဲ လျောင်းနေသည်။ လှေကားပေါ် တစ်စုံတစ်ယောက်တက်လာသည့်အခါ ကြားလိုက်ရသည်။ အာနန္ဒိ လှည့်မကြည့်ပေ။ မိမိအိပ်ပျော်နေသည်ဟု တက်လာသူ ထင်မှတ်သွားစေရန် မတုန် မလှုပ် လှဲလျောင်းနေသည်။ ထိုအချိန်၌ သူ့အတွက် တိတ်ဆိတ်မှု လိုအပ်နေသည်။

သူ၏အခန်းအနီးသို့ ခြေသံရောက်လာသည်ဟူ၍ထင်သွားသည်။ ထို့နောက် ခြေသံရပ်သွားသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက် သူ့ဘေးတွင်ရပ်လျက် သူ့ကို ကြည့်နေသည်ဟု ထင်သွားသည်။ နောက်တစ်ခဏ၌ပင် မာဏိက္ကမံသည် သူ့အပေါ် လှံချလိုက်သည်။ မျက်လုံး တွင် ရာဂအနိုးအငွေ့သန်းနေသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာ ပူလောင်နေသည်။

အာနန္ဒီသည် ရုတ်တရက် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လျက် လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် မာဏိက္ကမံ အား အားစိုက်လျက် တွန်းပစ်လိုက်သည်။ ချက်ချင်း ထထိုင်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်၌ အာနန္ဒီ၏မျက်လုံးသည် မီးကျိုးကဲ့သို့ တောက်နေသည်။

အာနန္ဒီက အော်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မကို မထိနှင့်၊ ထွက်သွားပါ။ ဒီနေရာက အခု ချက်ချင်းထွက်သွားပါ။”

မာဏိက္ကမံသည် ထိုနေရာ၌ပင် ရပ်နေသည်။ အစွမ်းပေးလိုက်ရသော ကျားကဲ့သို့ တစ်ဖန် အာနန္ဒီအနား ကပ်လာပြန်သည်။ အာနန္ဒီသည် စက်ဆုပ်ရွံရှာသည့်အမူအရာဖြင့် တွန်းပစ်လိုက်ပြန်သည်။

အတန်ငယ်ကြာသွားသောအခါ စိတ်တည်ငြိမ် ဣန္ဒြေရသွားပြီးလျှင် အာနန္ဒီသည် လက်အုပ်ချီလျက် မာဏိက္ကမံအား

“ကျေးဇူးပြုပြီးတော့ ကျွန်မအနား မလာပါနှင့်။ ကျေးဇူးပြုပြီးတော့ ဒီနေရာက ထွက်သွားပါ။ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်” သူ၏အသံ၌ စိတ်လိုက်မာန်ပါမရှိပေ။ သို့ရာတွင် မီးမြို့ကြိတ်ထားသော သံချောင်းကဲ့သို့ လောင်ကျွမ်းနေသည်ဟူ၍ ထင်နေမိသည်။

မာဏိက္ကမံသည် သူ၏အစွမ်းကို အလွယ်တကူ လက်ခံလိုစိတ်မရှိပေ။ အာနန္ဒီကို စူးစိုက်ကြည့်ပြီးလျှင် ဒေါသနှင့် “အာနန္ဒီ”ဟု အော်လိုက်သည်။

“အာနန္ဒီမရှိတော့ဘူး။ သေသွားပြီ။ ရှင် အာနန္ဒီကို မေ့ပစ်လိုက်တော့”

ယင်းသို့ပြောပြီးလျှင် အာနန္ဒီသည် လျှပ်စီးကဲ့သို့ လျှင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် အောက်ထပ် ဆင်းသွားသည်။ မာဏိက္ကမံသည် အာနန္ဒီကို တားဆီးမထားနိုင်ပေ။

မာဏိက္ကမံက “မင်းက ဒါလောက်ပဲ မာနကြီးနေသလား။ သိရော့ပေါ့။ မင်းကို ဖြောင့်လာအောင် မလုပ်နိုင်ရင် ငါနာမည် မာဏိက္ကမံမဟုတ်ဘူး”ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။ အာနန္ဒီလည်း ကြားလိုက်ရသည်။

အာနန္ဒီသည် ရေချိုးခန်းထဲ ပြေးဝင်သွားသည်။ ရေပိုက်ကို ဖွင့်လျက် ရေပိုက် အောက်၌ ရပ်လိုက်သည်။ မာဏိက္ကမံ ထိကိုင်လိုက်သော ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများ၏ အပူ ပြေပျောက်သွားသည်အထိ ရေချိုးနေသည်။ ရေပိုက်မှ ရေ အဆက်မပြတ် ကျနေသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာ၏အပူမှာ ငြိမ်းအေးမသွားပေ။



ဘတ်စ်ကားတစ်စီးသည် ဆူညံစွာ အသံမြည်ပြီးလျှင် တစ်နာရီ မိုင်နှစ်ဆယ်နှုန်းဖြင့် တီရုကိုရီပလ္လီမှ ကျွတ်နာဒဘက် ပြေးသွားနေသည်။ ဘတ်စ်ကားမှာ ကားဟောင်းဖြစ်သည်။ လမ်းကလည်းကြမ်းသည်။ ဆူနုရီနှင့် အဏ္ဏာမလေတို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကပ်ထိုင်လျက် ထိုဘတ်စ်ကားဖြင့် ခရီးသွားနေကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မခရပ်မှ မီးရထားဖြင့် ထွက်လာလျက် နံနက်စောစော တီရုကိုရီသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ နံနက်စာ စားပြီးချိန်၌ တီရုကိုရီမှ ဘတ်စ်ကားဖြင့် ခရီးဆက် ကြသည်။ ဆူနုရီနှင့် အဏ္ဏာမလေတို့သည် ပထမဆုံးအကြိမ် အတူတကွ ခရီးထွက်လာ ကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အယ်ဒီတာ ရှုဝဏ္ဏ၏ရွာသို့ သွားကြသည်။

မီးရထားခရီးသည်များ ပြည့်ကျပ်နေသည်။ သို့ရာတွင် အဏ္ဏာမလေ သဘောကျ နေသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တိုးရှေ့၍ သွားကြသော ခရီးသည်တို့၏ကြားထဲတွင် ဆူနုရီနှင့် ကပ်ထိုင်လျက် ခရီးသွားရခြင်းကို အလွန်နှစ်သက် သဘောကျနေသည်။ ခရီးသွား နေစဉ်အတွင်း အဏ္ဏာမလေ ကျေနပ်အားရနေသလောက် ဆူနုရီတစ်ယောက် နှုတ်ခမ်းစူး နေသည်။

ဘတ်စ်ကားပေါ်၌ထိုင်ရင်း အဏ္ဏာမလေသည် အပြင်ဘက်က ရှုခင်းများကို ကလေးငယ်များကဲ့သို့ တအံ့တဩငေးမောကြည့်ရှုနေသည်။ ဘတ်စ်ကားသည် ကျေးရွာများကို ဖြတ်ကျော်လျက် တောအုပ်တောတန်းဘက် ရှေ့ရွလာသည်။ ယင်းရှုခင်းများကို တွေ့ရသည့် အတွက် အဏ္ဏာမလေ ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေသည်။ နေရာအနှံ့အပြား၌ အပြာရောင်ပန်းပွင့်များ ပွင့်နေကြသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူက အပြာရောင် ဆေးခြယ်ထားသကဲ့သို့ပင် ထင်နေရသည်။ အချို့နေရာများ၌ ရောင်စုံတောပန်းများ ပွင့်နေကြသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ဘတ်စ်ကားကို အရပ်ခိုင်းပြီးလျှင် ဆူနုရီနှင့်အတူ စတာထံဝင်ကြည့် ချင်သည်စိတ်ပေါ်လာသည်။ ဆူနုရီကို ပြောပြလိုက်သည်။

“ဆူနုရီ၊ ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း၊ အပြာရောင်ပန်းပွင့်တွေ၊ ကရီရုဏ ဘုရားရှင်ရဲ့ အဆင်းကို အဲဒီပန်းတွေနှင့် ဥပမာပေးကြတယ်။ ဟိုခပ်လှမ်းလှမ်းမှာလည်း ပန်းတွေ ပွင့်နေတယ်။ အဲဒီပန်းပွင့်တွေရဲ့ အမည်ကိုတော့ မသိဘူး။ ကြည့်စမ်း၊ ရဲ့ထဲမှာ ဘယ်လောက် အသွေးစုံ အရောင်စုံပန်းတွေ ပွင့်နေကြသလဲ”

ဆူနုရီသည် အဏ္ဏာမလေနှင့် ကပ်ထိုင်နေသော်လည်း စိတ် ဘယ်ရောက်နေသည် မသိပေ။ တတိယတွဲ မီးရထားစီးရခြင်းကို လုံးဝမကြိုက်ပေ။ ဘတ်စ်ကားခရီးကိုမူ ပို၍ပင် စိတ်ပျက်နေသည်။ အဏ္ဏာမလေနှင့် ခရီးသွားရခြင်းကိုလည်း စိတ်ပါလက်ပါမရှိပေ။ အဏ္ဏာမလေအား စိတ်ထဲက ကျိန်ဆဲနေသည်။

ဆူနုရီက အဏ္ဏာမလေအား ကြိမ်းမောင်းလိုက်သည်။

“ကျွန်မကို အခုလို ဘာဖြစ်လို့ ဒုက္ခပေးနေတာလဲ။ ရှင်ဟာ သူငယ်နှစ်စား လုံးလုံးဖြစ်တယ်။ ရှင် အမူအရာကို တွေ့ရရင် အနားမှာထိုင်နေတဲ့ လူတွေ ဘယ်လိုအောက်မေ့ကြမလဲ”

“မြို့ထဲမှာ မင်းဒီလို ရှုခင်းမျိုးကို တွေ့ရလို့လား။ အခုတွေ့နေရတာတွေကို မင်း မြို့ရဲ့ဝန်းကျင်မှာ တွေ့နိုင်ပါ့မလား”

“အဲဒါတွေကို ရှင်ပဲကြည့်ပါ။ ကျွန်မကို လာအနှောင့်အယှက် မပေးပါနဲ့”
“အတ္တာမလေက “မင်းကို ငါ ဘာနှောင့်ယှက်နေလို့လဲ” ဟု တအံ့တဩဓေးလိုက်သည်။ မိမိဟာ မိမိလည်း ပြောနေသည်။

“မင်းတော်တော် တုံးတယ်။ ဒီရှုခင်းတွေကို ကြည့်ပြီးတော့ စိတ်ရှင်လန်းချမ်းမြေ့မှု ဖြစ်ရမှန်း နားမလည်ဘူး။ ဘုရားသခင်က မင်းကိုဒါလောက်လှတဲ့ မျက်လုံး ဘာကြောင့် ပေးထားတယ်မသိဘူး” အတ္တာမလေသည် ဆုနုရီကို ဘာမှမပြောတော့ပေ။ သူ့ကို ပြန်လည် ရန်တွေ့မည်စိုးသည့် အတွက်ကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဒေါသထွက်နေသည့်အချိန်၌ ဆုနုရီသည် အချိန်နှင့်နေရာ ရွေးသူမဟုတ်ပေ။

ကလေးငယ်သည် ကစားဖော်မရှိသောအခါ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကစားသကဲ့သို့ အတ္တာမလေလည်း လမ်းတွင် မြင်တွေ့ရသမျှသော အရာဝတ္ထုအသစ်တို့ကို ကြည့်လျက် စိတ်ရှင်လန်းချမ်းမြေ့မှုရှိနေအောင် ကြိုးစားအားထုတ်နေသည်။ တစ်စုံတစ်ခုအရသာ ခံစားရန်နှင့် ရှင်လန်းချမ်းမြေ့အောင် ပြုလုပ်ရန်အတွက်လည်း အပေါင်းအဖော်လိုသည်ဟူ၍ အတ္တာမလေက တွက်သည်။ အကယ်၍ တစ်ယောက်တည်းခရီးထွက်လာလျှင် ဆုနုရီ လိုက်ပါလာပါက ဘယ်လောက်ကောင်းမည်နည်းဟူ၍ စဉ်းစားမိမည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။ ယခုအခါ၌ကား ဆုနုရီသည် သူနှင့်အတူရှိနေသည်။ မိမိတွင် ရှိသမျှအားလုံး အလှခံရသလို ဖြစ်သွားသည်ဟူ၍ အတ္တာမလေ တွေးမိလေသည်။

လမ်းခရီး၌ တောသားတစ်ယောက် ဘတ်စ်ကားပေါ်တက်လာသည်။ ခါးလုံးရဲ့ လောက်သာ ဒိုတီဝတ်ထားသည်။ သို့သော်လည်း သူ၏ဆံထုံး၊ ထောင်နေသော နှုတ်ခမ်းမွေး၊ ကျယ်ပြန့်သောရင်အုပ် စသည်တို့ကို တွေ့ရသောအခါ ရှေးခေတ်သူရဲကောင်းများကို ပြန်လည် သတိရလာသည်။ တောသားကြီး၏မျက်လုံးမှာ ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်ပြီး အနီရောင်ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးမား တုတ်ခိုင်လှသည်။ သူ၏အနီး၌ ထိုင်နေသောမိန်းမသည် သူ၏ဇနီးဖြစ်ပုံ ရသည်။ မိန်းမ၏နားနှစ်ဖက်၌ နားတန်ဆာသုံးမျိုး ဆင်ထားသည်။ လည်ပင်းတွင် ဆွဲထားသော ပုလဲပုတီးတွင် ပွင့်ကစာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ကြာနီပွင့်ငယ်တစ်ပွင့် ချီနှောင်ထားသည်။

ထိုမိန်းမကြီးသည် သူ၏အိတ်ကလေးကိုဖွင့်လျက် ကွမ်းယာထုတ်ပြီးလျှင် ကွမ်းယာတစ်ယာကို သူ့ယောက်ျားအားပေးလျက် ကွမ်းယာတစ်ယာကို သူပါးစပ်ထဲ ထည့်

လိုက်သည်။ နိရုသောနှုတ်ခမ်းသည် ပို၍ နိရုသွားသည်။ အတ္တာမလေသည် ထိုအချိန်၌ ပြင်ပရှုခင်းမှ မျက်စိခွာပြီးလျှင် လင်မယားနှစ်ယောက်ကို ဂရုတစိုက်ကြည့်ရှုနေသည်။ ဆုနုရီအား တံတောင်နှင့်ထွက်လျက် “သူတို့ကို ကြည့်စမ်း”ဟူ၍ ပြောလိုက်သည်။ ဆုနုရီ၏ နားနားကပ်၍ “သိပ်ထူးဆန်းတဲ့ ‘မိခယ်တွေပဲ’ ဟု ပြောပြလိုသည့် စိတ်ပေါ်ပေါက်လာသည်။ သူ့စကားကို ဆုနုရီကြားလျှင် မျက်နှာမဲ့ရွံ့သွားမည်ဟူ၍ ထင်မိသောကြောင့် ခပ်မဆိတ်နေလိုက်သည်။ စိတ်ထဲတွင် ပေါ်လာသည်ကို ဆုနုရီအား ပြောမပြရပေ။

အဝေးပြေးလမ်းမ၏ ကွေ့တစ်ကွေ့၌ ကားရပ်သည်။ ဆုနုရီနှင့် အတ္တာမလေ တို့တွင် သေတ္တာနှင့် အိပ်ရာလိပ်ကိုယူလျက် ဘတ်စ်ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကြသည်။ ရွာသား တစ်ယောက်သည် အလွန်တရာတက်ကြွစွာဖြင့် “လာပါခင်ဗျာ၊ လာပါခင်ဗျာ” ဟု ပြောလျက် သူတို့ကို ခရီးဦးကြိုပြုပြီးလျှင် သူတို့၏ဝန်စည်စလယ်များကို ဆွဲယူသည်။ အနီးတွင် ရပ်ထားသော နွားလှည်းကို တွေ့ရသောအခါ ဆုနုရီနှင့် အတ္တာမလေတို့သည် “ထိုလူသည် မိမိတို့အား နွားလှည်းနှင့် ခေါ်သွားလိမ့်မည်” ဆိုသည့်အကြောင်းကို သိရှိသွားကြသည်။

“ကျွန်တော်နှစ်ယောက်က အာရမုဂန်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ပထမရထားနှင့် လာလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ညီတော်မောင် ရှုရဝဏန်က စာရေးထားတယ်” ယင်းသို့ ပြောလျက် ရှုရဝဏန်၏အစ်ကိုသည် သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်သည်။

မြို့ပြတွင် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသော အတ္တာမလေနှင့် ဆုနုရီတို့သည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ စကားကို ကြားရသောအခါ အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ကိုယ်ပေါ်၌ ခွပ်ကျယ် တစ်ထည်သာ ဝတ်ထားပြီး ခါးတွင် ဒိုတီဝတ်ထားသည်။ ပန်းပေါ်၌ မျက်နှာသုတ်ပဝါ တစ်ထည် တင်ထားသည်။ သူ၏ပုံပန်းသဏ္ဍာန်သည် ရှုရဝဏန်နှင့် အတော်ပင်တူသည်။ သို့ရာတွင် ထိုသူက ရှုရဝဏန်ထက် ပို၍ကျန်းမာပုံရသည်။ အတ္တာမလေနှင့် ဆုနုရီတို့ နှစ်ယောက် နွားလှည်းပေါ် တက်ထိုင်ကြသည်။ နွားလှည်းမှာ လှည်းယဉ်ကလေးဖြစ်သည်။ လှည်းတွင် နွားနှစ်ကောင်တပ်ထားသည်။ နွားပျိုနှစ်ကောင်သည် လျှင်မြန်သော အရှိန်အဟုန် ဖြင့် ပြေးလေသည်။

အခက်အခဲမရှိဘဲ ထိုလူ လှည်းမောင်းနေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ အတ္တာမလေ လည်း လှည်းမောင်းလိုသည့်ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်လာသည်။ စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် “ကျွန်တော် လည်း လှည်းမောင်းလို့ မရဘူးလား” ဟူ၍ မေးလိုက်သည်။ အတ္တာမလေ၏ စကားကို ကြားရသောအခါ လှည်းသမားကြီးသည် အလွန်တရာ အားရဝမ်းသာဖြစ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ မောင်းလို့ မရမှာလဲ။ မောင်းကြည့်ပါလား။ လှည်းမောင်းတာ မျက်လှည့်ပြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီနွားတွေကလည်း အတွေ့အကြုံရှိပြီးဖြစ်နေတဲ့ နွားတွေ ဖြစ်ပါတယ်” ဟု ပြောပြီးလျှင် အတ္တာမလေကို ရှေ့တွင် ထိုင်ခိုင်းလျက် နဖားကြိုးကို အတ္တာမလေလက်ထဲ ထည့်လိုက်လေသည်။

လှည်းပေါ်တွင် ထိုင်နေသော ဆုဒ္ဓရီက "ကျွန်မ မိဖွားတိုင်း၊ မဖွားတိုင်း အိမ်ပြန်ပါရစေ" ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။ ယဝါမကာမှာ အပြောင်အပျက်ပြောသည့်စကား မဟုတ်ပေ။ ဆုဒ္ဓရီသည် အမှန်တကယ်ပင် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သွားသဖြင့် တုန်လှုပ်နေသည်။ အာရမုဂန်က ရယ်ပြီး ...

"ကျွန်တော်အနားမှာ ထိုင်နေပါတယ်။ မကြောက်ပါနှင့်" ဟု ပြောလိုက်သည်။ နွားနှစ်ကောင်သည် လျင်မြန်သော အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ပြေးနေကြသည်။ နွားနှစ်ကောင်၏လည်ပင်းတွင် ဆွဲထားသောခြူးများသည် တချွင်းချွင်း မြည်နေကြသည်။ လှည်း၏ အရှေ့ဘက်ပိုင်း၌ ထိုင်နေသော အဏ္ဏာမလေသည် "မိမိသည် ခေတ်ဟောင်းက ဘုရင့်သားတော်တစ်ပါးဖြစ်သည်" ဟူ၍ ထင်မြင်လာသည်။ မည်မျှ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေသနည်း ဆိုလျှင် မြင်းကထားသည့် ရထားပေါ်တွင် ဘုရင့်သမီးတော်ကိုတင်လျက် မောင်းနှင်နေသည် ဟူ၍ ထင်မြင်လာသည်။ "အချိန်ရလျှင် ဆုဒ္ဓရီနှင့်အတူ နှစ်ယောက်တည်း လှည်းနှင့် လျှောက်လည်မည်" ဟူ၍လည်း စဉ်းစားထားလိုက်လေသည်။

နှစ်မိုင်လောက်သွားပြီးသည့်နောက် ရွာ၏ဘုရားကျောင်းမှစ၍ တွေ့မြင်ရသည်။ ဘေးနှစ်ဘက်၌ မိန်းလန်းစိုပြေနေသော စပါးခင်းများနှင့် ယာခင်းများကို တွေ့မြင်ရသည်။ လူတစ်ယောက်က ရေတွင်းထဲက ရေငင်ပေးပြီး အခြားတစ်ယောက်က စပါးခင်းနှင့် ယာခင်းကို ရေလောင်းနေသည်။ လက်ဝဲဘက်၌ နွားကို ရုန်းစေပြီးလျှင် ရေတွင်းမှ ရေငင်နေသည်။ စိုက်ခင်းများတွင် ရေလောင်းပေးနေကြသည်။ ထိုအချိန်၌ သီဆိုနေကြသော လယ်သူမများ၏ သီချင်းသံကို ကြားရသောအခါ အဏ္ဏာမလေသည် နွားလှည်းကို လမ်းပေါ်၌ အရပ်ခိုင်းလိုက်သည်။ တန်းစီ၍ သီချင်းတကြော်ကြော် အော်ဆိုပြီးလျှင် စိုက်ခင်းများကို ရေလောင်းနေကြသော မိန်းမတစ်သိုက်ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ အဏ္ဏာမလေ ကြက်သီးမွေးညှင်း ထသွားသည်။

အဏ္ဏာမလေက အားတက်သရောပြောလိုက်သည်။

"သူတို့တစ်တွေကို ကြည့်ရတာ အလုပ်ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်နေကြရပေမယ့် ပျော်ပျော်ပါးပါး ဖြစ်နေကြပုံရတယ်" ယာခင်းအစပ်၌ရှိသော သစ်ပင်များတွင် အဝတ်ကို ချည်လျက် ပုခက်သဘောမျိုး ပြုလုပ်ပြီးလျှင် တချို့မိန်းမများသည် မိမိတို့၏ကလေးများကို ပုခက်ပေါ်၌ သိပ်ထားကြသည်။ မိခင်ရွယ်ရွယ်တစ်ယောက် သစ်ပင်၏အကွယ်၌ ထိုင်လျက် ကလေးနှို့တိုက်နေသည်ကိုလည်း တွေ့မြင်ရသည်။ လူသား၏ဘဝသည် သဘာဝနှင့် ရောစပ်နေသည်ဟူ၍ အဏ္ဏာမလေ တွေးမိသည်။

အာရမုဂန်က ပြောလေသည်။

"ညီတော် မောင်ရှုရဝဏ်ဟာ ဒီကို မကြာခဏ ရောက်ရောက်လာတယ်။ တစ်နှစ်နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ်လောက်တော့ မလာဘဲမနေဘူး။ တစ်ပတ်ဖြစ်စေ၊ ဆယ်ရက်ဖြစ်စေ

ဒီမှာနေပြီးမှ ပြန်သွားတယ်။ မြို့မှာ အလုပ်လုပ်ပေမယ့် အနားယူဖို့အတွက်တော့ ဒီကိုပဲ လာတယ်။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့မြို့မှာ ကျွန်တော် နှစ်ရက်ထက်ပိုပြီး မနေနိုင်ဘူး"

ရွာစပ်ရောက်လာသည်နှင့် အာရမုဂန်သည် သူကိုယ်တိုင် လှည်းမောင်းသည်။ ဧည့်သည်များ လာမည်ဆိုသည့်သတင်းကို ရွာသူ ရွာသားတွေအားလုံး ကြိုတင်သိထားကြသည်။ တစ်ချို့က "ဧည့်သည်တွေ လာပြီလား" ဟု မေးကြသည်။ တချို့ကလည်း လှည်းနောက်က လိုက်ပြီးလျှင် "ကြွပါ ကြွပါ" ဟု ပြောလျက် ခရီးဦးကြိုပြုကြသည်။ အဏ္ဏာမလေသည် တွေ့ရသမျှ မြင်ရသမျှ အားလုံးကို ထောင့်ချည်းဟု ထင်မှတ်နေသည်။ အဏ္ဏာမလေသည် အောက်ထပ်၌နေသောသူများက ထိမ်အပေါ်ထပ်အခန်းများတွင် မည်သူမည်ဝါ နေသည်ဆိုသည်ကို မသိသော မဒရပ်မြို့မှလာသူဖြစ်သည်။

နွားလှည်းသည် အိမ်ကြီးတစ်အိမ်၏ အပြင်ဘက်ရောက်လာသောအခါ ရပ်လိုက်သည်။ မိန်းမတစ်ယောက်က "လာ၊ လာ သမီး ဆုဒ္ဓရီ" ဟု ပြောပြီးလျှင် ဆုဒ္ဓရီအား ခရီးဦးကြိုဆိုလျက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်း များဖြစ်ကြသကဲ့သို့ပင် လည်ချင်းယှဉ်ဖက်လိုက်သည်။ အဏ္ဏာမလေကိုလည်း ဝမ်းသာအားရ ဧည့်ခံကြိုဆိုသည်။ ထိုမိန်းမသည် အာရမုဂန်၏မယားဖြစ်သည်။ မကြာခီအတွင်း၌ပင် ရွာသူရွာသား တစ်ဝက်သည် ထိုနေရာသို့ ရောက်လာကြသည်။ ရွာသူရွာသားများသည် ရင်းနှီးချစ်ခင်မှု အပြည့်ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်အား ကြည့်နေကြသည်။



ရှုရဝဏ်၏ ရွာဖြစ်သော အရေယန်ကုလန်သို့ အဏ္ဏာမလေရောက်ရှိလာပြီးနောက်တစ်နေ့၌ အဏ္ဏာမလေသည် ရှုရဝဏ်ထံမှ စာတစ်စောင်ရရှိသည်။ စာထဲတွင် ဤသို့ ရေးထားသည်။

"ပွဲနေ့များတွင် မောင့်ကို ကျွပ်တို့ ရွာလွတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ လွတ်လိုက်ခြင်း၌ အကြောင်းနှစ်ကြောင်းရှိသည်။ ပထမအကြောင်းမှာ ရွာမှာ မောင်ကိုယ့်ဇနီးနှင့်အတူ ပျော်ပျော်ပါးပါးနေနိုင်ရန်ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ကြောင်းက ယိုးချီဆွဲရန်အတွက် ပုံကြမ်းအသစ်များ အများအပြား ရရှိနိုင်လိမ့်မည်ဟူ၍ မျှော်လင့်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျေးရွာဘဝသည် ယခုအချိန်၌ အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ပြောင်းလဲနေသည်။ ကျွပ်ငယ်စဉ်က အရေယန်ကုလန်ရွာသည် ယခု အရေယန်ကုလန်မဟုတ်တော့ပေ။ ဆယ်နှစ်၊ အနှစ်နှစ်ဆယ် နောက်ပိုင်းကျလျှင် ရွာ၏ ရှေးဟောင်းအသွင်အပြင်သည် လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားလိမ့်မည်။ ခေတ်အဆက်ဆက်ကစ၍ ကျွပ်တို့ ရွာသူရွာသားများ၏ဘဝနှင့် ဆက်စပ်လျက် ထွန်းကားလာခဲ့သော ယခုအခါတွင် ပျောက်ကွယ်လုနီးပါးဖြစ်နေသည့် အနုပညာရှုခင်း၊ ရွာကွက်များကို မောင့်အနေနှင့် ခုတ္တူပေါ်မှာ

ရေးခြယ်ပုံဖော်စေလိုသည့် ရည်ရွယ်ချက် ကျုပ်တွင် ရှိသည်။ မောင်ရင်္ဂီ စိတ်ကြိုက်ပန်းချီပုံများရေးဆွဲပြီး ပြန်ယူလာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါသည်။

ရွာထဲရောက်လာသည့်အချိန်၌ အဏ္ဏာမလေစိတ်ထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်လာသော အကြောင်းအရာများကိုပင် ရှုရဝကန်၏ပေးစာထဲတွင် ရေးထားသည်။ ပထမဆုံးစ၍ တွေ့ရသော ရှုခင်း၊ ရွာကျက်သည် အဏ္ဏာမလေ၏စိတ်နှလုံးထဲတွင် အပြည့်အဝ ခွဲထင်သွားသည်။ ယင်းရှုခင်းရွာကျက်ကို တွေ့ရသောအခါ စိတ်ထဲတွင်ဖြစ်ပေါ်လာသည့်အတွေးများကို အဏ္ဏာမလေသည် သူ၏ပန်းချီပုံထဲတွင် ဖော်ပြလိုသည့်ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ရွာမှာ အလွန်သေးငယ်သော ရွာကလေးတစ်ရွာဖြစ်သည်။ ရွာကို တစ်ပတ် ပတ်၍ ကြည့်ရှုသည်မှာ အချိန်မကြာလိုက်ပေ။ ရွာလယ်၌ ဘုရားကျောင်းတစ်ကျောင်းရှိသည်။ ဘုရားကျောင်း၏ သုံးဘက်သုံးတန်း၌ ရွာတည်ထားသည်။ ဘုရားကျောင်း၏ အနောက်ဘက်၌ ကြာရေကန်တစ်ကန်ရှိသည်။ ရွာ၏ လေးဘက်လေးတန်း၌ စပါးခင်းနှင့် ယာခင်းများရှိသည်။ ရွာအပြင်ဘက် အရှေ့ဘက်ရွာစပ်၌ ဥယျာဉ်တစ်ခုထဲတွင် ရွာနတ်ကွန်းတစ်ခုရှိသည်။ ယင်းနတ်ကွန်း၌ ကျင်းပပြုလုပ်သောပွဲသည် ရွာ၏အကြီးဆုံးသော ပွဲလမ်းသဘင်ဖြစ်သည်။ ထိုရွာ၏ ဒုတိယအကြီးဆုံးပွဲလမ်းသဘင်မှာ မကရဆံကရုဗ္ဗပွဲသဘင်ဖြစ်သည်။

ထိုရွာထဲတွင် ဟိုနေရာသည်နေရာ၌ ပွဲသဘင်အတွက် ပြင်ဆင်နေကြသည်။ ဥယျာဉ်အတွင်းရှိ ရွာနတ်ကွန်း၌ လူသူတတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ နတ်ကွန်း၏ သုံးဘက်သုံးတန်းအနီး၌ သစ်ပင်များပေါက်နေကြသည်။ ကြီးကြားကြီးကြား၌ အရိပ်အာဝါသ ကောင်းသော သစ်ပင်တစ်ချို့ရှိနေကြသည်။ မည်းနက်သော ကျောက်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဖုတ်ထားသော မြေကြီးဖြင့်လည်းကောင်း ပြုလုပ်ထားသော ဆင်နှင့် မြင်းကို စီးနေကြသည့် သူရဲကောင်းရုပ်ပုံများကို တွေ့ရသောအခါ အဏ္ဏာမလေ တအံ့တသြဖြစ်သွားသည်။ ရွာနတ်သည် ရွာသူရွာသားများအား ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရန်အတွက် ထာဝရစစ်တပ်ကို စီစဉ်ပေးထားသည်ဟူ၍ အဏ္ဏာမလေ ထင်မှတ်သွားသည်။

ပလာစတာဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဖုတ်ထားသော မြေကြီးဖြင့်လည်းကောင်း ထုလုပ်ထားသော ရုပ်တုတစ်ချို့မှာ ကျိုးပဲ့နေကြပြီး၊ တစ်ချို့မှာ ကျိုးပဲ့မည်တတ် ဖြစ်နေကြသည်။ နတ်ကွန်းအပြင်ဘက်ရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်၌ မြေကြီးဖြင့် ထုလုပ်ထားသော ကလေးရုပ်ထုများနှင့် ရာပေါင်းများစွာသော မြေရုပ်ထုများကို တွေ့မြင်ရသည်။ ကလေးသူငယ်များအား အမုတ်ကျော်၊ မကပ်ရောက်စေရန်နှင့် မိမိတို့ကိုယ်ကို မြွေဆိုးတို့၏ အန္တရာယ်မှကာကွယ်ရန်အတွက် ဆုတောင်းပြီးလျှင် ရွာသူရွာသားတို့သည် ထိုနေရာ၌ ကလေးရုပ်ထုများနှင့် မြေရုပ်ထုများကို လာထားကြသည်ဟု ကြားသိရသည်။

အဏ္ဏာမလေသည် သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင် ထိုင်လျက် ထိုနတ်ကွန်း၏ပုံကို ခဲဖြင့်ရေးဆွဲနေသည်။ ထိုနေရာသည် ခေတ်အဆက်ဆက်ကစ၍ ထိုရွာသူရွာသားများ၏

ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှု၊ ကိုးစားမှု အချက်အချာငွေ ဖြစ်လာခဲ့သည်ဟူ၍ အဏ္ဏာမလေ ထင်မှတ်သွားသည်။ ထိုနေရာသည် ရွာသူရွာသားတို့၏ အနုပညာကိုဖော်ထုတ်သော အချက်အချာငွေလည်းဖြစ်နေသည်။ ထိုနေရာ၌ ရွာသူရွာသားတို့သည် အင်းဂတော၊ ပလာစတာ၊ ကျောက်စသည်ဖြင့် သူရဲကောင်းများ၊ လူစွမ်းကောင်းများ၊ တိရစ္ဆာန်များ၊ ကလေးသူငယ်များ၊ မြေများ၏ရုပ်ထုများကို ထုလုပ်ထားကြသည်။ ထိုနေရာ၌ မြေကြီးဖြင့် ထုလုပ်ထားသော ရုပ်ထုအသစ်ကို မတွေ့ရပေ။ ထို့ကြောင့် ပြည်သူလူထု၏ အနွေးအခေါ် ရေစီးကြောင်းတွင် ပြောင်းလဲမှုဖြစ်ပေါ်နေသည်ဟူ၍ အဏ္ဏာမလေစဉ်းစားမိသည်။

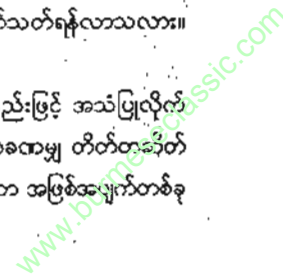
အဏ္ဏာမလေနှင့်အတူ အာရမုဂန်နှင့် ဆုနုရီတို့လည်း နတ်ကွန်းသို့ လိုက်ပါလာကြသည်။ အာရမုဂန်သည် အဏ္ဏာမလေ၏အနား၌ထိုင်လျက် အဏ္ဏာမလေ ရေးဆွဲသောပုံများကို တအံ့တသြကြည့်နေသည်။ ဆုနုရီကမူ ထိုနေရာ၌ ငါးမိနစ်ထက်ပိုပြီး စိတ်မဝင်စားပေ။ “ဒီရွာက လူတွေဟာ တကယ့်တောသားအရိုင်းတွေပဲ”ဟူ၍ ထင်မြင်သွားသည်။ ထိုနေရာက ရုပ်ထုများကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သလိုလိုဖြစ်လာပြီး ဆုနုရီသည် အိမ်ပြန်ရန် နားပူနားဆာ လုပ်လေတော့သည်။ အဏ္ဏာမလေက မကြားချင်ယောင် ဆောင်နေသည်။ အာရမုဂန်သည် အဏ္ဏာမလေအား ထိုနေရာ၌ တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ပြီး ပြန်သွားလိုသည့်စိတ် မရှိပေ။ နေ့လယ်နေ့ခင်း အချိန်ဖြစ်သော်လည်း ထိုနေရာ၌ ပိုးမွှားအမျိုးမျိုး ရှိသည်။ အာရမုဂန်၏ ဖမ်းချီးဆွဲနေသော အဏ္ဏာမလေ၏အနီး၌ လူတစ်ယောက်ယောက်ရှိလျှင် လိုအပ်သည်ဟူ၍ အာရမုဂန်က ဆုနုရီအားပြောပြသည်။ သို့ရာတွင် ဆုနုရီက လက်မခံပေ။ အဏ္ဏာမလေက ပြောပြသည်။

“ရွာနတ်က ကျုပ်ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပါလိမ့်မယ်။ သူရဲဘောကြောင်တုလုကို အိမ်ကိုသာ ပြန်လိုက်ပါ။”

ယင်းသို့ပြောလျက် အဏ္ဏာမလေသည် အာရမုဂန်အား ဆုနုရီနှင့်အတူ ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။

ရွာပြန်လာသောအခါ ထိုနေရာ၌ဖြစ်ပျက်သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို တွေ့ခဲ့ရ၍ ရွာနတ်ကပင် အဏ္ဏာမလေကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်သည်ဟူ၍ အာရမုဂန် ထင်မှတ်သွားသည်။ အဏ္ဏာမလေ၏လက်ဝဲဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ အဆိပ်ရှိသော မြွေသေးသေးတစ်ကောင်သည် ပါးပျဉ်းထောင်နေသည်ကို အာရမုဂန်တွေ့မြင်ရသည်။ ထိုမြွေသည် ထိုနေရာသို့ အထူးအဆန်းကြည့်ရန် လာသလား၊ သို့မဟုတ် အဏ္ဏာမလေကို ကိုက်သတ်ရန်လာသလား၊ မည်ကဲ့သို့သောကိစ္စဖြင့် လာသည်ဆိုသည်ကိုမူ မသိပေ။

အာရမုဂန် သတိလစ်သလိုလို ဖြစ်သွားသည်။ တစ်နည်းနည်းဖြင့် အသံပြုလိုက်ပါက အဖြစ်ဆိုးဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် အာရမုဂန်သည် တခဏမျှ တိတ်တဆိတ် ရပ်ပြီး စဉ်းစားနေသည်။ ရုတ်တရက် ထိုနေရာ၌ ထူးခြားဆန်းကျယ်သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခု



ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သစ်ပင်များ၏ကြားထဲက ခွန်တစ်ကောင်သည် အချိန်အဟန့်ဖြင့် ထွက်လာပြီးလျှင် ထိုမြေကို သုတ်ချိုလျက် ပြန်ဖောက်ရွာသည်။ ထာရုမုဂ်သည် အတ္တာမလေထံ ပြေးသွားပြီးလျှင် အတ္တာမလေအား မက်လိုက်လေသည်။ သစ်ကိုင်းပေါ်၌ နားနေသော ခွန်နှင့်ခွန်၏ခြေသည်။ ထွက် ခွန်ကုန်သောမြေကို ညွှန်ပြပြီးလျှင် ...

“ရွာထဲက ဒီကနေ့ ဝင်များအသက်ကို ကယ်လိုက်တယ်” ဟု ပြောလေသည်။ ထာရုမုဂ်သည် တစ်ကိုယ်လုံး အချိန်အဟန့်ကြာသည်တိုင် တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

ထိုအချိန်၌ အတ္တာမလေသည် ကြက်သည်းမွေးညင်းထသွားသည်။ ထိုနေရာ၌ မျက်စိဖြင့် မမြင်တွေ့ရသော၊ ကုန်မြေတို့၏ စွမ်းအားဖြင့်မသိနိုင်သော ထူးခြားဆန်းကျယ်သည့် စွမ်းရည်သတ္တိတစ်ခုခုရှိသည်ဟုသော အတွေးပေါ်ပေါက်လာသည်။ ယင်းစွမ်းရည်သတ္တိကို သိပုံပညာ၏အကူအညီဖြင့် ဝေဖန်သုံးသပ်၍လည်း မဖြစ်နိုင်ပေ။ မိမိမယားသည် မိမိအတွက် ကြောင့်ကြပူပန်မှုမရှိပေ။ မိမိအား တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ပြီးထွက်သွားသည်။ ယင်းအခြေအနေ၌ ထိုအဖြစ်အပျက် ဖြစ်ပေါ်လာသောကြောင့် အတ္တာမလေ၏ စိတ်နှလုံးတွင် ရွာနတ်အား အပိုင်းအခြားမရှိ ယုံကြည်မှုနှင့် ကိုးကွယ်မှု အသိတရားဖြစ်ပေါ်လာသည်။

မြို့ပြ၏ ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်နေခြင်းနှင့် အလှမ်းဝေးကွာသော တောထဲ၌ တည်ရှိနေသည့် ယင်းနတ်ဘုရားကျောင်း၏ ပင်ကိုယ်အလှကိုလည်းကောင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်၏ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ကိုလည်းကောင်း၊ ရွာသူရွာသားများ၏ ယုံကြည်မှုနှင့် ကိုးကွယ်မှုကိုလည်းကောင်း၊ မိမိပန်းချီပုံတွင် သရုပ်ပေါ်အောင် ဖော်လိုသည့်ဆန္ဒ အတ္တာမလေ၏ စိတ်နှလုံးထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ထိုရွာ၌ အတ္တာမလေတွင် အချိန်အလုံအလောက်ရှိနေသည်။ အချိန်သမယသည် တဖြည်းဖြည်းတွားတွားသလို သွားနေသည်။ အလုပ်လုပ်ရန်နှင့် အပျင်းပြေ အလည်အပတ် မြွက်ရန်အတွက် အတ္တာမလေ အချိန်ကောင်းကောင်းရရှိသည်။ ဆုနွရီကို လှည်းပေါ်တင်ပြီး လှည်းမောင်းနိုင်သည်။ ဆုနွရီနှင့်အတူ ယာခင်း သို့မဟုတ် ကန်ဘေး၌ အလည်အပတ် သွားနိုင်သည်။ ရွာအနီး၌ရှိသော တောင်ကုန်းတစ်ခုခုပေါ်တက်လျက် ကျောက်ဆောင် တစ်ခုခု၏ အကွယ်တွင်ထိုင်၍ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောနိုင်သည်။ ထိုရွာတွင် မိမိ စိတ်တိုင်းကျနေရန်အတွက် အဆင်ပြေမှု လိုလေသေး မရှိဖြစ်နေသည်။ သို့ရာတွင် ဆုနွရီသည် သူ့နောက်မလိုက်ပေ။

“ဒီရွာမှာ နေရတာ လုံးဝမပျော်ဘူး” ဟု ဆုနွရီကပြောပြသည်။ အတ္တာမလေက သူ့ကို ကုကြာလစ် သို့မဟုတ် ကိုဒေကာနလကို ကားနှင့်ခေါ်မသွားဘဲ ဤရွာသိမ်ရွာစုတို့ကို ခေါ်လာရမလားဟူ၍ ဆုနွရီ စိတ်ကောက်နေသည်။

နတ်ဘုရားကျောင်း၊ ပွဲလမ်းသဘင် စတင်ကျင်းပသည်။ ယင်းပွဲလမ်းသဘင်သည် ပတ်ဝန်းကျင်အနီးအနားရှိ ရွာများက ရွာသူရွာသားများအတွက်လည်း အကြီးကျယ်ဆုံး

ပွဲလမ်းသဘင်ဖြစ်သည်။ အရေယန်ကုလန်၌ ဈေးဆိုင်များ တန်းစီနေကြသည်။ ကလေးသူငယ်များ စီးရန်အတွက် စက်ရဟတ်များကို ပြုလုပ်ထားသည်။ မုန့်ချိုများနှင့် အခြားအစားအစာများ ရောင်းချသောဈေးသည်များနှင့် ဘိုင်စကုတ် ပြသူများလည်း ကြိတ်ကြိတ်တီးနေကြသည်။

တူရိယာအမျိုးမျိုးကိုလည်း တီးမှုတ်နေကြသည်။ ရွာသူရွာသားများသည် စိတ်ဓာတ်တက်ကြွနေကြသည်။ သွက်သွက်လက်လက် ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် ရှိနေကြသည်။ နတ်ဘုရားကျောင်းရှေ့၌ မီးပုံထဲ လျှောက်သွားသောသူများကို တွေ့ရသောအခါ ဆုနွရီ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားသည်။ မိမိတို့၏ ဆုတောင်းပြည့်ဝရန်အတွက် တစ်ချို့သည် ရဲရဲပြီးသော မီးကိုးခဲများပေါ်တွင် ယန်းပွင့်များအပေါ် လျှောက်နေသကဲ့သို့ လျှောက်နေကြသည်။ သူတို့၏ ခြေထောက်၌ မီးကိုးခင်းသဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ပေါ်လာသည်ကို မတွေ့ရပေ။

ရွာထဲက မိန်းကလေးများသည် ဦးခေါင်းပေါ်၌ ရေထိုးငယ်ကလေးများကို တင်လျက် ‘ကုမ္ပီ’ အမည်ရှိ အကတစ်မျိုးကကြသည်။ ကနေ့ကြစဉ် ဦးခေါင်းပေါ် ရွက်ထားသော ရေပြည့်အိုးများပေါ်တွင် တင်ထားသည့် အနံ့ရွက်များမှ ပုလဲလေးများ ကျနေသည်ကို အတ္တာမလေ တွေ့မြင်ရသည်။ မိန်းကလေးများ၏အမူအရာ မြေဟန်လက်ဟန် မျက်လုံးအနေအထားနှင့် သီချင်းဂီတတို့သည် အတ္တာမလေအား ပမ်းစားထားကြသည်။

အခြားတစ်ဘက်၌ ခြေထောက်များတွင် ခြူးတပ်ထားသော၊ ခါးတွင် အရောင်နှင့် ခါးစည်းကြီးစည်းထားသော၊ လက်ထဲတွင် ရောင်စုံအဝတ်ကိုင်ထားသော ယောက်ျားလေးများသည် အကတစ်မျိုး ကနေ့ကြသည်။ အိုးအက၊ မြင်းအက၊ ပုဂံအက၊ တုတ်သိုင်းအက စသော အကမျိုးစုံကိုလည်း ကပြနေကြသည်။

ယင်းအကမျိုးစုံကို တွေ့မြင်ရသောအခါ အတ္တာမလေသည် အယ်ဒီတာ ရှုဂဝဏ်အား ထိုနေရာသို့ ပို့ပေးသည့်အတွက် ကျေးဇူးအထူးတင်နေမိသည်။ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ဤအရပ်သို့ လာမှသာလျှင် ဤဒေသရှိ လူများ၏ စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ် အနုပညာမြောက်သည့် အကအခုန်များကို မိမိ၏ပန်းချီပုံများဖြင့် သရုပ်ဖော် နိုင်ပေလိမ့်မည်ဟူ၍ အတ္တာမလေ ထင်မှတ်သွားသည်။ ယင်းအနုပညာလှုပ်ရှားမှုများထဲတွင် အချို့အဝက်ကို တတ်နိုင်သမျှ ခဲ၏အကူအညီဖြင့် ကော်ဝီစာအုပ်တွင် ရေးခြစ်ထားမည်ဟူ၍ အတ္တာမလေအကြံရသည်။ ဆုနွရီနှင့်အတူ ကပွဲကိုကြည့်ရှုနေရင်း အတ္တာမလေက ဆုနွရီ၏ နားနားကပ်ပြီး တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

“ဆုနွရီ၊ ငါလည်း မင်းနဲ့တွဲပြီး ကချင်ဆိုချင်တဲ့စိတ် ပေါ်လာတယ်။ အခုလို လုပ်တာဟာ ဘဝရတကယ်စစ်မှန်တဲ့ အသွင်အပြင်ဖြစ်တယ်။ ဒီကလူတွေအားလုံး ကိုယ့်စိတ်နှင့်ကိုယ် အဆီအကာမှာ ပါဝင်ကြခြင်းဖြစ်တယ်။ ဒီက လူတွေဟာ လျှင်မြန်တဲ့ အချိန်အဟန့်နှင့်လည်နေတဲ့ စက်ရုံရှေ့မှာ လက်နှင့်ခြေ အတုတ်နှောင်ခံရပြီး ထိုင်နေရတဲ့ ငါတို့လို ရုပ်တုတွေ မဟုတ်ဘူး”

ဆုနုရီ ဒေါ်ပွသွားသည်။ ထိုနေ့ရာ၌နေရသည်မှာ သူ့အတွက် တစ်နေ့တစ်ရက်သည် တစ်ခေတ်လောက် ကြာနေသည်ဟူ၍ ထင်နေသည်။ စိတ်ဆိုးမာန်ဆို၊ နှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ရှင်လည်း တောသားအပိုင်၊ လုံးလုံးဆိုတာ ကျွန်မ မသိခဲ့ဘူး။”

“သိခဲ့လို့ ရှိရင်ရော”

“ကျွန်မ ရှင်နှင့် ဘယ်တော့မှ လက်ထပ်မှာမဟုတ်ဘူး။”

ဆုနုရီ၏နှုတ်မှ ထွက်ပေါ်လာသောစကားကို ကြားရသည့်နောက်ပိုင်း၌ အတ္ထာမလေသည် သူ၏ ဤခရီးကို လုံးဝအချည်းနှီးအလဟဿဟူ၍ ထင်မှတ်သွားသည်။ သူ၏နှလုံးသားသည် နာကျင်လွန်းသောကြောင့် ညည်းတွားနေသည်။ ပွဲသဘင် ပြီးသွားပြီး နောက်တစ်ရက်၌ပင် သူတို့ ထိုရွာမှပြန်လာခဲ့ကြသည်။ လမ်းတွင် ဘတ်စ်ကားနှင့် မီးရထား ပေါ်၌ ထိုင်နေကြသော သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကား မပြောကြပေ။

မဒရပ်မြို့ ပြန်ရောက်လာသည်နှင့် အတ္ထာမလေသည် ပထမဦးဆုံး ရှုရဝဏ်နှင့် သွားတွေ့သည်။ ရှုရဝဏ်နှင့်တွေ့ပြီး အိမ်ပြန်လာသောအခါ ရီဂျစ်ရီလုပ်ထားသော စာရွက် ကိုင်ပြီး ဆုနုရီ သူ့ကိုစောင့်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ ဆုနုရီသည် အတ္ထာမလေ၏ကိုယ်စား လက်မှတ်ထိုးလျက် စာပို့လုပ်လတ်မှ ယူထားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်၌ ဆုနုရီ၏ အသွင်အပြင်မှာ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ဖြစ်နေသည်။

“ရော၊ ရှေ့နေရဲ့ နို့တစ်မဟုတ်လား”

ယင်းသို့ပြောလျက် ဆုနုရီသည် ရီဂျစ်ရီလုပ်ထားသောစာရွက်ကို အတ္ထာမလေအား လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် မဲကာရွဲကာဖြင့် ...

“ဟင်း... ရှင်ဟာ လူတစ်ယောက်မှ ဟုတ်ရဲ့လား” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။



ဆုနုရီ၏လက်ထဲက ရှေ့နေ၏နို့တစ်ကို ကြည့်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အတ္ထာမလေ၏တစ်ကိုယ်လုံးသည် ခွေပျောသွားလေသည်။ ဆုနုရီသည် စကားလုံးမြားဖြင့် အတ္ထာမလေ၏ ခံစားမှုအပြည့်ရှိနေသော နှလုံးသားအား ထွင်းဖောက်ပစ်လိုက်သည်။ သူမ ချေးသောကြွေးကို ပြန်ဆပ်ရန်အတွက် အတ္ထာမလေထံ နို့တစ်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ နို့တစ်စာတွင် အကယ်၍ အတ္ထာမလေအနေနှင့် တစ်ပတ်အတွင်း ကြွေးမဆပ်လျှင် တရားစွဲဆိုပြီး အတ္ထာမလေ၏ပစ္စည်းပစ္စယများကိုသိမ်းမည်ဟူ၍ ဖော်ပြထားသည်။

“ရှင် ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ။ ဘယ်တုန်းက ဘာကိစ္စနှင့် ငွေသုံးသောင်း ချေးတာလဲ။ တစ်ပတ်အတွင်း ရှင်ဘယ်လိုလုပ် ပြန်ဆပ်မလဲ”

ယင်းကဲ့သို့သော မေးခွန်းများကို တသိတတန်းကြီးမေးပြီးလျှင် အတ္ထာမလေ၏ အဖြေကိုမစောင့်ဘဲ ဆုနုရီက ဆော်ပြောလိုက်သည်။

“မနက်ဖြန်ခါပဲ ရှင် ဒီအိမ်ကို ကျွန်မမှာမည်နှင့်လွှဲပေးရမယ်။ ဒီအိမ်ကို ကျွန်မ ပေပေက ကြွေးရှင်လက်ထဲက ပြန်ယူထားတာ။ ဒီအိမ်ကိုပေးပြီး ကြွေးဆပ်ပိုင်ခွင့် ရှင်မှာ မရှိဘူး”

မိမိရှေ့မျောက်တွင် အတ္ထာမလေ ရပ်နေသည်ကိုပင် ဆုနုရီ နှစ်မြို့ခြင်း မရှိပေ။ ရှေ့နေ၏နို့တစ်ကို ပို့ပေးသောကြွေးရှင်ကိုပင် ဆုနုရီသည် လူကောင်းသူကောင်းဟူ၍ ထင်မှတ် သွားသည်။ အတ္ထာမလေသည် ဆုနုရီနှင့် လွတ်ရာကွဲရာ အခန်းတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။

“ရှင် ကျွန်မကို အဖြေပေးပြီးမှ သွားပါ”

“ငါ ဘယ်လို ကြွေးမျိုးကိုမှ ယူတာမရှိဘူး။ ဒီကြွေးက မာဏိက္ကမိယုတဲ့ ကြွေး။ ဒီကြွေးကို မာဏိက္ကမိယု ဆပ်ရလိမ့်မယ်။ ငါက အသိသက်သေအဖြစ်နဲ့ပဲ လက်မှတ်ထိုးတာ။ ငါနှင့် ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ သည်ကိစ္စကိုသည်မှာပဲ ရပ်လိုက်ပါတော့”

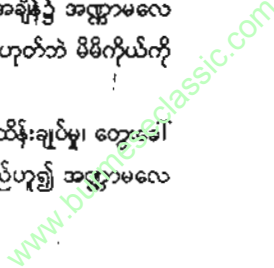
ဆုနုရီက ဆော်ပြောလိုက်သည်။

“ရှင်ဘာပြောတာလဲ။ သည်ကိစ္စကို သည်မှာပဲ ရပ်ပစ်လိုက်ရမှာလား။ ရပ်ပစ်လို့ ဘယ်မှာဖြစ်မှာလဲ။ ရှင် အိမ်ကိုပေါင်ပြီး ကျွန်မကို လမ်းပေါ်ရောက်အောင် လုပ်နေတယ်”

အတ္ထာမလေသည် ဆုနုရီ၏စကားကို နားထောင်နိုင်စွမ်းမရှိတော့ပေ။ ဆုနုရီ ကလည်း တိတ်မသွားပေ။ အတ္ထာမလေက “သည်ကိစ္စသည်မှာပဲ ရပ်ပစ်ရမယ်” ဟု ပြော လိုက်လေသည်။ အတ္ထာမလေ၏စကားကို အကြောင်းပြုလျက် ဆုနုရီသည် အချိန်အတန်ကြာမျှ ဆူညံစွာ အော်ဟစ်နေသည်။ ကွဲနေသောသီချင်း ရီကောတစ်ခု ဂျစ်ဂျစ်ဂျစ်နှင့် မြည်နေ သကဲ့သို့ဖြစ်နေသည်။ မိမိအား ရွာသို့ခေါ်သွားသည့်အတွက်ကြောင့်လည်း ဆုနုရီသည် အတ္ထာမလေအား အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်နေသည်။ ရွာ၌ အခြားလူများ၏ရှေ့တွင် အတ္ထာမလေနှင့် ခွန်းကြီးခွန်းငယ် ရန်ဖြစ်ဖို့ရန်မှ မသင့်လျော်ပေ။ အကြောင်းမျိုးစုံကြောင့် ဆုနုရီ၏ဒေါသသည် နတ်ပြည် ခြောက်ထပ်သို့အထိ တက်သွားသည်။

ဆုနုရီနှင့် လွတ်ရာကွဲရာသို့ ထွက်သွားသော အတ္ထာမလေသည် အပေါ်ထပ်ရှိ သူ့အခန်းသို့ ရောက်သွားသည်။ အခန်းတံခါးကို ဂျှင်းစနဲ ဆောင့်ပိတ်လိုက်ပြီးလျှင် အထဲမှ မင်းတုပ်ချထားလိုက်သည်။ တံခါးပိတ်သံကို ကြားရသောအခါ ဆုနုရီသည် တစ်ယောက် ယောက်က သူ့ကို တအားရိုက်လိုက်သကဲ့သို့ ထင်မှတ်သွားသည်။ ထိုအချိန်၌ အတ္ထာမလေ သည် ဆုနုရီကို ထိတ်လန့်သောကြောင့် အပေါ်ထပ် ပြေးတက်သွားခြင်းမဟုတ်ဘဲ မိမိကိုယ်ကို မိမိ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဆုနုရီသည် သူ၏စကားလုံးမြားများဖြင့် မိမိ၏ခံနိုင်ရည်ရှိမှု၊ ထိန်းချုပ်မှု၊ တွေးခေါ် မြော်မြင်မှု စွမ်းရည်သတ္တိအားလုံးကို မှန်မှန်ညက်ညက် ခြေပစ်လိမ့်မည်ဟူ၍ အတ္ထာမလေ



စဉ်းစားမိသည်။ ဆန္ဒရှိသည် မိမိ၏တိရစ္ဆာန်ကျင့်၊ တိရစ္ဆာန်ကြိုကို နီးကြားထကြွလာအောင် လုပ်ပြီးလျှင် သူ့ကို ရိုက်နှက်သတ်ပုတ်လျက် အတောမသတ် ဝိလိပ်မည်ဟူ၍ အဏ္ဏာမလေ ထိတ်လန့်စိုးရွံ့သွားသည်။ ထိုအချိန်၌ အဏ္ဏာမလေသည် မည်မျှခေါ်သအိုး ပေါက်ကွဲလာ သနည်းဆိုလျှင် ဗျစ်တောက်ကျစ်တောက်ပြောနေသော ပါးစပ်ကိုဖြုတ်လျက် သတိမေ့သွားအောင် ရိုက်ပစ်လိုက်ချင်သည်စိတ် ပေါ်လာသည်အထိဖြစ်သည်။ ဆန္ဒရှိ မိမိဒေါသ၏သားကောင် ဖြစ်သွားမှာ စိုးရိမ်သောကြောင့် အဏ္ဏာမလေသည် ဆန္ဒရှိထံမှ ပြေးထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

မိမိကိုယ်ကို ထိန်းချုပ်နေရသည်မှာ အဏ္ဏာမလေအတွက် အချိန်အတန်ကြာ သွား သည်။ သတိပေးနှိုးဆော်မှု အပြည့်ရှိနေသော ရှေ့နေ၏နှိတ်စာကို တစ်ဖန်ပြန်ဖတ်ကြည့် သည်။ ကြေးယူပြီးသည့်နောက်၌ မာဏိက္ကမိသည် အတိုးငွေကို မှန်မှန် ပြန်မဆပ်သည်ကို လည်း သိရှိသွားသည်။

“အဲဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ သူစီးဖို့အတွက် ကားကို ဘယ်လိုလုပ်ဝယ်သနည်း။ သူဌေးသူကြွယ်ကဲ့သို့ အဆောင်အယောင် အပြည့်ဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်နေနိုင်သနည်း” ယင်းကဲ့သို့ သော အတွေးပေါင်းများစွာတို့သည် အဏ္ဏာမလေ၏စိတ်ထဲတွင် ပေါ်ပေါက်လာကြသည်။

မာဏိက္ကမိအား နှိတ်စာပြုပြီးလျှင် ချက်ချင်းကြေးဆပ်ခိုင်းမည်ဟု အဏ္ဏာမလေ စဉ်းစားသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ယခုကဲ့သို့ ခြိမ်းခြောက်မှု၊ သတိပေးမှုရှိနေသော ရှေ့နေ၏ နှိတ်စာမျိုးကို မရချင်ဘူးဟူ၍လည်း မာဏိက္ကမိအားပြောပြမည်။ ထိုအကြောင်းကို အကယ်၍ တခြားလူတွေ သိသွားကြမည်ဆိုလျှင် မိမိသည် အရှက်တကွ အကျိုးနည်းဖို့သာရှိသည်။ ယခုအချိန်၌ မာဏိက္ကမိ၏အခြေအနေသည် အဆင်ပြေနေသည်။ အကယ်၍ သူသာဆန္ဒရှိလျှင် ချက်ချင်းကြေးဆပ်နိုင်သည်။

ရှေ့နေ၏နှိတ်စာကို ယူပြီးလျှင် အဏ္ဏာမလေသည် မာဏိက္ကမိနှင့်တွေ့ရန် မာဏိက္ကမိ တို့ အိမ်သွားသည်။ ကံကောင်းသည်မှာ ဆန္ဒရှိသည် သူ့ရှေ့လာပြီး သူ့ကိုတစ်ဖန် ရန်မတွေ့ တော့ပေ။ အိမ်၌ ဆန္ဒရှိ၏ ဆူသံ၊ ပုသံကို မကြားရတော့ပေ။ မိနာချီအမွှာလသည် ဦးခေါင်း ပေါ် လက်တင်၍ တိတ်တဆိတ် ထိုင်နေသည်။ သူ့တွင် ရှိသမျှအားလုံး အလုပ်သွားရသလို ဖြစ်နေသည်။ အဏ္ဏာမလေကို တွေ့ရသောအခါ မိနာချီအမွှာလသည် အဏ္ဏာမလေအနီးသို့ ပြေးလာသည်။

“ဒါလောက် အ တာ သား ကမ္ဘာလောကထဲမှာ ဘယ်လိုလုပ်နေလို့ရမလဲ။ မာဏိက္ကမိကို မယုံပါနှင့်လို့ သားမေဖေကို အမေ အကြိမ်များစွာ သတိပေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သားမေဖေဟာ အမေပြောတဲ့စကားကို နားမထောင်ဘူး။ သားလည်းပဲ အမေပြောတဲ့စကားကို နားမထောင်ဘူး။ ဒီအိမ်ထောင်စုကို ဘုရားသခင်မမှပဲ သက်သာရာ ရလိမ့်မယ်”

မိခင်ပြောသော စကားသည် အဏ္ဏာမလေ၏စိတ်နှလုံးတွင် မြားကဲ့သို့ စူးဝင် သွားသည်။ သို့ရာတွင် မိမိ အ၊အဖြစ်သည်ကိုမူလက်မခံပေ။ မိမိသည် ထိုအလုပ်ကို မာဏိက္ကမိ

အတွက် ပြုလုပ်ခြင်းမဟုတ်ပေ။ အာနန္ဒီက သူ့ကို မာဏိက္ကမိထံခေါ်သွားသည်။ လက်မှတ် ထိုးချိန်၌ အာနန္ဒီလည်း အနီး၌ရပ်နေသည်။ အာနန္ဒီကိုင့်လျက် စာရွက်ပေါ်တွင် ရေးသား ဖော်ပြထားသည်များကို ဖတ်ရှုခြင်းမရှိဘဲ စာချုပ်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မိမိသည် မာဏိက္ကမိအတွက် မည်သည့်အခါမှ ထိုအလုပ်အမျိုးကို မပြုလုပ်ပေ။

အမေ၏စကားကို အဖြေပြန်မပေးဘဲ အဏ္ဏာမလေသည် အိမ်နောက်ဘက် တံခါး ဖွင့်လျက် အာနန္ဒီတို့၏ ခြံဝင်းထဲ ဝင်သွားသည်။ အိမ်ထဲမဝင်ခင် ဆန္ဒရှိနှင့် မာဏိက္ကမိအမေ၏ အသံများကို ကြားရသည်။ အိမ်အပြင်ဘက်တွင် လူတစ်ဦး စုရုံးရောက်ရှိနေကြသည်။ ကဒီရေရှန် သည် မျက်လုံးပင့်လျက် အဏ္ဏာမလေအား မကြည့်ရဲအောင် ဖြစ်နေသည်။ ယခုအထိ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်များနှင့်ပတ်သက်၍ ကဒီရေရှန်ဘာမျှမသိပေ။ အာနန္ဒီ ရှိက်ကြီး တဝင် ငိုနေသည်။ အဏ္ဏာမလေသည် အာနန္ဒီအား ယင်းအသွင်မျိုးဖြင့် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပေ။ ဆန္ဒရှိနှင့် မာဏိက္ကမိ၏အမေသည် စကားခွန်းကြီး၊ ခွန်းငယ်ပြောနေကြသည်။ လက်လွန် ခြေလွန်တော့ ဖြစ်ကြသေးဟန်မတူပေ။

ကဒီရေရှန်၏အခန်းအပြင်ဘက်၌ ဆွဲချိတ်ထားသော ပျဉ်မျက်အပေါ်တွင် ရေးသား ထားသည့် “ဘဝကို မည်သည့်အခါမှ ဖောက်ပြန်ပျက်စီးသွားအောင် မပြုလုပ်ပါနှင့်” ဟူသော ကဒီရေရှန်၏ ဆုံးမစကားသည် ယင်းရှုခင်းကိုကြည့်လျက် သရော်ပြီး ပြုံးနေသည် ဟူ၍ အဏ္ဏာမလေ ထင်သွားသည်။ ဆန္ဒရှိသည် အဏ္ဏာမလေ ထိုနေရာသို့ ရောက်ရှိလာသည့် အကြောင်းကို လုံးဝသတိမထားမိပေ။

ဆန္ဒရှိက ကျေလမ္မာလအား “အမေ၊ တိတ်တိတ်နေပါ။ ကျွန်မအမေနှင့် စကား ပြောမယ်လို့ လာတာမဟုတ်ဘူး။ အမေပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်းပါ” ဟု ပြောပြီးလျှင် အာနန္ဒီ ဘက်သို့ မြားဦးလှည့်လိုက်သည်။

“အာနန္ဒီ ဒီအယောင်ဆောင် မျက်ရည်တွေကိုထုတ်နေလို့ ဘယ်လိုမှ အကျိုးမရှိဘူး။ တကယ်လို့ ဒီကြွေးကို ရှင်ယောကျ်ား အလျှင်အမြန် မဆပ်လို့ရှိရင် ကျွန်မကို အဆိုးမဆိုနှင့်။ ကျွန်မဖေဖေကို ပြောပြီး ရှင်တို့ရဲ့ အပိုင်ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းခိုင်းမယ်”

အာနန္ဒီသည် တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် ဆန္ဒရှိနှင့် အဏ္ဏာမလေတို့အား ပြောပြ လိုက်သည်။

“သူ အခု ဒီမြို့မှာမရှိဘူး။ သူပြန်လာတာနှင့် မကြွေးကို အဆပ်ခိုင်းလိုက်မယ်” မာဏိက္ကမိ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုနှင့် မြို့ကထွက်သွားကြောင်း သူ့အမည်နှင့်လည်း ရှေ့နေ၏ နှိတ်စာရောက်နေကြောင်း၊ သူပြန်ရောက်ဖို့ တစ်ပတ်လောက်ကြာလိမ့်ဦးမည် ဖြစ်ကြောင်း အာနန္ဒီက ပြောပြသည်။

အဏ္ဏာမလေသည် သူ၏ဇနီးကို ကြိမ်းမောင်းလိုက်သည်။

“ဆန္ဒရှိ၊ ဒီကိစ္စကို ငါ အဆင်ပြေအောင်လုပ်မယ်။ မင်းအိမ်ပြန်သွား”



www.burmeseclassic.com

ယင်းသို့ပြောပြီးလျှင် ဆုန္ဒရီ၏လက်ကို အသာဆွဲလိုက်သည်။ ဆုန္ဒရီသည် သူ၏ လက်ကို ပြန်ရုပ်ပြီးလျှင် အဏ္ဏာမလော့ကို ရန်တွေ့သည်။

“ရှင်ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းမလဲဆိုတာ ကျွန်ုပ်မသိဘဲ နေပါ့မလား။ တစ်လ လခတစ်ထောင်ပေးနေတဲ့ယောက်ျားမကို ရှင်ဒီကွရောက်အောင် လုပ်တယ်။ မနက်ဖြန်ခါ အိမ် လက်လွတ်သွားရဖို့ရှင် ရှင်အနေနဲ့ ဘာပူစရာရှိသလဲ။ ဒီအိမ်က ရှင်လုပ်စာနဲ့ ဆောက်ထားတဲ့ အိမ်မှမဟုတ်ဘဲ။ ရှင်ပိုက်ဆံရအောင် ရှာတတ်လို့လား။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီးတော့ ဒီမှာလာပြီး ခွန်းကြီးခွန်းငယ်ပြောနေတယ်။ အခု အလုပ်က စက္ကူပေါ်မှာ အရပ်ဆွဲတာလို လွယ်တဲ့အလုပ်မဟုတ်ဘူး။ နာမည်ကျော် ‘အားတစ်ကြီးရဲ့’”

ဆုန္ဒရီ၏စကားကို ကြားရသောအခါ အဏ္ဏာမလော့သည် ယမ်းပုံမီးကျ ဒေါသထွက် သွားသည်။ မိမိအသက်ကဲ့သို့ ချစ်မြတ်နိုးသော ပန်းချီအနုပညာကိုလည်းကောင်း၊ မိမိ၏ ဝိညာဉ်ကိုလည်းကောင်း ကဲ့ရဲ့ရွတ်ချသောမိန်းမကို ထိုနေရာ၌ပင် နှပ်နှပ်စင်း ပစ်လိုက်ချင် သည့်စိတ် ပေါ်လာသည်။

အာနန္ဒီကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ဆုန္ဒရီ၏စကားကို ကြားရသောအခါ လန့်သွားသည်။

“ဆုန္ဒရီ အဲဒီလိုမပြောနှင့်။ အဲဒီလို မပြောနှင့်” ဟုပြောပြီးလျှင် အာနန္ဒီသည် ဆုန္ဒရီ၏ပါးစပ်ကို သူ့လက်နှင့် သွားပိတ်လိုက်သည်။ ဆုန္ဒရီသည် ယင်းကဲ့သို့ အာနန္ဒီ ဝင်စွက်သည်ကို လုံးဝမကြိုက်ပေ။ အာနန္ဒီ၏လက်ကို ကိုင်ပြီး တအားတွန်းလိုက်ရာ အာနန္ဒီ သည် နံရံနှင့် သွားဆောင့်သည်။ ဦးခေါင်းကွဲသွားသလားဟု ထင်မှတ်ရလောက်အောင်ပင် အာနန္ဒီ နာကျင်ခံခက်ဖြစ်သွားသည်။

ဒေါသကြောင့် အရှုတစ်ပိုင်ဖြစ်သွားသော အဏ္ဏာမလော့သည် ဆုန္ဒရီအား ဂုတ်ကိုင် ပြီးလျှင် “ပြန်၊ အိမ်ကိုပြန်” ဟု ပြောလျက် အတင်းဆွဲခေါ်သည်။

“ငါမပြန်ဘူး၊ နင် ဘာလုပ်ချင်သလဲ”

ဆုန္ဒရီ၏နှုတ်မှ ထွက်လာသော ‘နင်၊ ငါ’ ဟူသော စကားလုံးများသည် အဏ္ဏာမလော့၏နှလုံးသားထဲတွင် သေနှုတ်ကျည်ဆံကဲ့သို့ ထွင်းဖောက်စူးဝင်သွားသည်။ ထိုအချိန်၌ အဏ္ဏာမလော့သည် ဆုန္ဒရီအား ဘီလူးမအသွင် ထင်မြင်သွားသည်။

အဏ္ဏာမလော့သည် မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ မျက်နှာစသည်တို့ကို ဂရုမထားတော့ဘဲ ဆုန္ဒရီအား ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။ ဇနီးမယားကို ရိုက်ခြင်းသည် တောနေ လူရိုင်းတို့၏ အလေ့အထဖြစ်သည်ဟူ၍ အဏ္ဏာမလော့ သိရှိနားလည်ထားသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအချိန်၌ အဏ္ဏာမလော့သည် ဆုန္ဒရီအား မိမိ၏ဇနီးမယားဟု မထင်မှတ်ဘဲ ရန်သူဟု ထင်မှတ် သွားသည်။

အာနန္ဒီ ကြားဝင်ဖြန်ဖြေသည့်အတွက်ကြောင့် အဏ္ဏာမလော့သည် ဆုန္ဒရီအား ဆက် မရိုက်တော့ဘဲ အသာငြိမ်နေလိုက်သည်။ အမှန်က အဏ္ဏာမလော့၏လက်သီးဒဏ်ကို ဆုန္ဒရီ

သည်လောက်မခံရဘဲ ဆုန္ဒရီထက် ကြားဝင်ဖြန်ဖြေသော အာနန္ဒီက ပို၍ ခံသွားရသည်။ စိတ်မထိန်းနိုင်ဖြစ်ပြီးလျှင် ဆုန္ဒရီအား အိမ်သို့ အတင်းဆွဲခေါ်သွားလေသည်။



ဆုန္ဒရီသည် အိမ်အပေါ်ထပ် သူ့အိပ်ခန်းထဲ ရောက်သွားသောအခါ အတွင်းက တံခါး ပိတ်ထားလိုက်သည်။ အဏ္ဏာမလော့ တံခါးပေါက်က ကြည့်လိုက်သောအခါ ဆုန္ဒရီအား ဆံပင်စိုးရိုးဖားယားနှင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် မှောက်လျက်အိပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ရှေ့ဆက်၍ ဘာများလုပ်ဦးမည်နည်းဟူ၍ စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်သွားသည်။

ရှေ့နေ၏နို့တစ်သည် သူတို့ကတောက်ကဆ ဖြစ်ရခြင်း၏အကြောင်းများထဲတွင် အကြောင်းတစ်ကြောင်းဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ရှေ့နေ၏နို့တစ်စာ ရောက်မလာလျှင်လည်း ဆုန္ဒရီသည် ရန်တွေ့ရန်အတွက် အကြောင်းတစ်ကြောင်းကို ရှာဖွေမည်မှာအမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ အာနန္ဒီ တိုက်တွန်းသည့်အတွက် သူ့မိဘအိမ်က ပြန်လာပြီးသည့်နောက် ဆုန္ဒရီတွင် တစ်စုံတစ်ခု အပြောင်းအလဲ ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟူ၍ အဏ္ဏာမလော့ မျှော်လင့်သည်။ သို့ရာတွင် ဆုန္ဒရီ ယောက်ျားအိမ် ပြန်လာပြီးသည့်နောက်၌ အဏ္ဏာမလော့သည် တစ်ရက်တစ်ရက် နေထိုင်ရ သည်ကို ခေတ်တစ်ခေတ် နေထိုင်ရသည့်အလား ဝန်လေးလာသည်။

ရွာကိုခေါ်သွားလိုက်လျှင် ဆုန္ဒရီတွင် အထိုက်အလျောက် ပြောင်းလဲမှု ရှိရင်ရှိလာ လိမ့်မည်ဟူ၍ အဏ္ဏာမလော့ စဉ်းစားကြည့်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့မျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာဘဲ ပြောင်းပြန်ဖြစ်လာသည်။ ဆုန္ဒရီ၏ဒေါသသည် လျော့နည်းသွားမည့်အစား ပိုမိုလွန်ကဲ လာသည်။ ရှေ့နေ၏နို့တစ်စာကို တွေ့ရသောအခါ သူ၏ဒေါသကို ထုတ်ဖော်ရန်အတွက် အကြောင်းတစ်ကြောင်း ရရှိသွားသည်။ ရှေ့နေ၏နို့တစ်စာ ရောက်မလာလျှင် ဆုန္ဒရီသည် အဏ္ဏာမလော့နှင့် တိုက်ပွဲဆင်ရန်အတွက် အကြောင်းတစ်ကြောင်း ရှာဖွေမည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။ ယင်းအခြေအနေမျိုး၌ ဆုန္ဒရီနှင့်အတူ မည်ကဲ့သို့ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ၍ နေနိုင်မည်နည်း။ အဏ္ဏာမလော့သည် ရုတ်တရက် အခဉာဏာ ပြောဆိုလာခဲ့ကြသည့်စကား တစ်ခွန်း ကို သတိရလာသည်။

“အကယ်၍ လက်ထပ်ဇနီးမယားက ဖောက်ပြန်သောအကျင့်ရှိမည်ဆိုလျှင် ဖန်ရည် သင်္ကန်းဝတ်ရလျက် ရသေ့၊ ရဟန်းလုပ်ရန်သာရှိတော့သည်” ဟူသော စကားဖြစ်သည်။ တိုင်းပြည်တွင် ယင်းကဲ့သို့ ပြန်လုပ်ရန် သင့်တော်သည်ဟု မထင်ပေ။ စိတ်နှလုံးထဲတွင် ခံစားနေရသည့်အတိုင်းမရှိသော ဝေဒနာကိုမခံနိုင်သောကြောင့် အဏ္ဏာမလော့သည် အိမ်အပေါ် ထပ်တွင် ဟိုလျှောက်သည်လျှောက် လုပ်နေသည်။

မိန်းမများကိုကြည့်လျက် ပန်းချီပုံကို ဆွဲနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် မိန်းမများနှင့်အတူ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ခြင်းမှာမူ အကြီးဆုံးသော မိုက်ကန်းသည်အလုပ်ဖြစ်သည်ဟူ၍ အဏ္ဏာမလေ ထင်သွားသည်။

ထိုအခိုက် သူ့ကိုရှာနေသော အာနန္ဒီသည် ရုတ်တရက် ထိုနေရာသို့ ရောက်လာ သည်။ အာနန္ဒီ၏လက်ထဲတွင် စက္ကူသေတ္တာလေးတစ်ခု ကိုင်ထားသည်ကို အဏ္ဏာမလေ မကြည့်မိပေ။ အာနန္ဒီ၏မျက်နှာကို တွေ့ရသောအခါ “ငါ့ ရှေ့မှောက်မှာ အာနန္ဒီပဲ လာရပ်နေ ပါကလား” ဟူ၍ တအံ့တမြဲဖြစ်သွားသည်။

ဆုန္ဒရီ နှိုးဆွပေးသည့်အတွက် အဏ္ဏာမလေသည် ဒေါသကြောင့် အရူး တစ်ပိုင်း ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ဆုန္ဒရီကို ရိုက်ပတ်ထိုးနှက်သည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ရိုက်ပတ် ထိုးနှက်ခြင်း များသည် ဆုန္ဒရီအပေါ်တွင် ရောက်မသွားဘဲ အာနန္ဒီအပေါ်တွင်သာ ရောက်သွားကြသည်။ ဆုန္ဒရီကိုကာကွယ်ရန် ကြိုးစားအေးထုတ်သော အာနန္ဒီသည် မိမိကိုယ်ကို မကာကွယ်နိုင်ခဲ့ပေ။ မျက်နှာပူးရောင်နေသည်။ မျက်လုံးနီရဲနေသည်။ ပါးနှစ်ဘက်၌ အညိုအမည်းစွဲနေသည်။ အာနန္ဒီ၏ ယင်းအသွင်အပြင်ကို တွေ့ရသောအခါ အဏ္ဏာမလေ ပျာယာခတ်သွားသည်။ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့အသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလို ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှ မတွေးမိဘူး”

ယင်းသို့ပြောလျက် လည်မျိုတစ်ဆို့သွားသည်။ အာနန္ဒီက ပြုံးနေသည်။ အဏ္ဏာမလေ၏ လက်သီးဒဏ်က လွတ်မြောက်သွားသောသူကမူ အခန်းထဲတွင် မှောက်လျက် လုံးပြီး ငိုနေသည်။ အာနန္ဒီသည် ဤမျှအထိုးအနှက်ခံရသော်လည်း မည်ကဲ့သို့ ပြုံးနိုင်ရယ်နိုင် ဖြစ်နေသနည်း။

မိမိ၏ဝေဒနာကို မေ့ထားပြီးလျှင် အာနန္ဒီက ပြောလိုက်သည်။

“ရှင် ဘယ်လောက် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိသွားပြီ။ ကံကောင်းထောက်မတုံအတွက် ဆုန္ဒရီ ချမ်းသာရာရသွားတယ်”

အာနန္ဒီသည် စက္ကူသေတ္တာကလေးကိုဖွင့်လျက် အဏ္ဏာမလေ၏ရှေ့တွင် ထား လိုက်သည်။ သေတ္တာထဲတွင် သူ၏ဆွဲကြီး၊ လက်ကောက်၊ နားကပ်၊ လက်စွပ် စသော လက်ဝတ်တန်ဆာများ ထည့်ထားသည်။ အဏ္ဏာမလေသည် မျက်လုံးပြူးလျက် အာနန္ဒီကို ကြည့်လိုက်သည်။ အာနန္ဒီသည် သူ၏မင်္ဂလာလက်ထပ်ဆွဲကြီးမှတစ်ပါး ကျန်လက်ဝတ် တန်ဆာအားလုံးကို ချွတ်ပြီး ယူလာသည်။

“ကျွန်မ ရှင်နှင့်အတူ ဖေဖေကို ထည့်လိုက်မယ်။ ရှင်တို့နှစ်ယောက်သွားပြီး ဒီပစ္စည်းတွေကို ထုခွဲပြီး ရသလောက်ငွေနှင့် ကြွေးရှင်ကို ပေးလိုက်ပါ။ သူ ပြန်ရောက်လာ တာနှင့် ကျွန်မသူ့ကို ကျန်တဲ့ကြွေး ဆပ်ခိုင်းပါ့မယ်။ ဒီကိစ္စကို အကြောင်းပြုပြီးတော့

ရှင်နှင့် ဆုန္ဒရီ တကျက်ကျက်ရန်ဖြစ်နေစရာမလိုတော့ပါဘူး။ ရှင်တို့ အိမ်ထောင်စု ပြိုကွဲ သွားတာ ကျွန်မ မမြင်ချင်ဘူး”

“ဟင့်အင်း၊ အဲဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

ယင်းသို့ပြောလျက် အဏ္ဏာမလေသည် အာနန္ဒီယူလာသော ပစ္စည်းများကို ငြင်းပယ် လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဒီပစ္စည်းတွေကို လက်နှင့်တောင် မတို့ချင်ဘူး။ အာနန္ဒီပဲ ဝတ်ထားပါ။

မာဏိက္ကမံ ရောက်လာတော့ ကျွန်တော်သူနှင့် ရှင်းပါ့မယ်”

အာနန္ဒီက လက်ဝတ်လက်စားများကို အတင်းထိုးပေးသည်။ သို့ရာတွင် အဏ္ဏာမလေက လက်မခံပေ။

“ကျွန်တော် အာနန္ဒီကို ရိုက်နှက်မိတယ်။ အဲဒီအပြစ်အတွက် မာဏိက္ကမံကို တောင်းပန်ရလိမ့်မယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော် အာနန္ဒီရဲ့ပစ္စည်းတွေကို ယူတဲ့အဖားကို ကျူးလွန် မိတယ်ဆိုရင် သူ့ရှေ့မှာ ကျွန်တော် ရပ်တောင်ရပ်ရဲတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ အာနန္ဒီ ဒီပစ္စည်းတွေကို ပြန်ယူသွားပါ”

အာနန္ဒီက ရယ်ပြီးပြောသည်။

“ရှင်က ကျွန်မကို တမင်တကာ ရိုက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်က ရှင်အချိုက်ကို ခံတာပါ”

ယင်းသို့ ပြောလျက် အာနန္ဒီ ထိုနေရာမှထွက်ခွာသွားသည်။ ယခုလို စိတ် မချမ်းမသာဖြစ်နေသည့်ကြားထဲတွင်လည်း အာနန္ဒီအား ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ သည့်အတွက် အဏ္ဏာမလေ သက်သာရာ ရသွားသည်။ လူတစ်ယောက်၏ အလွန်တရာ သေးငယ်သော အပြုအမူသည် အခြားသူများအား မည်မျှနှစ်သိမ့်မှု ပေးနိုင်သည်ဟူသော အကြောင်းကို အဏ္ဏာမလေ အံ့ဩနေမိသည်။

အဏ္ဏာမလေ၏ ယင်းအခြေအနေသည် ကြာရှည်လေးမြင့်စွာ တည်တံ့မနေပေ။ ဆုန္ဒရီ၏အခန်းတံခါးပွင့်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အဏ္ဏာမလေ၏ ငြိမ်းချမ်းမှုသည် အစောင့်ထွက်ပြေးသွားသည်။ အဏ္ဏာမလေသည် အပြင်ဘက် အခန်းထဲကြည့်လိုက်သည်။ ဆုန္ဒရီသည် သူ၏အတက်ချိုက်ယူလျက် အပြင်ဘက် ထွက်သွားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေသည်။ အလွန်တရာ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် အဏ္ဏာမလေ စောင့်နေလာခဲ့သော ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ဖွယ် ခဏသည် ရုတ်တရက် ရောက်ရှိလာသည်။ အဏ္ဏာမလေ၏အကြည့်သည် - ဆုန္ဒရီ၏ မျက်နှာပေါ် ရောက်ရှိသွားသည်။ ဆုန္ဒရီ၏ပါးနှစ်ဘက်တွင် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် လုံးဝမရှိပေ။ သို့သော်လည်း သူ၏မျက်လုံးသည် ဒေါသကြောင့် မီးကူးခံပမာ တောက်လောင်နေသည်။ အဏ္ဏာမလေက ဆုန္ဒရီရှေ့ သွားရပ်လိုက်သည်။ ဆုန္ဒရီသည် အဏ္ဏာမလေအား၊ ဧါသ မျက်လုံးဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

အဏ္ဏမလေသည် "ဒီတစ်ခါ သွားရင်တော့ နောက်ပြန်လာလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး" ဟူ၍ ပြောမည့်ဆဲဆဲဖြစ်သွားသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ထံ အာနန္ဒီလာပြီး ပြန်သွားသည့် နောက်ပိုင်း၌ အဏ္ဏမလေသည် ငြိမ်းချမ်းမှု အတော်အတန်ရရှိသွားပြီဖြစ်၍ မိမိကိုယ်ကို အတော်အတန်ထိန်းနိုင်နေသည်။ အဏ္ဏမလေက ပြောသည်။

"ဖြစ်ပြီးခဲ့သမျှတွေကို ငါ မေ့မစ်မယ်။ မင်းလည်း မေ့မစ်လိုက်ပါ။ ငါတို့ နှစ်ယောက်ဟာ အချင်းချင်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လိုအပ်နေတဲ့လူတွေဖြစ်တယ်။ အိမ်တို့၊ ပစ္စည်းတို့၊ စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့ကို တွေးတောမနေနှင့်တော့။ ငါတို့နှစ်ယောက် အစပြန်ပြီး ဘဝကို လူသစ်စိတ်သစ်နှင့် စကြမယ်"

"ကျွန်မ အခုလိုဖြစ်ရတာ တစ်သက်မမေ့ဘူး"

"ငါတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ချစ်ခင်ကြင်နာကြတယ်ဆိုရင် ငါတို့ အဲဒီလို မလုပ်နိုင်စရာ ဘာရှိသလဲ"

ဆုန္ဒရီသည် သူ့ဟာသူ စိတ်ထဲက ပြောနေသည်။

"ဒီချစ်ခင်တယ်၊ ကြင်နာ တယ်ဆိုတဲ့ စကားတွေကို ဘေးဖယ်ထားလိုက်စမ်းပါ။

ကျွန်မ ရှင်ကို ချစ်ခဲ့တာ အမှားကြီးမှားတယ်။ အဲဒီလို ချစ်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်မ အပြစ်ဒဏ် ခံရပြီးပြီ။ ကျွန်မကို သွားခွင့်ပေးပါ"

"ဆုန္ဒရီ၊ ငါပြောတဲ့စကားကို နားထောင်ပါ။ ငါတို့ နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက် နှင့် တစ်ယောက် ဘာမဆို သည်းခံခွင့်လွှတ်သင့်တယ်။ ဒီနေ့တော့ အနည်းဆုံး သည်းခံနေ လိုက်ပါ။ မနက်ဖြန်ကျတော့ တကယ်လို့လိုအပ်ရင် ငါကိုယ်တိုင် မင်းကို လိုက်ပို့မယ်။ ပြီးတော့ ငါ့ကိုယ်တိုင်ပဲ မင်းကို လာခေါ်မယ်"

"ကျွန်မ ရာယပေတာ သွားတဲ့လမ်းသိတယ်။ ရှင် ကျွန်မကို လိုက်ပို့စရာမလိုဘူး"

ဆုန္ဒရီသည် လျင်မြန်စွာ ဆင်းသွားသည်။ ရှေ့တွင်ရပ်နေသော ယောက္ခမအား ဂရုမစိုက်ဘဲ အိမ်အပြင်ဘက် ထွက်သွားသည်။ အိမ်အပေါ်၌ရပ်နေသော အဏ္ဏမလေသည် ဆုန္ဒရီအား ရပ်ကြည့်နေသည်။ ရုတ်တရက်မျက်ရည်များက သူ၏အကြည့်ကို မှုန်ဝါးသွား အောင် လုပ်လိုက်သည်။

ဆုန္ဒရီထွက်သွားပြီ။

မိမိ ရူးသွားပြီဟူ၍ အဏ္ဏမလေ ရုတ်တရက် ထင်သွားသည်။ အိမ်အပေါ်ထပ်မှ အောက်ခုန်ချလိုက်ဖို့ရန်ပင် စဉ်းစားမိသည်။ အောက်ဘက် လမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အိမ်အပေါ် ထပ်သည် မြေပြင်ထက် အတော်အတန်မြင့်သည်။ တစ်ခဏအတွင်း၌ပင် သူ၏ဒုက္ခမှန်သမျှ နိဂုံးချုပ်သွားမည်။

အဏ္ဏမလေ ခုန်ချပြီး သေကြောင်းကြံလိုသည့်နေ့၌ အမေ မိနာချီအမွှာလသည် ကျောက်ရုပ်ကဲ့သို့ မတုန်လှုပ်ရပ်နေသည်။ သူ့ကို တိုက်အပေါ်ထပ်မှ ခုန်မချနိုင်အောင်

တားမြစ်ပိတ်ပင်ရန်အတွက် သူ၏ကံကြမ္မာသည် သူ၏မိခင်အား ထိုနေရာ၌ ရပ်ခိုင်းထား သလား မသိပေ။

အဏ္ဏမလေ ပျာယာခတ်နေသည်။ ဆုန္ဒရီသည် ချစ်ခြင်း၊ ထိန်းချုပ်ခြင်း၊ ခွင့်လွှတ် ခြင်း၊ သဘောထားပြည့်ဝခြင်း စသည်တို့၏အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်ပေ။ သို့ရာတွင် ဆုန္ဒရီသည် သူ၏ဇနီးမယားသာဖြစ်သည်။ ဆုန္ဒရီနှင့်အတူ နေထိုင်ပေါင်းသင်း လာခဲ့သည်။ ဆုန္ဒရီအား မိမိကိုယ်ကို အပ်နှင်းထားခဲ့သည်။ ဆုန္ဒရီသည် သူ၏နလုံးသားနှင့် ဝိညာဉ်ကို အဏ္ဏမလေအား ပေးဖို့ရန် နားမလည်ပေ။ သို့ရာတွင် ကိုယ်ခန္ဓာကိုမူ အဏ္ဏမလေအား အပြည့်အဝအပ်နှင်းထားသူ ဖြစ်သည်။

အဏ္ဏမလေသည် ယခင်ကကဲ့သို့ပင် စကူတာစီးပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ ဘတ်စ် ကား မှတ်တိုင်၌ရပ်လျက် အတန်ကြာမျှ ဆုန္ဒရီအား နားချနေသည်။ ဆုန္ဒရီက လက်မခံပေ။ ဆုန္ဒရီသည် ယခင်အခါကကဲ့သို့ပင် ဘတ်စ်ကားပေါ် တက်လိုက်သွားသည်။ အိမ်ပြန်ရောက် လာသောအခါ အဏ္ဏမလေသည် သူ၏အိမ်ကို သုသာန်တစ်ပြင်သဖွယ် ထင်မှတ်သွားသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ဖြစ်ပျက်သည်များကို လုံးဝခံနိုင်စွမ်းမရှိပေ။ နေနှင့်ညသည့် တစ်နာရီ တစ်မိနာ သဖွယ် သူ့ကို နှိပ်စက်ကလူပြုနေသည်။

နံနက်မိုးမလင်းခင်ပင် အိမ်ရှေ့ ကားဆိုက်တဲ့ကြားရသည်။ အဏ္ဏမလေ လူးလဲ ထလိုက်သည်။ သူ့ယောက္ခမ ကားဖြစ်သည်။ မျှော်လင့်ချက်တစ်ခု ပေါ်လာပြီးလျှင် ကား ရှိရာသို့ ပြေးသွားသည်။ ယောက္ခမကိုယ်တိုင် ကားမောင်းလာသည်ဖြစ်၍ ဆုန္ဒရီလည်း အတူ ပါလိမ့်မည်ဟူ၍ အဏ္ဏမလေ တွေးမိသည်။ ကားပေါ်က မဆင်းဘဲ ဒဏ္ဍပါဏီက "ဆုန္ဒရီ ဒီကိုလာသလား" ဟူ၍ မေးလိုက်သည်။ ဒဏ္ဍပါဏီ၏ ယင်းမေးခွန်းကို ကြားရ သောအခါ အဏ္ဏမလေသည် မိမိ၏နလုံးသားကို ကားဝင်တိုက် သွားသည်ဟူ၍ ထင်မှတ် သွားသည်။ အဏ္ဏမလေက ပျာယိုးပျာယာနှင့်ပြန်ပြောသည်။

"ဟင့်အင်း ဒီကိုမလာဘူး"

ဒဏ္ဍပါဏီသည် ကားထဲတွင် သတိမေ့ပြီး လဲကျသွားသည်။ သတိပြန်ရလာသော အခါ ဒဏ္ဍပါဏီက အဏ္ဏမလေအား ပြောပြသည်။ ယမန်နေ့ညက ဒဏ္ဍပါဏီသည် ဆုန္ဒရီ အား ယခုလို လင်ယောက်ျားနှင့် စကားများပြီး မိဘအိမ် မကြာခင်ပြန်ပြန်လာခြင်းမှာ ကောင်းသောအကျင့်မဟုတ်ဟူ၍ မာန်မကြိမ်းမောင်းလိုက်သည်။ ဒဏ္ဍပါဏီ၏သားများ ကလည်း ဆုန္ဒရီအား လှောင်ပြောင်ပြောဆိုကြသည်။ ဒဏ္ဍပါဏီက ဆက်ပြောသည်။

"မနေ့ညက ဆုန္ဒရီ သူ့အမေနှင့်အတူ အိပ်သေးတယ်။ မနက်မိုးလင်း အိပ်ရာ ထတော့ ဆုန္ဒရီ မရှိတော့ဘူး။ သားတွေစီးတဲ့ ဆိုင်ကယ်လည်း ပျောက်သွားတယ်"

အဏ္ဏမလေနှင့် ဒဏ္ဍပါဏီတို့သည် ကားနှင့်လှည့်လည်ပြီး ရှာကြသည်။ မိုင်လာပုရရှိ ပင်လယ်ကမ်းခြေ၌ ပစ္စည်းတစ်ခုကို လူတွေ ပိုင်းဆုံရပ်ကြည့်နေသည်ကို

အတ္ထာမလေနှင့် ဒဏ္ဍပါဏီတို့ တွေ့မြင်သွားကြသည်ဖြစ်၍ ကားပေါ်မှထမ်းပြီး၊ ထိုနေရာသို့ ပြေးသွားကြသည်။ လမ်းတစ်ဘက် သံပြင်ပေါ်တွင် ဆိုင်ကယ်တစ်စီးကို တွေ့မြင်သွားသည်။ လူအုပ်၏ကြားထဲတွင် ပင်လယ်ထဲက ဆယ်ယူပြီး ချထားသည့် ဆုနုရီ၏အလှပကို မြင်နေသည်။ အသက်ပျောက်သွားပြီဖြစ်သော်လည်း ဆုနုရီ၏အလှသည် ထုံးခြားပြီး တော့ကပ်ပေတန်းပင် ရှိသေးသည်။

အတ္ထာမလေသည် ဆုနုရီ၏ မလုပ်ယုက်အေးစက်နေသည့် အလောင်းပေါ်၌ အရပ်ကြီးမြတ် လဲကျသွားပြီးလျှင် ရှိကံကြီးတောင် ငိုနေသည်။ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာ၏ လှိုင်းများ ကလည်း အတ္ထာမလေနှင့်အတူ ငိုနေကြသည်။ ဒဏ္ဍပါဏီသည် မိမိ၏မျက်နှာကို လက်ဖြင့် ဖုံးအုပ်ပြီး ငိုရိုက်နေသည်။



အယ်ဒီတာ ရှုရဝဏ်သည် အတ္ထာမလေအား အလုပ်ထဲတွင် အာရုံစူးစိုက်ပြီးလျှင် မိမိကိုယ်ကို မေ့သွားစေရန်အတွက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် အလုပ်လုပ်ခိုင်းသည်။ သူ့အတွက် ပန်းချီကားများလည်း အရေးတကြီးလိုအပ်နေသည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် အတ္ထာမလေ အားလည်း ပူပန်သောက ရောက်မမေ့စေရန် လိုလားသည်။ ထို့ကြောင့် ရှုရဝဏ်သည် ထိုကဲ့သို့စီစဉ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အတ္ထာမလေသည် တစ်နေ့လုံးတစ်ညလုံး စတုဒီပီတွင် ထိုင်လျက် ပန်းချီပုံများကို အာရုံစူးစိုက်လျက် ဆွဲနေရလေသည်။

ရွာတွင်ရှိစဉ်က ခဲဖြင့် စကက်ချီဆွဲထားသော ပုံများကို ရောင်စုံခြယ်သည့် လှပသောပန်းချီကားများအဖြစ် ဖန်တီးလိုက်သည်။

နံနက်မိုးမလင်းခင် ပန်းပေါ်တွင် ထယ်သွားထမ်းလျက် နွားများနှင့်အတူ လယ်ကွင်းသို့ ထွက်လာသောလယ်သမား၏ပုံကိုလည်းကောင်း၊ သီချင်းညည်းလျက် ရေတွင်း မှ မောင်းဖြင့်ရေငင်ပြီး လယ်ခင်းနှင့် ယာခင်းကို ရေလောင်းသော တောင်သူလယ်သမား၏ ပုံကို လည်းကောင်း၊ ကောက်စိုက်လျက် လယ်ကွက်များထဲတွင် ကတ္တီပါအိမ်စားကို ဖြန့်ခင်း ကြသော လယ်သူမများ၏ပုံကိုလည်းကောင်း၊ နွားနို့ညှစ်ယူနေကြသည့် ကျေးရွာသူများ၏ ပုံကိုလည်းကောင်း၊ ယင်းကဲ့သို့ ပုံအမျိုးမျိုးကို အတ္ထာမလေ ရေးဆွဲထားသည်။

လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းအမျိုးမျိုးနှင့် ဆက်စပ်သောပုံများကို ရေးဆွဲသော အတ္ထာမလေ သည် ရွာသူရွာသားတို့၏ ပျော်ရွှင်မှုနှင့် ပတ်သက်သောပုံများကိုလည်း ရေးဆွဲဖို့ရန် မမေ့ပေ။ ကျေးရွာအနုပညာ၏ အဓိကအချက်အချာဖြစ်သော ရွာ၏ နတ်ကွန်း၌ကျင်းပသော ဘုရားပွဲ သည်လည်း အတ္ထာမလေ၏ပန်းချီပုံများထဲတွင် အကောင်အထည်ပေါ်လာကြသည်။ မိန်းကလေးများ၏ ရေအိုးအက၊ ယောက်ျားကလေးများ၏ အက၊ စည်ကားသော ဘုရားပွဲ စသော ဘုရားပွဲ၌ တွေ့ရသည့်ရှုခင်းအပေါင်းကို သူ၏ပုံများ၌ ရေးခြယ်ထားသည်။



သူရေးခြစ်ထားသော စကက်ချီကို သူ့ရှေ့တွင် ချထားသည်မှာ မှန်သည်။ သို့ရာတွင် အမှန်တကယ်မှာ အတ္ထာမလေသည် မိမိ၏နုလုံးသားတည်းဟူသော အနုပညာဘဏ္ဍာတိုက်မှ ပုံတစ်ပုံစီ၊ တစ်ပုံစီကို စုတ်တံ၏အကူအညီဖြင့် အပြင်ဘက်ထုတ်ယူနေသည်ဟူ၍ ထင်မှတ် ရသည်။ တစ်ကြိမ်တွေ့ရန်မျှဖြင့်ပင် ယင်းအံ့ဩဖွယ် ရှုခင်းများသည် သူ၏နုလုံးသားထဲတွင် တိုးဝင် ပေါင်းစုလာကြသည်။

နွားနို့ညှစ်ယူနေသော ကျေးရွာသူ မိန်းမပျို၏ပုံကို အပြီးသတ်လျက် အတ္ထာမလေ သည် ထိုပုံကို စူးစိုက်ကြည့်ရှုနေသည်။ ပုံထဲတွင်ဖော်ထားသော မိန်းမပျို၏ဆင်ယင်ထုံးဖြူမှု စသည်တို့သည် ကျေးရွာသူ မိန်းကလေးအတိုင်းပင်ဖြစ်နေသည်။ သို့ရာတွင် ပုံတွင်ပါသော မိန်းကလေး၏တောင်တင်းသန်မာသော ကိုယ်လက်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းများနှင့် မျက်နှာပေါက် အနေအထားမှာ ဆုနုရီ၏ပုံစံမျိုးဖြစ်နေသည်။ ကျေးရွာသူမိန်းကလေး၏ပုံကို ဆွဲရင်း အတ္ထာမလေသည် အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ ဆုနုရီ၏ပုံကို ရေးဆွဲမိလျက်သာဖြစ်သွားသည်။

အတ္ထာမလေ ကြက်သီးမွေးညင်းထသွားသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဆုနုရီသည် သူ၏ အသွေးအသားထဲတွင် ရောနှောပေါင်းစပ်နေသည်။ သူ့ဘဝ၏ ဓွဲခြား၍မရသော အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။

အတ္ထာမလေက သူ့ကိုယ်သူ ပြောလိုက်သည်။
 “သူ့ကိုသတ်တာ ငါပဲ။ ငါ့ကြောင့်သာ သူ့ဘဝ ဆုံးရှုံးသွားရခြင်းဖြစ်တယ်။ သူ့ကိုသတ်တဲ့တရားခံဟာ ငါပဲ”

အတ္ထာမလေသည် ယင်းသို့စဉ်းစားလျက် စုတ်တံကို လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီးလျှင် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ပုန်းခနဲ ပစ်လွှဲလိုက်လေသည်။ မျက်နှာပန်းပက်မှလည်း မျက်ရည်များ သွန်ကျလာသည်။ အလုပ်ထဲတွင် နစ်မြုပ်လျက် မိမိကိုယ်ကို မေ့သွားဖို့ ကြိုးစားအားထုတ်သည်။ သို့ရာတွင် ယင်းသို့ ပြုလုပ်နိုင်စွမ်းမရှိပေ။ ဆုနုရီသည် သူ၏ ပန်းချီကားထဲက ထွက်လာပြီးလျှင် သူ့ရှေ့တွင်လာရပ်နေသည်။

အတ္ထာမလေသည် ထိုင်ရာမှထလျက် ပထမဆုံးအကြိမ် ဆုနုရီအား ‘မိဒယ်’ အဖြစ် ထိုင်ခိုင်းလျက် ရေးဆွဲထားသော ပန်းချီပုံကို ယူလာခဲ့သည်။ ထိုပန်းချီပုံကို ရင်ဖြင့်အပ်လျက် အတ္ထာမလေသည် သက်ပြင်းတစ်မျက် ရှူထုတ်လိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆုနုရီဟာ မိန်းမသားတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ ဘဝ၏ ချို့မြန်တဲ့ အရသာကို ငါ့ရှေ့မှာ သူ့ဖွင့်ပြတယ်။ ငါနှင့်အတူ နေထိုင်ရင်း မိမိဘဝ၏အမှတ်သည် လက္ခဏာများကို ငါ၏နုလုံးသားပေါ်မှာ သူ့စတီရီပိုထားတယ်”

ထိုနေရာသို့ ကဒီရေရှန်ရောက်လာသည်ကို အတ္ထာမလေ သတိမပြုမိပေ။ ကဒီရေရှန်က သူ၏ပန်းပေါ်လက်တင်လိုက်မှသာ အတ္ထာမလေ လန်ဖြတ်သွားသည်။ ကဒီရေရှန်က အတ္ထာမလေအား ဖြည်းညှင်းစွာလှုပ်လျက် မေးလိုက်သည်။



“ဘယ်လိုလဲ အဏ္ဏမလေ။ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“သူ့ကို ဆုနုရီကို ကျွန်တော်ပဲ...”

ယင်းသို့ ပြောလျက် အဏ္ဏမလေ လည်မျို တစ်ဆို့သွားသည်။

ကိဒရေရှန်သည် ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာဖြင့် မာန်မကြိမ်းမောင်းလိုက်သည်။

“မောင်အခုလို စကားမျိုးတွေ ပြောနေရင်တော့ ဦး ဒီကို နောက်မလာတော့ဘူး”

ယင်းသို့ ပြောလျက် ကိဒရေရှန်သည် အဏ္ဏမလေအား ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာဖြင့် အားပေးစကား ပြောကြားသည်။ ဆုနုရီ သေဆုံးခြင်း၏အကြောင်းမှာ အဏ္ဏမလေ မဟုတ်ဟူ၍လည်း ရှင်းလင်းပြောကြားသည်။

“ဦးပြောတဲ့စကားကို နားထောင်ပါဦး။ ဆုနုရီဟာ ပြောင်းလဲနေတဲ့ မျိုးဆက်သစ်ရဲ့ အဆန်မပါဘဲ အခေါင်းကြီးသာဖြစ်နေတဲ့ အမှတ်လက္ခဏာတစ်ခုဖြစ်တယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်ရတာလဲ သူ့အဖြစ်မဟုတ်ဘူး။ သူ့မွေးဖွားတဲ့နေရာ၊ သူ့ကိုမွေးမြူစောင့်ရှောက်ပုံ စောင့်ရှောက်နည်း၊ သူ၏ပညာရေး၊ ပိုက်ဆံကိုသာ နတ်ဒေဝတာအဖြစ် အမှတ်ထားတဲ့ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူ့အဖွဲ့အစည်း၊ အဲဒါတွေ အားလုံးဟာ ဆုနုရီ သေဆုံးခြင်း၏ အကြောင်းတွေဖြစ်တယ်။ ဦး ကိုယ်တိုင် ကိုယ့်အိမ်ထောင်စုမှာ အဲဒီဟောက်ပြန်တဲ့ အကျင့်မျိုးဖြစ်ပွက်နေတာ တွေ့ရတယ်။ တကယ်လို့ အိမ်ထောင်စုမှာရှိတဲ့ လူကြီးသူမတွေက ဘဝအမှန်တရားကို ရှာဖွေဖို့ စိတ်မရှိရင် ကလေးသူငယ်တွေအနေနှင့် အဲဒီဘဝ၏ အမှန်တရားတွေကိုသာ ဘယ်မှာရရှိနိုင်ပါ့မလဲ။ တကယ်လို့ ဦးတို့ဟာ မိမိတို့၏ဣန္ဒြေငါးပါးကို မကောင်းတဲ့အလုပ်တွေအတွက် အသုံးမချဘဲ၊ ကောင်းတဲ့အလုပ်တွေအတွက် အသုံးချမယ်ဆိုရင် ဦးတို့ဘဝမှာ ချမ်းမြေ့ရွှင်လန်းမှု အပြည့်ရှိလာနိုင်တယ်။ ယခုခေတ်လူတွေဟာ မျက်စိနှင့် ဘယ်ဟာကို ဘယ်လိုကြည့်ရမယ်ဆိုတာ၊ နားနှင့် ဘယ်အကြောင်းကို ဘယ်လိုနားထောင်ရမယ်ဆိုတာ၊ မိမိကိုယ်ကို ဘယ်လိုထိန်းပြီး၊ ဘယ်လိုကောင်းတဲ့နေရာမှာ အသုံးချရမယ်ဆိုတာ၊ စိတ်နှလုံးကို ဘယ်လိုလှူသားဆန်တဲ့ ဂုဏ်အရည်အချင်းများနှင့် ပြည့်စုံအောင်လုပ်ပြီး၊ ဘယ်လိုယဉ်ကျေးမှုရှိလာအောင် လုပ်ရမယ်ဆိုတာ မသင်ကြားဘူး။ အဲဒါတွေဟာ လူသားတွေအတွက် အလွန်တရာ လိုအပ်တဲ့အခြေခံပညာ သင်ကြားရေးဖြစ်တယ်။ အဲဒီလို ပညာသင်ကြားရေးမျိုးကို ဒီကနေ့ ကလေးသူငယ်တွေဟာ အိမ်မှာလည်း မရရှိကြဘူး။ ကျောင်းမှာလည်း မရရှိကြဘူး။ လူ့အဖွဲ့အစည်းမှာလည်း မရရှိကြဘူး။ တစ်ချိန်တုန်းက အိမ်မှာလိုပဲ လမ်းတွေနှင့် ရွာတွေမှာလည်း ကိုယ့်အကြီးအမှူးနှင့် ကိုယ် ရိုကြတယ်။ အဲဒီလူတွေဟာ စက္ကူပေါ်မှာ လက်မှတ်မထိုးတတ်ကြပေမယ့် မိမိတို့၏ အတွေ့အကြုံအရ အဲဒီအခြေခံပညာသင်ကြားရေးကို ရရှိကြတယ်။ အဲဒီပညာသင်ကြားရေးနှင့်အညီ ကျင့်ကြံအားထုတ်ဖို့လည်း ကြိုးစားကြတယ်။ ယခုခေတ်မှာတော့ ဦးတို့ဟာ နီတိကျင့်ဝတ်ဆိုတာတွေကို စေ့ဖျောက်ထားပြီး စီးပွားရေးနယ်ပယ်မှာ အရှိန်အဟုန်နှင့် ရှေ့ရောက်အောင် အတင်းပြေးနေကြတယ်။ အခြေခံအုတ်မြစ်မရှိတဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်း၏

တိုးတက်မှုနှင့်ကျယ်ပြန့်မှုဟာ အလွန်တရာ အန္တရာယ်ရှိတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကို ဆုနုရီက ဦး တို့ကို သတိပေးသွားတယ်”

ကိဒရေရှန်သည် စိတ်ပါလက်ပါ ပြောပြနေသည်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မိမိ၏အိမ်တွင် ရုတ်တရက် ပေါ်ပေါက်လာသော ငွေမျက်လှည့်ပွဲများကို ကိဒရေရှန် မမြင်ချင်အဆုံး ဖြစ်နေသည်။ အဏ္ဏမလေက ကိဒရေရှန်၏ စကားကိုဖြတ်၍ ပြောလိုက်သည်။

“တကယ်လို့ ကျွန်တော် သူ့ကို မချိန်ရင်...”

ကိဒရေရှန်က ပြန်ပြောသည်။

“မောင်သူ့ကို ဘယ်မှာ ရိုက်လို့လဲ။ အခုနီကို ရိုက်တာမဟုတ်လား”

ယင်းသို့ပြောလျက် ကိဒရေရှန် ရယ်လိုက်သည်။

“ဦး အနားမှာရပ်ပြီး အားလုံးကို ကြည့်နေတယ်။ ဆုနုရီပြောတဲ့ အမောပစကားတွေကို ကြားရတဲ့အတွက် မောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်မသေတာဘဲ ဦး တာဝန်ထပ်ဖြစ်နေမိတယ်”

အဏ္ဏမလေကလည်း အသံထွက်ပြီး ရယ်လိုက်လေသည်။ သူ၏ စိတ်နှလုံးလည်း ပေါ့ပါးသွက်လက်သွားသည်။ ယင်းသို့ တွေ့မြင်သိရှိရသည့်အတွက် ကိဒရေရှန် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သွားသည်။ ကိဒရေရှန်ပင်လျှင် အဏ္ဏမလေ၏ အတွင်းသဘောနှိုးနှိုသော အနုပညာရှင်ကို ရှာဖွေဖော်ထုတ်ပြီးလျှင် ယနေ့အဆင့်မြင့် အနုပညာရှင်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အယ်ဒီတာ ရှုဂုဏ်ကလည်း အဏ္ဏမလေထံ မကြာခဏသွားလျက် အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်းကြည့်ရန် ကိဒရေရှန်အားပြောထားသည်။ အဏ္ဏမလေနှင့် စကားပြောရင်း ကိဒရေရှန်၏အချိန်သည် ကုန်ဆုံးကျော်လွန်သွားသည်။

“ကဲကောင်းပြီ၊ ဦး သွားလိုက်ဦးမယ်” ယင်းသို့ပြောလျက် ကိဒရေရှန် ထရပ်လိုက်သည်။ အိမ်ခန်းထဲက ထွက်သွားရင်းနှင့်လည်း ပြောလိုက်သည်။

“အသက်ရှင်နေစဉ်တုန်းက ဒီကလေးမ မောင်ကို နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲသမျှနှင့် တော်လောက်ပါပြီ။ အခု သူ ကွယ်လွန်သွားပြီးတဲ့နောက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ညှဉ်းဆဲနှိပ်စက်ခွင့်မပေးပါနဲ့တော့”

ကိဒရေရှန်ထွက်သွားသည်။ အဏ္ဏမလေသည် တစ်ဖန် ပန်းချီရေးဆွဲခြင်းအလုပ်၌ နှစ်မြုပ်သွားပြန်သည်။ ယင်းအလုပ်မှာ လွယ်ကူသည့်အလုပ်မဟုတ်ပေ။ တစ်နေရာတည်း၌ ထိုင်လျက် ပန်းချီရေးဆွဲနေသည့်အတွက် သူ၏ခါးမှာ ကျိုးသလိုလို ဖြစ်နေသည်။ သို့ရာတွင် ပန်းချီရေးဆွဲသည့်အလုပ်ကို အားသွန်ခွန်စိုက်လုပ်နေသည်။ တက်ကြွလှုပ်ရှားမှုလည်း ရှိနေသည်။ ထိုအချိန်၌ အဏ္ဏမလေသည် စက်ရပ်ကဲ့သို့ တစ်မျိုးတည်းသောပုံများတွင် ထပ်ခါထပ်ခါ ဆေးရောင်ခြယ်သည့်အလုပ်မျိုးကို မလုပ်ပေ။ သူ၏ ပုံတိုင်းပုံတိုင်းသည် အသစ်ဖြစ်ကြသည်။ ပန်းချီပုံတိုင်းပုံတိုင်းသည် ဆန်းသစ်သော အနုပညာဖန်တီးမှုတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။

နောက်နှစ်ရက် ညနေချမ်းအချိန်၌ ရှာရဒါသည် အတ္တာမလေကို ရှာရင်း အတ္တာမလေ၏ စတုဒီယိုသို့ ရောက်လာသည်။ ဆန္ဒရှိကွယ်လွန်သွားသည့်သတင်းကို ကြားသိရသည်ဖြစ်၍ ရှာရဒါသည် အတ္တာမလေထံ သတင်းပေးလာပြီးလျှင် ကိစ္စဝိဇ္ဇာ ပြုလုပ်ပြီး သည်အထိ အတ္တာမလေတို့ထံ၌ နေသည်။ ထို့နောက်တွင်လည်း ရှာရဒါသည် အတ္တာမလေနှင့် နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ် စေတ့သေးသည်။

ထိုနေ့ အတ္တာမလေထံ ရောက်လာသည်နှင့် ရှာရဒါက ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မ သတင်းကောင်းတစ်ခု သယ်ဆောင်လာတယ်”

ယင်းသို့ပြောလျက် ဆိုဖာပေါ်၌ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ထိုအချိန်၌ အတ္တာမလေအနေနှင့်လည်း နားဖို့ လိုအပ်လာသည်ဖြစ်၍ ကုလားထိုင်တစ်လုံးဆွဲလျက် ရှာရဒါအနီးသို့ လာထိုင်သည်။

“အနုပညာကောလိပ်မှာ ကျွန်မ ဆရာမအလုပ်ရပြီ။ မနေ့ကပဲ အကြောင်းကြားစာရတယ်။ ကျွန်မ အခု စိတ်အေးလက်အေး ရှိသွားပြီ။ စားရေး၊ သောက်ရေးကိစ္စများနှင့် ပတ်သက်ပြီး အိမ်ကလူတွေ ကျွန်မကို ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးအဖြစ် အမှတ်ထားကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

အတ္တာမလေသည် အလွန်တရာ အားရဝမ်းသာဖြစ်သွားပြီးလျှင် ရှာရဒါအား ချီးကျူးစကား ပြောကြားသည်။

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက် အားရဝမ်းသာဖြစ်နေတာလဲ”

“ရှာရဒါရဲ့အခက်အခဲတွေကို ကျွန်တော်သိတယ်။ ဟိုတုန်းက ကျွန်တော် ရှာရဒါကို အကူအညီပေးနိုင်တဲ့အခြေအနေ မရှိခဲ့ဘူး။ တကယ်လို့ ကျွန်တော် အကူအညီပေးချင်ဦးတော့ ရှာရဒါက ကျွန်တော့်ကို အဲဒီလိုလုပ်ခွင့်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ အခု ကျွန်တော် အဲဒီလိုကြောင့်ကြ နေ့စရာမလိုတော့ဘူး”

ရှာရဒါသည် ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှုအပြည့်ရှိသောအကြည့်ဖြင့် အတ္တာမလေကို ကြည့်၍ ပြုံးနေသည်။ အတ္တာမလေ၏ စိတ်နှလုံးထဲတွင် မိမိနှင့်ပတ်သက်၍ အကြင်နာတရားရှိသည်ဟူသောအချက်ကို ယနေ့မှသာလျှင် ရှာရဒါ သိရှိရိပ်မိသွားသည်။

“ရှင် အဲဒီအကြောင်း အရင်က ကျွန်မကို ဘာကြောင့်ပြောမပြတာလဲ”

“တကယ်လို့ ရှာရဒါက ကျွန်တော့်ကို ဒီသတင်းပြောမပြရင် ကျွန်တော်ကလည်း ပြောပြဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ နှုတ်နှင့်ပြောရုံသာ ပြောပြနေလို့ ဘာအကျိုးရှိမှာလဲ”

ရှာရဒါက ဂုဏ်ယူစွာဖြင့် ပြောပြသည်။

“အာနန္ဒီက မကြာခဏ ကျွန်မကို အကူအညီပေးပါတယ်။ ကောလိပ်တက်တဲ့ စရိတ်ကို သူနှင့် သူ့အဖေကပဲ ပေးကြတယ်။ သူ့အဖေထောက်ခံစာနှင့်ပဲ ကျွန်မ အဲဒီအလုပ်ကို ရတာ”

လူတို့သည် အလွန်တရာကြီးကျယ်သည့် အလှူဒါနမျိုးကို မပြုလုပ်ကြစေကာမူ အကယ်၍ မိမိခွမ်းအားရှိသလောက် လူနှစ်ယောက် သုံးယောက်လောက်ကို အကူအညီ ပေးလျှင်လည်း ကမ္ဘာလောက၌ ဆင်းရဲဒုက္ခ၏အတိုင်းအတာသည် လျော့နည်းသွားစေရာ အကြောင်းရှိသည်ဟူ၍ အတ္တာမလေ စဉ်းစားမိသည်။

ထိုအချိန်၌ ကဒီရေရှန်ကပင်လျှင် မိမိဘဝ၏လမ်းကြောင်းကိုလည်း ပြောင်းလဲစစ်လိုက်သည်ဟူ၍ အတ္တာမလေ တွေးမိသည်။ အတ္တာမလေ၏ စိတ်နှလုံးသည် ကတညာတကတဝေဒီတရား အပြည့်ဖြစ်နေလေသည်။



အတ္တာမလေသည် အစားအသောက်ကိုမေ့လျက် သူ့ပန်းချီပုံတွေထဲမှာသာ နစ်မြုပ်နေသည်ဟူ၍ မိနာချီအမွှာလက ရှာရဒါအား ပြစ်တင်စကား ပြောပြသည်။ ရှာရဒါသည် အောက်ထပ်ဆင်းသွားပြီးလျှင် မိနာချီအမွှာလ ချက်ပြုတ်ထားသော စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များကိုယူပြီး အပေါ်ပြန်တက်လာသည်။ အတ္တာမလေ လက်နှင့် ပါးစပ်ရေဆေးပြီး ပြန်မလာခင် ရှာရဒါသည် အခန်းကို ရှင်းလင်းထားလိုက်သည်။ ထမင်းဟင်းများကို အတ္တာမလေအားလည်း ကျွေးသည်။ မိမိကိုယ်တိုင်လည်းအတူ စားသည်။

ရှာရဒါက ပြောသည်။

“ရှင်အမေပြောတဲ့စကားကိုကြားရတော့ ရှင်ကို ထမင်းကျွေးဖို့ ကျွန်မ နေ့တိုင်း ရှင်ဆီလာရလိမ့်မယ်လို့ တွေးမိသွားတယ်”

“တကယ်လို့ ရှာရဒါလည်း ကျွန်တော်နှင့်အတူ ထမင်းစားမယ်ဆိုရင်တော့ ဆက်ဆက်လာပါ”

“အိမ်မှာ တယ်လီဖုန်းတပ်ပါ။ အနုပညာကောလိပ်ကနေပြီးတော့ ကျွန်မ ရှင်ကို ထမင်းစားဖို့ သတိပေးမယ်။ ညနေအိမ်ပြန်တဲ့အခါကျတော့ ကျွန်မဒီကို ဝင်လာပါမယ်။ ရှင်ဟာ တော်တော်အဖျင်းထုတ်လူ ဖြစ်တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် ဂရုမစိုက်ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ အနုပညာကောလိပ်ကျောင်းတက်တဲ့အချိန်တုန်းက အာနန္ဒီက ရှင်ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ဖို့ ကျွန်မကို တာဝန်ပေးထားတာဖြစ်တယ်”

အတ္တာမလေ စပ်မဆိတ်ဖြစ်သွားသည်။ အိမ်အနီးအနား၌ နေသော်လည်း အာနန္ဒီသည် ယခုအခါတွင် သူထံ မလာသလောက်ပင်ဖြစ်နေသည်။ မာဏိက္ကံ ပြန်ရောက်လာပြီ။ အာနန္ဒီက အကြွေးကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ လုပ်စရာရှိသမျှကို သူကိုယ်တိုင်လုပ်မည်ဟူ၍ အတ္တာမလေထံမှ ရှေ့နေ၏နိတစ်ကို ယူထားသည်။ ဆန္ဒရှိရှိစဉ်က လာသကဲ့သို့ ယခုအခါ၌ အာနန္ဒီ အတ္တာမလေထံ မလာတော့ပေ။

ရှာရဒါကပြောသည်။

“အာနန္ဒိ ယောက္ခမကြီးရဲ့ ဝိနိဝရပ်ဗျယ်မှုနှင့် ဟာဏိကုန်ရဲ့ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆက်ဆံမှုဟာ တစ်နေ့တခြား ကြီးထွားလာတယ်။ ကျွန်မလာတာတောင် သူတို့ မကြိုက်ဘူး။”

အတ္တာမလေသည် သက်ပြင်းရှည်ကြီး ရှုထုတ်လိုက်သည်။ အာနန္ဒိနှင့် ပတ်သက်၍ ရှာရဒါအား မည်သို့ပြောမပြနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

ရှာရဒါထပြီ အတ္တာမလေ၏ပန်းချီပုံများကို ကြည့်ရှုသည်။ ထိုပန်းချီပုံများကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ရှာရဒါ အံ့သြငေးမောသွားသည်။ အတ္တာမလေသည် အသက်အရွယ် ငယ်ငယ်ကလေးနှင့်ကြီးကျယ်သော အနုပညာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်သွားပြီဟူ၍ ရှာရဒါ အံ့သြအံ့ဝ ယုံကြည်သွားသည်။ အတ္တာမလေ၏ အတွင်းသန္တာန်၌ တည်ရှိနေသော မွေးရာပါ အနုပညာစွမ်းရည်သတ္တိကို သိရှိနားလည်သွားသည့်အလား ရှာရဒါသည် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားသည်။

ရှာရဒါကပြောပြသည်။

“ရှင် ပုံတွေကို တွေ့မြင်ရတော့ ကျွန်မအနေနှင့် ပန်းချီဆွဲလို့ မသင့်တော်တော့ဘူးလို့ ထင်မိတယ်။ ကျွမ်းကျင်မှုနှင့် အလေ့အကျင့်ပြုမှုတို့ဟာ ဒီအနုပညာနှင့် ဘယ်လိုမှ ဆက်စပ်ခြင်းမရှိဘူးလို့ ထင်ရတယ်။ ဒီအနုပညာဟာ အရောင်အမျိုးမျိုး၊ အသွင်အမျိုးမျိုးနှင့် သူ့ဟာသူ အတွင်းသန္တာန်ထဲက ကြွတက်လာရတာဖြစ်တယ်။ ဒီအနုပညာနှင့် တိုက်ပွဲဝင်ရင်း ဝင်ရင်း ကျွန်မတော့ မောနေပြီ”

“ကျွန်တော် အဲဒီလိုပြောတာ မကြိုက်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ရေးဆွဲတဲ့ ပုံတွေထဲမှာ လည်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အားမရတဲ့ပုံတွေရှိပါတယ်။ ရှာရဒါနှင့် တခြားလူတွေ ဆွဲတဲ့ ပန်းချီပုံတွေမှာ တစ်မူထူးခြားနေတဲ့အလှကို ကျွန်တော်တွေ့ရပါတယ်။ စံပယ်ပန်း ပွင့်တဲ့ အတွက် နင်းဆီကို မပွင့်ရဘူးလို့ ပြောလို့မရပါဘူး။”

“ရှင်က ဘယ်လိုပြောတာလဲ၊ စံပယ်ပွင့်တွေက နတ်သုဒ္ဓါ မိုးရွာချနေသလို ထင်နေရတယ်”

ယင်းသို့ ပြောပြီးလျှင် ရှာရဒါသည် အတ္တာမလေအား ခန့်လိုက်သည်။ အယ်ဒီတာ ရှာရဝဏန်သည် အနုပညာနှင့်ပတ်သက်၍ လှုပ်ရှားမှု အသစ်တစ်ရပ် ပြုလုပ်လိမ့်မည်ဟူ၍ လည်း ရှာရဒါက အတ္တာမလေအား ပြောပြလိုက်သည်။

ရှာရဒါက ပြောသည်။

“ရှာရဝဏန်ဟာ ကျွန်မတို့ယဉ်ကျေးမှုကို တစ်ဖန်ပြန်ပြီး အဖတ်ဆယ်ဖို့အတွက် စီမံကိန်းကြီးတွေကို လုပ်နေတယ်။ မကြာခင် လှုပ်ရှားမှုကြီးတစ်ခု လုပ်လိမ့်မယ်။ သူ့အလုပ် ဌာနမှာ အရှိန်အဟုန်နှင့် လုပ်ငန်းတွေများစွာ လုပ်နေတယ်။ အချိန်ရရင် ကျွန်မလည်း သူ့ဆီ ခဏတဖြတ်လောက် သွားဦးမယ်”

အတ္တာမလေက တအံ့တဩနှင့် မေးလိုက်သည်။

“အနုပညာနှင့် ပတ်သက်တဲ့ လှုပ်ရှားမှုဟုတ်လား”

“ပုန်ဂလပွဲတော်မတိုင်ခင် တစ်လောက်စပြီး မဒရပ်မှာ အဲဒီလှုပ်ရှားမှုကို စတင် ပြုလုပ်လိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါမှာ အနုပညာ အထူးထုတ်စာစောင်ကို ထုတ်လိမ့်မယ်။ ပြည့်တစ်ခု ကိုလည်း ခင်းကျင်းပြုသလိမ့်မယ်။ အစည်းအဝေးပွဲတွေ လုပ်လိမ့်မယ်။ ဟောပြောပွဲတွေ လုပ်လိမ့်မယ်။ စာနယ်ဇင်းများကတစ်ဆင့် ပန်းချီအနုပညာ ပြန့်ပွားသွားအောင် လုပ်လိမ့်မယ်။ အယ်ဒီတာကြီး သိပ်တက်ကြွနေတယ်။ အဲဒီလုပ်ငန်းတွေကို အောင်မြင်အောင် ကြိုးပမ်း အားထုတ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်နေရတယ်”

အတ္တာမလေကလည်း စိတ်တက်ကြွလာသည်။

“အဲဒီလုပ်ငန်းတွေ လုပ်ဖို့အတွက် ငွေ ဘယ်ကရမှာလဲ”

“အဲဒီအသုံးစရိတ်အတွက် အယ်ဒီတာကြီးကိုယ်တိုင် ကျွန်မလိမ့်မယ်။ သူ မိတ်ဆွေ တွေက သူ့ကို ငွေထောင်ပေါင်းများစွာ ပေးကြတယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ကျွန်မတို့ တိုင်းပြည်မှာရှိတဲ့ စော်ဘွားတွေ၊ ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေရဲ့ စိတ်နှလုံးထဲမှာ အနုပညာနှင့် ပတ်သက်ပြီး လေးစားမှုဖြစ်ပေါ်လာစေဖို့အတွက် ကောင်းပေဆိုတဲ့ပန်းချီကားတွေကို သိန်းနှင့် သောင်းနှင့် ဝယ်ပြီးတော့ အဖိုးနှုန်းချိုချိုနှင့် ရောင်းဖို့ကြံနေကြတယ်။ အဲဒီပွဲအတွက် ရှင် ရေးဆွဲထားတဲ့ ပန်းချီကားတွေကိုပဲ ပိုစတာလုပ်ကြလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ အခု သူတို့တစ်တွေဟာ အနုပညာအတွက် အရူးအမူးဖြစ်နေကြတယ်။ ကမ္ဘာ့ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှုတစ်ခုကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ အိန္ဒိယနိုင်ငံရဲ့ ရှေးအကျဆုံး နိုင်ငံသူနိုင်ငံသားများဖြစ်ကြတဲ့ ကျွန်မတို့ ပြည်နယ်သားတွေဟာ ပုန်ဂလပွဲသဘင် အခမ်းအနားနှင့်ပတ်သက်ပြီး ပေးပို့ကြတဲ့ ဝယ်ပြု ချီးကျူးစာလွှာတွေကိုဖတ်ပြီး သူတို့ တတွေမျက်လုံးတွေမှာ သွေးရောင်လွှမ်းလာကြတယ်။ အဲဒါကြောင့် အယ်ဒီတာကြီးက ပုန်ဂလပွဲသဘင်မှာ ဒီလှုပ်ရှားမှုကြီးကို အစပြုဖို့ စဉ်းစား နေတာဖြစ်တယ်”

အတ္တာမလေက ပြောသည်။

“ဂန္တီကြီးဟာ ပင်လယ်ထဲက လက်တစ်ဆုပ်စာ ဆားယူပြီးတော့ သူ့လှုပ်ရှားမှုကို အစပြုခဲ့တယ်။ ဂန္တီကြီး၏လှုပ်ရှားမှုဟာလည်း အခုလှုပ်ရှားမှုလိုပဲ မဟုတ်လား”

“ဂန္တီကြီး ကျေးဇူးရှိတဲ့ လူတွေအားလုံးက ဂန္တီကြီးကို ဝိုင်းဝန်းတူညီကြတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဂန္တီကြီးရဲ့လှုပ်ရှားမှု အောင်မြင်သွားဖြစ်ဖြစ်တယ်။ ပုန်ဂလပွဲသဘင်မှာ ဆုတောင်း မေတ္တာပို့ကြတဲ့ လူတွေဟာ တကယ်လို့ အဲဒီပွဲသဘင်ရဲ့ မြင့်မြတ်စင်ကြယ်မှုကို နားလည် ကြတယ်ဆိုရင် အခု လှုပ်ရှားမှုဟာလည်း မအောင်မြင်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ ကျွန်မတို့ ဘိုးဘွားဘီဘင်များဟာ သူတို့ရဲ့လုပ်ငန်းဖြစ်တဲ့ လယ်ယာအလုပ် တိုးတက်ကြီးပွားမှု ရှိဖို့ အတွက် ကြံ စသည်တို့နှင့် ဘုရားသခင်ကို ပူဇော်ပသကြတယ်။ အဲဒီအခါမျိုးမှာ ကျွန်မတို့ရဲ့



ဘိုးဘွားဘီဘင်များဟာ လယ်ယာလုပ်ငန်းမှာ အထောက်အကူဖြစ်တဲ့ ကျွဲနွားတွေကိုလည်း မမေ့ကြဘူး။ ပွဲသဘင်အမျိုးမျိုးမှာ ဆုတောင်းပေးစရာလွှာ ပေးပို့တဲ့အလေ့အထကို ကျွန်တို့ နိုင်ငံခြားသားတွေထိက သင်ယူကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ နိုင်ငံခြားသားတွေဟာ ဆုတောင်းပေးစရာလွှာပို့တဲ့အချိန်မှာ မိမိတို့ရဲ့ ဆုတောင်းပေးစရာ သဝဏ်လွှာများမှာ အဲဒါပွဲလမ်းသဘင်နှင့် မအပ်စပ်တဲ့ ကပြကိန်းစုရ် ပန်းချီပုံတွေကို ဖော်ပြထားကြဘူး။ အဲဒီလို လုပ်တာတောင်မှ နိုင်ငံခြားတွေက စတာနေလူရိုင်းတွေ မိမိတို့မှ ကမ္ဘာ့ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှုကို ကိုယ်စားပြုနေကြတဲ့ အလှူတရား ယဉ်ကျေးတဲ့လူတွေဖြစ်တယ်လို့ ပြောနေကြသေးတယ်။

အတ္ထာမလေ၏ စိတ်နှလုံးသည် ထိခိုက်မှာကျင်သလို ဖြစ်သွားသည်။ နက်နက်နဲနဲ စဉ်းစားကြည့်လိုက်သည်။ ကိုးရိုးကားယား အဝတ်အစားတွေကို ဝတ်စားဆင်ယင်ထားကြသော ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်များ၏ပုံများကို ဆုတောင်းပေးစရာလွှာသဝဏ်လွှာစာများတွင် ရိုက်နှိပ်ဖော်ပြသော ဓလေ့ထုံးစံအသစ်တစ်ခု ငါတို့ တိုင်းပြည်၌ ခေတ်စားနေပြီ။ ယင်းဓလေ့မျိုး အခြားနိုင်ငံများ၌ မရှိပေ။ တောင်သူလယ်သမားများ အစော်ကားခံရသော တိုင်းပြည်၌ ဆန်ရေစပါး မချို့တဲ့ဘဲ ဘယ်မှာရှိမည်နည်း။ မိမိတို့၏ နယ်မြေပေါ်တွင် ရှင်သန်ကြီးထွားလာခဲ့သော အနုပညာများကိုမေ့နေကြသော လူတွေ ပေါများသည့်နိုင်ငံ၌ တောနေလူရိုင်းတို့၏ အရေအတွက် ဘယ်မှာမများဘဲ ရှိမည်နည်း။

ယင်းသို့ စဉ်းစားပြီးလျှင် အတ္ထာမလေက ပြောပြသည်။

“ရှာရဒါ၊ အယ်ဒီတာ ရှာရဝဏ်ရဲ့အကြံကို ကျွန်တော်ကောင်းကောင်း နားလည်သွားပြီ။ ကျွန်တော်ကို သူ့ရွာလွှတ်ပြီး အခုလို ပန်းချီပုံတွေ ဘာကြောင့်အဆွဲခိုင်းတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွားပြီ။ အဲဒီပန်းချီပုံတွေဟာ လက်တစ်ဆုပ်စာလောက်ရှိတဲ့ သူဌေး သူကြွယ်တွေရဲ့ အိမ်ကြီးရခိုင်တွေကို ကျက်သရေရှိစေရုံမျှသာမကဘဲ ဆုတောင်းပေးစရာ သဝဏ်လွှာများအဖြစ် ပစ္စည်းမဲ့ဆင်းရဲသားတွေရဲ့ တံအိမ်များအထိ ဝင်ရောက်သွားစေနိုင်ဖို့ ကျွန်တော် ဆန္ဒထက်သန်နေတယ်။”

ရှာရဒါနှင့် အတ္ထာမလေတို့သည် ထိုပန်းချီပုံများကို အမြင်သစ်ဖြင့် ကြည့်ကြသည်။ မိမိရေးဆွဲထားသော ပန်းချီပုံတစ်ပုံ တွေ့ရသောအခါ ယင်းပုံ၌ မိမိတို့ကိုယ်တိုင် ကြိုးစားအားထုတ်ပြီးမှ စားသောက်ကြသော တခြားလူတွေကိုလည်း ကျွေးမွေးသော ငြိမ်းချမ်းစွာ နေထိုင်ကြသည့် တောင်သူလယ်သမားများနှင့်ပတ်သက်၍ မိမိ၏ကျေးဇူးအသိကို ဖော်ပြထားသည်ဟူ၍ အတ္ထာမလေ သိမြင်သွားသည်။ သူ၏ ပန်းချီပုံအားလုံးသည် ပုန်ဂလပွဲတော်၏ စင်ကြယ်မြင့်မြတ်မှုကို ဖော်ပြနေကြသည်။

‘ပုန်ဂလ’ (ဆန်ဖြုတ်ချို)၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ဖြစ်သောဆန်သည် ပြည်သူအပေါင်းတို့၏ ပင်ပိုင်ပန်းပန်းလုပ်ရသော လုပ်အားကို ညွှန်ပြနေလျက် ကျွန်အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုဖြစ်သောကြံ့ရည်သည် ပြည်သူပြည်သားတို့၏ အနုပညာအသိကို ညွှန်ပြနေသည်။



အတ္ထာမလေ၏ ပန်းချီပုံများလည်း ယင်းနှစ်မျိုးနှစ်စားသော အတွေးအခေါ်ကို ဖော်ပြနေကြသည်။

“သူရဲကောင်းတွေက အားကောင်းမောင်းသန် နွားထီးကြီးများကို နဖားကြိုးထိုးပြီး ဦးချိုတွေမှာ ချည်ထားတဲ့ငွေအိတ်နှင့် သမီးပျိုလှလှကို လက်ဆောင်ပတ္တာအဖြစ်ရရှိတဲ့ အဖြစ်အပျက်မျိုးကို ရှင် ပန်းချီပုံတွေထဲမှာ ဘာဖြစ်လို့ ရေးဆွဲထားသလဲ။”

“ပုန်ဂလပွဲတော်ကျတော့ ကျွန်တော် နောက်ထပ် အဲဒီရွာကို သွားဦးမယ်။ မန်ဂိုပိရတ္တူအမည်ရှိတဲ့ ရှာရဒါ အခုပြောပြနေတဲ့ အကန့်ပတ်သက်တဲ့ပုံတွေကို ရေးဆွဲမလာ ဖြစ်ခဲ့ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်လည်း သိပါတယ်။ ရှေးဟောင်း တမိလ်ကျမ်းစာအုပ်ဖြစ်တဲ့ ‘ကလိတ္တိုဂေါ’မှာ အဲဒီအကကို ‘အေရတလုဗဒလ’ (နွားများကို နဖားကြိုးထိုးခြင်း)လို့ ပြောပြထားတယ်။ အဲဒီအကဟာ နွားကျောင်းသား လူငယ်လူရွယ်များ အပျော်အပါး ကစားကြတဲ့ ကစားနည်းတစ်မျိုးဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ဒေသမှာ အဲဒီအလေ့အထ ခေတ်စားလာခဲ့တာကြားပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ကျေးရွာသူရွာသားတွေ အဲဒီအလေ့အထကို မေ့မသွားကြခင် ကျွန်တော်တို့ ပန်းချီပုံများရေးဆွဲပြီး ထိန်းသိမ်းထားသင့်ကြတယ်။”

ရှာရဒါက ပြောသည်။

“ရှာရဝဏ်တို့ရဲ့ရွာ ရှင်နောက်ထပ်သွားတဲ့အခါ ကျွန်မလည်း ရှင်နှင့်အတူ လိုက်ခဲ့မယ်။ အဲဒီအချိန်ကျရင် ကျွန်မတို့ ကျောင်းလည်းဝိတ်ပါလိမ့်မယ်။”

အတ္ထာမလေက ပြောလိုက်သည်။

“ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ ဆက်ဆက်လိုက်နဲ့”

ယင်းသို့ပြောလျက် ရှာရဒါ၏မျက်လုံးတို့ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ရှာရဒါ ဘာကြောင့် ဦးခေါင်းငုံ့သွားသည်မသိပေ။ ရှာရဒါ၏မျက်နှာတွင် ရှက်သွေးရောင် ဖြန်းသွားသည်ဟု အတ္ထာမလေ ထင်မှတ်သွားသည်။



အနုပညာနှင့်ပတ်သက်သော ထိုလူပုဂ္ဂိုလ်များကို မှီကြီးသည် မဒရပ်မြို့ရှိ အနုပညာဝါသနာပါသူများနှင့် လူငယ်လူရွယ်တို့၏အကြား၌ အုတ်အော်သောင်းတင်းဖြစ်သွားစေခဲ့သည်။ မဒရပ်မြို့အပြင်ဘက် တမိလ်နာဒူးပြည်နယ်တစ်ခုလုံး၌လည်း ယင်းသတင်းသည် ပျံ့နှံ့သွားသည်။ ပုန်ဂလပွဲတော်၌ ပုန်ဂလပွဲတော်အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ပေးပို့ကြသည့် အဝတ်မလုံတလုံဝတ်ထားသော မိန်းမပျိုများ၏ မြူဆွယ်သည့်ပုံများ ရိုက်နှိပ်ထားသော ဆုတောင်းပေးစရာလွှာများကို မီးရှို့ပစ်လိုက်ကြသည်။

“အကယ်၍ ကျုပ်တို့အဆိုးကို ဖယ်ရှားပစ်ဖို့မကြိုးစားလျှင် ဤနိုင်ငံ၌ အကောင်းထွန်းကား ဖြန့်ပွားမလာနိုင်”ဟူ၍ အယ်ဒီတာ ရှာရဝဏ်က ထုတ်ပြန်ကြေညာလိုက်မလှသည်။



www.burmeseclassic.com

အတ္ထာမလေနှင့် အခြားပန်းချီဆရာအချို့ ရေးဆွဲထားသော ပုံတော်များသည် ခြုံ၏ လမ်းကြားလမ်းငယ်အသွယ်သွယ်တို့အား အသရေတိုးမြှင့်ပေးနေကြသည်။ ထိုပန်းချီ အနုပညာရှင်တို့၏ ထောက်ပံ့အားပေးမှုကြောင့် အနုပညာနှင့်ပတ်သက်သော ထိုပွဲသဘင်၏ သတင်းစကားသည် ပြည်သူလူထုအထိ ရောက်ရှိသွားသည်။

ပန်းချီပုံများစွာ၌ တောင်သူ လယ်သမားတို့၏လုပ်အားကို ဖော်ပြထားကြသည်။ အချို့ပန်းချီပုံများစွာ၌ တောင်သူလယ်သမားတို့၏ဘဝနှင့် ခွဲခြား၍မရသော အင်္ဂါ အစိတ် အပိုင်းများဖြစ်ကြသည့် တောင်သူလယ်သမားတို့၏ ပျော်ရွှင်ဖွယ်အမျိုးမျိုးကိုလည်း ရေးဆွဲ ထားကြသည်။ ပန်းချီပုံတိုင်း၌ ပြည်သူလူထုကို လှဆော်သော "ပုန်ဂလအစားအစာတို့ စားသောက်ကြသော ပြည်သူအပေါင်းတို့၊ ကျွန်ုပ်တို့အား မေ့မထားကြပါနှင့်။ တိုင်းပြည်၏ အစဉ်အလာကို မျှောက်ဖျက်မထားကြပါနှင့်" ဟူသော ဝါကျကို ပုံနှိပ်ဖော်ပြထားသည်။

နေ့စဉ်နေ့တိုင်း နေရာအနှံ့အပြား၌ လူထုအစည်းအဝေးပွဲများ ပြုလုပ်ကျင်းပပြီးလျှင် ယင်းအစည်းအဝေးပွဲများ၌ ကျွန်ုပ်တို့ တိုင်းပြည်နိုင်ငံ၏ စာပေ၊ ယဉ်ကျေးမှု၊ ဘဝနေနည်း၊ အစရှိသည်တို့နှင့်ပတ်သက်၍ ဆွေးနွေးခြင်း၊ ဟောပြောခြင်းများကို ပြုလုပ်ကြသည်။ ပန်းချီအနုပညာရှင်များ၏ ဆေးရောင်စုံပန်းချီကားအလှများကို အရေအတွက် သိန်းပေါင်း များစွာရိုက်နှိပ်ပြီးလျှင် အဖိုးနှုန်းချိုသာစွာဖြင့် ရောင်းချကြသည်။ ပြက္ခဒိန်၊ ဆုတောင်းမေတ္တာ သဝဏ်လွှာ၊ ဒိုင်ယာရီတို့လည်း ပန်းချီပုံများကို ရိုက်နှိပ်ဖော်ပြထားကြသည်။ ရှုဂဝဏ်နည်း သူ၏စာစောင် "ကလိုက်မလာ"ကို ပန်းချီအနုပညာ အထူးထုတ်အဖြစ် ထုတ်ဝေဖြန့်ချိ လိုက်သည်။ ပန်းချီအနုပညာပွဲများနှင့် စည်းဝေးသဘင်များကိုလည်း နေရာအနှံ့အပြား ကျင်းပပြုလုပ်ကြသည်။ သတင်းစာများ၏ အကူအညီရရှိသည်ဖြစ်၍ ရှုဂဝဏ်နည်း အနုပညာနှင့်ပတ်သက်သော ယင်းပွဲသဘင်၏သတင်းကို အလှမ်းဝေးကွာသောနေရာများသို့ အထိ ရောက်အောင်ပြုလုပ်လိုက်လေသည်။

စာစောင်တစ်ခု၏ ခေါင်းကြီးပိုင်း၌ ဤသို့ရေးသားဖော်ပြထားသည်။

"မိမိ၏ယင်းလှုပ်ရှားမှုဖြင့် ရှုဂဝဏ်နည်းသည် ကျွန်ုပ်တို့အား ဤကဲ့သို့သော အကြောင်းအရာနှင့်ပတ်သက်၍ ကိုယ်ကျိုးမကြည့်ဘဲ သမာသတေကုကျ ဆင်ခြင်စဉ်းစား သည့် ပုဂ္ဂိုလ်များသည် အကယ်၍ မိမိတို့ကိုယ်တိုင် ကြီးပမ်းအားထုတ်ကြမည်ဆိုလျှင် တိုင်းပြည်အတွက် မည်သည့်အရာကိုမဆို မစွမ်းဆောင်နိုင်ဘဲ ရှိမည်မဟုတ်ပေ။ ပန်းချီ အနုပညာအတွက်မျှသာမက စာပေ၊ ဂီတ၊ ပြဇာတ်၊ လက်မှုပညာစသော တခြားအနုပညာ များအား မြေတောင်မြောက်ပေးရန်အတွက်လည်း ဤကဲ့သို့သော လှုပ်ရှားမှုများ လိုအပ်ပေ၏။"

သတင်းစာများ၌ ထည့်သွင်းဖော်ပြသော ယင်းလှုပ်ရှားမှုသတင်းကို ဖတ်ရ၍ ပွဲသဘင်သို့ ရောက်လာပြီးလျှင် ပြပွဲကိုကြည့်ရှုသော အနုပညာမြတ်နိုးသူ နိုင်ငံခြားသား တစ်ယောက်က ရှုဂဝဏ်နည်းအား ပြောပြသည်။

"ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဒီပန်းချီပုံတွေဟာ အလွန် အဆင့်မြင့်တဲ့ပန်းချီပုံတွေဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ဟာ ဒီပန်းချီပုံတွေကို ပိုစတာနှင့် ဆုတောင်းမေတ္တာသဝဏ်လွှာတွေမှာ ပုံနှိပ်ပြီး ပန်းချီပုံတွေရဲ့တန်ဖိုးကို လျှော့ချပစ်နေကြတယ်။ အဲဒီလိုလုပ်တာဟာ သင့်လျော်ပါ မည်လား။"

ရှုဂဝဏ်နည်းက ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ရှင်းပြသည်။

"လက်တစ်ဆုပ်စာလောက်ရှိတဲ့ သူဌေးသူကြွယ်တို့ကိုသာ အနုပညာအရသာ ခံစားနိုင်ခွင့်ပေးဖို့ ကျုပ်တို့ မရည်ရွယ်ဘူး။ စစ်မှန်တဲ့ အနုပညာရှင်တွေဟာ သာမန်ပြည်သူ လူထုနှင့် ဝေးကွာသွားလို့ရှိရင် ငွေလေဘတက်ပြီး ဘာမဆိုလုပ်ဖို့ ဝန်မလေးတဲ့ လူလိမ်လူညာ တစ်နပ်စားသမားများအဖြစ်နှင့် ပြည်သူလူထုကို လက်တစ်လုံးကြွား လုပ်ကြလိမ့်မယ်။ ခေတ်အဆက်ဆက်က ခေတ်စားလာခဲ့တဲ့ ကျုပ်တို့နိုင်ငံ၏ အဓိကလုပ်ငန်းဖြစ်တဲ့ လယ်ယာ စိုက်ပျိုးမှုအတွက် ကျင်းပပြုလုပ်တဲ့ ဒီမြင့်မြတ်စင်ကြယ်တဲ့ ပုန်ဂလပွဲတော်ဟာ ယခုခေတ်မှာ ပုံပျက် ပန်းပျက်ဖြစ်လာတယ်။ မဲ့ရွန်းထင်းလာတယ်။ ယခုအခါမှာ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်မှာရှိတဲ့ လူငယ်လူရွယ်တွေဟာ ဘုရားကျောင်း ဆောက်လုပ်ပြီးတော့ ဘုရားကျောင်းမှာ ရုပ်ရှင် သရုပ်ဆောင်များ၏ မြူဆွယ်နေတဲ့ပုံများကိုပင် ချိတ်ဆွဲလာကြဖို့ရှိတယ်။ အဲဒီလူတွေကို မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို မည်သည့်နေရာမျိုး၌ မည်ကဲ့သို့ ချီးကျူးဂုဏ်ပြုရမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ကျုပ်တို့ အခုကျင်းပပြုလုပ်တဲ့ ပွဲသဘင်နှင့်ပြောပြလိုတဲ့စိတ်ဆန္ဒ ရှိကြတယ်။ ပုန်ဂလ ပွဲတော်၏ ဇာတ်လိုက်မင်းသားမှာ တောင်သူလယ်သမားဖြစ်ပြီး ဇာတ်လိုက်မင်းသမီးမှာ တောင်သူလယ်သမား၏ ဇနီးမယားဖြစ်တယ်။ သူတို့၏ အဖော်သမားများကတော့ ဂျွဲနွား စသည်တို့ဖြစ်တယ်။"

ပွဲသဘင်လှုပ်ရှားမှုသည် အာနန္ဒာ၊ ကဒီရေရန်၊ ရှာရဒါ၊ အတ္ထာမလေတို့၏ အပေါ်တွင် ဩဇာသက်ရောက်မှုရှိသွားသည်။ ရှုဂဝဏ်နည်းက သူတို့အားလုံးကို လုပ်ငန်းတစ်ခုစီ လွှဲအပ်ထားသည်။ သူတို့သည် ပွဲသဘင် စသည့်အချိန်မှပြီးသွားသည့်အချိန်အထိ အသက်ရှု ဖို့ပင် နားခွင့်မရပေ။ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွနေကြသည်ဖြစ်၍ မောရပန်းရမန်းပင် မသိဝေ။ ပွဲသဘင် အောင်မြင်ထမြောက်ရေးအတွက် ကိုယ့်တာဝန်၊ ကိုယ့်လုပ်ငန်းကို အဆက်မပြတ် လုပ်ကိုင်နေကြသည်။

ယင်းပွဲသဘင်အတွက် မာဏိက္ကမံသည် ငွေလည်းမပေးပေ။ တခြား မည်သည့် အကူအညီမျိုးကိုမှလည်း မပေးပေ။ အစကတည်းက ထိုပွဲသဘင်နှင့် ခပ်ကင်းကင်းနေ လာခဲ့သည်။ နေ့ရက်အတန်ကြာလာသောအခါ ထိုပွဲသဘင်နှင့်ပတ်သက်၍ ကံ့ရဲရှုတ်ချသည့် စကားပင်ပြောလာသည်။ ကဒီရေရန်သည် ပွဲသဘင်၏လုပ်ငန်းတာဝန်များကို မိမိကိုယ်တိုင် လုပ်ငန်းတာဝန်များဖြင့် ယူဆထားသည်ဖြစ်၍အခါမလပ် အာနန္ဒာ၏အကူအညီကို လိုအပ် နေသည်။ မကြာခင်က အတ္ထာမလေနှင့် ရှာရဒါကိုလည်း သူ့အိမ်သို့ခေါ်၍ မိမိ၏ လုပ်ငန်း

တာဝန်များကို ခွဲဝေပေးသည်။ မာဏိက္ကမိက ယင်းသို့ ပြုလုပ်ခြင်းများကို နှစ်ဖြူခြင်း မရှိပေ။ မိမိ၏ယောက္ခမအား တိုက်ရိုက် ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချရန်အတွက်မူ မဝံ့မရံဖြစ်နေသည်။ အကြောင်းမူကား ထိုအိပ်ယာ၌ မျှော်စင်ဖြစ်သည်။ အာနန္ဒသည် သူ၏သမီးဖြစ်သည်။ ဤပွဲသဘင်နှင့် သူတိုက်ရိုက် မာဏိက္ကမိပုဂ္ဂိုလ်အဖွဲ့သည်။

မာဏိက္ကမိ၏အဖေ ကျေးလယ်လူက မာဏိက္ကမိ၏ဒေါသကို ဆွပေးလိုက်သည်။
“သားအဖနှစ်ယောက်လုံး ဘာဖြစ်နေကြတယ်မသိဘူး။ မင်းယောက္ခမက ဒီပြဇာတ်ကုန်အပျက် မုဂ္ဂိုလ်ကလေးတယ်လို့ အမေကြားရတယ်။ အတ္တမလေ ဒီအိမ်လာတာ ဒီအိမ်က သားအဖနဲ့အတူ အပြင်ထွက်သွားတာ အမေ လုံးဝမကြိုက်ဘူး။ မင်းမိန်းမက ဘာမှမသိနားမလည်တဲ့ အပျိုအရွယ်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ ကိုယ့်အိမ်ထောင်ကို ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း မလုပ်နိုင်တဲ့အတွက် သူ့အခုလို ပေါက်လွှတ်ပစ်စားဖြစ်နေရတာ။ တကယ်လို့ အပျက်အပျက်နှင့် နှာခေါင်းသွေးထွက်လာရင် မင်းအနေနှင့်မျက်နှာပြုဖို့ ကောင်းတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။”

မာဏိက္ကမိ၏ စိတ်နှလုံးတွင် ယုံမှားသံသယ အညွန့်အညောက်ထွက်ပြုလာသည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် အတ္တမလေနှင့်ပတ်သက်၍ ဣဿာမစ္ဆရိယ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ထိုပွဲသဘင်သည် အနုပညာကို တစ်ဖန်ပြန်လည် ထုတ်ဖော်ဖို့ရန်အတွက် ကျင်းပပြုလုပ်သော ပွဲသဘင်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် မာဏိက္ကမိသည် ဘယ်နေရာကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် အတ္တမလေရေးဆွဲထားသော ပန်းချီပုံများကိုသာ တွေ့မြင်နေရသည်။ ပိုစတာများ၌လည်း ကောင်း၊ ဆိုင်များတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော စာစောင်များ၏မျက်နှာပုံးနှင့်သတင်းစာများ၌ လည်းကောင်း နေရာအားလုံး၌ အတ္တမလေ အပြည့်အဝလွှမ်းမိုးမှုရနေသည်ဟူ၍ မာဏိက္ကမိ အထင်မှားသွားသည်။ တခြားပန်းချီဆရာများ ရေးဆွဲသောပန်းချီပုံများကိုလည်း အတ္တမလေ၏ ပန်းချီပုံများဖြစ်သည်ဟူ၍ ထင်ပြီးလျှင် မာဏိက္ကမိသည် အကြီးအကျယ် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေသည်။ မာဏိက္ကမိသည် ငွေကြေးအတော်များများ စုဆောင်းမိသွားသည်။ ငွေကို သုံးစွဲလျက် စည်းစိမ်ချမ်းသာခံစားရန်အတွက် သူထံတွင် ကားလည်းအဆင်သင့် ရှိနေသည်။ အစေခံများသည် သူ့ရှေ့မှောက်၌ လက်နှစ်ဘက်ယှက်လျက် တိတ်တဆိတ် ရပ်နေကြသည်။ သူ့ဌေးသူကြွယ်များနှင့်နှင့် တွေ့ဆုံနိုင်ခွင့်လည်း ရရှိနေသည်။ ယင်းသို့ဖြစ်ပါ သော်လည်း မာဏိက္ကမိသည် အတ္တမလေအား စိုးစဉ်းမျှပင် ချီးကျူးစကားမပြောနိုင်ပေ။

“အတ္တမလေသည် ဘဝတွင်နည်းလမ်းမှန်ဖြင့် နေထိုင်သွားနည်း နားမလည်ပေ။ စာမေးပွဲလည်း နှစ်ပါးကျသည်။ ဘာတစ်ခုမှ အလုပ်မဖြစ်ပေ။ ယခုအချိန်၌ကား ဇာတာစန်းလက် ပွင့်လာသည်” ဟူ၍ မာဏိက္ကမိ တွေးတောစဉ်းစားနေသည်။

မိမိ၏ယောက္ခမနှင့် ဇနီးမယားသည် ရှုရဝဏ်၏အကူအညီဖြင့် အတ္တမလေ အား မြေတောင်မြောက်ပေးနေကြသည်ဟူသော မာဏိက္ကမိက ထင်မြင်ယူဆသည်။ မိမိ၏

အိမ်၌ မိမိအား ဆန့်ကျင်သောလုပ်ကြံမှုတစ်ခုကိုလည်း လုပ်နေကြသည်ဟူ၍ မာဏိက္ကမိ အထင်ရောက်လာသည်။

မာဏိက္ကမိ၏အိမ်၌ ရုတ်တရက် သေးငယ်သောအဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ် လာသည်။ အပြင်ဘက်မှ ပြန်လာသောအခါ ကဒီရေရှန်၏ အခန်းထဲတွင် သားအဖနှစ်ယောက် ဆုံလျက် စကားပြောနေကြသည်ကို မာဏိက္ကမိ တွေ့မြင်သွားသည်။ သားအဖနှစ်ယောက်သည် အတ္တမလေအကြောင်းကို ပြောနေကြသည်။ မာဏိက္ကမိသည် တံခါးအပြင်ဘက်မှ ပုန်းကွယ် လျက် တိတ်တဆိတ်ရပ်ပြီးလျှင် သားအဖနှစ်ယောက် ပြောနေကြသည့်စကားကို နားစိုက် ထောင်နေသည်။

အာနန္ဒက သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းတစ်ချို့ကို ကိုင်ထားသည်။ ယင်းသတင်းစာ ဖြတ်ပိုင်းများမှာ ကဒီရေရှန်မှတစ်ဆင့် အတ္တမလေထံ ရှုရဝဏ် ဖို့လိုက်သော သတင်းစာ ဖြတ်ပိုင်းများဖြစ်သည်။ ယင်းသတင်းစာဖြတ်ပိုင်းများ၌ အတ္တမလေ၏ ပန်းချီပုံများနှင့် ပတ်သက်၍ ဝေဖန်ချီးကျူးထားသည်။ တချို့သတင်းစာများကသာလျှင် ထိုရုပ်ပုံများ၏ ချို့ယွင်းချက် တစ်ခုနှစ်ခုလောက်ကို ထောက်ပြထားကြသည်။ သတင်းစာ အများအပြားကမူ အတ္တမလေအား ချီးကျူးဂုဏ်ပြုထားကြသည်။

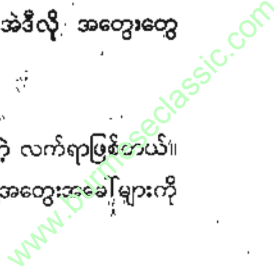
အာနန္ဒသည် ယင်းသတင်းစာများကို စိတ်ပါလက်ပါ ကဒီရေရှန်အား ဖတ်ပြနေ သည်။ သူ၏စကားလုံးများမှ ပေါ်ထွက်လာသော ချီးကျူးခြင်းနှင့် မျက်နှာတွင် ပေါ်လွင် နေသည့် အမူအရာများသည် မာဏိက္ကမိအား မခံမရပ်နိုင်အောင် ပြုလုပ်နေကြသည်။ မာဏိက္ကမိသည် သူ့နေရာမှ ရွေ့မသွားပေ။ အာနန္ဒသည် သတင်းစာထဲက ရေးသားချက် တစ်ခုကို ဖတ်ပြနေသည်။

“ကျေးဇူးနတ်ဘုရားကျောင်း ပန်းချီပုံသည် ကျွန်ုပ်တို့အား တောထဲတွင်ရှိနေသော ထိုနတ်ဘုရားကျောင်းအတွင်းသို့ ဖို့လိုက်သကဲ့သို့ ထင်နေရသည်။ ထိုဘုရားကျောင်း ပန်းချီ၏ တင့်တယ်လှပမှု၊ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှု၊ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ ဖွယ်ကောင်းမှုများနှင့် ယင်းပန်းချီပုံပေါ်နေသော ကြည်ညိုသဒ္ဓါသည် ကျွန်ုပ်တို့အား အပြည့်အဝ ညှိယူပေးစား ထားသည်။ ယင်းပန်းချီပုံသည် မွှေးရာပါ အနုပညာ၏ ထုံညွှန်အနုပညာလက်ရာဟူ၍ စဉ်းစားမိသော ကျွန်ုပ်တို့သည် တအံ့တဩဖြစ်ကြရသည်” သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းကို ဖတ်ရင်း အာနန္ဒက ရုတ်တရက် ပြောလိုက်သည်။

“ဖေဖေ ဒီပန်းချီပုံကိုကြည့်ပြီး သမီးစိတ်ထဲမှာလည်း အဲဒီလို အတွေးတွေ ဘာကြောင့်ပေါ်လာသလဲ မသိဘူး”

ကဒီရေရှန်ကပြောသည်။

“ဒီပန်းချီပုံဟာ အမှန်တကယ် အလွန် အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့ လက်ရာဖြစ်တယ်။ မွှေးရာပါ အနုပညာရှင်တွေဟာ အနုပညာလက်ရာများနှင့် မိမိတို့ရဲ့အတွေးအခေါ်များကို



အနုပညာလက်ရာများနှင့် တခြားလူတွေအထိ ရောက်အောင် ပို့ပေးကြတယ်။ တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ အတွေးအခေါ်အယူအဆ၊ ဂုဏ်အရည်အချင်း၊ အကျင့်စာရိတ္တတို့ကို စကားလုံးနှင့် ဖော်ပြရတာထက် အနုပညာနှင့်ဖော်ပြရတာက ပိုပြီးစက်မိတယ်။ အတ္ထုပ္ပတ္တိမလေဟာ တစ်နည်းနည်းနှင့် အဲဒီအနုပညာကို အပိုင်ရရှိထားတယ်”

ဝေဖန်ရေးဆရာတစ်ဦးကမူ ထက်မြက်စူးရှသော စကားလုံးများဖြင့် ဝေဖန်ပြီးလျှင် ပုန်ကလ၏ ဆုတောင်းမေတ္တာစာလွှာများနှင့် ပိုစတာများအတွက် ပန်းချီပုံရေးဆွဲသူကို အနုပညာရှင်ဟူ၍ ကျွန်ုပ်တို့ ဘယ်မှာ ပြောဆိုနိုင်မည်နည်းဟူ၍ မေးခွန်းထုတ်ထားသည်။

“အဲဒီလို ပန်းချီရေးဆွဲတဲ့လူကို အနုပညာရှင်လို့မခေါ်ရင် ဘယ်သူတွေကို သွားခေါ်မှာလဲ”

ယင်းသို့ပြောပြီးလျှင် ကဒီရေရှန်က ရယ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဆက်ပြောသည်။

“မိမိပန်းချီပုံများကို ကြည့်ပြီး မိမိကိုယ်တိုင် ဝမ်းသာအားရဖြစ်ဖို့အတွက် သို့မဟုတ် လူနှစ်ယောက်သုံးယောက်ကြားထဲမှာ ရပ်ပြီး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ချီးကျူးစကားပြောဖို့အတွက် ပန်းချီရေးဆွဲနေလို့ ဘာကျေးဇူးရှိမှာလဲ။ ယခုခေတ်ဟာ ပြည်သူလူထုနှင့် ဝေးကွာရာကိုသွားပြီး တောင်ထိပ်တစ်ခုခုပေါ် တက်ထိုင်နေဖို့ ကြိုးစားတဲ့လူတွေရဲ့ခေတ်မဟုတ်တော့ဘူး။ ခေတ်ပြောင်းလဲသွားပြီဆိုတာ အနုပညာရှင်တွေ နားလည်သဘောပေါက်သင့်တယ်။ အဲဒီလိုသဘောပေါက်မှသာ အနုပညာရှင်တွေအနေနှင့် ခေတ်သစ်ကို တည်ဆောက်နိုင်ကြလိမ့်မယ်”

အာနန္ဒီက မေးလိုက်သည်။
“ပန်းချီပုံတွေကို ပုံနှိပ်ဖော်ပြတာ မှန်သလား၊ မှားသလား ဖေဖေ”
ကဒီရေရှန်က ပြန်ပြောသည်။

“ပန်းချီပုံတွေကို ဘာကြောင့် ပုံနှိပ်ဖော်ပြရတယ်ဆိုတာကို သမီး ပထမနားလည်ထားဖို့လိုတယ်။ ပန်းချီပုံ တစ်ခုခုကိုအရေအတွက်များတဲ့ အနုပညာမြတ်နိုးသူတွေထံ ရောက်အောင်၊ ဆင်းရဲသားပစ္စည်းမဲ့ အနုပညာမြတ်နိုးသူတွေထံရောက်အောင် ပုံနှိပ်ဖော်ပြခြင်းဖြစ်တယ်။ ပန်းချီပုံတစ်ခုခုဟာ အဆင့်မြင့်တဲ့အနုပညာလက်ရာလား၊ ဒါမှမဟုတ် အဆင့်မြင့်တဲ့ အနုပညာလက်ရာ မဟုတ်ဘူးလားဆိုတာကိုပဲ စဉ်းစားဆင်ခြင်သင့်တယ်။ အခုအခါမှာတော့ အညံ့စား ပန်းချီပုံတွေကိုလည်း ပုံနှိပ်ဖော်ပြကြတယ်။ အဆင့်မြင့်တဲ့ ပန်းချီပုံတွေကိုလည်း ပုံနှိပ်ဖော်ပြကြတယ်။ ပန်းချီပုံအမျိုးမျိုးတွေထဲက လက်ရွေးစင်ပန်းချီပုံတွေကိုရွေးပြီး ခံစားမှုပြုလုပ်တာ ပန်းချီအနုပညာ ချစ်မြတ်နိုးသူတွေရဲ့ တာဝန်တစ်ရပ်ဖြစ်တယ်။ အနုပညာရှင်အနေနဲ့ အချိန်ကာလရဲ့ အရှိန်အဟုန်ကိုကြည့်ပြီး ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့တဲ့အတွက် တိုက်ပွဲမဝင်ရဲတဲ့နေရာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ လူရယ်လို့ ရှိတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ အင်း... တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ လူလိုခေါ်တဲ့ဝက်ရပ်တို့တော့ ရှိချင်ရှိနိုင်တယ်။ တကယ်လို့ တချို့လူတွေ စက်ယန္တရားရဲ့

အကူအညီနှင့် လူကို တိရစ္ဆာန်ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်တယ်ဆိုရင် အနုပညာရှင်အနေနှင့် အဲဒီစက်ယန္တရားတွေရဲ့ အကူအညီနှင့် လူကို လုပ်ဖြစ်အောင် ဘာကြောင့်တိုက်ပွဲမဝင်နိုင်မှာလဲ”

အာနန္ဒီသည် နက်နက်နဲနဲ တွေးခေါ်စဉ်းစားနေသည်။ တံခါးအပြင်ဘက်၌ မာတီကွမ် ကြာရှည်စွာ ရပ်မနေနိုင်တော့ပေ။ သားအဖနှစ်ယောက်၏ စကားများကလည်း သူနားလည်၍ရသည့် စကား၏အပြင်ဘက်ရောက်သွားကြသည်။ သို့ရာတွင် သားအဖနှစ်ယောက် ပြောကြားသည့်စကားကို တလွဲအမိပွယ်ယောက်ယူလိုက်သည်။ မိမိ၏ ယောက္ခမနှင့် ဇနီးမယားသည်ပူးပေါင်းလျှက် အကြောင်းအရာတစ်ခုခုနှင့် ပတ်သက်၍ တိုက်ပွဲဝင်ရန်အတွက် မြောက်ထိုးပင့်ကော်လုပ်နေကြသည်ဟူ၍ တွေးမိသွားသည်။

မာတီကွမ်သည် သူ၏အလုပ်ခန်းရောက်သွားသောအခါ တစ်စုံတစ်ခု တွေးတောစဉ်းစားနေသည်။ မျက်နှာပျက်နေသည့်အမူအရာဖြစ်နေသော မိမိမျက်နှာကို တစ်ကြိမ်ခပ်ကြမ်းကြမ်းသုတ်လိုက်သည်။ အလွန်တရာ စိတ်လှုပ်ရှားနေစေကာမူ ထိုကဲ့သို့မျက်နှာကို သုတ်လိုက်လျှင် သူ၏မျက်နှာသည် လုံးဝငြိမ်းအေးသွားသလို ထင်ရသည်။ အင်္ဂါဝိဇ္ဇာကျွမ်းကျင်သူများပင် ထိုအချိန်၌ သူ၏မျက်နှာကိုကြည့်လျက် အတွင်းစိတ်ကို သိနိုင်စွမ်းရှိကြမည်မဟုတ်ပေ။

ထိုအချိန်၌ မာတီကွမ်ထံတွင် ငွေငါးသောင်းစုဆောင်းမိနေပြီ။ ယင်းငွေဖြင့် ကဒီရေရှန်၏အိမ်ကို ရွေးယူမည်ဟူ၍ စဉ်းစားသည်။ ကြွေးရှင်သည် မကြာခဏ ငွေတောင်းနေသည်။ အကြွေးသည် အတိုးသုံးသောင်းနှင့်တကွ လေးသောင်းအထိ ဖြစ်နေသည်။

မာတီကွမ်က စဉ်းစားကြည့်သည်။ ပန်းရန်ဆရာကြောင့် မိမိဆုံးသွားရသည်ကို ဖြန်ဖြည့်ရန်အတွက် မိမိသည် ယခုအခါ၌ကြိုးစားအားထုတ်နေသည်။ အတိုးကို ဆပ်ရုံဖြင့် အကုန်ပေးမရှိပေ။ ဤအိမ် မိမိလက်ထဲက လွတ်သွားပေလိမ့်မည်။ နောက်တစ်ခဏအကြာ၌ မာတီကွမ် ထပ်မံစဉ်းစားကြည့်ပြန်သည်။

“အိမ်လက်လွတ်သွားချင် သွားပစေ။ အိမ်က ယောက္ခမအိမ်မဟုတ်လား။ ကြွေးကိုလည်း သူတို့ပင် ယူကြတာ ဖြစ်တယ်”

ထိုကြွေးကို သူတို့မည်သူ့အတွက် ယူကြသည်ဆိုသည်ကို ထိုအချိန်၌ မာတီကွမ် မှေးသွားသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအိမ် လက်လွတ်ဆုံးရှုံးသွားဖို့အတွက်မှာမူ မာတီကွမ်မလိုလားပေ။ ထိုအိမ်မှာ သူရမည့်ဆဲဆဲ အိမ်ဖြစ်နေသည်။ ငွေတစ်သိန်း အကုန်အကျခံလျှင်လည်း သူ့အနေနှင့် ဤကဲ့သို့ အိမ်သစ်တစ်လုံးကို ဆောက်ရန်မလွယ်ကူပေ။ ဝယ်ယူ၍လည်း မရနိုင်ပေ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မိမိအနေနှင့် ငွေလေးသောင်းပေးမှ ဖြစ်မည်။ အခြားနည်းလမ်းမရှိ။ ယင်းသို့ မာတီကွမ်စဉ်းစားမိသည်။ ရုတ်တရက် မာတီကွမ်၏ စိတ်နှလုံးတွင် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သည့် အတွေးတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ ယင်းသို့ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ခြင်း၌ ထူးခြားသော အကြောင်းတစ်ရပ် ရှိနေသည်။ မာတီကွမ်က စဉ်းစားကြည့်သည်။

“ကြွေးဆပ်ဖို့တာဝန် ငါ့အပေါ်မှာ ရောက်နေတယ်။ သူတို့ငါ့ကို မှီခိုနေကြရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အိမ်မှာဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်နေကြတယ်။ ငါလည်း ဒီအိမ်ကလွှာဆိုတာကို သားအဖ နှစ်ယောက် မေ့နေကြတယ်။ ကိုယ့်သဘောအတိုင်း သူတို့ခေါ်ချင်တဲ့လူကို ဝယ်ခေါ်ပြီး ပျော်ချင်သလို ပျော်နေကြတယ်။ ယခုအခါမှာ အတ္ထာမလေဟာ သူတို့ရဲ့ ချစ်မဝတဲ့ သား တစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ။ အာနန္ဒီကလည်း အဲဒီလိုလုပ်နေရတာကို ဂုဏ်ယူမဆုံးဖြစ်နေတယ်။ တကယ်လို့ ငါ့အနေနှင့် ကြွေးဆပ်ပြီး အိမ်ကို ကြွေးရှင်လက်ထဲက ပြန်ယူမယ်ဆိုရင် အတ္ထာမလေကို မင်းဒီအိမ်မလာရဘူးလို့ အချိန်မရွေးပြောနိုင်တယ်မဟုတ်လား”

ယင်းကဲ့သို့သော နေ့ရက်မျိုး မုချရောက်လာရမည်ဟူ၍ မာဏိက္ကမိ ချစ်တရက် သဘောပေါက်သွားသည်။

ထိုအချိန်၌ မာဏိက္ကမိသည် အိမ်နှင့်ပစ္စည်းကို မိမိအမည်ဖြင့် ပြောင်းလဲယူရန် အခွင့်အရေးရနေသည်။ ဥပဒေသဘောအရကြည့်လျှင် ကဒီရေရှန် မျက်နှာလွှဲသွားပြီးသည့် နောက်၌ အိမ်ကို အာနန္ဒီရုံမည်။ မာဏိက္ကမိက စဉ်းစားကြည့်သည်။

“အကယ်၍ အာနန္ဒီ အိမ်ရှင်ဖြစ်သွားခဲ့လို့ရှိရင် အာနန္ဒီသည် ဘဝင်ပိုမြင့်လာစေ လိမ့်မည်။ မိမိအနေနှင့် သူ့ကို ချုပ်ကိုင်၍ ရတော့မည်မဟုတ်ပေ။ ထိုနေ့က မိမိအနေနှင့် ချုပ်ကိုင်မည်ပြုသောအခါ သူက မိမိအား တွန်းလှန်ပယ်ထုတ်ပစ်သည်။ ယခုအခါ၌ အာနန္ဒီ သည် မိမိနှင့်ဝေးရာသို့ ခွာပြီး တောင်ထိပ်တစ်ခုပေါ်တွင် သွားထိုင်နေသည်။ ပညာမာန်မာန်နှင့် အတူ တကယ်လို့ သူ့မှာ နေမာန်မာန်ရောက်ရှိလာခဲ့သော်...”

မာဏိက္ကမိသည် မျက်ချင်း ကဒီရေရှန်နှင့်စကားပြောရန် အခန်းထဲက ထွက်လာ သည်။ အာနန္ဒီမရှိတော့မှသာ မာဏိက္ကမိ ကဒီရေရှန်ထံ ရောက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ယခင် အချိန်အခါများက မာဏိက္ကမိသည် ငွေရေးကြေးရေးနှင့်ပတ်သက်သော မည်သည့်ကိစ္စမျိုးကို မဆို အာနန္ဒီမှတစ်ဆင့် ကဒီရေရှန်အား ပြောကြားခဲ့သည်။ သူ့အခါ၌မူ အာနန္ဒီအပေါ်တွင် ယုံကြည်မှုမရှိတော့ပေ။

မာဏိက္ကမိသည် အချိန်အတန်ကြာမျှ ကဒီရေရှန်နှင့် ဟိုအကြောင်းသည်အကြောင်း ပြောကြားနေသည်။ ထို့နောက်မှ သူပြောချင်သည့်စကားကို ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော် အိမ်ပေါင်ပြီး ချေးထားတဲ့အကြွေးကို ပြန်ဆပ်ဖို့ စိတ်ကူးနေတယ်။ ကြွေးဆပ်လိုက်ရင် ဦးအနေနှင့်လည်း စိတ်မပူရတော့ဘူး”

ကဒီရေရှန် မျက်နှာညိုသွားသည်။ အတန်ငယ်စဉ်းစားပြီးနောက် ပြောလိုက်သည်။

“မောင် ငွေချေးထားတယ်ထင်တယ်။ မောင်နှင့် အတ္ထာမလေဆီ ရောက်လာတဲ့ ရှေ့နေနှစ်ယောက်အကြောင်းကို ကျုပ်ပြောနေတာ။ အဲဒီကြွေးကို မောင်ရှင်ဆပ်လိုက်ပါ။ အဲဒီကြွေး ကြောင့်ပဲ သူတို့ဘဝမှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ် အဖြစ်အပျက်ကြီးဖြစ်ခဲ့ရတယ်”

“အဲဒီကြွေးကို ကျွန်တော်မကြာခင်ဆပ်မှာပါ။ နောက်တစ်ကြိမ်ဆို ကျွန်တော် ကြွေးကျေအောင် ဆပ်လိုက်ပါ့မယ်။ ကြွေးရှင်က ကျွန်တော်လူပါ။ ဒီလိုပဲ သူ့ခြိမ်းခြောက်ရုံ ခြိမ်းခြောက်တာပါ။ တခြားဘာမှ ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ပါဘူး”

ယင်းသို့ပြောလျက် မာဏိက္ကမိ ရယ်လိုက်သည်။ သူ့ကိုကြည့်လျှင် ဆုနွှဲနီ ကွယ်လွန် သွားသည့်အတွက် အနည်းငယ်မျှ ကြောင့်ကြမှုမဖြစ်ဆိုသည်ကို တွေ့မြင်သိရှိနိုင်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ မောင် ကြိုက်သလိုလုပ်ပါ”

“ဆပ်လိုက်တဲ့ကြွေးဟာ အနာဂတ်ကာလမှ ကျွန်တော်တို့လုပ်ငန်း တိုးတက်ရေး အတွက် အထောက်အကူဖြစ်လာနိုင်စေဖို့အတွက် ကျွန်တော်စဉ်းစားနေပါတယ်။ အဲဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် ဦးရဲ့အကြံဉာဏ် ရယူလိုပါတယ်”

သူ၏ ယာကွမထံမှ အကြံဉာဏ်ရလိုဟန်ဆောင်လျက် မာဏိက္ကမိသည် သူ၏ အကြံဉာဏ်ကို သူ့ယောက္ခမရှေ့တွင် ချပြလိုက်လေသည်။

“တကယ်လို့ ကျွန်တော် ကြွေးကို ဦးရဲ့နာမည်နှင့်မဆပ်ဘဲ ကျွန်တော်အနေနှင့် ဆပ်ပြီး အိမ်ကို ကျွန်တော်နာမည်နှင့် လွှဲယူထားလိုက်ရင် ကျွန်တော်လုပ်ငန်း တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်တဲ့ နေရာမှာ အများကြီး အဆင်ပြေနိုင်စရာ အကြောင်းဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်လုပ်ငန်း တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်ဖို့အတွက် ငွေအမြောက်အမြားလိုလာပါလိမ့်မယ်။ တကယ်လို့ ဒီအိမ် ကျွန်တော် နာမည်နှင့်ရှိလျှင် ကျွန်တော် ဦးကို ဒုက္ခပေးရဘဲနှင့် ကြိုက်တဲ့အချိန်မှာ ကြွေးယူလို့ရနိုင် ပါတယ်”

ကဒီရေရှန် ခပ်မဆိတ်ဖြစ်နေသည်။ မည်ကဲ့သို့ အဖြေပြန်ပေးရမည်နည်းဟူ၍ မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်နေသည်။ မာဏိက္ကမိက အိမ်ကို အပိုင်စီးချင်နေသည်ဟူသော အချက်နှင့်ပတ်သက်၍ ကဒီရေရှန်သည် အနည်းငယ်မျှ ယုံမှားသံသယ မရှိပေ။ အိမ်၏ အကူအညီဖြင့် မိမိ၏လုပ်ငန်းအတွက် ကြွေးယူမည်ဆိုသည့် မာဏိက္ကမိ၏စကားကို ကဒီရေရှန် သဘောမကျပေ။

ကဒီရေရှန်က ပြောလိုက်သည်။

“အိမ်ဆိုတာ ငြိမ်းချမ်းစွာနေရတဲ့ နေရာတစ်ခုဖြစ်တယ်။ အဲဒီလိုနေရာမျိုးကို ပစ္စည်းဥစ္စာအဖြစ် ထင်မှတ်ယူဆတာ ဦးတော့ မကြိုက်ဘူး။ အိမ်ကို လုပ်ငန်းနှင့် တွဲဖက်ပြီး တော့ အရှုပ်အရှင်တစ်ခုခု ဖြစ်ပေါ်လာမှာ ဦးမလိုလားဘူး။ လုပ်ငန်းကိစ္စနှင့် မတ်သက်တဲ့ စိတ်ညစ်စရာတွေကို မေ့မျောက်ပစ်ဖို့အတွက် အိမ်ရှိဖို့လိုတယ်။ ဒီကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး မောင် အလေးအနက် စဉ်းစားဆင်ခြင်ကြည့်ပါ”

မာဏိက္ကမိက ဒေါသနှင့်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်အလုပ်က ယန်းမျိုးဆွဲတဲ့ အလုပ်မဟုတ်ဘူး။ တကယ်လို့ ကျွန်တော် သိန်းပေါင်းများစွာဖိုး ကျောက်နှင့်သံ ဝယ်ပြီး နေပူမရှောင် ဖိုးရွာမရှောင် အလုပ်လုပ်လို့ရှိရင်

ငွေရင်းနှင့်တကွ အကျိုးအမြတ် ရရှိနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် မကြာခင် ငွေကြေးအမြောက်အမြား လိုအပ်လာနိုင်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကျွန်တော် ငွေကြေးအတွက် ဘယ်သွားရမလဲ”

ကဒီရေရှန်က “မောင်ဘာဖြစ်လို့ အခုလို ဒေါသတကြီးဖြစ်နေရတာလဲ” ဟု မေးလိုက်သည်။ အေးအေးသာသာ ပြောနိုင်ပါလျက် အဘယ်ကြောင့် ဤအဖြစ်ကိုလိုက်မိပါ ဖြစ်နေရသနည်းဆိုသည်ကို ကဒီရေရှန် နားမလည်ပေ။

မာဏိက္ကမိယာ ပြောလိုက်သည်။

“ဒါ ဒေါသဖြစ်စရာအကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဦးရဲအမြင်မှာ ကိုယ့်အိမ်ကိုပဲ အဓိကထားနေတယ်။ အိမ်ကို ကျွန်တော်နာမည်နှင့်လွဲယူတာ ဦး မကြိုက်ဘူးထင်တယ်။ ကျွန်တော်ကို မယုံကြည်ဘူးလို့ ဘာဖြစ်လို့ ပြတ်ပြတ်သားသားမပြောသလဲ။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အခုလို ဖုံးဖုံးမိမိလုပ်နေစရာ မလိုပါဘူး။ ဦးတို့က ကြွေး ရတတ်တွေဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်က ဆင်းရဲသားပါ။ သားအမိပဲဖြစ်ဖြစ် ပါးစပ်နှင့်ဝမ်းမိုက်က တခြားစီဖြစ်တယ်လို့ ဦးက စဉ်းစားနေတယ် ထင်တယ်”

ကဒီရေရှန်အံ့သြသွားသည်။ လူတို့သည် ယင်းကဲ့သို့သော အကြောင်းအရာများ ကိုလည်း စဉ်းစားတွေးခေါ်နိုင်ကြသည်ဆိုသည်ကို ကဒီရေရှန်အတွက် အဆန်းတကြယ် ဖြစ်သွားသည်။ ကားတစ်စီးပြီး သွားလာနေသူကလည်း မိမိ၏ဆင်းရဲသားဘဝကို သတိရ လျက် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေရသည်ဆိုသည့်အကြောင်းကို စဉ်းစားလျက် ကဒီရေရှန် တအံ့တဩဖြစ်သွားသည်။

မာဏိက္ကမိယာသည် ကမူးရှူးထိုးဖြစ်သွားပြီးလျှင် ဝန်းကန်ထဲလျက် သူ့အခန်းသို့ ထွက်သွားသည်။ ယခင်အခါက မာဏိက္ကမိယာ ထိုကဲ့သို့သော အပြုအမူမျိုးကို မလုပ်ခဲ့ဖူးပေ။ ကဒီရေရှန် အလွန်တရာ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်သွားသည်။ အာနန္ဒီသည် သူ၏ တစ်ဦးတည်း သော သမီးဖြစ်သည်။ မာဏိက္ကမိယာ အာနန္ဒီ၏ဘဝကို တည်ဆောက်လည်း တည်ဆောက် နိုင်သည်။ ဖျက်ဆီးလည်း ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်သည်။ အိမ်သည် သမီး၏ ဘဝပျက်စီးရာပျက်စီး ကြောင်း ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဆိုသည်ကို ကဒီရေရှန် တွေးတောပူပန်သည်။

ကဒီရေရှန်သည် မာဏိက္ကမိယာကိုရှာရင်း မာဏိက္ကမိယာ အခန်းထဲသို့လာပြီးလျှင် ငွေလေးသောင်း ချက်လတ်မှတ်တစ်စောင်ဖြတ်လျက် မာဏိက္ကမိယာကိုပေးလိုက်သည်။

“မောင်ဒီချက်ကို ယူသွားပြီးပေးလိုက်။ ဦးအတွက်ကြောင့် မောင် ကြွေးတင် ရတယ်လို့ မအောက်မေ့နှင့်။ ဦး ကိုယ့်လုပ်ငန်း ကိုယ်နားလည်တယ်။ ဦးကိုယ်တိုင် အဲဒီ လုပ်ငန်းကို အဆင်ပြေအောင်ကြည့်လုပ်မယ်”

မာဏိက္ကမိယာ ရှင်းပြောပြပြီးလျှင် မာဏိက္ကမိယာ ဒေါသကို အေးငြိမ်းသွားအောင် လုပ်ရင်းလုပ်ရင်းနှင့် ကဒီရေရှန်ကိုယ်တိုင် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်သွားရသည်။

မာဏိက္ကမိယာသည် ကဒီရေရှန်အား မိမိထံသို့လာလျက် မချောချောအောင် လုပ်လိုက် သည်။ ကဒီရေရှန်ကို ဒုက္ခပေးပြီးလျှင် မိမိ၏အလိုဆန္ဒပြည့်ဝရန်အတွက် မာဏိက္ကမိယာသည် အိမ်ကို မိမိအမည်နှင့် ပြောင်းယူလျက် ကဒီရေရှန်အပေါ် ထောက်ထားခဲ့ညာသလို ပြုလုပ် လိုက်သည်။

နာရီဝက်လောက်ကြာသောအခါ မာဏိက္ကမိယာသည် ကားနှင့်အပြင်ဘက် ထွက် သွားသည်။ ကဒီရေရှန်သည် အာနန္ဒီကိုခေါ်ပြီးလျှင် အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြသည်။ မာဏိက္ကမိယာ၏အမည်နှင့်အိမ်ကို လွဲပြောင်းပေးခြင်းမှာ အာနန္ဒီအတွက် ကြီးကျယ်သော အကြောင်းအရာတစ်ခု မဟုတ်ပေ။ မာဏိက္ကမိယာသည် ဤအိမ်ကိုနှုတ်ယူပြီး တခြားရွှေမသွားနိုင် ဟူ၍ အာနန္ဒီက ထင်မှတ်သည်။ အာနန္ဒီသည် ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စဖြင့် တစ်ပတ်ရိုက်ခြင်း၊ လိမ်ခြင်း၊ ညာခြင်းများနှင့် လုံးဝသူစိမ်းပြင်ဖြစ်နေသောပုဂ္ဂိုလ်၏ သမီးဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် အာနန္ဒီသည် အကြောင်းအရာတစ်ခုအတွက်ပင် မပင်၏ရှေ့မှောက်၌ စိတ်မကောင်းဖြစ်သည်ဆိုသည့် အကြောင်းကို ပြောပြသည်။

“ကြွေးကို အရင်ဆပ်ဖို့ ဖေဖေ သူ့ကို ပြောပြဖို့ကောင်းတယ်။ သမီးသာ သိရင် သမီးသူ့ကို အဲဒီအကြောင်း ခပ်တင်းတင်းပြောပြမှာပဲ”

“ဖေဖေသူ့ကို အဲဒီအကြောင်းပြောပြပါတယ်။ ကြွေးကိုနောက်မှ ဆပ်မယ်လို့ သူက ပြောတယ်”

“သူ့အနေနှင့် အကြွေးကို အရင်ဆပ်သင့်တယ်။ ပထမအကြိမ် ကြွေးချေးလို့ နာမည်ပျက်သွားရတဲ့အတွက် ပန်းရန်ဆရာကြီး အသက်ဆုံးရှုံးသွားရတယ်။ ယခုတစ်ကြိမ် ကြွေးချေးတဲ့အတွက် ဖြစ်ပေါ်လာရတဲ့ဒုက္ခကြောင့် အတ္တမလေ ဆန္ဒရှိကို လက်လွှတ်လိုက် ရတယ်။ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မိမိပေနှင့် မိမိဇနီးဆုံးရှုံး လက်လွှတ်လိုက်ရတဲ့လူရဲ့ ဒုက္ခနှင့်ပတ်သက်ပြီး အနည်းအကျဉ်းလောက်တော့ စဉ်းစားသင့်တယ်လို့ ဖေဖေ သူ့ကို ပြောသင့်တယ်။ တကယ်လို့ သမီးတို့ဟာ ကိုယ့်အတွင်းသန္တာန်မှာရှိတဲ့ ဝိညာဉ်ရဲ့အသံနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်အလုပ်တစ်ခုခုကို လုပ်မယ်ဆိုရင် မနက်ဖြန်ခါ သမီးတို့ အိမ်ထောင်မိသားစု ပြိုကျပျက်စီးသွားနိုင်တယ်။ အခုအချိန်မှာလည်း သမီးတို့ အိမ်ထောင် မိသားစုအခြေအနေဟာ ကောင်းတယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူး။ သူ ပြန်လာပေစေဦး။ သူပြန်လာမှ ကျွန်မကိုယ်တိုင် သူ့ကို မေးကြည့်မယ်”

ကဒီရေရှန်သည် အာနန္ဒီ၏ လက်ကို ကိုင်ဆွဲလျက် မျက်ရည်စက်လက်နှင့်...

“အဲဒီလိုမလုပ်နှင့် အာနန္ဒီ၊ သမီးသူ့ကို ဘာမှမပြောနှင့်” ဟု ပြောရှာသည်။ ဒေါသထွက်လာသောအခါ မာဏိက္ကမိယာ ပြောင်းလဲသွားပုံကို စဉ်းစားပြီးလျှင် ကဒီရေရှန် တုန်လှုပ်နေသည်။ သူ့ပေင် အဘယ်ကြောင့် ဤကဲ့သို့ တင့်တို၊ တရယ်ရယ်ဖြစ်နေသည်

ဆိုသည်ကို အာနန္ဒီ နားမလည်ပေ။ ဖခင်၏ မျက်ရည်ကို သုတ်ဖို့ကြိုးစားရင်းနှင့် အာနန္ဒီသည် အဘယ်ကြောင့် မိမိ၏မျက်ရည်သုတ်ရမှာ မေ့သွားသည်ဆိုသည်ကို မသိပေ။



အနုပညာပြပွဲတွင် လုံးပမ်းနေရသဖြင့် အတ္ထာမလေသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အတိုင်းအတာအထိ မိမိကိုယ်ကို မေ့နေသည်။ အနုပညာပြပွဲ အပြီးသတ်သွားသောအခါ မဒရပ်ကထွက်ခွာပြီးလျှင် အခြားတစ်နေရာရာသို့ သွားသင့်သည်ဟူသော အတွေးပေါ်လာ သည်။ သူ၏ စိတ်နှလုံး မအေးချမ်း၊ မငြိမ်သက်ဖြစ်နေခြင်း၏အကြောင်းကို သူ ကိုယ်တိုင် လည်း မသိပေ။ မည်သည့်နေရာ၌မှ ရပ်နားခြင်းမရှိဘဲ ခြေသလုံးအိမ်တိုင် လျှောက်သွားရန် အတွက်သာလျှင် စိတ်စောနေသည်။ မိမိဘဝကို မိမိအဆုံးသတ်သွားသော ဆန္ဒရှိ၏ အဖြစ် အပျက်ကလည်း သူ၏စိတ်နှလုံးကို ဂဏာမငြိမ်အောင် ပြုလုပ်နေသည်။

အာနန္ဒီတို့၏အိမ်မှ သတင်းကလည်း သူနားအထိ ရောက်လာသည်။ ယင်းသတင်း ကို ကြားရသည့်အတွက် အလွန်စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ရသည်။ အာနန္ဒီသည် သူတို့၏ လျှို့ဝှက် ချက်ကို အခြားသူများထံ မပေါက်ကြားစေဘဲ လျှို့ဝှက်ထားရန် အကြိမ်အသိန်းအသောင်းမက ကြိုးစားအားထုတ်သည်။ သို့ရာတွင်တစ်နည်းတစ်လမ်းအားဖြင့် တခြားသူများထံ ပေါက်ကြား သွားသည်။ တစ်နေ့သောအခါ၌ မာလီဝေလေယာ၏ ဇနီးသည် မိနာချီအမ္မာလထံလာလျက် ငိုကာရယ်ကာနှင့် ဇာတ်စုံခင်းပြသည်။

“အာနန္ဒီ ကံကြမ္မာ အခုလိုဖြစ်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ဘယ်တုန်းကမှ မစဉ်းစားမိဘူး” ဟု မာလီဝေလေယာ၏ဇနီးက ရင်ထုမနာပြောပြသည်။ မိနာချီအမ္မာလက ထိုအကြောင်းအရာများကို မိမိသားအားတစ်ဆင့် ပြောပြသည်။

နေ့ရက်အတန်ကြာသွားသောအခါ မာဏိက္ကမ်နှင့် အာနန္ဒီတို့၏ နင်ပင်ဆင်ဖြစ်သည့် သတင်းကိုကြားရသောအခါ အတ္ထာမလေ အလွန်တရာ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်သွားသည်။ စတုဒီယို၌ ထိုင်နေသော အတ္ထာမလေသည် အိမ်ပေါ်ထပ် မိမိအခန်းထဲက ရပ်ကြည့်လိုက် သောအခါ မာဏိက္ကမ်၏ ဟစ်အော်ကြိမ်းမောင်းသောအသံကို ကောင်းစွာကြားရသည်။ အတ္ထာမလေကို သက်သေအဖြစ်ထားပြီး ချေးသည့်ကြွေးကို အရင်ဆပ်ပါဟု အာနန္ဒီက မာဏိက္ကမ်အား အကြောက်အကန်ပြောနေသည်။ ယင်းသို့ပြောသောအခါ အာနန္ဒီအား မာဏိက္ကမ် ဆဲရေးတိုင်းထွာသည်ကို ကြားရသည်ဖြစ်၍ အတ္ထာမလေ ထိတ်လန့်ကုန်လှုပ်သွားသည်။ အာနန္ဒီ၏ငိုသံသည် အတ္ထာမလေ၏ စတုဒီယိုထိ ရောက်ရှိလာသည်။ အစပထမတွင် သူတို့ထံ ပြေးသွားပြီး ပြောရာပြောကြောင်း ပြောမည်ဟူ၍ စိတ်ကူးလိုက်သေးသည်။ သို့ရာတွင် ယင်းသို့ ပြုလုပ်နိုင်ဖို့ မလွယ်ဖြစ်နေသည်။ အကြောင်းမှာ ရန်ပွဲသည် သူနှင့်လည်း ဆက်စပ်မှု ရှိနေ

သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ယင်းကဲ့သို့သော စိတ်မချမ်းသာစရာများက အတ္ထာမလေအား နှိပ်စက်နေကြသောအခါ အတ္ထာမလေသည် နေ့ရက်အတန်ကြာ မြို့က တခြားထွက်ခွာသွားဖို့ စဉ်းစားကြည့်သည်။

အယ်ဒီတာရှုရဝဏ်အား သဘာဝရှုခင်းများကို ပန်းချီရေးဆွဲရန်အတွက် တခြား နေရာထွက်ခွာသွားလိုသည်ဟူသော သူ၏ဆန္ဒကိုပြောပြသောအခါ ရှုရဝဏ်က အတ္ထာမလေ အား ယင်းသို့ မပြုလုပ်ရန် တားမြစ်ပိတ်ပင်ခြင်း မပြုလုပ်ပေ။ ရွာအသီးသီး၌ နေထိုင်ကြသော မိမိ၏မိတ်ဆွေများအား စာရေးပေးလျက် အတ္ထာမလေအား အစအရာရာ အကူအညီ အပေးခိုင်းမည်ဟူ၍ ရှုရဝဏ်က အတ္ထာမလေအား အားပေးသည်။ ပုဂလိပ္ပတော်၌ သူတို့၏ ရွာတွင်ကပြသော ‘မဂ္ဂိဝိရတ္တ’ (နားများကို နဖားကြိုးထိုးခြင်း) အမည်ရှိ အကကို ကြည့်ပြီးမှ ထိုရွာမှ အခြားရွာများသို့သွားရန်လည်း ရှုရဝဏ်က အတ္ထာမလေအား ညွှန်ကြားပြောပြသည်။

ခရီးထွက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသည့်နောက်၌ အတ္ထာမလေသည် ပထမဦးစွာ ရှုရဒါနှင့် တွေ့ပြီး စကားပြောလိုသည့်ဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ တစ်နေ့သောအခါ၌ ရှုရဒါကပင် သူထံ ရောက်ရှိလာသည်။ အနုပညာကောလိပ်ကျောင်း၏အလုပ်ကို ပြီးစီးအောင် လုပ်ပြီးနောက် အိမ်ပြန်ရင်း ရှုရဒါသည် အတ္ထာမလေ၏အိမ်သို့ ဝင်ရောက်လာသည်။ အတ္ထာမလေသည် ရှုရဒါအား လိုက်လိုက်လှဲလှဲ ကြိုဆိုခေါ်ခေါ်ပြီးလျှင် သူ ခရီးထွက်မည်ဆိုသည့်အကြောင်းကို ပြောပြသည်။

“ပုဂ္ဂလိပ္ပတော်ကျောင်းပိတ်တဲ့နေ့တွေတုန်းက ‘မဂ္ဂိဝိရတ္တ’ အမည်ရှိတဲ့ အကကို ကြည့်ဖို့အတွက် ကျွန်တော်နှင့်အတူ ရှုရဝဏ်တို့ ရွာလိုက်မယ်လို့ ရှုရဒါပြောထားဖူးတယ် မဟုတ်လား။ အခု ကျွန်တော်သွားမလို့ လိုက်မယ်မဟုတ်လား”

ရှုရဒါက အံ့သြသည့်အမူအရာဖြင့် အတ္ထာမလေအား ကြည့်လိုက်သည်။

“အတ္ထာမလေသည် အမှန်တကယ်ပင် မိမိအား သူနှင့်အတူလိုက်ဖို့ ပြောနေတာ မဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား” ဟူ၍ ရှုရဒါသံသယဖြစ်နေမိသည်။

“ကျောင်းပြန်ဖွင့်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ရှုရဒါ မဒရပ်ကို ပြန်လာပါ။ ကျွန်တော်က အဲဒီရွာကနေ ဆေးလမ်းခရိုင်၊ ကာဝေရီဆိပ်ကမ်းမှာရှိတဲ့ ရွာတစ်ရွာကို သွားမယ်။ အိုဟောယုနက္ကမှာနေပြီးတော့ မြစ်ဆိပ်ကမ်းနေရာဌာနတွေကို လည်ပြီးမှပြန်လာမယ်လို့ ကျွန်တော် စိတ်ကူးနေတယ်။ ရှုရဒါက ကျွန်တော်လို နေရာအနုအပြားလျှောက်လည်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်နှင့်အတူ အရှေ့ယမ်ကုလန်လိုက်လာပြီး အဲဒီကမှ ပြန်လာလို့ရတယ်” ရှုရဒါက ရယ်ပြီး ပြောသည်။

“ရှင် ကျွန်မကို တကယ်ခေါ်သွားမှာလား”

“ရှုရဒါ ကိုယ်တိုင်ပြောထားတဲ့စကားကို မေ့သွားပြီလား။ ကျွန်တော်နှင့် အတူ လိုက်မယ်လို့ ရှုရဒါပဲ ပြောထားတယ်မဟုတ်လား”

“ကျွန်မပြောတဲ့စကားကို ရှင်က အမှန်တကယ်လို့ ယူဆထားတာကိုး။ စိတ်ထဲ ပေါ်လာတဲ့အတိုင်း ကျွန်မရင့်ကို ပြောလိုက်တာ။ အဲဒီစကားကို ကျွန်မ မှားပြီး ပြောလိုက် မိတယ်။ အဲဒါက လွဲပြီး တံခြားဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။”

“တကယ်လို့ ရှာရဒါ ကျွန်တော်နှင့်အတူ လိုက်လာရင် ...”

ရှာရဒါသည် “ရှင်နှင့်အတူ ကျွန်မ လိုက်လာစေလိုတဲ့စိတ် ရှင် တကယ်ရှိ လို့လား” ဟု မေးပြီးလျှင် အဏ္ဏာမလေအား စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ၏လက်ချောင်းကလေး များကမူ လည်ပင်းတွင်ဆွဲထားသော ဆွဲကြိုးကလေးနှင့် အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ ကစားနေသည်။ အတန်ငယ်ကြာသွားသောအခါ ရှာရဒါသည်သူ၏ ဆွဲကြိုးကလေးကို နှုတ်ခမ်းပေါ်တင်လျက် ဝါးသလို လုပ်နေသည်။ ရှာရဒါအား ယင်းအသွင်မျိုးဖြင့် တွေ့ရသောအခါ မိမိထံတွင်ရှိသော သောကဟူသမျှ အားလုံးကို ပျောက်ကွယ်သွားစေသော ပဉ္စလက်သတ္တိတစ်မျိုးဖြစ်သည်ဟူ၍ အဏ္ဏာမလေ ထင်မှတ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် အဏ္ဏာမလေသည် ရှာရဒါအားသူနှင့်အတူ ခေါ်သွားလိုသည့်စိတ် ပေါ်ပေါက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

အချိန်အတန်ကြာမျှ ရှာရဒါ၏မျက်နှာတွင် ပျံနေသောရုက်သွေးရောင်ကို တွေ့မြင်နေရပြီးသည့်နောက် အဏ္ဏာမလေက ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်နှင့်အတူ လိုက်ခဲ့ဖို့ ရှာရဒါကို တကယ်ပဲ ကျွန်တော်ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့လို လူတွေအနေနှင့် အဲဒီရွာကို ကြည့်ရှုရသင့်တယ်။ ရှာရဒါလည်း ကျွန်တော်နှင့်အတူ လိုက်ခဲ့ပါ”

ရှာရဒါက အဖြေပြန်မပေးပေ။ ပြုံးပြီးကြည့်နေသည်။ ကလေးသူငယ် လူငယ်များ ကဲ့သို့ အဏ္ဏာမလေ၏ ရိုးသားအပြစ်ကင်းစင်သောစကားကို ရှာရဒါ အလွန်တရာ နှစ်သက် ကျေနပ်သည်။ အကယ်၍ သူနှင့်အတူ လိုက်သွားနိုင်လျှင် မိမိအတွက် အလွန်ကြီးမားသော ကျသိုလ်ကံပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟူ၍ ရှာရဒါ စဉ်းစားမိသည်။

အဏ္ဏာမလေက တစ်ဖန်မေးလိုက်ပြန်သည်။

“ဘယ်နဲ့လဲ၊ လိုက်မယ်မဟုတ်လား”

“ရှင် တစ်ယောက်ဟာ သူငယ်နပ်စားကလေးဘဝက မတတ်သေးဘူး”

ယင်းသို့ပြောလျက် ရှာရဒါသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှုထုတ်လိုက်သည်။

“အတူတူပြီး ခရီးထွက်သွားကြမယ်ဆိုလျှင် ရှင်အမေက ဘယ်လိုပြောမလဲ။ ကျွန်မအိမ်က လူတွေကလည်း ကျွန်မကို ဘာပြောမလဲ။ ဟိုမှာ ကျွန်မတို့တည်းတဲ့အိမ်က လူတွေက ကျွန်မတို့နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုထင်ကြမလဲ။ ရှင် ဆန္ဒရှိတိုင်းပြီး သွားတဲ့ရွာကို အခု ကျွန်မကိုခေါ်ပြီး သွားမယ်ဆိုရင်...”

ရှာရဒါ၏ စကားကိုကြားရသောအခါ အဏ္ဏာမလေသည် ပြင်ပကမ္ဘာ လောကကို သတိရလာသည်။ မိမိတို့သည် လူမှုရေး စည်းကမ်းသတ်မှတ်ချက်များနှင့် တုပ်နှောင့်ခြင်း

ခံနေရပါကလားဟူ၍ အဏ္ဏာမလေတွေးမိသည်။ ရှာရဒါ မေးသော မေးခွန်းများနှင့်ပတ်သက်၍ အချိန်အတန်ကြာ စဉ်းစားဆင်ခြင်ပြီးသည့်နောက်၌ အဏ္ဏာမလေသည် စိတ်ပျက်အားလျော့ သွားပြီးလျှင် ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ရှာရဒါပြောတဲ့စကားတွေဟာ မှန်ပါတယ်”

“ဘယ်လိုမှန်တာလဲ”

ယင်းသို့မေးလျက် ရှာရဒါသည် မချီပြီး ပြုံးပြလိုက်သည်။

“အမှန်တရားဆိုတာ ဘယ်လိုဟာလဲလို့ ရှင် တယ်တုန်းကမှ သိအောင် မကြိုး စားဘူး။ အဲဒါကြောင့် ရှင်ဟာ အမှန်တရားကို ခါးခါးသီးသီး ငြင်းပယ်ပစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်တယ်။ အမှန်တရားလို့ ထင်ရတဲ့ အရာဝတ္ထုနောက် ကပ်ပါနေကြတဲ့ ထမက်အခဲအမျိုးမျိုးတွေကို ရှင် တွေ့ကြိုနေရတယ်။ အခုလည်းပဲ ရှင် နစ်လုံးနစ်ခွဲဖြစ်နေတယ်”

ရှာရဒါက အာနန္ဒီအကြောင်းသတိရအောင် လုပ်လိုက်သည့်အတွက် အဏ္ဏာမလေ စိတ်နှလုံး မချမ်းမသာဖြစ်သွားသည်။ မိမိ၏နာကျင်မှုကို ဖုံးဖိထားရန် အကြီးအကျယ် ကြိုးစားသည်။ သို့ရာတွင် သူ၏မျက်လုံး၌ မျက်ရည်လျှံလာသည်။ လည်မျိုလည်း တစ်ဆို့ လာသည်။ အဏ္ဏာမလေက ပြောလိုက်သည်။

“အတိတ်က အကြောင်းတွေကို စမြို့ အပြန်နိုင်ပြီး ကျွန်တော်ကို ဒုက္ခပေးပါနှင့်။

အဲဒီအတိတ်အကြောင်း ပြန်ပြောင်းသတိရတာကို ခံနိုင်တဲ့စွမ်းရည် အခု ကျွန်တော်မှာမရှိဘူး။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် ရောက်ရာနေရာသွားပြီး ယန်းချီကားအမျိုးမျိုးကို ဆွဲပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လုံးဝမပုတ်ဖို့ကြံရွယ်နေတာဖြစ်တယ်”

ရှာရဒါ၏ စိတ်နှလုံးတွင် အဏ္ဏာမလေနှင့်ပတ်သက်၍ ကိုယ်ချင်းစာနာမှု အသိ တရား အဘယ်ကြောင့်ပေါ်ပေါက်မလာသည်မသိပေ။ ရှာရဒါက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ပြော လိုက်သည်။

“အာနန္ဒီ တစ်ယောက် ယခုတလော ဘယ်လောက် စိတ်ဆင်းရဲနေရသလဲဆိုတာ ရှင် သိလား။ သူ့အခု အိမ်မှာ နေရတာ လုံးဝမပျော်ဘူး။ စိတ်ညစ်လို့ သေသွားမှာတောင် ခိုးရိုမိရတယ်”

“ကျွန်တော်ရှေ့မှာ အဲဒီအကြောင်းတွေကို လာမပြောပါနှင့် ရှာရဒါ။ ကျွန်တော် အားလုံးသိတယ်။ ရှာရဒါ ပြောပြဖို့ မလိုပါဘူး”

“စိတ်ထဲမှာ ဒါလောက် ခံစားနေရပါလျက်နှင့် ရှင် ကျွန်မကို ရှင်နှင့်အတူ လိုက်ဖို့ ဘာကြောင့်ပြောနေရတာလဲ”

အဏ္ဏာမလေက ပြန်ပြောသည်။

“အဲဒီခံစားနေရတာတွေကို မမှပစ်လိုက်ချင်လို့ပါ။ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ဖွယ် ကောင်းတဲ့ အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုကို မြင်မက်ပြီး နိုးလာသလိုလိုဖြစ်တဲ့အခါမှာ အဲဒီအိပ်မက်

ထက်ပိုပြီး ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ကောင်းတဲ့ တခြားအိပ်မက်ဆိုတစ်ခု ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာတယ်။ ဆန္ဒရီ အသက်ထပ်ရှားရှိနေတဲ့အခါတုန်းက သူနှင့်အတူနေထိုင်သွားဖို့ဆိုတာ ကျွန်တော့်အတွက် ပြဿနာတစ်ခုဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက အာနန္ဒီရဲ့ဘဝဟာ အလွန် တရာ ချမ်းသာသန့်စင်ပြီးပြည့်ဝနေတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်ခဲ့တယ်။ အခု ကျွန်တော် သူ့ ဒုက္ခကို မကြည့်ရက်ဘူး။ သူ့အတွက် ကျွန်တော်စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေရတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ အဲဒီကိစ္စဟာ သူတို့အတွင်းရေးပြဿနာဖြစ်နေတဲ့အတွက်ကြောင့်ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သူတို့ကိစ္စကို လျစ်လျူရှုလို့မရဘူး။ ကျွန်တော့်အိမ်နီးနားချင်းတွေ ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား။”

ပြောပြောဆိုဆို အတ္တာမလေသည် ရုတ်တရက် ရှာရဒါအနီးသို့ ကပ်လာပြီးလျှင် ရှာရဒါ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ သူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် ယိမ်းထိုးနေသည်။ ရှာရဒါ တစ်ခုတည်းဖြစ်သွားသည်။ သို့ရာတွင် မိမိ၏ လက်နှစ်ဖက်ကိုရုန်းဖို့ မကြိုးစားပေ။

“ရှာရဒါ ကျွန်တော်နှင့်လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်အပေါ် ကျေးဇူးပြုရာ ရောက်ပါလိမ့်မယ်။ အခုလောလောဆယ်လက်ထပ်ဖို့ မလိုသေးပါဘူး။ ရှာရဒါ ခေါင်းငြိမ်မယ် ဆိုရင် ကျေနပ်ပါပြီ။”

ထိုအချိန်၌ ရှာရဒါသည် အမှန်တကယ်ပင် အတ္တာမလေနှင့်ပတ်သက်၍ ထောက်ထားငဲ့ညှာ ကြင်နာသနားစိတ်ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ မိမိ၏လက်ကို ဖြေးညှင်းစွာ ရုပ်ပြီးလျှင် မျက်ရည်အပြည့်ရှိနေသော အတ္တာမလေ၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်မဘက်ကိုလည်း ကြည့်စမ်းပါဦး။ ရှင် သူရဲဘောကြောင့်တဲ့ လူတွေရဲ့ အလုပ်မျိုး မလုပ်ချင်ပါနှင့်။ ရှင် ကိုယ့်လမ်းပောင်းကို တစ်ဖန်ဖြန်လိုက်နေတယ်။ ကိုယ့်ဆင်းရဲ ဒုက္ခက လွတ်မြောက်မှု ရရှိလိုတဲ့အတွက်ကြောင့်သာ ရှင် ကျွန်မကို ဒီမေးခွန်း မေးနေတာ ဖြစ်တယ်။ ရှင်ပြောတဲ့စကားကို ကျွန်မမှန်တယ်လို့ မယူဆဘူး။ ရှင် တစ်ယောက်တည်းပဲ စတာရွာတွေကို အလည်သွားပါ။ ပြန်လာပြီးတဲ့အခါကျမှ ကျွန်မတို့ နောက်ထပ် စကား ပြောကြမယ်။”

အတ္တာမလေက စိတ်နှလုံးလှုပ်ရှားစွာဖြင့် ခေါ်လိုက်သည်။

“ရှာရဒါ”

“ဟင်အင်၊ ဟင်အင်၊ ကျွန်မရှင်နှင့် အမြဲတစေ ရိုးရိုးသားသားတွေဆုံနေတာကို ရှင်လိုလားရင် နောက်ထပ် ရှင် အခုလိုစကားမျိုးကို မပြောပါနှင့်။ ရှင်ပြောတဲ့စကားကြောင့် ကျွန်မစိတ်လည်း မဆင်းရဲဘူး။ ဒေါသလည်း မထွက်ချင်ဘူး။ ရှင် တစ်ယောက်တည်းသာ ရွာသွားပြီး ကျန်းကျန်းမာမာ၊ ချမ်းချမ်းသာသာနှင့် ပြန်လာခဲ့ပါ။”

“အဲဒီလိုဆိုရင် ရှာရဒါ ကျွန်တော်နှင့်အတူ မလိုက်တော့ဘူးပေါ့။”

ရှာရဒါက ပြန်ပြောသည်။

“ရှင်နောက်ထပ် အဲဒီစကားကိုပြောရင် ကျွန်မငိုမိလိမ့်မယ်”

ယင်းသို့ ပြောပြီးလျှင် ရှာရဒါသည် မျက်ရည်လျှံနေသော သူ၏မျက်လုံးကို သုတ်ပြီးလျက် ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။



အတ္တာမလေ ရထားဖြင့် ထွက်ခွာသွားမည့် နေ့လယ်မွန်းတည့်အချိန်လောက်တွင် တရားရုံး၌ တရားမမှုတစ်ခုအတွက် အစစ်ဆေးခံရန် တရားရုံးမှဆင့်ခေါ်သော သမ္ဗန်စာ ရောက်ရှိလာသည်။ တရားရုံးက ချပရစ်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီလျှင် အတ္တာမလေသည် သမ္ဗန်စာကို သေသေချချဖတ်ကြည့်သည်။ ကြွေးရှင်က မာဏိက္ကမံနှင့် အတ္တာမလေတို့အား တရားခံအဖြစ် စွဲဆိုထားသောအမှုဖြစ်သည်။ သတ်မှတ်ထားသော နေ့ရက်တစ်ရက်၌ တရားရုံးသို့ဆင့်ခေါ်သောအမိန့်ကိုလည်း အမိန့်စာ၌ ရေးသားဖော်ပြထားသည်။

မိမိဘာလုပ်ရမည်ဆိုသည်ကို အတ္တာမလေ နားမလည်အောင်ဖြစ်သွားသည်။ မာဏိက္ကမံပြောပြထားသော အကြောင်းအရာနှင့် တခြားစီဖြစ်နေသည်။ တရားရုံးမှ ချိန်းဆို ထားသောနေ့သည် အတ္တာမလေ ခရီးထွက်မည့်နေ့ဖြစ်သည်။ တရားရုံးနှင့် ပတ်သက်သော ကိစ္စများကို အတ္တာမလေ ဘာတစ်ခုမှ နားမလည်ပေ။ ထို့ကြောင့် စာရွက်စာတမ်းများကို ဖတ်ကြည့်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဦးနှောက်ချာချာလည်သွားသည်။ စာရွက်ထဲတွင် မာဏိက္ကမံ အတွက် စာချုပ်တွင် သက်သေအဖြစ် လက်မှတ်ထိုးထားသည်ဖြစ်မှဖြင့် အတ္တာမလေအနေနှင့် အလျင်အမြန် ငွေလေးသောင်းပေးဆပ်ရမည်ဟူ၍ ဖော်ပြထားသည်။

“ငါ့ဆီမှာ ငွေရှိရင် ငါ ဒီကြွေးကို ဆပ်မှာအမှန်ဖြစ်တယ်။ အခုအချိန်မှာတော့ ငါ့ဆီမှာ ငွေလေးသောင်းပေးလို့ ငွေလေးရာတောင် မရှိဘူး။”

ယင်းသို့စဉ်းစားလျက် အတ္တာမလေသည် ပုပန်သောကရောက်သွားသည်။ အတန်ငယ်ကြာသောအခါ ယင်းစာရွက်များကို ယူပြီးလျှင် အတ္တာမလေသည် အိမ်ချင်း ကပ်လျက်ရှိနေသော အိမ်တက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ မာဏိက္ကမံသည် နေ့လယ်စာ ထမင်း စားရန် အိမ်ပြန်မလာသေးပေ။ အတ္တာမလေလက်ထဲက စာရွက်များကို ယူပြီး ဖတ်လိုက် သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကဒီရေရှန် စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။

အာနန္ဒီကလည်း စာရွက်များကိုဖတ်ကြည့်သည်။ တစ်စုံတစ်ခုပြောလို လုပ်လိုသည့် စိတ်ဆန္ဒ အာနန္ဒီတွင် မရှိတော့ပေ။ ထိုအချိန်၌ မကြာသေးခင်ကလေးက မာဏိက္ကမံကို လာရှာသောလူသည် တရားရုံးမှလူဖြစ်ပြီး မာဏိက္ကမံအတွက် ယခုကဲ့သို့သော စာမျိုးကို ယူလာခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်ဟူ၍ အာနန္ဒီ တွေးမိသည်။

မိခင်က မသိနားမလည်သေးသော သားငယ်အား အလွန်တရာကြင်နာသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေသကဲ့သို့ အာနန္ဒီသည် အတ္တာမလေကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ မျက်လုံးမှ

လည်း မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျနေသည်။ အတ္ထာမလောက ဦးခေါင်းမော့ပြီး၊ အာနန္ဒီကို ကြည့်လိုက်သည်။ ယင်းအချိန်၌ အာနန္ဒီ၏မျက်ရည်သည် အတ္ထာမလောက၊ သက်သာရာ ရအောင်ပြုလုပ်နေသည်။

“အာနန္ဒီ ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ။ ဒီကိစ္စအားလုံး မာဏိက္ကမံ ဖြေရှင်းပေးပါ လိမ့်မယ်” ယင်းသို့ပြောပြီးလျှင် အတ္ထာမလောက အာနန္ဒီအား အားပေးသည်။

“ကျွန်မအတွက်ကြောင့် ဒီကိစ္စတွေအားလုံး ဖြစ်ပေါ်လာတာ။ ကျွန်မပဲ ရှင့်ကို ခေါ်ပြီး စာချုပ်ထဲမှာ လက်မှတ်ထိုးခိုင်းခဲ့တာ။ တကယ်လို့ ဒီအကြောင်းကို ကျွန်မ ကြိုတင် သိထားရင် ယခုလိုဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး”

ယင်းသို့ပြောရင်း အာနန္ဒီသည် လည်ချောင်းတစ်ဆို့သွားသည်။ ထို့နောက် ဆက် မပြောနိုင်တော့ပေ။

“ဒီကိစ္စတွေဟာ အာနန္ဒီကြောင့် ဖြစ်လာတာမဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်လို့ မာဏိက္ကမံ ကိုယ်တိုင် ဒီကိစ္စပြောမယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်လက်မှတ်ထိုးပေးမှာပဲ။ အခုလည်း အခြေအနေမဆိုးသေးပါဘူး။ အမှန်တကယ်တော့ ကျွန်တော်ဒီမြို့မှာရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်မာဏိက္ကမံကို ဒီအကြောင်း ကြိုတင်ပြောပြထားရင် သူ့ဟာသူ ဒီကိစ္စ အားလုံးကို ဖြေရှင်းပေးပါလိမ့်မယ်”

အကယ်၍ မာဏိက္ကမံကသာ ဆန္ဒရှိရင် နေ့ရက်အနည်းငယ် မတိုင်ခင်ကပင် ကြွေးဆပ်နိုင်သည်ဟူ၍ ကဒီရေရှန်နှင့် အာနန္ဒီတို့နှစ်ယောက်လုံး သိရှိနေကြသည်။ ယင်းကြွေး ကို ဆပ်မည်အစား မာဏိက္ကမံသည် အိမ်ပေါင်ထားသောကြွေးကိုဆပ်ပြီး သူ၏မှာမည်နှင့် အိမ်ကိုလွှဲပြောင်း ယူထားလိုက်သည်။ မာဏိက္ကမံလုပ်သော အလုပ်အားလုံးသည် သူတို့အတွက် မဖြေရှင်းနိုင်သော ပဟောဠိများသာ ဖြစ်သည်။

အာနန္ဒီကပြောလိုက်သည်။

“ရှင် သူနှင့်တွေ့ပြီး စိတ်ချလက်ချ ခရီးထွက်သွားပါ။ ဖြစ်တဲ့နည်းနှင့် ဒီကြွေးကို ဆပ်ပါလို့ ကျွန်မ သူ့ကိုပြောမယ်”

မကြာမီအတောအတွင်း၌ပင် မာဏိက္ကမံပြန်လာသည်။ ကားပေါ်မှဆင်းလိုက် သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အာနန္ဒီအနီးတွင် ရပ်နေသော အတ္ထာမလောကကို တွေ့လိုက်ရ၍ နှာခေါင်း ရှုံ့သွားသည်။ မိမိမရှိသည့် အချိန်အတောအတွင်း၌ အတ္ထာမလောကသည် ဤအိမ်သို့ မကြာခဏ အသွားအလာလုပ်နေသည်ဟူ၍ သံသယဝင်သွားသည်။ ဤသို့ပြုလုပ်ရန်အတွက် ယောက္ခမ ကြီးသည် အပြည့်အဝ လွတ်လပ်ခွင့်ပေးထားခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်။ ယင်းသို့ ဖြစ်ပျက်နေသည်ကို မာဏိက္ကမံလုံးဝ မနစ်မြို့ပေ။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ဘာကိစ္စဆွေးနွေးနေကြတာလဲ။ နောက် ပန်းချီပြပွဲတစ်ခုအတွက် စီမံကိန်းချမှတ်နေကြတာလား”

သရော်သလို ခန့်သလို ပြောပြီးလျှင် မာဏိက္ကမံသည် အတ္ထာမလောကအနီးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူ၏စကားလုံးများတွင် ကွယ်ဝှက်နေသော သရော်လုံး ခန့်လုံးများသည် ကဒီရေရှန်၏ နှလုံးသားထဲတွင် ဆူးကဲ့သို့ စူးဝင်သွားသည်။

အာနန္ဒီသည် စကားတစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော စာရွက်များကို မာဏိက္ကမံအား ပေးလိုက်သည်။ ယင်းစာရွက်များကို တွေ့ရသောအခါ မာဏိက္ကမံ ထိတ်လန့် သွားသည်။ မိမိ၏အတွင်းစိတ်ကို ဖုံးဖိထားပြီးလျှင် ဘာမှ မမှုသလိုလိုနှင့် ရယ်လိုက်သည်။

“ဒီလူ ကျုပ်တို့ကို တရားစွဲဆိုပြီး ခြိမ်းခြောက်နေတာနှင့်တူတယ်။ တရားစွဲချင် စွဲပါစေ။ ကျုပ်တို့ပေးထားတဲ့ငွေကို စာရင်းထဲမထည့်ဘဲ ကျုပ်တို့ကို လိမ်ဖို့ညာဖို့ ကြိုးစား နေတယ်။ ဒီလူကို အေးအေးဆေးဆေးလွှတ်ပေးလို့ မဖြစ်ဘူး။ ကျုပ်တို့ အဆုံးအထိ ဒီလူနှင့် ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော် ခရီးထွက်ဖို့ စိတ်ကူးနေတယ်။ တစ်လကျော်လောက်ကြာမှ ပြန်လာ လိမ့်မယ် ထင်တယ်” အတ္ထာမလောက စကားစပြောလိုက်သည်။

မာဏိက္ကမံက ပြောသည်။

“မင်းစိတ်ချလက်ချသာ သွားပါ။ မင်း တရားရုံးသွားဖို့ မလိုပါဘူး။ ငါ အားလုံး ဖြေရှင်းမှာပါ။ ငါ့ရှေ့နေကလည်း ဒီကိစ္စတွေကို ဖြေရှင်းပေးပါလိမ့်မယ်”

ယင်းသို့ပြောလျက် မာဏိက္ကမံသည် ဤအရေးကြီးကိစ္စအတွက် သုံးယောက်သား မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်လျက် ယခုကဲ့သို့ စိတ်ပူပန်သောက ရောက်နေစရာ လုံးဝမလိုဆိုသည့် အကြောင်းကိုလည်း အတ္ထာမလောက ပြောပြလိုက်သည်။

အတ္ထာမလော ပြန်ထွက်လာသည်။ တောင်ကြီးတစ်လုံးကဲ့သို့ အလွန်တရာ ကြီးမား နေသော ပြဿနာကြီးတစ်ခုသည် လွယ်လင့်တကူဖြင့်ပင် ဖြေရှင်းသွားသည်။ ထို့ကြောင့် အတ္ထာမလောသည် အကြီးအကျယ် ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားသည်။ မာဏိက္ကမံသည် တစ်နေ့ တခြား သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်လာသည်။ ရဲရဲစွာဖြစ်လာသည်ဟူ၍ အတ္ထာမလော မြင်သွား သည်။

တံခါးဝအထိ ရောက်သွားသော အတ္ထာမလောက မာဏိက္ကမံက ပြန်ခေါ် လိုက်သည်။

“ညနေကျရင် ရှေ့နေ မင်းဆီလွှတ်လိုက်မယ်။ ခရီးမထွက်ခင် ရုံးက စာရွက် စာတမ်းတွေမှာ လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်ပါ။ မင်းအနေနှင့်ရှေ့နေကို အကြောင်းခွင့် ပေးစရာလည်း မလိုဘူး။ တရားရုံးစရိတ်ခံစရာလည်း မလိုဘူး။ ရှေ့နေက ငါ့ ရှေ့နေ၊ စရိတ်အားလုံး ငါ အကုန်ကျခံမယ်”

မာဏိက္ကမံ၏ယင်းရက်ရောမှုကို ဆန်းကြယ်လှပါကလားဟူ၍ အတ္ထာမလော တွေးနေမိသည်။ အတ္ထာမလောက ကြားမြင်ပြောလိုက်သည်။

“ရှေ့နေက ခင်ဗျားကို အကူအညီပေးတယ်။ ခင်ဗျားက ခင်ဗျားအညီအစား ရှေ့နေကို တရားရုံးစရိတ် ခံပေးပြောမယ်။ ခင်ဗျားအလုပ်က အင်မတန် တကျွတ်ကျွတ်အလုပ်”

မာတီကာက ဒေါသထွက်သွားသည်။ အတ္ထာမလေအား လောင်ကျွမ်းလွှားစေမည့် အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်နေသည်။ “မင်းဒီနေရာကနေ တိတ်တိတ်ကလေး ထွက်သွား” ဟု မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဖြင့် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ အတ္ထာမလေက မသွားသေးဘဲ ထိုနေရာ၌ ရပ်နေသည်။ မာတီကာက အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်လာသည်။ အတ္ထာမလေအား မှီရိုနှစ်ချိုး ပြောလျက် မိမိ၏ဒေါသကို ပြောပျောက်သွားအောင် လုပ်မည်ဟု စဉ်းစားလိုက်သည်။

“တရားဥပဒေအရဆိုလျှင် မင်း ကိုယ့်စရိတ်နှင့် ကိုယ်ရှေ့နေငှားပြီး အမှုရင်ဆိုင်ရ လိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းအနေနှင့် ဘယ်မှာ သွားရှာမလဲ။ ပန်းချီရေးဆွဲလို့ ရတဲ့ငွေနှင့် ဝမ်းဝအောင်တောင် မစားရဘူး။ မင်းအကျပ်အတည်းကိုကြည့်ပြီး ငါက မင်းကို အကူအညီ ပေးတာ။ တကယ်လို့ ငါ အကူအညီမပေးရင် မင်းကိုယ်တိုင် ရှေ့နေငှားပြီး အမှုရင်ဆိုင်ရ လိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါမှာ မင်းတရားရုံးမှာ အထိနာပို့ပဲ ရှိတယ်”

မိုးချိုးမျှစ်မျိုးပြောလိုက်သည့် စကားကြောင့် အတ္ထာမလေ ဦးခေါင်းငိုက်စိုက် ကုသွားသည်။ စကားတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲ အိမ်ပြန်သွားသည်။ မာတီကာက ငွေရေးကြေးရေး အခက်အခဲဖြစ်နေသည့်အခါများ၌ အတ္ထာမလေ အကူအညီပေးခဲ့သည်။ မာတီကာသည် အဝတ်အစားမှစ၍ အတ္ထာမလေထံမှ ယူဝတ်သည်။ ထိုအချိန်က အတ္ထာမလေသည် မည်သည့် အခါကမှ မာတီကာကို အပေါ်စီးက မဆက်ဆံပေ။ ကဲ့ရဲ့ရွတ်ချခြင်းလည်း မပြုလုပ်ပေ။ မာတီကာသည် ကဒီရှေ့နေတို့ ရှေ့မှောက်၌ အတ္ထာမလေအား မထိမဲ့မြင် ပြုလုပ်လိုက်သည်။ ယင်းသို့ မထိမဲ့မြင် အပြုမိမိရသည့်အတွက် အတ္ထာမလေသည် အကြီးအကျယ် စိတ်မချမ်း မသာဖြစ်သွားသည်။ မာတီကာက အားပေးခဲ့သည့် အကူအညီ၏ အကျိုးကျေးဇူးကို အတ္ထာမလေ ရရှိနေသည်။

အာနန္ဒီသည် ထိုနေရာ၌ ဆက်မနေတော့ပေ။ မိမိ၏ စိတ်နှလုံးထဲတွင် ထလာသော မုန်တိုင်းကို အေးငြိမ်းသွားစေရန်အတွက် အခန်းထဲဝင်သွားသည်။ ထိုနေ့ ညနေချမ်းအချိန်၌ သူ၏ရှေ့နေနှင့်အတူ မာတီကာက အတ္ထာမလေထံ ရောက်ရှိလာသည်။ ရှေ့နေနှင့် မာတီကာက အတ္ထာမလေအား စာရွက်စာတမ်းများပေါ်၌ လက်မှတ် ရေးထိုးခိုင်းလေသည်။ မာတီကာနှင့် အတ္ထာမလေတို့၏ကိုယ်စား မိမိအနေနှင့် တရားရုံးတွင် တရားရင်ဆိုင်မည်ဟု ရှေ့နေက ရှင်းပြသည်။

“မင်းတစ်လကြာမှ ပြန်လာပြန်လာ၊ တစ်နှစ်ကြာမှ ပြန်လာပြန်လာ၊ ကိစ္စမရှိဘူး။ ကိစ္စအားလုံးကို ငါတို့ဖြေရှင်းမယ်။ မင်းအနေနှင့် ဒီကိစ္စတွေကို လုံးဝမေ့ထားလိုက်” ယင်းသို့ ပြောလျက် မာတီကာက ထွက်သွားလေသည်။

အတ္ထာမလေသည် ထိုကိစ္စကို ထိုအချိန်၌ မေ့ထားလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် အာနန္ဒီနှင့် ရှာရဒါကိုမှ မမေ့ပေ။ စရီးထွက်မည့်အချိန်၌ အာနန္ဒီသည် အတ္ထာမလေ၏ အိမ်သို့လာပြီး နှုတ်ဆက်စကားပြောကြားသည်။ ရှာရဒါကမူ ဝပ်စောစောကပင် အတ္ထာမလေ၏ ဝန်စည် စလယ်ကို ထုတ်ပိုးပေးထားသည်။ အောက်မှတူတာမှထွက်သော ရထားတွင် ထိုင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အတ္ထာမလေသည် အာနန္ဒီနှင့် ရှာရဒါတို့၏ မျစ်ခြင်းမေတ္တာကို သတိရလာသည်။



အရေယန်ကုလန်အနီး၌ ရှိသောမာလန်ပါရေအမည်ရှိ စတင်ပေါ်၌ ရွာသူရွာသား များ စုရုံးရောက်ရှိနေကြသည်။ အရေယန်ကုလန်၌ ပြုလုပ်သော မန်ဂျီရိဂ္ဂတ္တ အမည်ရှိ ပွဲသဘင်ကြည့်ရှုရန်အတွက် အနီးအနားတဝိုက်က ရွာသူရွာသားများ စုဝေးရောက်ရှိနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်းတောင်များ၏အလယ်၌ရှိသော တောင်ဝှမ်း၌ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း နွားများကို နဖားကြီးထိုးသော ထိုပွဲသဘင်ကို ကျင်းပကြသည်။ ပွဲကြည့်ပရိတ်သတ်အား နွားများ ဦးချီနှင့်ငှေ့ခြင်း စသည်တို့မပြုလုပ်နိုင်ရန် ရည်ရွယ်၍ အရေယန်ကုလန်က လူများသည် ထိုပွဲသဘင်အတွက် တောင်များ၏ကြားထဲက တောင်ခြေနေရာကို ရွေးချယ်ကြခြင်း ဖြစ်ဟန် တူသည်။

အတ္ထာမလေသည် ရှုရဝတန်၏အိမ်ကို အာရုံမရန်နှင့်အတူ ကျောက်တောင်တစ်ခု ပေါ်၌ ရပ်နေသည်။ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်၌ မည်သည့်နေရာတွင်မှထိုင်၍ ပန်းချီဆွဲရန် မပြစ်နိုင် သလောက်ပင် ရှိနေသည်။ လူနှင့် နွားတို့၏အကြား၌ လျှပ်စီး၏အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ဖြစ်ပေါ် လာသော ယင်းသေမည်လား၊ ရှင်မည်လားမသိရသည့် တိုက်ပွဲကို တစ်နေရာ၌ထိုင်၍ ပန်းချီဆွဲရန်မှာ မပြစ်နိုင်သလောက်ပင် ရှိသည်ဟူ၍ အတ္ထာမလေ စဉ်းစားကြည့်သည်။ အတ္ထာမလေအတွက် တွေ့မြင်ရသမျှ အားလုံးကို ဂရုစိုက်ကြည့်လျက် မျောက်ကုမူ အေးအေး ဆေးဆေးထိုင်ပြီး ပန်းချီဆွဲရုံမှတစ်ပါး အခြားနည်းလမ်း မရှိတော့ပေ။

တောင်ဝှမ်း၏တစ်နေရာ၌ စိမ်းစိုသော ဝါးခြင်းများဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ဝါးကပ် များကို ကာပြီးလျှင် ကွင်းပြင်တစ်ခု ပြုလုပ်ထားကြသည်။ ယင်းကွင်းပြင်ထဲတွင် နွားကောင်ရေသုံးဆယ်လေးဆယ်တို့သည် ယောက်ယက်စက်လျက် လှည့်လည် သွားလာနေ ကြသည်။ နွားညို၊ နွားနက်၊ နွားဖြူ၊ နွားနီ၊ နွားကြားအမျိုးမျိုးသော နွားထီးကြီးများကို ကွင်းပြင်ထဲတွင် တွေ့မြင်နေရသည်။ နွားအကောင်တိုင်း၏နားခေါင်းတွင် ထိုးထားသော နဖားကြီးကို လူရွယ်နှစ်ယောက်သုံးယောက်က ဆွဲပြီးလျှင် နွားကို ထိန်းချုပ်ထားရန် ကြိုးမား နေကြသည်။ နွားများ၏ လည်ပင်းတွင် ချည်ထားသောကြိုးကို ဖြတ်ချိန်ရောက်လာပေ။

အတ္ထာမလေသည် နွားများ၏ရိုးရိုးသားသားအလှနှင့် ထဆင်တန်ဆာများကို အသေစူးစိုက်ကြည့်ရှုနေသည်။ နွားများ၏ဦးချိုများကို ဝါ၊ ချွန်ကဲ့သို့ ချွန်ထက်အောင် လုပ်ပြီးလျှင် ရောင်စုံဆေးခြယ်ထားကြသည်။ နွားများ၏ ဦးခေါင်းနှင့် လည်ပင်းများတွင် ပိုးချည်နှင့်ပြုလုပ်ထားသော ယန်းဖွားများ တွဲလွဲကျနေကြသည်။ နွားများ၏လည်ပင်းကို ဝန်းအပြောက်များဖော်ထားသော ပိုးသားပုဝါများဖြင့် စည်းနှောင်ထားကြသည်။ နွားများ၏ ဦးချိုများတွင် ချိတ်ထားသောအထုပ်များမှာ ငွေများလို ထုတ်ထားသည့် အထုပ်များဖြစ်သည် ဆိုသည်ကို အတ္ထာမလေ သိရှိသွားသည်။ အချို့ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ရွှေဒင်္ဂါးထုပ်နှင့် ငွေဒင်္ဂါးထုပ်များကိုပင် နွားများ၏ဦးချိုတွင် ချည်နှောင်ဆွဲထားကြသည်ဟူ၍ ကြားရသည်။

နွားများရှိနေကြသော ကွင်းပြင်၏ ရှေ့မလှမ်းမကမ်း၌ နွားများကို နဖားကြိုးထိုးရန်အတွက် တန်းစီရပ်နေကြသော အားကောင်းမောင်းသန် လူငယ်လူရွယ်များကိုလည်း အတ္ထာမလေ တွေ့မြင်ရသည်။ အချို့က ခါးစည်းကြိုးစည်းထားကြသည်။ အချို့ကမူ ဒိုတီကို အပေါ်မတင်လျက် ခါးစည်းကြိုးသဖွယ် စည်းနှောင်ထားကြသည်။ ယင်းတို့၏ တောင့်တင်းသန်မာသော ပခုံးနှင့် ကျယ်ပြန့်သော ရင်အုပ်များမှ သူရဿတီလက္ခဏာများ ပေါ်ထွက်နေကြသည်။

အာရမုန်က ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီနဖားကြိုးထိုးတဲ့ လူငယ်လူရွယ်တွေကို နွားတွေရဲ့ လည်ပင်းနှင့်ဦးချိုများမှာ ချည်ထားတဲ့ငွေထုပ်များကို ပေးကြရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလူငယ်လူရွယ်တွေဟာ ဆုလာဘ်ရရှိလိုတဲ့ ဆန္ဒတစ်ခုတည်းနှင့် နွားတွေကို နဖားကြိုးထိုးကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ဟိုမှာကြည့်အရှေ့ဘက်က ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှာ မိန်းမပျိုတစ်စု ရပ်နေကြတယ်။ မိန်းမပျိုများရဲ့အပြုံးနှင့် အားတက်သရောဖြစ်နေတဲ့ ချိုးကျူးထောပနာ ချိုးမွမ်းစကားများကိုသာ ဒီလူငယ်လူရွယ်တွေ အတွက် အကြီးမားဆုံး ဆုလာဘ်ဖြစ်တယ်။ နွားသိုးများပေါ် အနိုင်ရရှိတဲ့ လူငယ်လူရွယ်တွေ အတွက် မိန်းမပျို များရဲ့နလုံးသားကို အနိုင်ရရှိဖို့ လမ်းပွင့်သွားတယ်”

အတ္ထာမလေ၏စိတ်နှလုံးသည် နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင်လောက် ကျော်လွန်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည့် ရှေးအတိတ်ခေတ်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ ဤပွဲသဘင်သည် မုတလေဟု ခေါ်သည့် တောဒေသ၌ နေထိုင်ကြသူများ၊ တစ်လိပ်ပြည်နယ်ရှိ နွားမွေးသမားများ၏ သူရဿတီ အပြည့်ရှိသော ပွဲသဘင်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟူ၍ အတ္ထာမလေ စဉ်းစားနေမိသည်။ ရှေးဟောင်းတစ်လစာပေ ကျမ်းဂန်ဖြစ်သော ကလိတ္တိဂြောဟ်၌ အတ္ထာမလေ ဖတ်ဖူးထားသော အေရတ်တလုဘုဒလ (နွားများကို နဖားကြိုးထိုးခြင်း)အမည်ရှိသော ပွဲသဘင်သည် ယခု သူ၏မျက်မှောက်တွင် အကောင်အထည်ပေါ်လာသည်။

အာရမုန်နှင့် ထိုပွဲသဘင်အကြောင်းကိုဆွေးနွေးရင်း အတ္ထာမလေက ပြောပြသည်။

“ရှေးခေတ်က စလာခဲ့တဲ့ ဒီပွဲရဲ့ပုံသဏ္ဍန်ဟာ ယခုခေတ်မှာလည်း ယခင်အတိုင်းပဲ ရှိနေတယ်။ ထူးခြားမှုရှိလာတာက ရှေးယခင်ခေတ် မိန်းမပျိုများဟာ အိမ်အပေါ်ထပ်များကနေပြီး ဒီပွဲကို ကြည့်ကြတယ်။ ယခုခေတ်မှာတော့ မိန်းမပျိုများဟာ ကျောက်ဆောင်များပေါ်မှာရပ်ပြီး ပွဲကို ကြည့်ကြတယ်”

“အခြေခံကျတဲ့ ခြားနားချက်တစ်ခုလည်း ရှိသေးတယ်”

ယင်းဆို့ပြောလျက် အာရမုန်က ရယ်လိုက်သည်။

“ယခုခေတ်မှာ ဒီပွဲကိုကြည့်ဖို့ရန်အတွက် ကျေးတောသူ မိန်းမပျိုများနှင့်အတူ ယောက်ျားပျိုများလည်း အပြိုင်အဆိုင်ဖြစ်လာကြတယ်။ ယခုခေတ်မှာ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း နွားသိုးများကို နဖားကြိုးထိုးပြီး မိမိတို့ သူရဿတီကိုပြုကြတဲ့ လူငယ်လူရွယ်များရဲ့ အရေအတွက် နည်းသွားပြီ။ ပွဲကြည့်ပရိတ်သတ်ဦးရေက ပိုများလာတယ်။ ဒီပွဲဟာ မကြာခင်လုံးဝ ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့အခြေအနေ ရောက်ရှိသွားနိုင်တယ်”

အာရမုန်၏စကားကို ကြားရသောအခါ အတ္ထာမလေ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ သူကိုယ်တိုင် ပြေးသွားလျက် သူရဲကောင်းတို့၏အကြားတွင် ရပ်လိုသည့်ဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သို့ရာတွင် အတ္ထာမလေသည် နွားများကို နဖားကြိုးထိုးသည့်အတတ်ပညာကို နားမလည်ပေ။ ယင်းအတတ်ပညာ အလေ့အကျင့်ကို မလုပ်ရသေးပေ။

အတ္ထာမလေကပြောသည်။

“ဒီပွဲကို လူတွေကြည့်ကြတာ ဘယ်လိုမှအပြစ်ပြောစရာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ဒီပွဲမှာ လူငယ်လူရွယ်တွေနှင့် နွားများ ရဲ့စွာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အားပြိုင်ကြတဲ့အတွက် ဖြစ်တယ်။ ယခုခေတ်မှာ လူလင်ပျိုနှင့် လုံမပျိုများဟာ ရပ်သေးရပ်၊ ယမ်းရပ်အကိုင်ပြီး မိမိတို့ ကိုယ်တိုင်လည်း ထိုင်ပြီး အဲဒီပွဲကို ကြည့်ကြတယ်။ ယခုခေတ်မှာ ကျွန်တော်တို့ဟာ သူရဿတီနှင့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၏ အတူအယောင် အသွင်အပြင်များကိုကြည့်ပြီး ဝမ်းသာအားရဖြစ်ကြရလျှင် တော်ပြီလို့ ထင်မှတ်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ မိမိတို့သိပ္ပံပညာနှင့် ပတ်သက်တဲ့ အသိဉာဏ်ကိုလည်း စနစ်တကျတိုးတက်မှုရှိလာအောင် မပြုလုပ်ကြဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဟာ မိမိတို့၏ အသိပညာအစစ်အမှန်ကို မမှန်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လမ်း ဘယ်ခရီးသွားနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်မသိဘူး”

အာရမုန်က ပြောလိုက်သည်။

“အတ္ထာမလေတို့လို လူငယ်လူရွယ်များပဲ ယခင်ပတ်သက်ပြီး စဉ်းစားဆင်ခြင်သင့်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အနာဂတ်အချိန်ကာလစာ ကျုပ်တို့အတွက် မဟုတ်ဘူး။ အတ္ထာမလေတို့လို လူငယ်လူရွယ်တွေအတွက်ဖြစ်တယ်”

တောင်ထိပ်ပေါ်၌ လူအုပ်ကြီးကြားထဲတွင် မတ်တပ်ရပ်နေသော အတ္ထာမလေသည် မိမိလည်း အလွန်တရာ ရည်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည့် အစဉ်အလာတစ်ခုနှင့် ဆက်စပ်မှု ရှိနေသည်

ဟူ၍ ထင်မြင်လာသည်။ မိမိလည်း လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင်ခန့်က ဤနေရာ၌ ဤကဲ့သို့သော ပွဲသဘင်တစ်ခုတွင် ပါဝင်ခဲ့သည်ဟူ၍ ထင်နေမိသည်။ ယင်းသို့ စဉ်းစားမိ သည့်အခါ၌ ပင်ပင်ပန်းပန်းကြီးစားအားထုတ်ခြင်းကိုသာလျှင် မိမိတို့၏ ပုရင်္ဂံအခြေခံဟူ၍ ထင်မှတ်ယူဆကြသော ရန်ကင်းလှုပ်ရှားမှု၊ ချစ်ခင်ကြင်နာမှု၊ အနုပညာဆန်မှုများနှင့်အတူ ဘဝခရီးကိုလျှောက်ကြစေသော ယဉ်ကျေးသည့်လူတစ်စု၏သွေးသည် မိမိ၏အကြောများတွင် လည်း စီးဆင်းနေသည်ဟူ၍ အဏ္ဏာမလေ ထင်မှတ်သွားသည်။

အဏ္ဏာမလေက ပြောသည်။

“ရှေးကောင်းယဉ်ကျေးမှု ပျောက်ကွယ်သွားပြီးနောက် ယဉ်ကျေးမှုအသစ် ပေါ် မလာခင် အချိန်ကာလမှာ တွေ့မြင်ရတဲ့ မင်းမဲ့အခြေအနေမျိုး ယနေ့တိုင်းပြည် အနံ့အပြားမှာ တွေ့မြင်နေရတယ်”

ယင်းလူငယ်လူရွယ်အား ယခုကဲ့သို့ စဉ်းစားဆင်ခြင်သည်ကို တွေ့ရသောအခါ အာရမုန် အလွန်အံ့သြသွားသည်။ ထိုအချိန်၌ အဏ္ဏာမလေ၏အရွယ်သည် စိတ်ကူးထဲတွင် မျောနေသည့် အရွယ်မျိုးမဟုတ်ပေ။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် အဏ္ဏာမလေသည် အနုပညာရှင် တစ်ယောက်လည်းဖြစ်နေသည်။ သို့သော်လည်း အဏ္ဏာမလေသည် လေးလေးနက်နက် တွေးတောစဉ်းစားသူဖြစ်နေသည်။ ‘မာလမ္မာလေ’ ၌ နိုးကြားမှု အပြည့်အဝဖြစ်ပေါ်စေမည့် ယင်းကဲ့သို့သော စွမ်းရည်သတ္တိမျိုးလည်း အမှန်မုချ ဖြစ်ပေါ်လာလိမ့်မည်ဟူ၍ အာရမုန်က စဉ်းစားဆင်ခြင်မိသည်။

ရုတ်တရက် ပွဲသဘင်ကျင်းပရာ ကွင်းပြင်ထဲက စည်သံများပေါ်လာသည်။ လှုပ်ရှားတက်ကြွနေကြသော ကျေးရွာအနုသုခုမ ပညာရှင်များသည် ဆိုကြ၊ ကကြသည်။

နွားများကို နဖားကြိုးထိုးရန်အတွက် အဆင်သင့်ဖြစ်နေကြသော လူငယ်လူရွယ်များ သည် ကျားသတ္တဝါကဲ့သို့ နွားများအပေါ်ဝင်စီးရန် အဆင်သင့်ဖြစ်သွားကြသည်။

ကွင်းပြင်ထဲက ပေါ်လာသော ကြောက်မက်ဖွယ်အသံကို ကြားရသည်။ ကြောက် မက်ဖွယ် အော်မြည်လိုက်သော အသံနှင့်တကွ ဦးချိုများဖြင့်မြေကြီးကို တူးဆွလျက် ဖုန် မုန်တိုင်းထသွားအောင် ပြုလုပ်ကြသော နွားများသည် လူငယ်လူရွယ်များအပေါ် ခုန်အုပ် ကြသည်။ ယင်းနွားများထဲက ဆင်ပေါက်ကလေးနှင့်တူသော မျက်စိနီရဲနေသော ဒေါသမာန် ဖြင့် ခုန်ပေါက်နေသော နွားညိုတစ်ကောင်သည် အဏ္ဏာမလေ၏အာရုံကို အထူးသဖြင့် စွဲဆောင်ထားသည်။

ထိုနွားသည် အခြားနွားများနှင့် တစ်သီးတခြားရပ်နေပြီးလျှင် အမြီးကိုထောင် လျက် တစ်ဇာအတောအတွင်း၌ပင် မိမိနှင့်ရင်ဆိုင်ရမည့် လူငယ်လူရွယ်၏ စွမ်းအားကို မှန်းဆကြည့်နေသည်။ နောက်တစ်ဇာ၌ပင် ဦးချိုဖြင့် မြေကြီးကိုထိုးဆွလျက် နောက် ခြေထောက်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဦးချိုဖြင့်လည်းကောင်း ဖုန်မုန်များထအောင် လုပ်လိုက်သည်။

ထိုနွားသည် ကြောက်မက်ဖွယ် အသံပြုလုပ်ပြီးလျှင် လူငယ်လူရွယ်များအား ခြိမ်းခြောက် လိုက်သည်။

အာရမုန်က ပြောပြသည်။

“မနှစ်ကားဘယ်သူမှ အဲဒီနွားကို မထိန်းချုပ်နိုင်ကြဘူး။ အဲဒီနွားသိုးဟာ လူငယ် လူရွယ်သုံးယောက်ကို ဦးချိုနှင့် ဝှေ့သတ်ပြီးပြီ”

ထိုအချိန်၌ အဏ္ဏာမလေသည် မိမိအား မျက်လုံးနှစ်လုံးလောက်သာ ပေးရမည်လား ဟူ၍ ဘုရားသံခင်အား အဖြစ်တင်နေသည်။ အဏ္ဏာမလေသည် မျက်လုံးနှစ်လုံးဖြင့် တစ်ချိန် တည်းတွင် ရှုခင်းတစ်ခုကိုသာလျှင် ကြည့်ရှု၍ရသည်။ ထိုနေရာ၌ တစ်ချိန်တည်းတွင် ပွဲကြည့်ပရိတ်သတ်ကို ကြက်သီးမွေးညင်းထစေသည့် ရှုခင်း သုံးဆယ့်၊ လေးဆယ့် ဖြစ်ပေါ် နေသည်။ လူလင်တစ်ယောက်သည် နွားတစ်ကောင်၏ကျောပေါ်က ဘို့ကိုကိုင်လျက် ထိုနွားနှင့် ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေသည်။ နွားက လူလင်ကို ဟိုဟိုသည်သည် ဆွဲသွားပြီး အက ကနေ သလို လုပ်နေသည်။ အခြားလူလင်တစ်ယောက်က နွားတစ်ကောင်၏အမြီးကို ဆွဲလျက် နွား၏ ကျောပေါ်တက်ဖို့ ကြိုးစားအားထုတ်နေသည်။ နွားသည် နောက်ခြေထောက်ဖြင့် လူလင်အား ကန်ပြီးလျှင် လူလင်အပေါ် ခုန်အုပ်သည်။ အခြားလူလင်တစ်ယောက်ကမူ နွားတစ်ကောင်၏ဝမ်းဗိုက်တွင် တွဲလွဲခိုလျက် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် နွား၏လည်ပင်းကို လည်း ကောင်း၊ ခြေထောက်နှစ်ဘက်ဖြင့် နွား၏ကျောကုန်းကိုလည်းကောင်း ညှပ်ထားသည်။ အခြား လူလင်တစ်ယောက်က နွားရှေ့ရပ်လျက် နွား၏ဦးချိုကို ကိုင်ပြီးလျှင် နှုတ်နေသည်။ ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် နွားတစ်ကောင်သည် လူလင်တစ်ယောက်အား မြေကြီးပေါ် တွန်းလှ လိုက်ပြီးလျှင် လူလင်၏ ခါးကို ဦးချိုဖြင့် ထိုးစိုက်နေသည်။ နေရာအနံ့အပြား၌ သွေးချောင်းစီး နေသည်။

အာရမုန်သည် မိမိအနီး၌ရပ်နေသော အဏ္ဏာမလေအား လှည့်ကြည့်လိုက်သော အခါ အဏ္ဏာမလေကိုမတွေ့ရသောကြောင့် ရုတ်တရက် ပျာယာစတင်သွားသည်။ အရှေ့ဘက်ရှိ တောင်ဝှမ်းကို ကြည့်လိုက်သည်နှင့် အသက်ရှူ မှားသွားသည်။ အဏ္ဏာမလေသည် အသက် ရန်ရှာမည့် ထိုနွားညိုရှိရာသို့ လျင်မြန်စွာသွားနေသည်။ နွားက အဏ္ဏာမလေကို သတိ မပြုမိပေ။ မိမိထံသို့ ရှေးရွာလာသော လူလင်နှစ်ယောက်အား တစ်ပြိုင်နက်တည်း နောင်ကြည့် သွားအောင်လုပ်မည့် အမှုအရာမျိုးဖြင့်ရပ်နေသည်။ အဏ္ဏာမလေသည် တိုက်ပွဲကို အနီးကပ် ကြည့်ရှုလိုသည့်ဆန္ဒဖြင့် ထိုနွားရှိရာသို့ လှမ်းလာခြင်းဖြစ်သည်။

အဏ္ဏာမလေသည် ထိုနွားအား ချုပ်ကိုင်ရန်အတွက် သွားခြင်းမဟုတ်ပေ။ နွား၏ လှုပ်ရှားမှုကို အသေးစိတ် မိမိ၏နှလုံးတွင် မှတ်သားထားရန်အတွက်သာလျှင် သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ အဏ္ဏာမလေတွင် ထိုပွဲ၌ ပါဝင်ဆင်နွှဲရန် စိတ်ဆန္ဒမရှိပေ။ အနုပညာမုန်တီးရန် အတွက်သာလျှင် စိတ်ဆန္ဒရှိနေသူဖြစ်သည်။

“ဟယ်... အဏ္ဏမလေ” ယင်းသို့ ဟစ်ဆော်လျက် အာရမုဂန်သည် ကွင်းပြင်ထဲ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ အခြေအနေကို သိရှိနားလည်သွားကြသော လူများလည်း အာရမုဂန် နောက် ပြေးလိုက်သွားကြသည်။

အသက်အရွယ်ပြုမည့် ထိုနွားသည် သူ့ကို ရင်ဆိုင်နေသည့်လူလင်များကို ထားပစ်ခဲ့သည်။ လူ့အုပ်စုကို ကြောက်ရွံ့သောကြောင့် နွားသည် အဏ္ဏမလေဘက် လှည့်လာ ပြီးလျှင် အဏ္ဏမလေအား ထိုးနှက်လေတော့သည်။ အဏ္ဏမလေ မြေကြီးပေါ် လဲကျသွား သည်။ ကမ္ဘာမြေကြီးတစ်ခုလုံး လည်နေသည်ဟူ၍ အဏ္ဏမလေ ထင်မှတ်သွားသည်။ နွားကို နဖားကြိုးထိုးရန်အတွက် လာနေကြသော လူလင်များက ထိုနွား၏အမြီးကို ဆွဲကိုင် ထားသည့်အတွက် အဏ္ဏမလေ အံ့သြသွားသည်။ ထို့ကြောင့် အဏ္ဏမလေ အသက် ချမ်းသာရာရသွားခြင်းဖြစ်သည်။ နွားသည် တခဏအတော အတွင်း၌ပင် တစ်ဘက်လှည့် သွားသည်။ လူတွေက သူ့ကို ကျောက်ဆောင်ပေါ် ဆွဲခေါ်သွားသောအခါ အဏ္ဏမလေသည် နောက်သို့လှည့်လျက် ထိုနွားညိုကို ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်၌ နွား၏ဦးချိုနှစ်ခုပေါ်၌ ကြက်သွေးရောင် ပန်းကုံးကုံးသို့ လူလင်တစ်ယောက်၏ သွေးချင်းနီနေသောအူသည် တွဲလွဲ ဖြစ်နေသည်။ ထိုလူလင်သည် တိုက်ပွဲတွင်ကျဆုံးသွားသော သူရဲကောင်းကဲ့သို့ အစနံ့သား မြေကြီးပေါ်တွင် ကျနေသည်။

အဏ္ဏမလေက စိတ်လိုက်မာန်ပါနှင့် ပြောလိုက်သည်။
“ရှေးဟောင်း တမိလ်စာပေ ‘ကလိတ္တိဂေါ’၏ ‘မုလေကလိ’ကဏ္ဍမှာ အခုလို နွားဦးချိုမှာ လူလင်တွေရဲ့ အတွဲတွဲလွဲဆွဲကျနေတဲ့အကြောင်းကို ရေးသားဖော်ပြထားတယ်” အာရမုဂန်က ပြန်ပြောသည်။

“တကယ်လို့ ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားကို ကွင်းပြင်ထဲက ဆွဲထုတ်မလာဘူးဆိုရင် နွား ဦးချိုပေါ်မှာ ခင်ဗျား အူလည်းပဲ တွဲလွဲဆွဲနေမှာ အမှန်ဖြစ်တယ်။ ခင်ဗျား အခုရှုခင်းကို ကြည့်နိုင်ဖို့အတွက် အသက်ရှင်နေနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

အာရမုဂန်သည် ယခုထက်တိုင် ကြောက်စိတ်ပျောက်မသွားသေးပေ။ ယခင် ကလည်း တစ်ကြိမ်၊ ကျေးရွာနတ်ကွင်း၌ မြွေတစ်ကောင်ပါးပျဉ်းထောင်ပြီး ကနေစဉ်တုန်း ကလည်း အဏ္ဏမလေသည် မြွေကိုသတ်မပြုဘဲ သူ့အလုပ်ထဲတွင်သာ နစ်မြုပ်နေခဲ့သည်။ ထိုအခါက အဏ္ဏမလေသည် ခံစားမှုအပြည့်ရှိနေပြီး မိမိကိုယ်ကိုလည်း မေ့နေသူများထဲတွင် တစ်ဦးအပါအဝင်ဖြစ်နေသည်ဟူ၍ အာရမုဂန် တွေးတောမိသည်။

အဏ္ဏမလေက အားတက်သရော ပြောလိုက်သည်။
“တကယ်လို့ ကျွန်တော် အဲဒီမြင်ကွင်းကို စက္ကူပေါ်မှာ ရေးခြယ်နိုင်တယ်ဆိုရင် အဲဒီလိုရေးခြယ်ဖို့ ကိုယ့်အသက်ကိုလည်း စွန့်လွှတ်ဖို့ ဝန်မလေးပါဘူး”

ယင်းအဖြစ်အပျက်ဖြစ်ပြီး နောက်နှစ်ပတ်ကြာသောအခါ အဏ္ဏမလေ ရေးဆွဲ ထားသော “မံဂျီပီရတ္တ”အမည် ပန်းချီပုံသည် မဒရပ်မြို့ရှိ ကဒီရေရှန်ထံရောက်ရှိလာသည်။ အရေယန်ကုလန်၌နေလျက် ထိုပန်းချီပုံကို အပြီးသတ်ပြီး မဒရပ်သို့ပို့လိုက်ပြီးသည်နောက်မှ သာလျှင် အဏ္ဏမလေသည် ကာဝေရီ မြစ်ကမ်းပါးရှိ အခြားရွာတစ်ရွာသို့ ထွက်ခွာသွားသည်။

ကန္တရဒေသမှ တမိလ်ဒေသသို့ ကာဝေရီမြစ် စီးဝင်သွားသော နယ်စပ်ဒေသ၌ တည်ရှိနေသော ရွာကလေးကို တမိလ်ဘာသာစကားပြောသူများက ကာဝေရီဟူ၍ ခေါ်ကြ သည်။ ရေလွှဲတက်လာသော ကာဝေရီမြစ်သည် ဈေးကမ်းပါးရှိ ကျောက်ဆောင်များ ပေါ်သို့ တောင်ထိပ်မှစီးကျသောအခါ မရေတွက်နိုင်သော ရေပေါက်၊ ရေဖွားများ ဖြစ်ကုန် ကြသည်။ ယင်းရေပေါက် ရေဖွားများသည် အနီးအဖွေအရာကဲ့သို့ မြင်နေရသည်။ ထို့ကြောင့် ကန္တရဘာသာစကားဖြင့် ယင်း ထိုကျောက်ဆောင်ကို ‘ဗုအန္နာရ ပတ္တရ’ဟူ၍ အမည်ပေးထား ကြသည်။

ထိုကျေးရွာ၌ တဲအိမ်သုံးဆယ်၊ လေးဆယ်လောက်ပင် မရှိပေ။ ထိုရွာသိမ်ရွာငယ် ကလေးသို့ ရောက်သွားသောအခါမိမိသည် လူသံသူသံနှင့် အလှမ်းဝေးသောနေရာတစ်နေရာ သို့ ရောက်ရှိနေသည်ဟူ၍ အဏ္ဏမလေ ထင်မှတ်သွားသည်။ ယင်းကျေးရွာသည် ယခု မျက်မှောက် ယဉ်ကျေးမှု၏အတူအပများမှ လွတ်ကင်းနေသော နေရာဖြစ်သည်။ ထိုနေရာ၌ တံငါတဲများ၊ တဲအသွင်ဖြင့်ရှိနေကြသော မှားနေရာ စခန်းကလေးများ၊ ငါးမွေးမြူရေးရွာနှင့် သစ်တောဌာနမှ အမှုထမ်းများ၏ သက်ငယ်တဲများ၊ ယင်းတဲများလောက်သာလျှင် တွေ့မြင် ရသည်။ အယ်ဒီတာ ရှုဂဝဏန်၏မိတ်ဆွေ ငါးမွေးမြူရေးဌာနမှ အမှုထမ်းတစ်ယောက်၏ တံ၌ အဏ္ဏမလေတည်းခိုနေသည်။ ငါးမွေးမြူရေးဌာနမှ ယင်းအမှုထမ်းသည် လူလွတ်ဖြစ်ပြီး သူ၏အမေနှင့် ထိုနေရာ၌ အတူနေကြသည်။ သားအမိနှစ်ယောက်၏ အပိုင်းအခြားမရှိသော ချစ်ခြင်း မေတ္တာကိုရရှိသည်ဖြစ်၍ အဏ္ဏမလေလည်း သူတို့၏အိမ်၌ အိမ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်သွားသည်။ ယဉ်ကျေးမှုထွန်းကားနေသည့် လူ့အဖွဲ့အစည်း၌ရှိသော အဆင်ပြေမှုမျိုးလည်း ထိုရွာ၌မရှိပေ။ သို့သော်လည်း ထိုအမှုထမ်းလူငယ်သည် အဏ္ဏမလေအား မည်သည့် အရာဝတ္ထုမှ ချို့တဲ့မနေအောင် ဖန်တီးပေးထားသည်။

ထိုကျေးရွာ၏တစ်ဘက်၌ တောင်နှင့်တောရှိပြီး အခြားတစ်ဘက်၌ ကာဝေရီမြစ်နှင့် တောတန်းတောင်တန်းရှိသည်။ ကျေးရွာအစပ်၌ရှိသော မြစ်ငယ်ဖြစ်သည့် တဲသွင်သွင် စီးဆင်းလျက် အခြားတစ်ဘက်မှလာပြီးလျှင် ကာဝေရီမြစ်နှင့် ပေါင်းဆုံသွားသည်။

ထိုရွာသို့ ရောက်ပြီးသည်နောက် နေ့ရက်များ၊ မကြာမီမှာပင် အဏ္ဏမလေသည် ထိုရွာသားတစ်ယောက်လို ဖြစ်သွားသည်။ နေ့ရက်အချိန်ကာလစသည်တို့ကို မေ့သွားသည်။ စမ်းချောင်းထဲတွင် ရေချိုးသည်။ မြစ်ကမ်းပါးရှိ ကျောက်ဆောင်တစ်ခုပေါ် ထိုင်၍လည်း ကောင်း၊ တောအတွင်းသို့သွား၍လည်းကောင်း၊ ပန်းချီပုံများကို ရေးဆွဲသည်။



www.burmeseclassic.com

တောထဲ အတ္ထာမလေသွားသောအခါ ရွာသူရွာသားများသည် သူ့ကို အကူအညီ ပေးရန် လိုက်ပါသွားကြသည်။ သဘာဝနတ်ဒေဝီသည် မိမိအလှ၏ လျှို့ဝှက်မျက်နှာများကို လူသူ အရောက်အပေါက်မရှိသော ထိုနေရာများတွင် လှမြို့ရွာဝက်ထားသည်။ အတ္ထာမလေသည် ထိုနေရာအားလုံးသို့ သွားလျက် ထိုနေရာများရှိ အပိုင်းအခြားမဲ့အလှကို မိမိ၏ ပန်းချီပုံများတွင် အကျဉ်းချထားရန် ကြိုးစားအားထုတ်နေသည်။ အတ္ထာမလေအား စောင့်ရှောက်ရန်နှင့် ဘေးမသိရန်မသိဘဲ တောထဲကပြန်ခေါ်လာရန်မှာ ထိုငါးမွေးမြူရေးဌာနက လူငယ်နှင့် သူ၏အပေါင်းအဖော်များအတွက် အလွန်ခက်ခဲသော အလုပ်တစ်ခုသဖွယ်ဖြစ်နေသည်။ ထိုတောများထဲတွင် မကြာခဏ ဆင်အုပ်လှည့်လည်သွားလာနေသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ ကျားသစ်နှင့် ခြင်္သေ့တို့သည် တောထဲက ထွက်လာပြီးလျှင် တောစပ်၌ အစာစားနေကြသော နွားများကို ကိုက်ချီယူသွားကြသည်။ အတ္ထာမလေသည် ယင်းရှင်များကို ကိုယ်တိုင် မျက်စိနှင့် ကြည့်ရှုရန် အသာဆန္ဒဖြင့်ထန်နေသည်။ သူ့ကို ရွာသူရွာသားများက ထိုအလုပ်အတွက် တောထဲသို့ သွားခွင့်မပေးကြပေ။

သူ၏မိတ်ဆွေက ရယ်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ကျားနှင့်ခြင်္သေ့က မိတ်ဆွေရှေ့မှာ ‘မိဒယ်’ အဖြစ်ရပ်နေကြလိမ့်မယ်လို့ မိတ်ဆွေက ထင်သလား။”

နေ့တစ်နေ့၏ နံနက်ခင်းအချိန်၌ အတ္ထာမလေသည် အိမ်ထဲတွင် ထိုင်လျက် အတက်ချီကိုဖြင့်ပြီးလျှင် ပန်းချီရေးဆွဲသည့် ပစ္စည်းကိရိယာများကို ထုတ်သည်။ ယင်းပစ္စည်းကိရိယာများထဲက အချို့မှာ ရှာရဒါငယ်ပေးထားသည့် ပစ္စည်းကိရိယာများဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အတ္ထာမလေသည် ရှာရဒါအား သတိမရပေ။ မီးရထားဖြင့် မဒရပ်မှ ထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် မကြာခင်ပင် ရှာရဒါကို မေ့သွားသည်။ ရှာရဒါကို မိမိ၏ရှေ့၌ တွေ့ရလျှင် အတ္ထာမလေသည် အားတက်သွားတတ်သည်။ သို့ရာတွင် မိမိ၏ရှေ့မှောက်၌ မရှိသည့် အစိုက်၌မူ ရှာရဒါကို သတိရသော်လည်း အားတက်သဖော ရှိမလာပေ။

အတ္ထာမလေသည် အာနန္ဒီအား မေ့ထားရန် ကြိုးစားအားထုတ်သည်။ သို့ရာတွင် အာနန္ဒီသည် မိမိအား မည်သည့်အလုပ်မျိုးကိုမဆို လုပ်ရန်အတွက် အားပေးနေသည်ဟူ၍ အတ္ထာမလေ ထင်မှတ်သည်။ ‘မဂျီဝီရတ္တု’ နှင့်ပတ်သက်သော မိမိရေးဆွဲထားသည့် ပန်းချီပုံများကို ကြည့်လျက် အတ္ထာမလေသည် ယင်းပန်းချီပုံများကို အာနန္ဒီတွေ့လျှင် မည်မျှအားရဝမ်းသာဖြစ်လိမ့်မည်နည်းဟူ၍ ခန့်မှန်းကြည့်သည်။ ကဒီရေရုန်၊ ရှာရဒါ၊ ရုရဝဏန် စသည်တို့သည် ထိုပန်းချီပုံများနှင့်ပတ်သက်၍ စာရေးသား ပေးပို့ကြသည်။ သို့ရာတွင် စာမရေးသော အာနန္ဒီ ချီးကျူးခြင်းသည်သာလျှင် သူ့အတွက် ပိုပြီးတန်ဖိုးရှိနေသည်။

အတက်ချီထဲတွင်ရှိနေသော ပစ္စည်းကိရိယာများကရှာသောအခါ အတ္ထာမလေသည် မျှော်လင့်မထားသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို သွားတွေ့သည်။ ထိုအရာဝတ္ထုမှာ ခဲဖြင့်ဆွဲထားသော

ပုံတစ်ပုံဖြစ်သည်။ ပုံမှာ စုတ်ပြုပြီး ဟောင်းနွမ်းနေသောကြောင့် ကပ်ထုစက္ကူပေါ်တွင် ကော်နှင့်ကပ်ထားသည်။ ထိုပုံမှာ အတ္ထာမလေ ပထမဆုံးအကြိမ်ရေးဆွဲသော အာနန္ဒီ၏ပုံဖြစ်သည်။ အတ္ထာမလေ၏မျက်လုံးသည် ပန်းချီပုံပေါ် ရောက်သွားသည်။ ပုံကို ကိုင်လိုက်သော လက်သည် တုန်သွားသည်။ ပုံထဲက သူ့ကို လှမ်းကြည့်နေသော အာနန္ဒီ၏အကြည့်ကို သူ ခံနိုင်စွမ်းမရှိ ဖြစ်နေသည်။ အာနန္ဒီလက်မထပ်စင် မိမိ သူ့ပင်၏ တပည့်အဖြစ်နှင့်ရှိစဉ်က အာနန္ဒီသည် သူ့ကို ယင်းအကြည့်မျိုးဖြင့်သာလျှင် ကြည့်စေလှိုသည်။ မိမိ၏ ယင်းဒုလ္လဘအကြည့်ဖြင့် အာနန္ဒီသည် မည်ကဲ့သို့သော ခံစားမှုမျိုးကို ဖော်ပြနေသနည်း။ ထိုအချိန်တုန်းကမူ အတ္ထာမလေသည် အာနန္ဒီ၏ခံစားမှုကို နားမလည်ခဲ့ပေ။

သို့ရာတွင် ယခုအချိန်၌ကော ...

အပိုင်းအခြားမရှိသော နာကျင်မှုကို ပေးနေသည့် အာနန္ဒီ၏အကြည့်ကို မိမိအနေနှင့် ချုံးပွဲချပြီးသည့်နောက်၌လည်း ခံနိုင်မည်မဟုတ်ဟူ၍ အတ္ထာမလေ စဉ်းစားမိသည်။ အာနန္ဒီ၏ မျက်လုံးတွင် ပေါ်နေသော ခံစားမှုကို ထိုအချိန်က မာဏိက္ကမ် နားလည်သည်။ ရှာရဒါလည်း နားလည်သည်။ ထိုအချိန်က မိမိကမူ အကန်းဖြစ်နေသည်။ ထိုအချိန်က အကန်းဖြစ်နေပြီးမှ ယခုမှ ပုံကိုကြည့်လျက် ငိုနေ၍ ဘာထူးတော့မှာနည်း။

ထိုအချိန်၌ နှစ်အတန်ကြာခဲ့ပြီးဖြစ်သည့်အချိန်ကာလက မာဏိက္ကမ်နှင့် အချင်းများခဲ့ကြသည်ကို အတ္ထာမလေ ပြန်လည်သတိရလာသည်။ မာဏိက္ကမ်က မင်း သူ့ကို ချစ်နေသလားဟူ၍ မေးခဲ့သည်။ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့ကို သတိပေးခြင်း။ အာနန္ဒီ၏ပုံကို သူ့လက်ထဲက လှယူခြင်း။ ပုံ၏ထောင့်တစ်ထောင့် စုတ်ပြုသွားခြင်း။ ပုံကို စုတ်ဖြုတ် လှင့်ပစ်ဖို့ မာဏိက္ကမ်က သူ့ကို အတင်းအကျပ်ပြောခြင်း စသော အဖြစ်အပျက်များကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု အတ္ထာမလေ သတိရလာသည်။ ထိုအခါ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုစီ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို သိရှိ နားလည်အောင် ကြိုးစားကြည့်သည်။

“မာဏိက္ကမ်သည် တမင်သက်သက် ငါ့ကို တစ်ပတ်ရိုက်ခြင်းဖြစ်သလော၊ မာဏိက္ကမ်သည် ငါ၏ပစ္စည်းကို ငါ့ဆီက လှယူခြင်းဖြစ်သလော။ ယခုကဲ့သို့ ရှက်သွေးရောင်လွမ်းနေသောအကြည့်ဖြင့် ငါ့ကို မကြာခဏကြည့်နေသော အာနန္ဒီသည် သူနှင့် မည်သို့ မည်ပုံ လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူလိုက်သနည်း။”

မာဏိက္ကမ်က အတင်းအကျပ်ပြောသော်လည်း မိမိ အာနန္ဒီ၏ပုံကို စုတ်ဖြုတ် လှင့်ပစ်ခဲ့မိသည့်အတွက် အတ္ထာမလေသည် ကျေနပ်အားရသွားသည်။ အာနန္ဒီ၏ မျက်လုံးတွင် ပေါ်နေသောခံစားမှုကို သတိမပြုဘဲနှင့် အတ္ထာမလေသည် သူ၏ပန်းချီပုံထဲတွင် အကောင်အထည် ဖော်ထားလိုက်သည်။ ထိုကြောင့် ထိုပုံသည် သူ့အတွက် ရနိုင်ဖို့မလွယ်သည့် ပစ္စည်းဥစ္စာတစ်ခုဖြစ်သည်ဟူ၍ အတ္ထာမလေ တွေးထင်နေမိသည်။ အတ္ထာမလေ မိမိကိုယ်မိမိ ပြောလိုက်သည်။

“ဤပုံသည် စိတ်နှင့်ဆွဲထားသော အပြုံးမသတ်သေးသည့် ပုံတစ်ပုံဖြစ်သည်။ ပုံကိုဖြုတ်ပြီး ပြန်ကပ်ထားသည်။ ပုံဆွဲထားသော စက္ကူ၏ ညိုညစ်သောအရောင်သည် အချိန်ကာလ၏အကြင်အရာဖြစ်ပြီး ညွှန်ပြနေသည်။ သို့ရာတွင် ဤပုံကို ငါတရိတသေ ထိန်းသိမ်းထားရမည်။ အသက်ပေါ်နေသောပုံသည် ငါ၏အသက်ဖြစ်သည်။”

ယင်းပုံကို မျှော်ပြင်ရသည်ဖြစ်၍ အဏ္ဏာမလေသည် မည်မျှအားရဝမ်းသာ ဖြစ်သွားသနည်းဆိုလျှင် အာနန္ဒီကိုယ်တိုင် သူနှင့်အတူ ဤရွာသိမ်ရွာငယ်သို့ လိုက်ပါလာသည်ဟု ထင်နေရလောက်အောင်ပင် ဖြစ်သွားသည်။ အာနန္ဒီသည် သူနှင့်အတူ ကာဝေရီမြစ်ကမ်းပါးက မြင့်မားသော သစ်ပင်ကြီးများ၏အောက်၌ရပ်လျက် အရိန်အဟုန်နှင့် စီးဆင်းနေသော ကာဝေရီမြစ်ရေစီးကြောင်းကို ကြည့်ပြီးလျှင် ပျော်နေသည်။ တောထဲတွင် သူနှင့်အတူ လှည့်လည်သွားလာနေသည်။ ကာဝေရီမြစ်ထဲတွင် လှေအတူ လှော်နေကြသည်။ ယင်းသို့ အဏ္ဏာမလေ တွေးထင်နေမိသည်။ အကယ်၍ အာနန္ဒီသည် အမှန်တကယ် ဤနေရာများကို ကြည့်ရှုရသည်ဆိုလျှင် မည်မျှဝမ်းသာအားရဖြစ်လိမ့် မည်နည်းဟူ၍လည်း စဉ်းစားမိသည်။

တစ်နေ့သောအခါ၌ အဏ္ဏာမလေနှင့် သူ၏ မိတ်ဆွေသည် လှေစီးလျက် ရေဆန်ကို ဆန်တက်သွားကြပြီးလျှင် တောင်ထိပ်တောင်ထွတ်ပေါ်မှ စီးကျနေသော ရေတံခွန်ကို သွားကြည့်ကြသည်။ ကျွမ်းကျင်သောလှေသမားသည် အလွန်တရာ သတိထားလျက် လှေကို လှော်ခတ်နေသည်။ မြစ်ထဲက ငါးများသည် ခုန်ခုန်ပြီး လှေပေါ်ကျလာပြီးလျှင် တဖျပ်ဖျပ်လူးနေကြသည်။ အဏ္ဏာမလေအတွက် ယင်းအတွေ့အကြုံသည် အသစ်အဆန်းဖြစ်နေသည်။

အကွေ့တစ်ကွေ့၌ လှေကို ကွေ့လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အဏ္ဏာမလေသည် သည်းထိတ်ရင်ဖို ရှုခင်းတစ်ခုကို တွေ့မြင်ရသည်။ ကာဝေရီမြစ်သည် မြင့်မားသော ကျောက်ဆောင်ကြီးများ၏အကြား၌ ဖြတ်လျက်စီးနေသည်။ အဝေးအထိ မြင့်မားသော နံရံကြီးများ သဖွယ်တည်ရှိနေသည့် ကျောက်ဆောင်ကြီးများကို မြင်နေရသည်။ အဏ္ဏာမလေတို့သည် လှေနှင့် ရေဆန်ကို ဆန်တက်လျက် တောင်များကြားထဲက ဖြတ်၍သွားနေကြသည်။ ရှေ့သို့ ရောက်သွားလေလေ ရေအရိန်အဟုန်ကြောင့် သူတို့ လှေမှောက်တော့မည်ဟု ထင်နေရလေလေ ဖြစ်သည်။ လှေသမားသည် ကြောက်မက်ဖွယ် ကျွမ်းကျင်မှုကိုပြလျက် ကြီးမားသော စွမ်းအားဖြင့် လှေကိုလှော်ခတ်နေသည်။ အဏ္ဏာမလေ၏ နှလုံးသားအလွှာ၌ ယင်းရှုခင်း အားလုံးသည် ပုံပေါ်လာသည်။

မြစ်တစ်ဖက်၌ တွေ့မြင်ရသော ကျောက်ဆောင်ကြီးများပေါ်၌ ထောင်ပေါင်းများစွာသော အနုပညာရှင်များသည် စုပေါင်းလျက် မရေမတွက်နိုင်သော ဝူကျောင်းများကို ဖန်တီးပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်ဟူ၍ အဏ္ဏာမလေသည် ရုတ်တရက် ထင်မှတ်သွားသည်။ မာမလ္လပူရ (မဟာမလိပူရ)၌ ကျောက်ဆောင်များနှင့် တောင်များကို ဖြတ်တောက်ခုတ်ထွင်းလျက် ဘုရား

ကျောင်းများကို ဆောက်လုပ်ထားကြသည်။ ထိုနေရာများ၌ ကျောက်ဆောင်များကို ဆစ်ပြီးလျှင် မရေမတွက်နိုင်သော အနုပညာလက်ရာများကို ဖန်တီးပြုလုပ်ထားကြသည်။

ယင်းအံ့မခန်းရှုခင်းများကို တွေ့ရသောအခါ အဏ္ဏာမလေသည် မိမိ၏ မျက်လုံးကိုပင် မယုံကြည်သလိုဖြစ်လာသည်။ ထိုနေရာ၌ ရာပေါင်းများစွာသော လိုက်စုများရှိသည်။ မရေမတွက်နိုင်သော ဥမင်များရှိသည်။ ယင်းစုများ ဥမင်များကြားထဲတွင် ထူးခြား ဆန်းကြယ်သော ပုံသဏ္ဍာန်ရှိသည့် ရုပ်တုအမျိုးမျိုးကို တွေ့မြင်နေရသည်။

ကာဝေရီအမည်ရှိသော ယင်းမိန်းမမျိုးအလှသည် မိမိ၏လှိုင်းတံပိုးတည်းဟူသော ထောင်ပေါင်းများသောလက်တို့ကို စူးဆောက်သဖွယ်လုပ်ပြီးလျှင် ယင်းကျောက်ဆောင်များကို ဆစ်လျက် လှပသော အနုပညာလက်ရာများကို ဖန်တီးပြုလုပ်ထားသည်။

အဏ္ဏာမလေ စဉ်းစားကြည့်သည်။ ဤနေရာသည် သဘာဝတရားဖန်တီး ပြုလုပ်ထားသော အနုပညာပြတိုက်ကြီးဖြစ်သည်။ ဤအနုပညာလက်ရာအားလုံးကို ပန်းချီပုံဆွဲပြီးလျှင် ဤသို့ လာရောက်မကြည့်ရှုနိုင်သူများထံ ယူဆောင်သွားသင့်သည်။

လှေကို ကမ်းပါးတစ်ခု၌ဆိုက်စေပြီးလျှင် အဏ္ဏာမလေသည် ကျောက်ဆောင်တစ်ခုကို ကိုင်လျက် ခုန်ချလိုက်သည်။ ထိုနောက် ထိုနေရာ၌ မြင်တွေ့ရသော ဥမင်လိုက်ခေါင်းတစ်ခုထံ ဝင်သွားပြီးလျှင် အပေါ်ဘက်တက်သွားသည်။ အချို့ကျောက်ဆောင်များမှာ စောင်းတန်းသဖွယ်ဖြစ်နေကြသည်။ အဏ္ဏာမလေသည် အပေါ်ဘက်တက်သွားပြီးလျှင် အဝေးသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကာဝေရီမြစ်သည် တောင်ထိပ်ပေါ်မှ ရေတံခွန်သဖွယ် အောက်ဘက်သို့ စီးကျနေသည်။ အဏ္ဏာမလေသည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကျောက်ဆောင်တစ်ခုကိုကိုင်လျက် ထိုထက်မြင့်သောနေရာသို့ တက်ဖို့ကြိုးစားနေသည်။

မိမိနောက်က လိုက်လာသော မိတ်ဆွေနှင့်လှေသမား၏အသံကို အဏ္ဏာမလေ မကြားရပေ။ ရေတံခွန်၏ဆူညံသံသည် အဏ္ဏာမလေအား မိမိအပါးသို့ ဆွဲခေါ်နေသည့်။ အဏ္ဏာမလေသည် တောင်ထိပ်ပေါ်၌ထိုင်လျက် ပန်းချီဆွဲဖို့ကောင်းသော နေရာကိုရှာဖွေပြီးနှင့် ရှေ့တိုးသွားလေသည်။ ရုတ်တရက် နောက်ဘက်မှ အော်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

“နေဦး၊ ခင်ဗျား ကျောက်ဆောင်ပေါ်က ရောက်ကျသွားလိမ့်မယ်။”

ကျောက်ဆောင်ပေါ်၌ ချီညှိရှိနေသည်။ လက်ချော်သွားပြီးလျှင် အဏ္ဏာမလေသည် ဦးခေါင်းစောက်ထိုးလိမ့်ကျသွားသည်။ ပထမတွင် ကျောက်ဆောင်ကြား၌ ပေါက်နေသော သစ်ပင်တစ်ပင်က သူ့ကို ခံထားသည်။ သစ်ပင်နှင့်ထိပြီးနောက် အဏ္ဏာမလေသည် ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှ လျှောက်ကျလာရင်းနှင့် အောက်ဘက်က ကမ်းပါးသို့ ကျရောက်လာသည်။ သူ၏ညာဘက်ပခုံးမှ စီးကျလာသောသွေးအလျဉ်သည် ကာဝေရီမြစ်၏ရေအလျဉ်နှင့် ပေါင်းဆုံသွားသည်။ အဏ္ဏာမလေကို ထုမပြီးလျှင် လှေပေါ်တင်လျက် သူ့မိတ်ဆွေနှင့်

လှေသမားသည် လှေကို ပြန်လှေကတ်လာကြသည်။ ထိုရွာ၌ ဆေးရုံ၊ ဆေးခန်းလည်း မရှိပေ။ ဆရာဝန်လည်းမရှိပေ။ သတိမရဖြစ်နေသည့် အခြေအနေ၌ပင် အတ္တမလေသည် ထိုရေတံခွန်၏အပျက် ရုမမယူနိုင်ပေ။



အတ္တမလေသည် မဒရပ်မြို့ ဂျင်နရယ်ဟောစပီတယ်ရှိ အခန်းတစ်ခန်းထဲက လူနာခွတင်ပေါ်၌ လဲလျောင်းနေသည်။ သူ၏ ညာဘက်ပခုံးနှင့်လက်တွင် ပတ်တီးစည်းထားသည်။ ခံရပ်နိမ့်နိမ့်မရှိသော နာကျင်ကွက်ခဲနေသည့်ဖြစ်၍ ရှုံ့နေသည်။ ထိုအတောအတွင်း အတ္တမလေအပျက် အိမ်မက်သဖွယ်ဖြစ်နေသော အဖြစ်အပျက်အတော်များများ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ တေကင်လိပ်ပေါ်တက်ရန် အတ္တမလေ ကြိုးစားအားထုတ်သည်။ ထိုနေရာ၌ ကာဝေရီ၏ရေမယူသည့် အပိုင်းအခြား မရှိသောအလှနှင့်တကွ ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားနေသည်။ ယင်းရှုခင်းသည် သူ၏နလုံးသားတွင် ခပ်နှိပ်ပြီးသားဖြစ်သွားသည်။

ကာဝေရီကမ်းခြေ၌ရှိသော ထိုရွာတွင် နေထိုင်ကြသည့် သူ၏မိတ်ဆွေများသည် သူ၏အခြေအနေကို တွေ့မြင်သွား၍ စိုးရိမ်သွားခြင်း၊ အခြားရွာတစ်ရွာမှ ဆရာဝန်ကိုခေါ်လျက် သူ့အားရှေးဦးကျေးဇူးပြုလုပ်ခြင်း၊ အယ်ဒီတာရှုရဝဏန် မဒရပ်မှလာပြီး ကားနှင့်သူ့ကို မဒရပ်သို့ခေါ်သွားခြင်းစသည်တို့သည် အတ္တမလေအတွက် အိမ်မက်သဖွယ် ဖြစ်နေကြသည်။

အတ္တမလေအတွက် အသက်စိုးရိမ်စရာမရှိပေ။ သို့ရာတွင် ယင်းအဖြစ် အပျက်သည် သူ၏အဖေပင် ထိုးဆိုးဝါးဝါး အကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိသွားသည်။ ညာဘက်ပခုံးရိုးကျိုးသွားသည်။ လက်ကိုကွေးလျက် ပတ်တီးစည်းထားရသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်တွင်လည်း နေရာအနံ့အပြား၊ ဇာတ်ရာဒဏ်ချက်များရှိနေသည်။

အတ္တမလေ၏ ယင်းအခြေအနေကို တွေ့မြင်ရသည်ဖြစ်၍ မိနာချီအမှာလသည် ပျာယာခတ်ပျာယာသည်။ အိမ်နှင့်ဆေးရုံ ကူးချည်သန်းချည် လုပ်နေရသည်။ အယ်ဒီတာ ရှုရဝဏန်နှင့် ကရီရရန်တို့သည် သူတို့၏စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုကို အခြားပုဂ္ဂိုလ်များအား ဖော်ပြခြင်း၊ မပြုကြပေ။ တည်ငြိမ်လှေရွာနှင့် လူနာအတွက် ဆေးဝါးကုသမှု စသော အစစအရာရာ အမတ်ပြောများကို အာရုံစူးစိုက်နေကြသည်။ ရာဂဒါသည် ကောလိပ်ကျောင်း သွားသကဲ့သို့ပင် စောင့်ရှောက်ခြင်းကိုလည်း မိမိ၏အလုပ်တစ်ခုအဖြစ် ပြုလုပ်ထားသည်။ မိနာချီအမှာလအား အကူအညီပေးရန်အတွက်လည်း မေ့မသွားပေ။ သို့ရာတွင် အတ္တမလေသည် အာနန္ဒီအား ဆေးရုံလာသည်ကို မတွေ့ရပေ။ အာနန္ဒီ လျစ်လျူရှုနေသည့်အတွက် အတ္တမလေ စိတ်မကောင်းကြီးစွာ ဖြစ်ရသည်။ အာနန္ဒီ အဘယ်ကြောင့် မိမိအား ဤမျှ ပစ်ခတ်ခါခါပြုလုပ်နေသနည်းဟူ၍ မတွေးပြီးလျှင် အတ္တမလေ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေသည်။

မာဏိက္ကမ်နှင့် အာနန္ဒီတို့ ပထမဆုံးအကြိမ် ဆေးရုံလာသောအခါ အတ္တမလေသည် လူနာခွတင်ပေါ်တွင် သတိမေ့နေသည်။ ထိုအချိန်၌ ဆေးရုံလူနာခန်းတွင် ဘာဖြစ်သည် ဆိုသည်ကို အတ္တမလေ မသိပေ။ နောက်ကျမှ ရာဂဒါက အတ္တမလေကိုအကြောင်းစုံ ပြောပြသည်။ အတ္တမလေအား ထိုအခြေအနေမျိုးဖြင့် တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အာနန္ဒီ မူးမိုက်ပြီး လဲကျသွားသည်။ ဆေးရုံတွင် ဆေးဝါးကုသပြီးသည့်နောက်၌ အာနန္ဒီကို အိမ်သို့ ခေါ်ယူသွားကြသည်။ နေ့ရက်အတန်ကြာသောအခါ မာဏိက္ကမ်နှင့် အာနန္ဒီတို့သည် ဒုတိယအကြိမ် အတ္တမလေကို ကြည့်ရန်လာကြပြန်သည်။ ထိုနောက်တွင်ကား သူတို့ နှစ်ယောက် ဆေးရုံဘက် ခြေဦးမလှည့်ကြတော့ပေ။

မာဏိက္ကမ်နှင့် အာနန္ဒီတို့ ဒုတိယအကြိမ် သူ့ကိုကြည့်ရန် ဆေးရုံလာစဉ်က အကြောင်းကို အတ္တမလေ ပြန်လည်သတိရလာသည်။ သူ့အနေနှင့် ထိုအကြောင်းကို ပြန်လည် သတိရစေရန် အားမထုတ်ပေ။ အကြောင်းမူကား ယင်းအဖြစ်အပျက်သည် သူ၏နလုံးထဲတွင် အပြည့်အဝ ကိန်းအောင်းနေ၍ ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့တွင် ဆေးရုံလူနာခန်း၌ ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ် ပြဇာတ်တစ်ခု ကလိုက်ကြသည်ဟူ၍ပင် ပြောပြနိုင်သည်။

အာနန္ဒီသည် အတ္တမလေ၏အနီး၌ရပ်လျက် အတ္တမလေအား မိမိ၏သားငယ်ကို ချစ်ခင်ယုယစွာ ကြည့်ရှုနေသည်။ ထိုအခိုက် အပိုင်းအခြားမရှိသောဝေဒနာကို ခံစားရသည် ဖြစ်၍ အာနန္ဒီသည် နှုတ်ခမ်းလှုပ်လာသည်။ မျက်ရည်ဝဲလာသည်။ အချိန်အတန်ကြာမျှ စကားမပြောနိုင်ဖြစ်နေသည်။ ထို့နောက်တွင်မှ အတန်ငယ်ထိန်းလျက် စကားပြောသည်။

“ရှင် ပန်းချီပုံတွေကိုကြည့်ပြီး တစ်စုံတစ်ယောက်က မျက်စိစပါးမွှေး စူးမနေဖို့ လိုတယ်လို့ ဖေဖေက အမြဲပြောနေတယ်။ ရှင်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က မျက်စိစပါးမွှေး စူးနေတဲ့အတွက် ရှင် အခုလို ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျခြင်းဖြစ်တယ်။ ရှင် ပန်းချီဆွဲတဲ့လက် အခု ကျိုးသွားပြီ” ယင်းသို့ ပြောရင်းပြောရင်း မျက်ရည်အိုင်ထွန်းသွားသည်။

ဆေးရုံတွင် မာဏိက္ကမ်သည် အတ္တမလေဘက်လှည့်၍ပင် မကြည့်ပေ။ အာနန္ဒီ၏ မျက်နှာကိုသာလျှင် စိုက်ကြည့်နေသည်။ အတ္တမလေနှင့်ပတ်သက်၍ အာနန္ဒီ၏ ကြင်နာသော အမူအရာကို တွေ့မြင်ရသည်ဖြစ်၍ မာဏိက္ကမ်သည် အကြီးအကျယ် မနာလိုဝန်တို့ ဖြစ် သွားသည်။ အာနန္ဒီ၏ ယင်းအပြုအမူသည် မာဏိက္ကမ်အတွက် ခံရပ်နိုင်ဖွယ်မရှိ ဖြစ် သွားသည်။

မာဏိက္ကမ်က “အတ္တမလေကို မျက်စိစပါးမွှေးစူးနေတာ တခြားလူ မဟုတ်ဘူး။ မင်းပဲ”ဟု ပြောပြီးလျှင် အာနန္ဒီအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ မာဏိက္ကမ်၏စကားသည် အာနန္ဒီ၏နလုံးသားထဲ စူးဝင်သွားသည်။ ထိုနောက် မာဏိက္ကမ်သည် အတ္တမလေအနီးသို့ ကပ်သွားပြီးလျှင် သြဝါဒပေးနေပြန်သည်။

“တကယ်လို့ မင်း ပန်းချီပုံ ကောင်းကောင်းဆွဲချင်တယ်ဆိုရင် အိမ်မှာထိုင်ပြီး
ဝတ္ထုအပြုပေါ်မှာ အရောင်ခြယ်တဲ့အလုပ်ကိုပဲ လုပ်ရလိမ့်မယ်”

အတ္တာမလေ မျက်နှာပျက်သွားသည်။ အတ္တာမလေ၏အမူအရာကို တွေ့ရသည်
ဖြစ်၍ မဏိဏ္ဍမိသည် အကြီးအကျယ် ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားသည်။

“တောတွေ၊ တောင်တွေမှာ လှည့်လည်သွားလာနေပြီး ဒါမှမဟုတ် ‘မံဂျီ ဝိရတ္တ’
ဒဲ့တော်အတွက် လုပ်နေတဲ့ နွားတွေအနီးကပ်သွားပြီး ပန်းချီပုံရေးဆွဲရင် တကယ်သူရဲကောင်း
ကြီး ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်လို့ မင်းက ယူဆနေတယ်။ တကယ်တော့ အဲဒါတွေအားလုံးဟာ
သူမိုက်လူအတွေ့ရ အလုပ်ဖြစ်တယ်။ အခုတော့ မင်း ခြေကနိုးလက်ကနိုးဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား။
မင်းအတွက် လူတွေ ဘယ်လောက်ဒုက္ခရောက်ရသလဲဆိုတာ မင်းတွေ့ပြီမဟုတ်လား။ မင်း
အမေမှာ အကူအညီပေးမယ့်လူလည်း တစ်ယောက်မှမရှိဘူး။ သုံးစွဲဖို့ ငွေလည်းမရှိဘူး။
အဲဒါတွေကို မင်းအနေနှင့် နားလည်ဖို့ကောင်းတယ်”

အတ္တာမလေ၏မျက်လုံးမှ မျက်ရည်စီးကျလာသည်။ အတ္တာမလေသည် ဒုက္ခိတ
ဖြစ်နေသည်။ ဆေးဝါးကုသဖို့အတွက်လည်း ပိုက်ဆံမရှိဟူ၍ မာဏိဏ္ဍမိ မျက်နှာပြောင်
ဘိုက်ပြီးပြောနေသည်ကို အတ္တာမလေ လုံးဝ သည်းခံမနေနိုင်ပေ။ အာနန္ဒီသည် မျက်စိ
မျက်နှာပျက်နှင့် မာဏိဏ္ဍမိအား “အိမ်ပြန်ကြမယ်” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ မာဏိဏ္ဍမိသည်
အတ္တာမလေအား မှီချိုး၊ မျှစ်ချိုး ပြောနေသည်။ အာနန္ဒီသည် သက်သေအဖြစ်နှင့် ထိုနေရာ၌
ပုံပေနေချင်တော့ပေ။ မာဏိဏ္ဍမိသည် အာနန္ဒီပြောသည်ကို မကြားချင်ယောင်ဆောင်လျက်
အတ္တာမလေကို ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“တကယ်လို့ မင်း ပိုက်ဆံလိုတယ်ဆိုရင် ငါ့ကိုပြော။ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့အခါ
မင်းကို အကူအညီပေးဖို့ ငါ့မှာ တာဝန်ရှိတယ်။ ငါ မင်းအမေနဲ့ ပိုက်ဆံပေးလိုက်မယ်”

အတ္တာမလေက ပြောသည်။

“ခင်ဗျား ဒုက္ခခံဖို့ မလိုပါဘူး။ အယ်ဒီတာကြီးက ကျွန်တော့်ကို ကူညီစောင့်ရှောက်
ပါလိမ့်မယ်”

အာနန္ဒီက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်တာသည်။

“သူ့ကို ငွေကြေးအကူအညီပေးဖို့ မလိုပါဘူး။ သူ့ပန်းချီပုံတွေကို ရောင်းရင်
ခွေးကောင်ကောင်းရတယ်လို့ ရှုရဝဏ်ဏိက ပြောနေတယ်။ ဖေဖေကလည်း သူ့ပန်းချီပုံတစ်ပုံ
ကစ်ထောင်ကျော်လောက် တန်ဖိုးရှိတယ်” ပြောနေတယ်”

အတ္တာမလေ၏ စိတ်နှလုံးထဲတွင် အာနန္ဒီအား ကျေးဇူးတင်သည့်အသိ ပေါ်လာ
သည်။ အချိန်မီ ရှေ့တိုးလာပြီးလျှင် မိမိ၏ဂုဏ်သိက္ခာကို ကာကွယ်ပေးသည့်အတွက်
အတ္တာမလေသည် အာနန္ဒီအား ချစ်ခင်ရင်းနှီးသော အကြည့်ဖြင့်ကြည့်ပြီးလျှင် ပြုံးနေသည်။
သင်းအမူအရာကိုကြည့်၍ မာဏိဏ္ဍမိ၏ ဒေါသသည် အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ပေါက်ကွဲသွားသည်။

“အတ္တာမလေ ငါပြောတာ နားထောင်။ ငါ မင်းကို ဒုက္ခမရောက်ဘဲနေသွားဖို့
နည်းလမ်းတစ်ခု ပြောပြမယ်။ ရှာရဒါဆိုတဲ့ ဟိုကောင်မလေးဟာ မင်းနဲ့ မင်းအမေဆီမှာ
အဝင်အထွက်လုပ်နေတယ်။ မင်းကိုလည်း သူ မျက်စိကျနေပုံရတယ်။ မင်းသူနဲ့ လက်ထပ်
လိုက်ပါ။ သူ့ဝင်ငွေနဲ့ မင်းတို့ အိမ်ထောင်စု လုံလောက်တယ်။ မင်း ကိုယ့်ပန်းချီကားတွေ
အပေါ်မှာ ယုံကြည်စိတ်ချနေရင်တော့ မင်း ထမင်းဝတ်ပြီး သေဖို့ပဲရှိလိမ့်မယ်”

အတ္တာမလေ အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်သွားသည်။ လူနာခံစားပေါ်က ထပြီး
မဏိဏ္ဍမိ၏ မျက်နှာကို တံတွေးဖြင့် ထွေးပစ်လိုက်ချင်စိတ်ပေါ်လာသည်။ ရှာရဒါနှင့်
လက်ထပ်ဖို့ပြောသည့်အတွက် ပို၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ ရှာရဒါ ရှာဖွေသည့်ဝင်ငွေ
အပေါ်မှာ မှီခိုနေရန်အတွက် ရှာရဒါနှင့် လက်ထပ်ရန်ပြောသော မာဏိဏ္ဍမိ၏စကားကို
ကြားရသောကြောင့် အတ္တာမလေသည် တစ်ကိုယ်လုံး ဝီလောပ်သလို ဖြစ်သွားသည်။
လက်ထဲတွင် ပိုက်ဆံတစ်ပုံနှစ်ပြားရှိရုံနှင့် မာဏိဏ္ဍမိ အယ်လောက် အစစ်ဖြင့်နေသနည်းဟူ၍
စဉ်းစားမိသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ခါယမ်းသွားသည်။ အာနန္ဒီက ကြွားပြတ်ပြီး ပြော
လိုက်သည်။

“ရှင် ကျွန်မကို လက်ထပ်တာ ပိုက်ဆံကြည့်ပြီး လက်ထပ်တာလား”

မာဏိဏ္ဍမိသည် အာနန္ဒီအားစကားဖြင့် အဖြေပြန်မပေးဘဲ ပါးတစ်ချက် ရိုက်ပြီး
အဖြေပြန်ပေးလိုက်သည်။ ပါးရိုက်လိုက်ရုံမျှမက မဟာဓိပတိပဟာဓိပတိနှင့်လည်း ပြောနေသည်။

“မင်းတို့ ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ရှိလို့လဲ။ မင်းတို့သားအဖကို ကျွေးနေသလို ငါ
လူပေါင်းများစွာကို အိမ်ပေါ်မှာတင်ပြီး ကျွေးနိုင်တယ်”

မိမိဆေးရုံတက်နေသည်ဆိုသည်ကို မာဏိဏ္ဍမိ မေ့သွားသည်။ လူနာခံစားထဲတွင်
တခြားလူများမရှိ၍ တော်သေးသည်။ မာဏိဏ္ဍမိသည် အာနန္ဒီကို ပါးရိုက်သည်ဆိုသည့်
အကြောင်း အပြင်ဘက်က လူတွေတစ်ယောက်မှ မသိကြပေ။ မိနာရီအမှားလည်း အိမ်ပြန်
သွားသည်။ အာနန္ဒီသည် ပါးကို လက်ဖြင့်ပွတ်လျက် ဦးခေါင်းငုံ့သွားသည်။

ယင်းအဖြစ်အပျက်ကို တွေ့မြင်ရသည်ဖြစ်၍ အတ္တာမလေ အရှိန်အတန်ကြော့မျှ
လူသေကောင်ကဲ့သို့ မျက်လုံးမှိတ်သွားသည်။ ထိုအချိန်၌ သူတို့နှစ်ယောက်၏ ကြားထဲတွင်
မိမိဝင်ပြောစရာ ဘာအခွင့်မှမရှိဆိုသည်ကို အတ္တာမလေ နားလည်သည်။ မိမိအတွက်
ကြောင့်သာ အာနန္ဒီ အစော်ကားခံရသည် ဟူ၍ အတ္တာမလေ သဘောပေါက်သွားသည်။
သို့ရာတွင် အတ္တာမလေသည် အာနန္ဒီအား ကြင်နာထောက်ထားမှုပြုရန် မဝံ့မရဲဖြစ်နေသည်။

အာနန္ဒီလည်း စကားမပြောဘဲ ရပ်နေသည်။ မာဏိဏ္ဍမိသည် မိမိပါးကို ရိုက်လျက်
မိမိ၏နှလုံးသားတွင် ဒဏ်ရာရသွားအောင် ပြုလုပ်သည်ဟု အာနန္ဒီ ယူဆနေသည်။ ထိုနေရာ
တွင် ရပ်နေရင်းက မာဏိဏ္ဍမိ ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းနေသည်များကိုလည်း ကြားနေရသည်။
ဆိုးရွားသော ကံကြမ္မာ၏သားကောင်အဖြစ် ခံရပြီး သေရေး၊ ရှင်ရေးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်နေရ

ရှာသော အတ္ထာမလေအား ယခုကဲ့သို့ ထိုးနှက်ခြင်းသည် လုံးဝမတရားဟူ၍ အာနန္ဒီ စဉ်းစား နေသည်။

“က ... ကျွန်မတို့ သွားမယ်” ဟု ပြောပြီးလျှင် အတ္ထာမလေကို နှုတ်ဆက်ပြီး လျှင် အာနန္ဒီသည် ကြိုးစား၍ ပြုံးယည်။

“ဒီလို ပြဇာတ်တွေဟာ အိမ်တိုင်း၊ အိမ်တိုင်းမှာ ရှိနေကြပါတယ်။ အိမ် အပြင်ဘက်မှာရောက်လာတဲ့ ကျွန်မတို့ပြဇာတ်ကို ကြည့်ရတဲ့အတွက် ရှင်အနေနှင့် စိတ်ဆင်းရဲ နေဖို့ မလိုပါဘူး။”

ယင်းသို့ပြောပြီးလျှင် အာနန္ဒီသည် အတ္ထာမလေအား စိတ်ပြေရာပြေကြောင်း ပြောပြသည်။ သို့ရာတွင် သူ၏အသံနှင့် မျက်နှာအမူအရာကိုကြည့်လျက် အာနန္ဒီ၏ စိတ်နှလုံး ထဲတွင် မည်သို့မည်ပုံ ခံစားနေရသည်ကို အတ္ထာမလေနားလည်သဘောပေါက်သည်။

အတ္ထာမလေသည် စကားမပြောဘဲ ဦးခေါင်းညိတ်ရုံသာလျှင် ညိတ်၍ နှုတ်ဆက် လိုက်သည်။ လင်မယားနှစ်ယောက် အပြင်ဘက်ရောက်သွားပြီးသောအခါ အတ္ထာမလေသည် အချိန်ကြာမြင့်စွာ ငိုနေသည်။ မိမိ၏မျက်လုံးကို သုတ်နိုင်သည့်စွမ်းအား သူ့တွင်မရှိပေ။

ထိုနေ့မှစ၍ နောက်ပိုင်းတွင် မာဏိက္ကမိနှင့် အာနန္ဒီတို့သည် ဆေးရုံသို့ မလာကြ တော့ပေ။ အာနန္ဒီသည် သူ၏ဖခင်နှင့်ဖြစ်စေ၊ မိနာချီအမ္ဘာလနှင့်ဖြစ်စေ ဆေးရုံ လာလိမ့်မည် ဟူ၍ အတ္ထာမလေ မျှော်လင့်နေသည်။ သို့ရာတွင် သူ့မျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာပေ။ နေ့ရက် အတန်ကြာသောအခါ အာနန္ဒီ၏အတွေး ကွယ်လွန်သွားသည်ဆိုသည့်သတင်း အတ္ထာမလေ ကြားရသည်။

ဆေးရုံရောက်လာသော ကဒီရေရှန်အား အာနန္ဒီ၏အတွေးဆုံးသွားသည့်အတွက် ဝမ်းနည်းကြောင်း အတ္ထာမလေပြောပြသည်။ တစ်ဖြူတည်းတွင် နေရသည်ဖြစ်သော်လည်း အာနန္ဒီသည် အတ္ထာမလေတို့၏အိမ်သို့ မသွားနိုင်ဖြစ်နေသည်။ အတွေးကြောင့်သာလျှင် အာနန္ဒီသည် မိခင်မရှိသည်ကို မေ့ပျောက် နေနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုအချိန်၌ အတွေးလည်း ကွယ်လွန်သွားပြီ။ အတ္ထာမလေသည် ကဒီရေရှန်မှတစ်ဆင့် မိမိ၏ကိုယ်ချင်းစာနာ ကြင်နာထောက်ထားမှုကို အာနန္ဒီထံသို့ ပို့လိုက်လေသည်။



အတ္ထာမလေသည် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ရှာရဒါ၏ ကျေးဇူးတန်ထုပ်ဝန်ပိုး ပီလာလေ သည်။ ရှာရဒါသည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း နံနက်အချိန်တွင် အတ္ထာမလေတို့၏အိမ်သို့ သွား၍ အတ္ထာမလေအတွက် နေ့လယ်စာကို ဆေးရုံသို့ယူလာသည်။ ဆေးရုံတွင် ဆေးရုံအကူ တစ်ယောက်ကဲ့သို့ အတ္ထာမလေအတွက် လုပ်စရာအလုပ်အားလုံးကိုလုပ်ပြီးမှ ကောလိပ် ကျောင်း သွားသည်။ ညအချိန် ကောလိပ်ကျောင်းမှပြန်လာသောအခါလည်း အတ္ထာမလေထံ

တစ်ဖန်ဝင်ပြီးလျှင် ညဦးချုပ်ချိန်အထိ ဆေးရုံတွင်နေပြီးမှ သူ့အိမ်သို့ ပြန်သွားသည်။ အကယ်၍ ရှာရဒါသာမရှိလျှင် မိနာချီအမ္ဘာလတစ်ယောက်တည်း အတ္ထာမလေအား ယခုကဲ့သို့ ပြုစု စောင့်ရှောက်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ရှာရဒါတွင်ရှိနေသော မိန်းမပီသည် ကြင်နာမှု၊ ချစ်ခင်မှု၊ ပင်ပင်ပန်းပန်း ကြိုးစား အားထုတ်မှု၊ စွန့်လွှတ်မှု စသည်အရည်အချင်းများကို တွေ့မြင်ရသည်ဖြစ်၍ အတ္ထာမလေသည် အလွန်တရာအံ့ဩနေသည်။ သူ့ အိမ်သူအိမ်သားတွေကို မည်ကဲ့သို့ပြောထားသည် မသိပေ။ ကောလိပ်ကျောင်းက လုပ်စရာရှိသမျှ အလုပ်အားလုံးကို မပျက်မကွက်လုပ်ရင်းနှင့် ရှာရဒါသည် အတ္ထာမလေ၏အပြုအစု အလုပ်အကျွေးလည်း ဖြစ်နေသည်။ ဘေးအခန်းများတွင် ရှိနေ ကြသော လူနာများက ရှာရဒါအား အတ္ထာမလေ၏ မယားဟူ၍ ထင်မှတ်ကြသည်။

အတ္ထာမလေကို မ ပြီး ခုတင်ပေါ်၌ ထိုင်စေခြင်း။ အတ္ထာမလေ၏ သွားကို တိုက်ပေးခြင်း။ တစ်ချိန်လုံး ပျင်းရိငြိုးငြေးခြင်းမရှိဘဲ အတ္ထာမလေကို အကူအညီပေးရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေခြင်းများကိုကြည့်လျှင် ရှာရဒါသည် လက်ထပ်မယားထက်ပင် ခြေတစ်လှမ်း သာနေသည်။

မိမိတို့နှစ်ယောက်၌ မည်ကဲ့သို့သော သွေးချင်းသားချင်း ဆက်သွယ်မှုမျိုးမျှ မရှိပေ။ သို့သော်လည်း ရှာရဒါသည် ယခုအချိန် မိမိအတွက် ဘုရားသခင်က ပို့လိုက်သကဲ့သို့ ပင် မိမိကိုပြုစုနေသည်။ ယင်းသို့တွေးလျက် ရှာရဒါအား မျှော်နေရသည့်အတွက်လည်း ကျေနပ်အားရနေသည်။

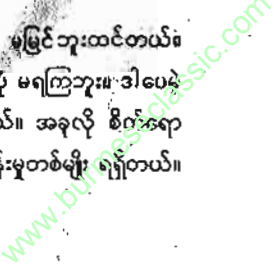
တစ်နေ့သောအခါ ကောလိပ်ကျောင်းက ရှာရဒါပြန်လာသောအခါ အတ္ထာမလေ ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသည်။ ရှာရဒါသည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မိနာချီအမ္ဘာလ ညစာယူပြီး ဆေးရုံသို့လာမှသာလျှင် သူ့အိမ်သို့ ပြန်သွားသည်။ ထိုနေ့ ညနေပိုင်းတွင် အတ္ထာမလေကို ကြည့်ရန် ဆေးရုံသို့ လူတစ်ယောက်မျှ ရောက်မလာပေ။ အတ္ထာမလေသည် ရှာရဒါအား အနီးတွင်ရှိနေသာ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ရန် ပြောလိုက်သည်။ ထိုနောက် အတန်ကြာမျှ ချစ်ခြင်းအားဖြင့် ရှိနေသောအကြည့်ဖြင့် ရှာရဒါ၏မျက်နှာကိုကြည့်နေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ကြည့်နေသည်ကို ရှာရဒါ မကြိုက်ပေ။ ဦးခေါင်း ငုံ့ထားလိုက်သည်။

အတ္ထာမလေက မေးလိုက်သည်။

“ရှာရဒါ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်အတွက် ဒါလောက် ဒုက္ခခံနေရတာလဲ”

ရှာရဒါက ပြန်ပြောသည်။

“ဆေးရုံက သူနာပြုမတွေ့ အလုပ်လုပ်နေကြတာ ရှင် မမြင်ဘူးထင်တယ်။ သူနာပြုတွေထဲက အနည်းငယ်မျှလောက်ပဲ အလုပ်လုပ်ရတာ စိတ်ပါပုံ မရကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တို့သူနာပြုတွေအားလုံး ကျွန်မထက်တောင် အလုပ်လုပ်ကြတယ်။ အခုလို စိတ်ရော ကိုယ်ပါ အခြားလူတွေကို ပြုစုရတဲ့အတွက်ကြောင့်လည်း စိတ်ရွှင်လန်းမှုတစ်မျိုး ရရှိတယ်။”



အဲဒါကြောင့်ပဲ ကျွန်မ ရှင်ကို ပြုစုနေတာဖြစ်တယ်။ တကယ်လို့ ဆန္ဒရှိသာ အသက်မသေ သေးဘူးဆိုရင် ကျွန်မ ဒီကို လာမှာမဟုတ်ဘူး။”

ရှာရဒါ၏အဖြေစကားကို ကြားရသည့်အတွက် အဏ္ဏာမလေသည် ကျေနပ် မသွားပေ။ ရှာရဒါသည် မိမိစိတ်ထဲက ခံစားချက်ကို ဖုံးကွယ်နေသည့်ဟူ၍ အဏ္ဏာမလေ ထင်မှတ်သွားသည်။

“ကျွန်တော် ဆန္ဒရှိနှင့် အချိန်အတော်ကြာကြာ ပေါင်းသင်းနေလာခဲ့တယ်။ တကယ် လို့ ဆန္ဒရှိသာ အသက်မသေဘဲရှိနေရင် အခုအချိန်မှာ ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိတယ်။ ရှာရဒါလည်း မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှာရဒါရဲ့ အသွင်အပြင်က ဆန္ဒရှိနှင့် လုံးဝဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်တယ်။”

ရှာရဒါသည် ဦးခေါင်းကို ညင်သာစွာမော့ပြီးလျှင် အဏ္ဏာမလေအား ပြုံးပြ လိုက်သည်။ အဏ္ဏာမလေ၏စကားကို ကြားရသောအခါ သူ၏အတွင်းသန္တာန်၌ ပီတိ သောမနဿ လှိုင်းတံပိုးတစ်ချက် ထသွားသည်။

“ရှာရဒါ၊ လူဆိုတာ တစ်ယောက်တည်း အသက်ရှင်နေလို့ မရဘူးမဟုတ်လား။ လုံးဝ မရဘူး။ မိမိကို ချစ်ခင်ကြင်နာမှုပေးနိုင်တဲ့ အဖော်တစ်ဦးဦး လိုအပ်တယ်။ ကျွန်တော့် အမေရဲ့ချစ်ခြင်းကို ကျွန်တော် မေ့လို့ မရပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခုလိုအချိန်မှာ ကျွန်တော့်အတွက် ကျွန်တော့်အမေရဲ့ ချစ်ခင်ကြင်နာမှုဟာ မလုံလောက်ဘူး။ ချစ်ခြင်းအသိ ကင်းမဲ့ဆိတ်သုဉ်း နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ပြီးတဲ့နောက်မှ ကျွန်တော်အချစ်ရဲ့ အရေးပါ အရာရောက်မှုကို ကောင်းစွာ နားလည်သဘောပေါက်လာတယ်။”

ရှာရဒါက မည်သို့မျှ ပြန်မပြောပေ။ ချက်ခင်းထပြန်သွားချင်သည့်စိတ် ပေါ် လာသည်။ သို့ရာတွင် ယင်းသို့ဖြုလုပ်လျက် အဏ္ဏာမလေ စိတ်ညစ်သွားအောင် မဖြု လုပ်လိုပေ။

“ရှာရဒါ၊ ဟိုတစ်နေ့က မာဏိက္ကမ်က အာနန္ဒီရှေ့မှာ ကျွန်တော့်ကို ရှာရဒါနဲ့ လက်ထပ်ပါလားလို့ တိုက်တွန်းတယ်။”

“ကျွန်မ သိပါတယ်။ အာနန္ဒီက ကျွန်မကို ပြောပြတယ်။ အဲဒါတင်မက သေးဘူး။ အာနန္ဒီကိုယ်တိုင်ကလည်း ကျွန်မကို အဲဒီလိုလုပ်ဖို့ အကြံဉာဏ်ပေးတယ်။”

အဏ္ဏာမလေက တအံ့တဩဖြစ်သွားပြီး မေးလိုက်သည်။

“အာနန္ဒီကလည်း ရှာရဒါကို အဲဒီလိုပြောသလား။”

“ဟုတ်တယ်။ အာနန္ဒီပြောတယ်ဆိုတာ ကြားရတဲ့အတွက် ရှင် အခုလို ဘာဖြစ်လို့ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားရတာလဲ။”

“ဘာဖြစ်လို့မှ မဟုတ်ပါဘူး။” ဟု ပြောပြီးလျှင် အဏ္ဏာမလေ နှုတ်ဆိတ်သွား သည်။ ရှာရဒါနှင့် စကားပြောနေရသည့်အတွက် တက်တက်ကြွကြွဖြစ်နေသာ သူ၏ လုံ့လ

ဥဿဟသည် ရုတ်တရက် အေးသွားသည်။ ယခုကိစ္စ၌ အာနန္ဒီ ပါလာခြင်းကို အဏ္ဏာမလေ လုံးဝ မနှစ်မြို့ပေ။

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ပြောပြလေ။”

“ဘာကြောင့်မှ မဟုတ်ပါဘူး။ အာနန္ဒီအနေနှင့် ဒီကိုတောင်လာချိန်ရမှာ မဟုတ် ပါဘူး။ ကျွန်တော့်အကြောင်း သူ စဉ်းစားနိုင်ပါ့မလား။”

“ရှင်ကို သွားမကြည့်ရဘူးလို့ မာဏိက္ကမ်က အမိန့်ထုတ်ထားတယ်။ သူ ကိုယ်တိုင် အာနန္ဒီကို ဆေးရုံခေါ်သွားမယ်လို့ မာဏိက္ကမ်က ပြောထားတယ်။ မာဏိက္ကမ်မှာ အချိန်လည်း မရှိဘူး။ ဒီကိုလာချင်တဲ့စိတ်လည်း ရှိပုံမရဘူး။ ဒါကြောင့် အာနန္ဒီ ဒီကိုမလာရတာ။ သူ့အစား ကျွန်မကပဲ ဒီကို လာလာနေရတာ။”

အဏ္ဏာမလေသည် အချိန်အတန်ကြာမျှ မှင်သက်မိသလိုဖြစ်သွားသည်။

“အဲဒီလိုဆိုရင် ကိုယ့်သဘောဆန္ဒနှင့် ဒီကိုလာတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့။”

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့ အကျိုးမရှိတာတွေ မေးနေရတာလဲ။ ကျွန်မနှင့်ပတ်သက်ပြီး နောက်ထပ်မမေးရင် ကောင်းလိမ့်မယ်။ ရှင် အလျင်အမြန် ကျန်းမာလာပြီး အိမ်ပြန်ဖို့ကိုသာ စဉ်းစားပါ။”

“အာနန္ဒီတစ်ယောက်တည်း သူ့ အဘွားဆုံးသွားတယ်နော်။”

ယင်းသို့ပြောလျက် အဏ္ဏာမလေသည် သက်ပြင်းရှုလိုက်လေသည်။

ရှာရဒါ မျက်စိညှိုးလားသည်။ လည်မျိုလည်း တစ်ဆို့လာသည်။ အချိန် အတန် ကြာမျှ ဘာမှမပြောနိုင်ပေ။ ထို့နောက် အချိန်အနည်းငယ် ကြာသွားသည့်နောက်မှ ပြောလိုက် လေသည်။

“အာနန္ဒီကို မကြာခင် သူ့အဘွားက ခေါ်ပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါကျတော့မှ အာနန္ဒီ လည်း လွတ်ငြိမ်းမှု ရရှိသွားမှာပဲ။ အဲဒီလို မကြာခင် ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်။”

အဏ္ဏာမလေက အော်ပြောလိုက်သည်။

“ရှာရဒါ...”

“ဟုတ်တယ်လေ။ တစ်ဘက်က မာဏိက္ကမ်၊ နောက်တစ်ဘက်က ရှင်။ အာနန္ဒီကို ရှင်တို့နှစ်ယောက် ကောင်းကောင်းပြောင်းလဲ ပစ်လိုက်တယ်။ သူ့ စိတ်နှလုံးထဲမှာ ရှင်ကို ထားပြီး ဟိုသားသတ်သမားနှင့် အတူနေထိုင်ရတာ သူ့အတွက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီး ဖြစ် နေတယ်။ ဘယ်လိုကံကြမ္မာ ဖန်တီးလာတယ်မသိဘူး။ သူ့မသေခင် ရှင်နဲ့ ကျွန်မကို လက်ထပ်ထိမ်းမြားပေးသွားချင်တဲ့စိတ် ပေါ်နေတယ်။ ရှင် မတရားပြုလုပ်တာကို သူ တစ်ကြိမ်ခနဲခဲရတယ်။ အဲဒါကို သူ မမှတ်သေးဘူးထင်တယ်။ ယခု ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ပေါင်းပြီး သူ့ကို မတရားပြုလုပ်စေလိုတဲ့ဆန္ဒရှိနေတယ်။”

ရှာရဒါ၏စကားကို ကြားရသောအခါ အတ္တာမလေ ဟာယာစတ်သွားသည်။ ရှာရဒါ ပြောသောစကား၏အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်ပေ။ သို့သော်လည်း ထိုစကားကို လှုပ်လျှံရှုခြင်းလည်း မပြုနိုင်ပေ။ ထိုအခါကမူ သူ၏စိတ်နှလုံးထဲတွင် အာနန္ဒီနှင့်ပတ်သက်၍ မည်မျှနက်ရှိုင်းသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာရှိနေသည်ကို နားလည်သဘောပေါက်သွားသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်မကို ပြောပြစမ်းပါ။ ရှင် ကျွန်မကို စိတ်နှလုံးထဲက နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်တာလား။ ဒါမှမဟုတ် ဆုနှုရီလိုပဲ ကျွန်မကိုလည်း ချစ်တာလား။ မိမိ နှလုံးသားပေါ် လက်တင်ပြီး ကျွန်မမေးတာကို အမှန်အတိုင်းဖြေစမ်းပါ”

“ရှာရဒါ၊ ကျွန်တော့်ကို အဲဒီလိုမေးခွန်းမျိုး မမေးပါနှင့်။ ကျွန်တော် တကယ်ပဲ အဲဒီမေးခွန်းကို အဖြေပြန်မပေးနိုင်ဘူး”

ရှာရဒါက အော်ပြောလိုက်သည်။

“အလကား ရှင် ညာပြောတာ။ ရှင် အမှန်တရားကို ဖုံးကွယ်နေတယ်။ ကျွန်မ မေးတဲ့မေးခွန်းကို ရှင် ရင်မဆိုင်ချင်ဘူး။ ရှောင်ဖယ်ရှောင်ဖယ် လုပ်နေတယ်။ အမှန်ကို ပြောရမှာ ရှင် ထိတ်လန့်နေတယ်မဟုတ်လား”

“ရှာရဒါ” အတ္တာမလေက စိတ်မရှည်သလို ပြောလိုက်သည်။

“ရှင် အာနန္ဒီကို ချစ်ခဲ့သလား။ မချစ်ခဲ့ဘူးလား။ အခုလည်းပဲ ရှင် သူ့ကို ချစ်နေသေးသလား။ မချစ်ဘူးလား”

အတ္တာမလေ စိတ်ဆိုးသွားသည်။ ရှာရဒါအား ထိုးနှက်ရိုက်ပုတ်ပြီး အခန်းထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်ချင်သည့်စိတ် ပေါ်လာသည်။ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဖြစ်လာပြီးလျှင် ရှာရဒါအား မယဉ်ကျေးသော အရိုင်းမလေးတစ်ယောက်အဖြစ် ထင်မှတ်သွားသည်။ သို့ရာတွင် ရှာရဒါ၏ မေးခွန်းသည် ဓားထက်ထက်ကဲ့သို့ သူ၏နှလုံးသားကိုခွဲပြီး နှလုံးသားထဲတွင် ကွယ်ဝှက်နေသောလျှိုဝှက်ချက်ကို အပြင်ဘက်ထုတ်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားနေသည်။

အတ္တာမလေက ပြောလိုက်သည်။

“အာနန္ဒီ မာထိက္ကမိရဲ့ ကာမပိုင်မယားဆိုတာကို မေ့ထားပြီး ရှာရဒါ မတော် မတရားတာတွေ လျှောက်ပြောမနေပါနှင့်”

“ရှင်ဟာ အတော်သူရဲဘောကြောင်တဲ့ လူဖြစ်တယ်။ ဟိုတုန်းကလည်း သူရဲဘောကြောင်ခဲ့တယ်။ အခုလည်းပဲ သူရဲဘောကြောင်နေတုန်းပဲ”

ယင်းသို့ပြောလျက် အတ္တာမလေအား စွတ်ချပြီးလျှင် ရှာရဒါသည် ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ထလိုက်သည်။

“အာနန္ဒီ မာထိက္ကမိရဲ့မယားဆိုတာ ကမ္ဘာလောကကလည်း ယုံကြည်နိုင်တယ်။ ရှင်နှင့် အာနန္ဒီ ကိုယ်တိုင်ကလည်း အဲဒါကို လက်ခံနိုင်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မအနေနှင့် အဲဒီအလိမ်အညာကြီးကို လက်ခံဖို့ အဆင်သင့်မရှိဘူး”

အတ္တာမလေက ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒါတော့ ရှာရဒါ သဘောပဲ”

“ရှင် ကျွန်မကို အဖြေပြောင့်ဖြောင့် မပေးဘူး။ မှန်တဲ့စကားပြောတဲ့အတွက် ရှင်လျှာ လောင်ကျွမ်းမသွားပါဘူး”

ရှာရဒါက ရယ်လိုက်သည်။ ငိုရင်းငိုရင်း ရယ်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ ကျွန်မသွားတော့မယ်။ ရှင်အဖေ လာချိန်ကျပြီ။ နောက်တစ်ခါ ရှင် ကျွန်မနှင့် လက်ထပ်ချင်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းပြောရင် ရှင်ရှိတဲ့နေရာဘက်ကို ကျွန်မ လှည့်တောင်မကြည့်တော့ဘူး”

ယင်းသို့ပြောပြီးလျှင် ရှာရဒါသည် အလျင်အမြန် အခန်းထဲက ထွက်သွားလေသည်။

ရှာရဒါသည် ယနေ့ဇာတ်ကြမ်း ကပြသွားသည်ဟူ၍ အတ္တာမလေ ထင်မှတ်သွားသည်။ ရှာရဒါ၏မေးခွန်းအတွက် ရှာရဒါအား ပြန်မဖြေခဲ့သည့်အဖြေကို မိမိ၏ နှလုံးသားထဲတွင် ပင်ပင်ပန်းပန်း ရှာဖွေနေသည်။

ဆေးရုံ၌ အတ္တာမလေအား အပြည့်အဝ ဆေးကုသပြီးပြီ။ လက်တွင် ပတ်တီးစည်းလျက် အတ္တာမလေ အိမ်ပြန်လာသည်။ တစ်ပတ်တစ်ခါ ပတ်တီးလဲရန်အတွက် ဆေးရုံသို့ သွားရသည်။ တစ်လအတွင်း၌ လုံးဝကောင်းသွားသည်။ သို့သော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် လအတန်ကြာမျှ သတိထားပြီးနေရလိမ့်မည်ဟု ဆရာဝန်များက အတ္တာမလေကို ပြောပြကြသည်။

အတ္တာမလေသည် အကျဉ်းထောင်တစ်ခုမှ အခြားအကျဉ်းထောင်တစ်ခုသို့ ရောက်သွားသော အကျဉ်းသားကဲ့သို့ ဘာမှထူးခြားမှုရှိမလာပေ။ အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပထမဦးဆုံး အာနန္ဒီထံသို့သွားပြီး ဝမ်းနည်းကြောင်းပြောလိုသည့် ဆန္ဒရှိနေသည်။ အာနန္ဒီ၏အတွားသည် သူ့ကို အလွန်ချစ်သည်။ သူ့ကို စကားများများ မပြောသော်လည်း သူတို့၏ အိမ်သားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ပင် ထင်မှတ်သည်။ အတ္တာမလေသည် အိမ်နီးနားချင်း အိမ်များသို့ပင် သွားခွင့်မရသေးပေ။ သူ၏ကျန်းမာရေး အခြေအနေသည် ဟိုဟိုသည်သည် သွား၍မရသေးဟု ပြောပြီးလျှင် မိနာချီအမှားနှင့် အယ်ဒီတာရှုရာဇာန်တို့က အတ္တာမလေကို အာနန္ဒီတို့၏ အိမ်သို့မသွားရန် တားမြစ်ပိတ်ပင်ထားသည်။

“အနည်းဆုံး တစ်ပတ်လောက်တော့ အခန်းထဲက အပြင်မထွက်ပါနှင့်” ဟူ၍ ရှာရဒါက အတ္တာမလေအား မှာသွားသည်။

အခန်းထဲက ခုတင်တစ်ခုပေါ်၌ လဲလျောင်းရင်း အတ္တာမလေသည် အိမ်နီးနားချင်း အိမ်ကို ငေးကြည့်နေသည်။ ထိုအိမ်၏ အပြင်ဘက်က အသွင်အပြင်သည် ယခင်အတိုင်းပင် ရှိနေသည်။ ခြံထဲက သစ်ပင် ပန်းပင်၊ ကျေးငှက်၊ ရှဉ့် အားလုံးပင် ယခင်အတိုင်း တွေ့မြင်



နေရသည်။ ထိုပတ်ဝန်းကျင်၌ ဆိတ်သုဉ်းမှုတစ်မျိုး လွမ်းမိုးကြီးစိုးနေသည်ဟူ၍ အဘယ်ကြောင့် အဏ္ဏာမလေ ထင်မှတ်နေသည် မသိပေ။

ခြံထဲတွင် လေးယက်လေးတန်း၌ စက္ကူပန်းများ ပွင့်နေကြသည်။ ယင်းပန်းပင်များ၏ အကြားတွင် ရှိနေသော တိုက်ခိုက်သည် စက္ကူပန်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကတ်ထုစက္ကူပန်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ အဝတ်များဖြင့်လည်းကောင်း ပြုလုပ်ထားသော "ဆီနေမာဆက်" သဖွယ် တွေ့မြင်နေရသည်။ ထိုနေရာ၌ အသက်၏ရင်ခုန်မှု၊ အသက်၏စီးဆင်းမှု တစ်စုံတစ်ရာကို အဏ္ဏာမလေ မတွေ့မြင်ရပေ။ သူ အလွန်တရာ ချစ်မြတ်နိုးသော 'နာဂလိဂ်' အပင်သည် ပင်လျှင် လှုပ်ရှားခြင်းမရှိဘဲ တိတ်တဆိတ် ရပ်တည်နေသည်။ သစ်ပင်ပေါ်တွင်လည်း အပွင့်တစ်ပွင့်မှ မရှိပေ။

အရိုးစုတစ်ခု ထိုအိမ်၏ နောက်ဘက်တံခါးမှထွက်လျက် မိမိတို့၏ အိမ်ဘက် လာနေသည်ကို အဏ္ဏာမလေ တွေ့မြင်ရသည်။ ဆေးရုံ၌မြင်တွေ့ရသော ပန်းနာရင်ကျပ် ရောဂါသည်များကို အဏ္ဏာမလေ သတိရလာသည်။ ထိုအသွင်သဏ္ဍာန်ကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအသွင်သဏ္ဍာန်သည် မိန်းမတစ်ယောက်၏ အသွင်သဏ္ဍာန်ဖြစ်နေသည်။ လူသေအလောင်းတစ်လောင်း ထပြီး လျှောက်လာသကဲ့သို့ အဏ္ဏာမလေ ထင်မှတ်သွားသည်။ မကြာခင် အခန်းထဲ ဝင်လာသည်။ အာနန္ဒီသည် အဏ္ဏာမလေအနီးသို့လာပြီး တိတ်တဆိတ် ရပ်လိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လူစိမ်းနှစ်ယောက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကြည့်ရှုနေသကဲ့သို့ပင် ကြည့်ရှုနေကြသည်။ အဏ္ဏာမလေသည် အာနန္ဒီအား မကြည့်ရဲသလို ဖြစ်နေသည်။ အာနန္ဒီ၏ အသားအရေသည် နေပူလောင်ထားသော နွယ်ပင်ကဲ့သို့ ဝါပျော့နေသည်။

အဘွား ကွယ်လွန်သေဆုံးသွားသည့်အတွက် ဝမ်းနည်းကြောင်း ပြောပြဖို့ မေသွားပြီးလျှင် အဏ္ဏာမလေက မေးလိုက်သည်။

"ဆေးရုံက အာနန္ဒီ ပြန်လာတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော် ပြန်လာတာလား"

"ရှင်က ဆေးရုံက ပြန်လာတယ်၊ ကျွန်မက ဆေးရုံကို သွားမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ဆေးရုံကိုသွားပြီး ရှင်လို ပြန်လာမှာမဟုတ်ဘူး"

ယင်းသို့ပြောလျက် အာနန္ဒီ ပြုံးလိုက်သည်။

မိမိအား လျှပ်စစ်နှင့်တူလိုက်သကဲ့သို့ အဏ္ဏာမလေ ထင်မှတ်သွားသည်။ မကြာခင်က သူ၏စိတ်နှလုံးထဲတွင် ပေါ်လာသော ခံစားမှုနှင့် အာနန္ဒီပြောလိုက်သောစကား၏ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆက်စပ်မှုကို တွေ့မြင်ရသည်ဖြစ်၍ အဏ္ဏာမလေ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ် သွားသည်။ ခြောက်ကပ်သော အသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

"အဲဒီလို မပြောပါနဲ့ အာနန္ဒီ၊ ကျွန်တော် ခံနိုင်ရည်ရှိတဲ့အခြေအနေမရှိဘူး၊ ကျွန်တော်လည်း အာနန္ဒီလိုပဲ အဲဒီစကားကိုပဲ ပြောရလိမ့်မယ်"

မိမိကိုယ်ကို အတန်ငယ် ထိန်းချုပ်ပြီးလျှင် အဏ္ဏာမလေက မေးလိုက်သည်။
"အာနန္ဒီ နေမကောင်းဘူးလား၊ ဘာဖြစ်တာလဲ"

"ကျွန်မ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ရှင် ကျန်းမာရေးအခြေအနေကို ပြောပြပါဦး"
ယင်းသို့ ပြောပြီးလျှင် အာနန္ဒီသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးဆွဲလျက် ထိုင်လိုက်သည်။

"ကျွန်မက ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာရှိနေကြတဲ့ မိန်းကလေး အသိန်းအသန်းတွေထဲက တစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်မ သေသေ မသေသေ ဒီကမ္ဘာလောကမှာ ဘာမှ ထူးခြားမှုရှိလာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရှင်ကတော့ သာမန်လူတွေထဲက လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး။ ရှင်အနေနဲ့ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ချမ်းချမ်းသာသာနှင့် နေသွားဖို့လိုတယ်။ ရှင် ထနုပညာဟာ ဘယ်တော့မှ ပျောက်ဖျက်ပစ်လို့မရတဲ့ အနုပညာဖြစ်တယ်"

အာနန္ဒီ၏ အနုပညာနှင့်ပတ်သက်သော စကားကိုကြားရသည်ဖြစ်၍ အဏ္ဏာမလေ သည် ခုတင်ပေါ်၌ ထထိုင်လိုက်သည်။ ကာဝေချီမြစ်ကမ်းပါး၌ရှိသော ရွာတွင်နေလျက် ရေးဆွဲပေးဖို့လိုက်သော ပန်းချီပုံများကို အာနန္ဒီ အမှန်မှချ တွေ့မြင်ရလိမ့်မည်ဟု အဏ္ဏာမလေ တွေးမိသွားသည်။ ယင်းပန်းချီပုံများနှင့်ပတ်သက်၍ ကြားသိလိုသည့်စေ့ကို ထုတ်ဖော် ပြောပြလိုက်သည်။

"အဲဒီ ပန်းချီပုံတွေကို တွေ့မြင်ရတဲ့အတွက်ကြောင့်သာ ရှင် နှစ်ပေါင်းတစ်ရာ အသက်ရှင်နေဖို့ ကျွန်မ လိုလားခြင်းဖြစ်တယ်။ ရှင် ကျန်းမာလာတာနှင့် ပေမေနှင့် အယ်ဒီတာ ရှုရဝဏ်တို့ပေါင်းပြီး အဲဒီပန်းချီကားတွေရဲ့ ပြုပြင်စီမံကွင်းပဖို့ အစီအစဉ် ရှိနေတယ်"

အာနန္ဒီသည် အဏ္ဏာမလေ၏ ပန်းချီပုံတစ်ပုံစီနှင့်ပတ်သက်၍ သူ၏ ထင်မြင်ချက်ကို ပြောပြနေသည်။ ထိုအချိန်၌ အဏ္ဏာမလေသည် အာနန္ဒီ၏မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ အာနန္ဒီ၏နဖူးသည် ကျယ်ပြန့်နေသည်။ မျက်လုံးသည် အတွင်းဘက် ဝင်ရောက်နေသည်။ ပါးနှစ်ဖက်လည်း ပြားချပ်နေသည်။ သို့ရာတွင် အတွင်းသဏ္ဍာန်ထဲကအလှသည် အပြင်ဘက် ထွက်လာပြီးလျှင် ကျက်သရေအသစ်တစ်မျိုး ထုတ်ဖော်ပြသနေသည်။ ပထမဆုံးအကြိမ် အာနန္ဒီအား အဏ္ဏာမလေတွေ့ရသော အလွန်တရာလှပသည့် ပျိုရွယ်မှုအသွင်သည် အဏ္ဏာမလေ ရှေ့မှောက်တွင် ပေါ်လာသည်။

"အာနန္ဒီ... ကျွန်တော် ဘယ်လိုပုံစံမျိုး ဆွဲရမယ်ဆိုတာ နေ့စဉ် အခုလို ငါးမိနစ် လောက် ကျွန်တော်ဆီလာပြီး ပြောပြပါလား။ အနုပညာနှင့်ပတ်သက်ပြီး အာနန္ဒီ ကျွန်တော်နှင့် ဆွေးနွေးစေချင်ပါတယ်။ တစ်ပတ်အတွင်းမှာ ကျွန်တော် ယခင်ကလို စုတ်တံကိုင်းပြီး အလှုပ် လုပ်နိုင်လိမ့်မယ်။ ကျွန်တော် အပြည့်အဝ နေထိုင်ကောင်းလာလိမ့်မယ်"

အာနန္ဒီသည် အလွန်တရာကြင်နာသောအမူအရာဖြင့် အဏ္ဏာမလေကို ကြည့်နေသည်။ အဏ္ဏာမလေ၏ မျက်နှာအမူအရာကိုကြည့်လျက် မိမိမကြာခဏ ဆေးရုံသွားပြီး သူ့ကို မကြည့် သည့်အတွက် သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်ဆိုသည်ကို အာနန္ဒီ သိရှိရိပ်မိသွားသည်။

“ရှင်နဲ့ စကားပြောနေရတဲ့အတွက် ကျွန်မ ကျန်းမာရေး ပြန်ကောင်းလာမှာ ကျွန်မ စိုးရိမ်တယ်” ယင်းသို့ပြောလျက် အာနန္ဒီ ရယ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တစ်ဖန် ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ကျွန်မ ပြန်နေထိုင်မကောင်းချင်ဘူး၊ ရှင်နဲ့ နေ့စဉ်လာတွေ့ဖို့ ရှာရဒါကို ကျွန်မ ပြောလိုက်မယ်”

အတ္ထာမလေ ခေါင်းထောင်လျက် အာနန္ဒီ၏ မျက်လုံးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ရှာရဒါ ပြောသွားသောစကားကိုလည်း သတိရလာသည်။ မိမိ၏မျက်လုံးဖြင့်ပင် မေးခွန်း ထုတ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။

“အာနန္ဒီက ကျွန်တော့်ကို ရှာရဒါနှင့် လက်ထပ်စေချင်လို့လား”
အာနန္ဒီက မေးလိုက်သည်။

“ရှင် ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ အခုလို ကြည့်နေတာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ မိမိကျန်းမာရေး ပြန်ကောင်းလာမှာကိုတွေးပြီး စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်နေတယ်လို့ အာနန္ဒီက ပြောတယ်။ အာနန္ဒီပြောတဲ့ စကားရဲ့အဓိပ္ပာယ်က ဘယ်လိုလဲ”

“ဘယ်လိုမှ အဓိပ္ပာယ်မှ မရှိပါဘူး။ အခုလိုအသက်ရှင်နေလို့ ဘာမှ ကျေးဇူး မရှိဘူးလို့ ကျွန်မထင်တယ်။ ကျွန်မဟာ ကိုယ့်ဘဝနှင့် လိုတာထက်ပိုပြီး တိုက်ပွဲဝင်ရတဲ့ အတွက် မောသွားပြီ။ တိုက်ပွဲဝင်နေရတဲ့ ကာလအထိ ကျွန်မရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာမှာ စွမ်းရည်သတ္တိ ရှိနေတယ်။ တိုက်ပွဲဝင်နေရတာကို အချည်းအနီး အလဟဿလို့ထင်ပြီး အရှုံးပေးလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာက အဖြေပေးတယ်။ ကျွန်မ အခု သေခြင်းတရားကို စောင့်စားနေတယ်။ မသေခင် ကျွန်မ ကိုယ့်တာဝန်ဝတ္တရား တစ်ခုကို ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပေး သွားချင်တယ်”

“အာနန္ဒီ” အတ္ထာမလေ အော်လိုက်သည်။ မျက်လုံးတွင်လည်း မျက်ရည် ဝိုင်း လာသည်။ လည်ချင်းယှဉ်ပက်လိုက်လျက် မိမိ၏ မျက်ရည်များ အာနန္ဒီအား စိုစွတ်သွားအောင် လုပ်လိုသည်အခွင့် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပေါ်လာသည်။ ထိုမြို့က သို့မဟုတ် ကမ္ဘာလောကက မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်ကဖြစ်စေ အာနန္ဒီအား မာဏိက္ကမိ၏ ဇနီးမယားဟု ပြောကြစေကာမူ ယိုအချိန်၌ ယင်းပြောပြချက်ကို အတ္ထာမလေ လက်ခံဖို့ရန် အဆင်သင့် မရှိပေ။ ယင်းပြောပြချက်ကို အပြည့်အဝ ခြိမ်းပယ်ပစ်လိုက်သည်။ ခေတ်အဆက်ဆက်ကတည်းက တည်ရှိလာခဲ့သော လူမှုရေး ထုံးတမ်းစဉ်လာများ၏ အရှိန်အဝါကြောင့်သာလျှင် အာနန္ဒီသည် သူ့ကိုယ်သူ မာဏိက္ကမိ၏ဇနီးမယားဟု ထင်မှတ်မှားနေခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ စဉ်းစားလျက် အတ္ထာမလေ သည် မိမိကိုယ်ကို ပြောလိုက်သည်။

“မိမိ၏နှလုံးသားအတွင်းက ဝိညာဉ်၏အသံကို တွန်းလှန်တိုက် ဖျက်ပစ်သော လူယုတ်မာတစ်ယောက်က အာနန္ဒီကို မိမိထံမှ လူယုတ်သွားခြင်းမျှသာဖြစ်၏”

ထိုအချိန်၌ပင် အတ္ထာမလေသည် အာနန္ဒီအား မထိရဲဘဲ ခမ်းလှမ်းလှမ်းမှသာ နေပြီးလျှင် မိမိ၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှုများကို ကြိုးစား၍ ဖိနှိပ်ထားသည်။ အာနန္ဒီက အတ္ထာမလေ ၏ ဒုက္ခကို ကောင်းစွာသိရှိနေသည်။

အာနန္ဒီက မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ နောက်ဆုံးတာဝန်ဝတ္တရားဆိုတာ ဘာလဲလို့ ရှင် ဘာကြောင့်မေးတာလဲ”

“အာနန္ဒီ ဘယ်လိုရောဂါဝေဒနာမျိုး ပြစ်နေတယ်ဆိုတာ ပြောပြပါဦး”

“ကျွန်မ ရုတ်တရက် မူးမူးလာတယ်။ လမ်းလျှောက်လို့လည်း ကောင်းကောင်း မရဘူး။ စားလို့လည်း မဝင်ဘူး။ အိပ်လို့လည်း မပျော်ဘူး။ ကျွန်မ သွေးခုန်နှုန်း လျော့လာ တယ်လို့ ပြောကြတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်ရခြင်းရဲ့ အကြောင်းတစ်ကြောင်းကတော့ သွားဘွား အသက်မသေဘဲ ရှိနေသေးလျှင်လည်း ဆေးဝါးဖို့ဝီရိနဲ့ အစားအစာသက်အတွက် သွားဘွား အနေနဲ့ အခက်အခဲများစွာ ကြုံတွေ့ရဖို့ရှိတယ်။ ဘုရားသခင်က ထွားထွားကို ကျွန်မယောကမ ခြေမနောင့်အောက်က လွတ်အောင် လုပ်လိုက်တယ်လို့တောင် ကျွန်မ ပြောရင်တယ်။ ဒုက္ခိတ တွေလို ရှင် ဆေးရုံမှာ နေရတာကိုလည်း ကျွန်မ မကြည့်ရက်ဘူး။ ရှင်ကို ဆေးရုံသွားကြည့်ဖို့ သူက ကျွန်မကို ခွင့်မပေးဘူး”

အာနန္ဒီသည် အကြောင်းနံကို ထိန်ချန်မထားဘဲ အတ္ထာမလေအား ပြောပြလိုက် သည်။ အတ္ထာမလေ၏ စကားကိုကြားရ၍ အာနန္ဒီမမျှ မည်မျှစိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရသည် ဆိုသည်ကို အတ္ထာမလေ သိရှိသွားသည်။ အာနန္ဒီ၏စကားကြောင့် အတ္ထာမလေ အကြီး အကျယ် စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။ အာနန္ဒီ၏အခြေအနေသည် ပင့်ကူအိမ်ထဲတွင် ဖမ်းမိနေသည် ဖြစ်သောကြောင့် အသက်ထွက်လုမတတ် ဖြစ်နေသည်။ ယင်းအခြေအနေတွင် အာနန္ဒီ အတ္ထာမလေထံ ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သည်။

အတ္ထာမလေက မရတရဲနှင့် မေးလိုက်သည်။

“အာနန္ဒီ အခုလို ဒီလာတာ သူ သိသွားရင်ကော”

“သိသွားရင်လည်း ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုပြီး လာခဲ့တာပဲ။ ဝါပေမဲ့ နောက်တော့ ကျွန်မ ရှင်ဆီလာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်။ ရှင်ကို စကားတစ်ခွန်းပြောချင်တဲ့အတွက် ကျွန်မ ရှင်ဆီကိုလာခဲ့တာ”

“အာနန္ဒီ သူ့ဆီ နောက်ထပ် လာနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ယင်းအခြေအနေအထိပင် ရောက်ရှိနေသည်ဆိုသည်ကို အတ္ထာမလေ စိတ်ကူးထဲ ၌ပင် မထည့်မိပေ။ နှလုံးတုန် ရင်ခုန်ဖြစ်သွားသည်။ ပါးစပ်အကြောင့်သား ဖြစ်သွားသည်။

“နောက်ကျရင် အာနန္ဒီနှင့် မတွေ့ရတော့ဘူးလား။ အာနန္ဒီကို မကြည့်ရတော့ ဘူးလား။ အာနန္ဒီနှင့် စကားမပြောရတော့ဘူးလား”

“နားထောင်ပါဦး”

ယင်းသို့ပြောလျက် အာနန္ဒီက အဏ္ဏာမလေက သတိပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ မျက်နှာလှည့်သွားတဲ့အခါမှာ ကျွန်မပေးပေး တစ်နေ့တစ်ရက်မှ ဒီအိမ်မှာ နေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ရှင် ကျွန်မပေးပေးကို ဝေဒိတာ၊ ရလိမ့်မယ်။ ရှာရဒါလည်း ပေးပေးကို တော်တော်ချစ်တယ်။ ရှင်တို့နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ပေးပေးကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ကြပါ။”

အဏ္ဏာမလေက မျက်လုံးပြူးမျက်ဆံပြူးနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“အာနန္ဒီ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“ရှင် ရှာရဒါနဲ့လက်ထပ်ပါ။ သူက ရှင်နှင့်လက်မထပ်ဘူးလို့ ပြောနေတယ်။ ဒါမေ့ခဲ့။ ကျွန်မ သူ့စကားကိုမယုံဘူး။ ရှင်အနေနှင့် အဘဝကြင်ဖော်မရှိတဲ့ တစ်ယောက်တည်း ဆင်းရဲဒုက္ခခံနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်မ သူ သဘောမတူ တူအောင် ပြောမယ်”

အဏ္ဏာမလေက ပြောလိုက်သည်။ “အာနန္ဒီ ရူးသွားပြီထင်တယ်”

“ကျွန်မ ရူးများ ရူးသွားပြီလားလို့ထင်ပြီး အခုလို ပျာသာခတ်နေတာဖြစ်တယ်။ အခုအခြေအနေက သေသွားတာထက်တောင် ဆိုးနေတယ်။ ဒီအခြေအနေမျိုးနဲ့နေသွားရင် ရှင်တို့အတွက်လည်း ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ လူတွေ ရယ်စရာ၊ ဟားစရာလည်း ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ ကျွန်မ အဲဒီဘဝမျိုးနဲ့ နေမသွားချင်ဘူး”

အာနန္ဒီသည် ခြောက်ကပ်သောအသံနှင့် အဏ္ဏာမလေကို ပြောပြီးလျှင် ခုတင်ပေါ်က ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ထလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ ကျွန်မသွားတော့မယ်” ဟု ပြောပြီးလျှင် အာနန္ဒီသည် ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားသည်။ အချိန်အတန်ကြာမျှ နောက်ထပ်နေလျှင် မိမိ၏အပြုအမူ မည်သို့ဖြစ်လာ နိုင်သည်ဆိုသည်ကို အာနန္ဒီ သံသယဖြစ်သွားသည်။



မာဏိက္ကမိသည် စိတ်ကနာမငြိမ်ဖြစ်နေပြီးလျှင် အိမ်တံခါးဝ၌ လမ်းလျှောက် နေသည်။ အာနန္ဒီ အိမ်ထဲဝင်လာသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ဒေါသနှင့် “ဟေ့ ... နေဦး” ဟု အော်လိုက်သည်။ မာဏိက္ကမိ၏ စူးရှပြင်းထန်သောအသံကို ကြားရသည်ဖြစ်၍ အနီးအနားရှိ အခန်းထဲတွင်ထိုင်နေသော ကဒိရေရှန်သည် တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူက သူ၏ဦးခေါင်းကို ထုနှက်လိုက်သလားဟူ၍ ထင်မှတ်သွားသည်။ အပြင်ဘက် ထွက်လာမည်လုပ်သေးသည်။ သို့ရာတွင် မိမိကိုယ်ကို ထိန်းချုပ်ထားလိုက်သည်။

အာနန္ဒီသည် ဦးခေါင်းငုံ့လျက် မာဏိက္ကမိရှေ့တွင် ရပ်နေသည်။ မာဏိက္ကမိအား တစ်ချက် ဦးခေါင်းမေးကြည့်လိုက်သော်လည်း အာနန္ဒီ၏အမူအရာ၌ ရွံရှာဖုန်းတီးသည့်အသွင် ပေါ်နေသည်။ သူ့ကို မာဏိက္ကမိ မထိအောင် အာနန္ဒီ သတိထားနေသည်။ မာဏိက္ကမိက

သူအပေါ် အာနန္ဒီ အာခံနေခြင်းကို တွန်းလှန်ပျောက်ပျက်ပစ်လိုက်သည့် အချိန်မှစ၍ အာနန္ဒီ၏ စိတ်နှလုံးထဲတွင်ရှိနေသာ သူ့လင်ယောက်ျားနှင့်ပတ်သက်သော လေးစားမှုသည်လည်း ပျောက် သွားသည်။ အာနန္ဒီသည် မိမိကို ရိုက်နှက်မှာ လုံးဝ မစိုးရိမ်ပေ။ မာဏိက္ကမိအား ရွံရှာ ဖုန်းတီးသွားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ မာဏိက္ကမိက မိမိအား ပြည့်တန်ဆာထက်ပင် နိမ့်ကျသည်ဟု ယူဆကြောင်း သိရှိသွားသောအခါ အာနန္ဒီ၏ အမြင်၌ မာဏိက္ကမိသည် မြေကြီးခဲမျှလောက်ပင် တန်ဖိုးမရှိတော့ပေ။

အာနန္ဒီသည် မာဏိက္ကမိအား မော်၍ပင် မကြည့်ပေ။ အာနန္ဒီ၏ မလေးမစား ပြုမူပုံကို တွေ့မြင်ရသည်ဖြစ်၍ မာဏိက္ကမိသည် ပို၍ ဒေါသထွက်သွားသည်။

“မင်း ဘယ်သွားတာလဲ”

အာနန္ဒီက ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်မ ဘယ်သွားတယ်ဆိုတာ ရှင်သိတယ်”

မာဏိက္ကမိသည် အာနန္ဒီအား ရိုက်မည်ဟု ရွယ်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ဘေးကအခန်းထဲတွင် ကဒိရေရှန် ထိုင်နေသည်ဖြစ်၍ မပုံမရဲဖြစ်သွားသည်။ အာနန္ဒီ၏ ရှေ့က လမ်းပိတ်ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် “ငါပြောတာ နားထောင်စမ်း” ဟု ပြောလျက် မာဏိက္ကမိ သည် အာနန္ဒီ၏မျက်နှာကို အတင်းဆွဲမော့အောင် လှုပ်လိုက်သည်။ အာနန္ဒီက မာဏိက္ကမိကို မကြည့်ဘဲ မျက်လွှာအောက်ချထားသည်။

“ငါ့ကို သတ်ပစ်ချင် သတ်ပစ်ပါစေ။ သူ့မျက်နှာကို မကြည့်ဘူး” ဟူ၍ အာနန္ဒီက အစ်ဋ္ဌာန်ပြုထားသည်။

မာဏိက္ကမိက ပြောလိုက်သည်။

“မင်း နောက်တစ်ခါ အဏ္ဏာမလေ အိမ်သွားရင် ပြန်မလာနဲ့တော့”

တစ်ခဏကြာမျှ အာနန္ဒီသည် ထိုနေရာ၌ရပ်လျက် တစ်စုံတစ်ခုတွေ့တော့စဉ်းစား နေသည်။ ထိုအချိန်၌လည်း အာနန္ဒီသည် အိမ်အတွင်း ဝင်ရောက်လိုသည်ဆန္ဒ မရှိပေ။ တစ်နေရာရာ ထွက်သွားချင်သည်စိတ်သာပေါ်လာသည်။ ထိုအခိုက် အခန်းတံခါးဖွင့်လျက် ကဒိရေရှန် အပြင်ဘက်ထွက်လာပြီးလျှင် “သမီး ဒီမှာ ဘာဖြစ်လို့ရပ်နေတာလဲ” ဟု သတိပေး လိုက်သည်။ ထို့နောက် အိမ်နီးပေးသည့်လေသံနှင့် အိမ်ထဲဝင်နိုင်သည်။ မှုခင်း၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ အပြည့်ရှိသောအိမ်နိဋ် ဒေါသဖုံးကွယ်ထားသည်ကို သိရှိသွား၍ အာနန္ဒီ အိမ်ထဲဝင်သွားသည်။

ပျောက်သလောက်ရှိသွားပြီဖြစ်သော သူ၏တိုက်ပွဲတွင် စွမ်းရည်သမိုဏ်းသည် အဏ္ဏာ မလေနှင့်တွေ့ပြီး ပြန်လာသည့်နောက်ပိုင်း၌ တစ်ဖန် အားရှိလာသည်။ အဖူးခံပြီး သေသွားရ ခြင်းထက် တိုက်ပွဲဝင်ရင်း သေသွားရသည်ကမြတ်၏ဟူပြီး အာနန္ဒီ စဉ်းစားဆင်ခြင်မိသည်။

မာဏိက္ကမိသည် ချက်ခြင်း အဏ္ဏာမလေ၏အိမ်ဘက် ထွက်သွားသည်။ ဝီလာန ဖြစ်နေသာ အဏ္ဏာမလေထံသွားပြီး မာဏိက္ကမိ ဘာများလုပ်ဦးမည်နည်း။ အာနန္ဒီ စိုးရိမ်မကင်း

ဖြစ်သွားသည်။ မာဏိက္ကမိအား မတားမြစ်နိုင်ပေ။ တားမြစ်လိုသည့်ဆန္ဒလည်း မရှိပေ။ ကဒိရေရှန်သည် ဝြကြည့်ပရိသတ်တစ်ဦးကိုသို့ တိတ်တဆိတ် ဆခြေအနေအားလုံးကို ကြည့်ရှုနေသည်။

မာဏိက္ကမိသည် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် အိမ်က ထွက်သွားသည်။ သို့ရာတွင် အဏ္ဏာမလေ၏ အိမ်ရှောက်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မိမိဒေါသကို ထိန်းချုပ်ထားလိုက်သည်။ လမ်းတွင် တစ်နေရာ၌ရပ်လျက် မျက်နှာကိုသုတ်ပြီးလျှင် စိတ်ထဲက ရယ်လျက် တစ်လှမ်းချပ်၊ လှမ်းသွားလေသည်။ သူ၏မျက်နှာပေါ်၌ ပေါ်နေသော ဒေါသသည် ရုတ်တရက်ကွယ်ပျောက်သွားသည်။

အဏ္ဏာမလေ၏ ခုတင်နားတွင် ထိုင်လျက် အလွန်တရာချစ်ခင်ရင်းနှီးသော အမှုအရာဖြင့် အဏ္ဏာမလေ၏ ကျန်းမာရေးစသည်များနှင့်ပတ်သက်၍ မေးမြန်းသည်။ လုပ်ငန်းကိစ္စ၊ တရားရုံးကိစ္စများတွင် မအားမလပ်ဖြစ်နေသည့်အတွက်ကြောင့် မိမိအနေနှင့် မကြာခဏ အဏ္ဏာမလေကို လာမတွေ့နိုင်သည့်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရကြောင်းကိုလည်း ပြောပြသည်။ မာဏိက္ကမိသည် အဏ္ဏာမလေထံ အာနန္ဒီလာသည့်အကြောင်း လုံးဝမဟပေ။

တရားရုံးဟူသည့်အသံကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အဏ္ဏာမလေသည် သူ၏အမူအကြောင်း သတိရလာသည်။ စိတ်ပါဝင်စားစွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ အမှု ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲ။ ယခုထက်ထိ မပြီးသေးဘူးလား။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်အတွက် တရားရုံးသွားနေရတယ်ဟုတ်လား။”

မာဏိက္ကမိသည် အဏ္ဏာမလေမေးသော မေးခွန်းများကို တိုက်ရိုက်အဖြေ ပြန်မပေးပေ။ တရားရုံးသို့လည်းကောင်း၊ သူ၏ရှေ့နေကိုလည်းကောင်း ဆဲဆို ကြိမ်းမောင်းနေသည်။ ရှေ့နေစိတ်ရှိလျှင် အမှုကို နှစ်ပေါင်းများစွာဆွဲထားပြီးမှ ပြီးပြတ်သွားအောင် လှစ်နိုင်ကြောင်း၊ သို့သော်လည်း တရားသူကြီးကို တရားဆုံးဖြတ်ဖို့အတွက် အခွင့်အရေးပေးလိုက်ကြောင်းကို မာဏိက္ကမိက စိတ်မကောင်းသည့်အမှုအရာဖြင့် ပြောပြသည်။ တရားသူကြီးသည် မိမိတင်ပြသောစာရင်းကို ဂရုမပြုဘဲ တရားလိုတင်ပြသည့် စာရင်းအမှားကိုသာ အမှန်ဟု ထင်ပြီး တရားအဆုံးအဖြတ်ပေးလိုက်သည်ဟူ၍ တရားသူကြီးအား အပြစ်ဖို့လျက် ပြောပြလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် အမှုပြီးသွားပြီပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ပြီးသွားပြီ။ ကြွေးရှင်ဘက်က အနိုင်ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီ တရားအဆုံးအဖြတ်အတိုင်း မင်းပဲ ကြွေးရှင်ကို ငွေလေးသောင်းလောက် ပေးရလိမ့်မယ်”

မာဏိက္ကမိက ‘ငါ’ဟု ပြောမည့်အစား ‘မင်း’ဟု ပြောများနေသလားဟု အဏ္ဏာမလေ သင်္ကာမကင်း ဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဒါလောက် အရေးအတွက်များတဲ့ငွေတွေကို နှစ်ကြိမ်တောင် ပေးရမယ်ဟုတ်လား”

“တရားဥပဒေအရ ငါတို့နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး အဲဒီကြွေးကို ဆပ်ရလိမ့်မယ်။ တကယ်လို့ ငါတို့နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်က အဲဒီကြွေးကိုဆပ်မယ်ဆိုရင်လည်း တရားရုံးက လက်မခံဘူး။ တရားဥပဒေတွေ ဘာတွေကို မမှထားလိုက်ပြီး မင်း ဒီကြွေးကို ဆပ်လိုက်ပါ။ ဆပ်လိုက်မှ တရားမယ့်။ မင်းအနေနှင့် ဒီကြွေးကို မဆပ်လို့မဖြစ်ဘူး။ အဲဒီနည်းလမ်းကလွဲပြီး တခြားနည်းလမ်းမရှိဘူး”

အဏ္ဏာမလေသည် လက်တွင်စည်းထားသော ပတ်တီးကိုမှုထားပြီး ခုတင်ပေါ်က ရုတ်တရက် ခုန်ချလိုက်သည်။ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် မာဏိက္ကမိ၏ပန်ကို ကိုင်လှုပ်လိုက်သည်။

“အဲဒါ မတရားဘူး၊ မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ ငါ ဘာတစ်ခုမှ နားမလည်ဘူး”

“ဒါက ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စ။ မင်းနားလည်လည် မလည်လည် မင်း ရှောင်ထွက်သွားလို့ မရဘူး။ မင်းနေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေတဲ့အတွက် မကဆိုင်ပါ။ ငါ့လို ငါ ကြွေးရှင်ကို ပြောထားတယ်။ နို့မဟုတ်လျှင် ယခုလောက်ဆိုရင် မင်းပိုင်ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းဖို့အတွက်ဝရမ်းမင်းဆီရောက်လာပြီ။ ကြွေးဆပ်ဖို့ မင်းကိုယ်စား ငါ အချိန်အနည်းငယ်တောင်ထားတယ်”

ထိုအချိန်၌ အိမ်၏အစိုး သူ့အပေါ် ဖြုတ်ကျလာသည်ဟူ၍ အဏ္ဏာမလေ ထင်မှတ်သွားသည်။

“မာဏိက္ကမိသည် တရားမှုနှင့်ပတ်သက်၍ ပြောဆိုနေသည်။ သို့သော် သူ၏ စကား၌ တရားမှုဘယ်မှာရှိသနည်း။ ကြွေးကို မာဏိက္ကမိက ယူသည်။ ထိုငွေဖြင့် လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်သည်။ ကားဝယ်သည်။ အကျိုးအမြတ် ဖြစ်ထွန်းသည်။ ငါက သူ့ကို အကုန်အညီပေးဖို့အတွက် သက်သေအဖြစ်နှင့် စာချုပ်ပေါ်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးလိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ ထိုအပြစ်ဒဏ်ကို ငါခံရမည်လား”

အဏ္ဏာမလေက မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်လာပြီးလျှင် ...

“မာဏိက္ကမိ မင်းသူနဲ့ပဲ။ လူလိမ်၊ လူညာပဲ”ဟု ပြောလိုက်သည်။ အဏ္ဏာမလေ၏ စကားကိုကြားရသည့်အတွက် မာဏိက္ကမိ စိတ်ဆိုးမသွားပေ။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာရပ်ပြီး ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေသည်။

အဏ္ဏာမလေက ပြောလိုက်သည်။

“ငါ့ဆီမှာ ကြွေးဆပ်ဖို့ ဝိုက်ဆံမရှိဘူး။ ရှိလည်းပဲ ငါ မဆပ်ဘူး”

“ငါပြောတာ နားထောင်စမ်း အဏ္ဏာမလေ။ ငါ မင်းကို ငါ့ကိုယ်စား ကြွေးဆပ်ဖို့ ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး။ တရားဥပဒေအရ ဒီကြွေးကို မင်းပဲ ဆပ်ရမှာဖြစ်တယ်။ မင်းဆပ်ရမယ်လို့ ငါပြောတဲ့အဓိပ္ပာယ်က မင်းအဖေဆပ်ရမယ်လို့ ပြောတာဖြစ်တယ်။ မင်းအဖေကြောင့် ငါ ငွေသုံးသောင်း ဆုံးရှုံးနှစ်နာသွားတယ်။ တကယ်လို့ သူ့အန္တရာယ်ပြည်နယ်က

မြေရှင်နှင့်ဖြစ်တဲ့အမှုမှာ ရဲရဲဝဲဝဲသာရင်ဆိုင်ရင် ငါ့အနေနှင့် ငွေငါးသောင်း ထက်ပိုအမြတ် ရရှိဖို့ အလားအလာရှိတယ်။ သူ့ကြောင့် အဲဒီခွေကို ငါမရဘူး။ ယခုအထိ ငါပေးခဲ့ရတဲ့အတိုး ကိုလည်း ထည့်တွက်ရမယ်။ တကယ်လို့ မင်း၊ အမေ့အိမ်ကို မင်း ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိတယ်ဆိုရင် မင်းအပေပုထိုးတဲ့ကြော့ကို ဆပ်ပို့လည်း မင်းမှာ တာဝန်ရှိတယ်”

“အဲဒါ လုံ့လမတရားဘူး။ မင်း ဒါလောက် ယုတ်ညံ့လိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မတွေးမိဘူး။ မာဏိက္ကမံ မင်း မတရားတဲ့အလုပ်ကို လုပ်နေတယ်။ မင်း ငါ့ကို တစ်ပတ်ရှိက် နေတယ်”

ယင်းသို့အားဖြင့် အတ္ထာမလေသည် မာဏိက္ကမံအား ပက်ပက်စက်စက် ပြောပြ နေသည်။ ထိုအချိန်၌ အတ္ထာမလေသည် အိမ်ကိုလည်း ဂရုမခိုက်ပေ။ ငွေကြေးနေကိုလည်း ဂရုမခိုက်ပေ။ လူသားတစ်ဦးတစ်ယောက်သည် မည်မျှရက်စက်နိုင်သနည်းဆိုသည်ကို တွေး၍ သာလျှင် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ မာဏိက္ကမံအား ပန်းရန်ဆရာကသာလျှင် ကြည့်ရှု ခံစာင့်ရောက်လျက် လူလားမြောက်အောင် ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ပန်းရန်ဆရာ၏ ကြင်နာ ထောက်ထားမှုကြောင့် စားရေး၊ သောက်ရေး၊ နေရေး၊ ပညာရေးများနှင့်ပတ်သက်၍ ကြောင့်ကြမ့်မှုမရှိရဘဲ ယနေ့ ဤအဆင့်သို့ ရောက်ရှိလာရခြင်းဖြစ်သည်။ ဤမျှယုတ်မာသော ကျေးဇူးကန်းသောမာဏိက္ကမံ၏ အပြုအမူကို အတ္ထာမလေ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာဖြစ်လာမလဲဆိုတာ ကြည့်ရဦးမယ်။ ငါ အဲဒါတွေ လုံးဝဂရုမခိုက်ဘူး။ မင်း ဒီကသွားနိုင်ပြီ”

ယင်းသို့ပြောလျက် အတ္ထာမလေသည် မာဏိက္ကမံအား နှင်ထုတ်ပစ်လိုက်ချင်သည့် စိတ် ပေါ်လာသည်။

“မင်း အခုလို စိတ်ဆိုးနေလို့ ဘာမှအကျိုးရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကြွေးရှင်က မင်း လည်မျိုက် ညစ်မှာ။ ငါ့ကို ဘာမှလုပ်မှာမဟုတ်ဘူး။ တကယ်လို့ မင်းဆန္ဒရှိရင် ကြွေးဆပ်တဲ့ ကိစ္စမှာ ငါ မင်းကို အကူအညီပေးနိုင်တယ်”

“မင်းပေးတဲ့ အကူအညီကို ငါ မလိုချင်ဘူး”

“မင်းပိုင်တဲ့ဥစ္စာပစ္စည်းကို သိမ်းပိုက်ဖို့ ကြွေးရှင် ဝရမ်းကိုင်ပြီး ဒီကိုလာတာ ငါ မကြည့်ချင်ပါဘူး။ မင်း ဒီအိမ်ကိုပေါင်ပြီး အဲဒီကြွေးကို ဆပ်လို့ရတယ်။ ငါ မင်းကို ငွေချေးလို့ရအောင် စီစဉ်ပေးနိုင်တယ်။ ငါ့အကူအညီ လိုတယ်ဆိုရင်ပြောပါ”

အတ္ထာမလေက ပြောသည်။

“မင်း ဒီအိမ်ကိုလည်းသိမ်းချင်လို့လား။ ဒါမှမဟုတ် ငါ့ကို ဒီအိမ်က မောင်းထုတ်ဖို့ စိတ်ကူးနေတာလား”

မာဏိက္ကမံသည် တစ်ချက်ခုတ်နှစ်ချက်ပြတ် ပြုလုပ်လိုသည့် ဆန္ဒရှိနေသဖြင့်ဖြစ်သည်။ အတ္ထာမလေ၏အဖြေစကားကို ကြားရသောအခါ အတ္ထာမလေသည် ယခင်ကလို ဘာမှ

မသိနားမလည်သည့် လူတစ်ယောက် မဟုတ်တော့သည်ဆိုသည်ကို နားလည်သွားသည်။ အဖက်ဖက်က သတိထားနေသော အတ္ထာမလေအား အနိုင်ရဖို့အတွက် မာဏိက္ကမံသည် သူ၏အလုပ်ကို လျှင်မြန်စွာ အကောင်အထည်ဖော်လေတော့သည်။ အတ္ထာမလေ၏ စကား များကြောင့် ထိခိုက်သွားသော မာဏိက္ကမံသည် မိမိအနေနှင့် တစ်ခုခုလုပ်ပြီး အတ္ထာမလေအား ကလဲ့စားချေရလိမ့်မည်ဟူ၍ စဉ်းစားမိသွားသည်။



မာဏိက္ကမံ ထွက်သွားပြီးသည့်နောက်မှ အတ္ထာမလေသည် ငါးမျှားချိတ်နှင့် မျှားပြီး မြစ်ကမ်းပေါ် ပစ်တင်လိုက်သော ငါးကဲ့သို့ တပျတ်ပျတ်လှုပ်နေရသည့် အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ အသက်ရှူရပ်သွားသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။ မျက်စိရှေ့မှောက်၌ အမိုက်တိုက်လွှမ်းသွားသည်။

မာဏိက္ကမံသည် အာနန္ဒီ၏အကူအညီကိုရယူ၍ မိမိအားပိုက်ကွန်ဖြင့် ထောင်ဖမ်း လျက် ကြွေးနှင့်ပတ်သက်သောစာချုပ်တွင် လက်မှတ်ထိုးခိုင်းခဲ့သည်ကို အတ္ထာမလေ သတိရ လာသည်။ မိမိအား လက်မှတ်ထိုးခိုင်းခဲ့သည့်အချိန်ကပင် မာဏိက္ကမံ၏ဦးနှောက်ထဲတွင် ယင်းစီမံကိန်းရှိနေခဲ့ပေလိမ့်မည်။ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်သည် ဤမျှအကြင်နာကင်းမဲ့ နိုင်သည်။ ဤမျှ ရက်စက်နိုင်သည်ဆိုသည်ကို အတ္ထာမလေ မည်သည့်အခါကမှ မယုံကြည် ခဲ့ပေ။ ငါးမျှားချိတ်တွင် တပ်ထားသောငါးစာကဲ့သို့ မိမိကိုဖမ်းရန် အခြေခံအကြောင်းတရား ဖြစ်နေသော အာနန္ဒီ၏ဘဝတိုက်ပွဲအကြောင်းကို အတ္ထာမလေ ကြားပြီးလေပြီ။ ငါးမျှားချိတ်၌ တပ်ထားသော ငါးစာနှင့် ငါးမျှားချိတ်ဖြင့် ဖမ်းဆီးရမိသော ငါးသည် ယခုကဲ့သို့ လူးလွန်ပြီး အသက်ထွက်သွားရလိမ့်မည်ဟူ၍ အတ္ထာမလေ တွေးတောနေမိသည်။

အတ္ထာမလေသည် ယင်းသို့ဖြစ်လာရသည်ကို ခံနိုင်စွမ်းမရှိပေ။ သူ၏ ကြွေးတင် ကျွန်ဖြစ်ရမည့်ဘဝသည် သူ့ကို နှိပ်စက်ကလုပြုနေသည်။

“ငါ အိမ်ကိုလည်း အလိုမရှိဘူး။ မြေတို့ ဥစ္စာပစ္စည်းတို့ကိုလည်း အလိုမရှိဘူး။ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ ဘယ်လို ပစ္စည်းဝတ္ထုကိုမှ ငါ အလိုမရှိဘူး။ ဝါပေမဲ့ ငါ့ကို ကြွေးတင်တဲ့ လူလိုပြောပြီး တစ်စုံတစ်ယောက်က ငါ့ဆီက ဒီပစ္စည်းဝတ္ထုတွေကို သိမ်းပိုက်ယူခင်သွားမှာ ကိုတော့ ငါ သည်းခံမနေနိုင်ဘူး”

အိမ်ပေါ်ထပ်တွင်ရပ်လျက် အတ္ထာမလေသည် ပြတင်းတံခါးနားသွားလျက် အိမ်နီးနားချင်းက အိမ်နှင့်ခြံကို ကြောင်ပြီး ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဤအိမ်သည် ငါ ပထမဦးဆုံး အကြိမ် ဤနေရာသို့ ရောက်လာစဉ်က နတ်ပြည်၊ နတ်လောကရှိ ဘုံဗိမာန်ပမာ ထင်မြင်နေ ရသည့်အိမ်ဖြစ်သည်။ ယင်းအိမ်ဟောင်းသည် မာဏိက္ကမံ၏ ကျွမ်းကျင်ပါးစပ်မှုကြောင့်

www.burmeseclassic.com

အိမ်သစ်တိုက်သစ်ဖြစ်လာသည်။ တိုက်အိမ်၏ထူးခြားသော ပုံသဏ္ဍာန်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ အပြင်ဘက်က ကျောက်ဆစ်အနုပညာလက်ရာများကြောင့်လည်းကောင်း၊ ထွန်းလင်း၊ မောက်ပ နေသော လျှပ်စစ်မီးရောင်များကြောင့်လည်းကောင်း၊ အိမ်၏အသွင်အပြင်သည် လုံးဝ ပြောင်းလဲ သွားသည်။ သို့ရာတွင် ယခင်အိမ်ဟောင်းက အိမ်သူအိမ်သားများအားပေးခဲ့သော အတွင်း သန္တန် ကြံ့ခိုင်မှုသည် ယခုအခါ ဘယ်ရောက်သွားပြီနည်း။ ယခင်အိမ်၏ လှပမှု၊ ငြိမ်းပျမ်းမှု၊ ရွှင်လန်း၊ ချမ်းမြေ့မှုများသည် ဘယ်ရောက်သွားကြပြီနည်း။ ယခင်အိမ်၏အတွင်း၌ တောက်ပ နေသော ရုပ်ခြင်းမေတ္တာသည် မည်သို့မည်ပုံ ပျောက်ကွယ်သွားသနည်း။ ယင်းသို့ အတ္ထာမလေ စိတ်ကူးကြည့်သည်။

အတ္ထာမလေသည် ကဒီရေရန်နှင့် အာနန္ဒီအား ထိုအိမ်၌ရပ်နေသည်ကို ရုတ်တရက် တွေ့မြင်သွားသည်။ ထိုအခါ မိမိကိုယ်မိမိ ပြောလိုက်သည်။

“အလင်းရောင်သည် လုံးဝပျောက်ကွယ်မသွားသေးပေ။ ထိုအိမ်၌ ဆီမီးခွက်ငယ် နှစ်ခုသည် ယခုထက်တိုင် မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်နှင့် တောက်နေတုန်းပင် ရှိသေးသည်။ ငြိမ်းမည်ဆိုဆဲဖြစ်နေသော ယင်းဆီမီးခွက်နှစ်ခု၏ မီးတောက်သည် ယိမ်းထိုးခါယမ်း နေသည်”

ယင်းသို့စဉ်းစားဆင်ခြင်ပြီးလျှင် အတ္ထာမလေသည် ရှည်လျားသော ပင့်သက်ကို ရှုလိုက်လေသည်။

“တကယ်လို့ ငါ အာနန္ဒီကို အဝေးကပင် ကြည့်နေချင်တယ်ဆိုရင် ဒီအိမ်မှာ နေမှသာလျှင် ကြည့်၍ရမည်။ တကယ်လို့ ငါ ဒီအိမ်က ထွက်ခွာသွားရမည်ဆိုလျှင် မာဏိက္ကမိသည် အာနန္ဒီကွယ်လွန်သွားလျှင်လည်း အာနန္ဒီ၏အလောင်းကိုပင် ကြည့်ခွင့် ပေးလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ” ရုတ်တရက် အတ္ထာမလေ၏ မျက်ဝန်းထဲက မျက်ရည်စီးကျ လာသည်။

အတ္ထာမလေသည် သူ၏အိမ်ကို ကြွေးရှင်၏လက်ထဲ ထိုးအပ်လိုသည့်ဆန္ဒ မရှိပေ။

“ငါ အခု ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ မာဏိက္ကမိ၏အကူအညီဖြင့် ကြွေးယူဖို့ လုပ် မည်လား။ ဒါမှမဟုတ် ယောက္ခမကြီး ဒဏ္ဍပါဏီဆီက အကူအညီတောင်းရင်ကော၊ အယ်ဒီတာရှုရဝဏ်ထံသွားပြီး မာဏိက္ကမိအကြောင်း တိုင်ပြောရရင်ကောင်းမည်လား။ ငါ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ” ယင်းသို့ အတ္ထာမလေ စဉ်းစားနေမိသည်။

အတ္ထာမလေသည် မာဏိက္ကမိထံမှ အကူအညီတောင်းလိုသည့်စိတ် မရှိပေ။ ဆုနှစ် ကွယ်လွန်သွားပြီးသည့်အချိန်မှစ၍ ယောက္ခမဒဏ္ဍပါဏီသည် သူနှင့် မပတ်သက်တော့ပေ။ ဆေးရုံတက်စဉ်က ဒဏ္ဍပါဏီသည် တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်သာလာခဲ့သည်။ ဒဏ္ဍပါဏီ ကိုယ်တိုင် လည်း အခြေအနေသိပ်မကောင်းလှဟု ကြားသိရသည်။ အယ်ဒီတာ ရှုရဝဏ်သည် ရှေးမဆွ ကပင် အိမ်ကိစ္စကြောင့်ကြမ္မဖြစ်မနေဘဲ အိမ်တစ်အိမ် ငှားနေရန် အကြံဉာဏ်ပေးသည်။

“ကျွန်တော် အိမ်ကို ကိုယ့်ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းဥစ္စာလို သဘောမထားပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဝေးကပင် အာနန္ဒီကို ကြည့်နေချင်လို့ ကျွန်တော့်အတွက် ဒီအိမ် လိုအပ်နေပါတယ်” ဟု ရှုရဝဏ်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြောပြမည်နည်း။

အတ္ထာမလေအတွက် ရှိသမျှလမ်းအားလုံး ပိတ်နေသည်။ မိမိ၏ အကျပ်အတည်းမှ လွတ်မြောက်ရန်အတွက် မည်ကဲ့သို့သော နည်းလမ်းကိုမျှ ကြည့်မမြင်ပေ။ မိမိ၏ အခြေအနေ သည် ကြီးမိန့်စောင့်စားနေရသော အကျဉ်းသားကဲ့သို့ဖြစ်နေသည်ဟူ၍ အတ္ထာမလေ တွေးမိ သည်။ သဘာဝသည် မသိရမမြင်ရသော အသွင်ဖြင့် သူ၏လည်ပင်းတွင် ကြီးဒဏ်ပေးသော ကြီးကွင်းကိုခွပ်လျက် တဖြည်းဖြည်း ညှစ်သတ်နေသည်။ သဘာဝအမည်ရှိသော အရာဝတ္ထု တစ်ခုခု ရှိပါသလော။ လူသားအနေဖြင့် သူ၏တည်ရှိမှုကို ယုံကြည်သွားစေရန်အတွက် သဘာဝသည် လုပ်ကြံမှုအမျိုးမျိုးကို ဖန်တီးလျက် မိမိ၏အစွမ်းသတ္တိကို ပြနေပါသလော။

အတ္ထာမလေသည် လှောင်အိမ်ထဲတွင် ဖမ်းထည့်ထားသော ကျားကဲ့သို့ စိတ်နှလုံး ယောက်ယက်ခတ်ပြီးလျှင် အိမ်ဝှက်၌ ဟိုလျှောက်သည်လျှောက် လှုပ်နေသည်။ ကပါလိဂ္ဂရ ဘုရားကျောင်း၏မုခ်ဝ၌ ထုလုပ်ထားသော ရုပ်ပုံသည် သူ၏နှလုံးသားထဲတွင် တဖြည်းဖြည်း ပြန်ပေါ်လာသည်။ မီးဖွားသည့်အခါ ခံစားရသောဝေဒနာမျိုးကို ခံစားနေရသည်ဖြစ်၍ လူးလွန်၍နေသည်။ ထိုအခိုက် စာကလေးတစ်ကောင်သည် ဖြစ်ပျက်လာပြီးလျှင် သူ၏ အခန်းထဲ ဝင်လာသည်။ အတန်ငယ်ကြာသောအခါ စာကလေးသည် ပြတင်းပေါက်ဝ၌ နားနေသည်။ အတ္ထာမလေသည် ခဏကြာမျှ စာကလေးကို စူးစိုက်ကြည့်ရှုနေသည်။ စာကလေး၏မျက်လုံး၌ လွတ်လပ်သောစိတ်၏ အသွင်အပြင်ပေါ်ထွက်နေသည်။ ယင်း အချက်နှင့် ခပ်လျဉ်း၍ ကဗျာတစ်ကြောင်းနှစ်ကြောင်း သူ၏နားထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်လာသည်။ စာကလေးလို လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေပါ။

သင်သည် တွယ်တာကပ်ငြိမှုမရှိဘဲ နေရမည်။

ဘုရားကျောင်းမုခ်ဝသည် အတ္ထာမလေ၏အတွင်းသန္တန်ထံ ရောက်ရှိနေသည်။ ဘုရားကျောင်းက နတ်ရုပ်သည် သူ့ကို တစ်စုံတစ်ရာပြောပြနေသကဲ့သို့ ထင်နေရသည်။ မိမိ၏ညာလက်ကို အတ္ထာမလေ ရုတ်တရက်ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် စိတ်တက်ကြွ လှုပ်ရှား လာသည်။ ပတ်တီးစည်းထားသောလက်ကို ခပ်ဖြမ်းဖြမ်းခါလိုက်သည်။ ပတ်တီးပြေ သွားသည်။ ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ သွားဖြင့်လည်းကောင်း ပတ်တီးကို ဆွဲယူ ပြီးလျှင် အဝေးသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လက်ကိုကျွေးပြီး အပေါ်မြှောက်လိုက်သည်။ ယခုထက်ထိ လက်နားနေတုန်းပင် ရှိသေးသည်။ သို့ရာတွင် လက်က အောက် လုံးဝ ဂရ မစိုက်ပေ။

အနီးတွင်ရှိနေသော အတက်ချိုကို မှောက်လိုက်ပြီးလျှင် အတက်ချိုထဲ ထည့်သွား သော ခဲနှင့် ဆွဲထားသည့် အာနန္ဒီ၏ပုံကို ရှာယူလိုက်သည်။ အိမ်အပေါ်ထပ်က အခန်းယခါးကို

ပိတ်လျက် အတ္ထာမလေသည် ထိုပုံကိုကြည့်လျက် 'ပုံကြီးကြီးတစ်ပုံ ဆွဲလေသည်။ မိမိသည် တဖြည်းဖြည်း အနောင်အဖွဲ့အားလုံးက လွတ်မြောက်သွားသည်ဟူ၍ ထင်မြင်သွားသည်။ တစ်နာရီအတောအတွင်း၌ပင် အတ္ထာမလေ၏ စိတ်နှလုံးသည် ကောင်းကင်၌ လွတ်လပ်စွာ ပျံသန်းနေသောစာကလေးကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။

ထိုအချိန်၌ အတ္ထာမလေသည် အလွန်တရာ ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ဖွယ်ကောင်းသော တူးခြားလှသည့် စိတ်ကူးလောကထဲတွင် လှည့်လည်သွားလာနေသည်။ မိမိသည် သက်တန်၏ ဆေးရောင်များကို ဖျော်လျက် ယင်းဆေးရောင်များဖြင့် အာနန္ဒီ၏ပုံကို ရေးဆွဲနေသည်ဟူ၍ အတ္ထာမလေ ထင်မှတ်နေသည်။ လက်မထပ်သေးခင် ပျိုရွယ်စဉ်က မိမိအား ချစ်ခြင်းမေတ္တာ အပြည့်အဝဖြင့် ပြုမူဆက်ဆံခဲ့သော အာနန္ဒီ၏ပုံကို အတ္ထာမလေ ရေးဆွဲနေသည်။ ထိုစဉ်က အာနန္ဒီ၏ရုပ်ပုံသွင်ပြင်သည် ပွင့်သစ်စ လန်းလန်းဆန်းဆန်း ပန်းပွင့်နှင့်တူနေသည်။ စိတ်ကူး လောကထဲတွင် မြုပ်နှစ်နေသည်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မိမိ၏ပျိုရွယ်မှု၊ လှပမှု၊ တက်ကြွမှု၊ လှုပ်ရှားမှုများနှင့်လည်းကောင်း၊ ချိုသာသောအပြုံး၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ အပြည့်ရှိနေသော သွက်လက်လှုပ်ရှားမှုဖြင့်လည်းကောင်း၊ အာနန္ဒီသည် အတ္ထာမလေအား သူ၏အိမ်၌ ကြိုဆို ဧည့်ခံသည်။ အလှူအသက်ဝင်လှုပ်ရှားနေသော ရုပ်တုရုပ်လုံးသဖွယ်ဖြစ်သည့် အာနန္ဒီမည်ရှိ မိမိ၏ 'စိတြဝိယာ' ပန်းချီချစ်မြတ်နိုး သူ၏ ရုပ်ပုံကိုသာလျှင် အတ္ထာမလေ စက္ကူချပ်ပေါ်၌ ရေးဆွဲနေသည်။

"အချိန်သမယ၏ထောင်းထုခြင်းကို ခံရသောကြောင့် အာနန္ဒီ၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် ဆွေးမြည့်ယိုယွင်းလာသည်။ ယင်းအသက်ရှင်နေသော ရုပ်အလောင်းကို ငါ ကြည့်ရက် လိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ ယင်းရုပ်ပုံ၏အစား ဤ'စိတြဝိယာ' ဤပန်းချီ ချစ်မြတ်နိုးသူသည် ငါ၏ အဖော်အဖြစ်နှင့် ရှိနေလိမ့်မည်။ ပန်းချီချစ်မြတ်နိုးသူ၏ ဤပန်းချီပုံကို မည်သည့် ကြိုးရှင်မှ ငါ့ဆီကလှယူ၍ ရမည်မဟုတ်ပေ။ ငါ ဘယ်နေရာမှာ နေနေ၊ တံဆိပ်ပျက်မှာပဲနေ၊ ပန်းချီပုံထဲတွင် ရေးဆွဲပုံဖော်ထားသော အာနန္ဒီသည်၊ ငါ၏ စိတြဝိယာသည်၊ ငါ၏ ပန်းချီ ချစ်မြတ်နိုးသူသည် ငါ့ကို စွန့်ခွာသွားလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။"

ပန်းချီပုံတွင် အရောင်ခြယ်နေစဉ် ရုတ်တရက် အတ္ထာမလေ၏ မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်ဖြည့်လျှံလာသည်။ စုတ်တံကို ကိုင်ထားသောလက်သည် တုန်လာသည်။ ညာဘက် လက်တွင် တစ်စုံတစ်ဦးက တူနှင့် ထုရိုက်လိုက်သကဲ့သို့ပင် နာကျင်မှုကို ခံစားနေရသည်။ ဤပုံသည် ငါ၏ နောက်ဆုံးပုံဖြစ်ချင်ဖြစ်ပေစေ။ ကိစ္စမရှိ။ ဤပုံကို ဆွဲပြီးသည့်နောက် အကယ်၍ ငါ၏လက် ကျိုးသွားလျှင်လည်း ငါ ဂရုမစိုက်။ ဤပုံကို ဆွဲမပြီးမချင်း ငါ လွတ်လပ်မှု ရရှိနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်။ ယင်းသို့ စဉ်းစားဆင်ခြင်ပြီးလျှင် အတ္ထာမလေသည် စိတ်တက်ကြွလှုပ်ရှားလာသည့်ဖြစ်၍ သွက်လက်ဖျတ်လတ်စွာ ပန်းချီပုံကို ဆွဲနေသည်။



ယခုအခါ၌ အတ္ထာမလေ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ၊ အသား၊ အရိုး၊ အသွေး၊ အသက်၊ ဝိညာဉ်အားလုံး အရည်ပျော်ပြီးလျှင် စုတ်တံ၏ဆေးရောင်များအဖြစ်ဖြင့် စက္ကူပေါ်၌ စီးဆင်းနေ ကြသည်။ သူ၏ကိုယ်ခန္ဓာသည် ဤကမ္ဘာလောကထဲတွင် ရှိနေသည်။ သို့ရာတွင် အသက် ဝိညာဉ်သည် ကိုယ်ခန္ဓာကို စွန့်ခွာသွားပြီးလျှင် သူ ဖန်တီးထားသော မိမိချစ်သူ၏ အသက် ဝိညာဉ်နှင့် တစ်ပေါင်းတည်း ဖြစ်သွားသည်။

အတ္ထာမလေ၏စိတ်နှလုံးထဲတွင်လည်း အာနန္ဒီ ရှိနေသည်။ ရုပ်ပုံထဲတွင်လည်း အာနန္ဒီရောက်နေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ သဟဇာတဖြစ်နေသည့် အချိန်သည် မည်မျှရွှင်လန်း နှစ်သိမ့်ဖွယ်ဖြစ်သနည်း။ ဝိညာဉ်သည် အနောင်အဖွဲ့အားလုံးက လွတ်မြောက်သွားသည်ဟု ထင်နေရသည်။ အာနန္ဒီကိုယ်တိုင် ထိုနေရာသို့ လာပြီးလျှင် ထိုပန်းချီပုံထဲတွင် ဝင်ရောက် ကိန်းအောင်းလျက် အစွန့်ရှည်စွာ သူ၏ 'စိတြဝိယာ' သူ၏ ပန်းချီမြတ်နိုးသူ ဖြစ်လာလိမ့်မည် ဟူ၍ အတ္ထာမလေ တွေးနေမိသည်။

ထိုအခိုက် တစ်စုံတစ်ယောက် တံခါးလာခေါက်သည်။ အတွေးလွန်ပြီး အရူးသဖွယ် အားလုံးကိုမေ့နေသလိုဖြစ်နေသော အတ္ထာမလေ၏ဦးခေါင်းကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ပြင်းပြင်း ထန်ထန် လာထုသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် တံခါးကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခေါက်နေသည်မှာ တံခါးကို ကျိုးအောင်ချိုးနေသည်နှင့် တူလေသည်။ အတ္ထာမလေသည် ရူးသွပ်သလို ဖြစ်သွားသည်။ ယခုအချိန်၌ ချစ်ခြင်းမေတ္တာအားကို ရရှိနေသည်ဖြစ်၍ ဖန်တီးမှု အလင်းရောင်သည် ဝင်းလက် တောက်ပနေသည်။ ဤမြင့်မြတ်သော အချိန်ကာလ၌ ငါ၏ အလုပ်တွင် အနောင်အယုက်လာပေးသူမှာ မည်သူဖြစ်သနည်း။ ငါနှင့် အာနန္ဒီ ကိုယ်၊ အသက်၊ ဝိညာဉ် တစ်ခုတည်းပေါင်းဆုံနေသော ဤအချိန်သမယ၌ ငါတို့နှစ်ဦး၏အကြားတွင် လာရောက်ဖို့ ကြိုးစားနေသူမှာ မည်သူနည်း။

ထိုအချိန်တိုင်အောင်ပင် တံခါးကို တစ်ခေါက်ခေါက် ခေါက်နေသည်။ အတ္ထာမလေ သည် လျင်မြန်စွာ ထသွားပြီးလျှင် တံခါးကိုဖွင့်လိုက်သည်။ မိမိ၏အလုပ်တွင် အနောင်အယုက် လာပေးသော ထိုမိန်းမပျိုအား စားတော့မလို့၊ ဝါးတော့မလို့ ဖြစ်နေသည်။ အတ္ထာမလေ၏ အသွင်အပြင်ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ရှုရဒါ လန့်သွားသည်။ အတ္ထာမလေ၏ ညာဘက် လက်ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ရှုရဒါ အော်လိုက်လေသည်။ ပတ်တီးစည်းထားရသော အတ္ထာမလေလက်တွင် စုတ်တံကို တွေ့မြင်နေရသည်။ လက်ဆစ်သည် ပူးဖောက်နေသည်။ ရှုရဒါသည် အတ္ထာမလေအနီးသို့ ပြေးသွားပြီးလျှင် အတ္ထာမလေ၏ ပခုံးပေါ် လက်တင်လျက် မေးလိုက်လေသည်။

"ရှင် ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ရှင်ခံနေရတဲ့ ဒုက္ခတွေကို မေ့သွားပြီလား။ ယခုလို စိတ်လှုပ်ရှားမှု ဘာကြောင့် ရုတ်တရက်ပေါ်လာရတာလဲ"



အတ္ထာမလေ ဆွဲနေသောပုံကိုကြည့်လိုက်သည်နှင့် အတ္ထာမလေ စိတ်လှုပ်ရှား
နေခြင်းအကြောင်းကို သိရှိသွားသည်။ အာနန္ဒါ၏ပန်းချီပုံကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ရှာရဒါ
ကိုယ်တိုင် ကြက်သီးမွေးညှင်းထဲသွားသည်။

“ကျွန်တော် ဒီအိမ်ကို ခွန်နာရတော့မယ်။ ကျွန်တော်ကို ဒီအိမ်က မာဏိက္ကမံ
မောင်းထုတ်မပစ်ခင် ဒီအိမ်က ထွက်သွားဖို့ ကျွန်တော် စိတ်ကူးနေတယ်”

ယင်းသို့ပြောပြီးလျှင် အတ္ထာမလေသည် စကားကိုစသည်။ အတန်ငယ်စဉ်းစား
ဆင်ခြင်ပြီးနောက် ဆက်ပြောသည်။

“ဒီပုံကို သူ ကျွန်တော်ဆီက လုယူလို့မရဘူး။ ကျွန်တော် အသက် သေချင်သေ
သွားပါစေ ဒီပုံကိုတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှမပေးဘူး”

ရှာရဒါ ဘာကိုမျှမှားမလည်အောင် ဖြစ်နေသည်။ အတ္ထာမလေသည် လိုသည်ထက်
ပိုပြီး စိတ်လှုပ်ရှားတက်ကြွနေပြီးလျှင် မိမိ၏ခံနိုင်ရည်စွမ်းအား လက်လွတ်ဆုံးရှုံးနေသည်
ဆိုသည်ကို ရှာရဒါ သိရှိနားလည်သွားသည်။ အတ္ထာမလေက မာဏိက္ကမံ သူ့ကို မတရား
လုပ်သည်ဆိုသည့် အကြောင်းကို အပြည့်အစုံပြောပြလိုက်သည်။

“တကယ်လို့ ယခုအချိန်မှာ အာနန္ဒါ သေသွားရင်တောင် ကျွန်တော် ကြည့်နိုင်တော့
မှာ မဟုတ်ဘူး” ဟူ၍ အတ္ထာမလေက ငိုပြီးပြောပြသည်။



ညနေချိန်ရောက်လာပြီ။ အတ္ထာမလေ၏ အိမ်မှထွက်လာပြီးလျှင် ရှာရဒါသည်
ကဒိရေရှန်တို့၏ အိမ်သို့သွားသည်။ အိမ်ရှေ့ဘက်က ခြံထဲတွင် ကဒိရေရှန်ကို တွေ့ရသည်
ဖြစ်၍ ရှာရဒါက ...

“ဦးကို ကျွန်မ အရေးကြီးတဲ့အကြောင်းတစ်ခု ပြောမလို့ လာခဲ့တာ” ဟု ပြောလိုက်
လေသည်။ ရှာရဒါနှင့် ကဒိရေရှန်တို့သည် သူရဿတီရုပ်တု၏ အရှေ့ဘက်က ကျောက်ဖြူ
ခုံပေါ် သွားထိုင်လိုက်ကြသည်။ ရှာရဒါက ကဒိရေရှန်အား အကြောင်းစုံပြောပြလိုက်သည်။
ထိုအချိန်၌ ကဒိရေရှန်သည် သူ၏နောက်ဘက်၌ရှိနေသော သူရဿတီရုပ်တုကဲ့သို့ပင်
မတုန်မလှုပ် ထိုင်နေသည်။

ရှာရဒါသည် မိမိပြောချင်သည့်စကားကို ထိန်ချန်မထားဘဲ ရင်ဖွင့်လိုက်သည်။
အတ္ထာမလေသည် ဘာတစ်ခုမှမသိရဘဲနှင့် ကြွေးတင်သူဖြစ်သွားပြီ။ အကယ်၍ အတ္ထာမလေ
ဒုက္ခတစ်ခုတစ်ခုဖြစ်လာလျှင် ဘုရားသခင်အတွက်ပင် တာဝန်မကင်းဖြစ်သွားလိမ့်မည်ဟူ၍
ရှာရဒါက အဆုံးစွန်စကားပြောပြလိုက်သည်။ ကဒိရေရှန်က ဘာတစ်ခုမှ ဖြန်မပြောဘဲ
ခပ်မဆိတ်ဖြစ်နေသည်။ ရှာရဒါသည် ထိုအိမ်သို့ရောက်လာပြီး အာနန္ဒါနှင့်မတွေ့ဘဲ ဖြန်သွား

သည်။ ယောက္ခမ၏တင်းကျပ်သော အုပ်ချုပ်မှုအောက်၌နေရသော အာနန္ဒါကို ရှာရဒါ ဒုက္ခပေး
လိုသည့်ဆန္ဒ မရှိပေ။

ရှာရဒါ ဖြန်သွားပြီးနောက်၌ ကဒိရေရှန်သည် လျှပ်စစ်မီးရောင်အောက်၌ အချိန်
အတန်ကြာမျှ ခြံထဲတွင် လမ်းလျှောက်နေသည်။ ထို့နောက် သူရဿတီရုပ်တု၏ ရှေ့တွင်
ရုပ်လျက် မျက်တောင်မခတ် သူရဿတီရုပ်တုအား စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ သူရဿတီ
ရုပ်တုကိုကြည့်နေရင်း အတိတ်ကအကြောင်းအရာများသည် သူ၏စိတ်နှလုံးထဲတွင် ပေါ်ပေါက်
လာကြသည်။ ထိုရုပ်တုအတွင်း၌ သူရဿတီနတ်သမီးနှင့်အတူ မိမိ၏ဇနီး သူရဿတီလည်း
ကိန်းအောင်းနေသည်။ အာနန္ဒါလည်း ရှိနေသည်။ ကဒိရေရှန်လည်း ရှိနေသည်။ သူရဿတီ
နတ်သမီးသည် ထိုနေရာ၌ အလှတရားဖြင့် အသက်ရှင် လိုသည့်ဆန္ဒရှိကြသော မိမိတို့
အိမ်ထောင်စုကလေး၏ အမှတ်သင်္ကေတအဖြစ်ဖြင့် တင့်တယ်ပယ်ပယ်နေသည်။ သို့ရာတွင်...

ကဒိရေရှန်သည် “ဘဝကို အလှဆင်ပါ။ ဘဝကို ဖောက်ပြန်သွားအောင် မပြု
လုပ်ပါနှင့်” ဟု အခြားပုဂ္ဂိုလ်များအား ပြောလေ့ပြောထရှိသည်။ ထိုအချိန်၌ ထိုစကားသည်
သူ့ကို ပြက်ရယ်ပြုနေသလို ထင်နေရသည်။ သူတို့အိမ်ထောင်စု၌ မိမိကိုယ်တိုင်
နားမလည်သော အဖြစ်အပျက်များစွာ ဖြစ်ပျက်နေသည်။ ကဒိရေရှန်သည် ရှာရဒါ ပြောပြသော
စကားများကို မယုံကြည်ဘဲနေ၍မရပေ။

“အာနန္ဒါသည် အလွန်တရာ မိုက်မဲသည့်အလုပ်ကို ပြုလုပ်လိုက်သည်။ ယောက်ျား
တစ်ယောက်၏ ဖြစ်မှုအစား အာနန္ဒါသည် မိမိကိုယ်ကို ဆုလာဘ်အဖြစ်ဖြင့် ထိုယောက်ျားအား
အပ်နှင်းလိုက်သည်” ဟူ၍ ကဒိရေရှန် စဉ်းစားမိသည်။

အပြင်ဘက်တွင် ကားမီးရောင်တွေ့ရသည်။ ကားသံကိုလည်း ကြားရသည်။
မာဏိက္ကမံ အိမ်ပြန်လာသည်။ ကဒိရေရှန်သည် မာဏိက္ကမံအား ကြိုဆိုသည့်သဘောမျိုးဖြင့်
အိမ်ဝရံတာသို့ သွားရပ်နေလိုက်သည်။ ကားပေါ်မှဆင်းလာသော မာဏိက္ကမံအား ...

“ကျုပ် အခန်းထဲ ခဏလာပါဦး” ဟု ပြောပြီးလျှင် ကဒိရေရှန်သည် ထိုနေရာမှ
ထွက်သွားသည်။

မာဏိက္ကမံသည် မတ်တပ်ရပ်ရင်းက ..

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

ကဒိရေရှန်အား မေးလိုက်သည်။ ကဒိရေရှန်က မာဏိက္ကမံအား ထိုင်ခိုင်းပြီး စကား
စပြောသည်။

“မောင် အတ္ထာမလေနှင့်ပေါင်းပြီး ကြွေးယူခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီကြွေးကို
မောင် မြန်မြန်ဆပ်လိုက်ပါ။ အဲဒီကြွေးကို မောင်ပဲဆပ်လိုက်ပါ”

ကဒိရေရှန်၏အသံ၌ တည်ကြည်လေးနက်မှုရှိနေသည်ကို တွေ့၍ မာဏိက္ကမံ
သည် အတန်ကြာမျှတွန့်သလို ဖြစ်သွားသည်။ နောက်တစ်ခဏအကြာ၌ မိမိကိုယ်ကို ထိန်းထား

လိုက်သည်။ အတ္ထာမလေ ကဒိရေရှန်ထံလာပြီး အကြောင်းနဲ့ ပြောပြခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မာဏိက္ကမိ သံသယဖြစ်သွားသည်။

“ သူ့အဖေကြောင့် ကျွန်တော် အများကြီး ဆုံးရှုံးနစ်နာသွားတယ်။ ဝီထကြောင်းကို သူပဲ ဆပ်ရမယ်။ အဖေ့ဥစ္စာပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်ခွင့် သူမှာရှိရင် အဲဒီအခွင့်အရေး အစားကြွေးကိုလည်း သူပဲဆပ်ရလိမ့်မယ်”

ကဒိရေရှန်က တအံ့တဩ မေးလိုက်သည်။

“ သူ့ဖခင်ကြောင့် မောင် ဆုံးရှုံးနစ်နာသွားတာလား။ ဒါမှမဟုတ် မောင်ကြောင့် ဒီရိုးသားအဖြစ်ကင်းစင်တဲ့ လူကောင်းတစ်ယောက် ကိုယ်အသက် စွန့်လွှတ်သွားရတာလား။ မောင် အခုလို မသင့်လျော်တဲ့စကားမျိုးကို မပြောသင့်ဘူး။ ပညာသင်ကြားဖူးတဲ့ လူတွေ အနေနှင့် ယဉ်ကျေးတဲ့အပြုအမူကို ပြုလုပ်သင့်တယ်။ ယဉ်ကျေးတဲ့အပြုအမူဟာ ပညာသင်ဖူးတဲ့ လူတွေရဲ့ အဆင်တန်ဆာဖြစ်တယ်”

ထိုနေ့တွင် သူ့ယောက္ခမက ပထမဆုံးအကြိမ် သူ့ကို ဆုံးမဩဝါဒပေးနေသည်။ ယောက္ခမ၏အဆုံးအမဩဝါဒကို ကြားရသောကြောင့် မာဏိက္ကမိ မခံချင်ဖြစ်သွားသည်။ မိမိယောက္ခမ၏ထံတွင် မည်မျှစွမ်းရည်သတ္တိရှိသည်ဆိုသည်ကို ပထမဆုံးအကြိမ် သိရှိနားလည်သွားသည်။ ယောက္ခမ၏စကားကို ပြန်လှန်မပြောဘဲ မာဏိက္ကမိသည် တိတ်တဆိတ် ရပ်ကြည့်နေသည်။

“ တကယ်လို့ မောင်ဆီမှာ ငွေမရှိရင် ကျုပ်ရဲ့ ဒီအိမ်ကိုရောင်းပြီး ကြွေးဆပ်လိုက်ပါ။ အိမ်ရောင်းလိုက်ရင် မနက်ဖြန်ခါ တခြားအိမ်ဝယ်လို့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိမိပညာရှိကို ရောင်းစားလိုက်ရင်တော့ လူလိုအသက်ရှင်နေထိုင်သွားဖို့ မလွယ်ဘူး။ မနက်ဖြန်ပဲ ဒီအလုပ်ကို ပြီးအောင်လုပ်ပါ။ နောက်ကျမှ တခြားလုပ်စရာရှိတဲ့ အလုပ်ကိုလုပ်ပါ”

မာဏိက္ကမိက အသံခပ်မာမာဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ အဲဒီလိုလုပ်လို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ ဒီအိမ်ရဲ့ တန်ဖိုးထက်များတဲ့ငွေကို ချေးပြီး ကျွန်တော့်လုပ်ငန်းထဲမှာ ထည့်ထားတာ ဖြစ်တယ်။ အခုအချိန်မှာ ကျွန်တော့်ဆီမှာ ဘာမှမရှိဘူးဆိုတာ ကြွေးရှင်က သိတယ်။ ဒါကြောင့် ကြွေးဆပ်ဖို့ ကြွေးရှင်က နားပူနားဆာ လုပ်နေတာဖြစ်တယ်”

ကဒိရေရှန် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ ဤအိမ်သည် ခင်ဗျားအိမ်မဟုတ်။ ကျွန်တော့်အိမ်ဖြစ်သည်” ဟု မာဏိက္ကမိက အရိပ်အမြွက် ပြောပြလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ မာဏိက္ကမိ၏ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်မှု၊ အကြင်နာမှုကို တွေ့မြင်သိရှိရသည်ဖြစ်၍ ကဒိရေရှန် စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။ မိမိ အဖော် သဟပြုပြီး ရှေ့ရီတက်နေသော ယုံကြည်ချက်သည် ကျိုးပျက်သွားသည်။ ကဒိရေရှန်သည်

တရားဓမ္မနှင့် ပတ်သက်သောအကြောင်းများကိုပြောလျက် မာဏိက္ကမိအား နားချဖို့ ကြိုးစားကြည့်သည်။ သို့ရာတွင် ကဒိရေရှန်၏ စကားများသည် မာဏိက္ကမိအပေါ်တွင် မည်သို့မျှ အကျိုးသက်ရောက်မှု မရှိပေ။ တရားဓမ္မနှင့် တရားမျှတမှုသည် သူ့ဘက်၌ ရှိနေသည်ဟူ၍ မာဏိက္ကမိက ကဒိရေရှန်အား ပြောပြသည်။ တရားရုံးက အတ္ထာမလေအား ကြွေးဆပ်ရမည်ဟု အဆုံးအဖြတ်ပေးလိုက်သည့်အခြေအနေ၌ အတ္ထာမလေဘက်က တစ်စုံတစ်ရာပြောဆိုခြင်း သို့မဟုတ် အတ္ထာမလေအား ကိုယ်ချင်းစာနာမှု၊ ညှာတာ ထောက်ထားမှုပြုခြင်းမှာ မသင့်လျော်ဟူ၍ မာဏိက္ကမိက အကြောင်းပြသည်။

အချည်းနှီး အလဟသဖြစ်သော နှုတ်လှန်ထိုးသည်စကားလုံးများကို ကဒိရေရှန်သည် အခြားပုဂ္ဂိုလ်များ၏ နှုတ်မှကြားခဲ့ရဖူးသည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ယင်းစကားလုံးများ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ကောင်းစွာ နားမလည်ပေ။ မာဏိက္ကမိသည် အချည်းနှီး အလဟသနှုတ်လှန်ထိုးခြင်း၏ ရုပ်လုံးရုပ်သွင်သဗ္ဗယ် ကဒိရေရှန်၏ရှေ့၌ ထိုင်ပြီးလျှင် ကဒိရေရှန်အား နှုတ်လှန်ထိုးနေသည်။ တရားခံ သို့မဟုတ် အမှုမမှန်သော တရားလိုဘက်မှ မတရားလျှောက်လဲချက်ပေးနေကြသော ရှေ့နေများသည်ပင် မာဏိက္ကမိထံမှ သင်ခန်းစာ သင်ကြားဆည်းပူးနိုင်သည်ဟူ၍ ကဒိရေရှန်ထင်သွားသည်။

ကဒိရေရှန်က မာဏိက္ကမိအား ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။

“ မာဏိက္ကမိ၊ မောင်ဟာ အသက်အရွယ်ငယ်သေးပေမယ့် လိုတာထက်ပိုပြီး

ကြိုးစားအားထုတ်မှု ရှိတယ်။ မောင်ရဲ့ ကြိုးစားအားထုတ်မှုဟာ ခြောက်သယောင်းနေတဲ့ မြေကြီးထဲ လောင်းထည့်တဲ့ရေလို အချည်းနှီးအလဟသ ဖြစ်သွားရတာ ဦး စိတ် မကောင်းဘူး။ တခြားလူတွေကို တစ်ပတ်ရိုက်တာ၊ လက်တစ်လုံးခြား အပြုအမူများကို ပြုလုပ်တာ၊ တခြားလူတွေရဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာကို သိမ်းယူလိုတဲ့ဆန္ဒရှိတာ၊ အဲဒီသေးငယ်တဲ့ အလုပ်တွေဟာ ဘဝကို ဖောက်ပြန်သွားအောင် ပြုလုပ်ကြတယ်။ မောင် အခုကစပြီး ဘဝကို အလှဆင်ဖို့ ကြိုးစားလိမ့်မယ်လို့ ဦး ယုံကြည်စိတ်ချတယ်”

မာဏိက္ကမိသည် ဒေါသထွက်လာပြီးလျှင် ယောက္ခမ၏လည်မျိုကို ညှစ်ပစ်လိုက်ချင်သည့် စိတ်ပေါက်သွားသည်။ ချက်ချင်းထပြီး အခန်းထဲက ထွက်သွားဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ထိုအခိုက် အာနန္ဒီ တံခါးဝ၌ရပ်နေသည်ကို မာဏိက္ကမိ တွေ့သွားသည်။

“ အာနန္ဒီ မင်း ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ”

ယင်းသို့ပြောပြီးလျှင် မာဏိက္ကမိသည် ကဒိရေရှန်အပေါ် ထွက်နေသောဒေါသကို အာနန္ဒီအပေါ် ခြားဦးလှည့်ပေးလိုက်သည်။

“ ဦး သူ့ကို ပြောစရာတစ်ခုရှိတယ်”

ယင်းသို့ပြောလျက် ကဒိရေရှန်သည် အာနန္ဒီကို သူ့အပါးသို့ ခေါ်လိုက်သည်။ ကဒိရေရှန် မျက်ရည်လည်လာသည်။ အာနန္ဒီကို ပြတ်ပြတ်သားသား မမြင်ရပေ။ မျက်မှန်ကို

ချွတ်လျက် မျက်လုံးကို ပွတ်လိုက်သည်။ အခန်းအပြင်တက် ထွက်သွားသော မာဏိက္ကမံသည် အာနန္ဒီအခန်းထဲ ရောက်လာသည်ဖြစ်၍ ထိုနေရာ၌ပင် ရပ်နေလိုက်သည်။

“အာနန္ဒီ၊ ဖေဖေ သမီးအတွက် လက်ဝတ်တန်ဆာတွေ လုပ်ပေးထားတယ်။ အဲဒီလက်ဝတ်တန်ဆာတွေနဲ့ သမီးအဖေ လက်ဝတ်တန်ဆာတွေကို တခြားပစ္စည်းတွေနှင့် အတူ စာရင်းလုပ်ပြီး ဖေဖေသိ ယူလာခဲ့။ အဲဒီပစ္စည်းတွေကို ဖေဖေ မနက်ဖြန်ပဲ ထုခွဲရောင်းချဖို့ အစီအစဉ်လုပ်မယ်။ ကျွန်တို့ပစ္စည်းတွေကိုတော့ နောက်မှရောင်းမယ်။ အဋ္ဌာမလေ အကြွေး တစ်ပြားမှ ဆပ်စရာမလိုဘူး။ တကယ်လို့ ဖေဖေ သူ့ကို ကြွေးအဆပ်ခိုင်းတယ်ဆိုရင် ဖေဖေ အသက်ရှင်နေလို့လည်း ဘာမှအကျိုးထူးမှာ မဟုတ်ဘူး။”

ကဒီရေရှန်၏ ဝိနိက္ခံပါးလှနေသော ကိုယ်ခန္ဓာသည် စိတ်လှုပ်ရှားနေမှု အရှိန်အဟုန် ကို စံရပ်နိုင်ခြင်းမရှိသည့်အတွက် ယိမ်းထိုးလှုပ်ခါနေသည်။

မာဏိက္ကမံသည် ပြဇာတ်ထဲတွင် ပါဝင်ကပြသူ၏ပုံစံမျိုးဖြင့် စကားကို စ ပြောသည်။

“မစ္စတာကဒီရေရှန်၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဒီအိမ်က မြက်ပင်တစ်ပင်ကိုတောင် ယူသွားခွင့်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် အာနန္ဒီလည်းပင်မှာ လက်ထပ်မင်္ဂလာဆွဲကြီး ဆွဲပေးပြီး သူနှင့်လက်ထပ်မင်္ဂလာပြုလုပ်ထားတာ ဖြစ်တယ်။ အာနန္ဒီဟာ ကျွန်တော်ဇနီး၊ ဒီအိမ်မှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းအားလုံးရဲ့ပိုင်ရှင်ဟာ ကျွန်တော်ပဲဖြစ်တယ်။ အိမ်တစ်ခါဝမှာ ရှိနေတဲ့ ရုပ်တုကို ခင်ဗျား ဘယ်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ယူသွားလို့ရတယ်။”

“အာနန္ဒီလည်းပင်မှာ မင်းလက်ထပ်မင်္ဂလာဆွဲကြီး ဆွဲပေးတဲ့အတွက် အာနန္ဒီဟာ မင်းဇနီးဖြစ်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ဒီအိမ်မှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုလည်း မင်းပိုင် ဆိုင်တယ် ဟုတ်လား။”

ယင်းသို့ပြောလျက် ကဒီရေရှန်သည် ဟားတိုက်ရယ်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်၌ ကဒီရေရှန်၏ရယ်သံသည် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ကောင်းသော ရယ်သံဖြစ်နေသည်။

ကဒီရေရှန်၏ရယ်သံ၌ မည်သည့်အရာ ကွယ်ဝှက်နေသည်မသိပေ။ ယင်း ရယ်သံ သည် မာဏိက္ကမံ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကိုလည်းကောင်း၊ အသွေးကိုလည်းကောင်း၊ အရိုးနှင့်အသား ပေါင်းစပ်ထားသော ကိုယ်ခန္ဓာ၏အတွင်း၌ရှိနေသော ဝိညာဉ်ကိုလည်းကောင်း၊ မီးလောင်မြိုက် လိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။ မာဏိက္ကမံက မတ်တတ်ရပ်နေသော အာနန္ဒီဘက် လှည့်ပြော လိုက်သည်။

“သွား ငါ့ကို ထမင်းပြင်ကျွေး၊ မင်း အဖေ ဘာဖြစ်သွားတယ် မသိဘူး။ မင်း အဖေနှင့် ငါ အခု စကားပြောလို့မဖြစ်ဘူး။”

ယင်းသို့ ပြောပြီးလျှင် မာဏိက္ကမံသည် အာနန္ဒီ၏ လက်ကိုဆွဲလျက် အခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။

အာနန္ဒီက ကဒီရေရှန်အား ထမင်းစားခေါ်လိုက်သည်။

“ဖေဖေလည်း လာစားလေ”

ကဒီရေရှန်က ဒုတိယမိ ရယ်လိုက်ပြန်သည်။

“သွား သမီးသွား၊ ထမင်းတွေစားစားပြီး ဖေဖေကိုယ်ခန္ဓာဟာ ဝလွန်းမက ဝလာပြီ။ ဒီအိမ်မှာ တရားမူနှင့် ရိုးသားမူ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခံနေရတယ်။ တရားမူနှင့် ရိုးသားမူကို လည်မျိုညစ်ပြီး လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်နေတယ်။ ဖေဖေအနေနှင့် ထမင်းစားဖို့ ဘယ်မှာ စိတ်ကူးထဲထည့်နိုင်မှာလဲ။ ဖေဖေကို ထမင်းစားဖို့ မခေါ်နှင့်၊ သမီးသွား။ တရားမူက ဖေဖေလည်မျိုညစ်ပြီး သတ်လိမ့်မယ်”

ထမင်းစားနေသောအချိန်၌ အကြိမ်များစွာ မာဏိက္ကမံသည် ထမင်းမစားရဘဲ ချောင်းလည်း ဆိုးနေသည်။ သူ၏မိခင်က “ငါ့ဘာကို ဘယ်အယုတ်တမာကများ ကျိန်ဆဲနေတယ်မသိဘူး။ အဲဒီအယုတ်တမာ သေကြေပျက်စီးသွားပါစေတော်” ဟု ပြောလျက် မသိရသောသူအား ကျိန်ဆဲလိုက်လေသည်။ ယင်းအယုတ်တမာ၏ အမည်မှာမကို ထုတ်ဖော် မပြောသော်လည်း သူ၏ပြောစကားကိုထောက်လျက် အာနန္ဒီနှင့် သူ့ပင် ကဒီရေရှန်ကိုသာလျှင် ယင်းကဲ့သို့ ကျိန်ဆဲနေသည်ဆိုသည်မှာ သိသာထင်ရှားလှသည်။

ထိုနေ့၌ ထိုအိမ်တွင် လူနစ်ယောက် ထမင်းလည်း မစားပေ။ အိပ်၍လည်း မပျော်ပေ။ နစ်ယောက်လုံးသည် နေရာတခြားစီတွင်ရှိနေကြပြီး မိမိတို့၏ဝိညာဉ်ကို ရှာဖွေနေ ကြသည်။ ညဉ့်၏တခဲနက်အချိန်တိုက်ထဲတွင် သူတို့နစ်ယောက်သည် မိမိတို့၏ လုံးလုံးသား အတွင်း၌ရှိသော အလင်းရောင်ကို ရှာဖွေနေကြသည်။ သူတို့နစ်ယောက်သည် တောင်တန်း ဒေသ၌တည်ရှိနေသော တောနက်ထဲဝင်လျက် အဝေး၌ရှိနေသည့် တောင်တစ်တောင်၏ ထိပ်ပေါ်တွင် ရှိနေသော အလင်းရောင်သို့ ရောက်အောင် ကြိုးစားနေသကဲ့သို့ ထင်ရသည်။ အဝေး၌ အလင်းရောင်တစ်ခုကို လှမ်းမြင်နေကြရသော်လည်း ထိုအလင်းရောင်သို့သွားရန် လမ်းမတွေ့ဘဲ ဖြစ်နေကြသည်။ အလင်းရောင်အနီးသို့ ရောက်ရှိလာလေလေ အလင်းရောင်မှာ ဝေးကွာသွားလေလေဟု ယုံမှားသံသယ ဖြစ်နေကြသည်။

နောက်တစ်နေ့နက်ချိန် အိပ်ရာမှထသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကဒီရေရှန်သည် အိမ်က ထွက်သွားသည်။ မိမိဘယ်သွားမည်ဆိုသည်ကိုမူ အာနန္ဒီအား ပြောမပြခဲ့ပေ။ ထိုနောက် သူစိမ်းတစ်ရပ်မှ လူအတော်များများ အဋ္ဌာမလေ၏ အိမ်ထဲဝင်သွားကြသည်ကို အာနန္ဒီ တွေ့မြင်ရသည်။ ယင်းလူများထဲက တရားရုံးက အရာရှိများကိုလည်းကောင်း၊ ကြွေးရှင်နှင့် ပစ္စည်းသိမ်းမည့်လူများကိုလည်းကောင်း အာနန္ဒီ မှတ်မိသည်။ အရူးအသွင်ကဲ့သို့ အာနန္ဒီသည် အိမ်ထဲ ပြေးဝင်သွားသည်။ မာဏိက္ကမံသည် အိမ်အပေါ်ထပ်မှရပ်လျက် ယင်းရှုခင်းကို ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်နေသည်။ နေ့ရက်များစွာကပင် ယင်းရှုခင်းကို ကြည့်ဖို့ရန် စောင့်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။



တစ်နေ့သောအခါ၌ လူစိမ်းလေးငါးယောက်သည် အတ္တာမလေ၏အိမ်သို့ ရောက်လာကြသည်။ ထိုလူများက အတ္တာမလေကို လာရှာသည်ဟု၍ မိနာချီအမှားလအား ပြောပြသည်။ ထိုလူများသည် အိမ်တံခါးဝ၌ စာရွက်တစ်ရွက်ကပ်လိုက်ပြီးလျှင် မည်သူထံကမှ ခွင့်မတောင်းဘဲ ပစ္စည်းအားလုံးကို ကြည့်ကြသည်။ အိမ်ထဲဝင်ရောက်လာသူ တစ်ယောက်က မိနာချီအမှားလအား အိမ်နှင့် အိမ်ရှိပစ္စည်းအားလုံးကို သိမ်းရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလေသည်။

မိနာချီအမှားလသည် ပါးစပ်အပောင်းသားနှင့် ရပ်နေသည်။ ထို့နောက် အတန်ကြာမျှ ကယောင်ရွှေကန်ချားဖြစ်ပြီးလျှင် တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် အိမ်အပေါ်ထပ် အတ္တာမလေ ရှိရာသို့ မြေးတက်သွားသည်။ အတ္တာမလေသည် အာနန္ဒီ၏ပုံရေ၌ထိုင်လျက် အာနန္ဒီ၏ပုံကို အမြီးသတ်ရေးဆွဲနေသည်။ အာနန္ဒီ၏ပုံသည် ပြီးသလောက် ရှိသွားပြီ။ နောက်ထပ် နှစ်မှာရိလောက် တိတ်တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ရေးဆွဲဖို့လောက်သာ လိုတော့သည်။ အတ္တာမလေ၏ ညာဘက်လက်၌ ပြင်းပြင်းထန်ထန် နာကျင်မှု ခံစားနေရသည်။ စုတ်တံကို ကိုင်ထားသော လက်ချောင်းများနှင့် လက်ဆစ်များလည်း နာကျင်လွန်းလှသဖြင့် ကျိုးတော့မလိုဖြစ်နေကြသည်။ သို့သော်လည်း ပန်းချီပုံကို ရေးဆွဲမပြီးမချင်း နေရာမှမထဟူ၍ အတ္တာမလေ အဓိဋ္ဌာန်ပြုထားသည်။

အတ္တာမလေသည် မိမိ၏အလုပ်ကို လာအနှောင့်အယှက်ပေးသော မိခင်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ အကြောင်းစုံကို ပြောပြပြီးသောအခါ မိနာချီအမှားလသည် ရှိုက်၍ ငိုချလိုက်သည်။ ယင်းထိုးနက်ခြင်းနှင့် မတရားလုပ်ခြင်းကို သည်းခံမနေနိုင်တော့ပေ။

အတ္တာမလေက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ယခုအချိန်မှာ ကျွန်တော် ဘယ်သူနှင့်မှ မတွေ့ချင်ဘူး။ နောက်တော်တော်လေးကြာမှ လာခဲ့ကြလို့ သွားပြောလိုက်ပါ။ တကယ်လို့ သူတို့ အတင်းအဓမ္မလုပ်ချင်လည်း လွတ်ပစေ။ ကျွန်တော် အခုအချိန်မှာ ကိုယ်လုပ်နေတဲ့အလုပ်ကိုထားခဲ့ပြီး ဘယ်ကိုမှ မလာနိုင်ဘူး။”

မိမိသား၏အမူအရာကို ကြည့်လျက် ရယ်ရမည်လား။ ငိုရမည်လားဟူ၍ မိနာချီအမှားလ နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်သွားသည်။

မိနာချီအမှားလသည် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြစ်သွားသည်။ မိမိ၏သားအား မာန်မကြမ်းမောင်းလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် အတ္တာမလေ၏အပေါ်၌ မည်သို့မျှ အကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိမသွားပေ။

ထိုအခိုက်၌ပင် ထိုလူစိမ်းများသည် အိမ်အပေါ်ထပ် တက်လာကြသည်။ အတ္တာမလေသည် ထိုသူများအား မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ၏အကြည့်၌ “အနုပညာဖန်တီးမှု ပြုလုပ်နေသော ဤမြင့်မြတ်သော အချိန်ကာလ၌ ခင်ဗျားတို့

ဤအခန်းထဲသို့ အဘယ်ကြောင့် မကြောက်မရွံ့ ဝင်လာကြသနည်း” ဟု ထိုလူများအား မေးနေသကဲ့သို့ ထင်နေရသည်။

အပေါ်ထပ်တက်လာသော လူတွေထဲက တစ်ယောက်က တရားရုံးတံဆိပ် ခတ်နှိပ်ထားသော စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်တွင် အတ္တာမလေအား လက်မှတ်ထိုးခိုင်းလိုက်သည်။ စာရွက်ပေါ်တွင် ရေးသားထားသည်များကိုလည်း ဖတ်ကြည့်ပါဟူ၍ ပြောပြလိုက်သည်။ အတ္တာမလေသည် စိတ်မပါတပါနှင့် စာရွက်ပေါ်တွင် ရေးသားထားသည်များကို ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။ အတ္တာမလေယူထားသော ကြေးကိုဆပ်ရန်အတွက် ရုံးတော်က အတ္တာမလေ၏အိမ်နှင့် အခြားပစ္စည်းများကို လေလံပစ်ပြီးလျှင် လေလံမှရရှိသောငွေနှင့် ကြေးဆပ်ရလိမ့်မည် ဟူ၍ စာရွက်ထဲတွင် ရေးသားဖော်ပြထားသည်။

ထိုစာရွက်ထဲတွင် အတ္တာမလေ၏ ရွှေပြောင်း၍ရသော ပစ္စည်းနှင့် ရွှေပြောင်း၍ မရသောပစ္စည်းများကို တရားရုံးတော်က သိမ်းလိမ့်မည်ဆိုသည့်အကြောင်းကို ရေးသားဖော်ပြထားသည်။ ရုတ်တရက် အတ္တာမလေ၏ စိတ်ထဲတွင် သံသယစိတ်တစ်ခုဝင်လာသည်။ အာနန္ဒီ၏ပန်းချီပုံကို ကြည့်လျက် စဉ်းစားမိသည်။

“ဒီလူတွေ ပန်းချီပုံကိုလည်း ငါ၏ရွှေပြောင်း၍ရသောပစ္စည်းဟု ထင်မှတ်သွားပြီး ငါ့ဆီက လုယူသွားကြမှာလား”

“ခင်ဗျားတို့ အခုဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ ပြောပြကြပါဦး”

ထိုလူတွေထဲက တစ်ယောက်ပြောသည်။

“ကျုပ်တို့ ဒီအိမ်မှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းအားလုံးကို လော်ရီကားနှင့် ယူသွားကြမယ်။ ကျုပ်တို့လူတွေ လော်ရီကားယူပြီး နောက်က လိုက်လာကြတယ်။ အဲဒီနောက် ခင်ဗျား ဒီအိမ်မှာနေလို့ မရတော့ဘူး။ ဒီအိမ်က ထွက်ပေးရမယ်။ အိမ်ထဲမှ ဘာမှမရှိတော့မှ အိမ်က သော့ခတ်ပြီး သော့ပေါ်မှာ ချိတ်ပိတ်ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ ဒီနေရာကထွက်သွားမယ်”

အတ္တာမလေက “ဪဒီလိုလား” ဟု ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် အတန်ငယ် စဉ်းစားပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ အတန်ကြာသောအခါ အတ္တာမလေက မေးမြန်းလိုက်ပြန်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ထဲက ကြေးရှင်က ဘယ်သူလဲ။ တရားရုံးက လူက ဘယ်သူလဲ”

အတ္တာမလေသည် ကြေးရှင်ကို ထိုအချိန်မတိုင်ခင်က တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးပေ။

“ကြေးရှင် ကျုပ်ပဲ” ယင်းသို့ပြောလျက် လူတစ်ယောက် ရှေ့ထွက်လာသည်။ မာဏိက္ကမ်ကဲ့သို့ပင် ထိုသူ၏ကိုယ်ခန္ဓာသည် ဟိုနေရာသည်နေရာ၌ အသားများ တွဲကျနေသည်။ ထိုသူ၏မျက်နှာကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ထိုသူသည် ပညာနှင့်လည်းကောင်း၊ ယဉ်ကျေးမှုနှင့်လည်းကောင်း အလွန်ဝေးကွာသောဒေသသို့ ရောက်ရှိနေသည်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။

အတ္တာမလေက ဒေါသနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဒီအလုပ်ဟာ ဥပဒေအနေနှင့် ကြည့်လျှင်တော့ မှန်ချင်မှန်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ကိုယ်အတွင်းသဘောထဲက ဝိညာဉ်ရဲ့အသံကို ကြားရင်တော့ ခင်ဗျား မတရားမှုကို လုပ်နေတယ် ဆိုတာ သဘောပေါက်လာပါလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျား မာဏိက္ကမံပြောပြတာနှင့် မာဏိက္ကမံ အကျိုးအတွက် ဒါလောက်ကြီးမားတဲ့မတရားမှုကို ပြုလုပ်နေတယ်။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားဆီက ကြွေးတစ်ပြားမှ မယူတာဆိုတာ ခင်ဗျားမှားလည်တယ်။ ကျွန်တော်အိမ်ကို လေလပ်စံမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ခင်ဗျားအခုလို လုပ်နေတာဖြစ်တယ်။ ခင်ဗျားလုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပါ။ လူသားစားတဲ့လူပါ။ ဝါပစ္စယာ လူသေပြီးတဲ့နောက်ကျမှသာ လူသေအလောင်းကို ထိုးဆိတ် စားကြတယ်။ ခင်ဗျားတို့ကတော့ စီးပွားရေး ဘီလူးသဘက်တွေဖြစ်တယ်။ အသက်ရှင်နေတဲ့ လူတွေကိုပဲ ထိုးဆိတ်စားသောက်ဖို့ ရည်ရွယ်နေကြတယ်။ ခင်ဗျားတို့ လောဘရမက် တာန်နေကြတဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းဟာ ကျွန်တော်ခြေထောက်မှာကပ်နေတဲ့ ဖုန်မှုန့်လောက်ပဲ တန်ဖိုး ရှိတယ်။ ကိစ္စမရှိဘူး။ ခင်ဗျားတို့ လုပ်ချင်သလို လုပ်နိုင်တယ်”

ကြွေးရှင်သည် အလွန်ချမ်းသာကြွယ်ဝသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူထံတွင် ကားများ၊ ဘန်ဂလိုများ၊ မြေများ၊ ကျွဲစွားများ များစွာရှိသည်။ မိမိတွင်ရှိသော ဓနမာန်ဖြင့် လူပေါင်းများစွာကို ခြိမ်းခြောက်ပြီးလျှင် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် မိမိအလိုသို့ပါအောင် လုပ် ထားသည်။ ဆင်းရဲသူဆင်းရဲသားများအား ဖုန်မှုန့်သဖွယ် ထင်မှတ်ထားသည်။ သို့သော်လည်း ထိုကြွေးရှင်သည် အဏ္ဏာမလေလို လူနှင့်တွေ့သွားသောအခါ အလွန်တရာ အံ့ဩသွားသည်။ မိမိ၏ပစ္စည်းအားလုံး ဆုံးရှုံးလက်လွတ်သွားပြီး သို့ရာတွင် သူတွင် အလွန်တရာကြီးမားသော ပစ္စည်းဥစ္စာတစ်ခု ရှိနေသေးသည်ဟူ၍ ကြွေးရှင်သူဌေး အတွေးပေါ်လာသည်။

“ကျွန်တော် တစ်ခုတော့ပြောချင်တယ်။ တကယ်လို့ ခင်ဗျား ဒီပန်းချီပုံကို ကျွန်တော်ပိုင်တဲ့ ရွှေပြောင်းလို့ရတဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာထဲမှာ မထည့်ဘူးဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် ဒီပန်းချီပုံကို ယူထားချင်တယ်။ ဒီပန်းချီပုံကလွဲပြီး တခြားဥစ္စာပစ္စည်း အားလုံးကို ခင်ဗျား ယူခွင့်ရှိနိုင်တယ်။ ဒီပန်းချီပုံကို ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေးဘူး။ တကယ်လို့ တစ်စုံ တစ်ယောက်က ဒီပန်းချီပုံ လာထိမယ်ဆိုရင်တော့ ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုး ဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ ပြောမပြနိုင်ဘူး။”

ကြွေးရှင်သည် အဏ္ဏာမလေအား အစူးတစ်ယောက်ကို ကြည့်နေသကဲ့သို့ပင် ကြည့်နေသည်။ ထိုနောက် စိတ်မရှည်သည့် အမူအရာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်ုပ်တို့ ဒီအခိုက်သရိုက်လိုဟာမျိုးကို အလိုမရှိဘူး”

“ခင်ဗျားတို့က ငွေကြေးကို ပူဇော်နေတဲ့လူတွေပဲ”

ယင်းသို့ပြောပြီးလျှင် အဏ္ဏာမလေသည် ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ရပ်နေသော သူ့အမေဘက် လှည့်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“အမေ သူတို့ကို အိမ်သောနှင့် သေတ္တာနှင့် ဘီရိုတွေစိတ်တဲ့သောတွေကို ပေးလိုက်ပါ။ သူတို့ အိမ်အောက်ထပ်မှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို အရင်သယ်သွားကြပါစေ။ အဲဒီအချိန်အထိ ဒီပုံကို ကျွန်တော် ပြီးအောင်ဆွဲမယ်။ အဲဒီနောက်ကျမှ ကျွန်တော်တို့အိမ်ကို ထားခဲ့ပြီး တစ်နေရာရာကို သွားကြမယ်”

မိနားချီအမာလသည် အပြေစကားပြန်ပြောကြားနိုင်သည့် အခြေအနေမရှိပေ။ ဖြစ်ပေါ်နေသည့်အခြေအနေကို ဟန့်တားနိုင်စွမ်းသည် မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောတော့ဘဲ အိမ်အောက်ထပ်ဆင်းသွားသည်။

အဏ္ဏာမလေက ပြောလိုက်သည်။

“ဆူဆူညံညံလုပ်ပြီး ကျွန်တော်အလုပ်ကိုတော့ အစောင့်အယုတ်မပေးကြပါနှင့်။ ကိုယ်အလုပ်ကိုသာ ကိုယ်သွားလုပ်ကြပါ”

ထိုနေရာသို့ရောက်ရှိလာသော လူအားလုံး ပြန်လှည့်သွားကြသည်။ ထိုလူတွေထဲ က တစ်ယောက်သောလူသည် အဏ္ဏာမလေ၏အနီးသို့ ကပ်လာသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ တရားရုံး က လူဖြစ်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ပြောလိုက်သည်။

“တရားဥပဒေက ခင်ဗျားကိုလည်း အကူအညီပေးနိုင်ပါတယ်။ ခင်ဗျား ဒီကြွေးကို ဆပ်လိုက်ပြီးတော့ ကြွေးဆပ်လိုက်ရတဲ့ငွေကို မာဏိက္ကမံဆီက တရားရုံးပြီး တောင်းယူလို့ ရတယ်”

ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏စကားကို ကြားရသောအခါ အဏ္ဏာမလေက ရယ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ဟာ တရားရုံးသွားရတာကို သိက္ခာကျတယ်လို့ ယူဆတဲ့လူရဲ့သား ဖြစ်တယ်။ နောက်ဆုံး အသက်ထွက်မယ့်ဆဲဆဲမှာတောင် မာဏိက္ကမံကို မယုံနှင့်လို့ ကျွန်တော်ကို ကျွန်တော်အဖေက သတိပေးသွားတယ်။ ကျွန်တော်အဖေ ပြောတဲ့စကားကို နားမထောင်တဲ့ အပြစ်ဒဏ် ကျွန်တော်ခံနေရတာဖြစ်တယ်။ အဲဒီလိုခံနေရတာ ကျွန်တော်အတွက် လုံလောက် ပါပြီ။ ကျွန်တော် အခုအဖြစ်အပျက်နှင့်အတူ မာဏိက္ကမံကို မေ့ပစ်လိုက်တော့မယ်လို့ စိတ်ကူး တယ်။ မာဏိက္ကမံဟာ မိတ်ဆွေအဖြစ်နှင့်ဖြစ်စေ ရန်သူအဖြစ်နှင့်ဖြစ်စေ သတိရနေဖို့ ကောင်းတဲ့ လူမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်အနေနှင့် ကိုယ့်စိတ်နှလုံးဥစ္စာပစ္စည်းကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်လျှင် တော်လောက်ပါပြီ”

ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် စိတ်ပျက်အားလျော့သွားပြီးလျှင် ထိုနေရာမှ ဆုတ်ခွာသွားသည်။ အဏ္ဏာမလေ၏အခန်းထဲတွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် သွားသည်။ အဏ္ဏာမလေသည် ဖြည်းဖြည်းချင်း ထုပြီးလျှင် ပြတင်းပေါက်တွင်ရပ်လျက် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရှိနေသော အိမ်နီးချင်း အိမ်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသည်။ ယနေ့မှစ၍ နောက်ပိုင်းတွင် မိမိသည် ထိုအိမ်ကို ကြည့်နိုင် တော့မည်မဟုတ်ဟူ၍ တွေးတောစဉ်းစားပြီးလျှင် အဏ္ဏာမလေသည် ထိုအိမ်အား မိမိ၏ မျက်လုံးနှင့် စိတ်နှလုံး အပြည့်အဝ တင်းတိမ်ရောင်ရဲမှု ဖြစ်မသွားမချင်း ကြည့်နေသည်။

ခြံထဲတွင်လည်းကောင်း၊ ဝရံတာတွင်လည်းကောင်း၊ အိမ်နောက်ဘက်တွင်လည်းကောင်း၊ ပြတင်းပေါက်၌လည်းကောင်း။ မည်သည့်နေရာတွင်မှ အာနန္ဒာကို မတွေ့မမြင်ရပေ။ အတ္တာမလေသည် အာနန္ဒာကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါလောက် နောက်ဆုံးအကြိမ် အဝေးမှ ပင်ဖြစ်စေ ကြည့်ရန်ဆန္ဒဖြစ်ပါပြီ။ ပြောသည်။ တဖြည်းဖြည်း သူ၏ဆန္ဒသည် ဝေဒနာအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားသည်။ ယင်းဝေဒနာကို ဖယ်ရှားပစ်မည့်သူကို မည်သည့်နေရာ၌မှ မတွေ့မမြင်ရပေ။

ရုတ်တရက် အတ္တာမလေ စိုးရိမ်သွားသည်။ အာနန္ဒာ၏ပုံကို အပြီးမသတ်ရသေးခင် ပစ္စည်းသိမ်းမည့်လူများ ထိုနေရာသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ ထိုပန်းချီပုံကို မည်သို့ အပြီးသတ်မည်နည်း။ မဝရပ်ဖြည့် လောလောဆယ် အိမ်လခပေးပြီး နေ၍ရသောအိမ်ကို ရရှိဖို့ မလွယ်ပေ။ ရှုရဝင်ကန်၏ပိတ်သို့ဖြစ်စေ၊ အခြားမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ယောက်၏အိမ်သို့ဖြစ်စေ သွားနေရမည် ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာများ၌ ယခုလို အေးချမ်းဆိတ်ငြိမ်သောပတ်ဝန်းကျင်ကို ရရှိနိုင်ပါမည်လော။ အတ္တာမလေသည် အိမ်မှ ထွက်ခွာမသွားခင် တစ်နည်းနည်းဖြင့် အာနန္ဒာအား တွေ့ဆုံနှုတ်ဆက်လိုသည့်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ အာနန္ဒာကိုယ်တိုင် သူထံလာတွေ့ နိုင်သည်ဟူ၍ အတ္တာမလေ လုံးဝမျှော်လင့်မထားပေ။ မိမိ၏ အိမ်သို့သူလာနိုင်တော့မည် မဟုတ်ဟူ၍ မကြာခင်ကလေးကပင် အာနန္ဒာပြောကြားသွားခဲ့သည်။ ယင်းသို့ဖြစ်သော်လည်း အတ္တာမလေသည် အာနန္ဒာနှင့် မတွေ့ရဘဲနှင့်၊ နှုတ်ဆက်ရဘဲနှင့် ထိုအိမ်မှ ထွက်ခွာသွားလိုသည့်ဆန္ဒ မရှိပေ။

“အာနန္ဒာနှင့် မတွေ့ရဘဲ ငါ ဒီအိမ်က သွားလို့မဖြစ်ဘူး။ ကြိုးစင်တင်တော့မည် လု၏ နောက်ဆုံးအလိုဆန္ဒကို ဖြည့်တင်းပေးရသကဲ့သို့ ငါ၏ ယင်းအလိုဆန္ဒလည်း ဖြည့်ဝအောင်လုပ်ရမည်” ဟု အတ္တာမလေ တွေးနေမိသည်။

ပန်းချီပုံ အပြီးသတ်ရန်အတွက် အတ္တာမလေသည် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ထိုင်လိုက်သည်။ အာနန္ဒာ၏ ပုံကို ချစ်ခြင်အပြည့်ရှိနေသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ မကြာမီမှာပင် ထူးခြားဆန်းကြယ်သော ငြိမ်းအေးမှုသည် သူထံရောက်ရှိလာသည်။ မိမိတစ်သက်၌ ထိုကဲ့သို့သော ငြိမ်းချမ်းမှုမျိုးကို တစ်ခါမျှ မခံစားခဲ့ရဖူးပေ။ ဤကျယ်ပြန့် ကြီးမားသော ကမ္ဘာလောက၌ သူနှင့် အာနန္ဒာနှစ်ယောက်သာလျှင် အသက်ရှင်နေပြီး ကုန်သွယ်ဝါအားလုံး ပျောက်ပျက်သွားကုန်ကြပြီဟူ၍ ရုတ်တရက် ထင်မှတ်သွားသည်။ မိမိ၏ လေးဘက်လေးတန် ၌လည်း သူ့အတိဖြစ်နေသည်ကိုသာလျှင် တွေ့မြင်ရသည်။ လူတို့၏ အရိပ်အယောင် မျှကိုလည်း မတွေ့ရပေ။ သစ်ပင်ဝါးပင်များ၏ အရိပ်အရောင်ကိုလည်း မမြင်ရပေ။ ပထဝီ မြေကြီး၊ ရေ၊ မီး၊ ဓလ၊ အလင်းရောင် ဘာမျှမရှိပေ။

ယင်းသည်ထဲတွင် ရပ်နေသော အာနန္ဒာသည် သူ၏ရွန်းလုံးနေသော မျက်လုံးဖြင့် မိမိကို ပြုံးကြည့်နေသည်။ ထိုအချိန်၌ အာနန္ဒာသည် “စိတြပိယာ” ပန်းချီချစ်မြတ်

နိုးသူအဖြစ်ဖြင့်သာလျှင် ထိုနေရာ၌ ရပ်နေသည်မဟုတ်ပေ။ အာနန္ဒာ ရင်ခုန်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ နှုတ်ခမ်း တုန်လှုပ်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ အာနန္ဒာသည် လျှို့ဝှက်ချက် အပြည့်ရှိသော အကြောင်းအရာတစ်ခုကို အတ္တာမလေ၏ နားနားကပ်လျက် ပြောကြားရန် ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်နေသည်။ အတ္တာမလေသည် အာနန္ဒာ ပြောမည့်စကားကို နားထောင်ရန်အတွက် မရိုးမရစ်ဖြစ်နေသည်။ ယင်းအသက်ဝင်နေသော ရုပ်ပုံ၏ ‘မိမိ စိတြပိယာ’ ၏၊ မိမိပန်းချီ ချစ်မြတ်နိုးသူ၏ ရှေ့မှောက်၌ ရပ်ပြီးလျှင် တိုးတိုးကလေးပြောလိုက်သည်။

“အာနန္ဒာ မင်းဘာပြောချင်လို့လဲ၊ ဘယ်လိုမှ ဖုံးကွယ်မနေတော့ဘဲ ငါ့ကို အားလုံး ဖွင့်ပြောပါ”



‘ကွန်ဗရီမုက္ကန်’ အမည်ရှိသော မြေစိမ်းနှင့်ပတ်သက်၍ ကျေးရွာသူကျေးရွာသား များတွင် လူပြောသူပြောများသော စကားတစ်ခုရှိသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်အား ကိုက်သတ် လိုက်ရုံမျှနှင့် ထိုမြေသည် အမျက်ဒေါသ ပျောက်ပျက်သွားခြင်းမရှိသေးပေ။ သူ့သန်သို့ သွားလျက် သစ်ပင်တစ်ပင်၏ မြင့်သောအကိုင်းပေါ်မှနေ၍ မြေကိုကိပ်ရသူ၏အလောင်းကို စောင့်မျှော်နေသည်။ အလောင်းကို တွေ့မြင်ရပြီးသည့်နောက်ကျမှသာလျှင် ထိုမြေသည် ဒေါသပြေပျောက်သွားသည်။

မာဏိက္ကမံအမည်ရှိသော ထိုမြေစိမ်းလည်း အိမ်အပေါ်ထပ်တွင် ရပ်လျက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အားရစွာဖြင့် အိမ်နီးချင်း အိမ်မရှိဖရဲ ဖျက်စီးသွားသည်ကို ကြည့်ရှုနေသည်။ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်၊ ဆုံဖာ၊ ဝီရိ အစရှိသော ပစ္စည်းများကို ထိုအိမ်မှ သယ်ထုတ်နေကြသည်။ အတ္တာမလေကိုလည်း အိမ်မှထွက်ခွာသွားသည်ကို မာဏိက္ကမံ ကြည့်မြင်နေလိုသည်။

ထိုအိမ်ကို လေလံတင်ရောင်းချမည့် စီမံကိန်းအားလုံးကို မာဏိက္ကမံသည် အစကတည်းက အဆင်သင့်ပြုလုပ်ထားသည်။ မိမိကိုယ်မိမိ ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလူယုတ်မာကို နာလန်ပြန်မထူနိုင်အောင် မြေမြှုပ်သပြီဟုမည်။ အဲဒီလို ဦးကျိုးသွားမှ သူ ငါပြောတာကို နားထောင်မည်”

အာနန္ဒာ မိမိအနားသို့ရောက်လာမှသာလျှင် မိမိသည် အာနန္ဒာကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ထင်တိုင်းလုပ်နေသည်ဆိုသည်ကို မာဏိက္ကမံ သတိရသွားသည်။ မိမိအား စူးစိုက် ကြည့်နေသော အာနန္ဒာအား ပြန်ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် “ဘာလဲ၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ” ဟု မေးလိုက်လေသည်။

“ရှင် ကိုယ်လုပ်တဲ့အလုပ်ကို ကြပ်မတ်ကြည့်ရှုနေတာလား”
ယင်းသို့ပြောလျက် အာနန္ဒာရယ်လိုက်သည်။

“အခုလို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နှင့် ဒီကနေပြီ၊ ဘာကြောင့် ကြည့်နေတာလဲ။ ရှင်ကိုယ်တိုင်သွားပြီး လည်ချိုညှစ်ပြီးတော့ သူ့ကို ဖမ်းက ဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်ပါလား။”

“ဒီမှာ နားထောင်။ တကယ်လို့ မင်းသွားတက်ကရပ်ပြီ၊ တစ်ခုခုပြောမယ်ဆိုရင် ငါ မင်းကို ဒီအိမ်က မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်မယ်။”

အာနန္ဒီက တစ်ဖန်ရယ်လိုက်ပြန်သည်။ သူ၏ရယ်သံသည် မာဏိက္ကမိအား ခြောက်လှန့်နေသည်။ သို့ရာတွင် အာနန္ဒီတွင် လှသောအသွင်အပြင်တစ်ခု ပေါ်ပေါက်နေသည်။ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်းမရှိဘဲ မာဏိက္ကမိအား ပြန်လှန့်ရန်တွေ့သည့်အခါတိုင်း အာနန္ဒီ၏ အတွင်း၌ ဖုံးကွယ်နေသောအလှသည် ပေါ်ပေါက်လာတတ်သည်။ ရောဂါဝေဒနာ ဖိစီးနှိပ်စက်ခြင်းခံနေရသည့်ဖြစ်၍ မရဏညောင်စောင်၌ လဲလျောင်းနေရသော အာနန္ဒီသည် တပြည်းပြည်း ကျန်းမာလာသည်။ သူ၏ ပျိုရွယ်မှုအလှသည် တစ်ဖန်ပြန်လာသည်။ အာနန္ဒီ၏ ယင်းအသွင်အပြင်ကို တွေ့ရသည့်ဖြစ်၍ မာဏိက္ကမိ စိတ်လှုပ်ရှားထကြွလာသည်။

ရယ်သွမ်းသွေးလျက် မာဏိက္ကမိက မြူဆွယ်လိုက်လေသည်။

“အာနန္ဒီ ငါပြောတဲ့စကားကို နားထောင်စမ်းပါ။”

ယင်းသို့ပြောလျက် အာနန္ဒီအား ပြောင်းဖျားချသည်။ အာနန္ဒီ၏ လက်ကိုကိုင်လျက် မိမိဘက် ဆွဲယူလိုက်သည်။ အာနန္ဒီ၏ ပခုံးကို ကိုင်လိုက်သည်။ မာဏိက္ကမိ၏မျက်လုံး၌ ကာမဂုဏ်ရမ္မက် ဝင်းလက်တောက်ပနေသည်။

အာနန္ဒီသည် သူ၏လက်ကိုရုန်းပြီးလျှင် ခပ်လှမ်းလှမ်း သွားရပ်နေလိုက်သည်။ အိမ်နီးနားချင်း အိမ်ဘက်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလျက် ...

“ခါ လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်ရဲ့အလုပ်လား” ဟု ပြောလိုက်သည်။ ထိုအချိန်၌ လူလေးငါးယောက်တို့သည် ဆုဆူညံသံနှင့် ဘီရိုတစ်လုံးကိုမပြီး အိမ်အပြင်ဘက် ထုတ်လာကြသည်။

ထိုအချိန်၌ မာဏိက္ကမိသည် အာနန္ဒီနှင့် ရန်ဖြစ်လိုသည့်ဆန္ဒမရှိပေ။ မိမိအတွက် အာနန္ဒီ အလွန်လိုအပ်နေသည်ဟူ၍ ယူဆနေသည်။ မာဏိက္ကမိသည် အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့်ပြောလျက် အာနန္ဒီအား ဖျောင်းဖျားချလိုသည့်ဆန္ဒသာ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

“ငါပြောတာ နားထောင်စမ်းအာနန္ဒီ။ တကယ်လို့ ငါ အခုလို မလုပ်လိုရုံရင် ကြွေးရှင်က သူ့ကိုအရေးမယူဘဲ ငါ့နောက်လိုက်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒီ အခြေအနေမျိုး ရောက်လာရင် မင်းနဲ့ငါ လမ်းပေါ်ရောက်သွားရလိမ့်မယ်။”

“အဲဒီလိုဆိုရင် ရှင် ကြွေးချေးတဲ့ကိစ္စမှာ ကိုယ့်ကို အကူအညီပေးတဲ့လူရဲ့ နောက်ကျောကို မာနဲ့ထိုးတာပေါ့။”

မာဏိက္ကမိ ဒေါသထွက်သွားသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအချိန်၌ မာဏိက္ကမိသည် အာနန္ဒီ၏ရုပ်အလှကို မက်မက်မောမော ဖြစ်နေသည်။ အာနန္ဒီ၏ရုပ်အလှဆီ အာရုံရောက်နေ

သဖြင့် မိမိ၏ဒေါသကို ဖိနှိပ်ချိုးနှိမ်ထားလိုက်သည်။ စိတ်ဆိုးခြင်း အလျဉ်း မရှိသည့်အမှုအရာ မျိုးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ကြွေးယူတာ ငါမဟုတ်ဘူး။ သူ ယူတာ။”

“ရှင် ဘာပြောလိုက်တာလဲ။”

“ကြွေးဆပ်ရမယ့်လူက အတ္တာမလေသာဖြစ်တယ်။ သူ့အဖေမှာ ငါ့ကြွေးရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီကြွေးကို သူပဲဆပ်ရလိမ့်မယ်။ ကြွေးဟောင်းကို ပြန်ရဖို့ တခြားနည်းလမ်း ငါ့မှာမရှိဘူး။ ကိုယ့်ဥစ္စာပစ္စည်း အဲဒီလို ရေထဲမျှောပစ်လောက်အောင် ငါ့ မမိုက်သေးဘူး။ အာနန္ဒီက အော်ပြောလိုက်သည်။

“တကယ်လို့ ရှင်နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါ သူ့ကို ကြွေးဆပ်ရမယ့် လူလို့ပြောရင် ရှင်လျှာ မီးလောင်ကျွမ်းသွားလိမ့်မယ်။”

“အာနန္ဒီ”

“ကျွန်မမှာမည်ကို ရှင်မခေါ်ပါနဲ့။ ရှင်ခေါ်တဲ့အတွက် ကျွန်မမှာမည်သနတယ်” အာနန္ဒီသည် ရုတ်တရက် စိတ်လိုက်မာန်ပါဖြစ်လာသည်။

“ရှင် အဲဒီအကြံနှင့် ကိုယ့်လက်ထပ်မယားကို သူ့မိ လွှတ်ပြီး အခေါ်ခိုင်းတာလား။ မိမိမယားရဲ့အပြုံး၊ မိမိမယားရဲ့စကားနှင့် သူ့ကိုပမ်းစားပြီး ကြွေးချေးတဲ့ စာချုပ်ပေါ်မှာ သူ့ကို လက်မှတ်ထိုးခိုင်းတာလား။ ပိုက်ဆံကြေးငွေအတွက် မိမိဇန့်ကို ရောင်းစားတဲ့ မိန်းမကို ရှင် မိန်းမပျက်လို့ခေါ်တယ်။ ရှင်လိုလူမျိုးကို ဘယ်လိုနာမည်ပေးမလဲ။ ပိုက်ဆံငွေကြေးနှင့်ပစ္စည်းဥစ္စာ အိမ်ရာရရှိဖို့အတွက်၊ လူလေးငါးခြောက်ယောက်ကြားထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တကယ်လူရည်တတ်ကြီးအဖြစ်ပြုဖို့အတွက် အယုတ်တကူအယုတ်ဆုံး အလုပ်ကို လုပ်ဖို့ဝန်မလေးတဲ့ ရှင်လိုလူစားတွေကို လူသားလို့ ခေါ်လို့ရပါ့မလား။”

မာဏိက္ကမိသည် ဒေါသထွက်လွန်းမက ထွက်လာသည်ဖြစ်၍ အရူးတစ်ပိုင်း ဖြစ်သွားသည်။ အာနန္ဒီကို ထိုးနှက် ရိုက်သတ်ပစ်လိုက်ချင်သည့်စိတ် ပေါ်လာသည်။ သို့ရာတွင် တခြားစိတ်လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကလည်း သူ၏နှလုံးထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ မိမိ တိရစ္ဆာန်ကျင့်တိရစ္ဆာန်ကြံ၏ သားကောင်ဖြစ်စေပြီးလျှင် အာနန္ဒီအား မလှန်နိုင်အောင် လုပ်လိုက်ချင်သည့် ဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ အာနန္ဒီ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သော၊ ရွံရှာမုန်းတီးသော တိရစ္ဆာန်ကျင့်တိရစ္ဆာန်ကြံကိုအခြေခံလျက် အာနန္ဒီအား ခြေထောက်နှင့် နင်းခြေပစ်ရန်အတွက် မာဏိက္ကမိ အဆင်သင့်ဖြစ်သွားသည်။

မာဏိက္ကမိ၏ သံလက်နှင့်တူသော သန်မာသည့်လက်ဖြင့် ချုပ်ကိုင်ထားသည် ဖြစ်၍ အာနန္ဒီသည် ဒေါသထွက်လွန်းမက ထွက်လာပြီးလျှင် တုန်ခါနေသည်။ မာဏိက္ကမိ၏ အရိုက်အနှက်ကို ခံနိုင်သော်လည်း တစ်ခဏလေးမျှပင် တိရစ္ဆာန်ကျင့်တိရစ္ဆာန်ကြံ၏ သားကောင်အဖြစ်မှ ခံနိုင်သည့်အခြေအနေ မရှိပေ။ အာနန္ဒီသည် မာဏိက္ကမိအား လွန်းလှန့်ပစ်ဖို့

တောင်ကြီးစားသည်။ ထိုအချိန်၌ အာနန္ဒီတွင် မည်သည့်နေရာမှ အစွမ်းမရှိ မျောက်လာသည် မသိပေ။

အာနန္ဒီသည် မာဏိက္ကမံအား တအာတွန်ပစ်လိုက်သည်။ သူ၏ လည်ပင်းတွင် ဆွဲထားသော လက်ထပ်မင်္ဂလာဆွဲကြိုးသည် မာဏိက္ကမံလက်ထဲ ပါသွားသည်။ မာဏိက္ကမံသည် လက်ထပ်မင်္ဂလာဆွဲကြိုးကို တမင်တကာ ဆွဲယူလိုက်သလား။ သို့မဟုတ် ရုန်းရင်း ဆန့်ခတ်ဖြစ်နေစဉ် အမှတ်တမဲ့ သူလက်ထဲပါသွားသလား မသိပေ။ မာဏိက္ကမံ၏ လက်ထဲ ပါသွားသော မိမိ၏လက်ထပ်မင်္ဂလာဆွဲကြိုးကို တွေ့မြင်ရသည်ဖြစ်၍ အာနန္ဒီသည် မိမိ၏ မျက်လုံးထဲတွင် လျှပ်စီးထောင်ပေါင်းများစွာ တစ်ကြိမ်တည်း ပြက်လိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။ နှလုံးသားအတွင်း၌ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ဖွယ် မိုးထစ်ချန်းသံဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ယင်းလက်ထပ်မင်္ဂလာဆွဲကြိုးနှင့်ပတ်သက်၍ သူ၏စိတ်နှလုံးထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်နေသော ယုံကြည်ချက်၊ ကိုးစားချက်၊ မြတ်နိုးချက် အသိတရားများသည် ထိုထိတ်လန့်ဖွယ် လျှပ်စီးနှင့် မိုးချန်းသံထဲတွင် မှန်မှန်ညက်ညက် ဖြစ်သွားကြသည်။

မာဏိက္ကမံ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားသည်။ ဘာလုပ်ရမည်ဆိုသည်ကို မသိအောင် ဖြစ်သွားသည်။ အာနန္ဒီ၏နှလုံးသားထဲမှ အေးမြသောစမ်းရေကြည် ထွက်ပေါ်စီးဆင်းလာသည်။

“လွတ်လပ်မှု၏ ယင်းအသိ ယင်းအတွေးသည် မည်မျှမြင့်မြတ်သနည်း။ ဤမျှ သော နေ့ရက်အချိန်ကာလအထိ ယင်းအသိယင်းအတွေးသည် မည်သည့်နေရာ၌ ပုန်းခိုနေ သနည်း။ ငါ၏လည်ပင်းတွင် ကြိုးစင်က ကြိုးကွင်းစွပ်နေသည်။ ယင်းကြိုးကွင်းကြောင့် ငါ့အသက် ထွက်လုနီးပါးဖြစ်နေသည်”

“အာနန္ဒီ၊ ဒီလက်ထပ်မင်္ဂလာဆွဲကြိုးကို လည်ပင်းမှာ ပြန်ဆွဲထားလိုက်ပါ” ယင်းသို့ပြောလျက် မာဏိက္ကမံသည် လက်ထပ်မင်္ဂလာဆွဲကြိုးကို အာနန္ဒီ၏ လည်ပင်းအနီးသို့ ယူလာသည်။

အာနန္ဒီသည် လက်ထပ်မင်္ဂလာဆွဲကြိုးကို မိမိ၏အနီးသို့ယူမလာရန် အလွန်တရာ ငြိမ်းအေးသောအသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“သန်းကြွယ်သူဌေးကြီး အဲဒီလက်ထပ်မင်္ဂလာဆွဲကြိုးကို ကိုယ့်ချစ်သူဖြစ်တဲ့ ကြေးငွေဓနအခုအပုံရဲ့လည်ပင်းမှာ ဆွဲပေးလိုက်ပါ။ ငွေကြေးကို အသုံးပြုပြီး ရှင် တစ်စုံ တစ်ယောက်ကိုပဲ ဝယ်ယူပါတော့။ ဒီကနေ့ကစပြီး ကျွန်မလည်း ရှင်စနိုးမယား မဟုတ် တော့ဘူး။ ရှင်လည်းပဲ ကျွန်မ လင်ယောက်ျား မဟုတ်တော့ဘူး”

မာဏိက္ကမံ၏လက်ထဲတွင်ရှိနေသော ထိုလက်ထပ်မင်္ဂလာဆွဲကြိုး၌ မည်ရွေမည်မျှ အစွမ်းသတ္တိရှိနေသည်ကို မသိပေ။ မာဏိက္ကမံသည် လက်ထပ်မင်္ဂလာဆွဲကြိုး၏ အစွမ်းသတ္တိ အားလုံးကို တဖြည်းဖြည်း မျောက်မျက်ပစ်လိုက်သည်။ တုန်တုန်ယစ်ယစ်ဖြစ်ပြီးလျှင် မာဏိက္ကမံသည် ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးနှင့်နံရံအနီးသို့ ကပ်သွားသည်။

အာနန္ဒီသည် အဝတ်ကိုပြင်တတ်ပြီးလျှင် ဆံပင်ကိုပြင်ထုံးလျက် ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာ သွားသည်။ လှေကားအကွေ့တွင် ခြေချမိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မီးကူးခဲပေါ်တွင် ခြေချလိုက်ရ သလားဟု ဆောက်မေ့သွားသည်။ ထိုနေရာမှာ မိမိ၏လည်ပင်းတွင် ကြိုးစင်ကကြိုးကွင်း အတင်းစွပ်ခဲ့သည့်နေရာဖြစ်သည်။ အလျင်အမြန် အောက်ဘက် ဆင်းလာခဲ့သည်။

အာနန္ဒီ၏မပင်သည် ထိုအချိန်အထိ ကိပ်ပြန်မလာသေးပေ။ မိမိမပင် အယ်ဒီတာ ရုဂ္ဂဝဏ်နှင့်တွေ့ရန် သွားခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟူ၍ အာနန္ဒီက သိရှိမှားလည်ထားသည်။ အိမ်ခန်းထဲဝင်လျက် မာဏိက္ကမံအနေနှင့် တွေ့လိုသည့်ဆန္ဒလည်း မရှိပေ။ အာနန္ဒီသည် အိမ်ရှေ့ဘက် ခြံထဲထွက်လာပြီးလျှင် သူ့ရသသတိနတ်သမီးရုပ်တု၏ရှေ့၌ အချိန်အတန်ကြာမျှ ရပ်နေသည်။ ထိုအချိန်၌ နေအပူရှိန်သည် မပြင်းသေးပေ။ ခြံထဲတွင် ညင်သာသော လေတိုက် ခတ်နေသည်။ ရုတ်တရက်လှည့်ပြီးလျှင် နာဂလိဂ်သစ်ပင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ နာဂလိဂ်ပန်းပွင့်သည့် ရာသီမဟုတ်ပေ။ သို့သော်လည်း ပန်းတစ်ပွင့်ပွင့်နေသည်ကို အာနန္ဒီ တွေ့မြင်ရသည်။ အနီးသို့ ဖြေးညင်းစွာ ကပ်သွားပြီးလျှင် မိမိ၏နူးညံ့သောလက်ဖြင့် ပန်းပွင့်ကို ခူးလိုက်သည်။ လက်ထဲတွင် နာဂလိဂ်ပန်းပွင့်ရောက်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အာနန္ဒီ၏ ခြေထောက်သည် အမှတ်တမဲ့အိမ်နီးများချင်း အိမ်ဘက်သို့ ရေရှုလှမ်းသွားသည်။ ယင်းပန်းပွင့် ကသာလျှင် အာနန္ဒီအား လမ်းညွှန်ခေါ်သွားနေသည်ဟူ၍ ထင်ရသည်။

အိမ်အောက်ထပ်၌ အမှိုက်သရိုက်များ တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီး ဖြစ်နေသည်။ မိနာချီ အမ္ဘာလနှင့် အဏ္ဏာမလေတို့ကိုလည်း မတွေ့ရပေ။ ပစ္စည်းဥစ္စာများကို တစ်ရပြီးတစ်ခု သယ်နေကြသည်ဖြစ်၍ အိမ်တစ်အိမ်လုံးလည်း မောင်းလောင်းဖြစ်နေသည်။

အာနန္ဒီအပေါ်ထပ်တက်သွားသည်။ အပေါ်ထပ်ရှိမြင်ကွင်းကို တွေ့ရသည်ဖြစ်၍ ကြက်သီးမွေးညင်းထသွားသည်။ အဏ္ဏာမလေသည် သူ၏ “စိတြာယီယာ” ပန်းချီပုံ ရှေ့မှောက်၌ ရုပ်တုသဖွယ် ရပ်နေသည်။ အာနန္ဒီကိုယ်တိုင် အခန်းထဲဝင်လာပြီး သူ၏အနီး၌ ရပ်နေသည် ဆိုသည်ကို အဏ္ဏာမလေမသိပေ။ သူ၏အခြေအနေသည် မြေတိုက်ခန်းထဲ၌ တည်ရှိနေသော နတ်သမီးရုပ်တု၏ရှေ့၌ မိမိ၏စိတ်နှလုံးကို အပ်နှံနေသော နတ်ရုပ်တုအား အလိုက် အသည်းလိုက် ကြည့်ညှိမြတ်နိုးသူ၏ အခြေအနေမျိုးဖြစ်နေသည်။ မှိတ်ထားသော သူ၏ မျက်လုံးမှ မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်စီးကျနေသည်။

အာနန္ဒီသည် ယခုထက်တိုင်ပင် အဏ္ဏာမလေအား ဘာမျှမသိနားမလည်သော ကလေးသူငယ်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ အဘယ်ကြောင့် တွေ့မြင်နေရသေးသည်ဆိုသည်ကို မသိပေ။ မိမိလက်မထပ်ခင်က အဏ္ဏာမလေသည် တစ်ကြိမ် သူ့ထံပြေးလာပြီးလျှင် “တကယ်လို့ အာနန္ဒီနှင့် လက်ထပ်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် အာမာဆိုလုပ်ဖို့ အဆင်သင့် ရှိပါတယ်”ဟု ပြောသည်။ ယခုအချိန်၌ အာနန္ဒီသည် ထိုစဉ်က အဏ္ဏာမလေ ပြေးပြေသော စကားကို ပြန်လည်သတိရလာသည်။ ထိုအချိန်က အာနန္ဒီသည် ယင်း ဘာမသိနားမလည်

သည့် ကလေးသူငယ်အား ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းလျက် မျက်ရည်သွန်းချရန် စိတ်ဆန္ဒပြင်းထန် နေခဲ့သည်။ ယခုအချိန်၌လည်း အာနန္ဒီသည် ထိုစဉ်က အခြေအနေမျိုးပင် ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

ထိုအခိုက် အတ္တာမလေ မျက်လုံးပွင့်လျက် အာနန္ဒီကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက် မည်မျှအချိန်ကြာပြီသည့်တိုင်အောင် ကြည့်နေကြသည်မသိပေ။ နှစ်ယောက်လုံး၏ မျက်လုံးသည် မျက်တောင်စက်ဖို့ မေ့နေသလို ဖြစ်နေသည်။

အာနန္ဒီသည် နာဂလိင်ပန်းပွင့်ကို အတ္တာမလေ လက်ထဲထည့်ပြီးလျှင် အတ္တာမလေ ၏ ဦးခေါင်းကို လက်ဖြင့်ညှစ်သောစွာ ပွတ်လေသည်။ အာနန္ဒီ၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ဝန်ထုပ် ဝန်ပိုးကို ခံယူနိုင်စွမ်းမရှိသောကြောင့် အတ္တာမလေသည် သူ၏ဦးခေါင်းကို အာနန္ဒီ၏ ရင်ခွင်ထဲ ထည့်ထားလိုက်သည်။ အာနန္ဒီ၏မျက်ရည်သည် အတ္တာမလေ၏ မျက်ရည်နှင့် ပေါင်းစပ် ပြီးလျှင် အတ္တာမလေ၏ ပါးပြင်ပေါ် စီးဆင်းနေသည်။ အာနန္ဒီသည် နှုတ်ကမူ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောဆိုခြင်း မရှိပေ။ သို့သော်လည်း အတ္တာမလေ၏ စိတ်နှလုံးထဲက အကြောင်းအရာကို တစ်ခုမကျန် အားလုံးသိရှိနားလည်သွားသည်။

အာနန္ဒီသည် "ကျွန်မတို့ ဒီအိမ်မှာ နေဖို့မလိုပါဘူး။ တဲအိမ် တစ်အိမ်မှာ တစ်သက်လုံးနေသွားကြလို့ ရပါတယ်" ဟု၍လည်း မပြောကြားပေ။ သို့သော်လည်း အတ္တာမလေသည် အာနန္ဒီ၏ စိတ်ထဲကအကြောင်းကို မပြောပြဘဲနှင့် အားလုံးသိရှိနားလည် သည်။ သူတို့နှစ်ဦးလုံး နှုတ်ဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာပြောပြဖို့ရန် မလိုတော့ပေ။ ထိုနေရာ၌ မည်ကဲ့သို့သော မငြိမ်းချမ်းမှုအတွက် နေရာမရှိတော့ပေ။

လေးဘက်လေးတန်၌ ငြိမ်းချမ်းမှု လွှမ်းမိုးနေသည်။ နှစ်သိမ့်ရွှင်လန်းမှုကိုပေးသော ငြိမ်းချမ်းမှု ...

အချိန်အတန်ငယ် ကြာသောအခါ ရှာရဒါ ရောက်လာသည်။ ရှာရဒါသည် စိပ်လှမ်းလှမ်းမှရပ်လျက် ယင်းသက်ရှိရပ်တန့်ခုကို ကြည့်နေသည်။ သူ၏ မျက်လုံးသည် ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေသဖြင့် တောက်ပနေသည်။ ရှာရဒါသည် မည်မျှပီတိသောမနဿ ဖြစ်သွားသနည်းဆိုလျှင် ထိုအချိန်၌ သူကိုယ်တိုင် အာနန္ဒီဖြစ်သွားသည်ဟု ထင်နေသည်။

အယ်ဒီတာ ရှာရဒါသည် အတ္တာမလေနှင့် မိခင်မိနာချီအမ္မာလူအား ခေါ်သွားရန်အတွက် ထိုနေရာသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ယခုအခါ၌ ရှာရဒါသည် အာနန္ဒီနှင့် ကဒီရေရန်ကိုလည်း ခေါ်သွားဖို့ဖြစ်လာသည်။

လူငယ်လူရွယ်များ၏ ယင်းဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့် အိမ်ရှိ လူကြီးသူမများသည် မည်ကဲ့သို့သော ထိခိုက်မှုမှ ဖြစ်မသွားပေ။ ကဒီရေရန်သည် ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားပြီးလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်အား အကြိမ်ကြိမ်အထပ်ထပ် ကောင်းချီးဩဘာ မေတ္တာဆုမွန်ပေးနေသည်။

ရှာရဒါ၏ ကားထဲတွင် ရှာရဒါနှင့်အတူ အတ္တာမလေ၏ အိမ်ထောင်စုဝင် ပုဂ္ဂိုလ်လေးယောက်လည်း ထိုင်လိုက်ကြသည်။ အတ္တာမလေသည် အာနန္ဒီ၏ ပုံကိုခေါက်လျက်

လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသည်။ ယင်းပုံမှတစ်ပါး မည်သည့်သူပိုင် ပစ္စည်းဥစ္စာမှ ကားထဲတွင် မရှိပေ။ လူသည် မွေးဖွားလာသည့်အခါ၌ အတူပါလာသော ပစ္စည်းဥစ္စာသာလျှင် ကွယ်လွန် သွားပြီးသည့်နောက်၌လည်း မိမိနှင့်တစ်ပါတည်း ယူဆောင်သွားရသည်။ ယင်းဥစ္စာပစ္စည်းဖြင့် သာလျှင် မိမိတို့၏ခရီးကို အစပြုကြရသည်။

"အဲဒီပုံ ရှင် ကျွန်မကိုပေးခဲ့"

ယင်းသို့ပြောပြီးလျှင် ရှာရဒါသည် အာနန္ဒီ၏ပုံကို အတ္တာမလေလက်ထဲက လှမ်းယူ လိုက်သည်။

ကားစက်နှိုးပြီး ထွက်သွားသည်။ မျက်စိအောက်မှ ကွယ်ပျောက်သွားသည်အထိ ရှာရဒါသည် ထိုနေရာ၌ရပ်လျက် ကားကို မျှော်ကြည့်နေသည်။ အာနန္ဒီအနေနှင့် ဘဝသစ်ကို ရချင်ရမည်ဖြစ်သော်လည်း ယင်းဘဝ၏ ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့မှုကိုမူ မိမိကသာလျှင် ရရှိသည် ဟူ၍ ရှာရဒါ ယုံကြည်သွားလေသည်။

